H. W.

Festtägliches

Gebetbuch,

geordnet und übersetzt

von

W. Heidenheim.

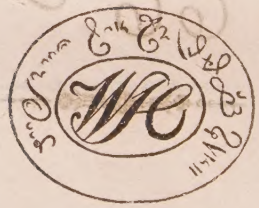

Digitized by the Internet Archive
in 2026

https://archive.org/details/unknown0000vari_j3v5

Gebete

für das

Peßachfest

mit

deutscher Ueberſetzung.

Geordnet und überſetzt

von

W. Heidenheim.

Neue, durchaus verbeſſerte Auflage.

Rödelheim,
Druck u. Verlag von J. Lehrberger & Comp.
1870.

מחזור

ליום ראשון ושני של פסח

עם

תרגום אשכנזי.

מוגה ומסודר ומתורגם

ס ל מ

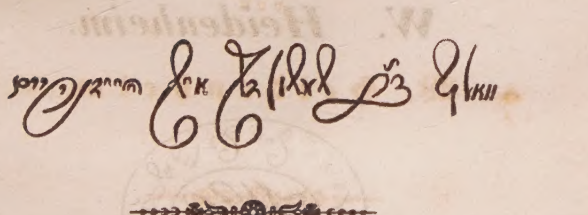

נייע, דורלאויז פערבעסערטע אויפלאגע.

רעדעלהיים,

דרוקק אונד פערלאג פאן י. לעהרבערגער אונד קאמפאניע.

1870.

תפלה.

Bei'm Eintritt in die Synagoge spricht man:

וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ
אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ׃

Man geht mit Anstand hinein und spricht:

בְּבֵית אֱלֹהִים נוֹלֵךְ בְּרָגֶשׁ׃

Nach dem Eintritt in die Synagoge spricht man:

מַה־טֹּבוּ אָהָלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל׃ וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ׃ יְיָ אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ׃ וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה וְאֶכְרָעָה אֶבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֹשִׂי׃ וַאֲנִי תְפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ׃

אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃ אֲנִי בֶּצֶרֶק אֶחֱזֶה פָּנֶיךָ אֶשְׂבְּעָה בְהָקִיץ תְּמוּנָתֶךָ׃ וַאֲנִי עָלֶיךָ בָּטַחְתִּי יְיָ אָמַרְתִּי אֱלֹהַי אָתָּה׃ שִׁמְעָה קוֹל תַּחֲנוּנַי בְּשׁוּעִי אֵלֶיךָ בְּנָשְׂאִי יָדַי אֶל־דְּבִיר קָדְשֶׁךָ׃ יְיָ אֱלֹהַי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי׃ אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא וְאֶל־אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן׃ הָאֵירָה פָנֶיךָ עַל־עַבְדֶּךָ הוֹשִׁיעֵנִי בַחַסְדֶּךָ׃ כִּי־לְךָ יְיָ הוֹחָלְתִּי אַתָּה תַּעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהָי׃ שִׁמְעָה תְפִלָּתִי יְיָ וְשַׁוְּעָתִי הַאֲזִינָה אֶל־דִּמְעָתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ׃ שִׁמְעֵ־יְיָ וְחָנֵנִי יְיָ הֱיֵה עֹזֵר לִי׃ שַׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שָׂמַחְתִּי בְּאֹמְרִים לִי בֵּית יְיָ נֵלֵךְ׃ שָׁשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב׃ הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שַׁוְעִי מַלְכִּי וֵאלֹהָי כִּי־אֵלֶיךָ אֶתְפַּלָּל׃ יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלִי בֹּקֶר אֶעֱרָךְ־לְךָ וַאֲצַפֶּה׃ אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃ רַגְלִי עָמְדָה בְּמִישׁוֹר בְּמַקְהֲלִים אֲבָרֵךְ יְיָ׃

Sophie

[illegible]

Pflegetochter

mit

deutscher Uebersetzung

von

M. Schönbein.

Neue, durchaus berichtigte Auflage.

Mödling,
Druck u. Verlag von J. Fahrngruber & Comp.
1870.

מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ קדושת לס"ן בקורת התפלה.
נְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ
וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה
וְקָדוֹשִׁים בְּכָל- ואמרי׳ קדושה קדוש קדוש יי צבאות מלא כל הארץ
כְּבוֹדוֹ: ס לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ. קו״ם בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ
יוֹם יְהַלְלוּךְ מִמְּקוֹמוֹ: ס וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. קו״ם יִמְלֹךְ יְיָ
סֶלָה. בָּרוּךְ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ: ס לְדוֹר וָדוֹר
אַתָּה יְיָ הָאֵל נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּנְקַדֵּשׁ קְדֻשָּׁתְךָ וְשִׁבְחֲךָ
הַמָּקְדוֹשׁ: אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ
גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמְלַמֵּד לֶאֱנוֹשׁ בִּינָה. חָנֵּנוּ מֵאִתְּךָ דֵּעָה בִּינָה וְהַשְׂכֵּל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חוֹנֵן הַדָּעַת:

הֲשִׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתֶךָ וְקָרְבֵנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ וְהַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. בָּ״אַ יְיָ הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה:

סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ כִּי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

רְאֵה בְעָנְיֵנוּ וְרִיבָה רִיבֵנוּ וּגְאָלֵנוּ מְהֵרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ כִּי גּוֹאֵל חָזָק אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל:

רְפָאֵנוּ יְיָ וְנֵרָפֵא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה כִּי תְהִלָּתֵנוּ אָתָּה. וְהַעֲלֵה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל מַכּוֹתֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בָּרֵךְ עָלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַשָּׁנָה הַזֹּאת וְאֶת־כָּל־מִינֵי תְבוּאָתָהּ לְטוֹבָה וְתֵן טַל וּמָטָר לִבְרָכָה עַל פְּנֵי

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃

קמה.

תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בְּכָל יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃ דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעָזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל חָסֶד׃ טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ יְיָ כָּל מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה׃ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ׃ לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃ מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל דּוֹר וָדֹר׃ סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ אֶת יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת׃ רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת כָּל אֹהֲבָיו וְאֶת כָּל הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch, worauf שמינה עשרה leise gebetet wird.

אַדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃ מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃

מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגָּשֶׁם׃

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ

וּמִלְּפָנֶיךָ מַלְכֵּנוּ רֵיקָם אַל תְּשִׁיבֵנוּ. כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

הָאֲדָמָה וְשַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וּבָרֵךְ שְׁנָתֵנוּ כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים:

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ
וְקַבְּצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
מְקַבֵּץ נִדְחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הָשִׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרִאשׁוֹנָה וְיֹעֲצֵינוּ כְּבַתְּחִלָּה וְהָסֵר מִמֶּנּוּ
יָגוֹן וַאֲנָחָה וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים
וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט. בָּ"א יְיָ מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט:

וְלַמַּלְשִׁינִים אַל־תְּהִי תִקְוָה וְכָל־עוֹשֵׁי רִשְׁעָה
כְּרֶגַע יֹאבֵדוּ וְכֻלָּם מְהֵרָה יִכָּרֵתוּ וְהַזֵּדִים מְהֵרָה
תְעַקֵּר וְתְשַׁבֵּר וּתְמַגֵּר וְתַכְנִיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ שׁוֹבֵר אוֹיְבִים וּמַכְנִיעַ זֵדִים:

עַל־הַצַּדִּיקִים וְעַל־הַחֲסִידִים וְעַל־זִקְנֵי עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל וְעַל פְּלֵטַת סוֹפְרֵיהֶם וְעַל גֵּרֵי הַצֶּדֶק וְעָלֵינוּ
יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְתֵן שָׂכָר טוֹב לְכָל הַבּוֹטְחִים
בְּשִׁמְךָ בֶּאֱמֶת וְשִׂים חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם לָעוֹלָם וְלֹא נֵבוֹשׁ
כִּי־בְךָ בָּטָחְנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִשְׁעָן וּמִבְטָח לַצַּדִּיקִים:

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב וְתִשְׁכּוֹן בְּתוֹכָהּ
כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ בִּנְיַן עוֹלָם וְכִסֵּא
דָוִד מְהֵרָה לְתוֹכָהּ תָּכִין. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלָיִם:

אֶת צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ וְקַרְנוֹ תָּרוּם בִּישׁוּעָתֶךָ
כִּי לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ כָּל־הַיּוֹם. בָּ"א מַצְמִיחַ קֶרֶן יְשׁוּעָה:

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים
וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה.

Beginnt der Festtag am Freitag Abend, wird vor מעריב folgender Psalm gebetet.

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיהוָה
וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ
בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר:
כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְהוָה בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־
גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְהוָה מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ
בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ
רְשָׁעִים כְּמוֹ־עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם
עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְהוָה: כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ
יְהוָה כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי
אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט
עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי: צַדִּיק
כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית יְהוָה
בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים
וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְהוָה צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:

צג יְהוָה מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְהוָה עֹז הִתְאַזָּר
אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם
אָתָּה: נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְהוָה נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ
נְהָרוֹת דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־
יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְהוָה: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ
נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְהוָה לְאֹרֶךְ יָמִים: קדיש יתום.

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדֹּף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Der Vorbeter wiederholt שמינה עשרה, und am Schlusse spricht derselbe das ganze Kaddisch.

ערוב תבשילין.

Fällt ein Festtag so, daß unmittelbar darauf Sabbath folgt, so muß man — um am Festtage die auf den Sabbath nöthigen Speisen kochen zu dürfen — schon vor dem Feste, am Rüsttage desselben ein wenn auch noch so geringes Gericht Speisen zurücksetzen in der Absicht es am Sabbath zu genießen. Auf dieses Gericht hin darf man dann am Festtage selbst noch weitere Speisen für den Sabbath kochen. Man nennt dies ערוב תבשילין „Speisen-Vermischung." Der Hausherr nimmt nämlich am Vorabende des Festtages ein Brod und etwas Gekochtes oder Gebratenes (gewöhnlich ein Stück Fleisch oder Fisch) in die Hand und spricht in Gegenwart der Hausfrau in hebräischer oder in einer andern ihnen verständlichen Sprache Folgendes:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מִצְוַת עֵרוּב:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns geheiliget durch seine Gebote und uns befohlen das Gebot des Erub.

בְּדֵן עֵרוּבָא יְהֵא שְׁרָא לָנָא לְמֶאֱפֵא וּלְבַשָּׁלָא וּלְאַטְמָנָא וּלְאַדְלָקָא שְׁרָגָא וּלְמֶעְבַּד כָּל־צָרְכָנָא מִיּוֹמָא טָבָא לְשַׁבְּתָא לָנוּ וּלְכָל־הַדָּרִים בָּעִיר הַזֹּאת:

Durch diesen Erub sei es uns erlaubt, zu backen, zu kochen, Speise warm zu erhalten, Lichter anzuzünden und überhaupt alles Nöthige vom Festtage auf den Sabbath zu verrichten, sowohl uns, als Jedem, der in diesem Orte wohnt.

Die Hausfrau zündet die Festtagslichter an und sagt dabei folgenden Segensspruch:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַדְלִיק נֵר שֶׁל־יוֹם טוֹב:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns geheiliget durch seine Gebote, und uns befohlen, die Festtagslichter anzuzünden.

Der Vorbeter ruft laut:
ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde:
Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Während dessen betet die Gemeinde leise:
Gepriesen und gerühmt, verherrlicht, hochgelobt und erhaben ist der Name des Königs aller Könige, des Heiligen, gelobt sei er! Er ist der Erste und er ist der Letzte, und außer ihm gibt es keinen Gott. Macht ihm Bahn, ihm, der in den Wolken fährt, sein Name ist Jah, frohlocket vor ihm! Erhaben ist sein Name über alles Lob und allen Preis. Gepriesen sei der Name seiner verherrlichten Majestät in Ewigkeit! Hochgepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit!

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, auf dessen Geheiß die Abende dämmern! In Weisheit erschließt er die Himmelspforten und mit Einsicht wechselt er die Stunden und wandelt die Zeiten; er ordnet die Sterne in Abtheilungen am Firmament nach seinem Willen; er ist Schöpfer von Tag und Nacht, rollt hinweg das Licht vor der Finsterniß und die Finsterniß vor dem Licht; so führt er hinweg den Tag und führt herbei die Nacht, und scheidet zwischen Tag und Nacht — Ewiger Zebaoth ist sein Name! Er, der Allmächtige, der ewig lebt und währt, walte über uns in Ewigkeit.

ליל Die Bewahrungsnacht theilte der Allmächtige, als er einst Mitternachts durch Egypten zog; o, möcht' er sie abermals ebenso über seine Widersacher theilen! Dem Freundlichen, der den Abend dämmern läßt, Ihm wollen wir mit frohem Gemüthe lobsingen: gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt!

אהבת Unendliche Liebe hast Du dem Hause Israels, Deinem Volke, erwiesen; Lehre und Gebote, Gesetze und Rechte hast Du uns gelehrt. Darum, Ewiger, unser Gott, wenn wir uns niederlegen und wenn wir aufstehen, sprechen wir von Deinen Gesetzen, und freuen uns der Worte Deiner Lehre und Deiner Gebote immerdar; denn sie sind unser Leben und die Dauer unserer Tage; in ihnen wollen wir forschen Tag und Nacht. Mögest Du Deine Liebe uns nicht entziehen in Ewigkeit!

ליל Die Bewahrungsnacht nannte er diese Nacht; denn genau beobachtete er den bestimmten Zeit-

דער פֿאָרבעטער רופֿט לויט: וואָהרענד דעסטן בעטעש דיש געאייכדע לייגט:

פ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ׃
קה״ק בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב עֲרָבִים, בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים, וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת הַזְּמַנִּים, וּמְסַדֵּר אֶת הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ, בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה, גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר · וּמַעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה, יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ · אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד׃

פ׳ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים סְלוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו. וְשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה׃
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם׃

ע״כ א״ב.

לֵיל שִׁמֻּרִים, אוֹתוֹ אֵל חָצָה · בַּחֲצוֹת לַיְלָה בְּתוֹךְ מִצְרַיִם בִּיְצָא · גִּבּוֹר עַל קָמָיו יַחֲצֵנוּ כְּחָצָ֫ ־ · דּוֹד מֵעֲרִיב עֶרֶב וְנַזְמֵרְנוּ בְּנֶפֶשׁ חֻפְּצָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים׃

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהַבְתָּ, תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ, עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵּנוּ וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ, וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד, כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאוֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה · וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים׃
לֵיל שִׁמֻּרִים, הוּא זֶה הַלַּיְלָה · וְעִתְּדוֹ אֵל

punkt, als er sprach: Um Mitternacht. Er ist es, dem der Tag, er, dem die Nacht gehöret. Beständige Liebe verhieß er Jenem*), der sich des Nachts in Haufen theilte; möcht' er sie doch dessen Enkeln gedenken! Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel liebt!

(V. Mos. 6, 4.)

Höre, Israel, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!

Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät immer und ewig!

Du sollst den Ewigen, deinen Gott, lieben von ganzem Herzen, von ganzer Seele und von ganzem Vermögen! Die Worte, die ich dir jetzt befehle, sollen dir stets im Herzen bleiben; du sollst sie deinen Kindern einschärfen und davon reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; binde sie zum Zeichen an deine Hand, trage sie als Stirnband zwischen deinen Augen und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

(V. Mos. 11, 13.) Werdet ihr also meinen Geboten gehorchen, die ich euch jetzt gebe, dem Ewigen, euern Gott, von euerm ganzen Herzen und von eurer ganzen Seele zu lieben und ihm zu dienen, so will ich euerm Lande Regen geben zur rechten Zeit, Frühregen und Spätregen, damit du dein Getreide, deinen Most und dein Oel einsammelst, und will für dein Vieh Gras wachsen lassen auf deinem Felde, daß du zu essen habest im Ueberflusse. Hütet euch aber, daß euer Herz nicht bethört werde, daß ihr etwa abfallet und andern Göttern dienet und sie anbetet! Der Zorn des Ewigen würde über euch entbrennen, er würde den Himmel verschließen, daß kein Regen sei, die Erde würde ihr Gewächs nicht hervorbringen, und ihr würdet gar bald zu Grunde gehen, fern von dem vortrefflichen Lande, das euch der Ewige geben will. Nehmet diese meine Worte euch zu Herzen und zu Gemüthe, bindet sie zum Zeichen an euere Hand und traget sie als Stirnband zwischen euren Augen; lehret sie eure Söhne, davon zu reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du

*) Stammvater Abraham.

בְּאֹמֶר בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה: וַיְהִי אֲשֶׁר הוּא לוֹ יוֹם וְלוֹ לַיְלָה: חֹק אַהֲבָתוֹ יִזְכֹּר לְנִיגֵי חָלַק לַיְלָה:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל: יחיד וזומר אל מלך נאמן.

דברים ו׳ ד׳.
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה ׀ אֶחָד:
נחמ׳ ט׳ ה׳ בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

דברים י״א י״ג. וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ

dich niederlegst und wenn du aufstehst; schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore! damit ihr und eure Kinder auf dem Erdreiche, welches der Ewige euren Vätern zugeschworen, ihnen zu geben, lange Jahre bleiben möget, so lange der Himmel über der Erde sein wird.

(IV. Mos. 15, 37.) Der Ewige sprach zu Mosche wie folgt: Rede zu den Kindern Israels und sage ihnen, sie sollen, bei allen ihren Nachkommen, an die Ecken ihrer Kleider Schaufäden machen und an diese Eckenschaufäden eine Schnur aus dunkelblauer Wolle befestigen. Diese sollen euch zu Schaufäden dienen, daß ihr sie sehet und euch aller Gebote des Ewigen erinnert und sie befolget, nicht aber euerm Herzen und euern Augen nachwandelt, die euch auf Abwege führen. Damit ihr euch all meiner Gebote erinnert und sie befolget, und ihr heilig seiet euerm Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der ich euch aus dem Lande Egypten herausgeführt, um euer Gott zu sein. Ich, der Ewige, euer Gott!

אמת Wahr ist dies Alles und bewährt, unerschütterlich für uns! Er, der Ewige ist unser Gott, und Keiner außer ihm, und wir sind Israel, sein Volk. Er ist es, der uns aus der Hand so mancher Regenten befreit hat; Er, unser König, der uns der Gewalt aller Tyrannen entrissen; Er, der Allmächtige, der unsere Quäler bestraft und all' unseren Seelenfeinden Vergeltung erwiedert; Er, der unerforschlich große Dinge vollführt und unzählige Wunderthaten; Er ist es, der unsere Seele am Leben erhält und unseren Fuß nicht wanken läßt; Er, der uns die Höhe unserer Feinde hat besteigen lassen und der unser Glückshorn hocherhoben über Alle, die uns gehaßt; der für uns Wunder und Rache geübt an Pharao, Zeichen und Wunderdinge im Lande der Söhne Chams; der in seinem Grimme alle Erstgebornen Egyptens schlug und aus ihrer Mitte sein Volk Israel herausführte zu ewiger Freiheit; der seine Söhne mitten durch das Schilfmeer führte, und ihre Verfolger und Feinde in den Abgrund versenkte. — Als seine Kinder diese seine Allgewalt sahen, da brachen sie in Lieder und Lobgesänge aus und huldigten seiner Herrschaft mit freudigem Willen. — Mosche und die Kinder Israels stimmten Dir ein Loblied an.

וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:
כמדבר ט"ו, ל"ז וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם
וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם
זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי
וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: יש לכרוך תלכיכם לאמת, תזכו יתן רוח מעט שלח יבולע הא'.

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין
זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים מַלְכֵּנוּ
הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ הָעֹשֶׂה גְּדֹלוֹת עַד אֵין
חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר, הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן
לַמּוֹט רַגְלֵנוּ, הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל בָּמֹת אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל כָּל
שׂנְאֵינוּ, הָעֹשֶׂה לָנוּ נִסִּים וּנְקָמָה בְּפַרְעֹה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם הַמַּכֶּה בְּעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם וַיּוֹצֵא
אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם: הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין
גִּזְרֵי יַם־סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם בְּתְהוֹמוֹת
טִבַּע: וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לְשִׁמּוֹ וּמַלְכוּתוֹ
בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה:

פסח Peßach[1]) aßen die Eilfertigen und sahen Wunder
in den Tagen Peßachs.
Peßach ist zum Schutze der Nachwelt bestimmt; o, wende Dich uns zu, um zu belehren, wie in den Tagen Peßachs.
Peßach wurde Sklaverei über die Treuen verhängt, vierhundert vollzählige Jahre, in den Tagen Peßachs.
Peßach wird er das Gesetz jener Wochen[2]) vollführen, den Tag der Rache zeigen, wie in den Tagen Peßachs.
Peßach schlug er Chams[3]) Erstgeburt, schonte seines Erstgebornen
in den Tagen Peßachs.
Peßach bestimmte er, Frevler zu richten, Retter auf Zions Gebirg zu führen, wie in den Tagen Peßachs.
Peßach richtete er eine Niederlage in Nof[4]) an, um Ethans[5]) Söhne zu erlösen in den Tagen Peßachs.
Peßach wird die Frevler der Erde des Schwertes Schärfe treffen,
wie in den Tagen Peßachs,
Peßach war die Niederlage der Enkel Kuschs[6]), um sein Volk mit Reichthum heraus zu führen in den Tagen Peßachs.
Peßach wird er des Feindes beliebten Stammsitz zerstören, sammeln sein zerstreutes Volk, wie in den Tagen Peßachs.
Peßach hat er ausgerottet die, so Tribut erpreßten, befreit sein Volk durch Wunder in den Tagen Peßachs.
Peßach wird er jene drücken, die uns gedrückt, uns von den Wunden heilen, wie in den Tagen Peßachs.
Peßach hat er unnützes Gesindel ausgerottet, die edle Weinrebe verpflanzt in den Tagen Peßachs.
Peßach wird er des Feindes Lieder erniedrigen, verdoppeln seines Volkes Freude, wie in den Tagen Peßachs.
Peßach hat er jene Stolzen der Pest preisgegeben, sein Volk gerettet vom Schaden in den Tagen Peßachs.
Peßach wird sein Grimm über jeden Frevler wüthen, sein Volk nach Verheißung rächen, wie in den Tagen Peßachs.
Peßach schreckte er Egyptens Bewohner, als er das Leiden seiner Gehorsamen vernahm in den Tagen Peßachs.
Peßach wird er der Sittenlosen Hoheit stürzen, eine wohlgesittete Nation wieder aufnehmen, wie in den Tagen Peßachs.
Peßach hat er des Tyrannen Untergang beschlossen, befreit die Frommen vom Frohndienst in den Tagen Peßachs.
Peßach wirst Du stolze Frevler dahinfahren lassen und Dir Deine Getreuen wieder verloben, wie in den Tagen Peßachs.
Peßach füllte er jedes Haus mit Wehklagen, als er Mitternachts auszog
in den Tagen Peßachs.
Peßach war als Vorbereitung eingesetzt, uns fernerhin Wunder zu zeigen,
wie in den Tagen Peßachs.

פסח Peßach verkündet den Ruhm dessen, der im Himmel thronet. Seine Allmacht wurde nah und fern

1) Das Ueberschreitungs-Opfer oder Fest.
2) Wovon in Daniel 9, Meldung geschieht.
3) Der Stammvater von Mizrajim.
4) Eine Provinz in Mizrajim.
5) Stammvater Abraham.
6) Ein Sohn von Cham.

פֶּסַח אָכְלוּ פְחוּזִים · וְנִפְלָאוֹת חוֹזִים · בִּימֵי חַג פֶּסַח:
פֶּסַח בָּנוּ לִשְׁמֹר לְדוֹרֹת · פְּנֵה לָנוּ לְהוֹרֹת · כִּימֵי חַג פֶּסַח:
פֶּסַח גָּזַר עִנּוּי אֱמוּגִים · אַרְבַּע מֵאוֹת נִמְנִים · בְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח דַּת שָׁבוּעִים יְמַלֵּא · וְיוֹם נָקָם יְגַלֶּה · כְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח הָרַג בְּכוֹרֵי חָם · וּבֶן בְּכוֹרוֹ רְחָם · בְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח וָעַד לִשְׁפֹּט מַרְשִׁיעִם · וּלְהַעֲלוֹת לְצִיּוֹן מוֹשִׁיעִים · כְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח זֵמֶר בְּנוֹף נִתָּן · לְגֹאוֹל בְּנֵי אֵיתָן · בְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח חֶרֶב עַל רִשְׁעֵי הֲדָם · בְּיַד צַח וְאָדוֹם · כְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח טְבִיחַת נִינֵי כוּשׁ · לְהוֹצִיא עַמּוֹ בְּרְכוּשׁ · בְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח יְדִידוּת קַן שְׁדוּדָה · כַּנֵּס אֹם נְדוּדָה · כְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח כָּרַת לָשָׁמוּ מִסִּים · וְהוֹצִיא עַמּוֹ בְּנִסִּים · בְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח לוֹחֲצֵינוּ יִלְחָץ · וְיָרָפְאֵנוּ מִמַּחַץ · כְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח מִלֵּא הֲמוֹן הֲרָקָה · וְהִסִּיעַ גֶּפֶן שׁוֹרָקָה · בְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח נְגִינוֹת צַר יַשְׁפִּיל · וְגִיל עַמּוֹ יַכְפִּיל · כְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח סִגֵּר זֵרִים לַדָּבָר · וְרִפֵּא עַמּוֹ מִשֶּׁבֶר · בְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח עֲבוּר כָּל צוֹרֵר שָׁמוּר · וְנָקָם עַמּוֹ כָּאָמוּר · כְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח פִּחֵד בָּתֵּי מְצֹרִים · וּבֶן בְּעִנּוּי נוֹצְרִים · בְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח צְפִירַת צַר לַעֲלוֹקָה · כַּנֵּס אֹם חַקּוֹקָה · כְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח קָשַׁר לְצַר אֲבָדָה · וְגָאַל יְדִידִים מֵעֲבוֹדָה · בְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח רָמִים זֵדִים תְּהָרֵס · וְרַעֲיָתְךָ תְּאָרֵשׁ · כְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח שָׁת בְּכָל בַּיִת יְלִיל · בְּצֵאתוֹ בַּחֲצוֹת לַיִל · בְּ"חַ"פְּ:
פֶּסַח תְּבַן וְהוּחַק לְאוֹת · לְהַרְאֵנוּ בוֹ נִפְלָאוֹת · כְּ"חַ"פְּ:

פֶּסַח תְּהִלָּה לְשֵׁם שִׁבֵּן שְׁחָקִים · תָּקְפּוּ וַיִּבְעוּ

gepriesen, die Macht seiner Herrlichkeit ward bei'm Meere gegründet; dort stimmten sie Lieder an, dort ertönten Lobgesänge. In hoher Lust und Freude sprachen sie Alle:

מי „Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du? wer ist wie Du? verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar im Ruhme, Wunderthäter!" Deine Herrschaft sahen Deine Kinder, als Du das Meer vor Mosche gespalten.

ליל Die Bewahrungsnacht ist eine Vorbedeutung künftiger Zeiten. Er wird wieder kommen, der Allerhabene, sein verwandtes Volk zu besuchen. Unser Schutz ist er, laßt uns in ihm frohlocken, laßt uns fröhlich sein! „Dieser ist der Fels unserer Rettung!" so stimmten sie an und riefen:

„Der Ewige wird regieren immer und ewig!" — Und also heißt es ferner: „Ja, der Ewige hat Jakob befreit und ihn erlöst aus der Hand des Stärkern."

ליל Die Bewahrungsnacht nannte er diese Nacht, er, der Furchtbare in seinen Thaten, zerbrach in ihr das Joch, das uns das Kalb*) aufgelegt. Noch wird er den allzermalmenden und verheerenden Feind zertrümmern, uns abermals zu erlösen. Gelobt seist Du, Ewiger, König, Hort Israels und sein Erlöser!

השכיבנו Laß uns niederlegen, Ewiger, unser Gott, in Frieden, und laß uns wieder aufstehen, unser König, zum Leben; breite über uns aus die Hütte Deines Friedens, vervollkommne uns durch Deinen guten Rath, und hilf uns um Deines Namens willen. Beschütze uns, wende von uns ab Feind, Pest, Schwert, Hunger und Kummer, entferne jeden Widersacher, vor unserem Angesichte und in unserem Rücken, und birg uns unter dem Schatten Deiner Flügel; denn Du, o Gott, bist unser Hüter und Retter; Du, o Gott, bist ein gnädiger und barmherziger König! Behüte uns bei unserem Gehen und Kommen zum Leben und zum Frieden, von nun an bis in Ewigkeit, und breite über uns aus die Hütte Deines Friedens!

*) Ein Beiname Mizrajims, nach Jerem. 46, 20.

קְרֵבִים וּרְחֵקִים. תָּקֵף כְּבוֹדוֹ בָּיִם מְחֻקָּקִים.
שִׁיר וְתִשְׁבָּחוֹת מְשׁוֹרְרִים וּמְשַׁבְּחִים:

בְּגוֹלָה בִּרְנָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם.

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא
תְּהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא. מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי מֹשֶׁה:

לֵיל שִׁמֻּרִים, סִמָּן הוּא לֶעָתִיד לָבֹא.
עֶלְיוֹן כִּי בֹא יָבוֹא. פָּקוֹד יִפְקוֹד עַם קְרוֹבוֹ.
צוּרֵנוּ הוּא נִגְוֹלָה וְנִשְׂמְחָה בּוֹ: וְזֶה צוּר
יְשַׁעֲנוּ פָּצוּ פֶה וְאָמְרוּ.

יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ:

לֵיל שִׁמֻּרִים, קָרָאוּ נוֹרָא עֲלִילָה. כִּי בוֹ
שָׁבַר מַטֵּה עֶגְלָה. רָעֵץ יְרַעֵץ אִם מַדָּקָה
וְאָכְלָה. יוֹסִיף שֵׁנִית בּוֹ לְהַנְאֵלָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ צוּר יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ:

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ
לְחַיִּים וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה
מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ
אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵנוּ
וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה כִּי
אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים
וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ:

ליל Die Bewahrungsnacht ist hochgerühmt bei dem geliebten Volke, das er der Hand der Lehabim[1]) entrissen; ein Heil ist sie der Fürstentochter (Israel), in ihr ruht sie vergnügt, friedlich und sorgenlos.

Gelobt seist Du, Ewiger, der die Hütte des Friedens ausbreitet über uns, über sein ganzes Volk Israel und über Jerusalem!

Am Sabbath. ושמרו Die Kinder Israels sollen den Ruhetag beobachten, daß sie den Ruhetag bei allen ihren Nachkommen halten als einen ewigen Bund. Zwischen mir und den Kindern Israels sei er ein Zeichen für ewig; denn in sechs Tagen hat der Ewige den Himmel und die Erde geschaffen, und am siebenten Tage hat er geruht und gefeiert.

וידבר Mosche machte die Feste des Ewigen den Kindern Israels bekannt.

Der Vorbeter spricht das halbe Kadisch.

ויתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast! Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und bei'm Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Herr, öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe — König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter!

Der dem Winde zu wehen und dem Regen zu fallen gebeut.

[1]) Name eines der Stämme Mizrajims.

לֵיל שִׁמֻּרִים, שִׁמְעוֹ לְעַם אֲהֻבִים. אֲשֶׁר
הִצִּיל מַיִם לְחֻבִּים. תְּשׁוּעָה הִיא לְבַת רַבִּים.
בְּנַחַת וְשָׁלוֹם בְּלִי פַּחַד שׁוֹכְבִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל
עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָם:

(נזכר) וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית
עוֹלָם: בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִוא לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה
יְיָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ:

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־מֹעֲדֵי יְהוָה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וַעֲתָה יַגְדֵּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:
יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ
בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ
אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

אַדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל
לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגָּשֶׁם.

מכלכל Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder! Gelobt seist Du Ewiger, der die Todten belebt!

אתה Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeglichen Tag. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

Am Ausgang des Sabbaths wird hier eingeschaltet:

ותודיענו Und Du machtest uns kund, Ewiger, unser Gott, die Aussprüche Deines Heiles und lehrtest uns, zu üben die Gesetze Deines Willens. — Du gabst uns, Ewiger, unser Gott, gerechte Vorschriften, wahrheitsvolle Lehren und heilsame Satzungen und Gebote. — Du schenktest uns freudige Zeiten, heilige Feier, frohe Feste, und verliehest uns sabbathliche Weihe, feiertägige Herrlichkeit, festliches Wonnegefühl. — Und wie Du unterschieden hast, Ewiger, unser Gott, zwischen Heiligem und Gemeinem, zwischen Licht und Finsterniß, zwischen Israel und den heidnischen Völkern, zwischen dem siebenten Tage und den sechs Werktagen, so hast Du auch zwischen der Heiligkeit des Sabbaths und der Heiligkeit des Festtags unterschieden; und wie Du den siebenten Tag vor den sechs Werktagen geheiligt, so hast Du bevorzugt und geweihet Dein Volk Israel durch Deine Heiligkeit.

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, (Sabbathtage zur Ruhe und) Feiertage zur Freude, Feste und Wonnezeiten zur Fröhlichkeit, (diesen Sabbath und) dieses Mazzothfest, den Zeitpunkt unserer Befreiung, (in Liebe) zur Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Egypten.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, möge aufsteigen, vor Dich kommen und zu Dir gelangen, gefällig und angenehm aufgenommen werden unser Andenken und unser Gedächtniß — das Andenken unserer Väter, das Andenken des Messias, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, das Andenken Jerusalems, Deiner heiligen Stadt, und das Andenken Deines ganzen Volkes, des Hauses Israel — zur Rettung und zum Heile, zur Huld, zur Gnade und zum Erbarmen, zum Leben und zum Frieden, an diesem Tage des Mazzoth-Festes.

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים: אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

Am Ausgang des Sabbaths betet man dieses.

וַתּוֹדִיעֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ וַתְּלַמְּדֵנוּ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנֶךָ וַתִּתֵּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִשְׁפָּטִים יְשָׁרִים וְתוֹרוֹת אֱמֶת חֻקִּים וּמִצְוֹת טוֹבִים וַתַּנְחִילֵנוּ וְמַנֵּי שָׁשׁוֹן וּמוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ וְחַגֵּי נְדָבָה. וַתּוֹרִישֵׁנוּ קְדֻשַּׁת שַׁבָּת וּכְבוֹד מוֹעֵד וַחֲגִיגַת הֶרֶגֶל. וַתַּבְדֵּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ וְאֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ. הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ומוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם השבת הזה ואת יום חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זְמַן חֵרוּתֵנוּ באהבה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת

Gedenke unser, Ewiger, unser Gott, zum Guten, erinnere Dich unser zum Segen und hilf uns zur Glückseligkeit! Begünstige und begnadige uns durch Verheißung von Heil und Erbarmen, erbarme Dich unser und hilf uns! — Auf Dich allein sind unsere Augen gerichtet, denn Du, o Gott, bist ein gnädiger und erbarmungsvoller König!

והשיאנו Laß uns empfangen, Ewiger, unser Gott, den Segen Deiner Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, wie Du wohlwollend uns zu segnen verheißen hast. (Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Antheil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, (in Liebe und Wohlgefallen,) in Freude und Wonne (Deinen heiligen Sabbath und) Deine heiligen Feste genießen, damit in Dir sich freue Israel, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath,) Israel und die Festes-Zeiten.

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertraut sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unaussprechlichen Wohlthaten, die Du uns zu jeder Zeit — Abends, Morgens und Mittags — erweisest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar

ועל Für dies Alles sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und Alles, was lebt, soll Dir danken und preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe

הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לזכר אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ: וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ

bist Du. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

שלום Frieden in Fülle verleihe Deinem Volke Israel in Ewigkeit; denn Du, o König, bist der Herr alles Friedens. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen! Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel segnet mit Frieden!

אלהי Mein Gott! bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen vor Betrüglichreden! Laß meine Seele gegen meine Lästerer gelassen und gegen Jeden geduldig sein, wie Staub der Erde. Erschließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerstöre die Pläne aller derer, die Böses wider mich sinnen und vereitle ihre Gedanken. Thue es um Deines Namens willen, thue es um Deiner Rechten, thue es um Deiner Heiligkeit, thue es um Deiner Lehre willen. Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beistehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! — Der da Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel; darauf sprechet: Amen

Möge es Dein Wille sein, o Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, den heiligen Tempel bald, in unseren Tagen, wieder zu erbauen, daß Jeder seinen Antheil an Deinem Gesetze nehme.

Am Sabbath wird ויכלו und סגן אבות gebetet.

ויכלו „Und vollendet waren der Himmel und die Erde und ihr ganzes Heer. Und als Gott am siebenten Tage vollendet hatte sein Werk, das er gemacht, da ruhete er am siebenten Tage von all seinem Werke, das er gemacht. Und es segnete Gott den siebenten Tag und heiligte ihn; denn an ihm ruhete er von all seinem Werke, welches Gott geschaffen und gemacht hatte."

Vorb. ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unsrer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! Eigenthümer von Himmel und Erde! —

Gem. Sein Wort war der Urväter Schild, sein Ausspruch belebet die Todten. Der heilige Gott dem Keiner gleicht, der seinem Volke die Ruhe gibt an seinem heiligen Sabbathtage — denn an ihnen hat er Wohlgefallen, daß er ihnen die Ruhe gegeben: — vor ihm stehen wir im heiligen Dienste, in Furcht

וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃
שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא
מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהַי . נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי׃ יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי׃ עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃ יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ׃
וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃

Am Sabbath wird ויכלו und מגן אבות gebetet.

וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם׃ וַיְכַל אֱלֹהִים
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה׃ וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים
אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־
מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת׃

בָּאֵי . אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי
יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃

מָגֵן אָבוֹת בִּדְבָרוֹ מְחַיֵּה מֵתִים בְּמַאֲמָרוֹ הָאֵל
הַקָּדוֹשׁ שֶׁאֵין כָּמוֹהוּ הַמָּנִיחַ לְעַמּוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קָדְשׁוֹ
כִּי בָם רָצָה לְהָנִיחַ לָהֶם לְפָנָיו נַעֲבוֹד בְּיִרְאָה

und Zittern, und loben und bekennen seinen Namen Tag für Tag und immerfort mit unseren Lob- und Segenssprüchen. Gott, dem allein der Dank gebühret: er ist der Herr des Friedens, der den Sabbath heiliget und den Siebenten segnet, und in Heiligkeit die Ruhe gibt dem Volke, das sich erquickt und beseligt fühlt — zum Andenken an das Schöpfungswerk.

Vorb. Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe, heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Antheil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, Deinen heiligen Sabbath in Liebe und Wohlgefallen genießen, damit an ihm ruhe Israel, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt den Sabbath!

Der Vorbeter spricht das ganze Kaddisch.

יתגדל Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast. Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen.

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und bei'm Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

O, nimm in Barmherzigkeit und Wohlgefallen unser Gebet an!

Möge das Gebet und Flehen von ganz Israel gnädig aufgenommen werden vor dem Vater im Himmel! — Darauf sprechet: Amen!

Gelobt sei der Name Gottes von nun an bis in Ewigkeit!

Des Friedens Fülle und Glückseligkeit komme vom Himmel über uns und ganz Israel! — Darauf sprechet: Amen!

Mein Heil ist von dem Ewigen, dem Schöpfer des Himmels und der Erde!

Der da Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel! — Darauf sprechet: Amen!

וַתַּחַד וְנוֹדֶה לִשְׁמוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מֵעִין הַבְּרָכוֹת
אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַשָּׁלוֹם מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וּמְבָרֵךְ שְׁבִיעִי
וּמֵנִיחַ בִּקְדֻשָּׁה לְעַם מְרֻשְׁנֵי עֹנֶג זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

חזן אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ קַדְּשֵׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ
בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי
שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:

Der Vorbeter spricht das ganze Kaddisch.

וְעַתָּה יְגַדַּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
וְזֹכֶר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

חזן. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ.
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית־
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן כָּל בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי
בִשְׁמַיָּא וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־
יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

סדר עטיפת הטלית.

בעפֿאָר מען זיך מיט דעם טלית מורהיליט, שפּריכט מען פֿאָלגענדעס:

הִנְנִי מִתְעַטֵּף בְּטַלִּית שֶׁל־צִיצִת בְּדֵי לְקַיֵּם מִצְוַת בּוֹרְאִי כַּכָּתוּב בַּתּוֹרָה וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם. וּכְשֵׁם שֶׁאֲנִי מִתְכַּסֶּה בְּטַלִּית בָּעוֹלָם הַזֶּה כֵּן תְּוֻכֶּה נִשְׁמָתִי לְהִתְלַבֵּשׁ בְּטַלִּית נָאָה לָעוֹלָם הַבָּא בְּגַן עֵדֶן, אָמֵן:

דען ווירד טטעהענדיג דיעזע נרכה געשפּרָאכען:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהִתְעַטֵּף בַּצִּיצִת:

היערויך מורהיליט מען זיך מיט דעם טלית מוכן שפּריכט:

מַה־יָּקָר חַסְדְּךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֵל כְּנָפֶיךָ יֶחֱסָיוּן:
יִרְוְיֻן מִדֶּשֶׁן בֵּיתֶךָ וְנַחַל עֲדָנֶיךָ תַשְׁקֵם:
כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ נִרְאֶה־אוֹר:
מְשֹׁךְ חַסְדְּךָ לְיֹדְעֶיךָ וְצִדְקָתְךָ לְיִשְׁרֵי־לֵב:
יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּהִי חֲשׁוּבָה מִצְוַת צִיצִת זוֹ כְּאִלּוּ קִיַּמְתִּיהָ בְּכָל־פְּרָטֶיהָ וְדִקְדּוּקֶיהָ וְכַוָּנוֹתֶיהָ ותרי"ג מִצְוֹת הַתְּלוּיוֹת בָּהּ. אָמֵן:

מען זאגט דאָס: טלית וויעדער פֿאָלק געוויקלט מוכן מורהיליט זיך דערגעטאָגט דאָס, דאָס מען מוזן יעדער וייטע מייגע ליליט פֿאָר זיך מוכן מייגע היגטער זיך האָט.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל, לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר
בְּרֵאשִׁית, שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת, וְלֹא שָׂמָנוּ
כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה, שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ
כְּכָל־הֲמוֹנָם. וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי
מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא
נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ, וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל,
וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ, אֵין עוֹד.
אֱמֶת מַלְכֵּנוּ, אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ
הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת
עֻזֶּךָ, לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת
יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר
יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ. לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ.
יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ
תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ.
וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יָקָר יִתֵּנוּ. וְיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל
מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם, מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי
הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד.
כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

קדיש יתום, אדון עולם.

Gebet.

Bei'm Eintritt in die Synagoge spricht man:

Im Vertrauen auf Deine große Güte betrete ich Dein Haus, bücke mich in Ehrfurcht vor Dir in dem Tempel Deiner Heiligkeit.

Man geht mit Anstand hinein und spricht:

Laßt uns in Gottes Haus voll Ehrfurcht treten!

Nach dem Eintritt in die Synagoge spricht man:

Wie lieblich sind deine Zelte, Jakob, deine Wohnungen, Israel! Im Vertrauen auf Deine große Güte betrete ich Dein Haus, bücke mich in Ehrfurcht vor Dir in dem Tempel Deiner Heiligkeit. Ewiger, ich liebe Deines Hauses Stätte, den Ort, wo Deine Herrlichkeit thronet. Hier bete ich an, beuge ich das Knie und verneige mich vor dem Ewigen, meinem Schöpfer. Hier richte ich mein Gebet zu Dir empor, o Ewiger, zur Gnadenzeit. Gott! in Deiner großen Güte erhöre mich und gewähre mir Deinen zuverlässigen Beistand!

שחר Des Morgens flehe ich Dich an, mein Fels und Schutz!
Ich ordne mein Gebet zu Dir des Morgens, wie des Abends.

לפני Erschrocken steh ich vor Deiner Größe da,
Du, dessen Aug' all' die Gedanken meines Herzens sieht.

מה Was kann darum das Herz, die Zung' vorbringen Dir?
Was meine Kraft? mein Geist in meinem Innern?

הנה Doch des Menschen Loblied, es gefällt Dir wohl —
So will ich danken Dir, so lange die Seele weht in mir.

Vor dem Morgengebet pflegt man Folgendes zu sprechen:

Ich rufe Dich an, denn Du erhörst mich, Gott; o neige Dein Ohr mir zu, höre mein Gebet. In Gerechtigkeit schau' ich Dein Antlitz, ergötze erwachend mich an Deiner Gottesgestalt. Ich vertraue auf Dich, Ewiger; ich spreche: mein Gott bist Du! Höre meines Flehens Stimme, da ich zu Dir bete, da ich meine Hände erhebe zu Deiner heiligen Verkündungsstätte. Ewiger, mein Gott, ich bete zu Dir, und Du heilst mich. Zu Dir, Ewiger, rufe ich, meinen Herrn flehe ich an. Laß über Deinen Knecht Dein Antlitz leuchten, hilf mir durch Deine Güte! Denn auf Dich, Ewiger, harre ich, Du antwortest, mein Herr, mein Gott! Höre mein Gebet, o Ewiger, mein Flehen vernimm, zu meinen Thränen schweige nicht! Höre, Ewiger, und sei mir gnädig! Ewiger, sei ein Helfer mir!

בייַ×ך מייכטריטט מין דיח ויכמַגמָגע שפריכָט מען:

וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ
אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ׃

מען געהט מיט מכטמַנד היכיין חוכד שפריכָט:

בְּבֵית אֱלֹהִים נִרְגָּשׁ׃

כמַך דעך מייכטריטט מין דיח ויכמַגמָגע שפריכָט מען:

מַה־טֹּבוּ אׇהָלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל׃ וַאֲנִי בְּרֹב
חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ׃ יְיָ
אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ׃ וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה
וְאֶכְרָעָה אֶבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֹשִׂי׃ וַאֲנִי תְפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת
רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרׇב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ׃

נקצה לל׳ שלמה בן גבירול. כ׳ תנועות ויתד וכ׳ תנועות.

שַׁחַר אֲבַקְשֶׁךָ. צוּרִי וּמִשְׂגַּבִּי. אֶעְרׇךְ לְפָנֶיךָ. שַׁחֲרִי וְגַם־עַרְבִּי׃
לְפָנֶי גְּרָלָתֶךָ. אֶעְמֹד וְאֶפְגַּע. כִּי־עֵינְךָ תִּרְאֶה. כָּל־מַחְשְׁבוֹת לִבִּי׃
מַה־זֶּה אֲשֶׁר יוּכַל. הַלֵּב וְהַלָּשׁוֹן לַעֲשׂוֹת, וּמַה־כֹּחִי. רוּחִי בְּתוֹךְ קִרְבִּי׃
הַגֵּה לְךָ תִּיטַב. זִמְרַת אֱנוֹשׁ, עַל־כֵּן אוֹרְךָ בְּעוֹד תִּהְיֶה. נִשְׁמַת אֱלוֹהַּ בִּי׃

פֿאר דעך מָרגענגעבעט פֿפֿוֹגגט מען פֿאַלגענדע: נו שפרעכען:

אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃
אֲנִי בָּצַרְתָּ אֲחֵזָה פָּנֶיךָ אָשְׁבָּעָה בְּהָקִיץ תְּמוּנָתֶךָ׃ וַאֲנִי
עָלֶיךָ בָּמַחְתִּי יְיָ אָמַרְתִּי אֱלֹהַי אָתָּה׃ שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנַי
בְּשׁוּבְעִי אֵלֶיךָ בְּנָשְׂאִי יָדַי אֶל דְּבִיר קָדְשֶׁךָ׃ יְיָ אֱלֹהַי שַׁוְּעָתִי
אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי׃ אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא וְצוּרִי אַל תֶּחֱנַן מִמֶּנִּי׃ הָאֵירָה
פָּנֶיךָ עַל־עַבְדֶּךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְחַסְדֶּךָ׃ כִּי־לְךָ יְיָ הוֹחָלְתִּי אַתָּה
תַּעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהָי׃ שְׁמָעָה תְפִלָּתִי יְיָ וְשַׁוְעָתִי הַאֲזִינָה אֶל
דִּמְעָתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ׃ שִׁמְעֵנִי יְיָ וְחָנֵנִי יְיָ הֱיֵה עֹזֵר לִי׃

Stufengesang von David. Ich freu' mich, da man zu mir spricht: „Laßt in des Ewigen Haus uns geh'n." Wie wer gefunden große Beute, so freu' ich Deines Spruches mich. Horch auf meinen Hilferuf, mein König und mein Gott, denn zu Dir bet' ich! Ewiger, am Morgen höre meine Stimme, am Morgen stell' ich mich Dir dar, und schau empor. Ich rufe Dich an, denn Du erhörst mich, Gott; o neige Dein Ohr mir zu, höre mein Gebet! Mein Fuß steht auf ebnem Boden, in den Versammlungen will ich den Ewigen preisen.

Die dreizehn Glaubenslehren.

1. Hochgelobt sei der lebendige Gott, und gepriesen; er ist, aber sein Dasein ist nicht in Zeit.
2. Er ist einzig; keine Einheit gleicht der seinen, unbegreiflich und unendlich ist das Wesen seiner Einheit.
3. Er hat nicht die Form eines Körpers, hat nichts des Körpers; unvergleichlich ist seine Heiligkeit.
4. Er ist der Urheber aller Wesen, der Erste, dem nichts vorangegangen.
5. Er ist der Herr der Welt, und alles Geschaffene bezeugt Seine Größe und Herrlichkeit.
6. Den Strom prophetischen Lichtes gewährte er den Männern seiner Wahl — seines Ruhmes Verkünder.
7. Nie mehr erstand in Israel ein Prophet wie Mosche war, der geschauet die Gestalt der erscheinenden Gottheit.
8. Lehre der Wahrheit gab der Allmächtige seinem Volke, durch diesen seinen Propheten und Vertrauten seines Hauses.
9. Diese seine Lehre wird er, der Allmächtige, nie umwandeln und in Ewigkeit sie mit einer andern nicht verwechseln.
10. Er sieht und weiß unser tiefstes Sinnen, er schaut den Ausgang jeder Sache, bevor sie noch beginnt.
11. Er belohnt einen Jeden mit Gutem, seinen Thaten gemäß, und bestraft den Frevler mit Bösem, seinem Frevel gemäß.
12. Am Ende der Tage wird er unsern Messias senden, zu erlösen, die seiner Hilfe harren.
13. Einst wird er, der Allmächtige, die Todten erwecken, in seiner großen Huld. Gelobt sei in Ewigkeit der Name seines Ruhms.

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שָׂמַחְתִּי בְּאֹמְרִים לִי בֵּית יְיָ נֵלֵךְ׃
עֹמְדוֹת הָיוּ רַגְלֵינוּ בִּשְׁעָרַיִךְ יְרוּשָׁלָ͏ִם׃
יְרוּשָׁלַ͏ִם הַבְּנוּיָה כְּעִיר שֶׁחֻבְּרָה לָּהּ יַחְדָּו׃
שֶׁשָּׁם עָלוּ שְׁבָטִים שִׁבְטֵי יָהּ עֵדוּת לְיִשְׂרָאֵל לְהֹדוֹת לְשֵׁם יְיָ׃
כִּי שָׁמָּה יָשְׁבוּ כִסְאוֹת לְמִשְׁפָּט כִּסְאוֹת לְבֵית דָּוִד׃
שַׁאֲלוּ שְׁלוֹם יְרוּשָׁלָ͏ִם יִשְׁלָיוּ אֹהֲבָיִךְ׃
יְהִי שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ׃
לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה נָּא שָׁלוֹם בָּךְ׃
לְמַעַן בֵּית יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ׃

שלשה עשר עקרים, בחרוזים מסדורים.

יִגְדַּל אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח נִמְצָא וְאֵין עֵת לִמְצִיאוּתוֹ׃
אֶחָד וְאֵין יָחִיד כְּיִחוּדוֹ נֶעְלָם וְגַם אֵין סוֹף לַאֲחִדּוּתוֹ׃
אֵין לוֹ דְּמוּת הַגּוּף וְאֵינוֹ גּוּף לֹא נַעֲרֹךְ אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ׃
קַדְמוֹן לְכָל דָּבָר אֲשֶׁר נִבְרָא רִאשׁוֹן וְאֵין רִאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ׃
הִנּוֹ אָדוֹן עוֹלָם וְכָל נוֹצָר יוֹדֶה גְּדֻלָּתוֹ וּמַלְכוּתוֹ׃
שֶׁפַע נְבוּאָתוֹ נָתַן אֶל אֲנָשִׁי סְגֻלָּתוֹ וְתִפְאַרְתּוֹ׃
לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד נָבִיא וּמַבִּיט אֶת תְּמוּנָתוֹ׃
תּוֹרַת אֱמֶת נָתַן לְעַמּוֹ אֵל עַל יַד נְבִיאוֹ נֶאֱמַן בֵּיתוֹ׃
לֹא יַחֲלִיף הָאֵל וְלֹא יָמִיר דָּתוֹ לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ׃
צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סִתְרֵינוּ מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר בְּקַדְמָתוֹ׃
גּוֹמֵל לְאִישׁ חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ נוֹתֵן לָרָשָׁע רַע כִּרְשָׁעָתוֹ׃
יִשְׁלַח לְקֵץ יָמִין מְשִׁיחֵנוּ לִפְדּוֹת מְחַכֵּי קֵץ יְשׁוּעָתוֹ׃
מֵתִים יְחַיֶּה אֵל בְּרֹב חַסְדּוֹ בָּרוּךְ עַדִי עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ׃

Der Herr der Welt, er hat regiert, ehe noch ein Wesen geschaffen war. Und als durch seinen Willen das All entstand, wurde sein Name Regent genannt. Und wenn das weite All vergeht, wird er allein, der Furchtbare, regieren. Er war, er ist und er wird sein in Herrlichkeit. Er ist einzig, kein Zweiter ist ihm gleich, ihm ähnlich. Ohne Anfang ist er und ohne Ende, sein ist die Macht und die Herrschaft. Er ist mein Gott! mein Erlöser lebt, mein Fels im Leiden zur Zeit der Noth. Er ist mein Panier, meine Zuflucht, mein Kelch des Heils, wenn ich ihn anrufe. In seine Hand befehl' ich meinen Geist, wenn ich schlafe und wenn ich wache; und mit meinem Geiste auch meinen Leib. Gott ist mit mir, ich fürchte nichts!

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns durch seine Gebote geheiligt und uns das Händewaschen befohlen.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der den Menschen in Weisheit gebildet und ihn mit Oeffnungen und Höhlungen geschaffen hat. Es ist offenbar und bekannt vor dem Throne Deiner Herrlichkeit, daß wenn eine von ihnen offen oder geschlossen bleibt, es nicht möglich ist, bestehen zu können und am Leben zu bleiben vor Deinem Angesichte. Gelobt seist Du, Ewiger, der alles Fleisch heilet und wundervoll erhält.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns durch seine Gebote geheiligt und uns befohlen hat, mit den Worten der Thora uns zu beschäftigen.

Laß doch, Ewiger, unser Gott, die Worte Deiner Thora angenehm sein unserem Munde und dem Munde Deines Volkes, des Hauses Israel, daß wir und unsere Sprößlinge und die Sprößlinge Deines Volkes, des Hauses Israel, allesammt Deinen Namen erkennen und Deine Thora erlernen. Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der seinem Volke Israel die Thora gelehrt.

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מָלַךְ בְּטֶרֶם כָּל־יְצִיר נִבְרָא:
לְעֵת נַעֲשָׂה בְחֶפְצוֹ כֹּל אֲזַי מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא:
וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹּל לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ נוֹרָא:
וְהוּא הָיָה וְהוּא הֹוֶה וְהוּא יִהְיֶה בְּתִפְאָרָה:
וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי לְהַמְשִׁיל לוֹ לְהַחְבִּירָה:
בְּלִי רֵאשִׁית בְּלִי תַכְלִית וְלוֹ הָעֹז וְהַמִּשְׂרָה:
וְהוּא אֵלִי וְחַי גּוֹאֲלִי וְצוּר חֶבְלִי בְּעֵת צָרָה:
וְהוּא נִסִּי וּמָנוֹס לִי מְנָת כּוֹסִי בְּיוֹם אֶקְרָא:
בְּיָדוֹ אַפְקִיד רוּחִי בְּעֵת אִישַׁן וְאָעִירָה:
וְעִם־רוּחִי גְּוִיָּתִי יְיָ לִי וְלֹא אִירָא:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדָיִם:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר יָצַר אֶת־
הָאָדָם בְּחָכְמָה וּבָרָא בוֹ נְקָבִים נְקָבִים חֲלוּלִים חֲלוּלִים
גָּלוּי וְיָדוּעַ לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ שֶׁאִם יִפָּתֵחַ אֶחָד מֵהֶם
אוֹ יִסָּתֵם אֶחָד מֵהֶם אִי אֶפְשַׁר לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמוֹד לְפָנֶיךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא כָל־בָּשָׂר וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת:

מיין דען מייטטען קהלות אשכנז ווירד היער גלייך אלהי נשמה מבגעבַּמבגען.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לַעֲשׂוֹק בְּדִבְרֵי תוֹרָה:

וְהַעֲרֶב־נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ
וּבְפִי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצֶאֱצָאֵינוּ
וְצֶאֱצָאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל כֻּלָּנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי
תוֹרָתֶךָ לִשְׁמָהּ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der aus allen Völkern uns erkoren und seine Thora uns gegeben. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Er segne dich, der Ewige, und behüte dich! Er lasse leuchten, der Ewige, sein Antlitz dir, und sei dir gnädig! Er erhebe, der Ewige, sein Antlitz dir und gebe dir Frieden! —

אלו[1]) Für die folgenden Dinge ist kein beschränkendes Maaß festgesetzt: für die Enden des Ackerfeldes, die für die Armen bestimmt sind, für die darzubringenden Erstlingsfrüchte, für die Opfer beim Erscheinen im Tempel, für die Werke der Wohlthätigkeit und für das Erlernen der Thora. Von folgenden zehn Dingen genießt der Mensch die Früchte in dieser Welt, während die Hauptsumme ihm sicher gestellt ist für die künftige Welt. Dies sind sie: die Ehrfurcht gegen Vater und Mutter, die Werke der Wohlthätigkeit, der Besuch des Lehrhauses früh und spät, die Gastlichkeit gegen Heimathlose, die Krankenpflege, die Ausstattung von Bräuten, das Geleit der Todten zum Grabe, die Andacht beim Gebete, das Friedenstiften unter den Menschen; — das Erlernen des göttlichen Gesetzes aber hält allen diesen das Gleichgewicht.

Mein Gott! die Seele, die Du mir rein gegeben, Du hast sie geschaffen, Du hast sie gebildet, Du hast sie mir eingehaucht, Du bewahrst sie in mir. Du wirst sie einst zu Dir nehmen und sie einst mir wiedergeben in der künftigen Welt. So lange die Seele in mir ist, will ich Dich bekennen, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, Meister aller Werke, Herr aller Seelen! Gelobt seist Du, Ewiger, der die todten Körper wieder beseelt.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der dem Hahne den Naturtrieb gegeben, die Scheidung zwischen Tag und Nacht zu bemerken.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der mich nicht zum Heiden erschaffen.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der mich nicht zum Sklaven erschaffen.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der mich nicht zum Weibe erschaffen.

(Die Frauen sagen: Gelobt seist Du Ewiger, unser Gott, Weltregent, der mich nach seinem Wohlgefallen erschaffen.)

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Blinden sehend macht.

---

[1]) Mischna, Pea 1, 5. — Talmud Sabbath 127, 1.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־
הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו
אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם: אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם שִׁעוּר הַפֵּאָה
וְהַבִּכּוּרִים וְהָרַאָיוֹן וּגְמִילוּת חֲסָדִים וְתַלְמוּד תּוֹרָה: אֵלּוּ
דְבָרִים שָׁאָדָם אוֹכֵל פֵּרוֹתֵיהֶם בָּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקֶּרֶן קַיֶּמֶת
לוֹ לָעוֹלָם הַבָּא: וְאֵלּוּ הֵן כִּבּוּד אָב וָאֵם וּגְמִילוּת חֲסָדִים
וְהַשְׁכָּמַת בֵּית הַמִּדְרָשׁ שַׁחֲרִית וְעַרְבִית וְהַכְנָסַת אוֹרְחִים
וּבִקּוּר חוֹלִים וְהַכְנָסַת כַּלָּה וּלְוָיַת הַמֵּת וְעִיּוּן תְּפִלָּה
וַהֲבָאַת שָׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ וְתַלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כֻּלָּם:

אֱלֹהַי נְשָׁמָה שֶׁנָּתַתָּ בִּי טְהוֹרָה הִיא אַתָּה בְרָאתָהּ
אַתָּה יְצַרְתָּהּ אַתָּה נְפַחְתָּהּ בִּי וְאַתָּה מְשַׁמְּרָהּ בְּקִרְבִּי
וְאַתָּה עָתִיד לִטְּלָהּ מִמֶּנִּי וּלְהַחֲזִירָהּ בִּי לֶעָתִיד לָבֹא:
כָּל־זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקִרְבִּי מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי רִבּוֹן כָּל־הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל־הַנְּשָׁמוֹת.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר נְשָׁמוֹת לְפְגָרִים מֵתִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן
לַשֶּׂכְוִי בִינָה לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי נָכְרִי:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי עָבֶד:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי אִשָּׁה:

ריש פרויען זאגען: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשַׂנִי כִּרְצוֹנוֹ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עִוְרִים:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Nackten kleidet.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Gefesselten löset.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Gebeugten aufrichtet.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Erde über den Wassern ausgedehnt.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der für alle meine Bedürfnisse sorgt.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Schritte eines Jeglichen lenket.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Israel mit Macht umgürtet.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Israel mit Herrlichkeit krönet.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der dem Ermatteten Kraft verleiht.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der den Schlaf wegführt von meinen Augen und den Schlummer von meinen Wimpern.

Möge es Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, uns in Deiner Lehre anzuleiten und uns Anhänglichkeit an Deinen Geboten zu verleihen! Laß uns nicht kommen in die Gewalt der Sünde, nicht in die Gewalt von Vergehung und Missethat, nicht in Versuchung und nicht in Schande! Laß die Lust zum Bösen uns nicht beherrschen; halte uns fern von bösen Menschen und böser Gesellschaft; laß uns fest anhangen dem Triebe zum Guten und den guten Werken; beuge unseren Sinn, daß er Dir sich unterwerfe. Laß uns heute und an jedem Tage Gunst, Gnade und Erbarmen finden in Deinen Augen und in den Augen Aller, die uns sehen, und erzeige uns Gutes in Gnaden. Gelobt seist Du, Ewiger, der seinem Volke Israel Gutes erzeigt in Gnaden.

Möge es Dein Wille sein, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, mich heute und alle Tage zu bewahren vor Unverschämten und vor Unverschämtheit, vor bösen Menschen und böser Gesellschaft, vor bösem Nachbar, vor bösem Begegnisse und vor verderblicher Verführung, vor hartem Gerichte und einem harten Gegner, er sei Bundesgenosse oder nicht.

Vor Allem soll der Mensch gottesfürchtig sein im Innern, die Wahrheit bekennen und die Wahrheit reden, wie er sie im Herzen hat, und am frühen Morgen bete er Folgendes:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַלְבִּישׁ עֲרֻמִּים:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַתִּיר אֲסוּרִים:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם זוֹקֵף כְּפוּפִים:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשָׂה לִי כָּל־צָרְכִּי:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר הֵכִין מִצְעֲדֵי־גָבֶר:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בִּגְבוּרָה:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל בְּתִפְאָרָה:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמַּעֲבִיר שֵׁנָה מֵעֵינַי
וּתְנוּמָה מֵעַפְעַפָּי: וִיהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּרְגִּילֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבְּקֵנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְאַל תְּבִיאֵנוּ
לֹא לִידֵי חֵטְא וְלֹא לִידֵי עֲבֵרָה וְעָוֹן וְלֹא לִידֵי נִסָּיוֹן וְלֹא לִידֵי
בִזָּיוֹן וְאַל תַּשְׁלֵט בָּנוּ יֵצֶר הָרָע וְהַרְחִיקֵנוּ מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר
רָע וְדַבְּקֵנוּ בְּיֵצֶר הַטּוֹב וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים וְכֹף אֶת יִצְרֵנוּ
לְהִשְׁתַּעְבֵּד־לָךְ וּתְנֵנוּ הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם לְחֵן וּלְחֶסֶד
וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ וְתִגְמְלֵנוּ חֲסָדִים
טוֹבִים בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּצִּילֵנִי הַיּוֹם
וּבְכָל־יוֹם מֵעַזֵּי פָנִים וּמֵעַזּוּת פָּנִים מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר רָע
וּמִשָּׁכֵן רָע וּמִפֶּגַע רָע וּמִשָּׂטָן הַמַּשְׁחִית מִדִּין קָשֶׁה וּמִבַּעַל
דִּין קָשֶׁה בֵּין שֶׁהוּא בֶּן־בְּרִית וּבֵין שֶׁאֵינוֹ בֶּן־בְּרִית:

לְעוֹלָם יְהֵא אָדָם יָרֵא שָׁמַיִם בְּסֵתֶר וּמוֹדֶה עַל־
הָאֱמֶת וְדוֹבֵר אֱמֶת בְּלִבּוֹ וְיַשְׁכֵּם וְיֹאמַר:

Herr aller Welten! Nicht im Vertrauen auf unsere Verdienste legen wir unsere Bitten vor Dir nieder, sondern im Vertrauen auf Deine große Barmherzigkeit. Was sind wir? was ist unser Leben? was ist unsere Frömmigkeit? was sind unsere Tugenden? was ist unsere Hilfe? was unsere Kraft? was unsere Stärke? Was können wir vorbringen vor Dir? Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! Sind nicht alle Helden vor Dir wie ein Nichts und die Männer von Namen, als wären sie nie gewesen und die Weisen wie ohne Wissen, und die Einsichtigen wie ohne Kenntniß? Denn die Menge ihrer Thaten ist nur Tand und die Tage ihres Lebens sind eitel, und des Menschen Vorzug vor dem Thiere ist nichts, denn Alles ist eitel!

Wir aber, Dein Volk, sind Genossen Deines Bundes, Kinder Abrahams, Deines Freundes, dem Du jene Verheißung gethan auf dem Berge Morijah*); wir sind Nachkommen Isaak's, seines einzig Geliebten, der sich Dir hingeben wollte auf dem Altare; wir sind die Gemeinde Jakobs, Deines erstgebornen Sohnes, den Du so sehr geliebt, an dem Du Dich so sehr erfreuet, daß Du ihn Israel und Jeschurun genannt.

Daher sind wir verpflichtet, Dir zu danken, Dich zu preisen und zu rühmen, Deinen Namen zu loben, zu heiligen und ihm Preis und Dank zu widmen. Heil uns! wie herrlich ist unser Antheil, wie lieblich unser Loos und wie schön unser Erbe! — Heil uns, die wir zweimal an jedem Tage, des Morgens früh und des Abends spät, ausrufen:

Höre, Israel, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!

Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät immer und ewig!

Du warst derselbe, bevor das Weltall geschaffen war, Du warst derselbe, nachdem die ganze Schöpfung stand, Du bist derselbe in dieser Welt, bist es in der zukünftigen. Heilige Deinen Namen durch die zu seiner Heiligung Berufenen, heilige ihn in Deiner Welt, und durch Dein Heil möge unser Glückshorn sich hoch erheben. Gelobt seist Du, Ewiger, der Du Deinen Namen heiligest vor aller Welt!

*) 1 B. M. 22, 16—19.

רִבּוֹן כָּל־הָעוֹלָמִים לֹא עַל־צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. מָה אֲנַחְנוּ מָה חַיֵּינוּ מָה חַסְדֵּנוּ מַה־צִּדְקֵנוּ מַה־יְּשׁוּעָתֵנוּ מַה־כֹּחֵנוּ מַה־גְּבוּרָתֵנוּ מַה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל כִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ. וּמוֹתַר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל:

אֲבָל אֲנַחְנוּ עַמְּךָ בְּנֵי בְרִיתֶךָ. בְּנֵי אַבְרָהָם אֹהַבְךָ שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לוֹ בְּהַר הַמֹּרִיָּה. זֶרַע יִצְחָק יְחִידוֹ שֶׁנֶּעֱקַד עַל גַּב־הַמִּזְבֵּחַ. עֲדַת יַעֲקֹב בִּנְךָ בְּכוֹרֶךָ שֶׁמְּאַהַבְתָּךְ שֶׁאָהַבְתָּ אוֹתוֹ וּמִשִּׂמְחָתְךָ שֶׁשָּׂמַחְתָּ־בּוֹ קָרָאתָ אֶת שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וְיֵשׁוּרוּן:

לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חַיָּבִים לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְשַׁבֵּחֲךָ וּלְפָאֶרְךָ וּלְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ וְלָתֵת־שֶׁבַח וְהוֹדָיָה לִשְׁמֶךָ: אַשְׁרֵינוּ מַה־טּוֹב חֶלְקֵנוּ וּמַה־נָּעִים גּוֹרָלֵנוּ וּמַה־יָּפָה יְרֻשָּׁתֵנוּ אַשְׁרֵינוּ שֶׁאֲנַחְנוּ מַשְׁכִּימִים וּמַעֲרִיבִים עֶרֶב וָבֹקֶר וְאוֹמְרִים פַּעֲמַיִם בְּכָל־יוֹם

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אַתָּה הוּא עַד שֶׁלֹּא נִבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה הוּא מִשֶּׁנִּבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה הוּא בָּעוֹלָם הַזֶּה וְאַתָּה הוּא לָעוֹלָם הַבָּא קַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ עַל מְקַדִּישֵׁי שְׁמֶךָ וְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ בְּעוֹלָמְךָ וּבִישׁוּעָתְךָ תָּרוּם וְתַגְבִּיהַּ קַרְנֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּרַבִּים:

Du bist der Ewige, unser Gott, im Himmel, auf Erden und in den Himmeln der höchsten Himmel. Wahr ist es, Du bist der Erste und Du bist der Letzte, und außer Dir gibt es keinen Gott. O, sammle doch, die Deiner harren, aus den vier Enden der Erde, damit alle Weltbürger einsehen und erkennen, daß nur Du allein Herr über alle Reiche der Erde bist. Du hast den Himmel geschaffen und die Erde, das Meer und Alles, was darin ist. Wer unter allen Deinen Geschöpfen, höherer oder niederer Wesen, kann zu Dir sagen: was thust Du da? — Unser Vater im Himmel, erzeige uns Gnade um Deines großen Namens willen, nach welchem wir genannt werden und erfülle an uns, Ewiger, unser Gott, was geschrieben steht: Zur selbigen Zeit werde ich euch heimbringen, zur Zeit, da ich euch sammeln werde; denn ich werde euch Namen und Ruhm unter allen Völkern der Erde verschaffen, indem ich euere Gefangenen zurückführen werde vor euern Augen — spricht der Ewige.

(II. Mos. 30.) Der Ewige redete zu Mosche, wie folgt: Du sollst ein kupfernes Becken machen und ein kupfernes Gestell dazu, zum Waschen; dieses sollst du zwischen das Stiftszelt und den Opferaltar setzen und Wasser hinein thun. Darin sollen Aharon und seine Söhne Hände und Füße waschen. Wenn sie in das Stiftszelt gehen, sollen sie sich waschen — auf daß sie nicht umkommen — oder wenn sie zum Opferaltar hintreten, um ihr Amt zu verrichten, dem Ewigen zu Ehren ein Brandopfer in Rauch aufgehen zu lassen, da sollen sie sich Hände und Füße waschen, auf daß sie nicht umkommen. Dieses sei ihnen ein ewiges Gesetz, ihm und seinen Nachkommen auf ihre künftigen Geschlechter. — Der Priester ziehe sein leinenes Gewand an und lege leinene Beinkleider an seinem bloßen Leibe an, nehme die Asche hinweg, zu welcher das Feuer auf dem Altar das Ganzopfer verzehrt hat, und lege sie neben dem Altar; dann ziehe er diese Kleider aus und lege andere Kleider an und bringe die Asche aus dem Lager hinaus an einen reinen Ort.

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ וּבִשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם
הָעֶלְיוֹנִים׃ אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן
וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין אֱלֹהִים׃ קָבֵץ קְוֵי ךָ מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ
יַבִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־בָּאֵי עוֹלָם כִּי אַתָּה־הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדֶּךָ
לְכָל מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ׃ אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־
הָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר בָּם׃ וּמִי בְּכָל־מַעֲשֶׂה יָדֶיךָ
בָּעֶלְיוֹנִים אוֹ בַּתַּחְתוֹנִים שֶׁיֹּאמַר לְךָ מַה־תַּעֲשֶׂה׃ אֲבָינוּ
שֶׁבַּשָּׁמַיִם עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד בַּעֲבוּר שִׁמְךָ הַגָּדוֹל שֶׁנִּקְרָא
עָלֵינוּ וְקַיֵּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מַה־שֶּׁכָּתוּב בָּעֵת הַהִיא אָבִיא
אֶתְכֶם וּבְעֵת קַבְּצִי אֶתְכֶם כִּי־אֶתֵּן אֶתְכֶם לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה
בְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ בְּשׁוּבִי אֶת־שְׁבוּתֵיכֶם לְעֵינֵיכֶם אָמַר יְיָ׃

מיין דען מייזטען קהלות אשכנז ווירד היער נרכת התורה (וייטע 6) געבעטעט.

שמות ל׳. ויקרא ו׳.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ וְעָשִׂיתָ כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְכַנּוֹ
נְחֹשֶׁת לָרָחְצָה וְנָתַתָּה אֹתוֹ בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ
וְנָתַתָּ שָׁמָּה מָיִם׃ וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־יְדֵיהֶם
וְאֶת־רַגְלֵיהֶם׃ בְּבֹאָם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מַיִם וְלֹא
יָמֻתוּ אוֹ בְגִשְׁתָּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֵת לְהַקְטִיר אִשֶּׁה לַיהוָה׃
וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמֻתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חָק־עוֹלָם
לוֹ וּלְזַרְעוֹ לְדֹרֹתָם׃ וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי־בַד
יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים אֶת־הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־
הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ׃ וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו
וְלָבַשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדֶּשֶׁן אֶל־מִחוּץ
לַמַּחֲנֶה אֶל־מָקוֹם טָהוֹר׃

(IV Mos. 28.) Der Ewige redete zu Mosche, wie folgt: Gebiete den Kindern Israels und sprich zu ihnen: Mein Opfer, meine Speise für mein Feuer, meinen angenehmen Geruch, sollt ihr mir sorgfältig zu seiner Zeit darbringen. Sage ihnen: Dieses ist das Feueropfer, das ihr dem Ewigen darzubringen habt: jeden Tag zwei jährige Lämmer ohne Leibesfehler zum beständigen Ganzopfer; das eine Lamm sollst du des Morgens darbringen, und das andere Lamm sollst du zwischen beiden Abenden darbringen. Dazu ein Zehntel Epha feinen Mehls zum Mehlopfer, eingerührt mit einem Viertel Hin gestoßenen Baumöls — das tägliche Opfer, das am Berge Sinai zum angenehmen Geruch, ein Feueropfer dem Ewigen zu Ehren, vollbracht worden. Sein Trankopfer sei ein Viertel Hin für jedes Lamm, im Heiligen gieße man den Guß des Weines dem Ewigen zu Ehren. Das andere Lamm bereite zwischen beiden Abenden, mit dem Mehl- und Trankopfer wie des Morgens sollst du es bereiten, ein Feueropfer zum angenehmen Geruch, dem Ewigen zu Ehren.

(III. Mos. 1, 11.) Man schlachte es auf der mitternächtlichen Seite des Altars vor dem Ewigen, und die Söhne Aharons, die Priester, sollen das Blut um den Altar sprengen.

Du bist der Ewige, unser Gott, vor dem unsere Väter das Räucherwerk darbrachten damals, als der heilige Tempel noch stand; nach dem Gebote, das Du ihnen in Deiner Lehre durch Mosche, Deinen Propheten, vorgeschrieben hast:

(II. Mos. 30, 34.) Der Ewige sprach zu Mosche: Laß dir Gewürze bringen: Balsam, Seenagel (Onychmuscheln) und Galban, diese Gewürze nebst reinem Weihrauch — von jedem gleich viel. — Mache daraus Räucherwerk, eine Zubereitung nach Apothekerkunst, wohlvermischt, rein, ein Heiligthum; zerstoße davon zu feinem Pulver und bringe von diesem vor die Urkunde im Stiftszelte, wo ich mich bei dir einfinden werde; ein Heiligthum ersten Ranges sei es euch. Ferner heißt es: Auf demselben soll Aharon Räucherwerk von Spezereien räuchern; jeden Morgen, wenn er die Lampen reinigt, soll er es räuchern, und wenn Aharon gegen Abend die Lampen anzündet, soll er es abermals räuchern; es sei ein beständiges Räuchern vor dem Ewigen bei euern Nachkommen.

כ״ח. וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קָרְבָּנִי לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי תִּשְׁמְרוּ
לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ: וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשֶּׁה אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ
לַיהוָה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תָּמִיד:
אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֹּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה
בֵּין הָעַרְבָּיִם: וַעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה
בְּשֶׁמֶן כָּתִית רְבִיעִת הַהִין: עֹלַת תָּמִיד הָעֲשָׂיָה בְּהַר
סִינַי לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה: וְנִסְכּוֹ רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ
הָאֶחָד בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר לַיהוָה: וְאֵת הַכֶּבֶשׂ
הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם כְּמִנְחַת הַבֹּקֶר וּכְנִסְכּוֹ
תַּעֲשֶׂה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:

ט״ז:ל״ט. וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה לִפְנֵי יְהוָה
וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:
אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־
קְטֹרֶת הַסַּמִּים בִּזְמַן שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם. כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ
אוֹתָם עַל יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאֶךָ כַּדָּבוּר בְּתוֹרָתֶךָ:

שמות ל׳. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ סַמִּים נָטָף וּשְׁחֶלֶת
וְחֶלְבְּנָה סַמִּים וּלְבֹנָה זַכָּה בַּד בְּבַד יִהְיֶה: וְעָשִׂיתָ אֹתָהּ
קְטֹרֶת רֹקַח מַעֲשֵׂה רוֹקֵחַ מְמֻלָּח טָהוֹר קֹדֶשׁ: וְשָׂחַקְתָּ
מִמֶּנָּה הָדֵק וְנָתַתָּה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר
אִוָּעֵד לְךָ שָׁמָּה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם: וְנֶאֱמַר וְהִקְטִיר
עָלָיו אַהֲרֹן קְטֹרֶת סַמִּים בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר בְּהֵיטִיבוֹ אֶת־
הַנֵּרֹת יַקְטִירֶנָּה: וּבְהַעֲלֹת אַהֲרֹן אֶת־הַנֵּרֹת בֵּין הָעַרְבַּיִם
יַקְטִירֶנָּה קְטֹרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יְהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם:

Am Sabbath wird Folgendes eingeschaltet:

(IV. Mos. 28, 9.) Am Sabbath zwei jährige Lämmer ohne Fehler, und zum Mehlopfer zwei Zehntel feinen Mehls, mit Oel eingerührt, nebst dem Trankopfer dazu. Dieses ist das Ganzopfer für jeden Sabbath, außer dem täglichen Ganzopfer, nebst dem Trankopfer dazu.

בעמדר כ"ח ט'. וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

וכתים פ"ס.

א אֵיזֶהוּ מְקוֹמָן שֶׁל זְבָחִים קָדְשֵׁי קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן פָּר וְשָׂעִיר שֶׁל־יוֹם הַכִּפּוּרִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־בֵּין הַבַּדִּים וְעַל הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכָּבֶת שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁלַּמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא עִכֵּב: ב פָּרִים הַנִּשְׂרָפִים וּשְׂעִירִים הַנִּשְׂרָפִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכָּבֶת שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁלַּמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא־עִכֵּב אֶלָּא וָאֶלּוּ נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַדֶּשֶׁן: ג חַטֹּאת הַצִּבּוּר וְהַיָּחִיד אֵלּוּ הֵן חַטֹּאת הַצִּבּוּר שְׂעִירֵי רָאשֵׁי חֳדָשִׁים וְשֶׁל־מוֹעֲדוֹת שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל

Im Original folgen hier zwei Abhandlungen, eine aus der Mischna, den Opferdienst betreffend, und eine aus dem Thalmud, die gesetzlichen Syllogismen betreffend. Beide sind nicht blos zum Hersagen, sondern zum Verstehen bestimmt, wozu ein im Thalmud wohleingeweihter Gelehrte erfordert wird, für den Ungelehrten haben beide kein Interesse; daher haben wir sie unübersetzt gelassen.

תנו רבנן פטום הקטורת, הצרי והצפורן החלבנה והלבונה משקל שבעים שבעים מנה. מור וקציעה שבולת נרד וכרכום, משקל ששה עשר ששה עשר מנה, הקושט שנים עשר, וקלופה שלשה, וקנמון תשעה, בוריה כרשינה תשעה קבין. יין קפריסין, סאין תלתא וקבין תלתא, ואם אין לו יין קפריסין, מביא חמר חורין עתיק, מלח סדומית רובע הקב, מעלה עשן כל שהוא. רבי נתן אומר אף כפת הירדן כל שהוא ואם נתן בה דבש פסלה. ואם חסר אחת מכל סמניה חייב מיתה:

רבן שמעון בן גמליאל אומר, הצרי אינו אלא שרף, הנוטף מעצי הקטף. בורית כרשינה ששפין בה את הצפורן, כדי שתהא נאה. יין קפריסין ששורין בו את הצפורן, כדי שתהא עזה. והלא מי רגלים יפין לה, אלא שאין מכניסין מי רגלים בעזרה, מפני הכבוד:

חניא רבי נתן אומר כשהוא שוחק אומר הדק היטב היטב הדק מפני שהקול יפה לבשמים. פטמה לחצאין כשרה לשליש ולרביע לא שמענו. אמר רבי יהודה זה הכלל, אם כמדתה, כשרה לחצאין, ואם חסר אחת מכל סמניה חייב מיתה:

חני בר קפרא אחת לששים או לשבעים שנה היתה באה של שירים לחצאין. עוד חני בר קפרא, אלו היה נותן בה קורטוב של דבש אין אדם יכול לעמוד מפני ריחה. ולמה אין מערבין בה דבש, מפני שהתורה אמרה כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה ליי:

יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ: אַתָּה חֶתֶר לִי מִצַּר תִּצְּרֵנִי רָנֵי פַלֵּט תְּסוֹבְבֵנִי סֶלָה: וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

תפלת רבי נחוניה בן הקנה.

אָנָּא בְּכֹחַ גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה׃ אבג״יחץ

קַבֵּל רִנַּת עַמְּךָ שַׂגְּבֵנוּ טַהֲרֵנוּ נוֹרָא׃ קרע״שטן

נָא גִבּוֹר דּוֹרְשֵׁי יִחוּדֶךָ כְּבָבַת שָׁמְרֵם׃ נגד״יכש

בָּרְכֵם טַהֲרֵם רַחֲמֵם צִדְקָתְךָ תָּמִיד גָּמְלֵם׃ בטר״צחג

חָסִין קָדוֹשׁ בְּרֹב טוּבְךָ נַהֵל עֲדָתֶךָ׃ חקב״טנע

יָחִיד גֵּאֵה לְעַמְּךָ פְּנֵה זוֹכְרֵי קְדֻשָּׁתֶךָ׃ יגל״פוק

שַׁוְּעָתֵנוּ קַבֵּל וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ יוֹדֵעַ תַּעֲלֻמוֹת׃ שקו״ציה

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

שְׁנָה בַּאֲכִילָתָן הַבְּכוֹר נֶאֱכָל לַבְּהֵמִים וְהַמַּעֲשֵׂר לְכָל־אָדָם
וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר בְּכָל־מַאֲכָל לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד.
הַפֶּסַח אֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא בַלַּיְלָה וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא עַד־חֲצוֹת
וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא לִמְנוּיָו וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא צָלִי:

רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר, בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַתּוֹרָה
נִדְרֶשֶׁת: מִקַּל וָחֹמֶר. וּמִגְּזֵרָה שָׁוָה. מִבִּנְיַן אָב מִכָּתוּב
אֶחָד וּמִבִּנְיַן אָב מִשְּׁנֵי כְתוּבִים. מִכְּלָל וּפְרָט. וּמִפְּרָט
וְכְלָל. כְּלָל וּפְרָט וְכְלָל אֵי אַתָּה דָן אֶלָּא כְּעֵין הַפְּרָט. מִכְּלָל
שֶׁהוּא צָרִיךְ לִפְרָט וּמִפְּרָט שֶׁהוּא צָרִיךְ לִכְלָל. כָּל־דָּבָר
שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא מִן־הַכְּלָל לְלַמֵּד לֹא לְלַמֵּד עַל־עַצְמוֹ
יָצָא אֶלָּא לְלַמֵּד עַל־הַכְּלָל כֻּלּוֹ יָצָא. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל
וְיָצָא לִטְעוֹן טַעַן אֶחָד שֶׁהוּא כְעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וְלֹא
לְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לִטְעוֹן טַעַן אַחֵר
שֶׁלֹּא כְעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וּלְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל
וְיָצָא לְדוֹן בְּדָבָר הֶחָדָשׁ אִי אַתָּה יָכוֹל לְהַחֲזִירוֹ לִכְלָלוֹ עַד
שֶׁיַּחֲזִירֶנּוּ הַכָּתוּב לִכְלָלוֹ בְּפֵרוּשׁ. דָּבָר הַלָּמֵד מֵעִנְיָנוֹ.
וְדָבָר הַלָּמֵד מִסּוֹפוֹ. וְכֵן שְׁנֵי כְתוּבִים הַמַּכְחִישִׁים זֶה
אֶת־זֶה עַד שֶׁיָּבוֹא הַכָּתוּב הַשְּׁלִישִׁי וְיַכְרִיעַ בֵּינֵיהֶם:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

דָּמָן בִּכְלִי שֶׁרֶת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן אַרְבַּע מַתָּנוֹת עַל אַרְבַּע
קְרָנוֹת: בִּיצַד, עָלָה בַכֶּבֶשׁ וּפָנָה לַסּוֹבֵב וּבָא־לוֹ לְקֶרֶן
דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית מַעֲרָבִית.
מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד דְּרוֹמִי.
וְנֶאֱכָלִין לִפָּנִים מִן־הַקְּלָעִים לְזִכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל
לְיוֹם וָלַיְלָה עַד־חֲצוֹת: ד הָעוֹלָה קָדְשׁ קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָהּ
בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָהּ בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָהּ טָעוּן שְׁתֵּי
מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וּטְעוּנָה הַפְשָׁטָה וְנִתּוּחַ וְכָלִיל לָאִשִּׁים:
ה וְזִבְחֵי שַׁלְמֵי צִבּוּר וַאֲשָׁמוֹת. אֵלּוּ הֵן אֲשָׁמוֹת אָשָׁם גְּזֵלוֹת
אָשָׁם מְעִילוֹת אָשָׁם שִׁפְחָה חֲרוּפָה אָשָׁם נָזִיר אָשָׁם
מְצוֹרָע אָשָׁם תָּלוּי. שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת
בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין לִפָּנִים
מִן־הַקְּלָעִים לְזִכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת:
ו הַתּוֹדָה וְאֵיל נָזִיר קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם
בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין בְּכָל
הָעִיר לְכָל אָדָם בְּכָל מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת: הַמּוּרָם
מֵהֶם כַּיּוֹצֵא בָּהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים לְנָשֵׁיהֶם
וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: ז שְׁלָמִים קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן
בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע
וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל לִשְׁנֵי יָמִים
וְלַיְלָה אֶחָד: הַמּוּרָם מֵהֶם כַּיּוֹצֵא בָּהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם
נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים לְנָשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: ח הַבְּכוֹר
וְהַמַּעֲשֵׂר וְהַפֶּסַח קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם
בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן מַתָּנָה אַחַת. וּבִלְבָד שֶׁיִּתֵּן כְּנֶגֶד הַיְסוֹד:

Gelobt sei er, auf dessen Wort das Weltall ward, gelobt sei er! Gelobt sei der Schöpfer von Anbeginn, gelobt, der spricht und vollführt, gelobt, der beschließt und vollzieht, gelobt, der sich der Erde erbarmet, gelobt, der sich der Geschöpfe erbarmet, gelobt, der seinen Verehrern heilvollen Lohn vergilt, gelobt, der ewig lebt und immerdar besteht, gelobt, der erlöset und errettet — gelobt sei sein Name! Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, Allmächtiger, erbarmungsvoller Vater, dessen Ruhm im Munde seines Volkes, dessen Lob und Preis auf der Zunge seiner Frommen und Diener schwebt! Und mit den Psalmen Davids, Deines Knechtes, wollen auch wir Dich lobpreisen, Ewiger, unser Gott; mit Lobgesängen und Liedern wollen wir Dich erheben, preisen und rühmen, Deinen Namen verherrlichen und Dir huldigen als unserem Gott und König, Einziger! Allbelebender! — Herr, in alle Ewigkeit gepriesen und verherrlicht sei Dein großer Name! — Gelobt seist Du, Ewiger! König, gepriesen durch Lobgesänge!

(I. Chron. 16, 8.)

Danket dem Ewigen, rufet seinen Namen an, verkündet unter den Völkern seine Thaten! Singet ihm, laßt ihm Saitenspiel ertönen, unterhaltet euch von seinen Wunderthaten allen! Rühmet euch seines heiligen Namens, daß sich das Herz der Gottesverehrer freue. Suchet den Ewigen und seinen Schutz, verlanget nach ihm allezeit. Gedenket seiner Wunder, die er gethan, seiner Wunderzeichen und der Aussprüche seines Mundes. Nachkommen Israels, seines Knechtes! Kinder Jakobs, seines Auserwählten! Er, der Ewige, ist unser Gott; über die ganze Erde ergehen seine Gerichte. Gedenket ewiglich seines Bundes, des Wortes, das er entboten bis in's tausendste Geschlecht, des Bundes, den er mit Abraham geschlossen, den er Isaak

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם. בָּרוּךְ הוּא. בָּרוּךְ
עוֹשֶׂה בְרֵאשִׁית. בָּרוּךְ אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה. בָּרוּךְ
גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם. בָּרוּךְ מְרַחֵם עַל הָאָרֶץ. בָּרוּךְ
מְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת. בָּרוּךְ מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב
לִירֵאָיו. בָּרוּךְ חַי לָעַד וְקַיָּם לָנֶצַח. בָּרוּךְ פּוֹדֶה
וּמַצִּיל בָּרוּךְ שְׁמוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם. הָאֵל הָאָב הָרַחֲמָן הַמְהֻלָּל בְּפִי עַמּוֹ
מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר בִּלְשׁוֹן חֲסִידָיו וַעֲבָדָיו. וּבְשִׁירֵי
דָוִד עַבְדֶּךָ נְהַלֶּלְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בִּשְׁבָחוֹת וּבְזִמִּירוֹת
נְגַדֶּלְךָ וּנְשַׁבֵּחֲךָ וּנְפָאֶרְךָ וְנַזְכִּיר שִׁמְךָ וְנַמְלִיכְךָ
מַלְכֵּנוּ אֱלֹהֵינוּ יָחִיד חֵי הָעוֹלָמִים. מֶלֶךְ מְשֻׁבָּח
וּמְפֹאָר עֲדִי־עַד שְׁמוֹ הַגָּדוֹל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

ד"ס מ' י"י.
הוֹדוּ לַייָ קִרְאוּ בִשְׁמוֹ הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילֹתָיו:
שִׁירוּ לוֹ זַמְּרוּ־לוֹ שִׂיחוּ בְּכָל־נִפְלְאֹתָיו:
הִתְהַלְלוּ בְשֵׁם קָדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יְיָ:
דִּרְשׁוּ יְיָ וְעֻזּוֹ בַּקְּשׁוּ פָנָיו תָּמִיד: זִכְרוּ נִפְלְאֹתָיו
אֲשֶׁר עָשָׂה מֹפְתָיו וּמִשְׁפְּטֵי־פִיהוּ: זֶרַע יִשְׂרָאֵל
עַבְדּוֹ בְּנֵי־יַעֲקֹב בְּחִירָיו: הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־
הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: זִכְרוּ לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צִוָּה
לְאֶלֶף דּוֹר: אֲשֶׁר כָּרַת אֶת־אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ

zugeschworen, und den er für Jakob aufgestellt zum Gesetze, für Israel zum ewigen Bunde. Damals sprach er: „Dir gebe ich das Land Kanaan, euer sei es als erblich Besitzthum.“ Da waret ihr noch von geringer Zahl, wenig noch und fremd im Lande. Und sie zogen von Volk zu Volk, aus diesem Reich hinaus zu jener Nation hin. Von Niemanden ließ er sie bedrücken, züchtigte Könige ihretwegen. Rühret meine Gesalbten nicht an! thuet meinen Propheten kein Leid! — Singet dem Ewigen alle Welt; verkündet von Tag zu Tag seine Hilfe! Erzählet unter den Völkern seine Herrlichkeit, unter allen Nationen seine Wunder! Denn groß ist der Ewige und hochgepriesen, und furchtbar ist er über alle Götter. Alle Götter der Völker sind nichtig; der Ewige hat den Himmel geschaffen. Majestät und Pracht ist vor ihm her, Triumph und Freude walten an seiner Stätte. Gebet dem Ewigen, Völkergeschlechter, gebet dem Ewigen Ehre und Sieg! Gebet dem Ewigen seines Namens Ehre, nehmet Geschenke und kommet vor ihn; werfet euch nieder vor dem Ewigen in heiligem Schmucke! Erbebe vor ihm alle Welt; fest steht die Welt und wanket nie. Es freue sich der Himmel und juble die Erde; unter den Völkern werde verkündet: der Ewige regieret! Es brause das Meer und was es erfüllt, es frohlocke die Flur und was sie enthält; drein jauchzen die Bäume des Waldes vor dem Ewigen; denn er kommt, zu richten die Erde! — Danket dem Ewigen, denn er ist freundlich, ewig währet seine Güte. Sprechet: hilf uns, Gott unseres Heils, sammle und errette uns aus den Völkern, zu danken dem Namen Deiner Heiligkeit und uns zu rühmen Deines Lobes. Gelobt sei der Ewige, der Gott Israels, von

לִיצְחָק׃ וַיַּעֲמִידֶהָ לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית
עוֹלָם׃ לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶת־אֶרֶץ־כְּנָעַן חֶבֶל
נַחֲלַתְכֶם׃ בִּהְיוֹתְכֶם מְתֵי מִסְפָּר כִּמְעַט וְגָרִים
בָּהּ׃ וַיִּתְהַלְּכוּ מִגּוֹי אֶל־גּוֹי וּמִמַּמְלָכָה אֶל־עַם
אַחֵר׃ לֹא־הִנִּיחַ לְאִישׁ לְעָשְׁקָם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם
מְלָכִים׃ אַל־תִּגְּעוּ בִּמְשִׁיחָי וּבִנְבִיאַי אַל־
תָּרֵעוּ׃ שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־אֶל־
יוֹם יְשׁוּעָתוֹ׃ סַפְּרוּ בַגּוֹיִם אֶת־כְּבוֹדוֹ בְּכָל־
הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו׃ כִּי גָדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד
וְנוֹרָא הוּא עַל־כָּל־אֱלֹהִים׃ כִּי כָּל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים
אֱלִילִים וַיְיָ שָׁמַיִם עָשָׂה׃ הוֹד וְהָדָר לְפָנָיו עֹז
וְחֶדְוָה בִּמְקֹמוֹ׃ הָבוּ לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים הָבוּ
לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז׃ הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה
וּבֹאוּ לְפָנָיו הִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ׃ חִילוּ
מִלְּפָנָיו כָּל־הָאָרֶץ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט׃
יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ
מָלָךְ׃ יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ יַעֲלֹץ הַשָּׂדֶה וְכָל־
אֲשֶׁר־בּוֹ׃ אָז יְרַנְּנוּ עֲצֵי הַיָּעַר מִלִּפְנֵי יְיָ כִּי־בָא
לִשְׁפּוֹט אֶת־הָאָרֶץ׃ הוֹדוּ לַיְיָ כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ׃ וְאִמְרוּ הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְקַבְּצֵנוּ
וְהַצִּילֵנוּ מִן־הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ
לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ׃ בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל

Ewigkeit zu Ewigkeit! Und alles Volk spreche: „Amen!“ und „Lob dem Ewigen!“ — Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und werfet euch nieder vor seiner Füße Schemel, heilig ist er! Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und werfet euch nieder an seinem heiligen Berge, denn heilig ist der Ewige, unser Gott! Er, der Allbarmherzige, vergibt die Missethat und vertilgt nicht; er wendet oft seinen Zorn ab, und nie läßt er seinen ganzen Grimm erwachen. Du, o Ewiger, wirst Deine Barmherzigkeit mir nicht entziehen; Deine Liebe und Deine Treue werden mich stets bewahren. Gedenke Deiner Barmherzigkeit, o Ewiger, und Deiner Liebe, denn sie sind von Ewigkeit her. — Gebet Gott Triumph! über Israel waltet seine Majestät, und seine Allmacht in Himmelshöhen. Furchtbar bist Du, o Gott, von Deinem Heiligthume aus; der Gott Israels, er gibt dem Volke Macht und Stärke; gelobt sei Gott! — Gott der Rache, Ewiger, Gott der Rache erscheine! Erhebe Dich, Richter der Erde! vergilt den Uebermüthigen nach Verdienst! Bei dem Ewigen ist die Hilfe; Dein Segen komme über dein Volk, Selah! Der Ewige Zebaoth ist mit uns, Jakobs Gott ist unsere Veste, Selah! — Ewiger Zebaoth! Heil dem Menschen, der Dir vertrauet. Ewiger, hilf! König, erhöre uns am Tage unseres Flehens! Hilf Deinem Volke, segne Dein Erbe, weide und trage sie bis in Ewigkeit. Unsere Seele harret auf den Ewigen; unsere Hilfe, unser Schild ist er. In ihm wird froh unser Herz, denn auf seinen heiligen Namen vertrauen wir. Laß Deine Liebe, Ewiger, walten über uns, wie wir auf Dich harren. Laß uns schauen Ewiger, Deine Huld, und schenke uns Deine Hilfe. Erhebe Dich, stehe uns bei, und erlöse uns, um Deiner Güte willen. „Ich bin

מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם וְיֹאמְרוּ כָל־הָעָם אָמֵן
וְהַלֵּל לַיְיָ׃ רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ
לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא׃ רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ׃ וְהוּא
רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב
אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ׃ אַתָּה יְיָ לֹא־תִכְלָא
רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנִי׃
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃ תְּנוּ עֹז
לֵאלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים׃
נוֹרָא אֱלֹהִים מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נוֹתֵן
עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם בָּרוּךְ אֱלֹהִים׃ אֵל־נְקָמוֹת
יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ׃ הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט הָאָרֶץ
הָשֵׁב גְּמוּל עַל־גֵּאִים׃ לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל־עַמְּךָ
בִרְכָתֶךָ סֶלָה׃ יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב סֶלָה׃ יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ׃
יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ׃ הוֹשִׁיעָה
אֶת־עַמֶּךָ וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתֶךָ וּרְעֵם וְנַשְּׂאֵם
עַד־הָעוֹלָם׃ נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיְיָ עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ
הוּא׃ כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ
בָּטָחְנוּ׃ יְהִי־חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ׃
הַרְאֵנוּ יְיָ חַסְדֶּךָ וְיֶשְׁעֲךָ תִּתֶּן־לָנוּ׃ קוּמָה
עֶזְרָתָה לָּנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן חַסְדֶּךָ׃ אָנֹכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ

der Ewige, dein Gott, der aus Egypten dich geführt; thue deinen Mund weit auf, ich fülle ihn." Heil dem Volke, dem es so ergeht; heil dem Volke, dessen Gott der Ewige! darum vertraue ich auf Deine Liebe, frohlocket mein Herz ob Deiner Hilfe. Singen will ich dem Ewigen, denn er hat mir wohlgethan!

(Psalm 19.) Dem Sangmeister ein Psalm von David. Die Himmel erzählen die Ehre Gottes, und seiner Hände Werk verkündet das Firmament. Ein Tag strömt die Rede dem andern zu, und Nacht flüstert die Kunde zu der Nacht. Keine Rede, keine Worte, nicht wird vernommen ihre Stimme — doch über die ganze Erde erstreckt sich ihre Saite, und bis an's Ende der Welt ihr Vortrag. Dem Sonnenball stiftete er ein Zelt unter ihnen; und dieser, wie ein Bräutigam geht er hervor aus seinem Trauhimmel, freut sich wie ein Held, zu durchlaufen die Bahn. Von jener Himmelsgrenze geht er aus, den Kreislauf durch, bis wieder zu ihr hin, und nichts bleibt seiner Gluth verborgen. Die Lehre des Ewigen ist vollkommen, labt die Seele; das Zeugniß des Ewigen ist zuverlässig, macht Alberne weise; die Befehle des Ewigen sind gerade, erfreuen das Herz; das Gebot des Ewigen ist lauter, erleuchtet die Augen; die Furcht des Ewigen ist rein, bestehet ewiglich; die Aussprüche des Ewigen sind Wahrheit, alle gerecht. Sie sind angenehmer als Gold und viel köstlich Metall und süßer als Honig und Zuckersaft. Auch ist Dein Knecht gewarnt durch sie; großer Lohn erwartet den, der sie bewahrt. Unwissentliche Fehler, wer merket sie? Bewahre mich vor unbekannten Sünden! Entfern' mich auch von übermüthigen Gedanken, laß sie nicht herrschen über mich; so kann ich, von Verbrechen frei, mich der Vollendung nahen. Mögen doch wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser.

(Psalm 34.) Von David, als er seinen Verstand verleugnete vor Abimelech, dieser ihn von sich trieb und er entkam. Lobpreisen will ich den Ewigen alle Zeit, sein Lob sei beständig in meinem Munde. Meine Seele rühme sich des Ewigen, daß die Bedrängten es hören und sich freuen. Verherrlichet den Ewigen mit mir, laßt uns vereint erheben seinen Namen. Ich suchte den Ewigen, und er

הַמַּעֲלֶךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הַרְחֶב־פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃
וַאֲנִי בְּחַסְדְּךָ בָטַחְתִּי יָגֵל לִבִּי בִּישׁוּעָתֶךָ
אָשִׁירָה לַייָ כִּי גָמַל עָלָי׃

לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד׃ הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וּמַעֲשֵׂה
יָדָיו מַגִּיד הָרָקִיעַ׃ יוֹם לְיוֹם יַבִּיעַ אֹמֶר וְלַיְלָה לְלַיְלָה יְחַוֶּה־
דָּעַת׃ אֵין אֹמֶר וְאֵין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמָע קוֹלָם׃ בְּכָל־הָאָרֶץ
יָצָא קַוָּם וּבִקְצֵה תֵבֵל מִלֵּיהֶם לַשֶּׁמֶשׁ שָׂם אׇהֶל בָּהֶם׃ וְהוּא
כֶּחָתָן יֹצֵא מֵחֻפָּתוֹ יָשִׂישׂ כְּגִבּוֹר לָרוּץ אׇרַח׃ מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם
מוֹצָאוֹ וּתְקוּפָתוֹ עַל־קְצוֹתָם וְאֵין נִסְתָּר מֵחַמָּתוֹ׃ תּוֹרַת
יְהוָה תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְהוָה נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת
פֶּתִי׃ פִּקּוּדֵי יְהוָה יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב מִצְוַת יְהוָה בָּרָה
מְאִירַת עֵינָיִם׃ יִרְאַת יְהוָה טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לָעַד מִשְׁפְּטֵי־
יְהוָה אֱמֶת צָדְקוּ יַחְדָּו׃ הַנֶּחֱמָדִים מִזָּהָב וּמִפַּז רָב וּמְתוּקִים
מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים׃ גַּם־עַבְדְּךָ נִזְהָר בָּהֶם בְּשָׁמְרָם עֵקֶב
רָב׃ שְׁגִיאוֹת מִי־יָבִין מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי׃ גַּם מִזֵּדִים חֲשׂךְ
עַבְדֶּךָ אַל־יִמְשְׁלוּ־בִי אָז אֵיתָם וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע רָב׃ יִהְיוּ
לְרָצוֹן ׀ אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ־וָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי׃
לְדָוִד בָּשְׁנוֹתוֹ אֶת־טַעְמוֹ לִפְנֵי אֲבִימֶלֶךְ וַיְגָרְשֵׁהוּ וַיֵּלֶךְ׃
אֲבָרְכָה אֶת־יְהוָה בְּכָל־עֵת תָּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי׃
בַּיהוָה תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ׃
גַּדְּלוּ לַיהוָה אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו׃
דָּרַשְׁתִּי אֶת־יְהוָה וְעָנָנִי וּמִכָּל־מְגוּרוֹתַי הִצִּילָנִי׃

antwortete mir, und aus allen meinen Nöthen rettete er mich. Die aufschauen zu ihm, strahlen freudig, und ihr Angesicht wird nie zu Schanden. Da ist ein Armer, er rief, der Ewige vernahm's und half aus allen Nöthen ihm. Des Ew'gen Engel lagern rings um seine Verehrer und befreien sie. Fühlet und sehet, wie gütig er ist, der Ewige; heil dem Manne, der auf ihn vertraut! Fürchtet den Ewigen, ihr, seine Heiligen; denn keinen Mangel haben, die ihn fürchten. Junge Leuen darben und hungern, aber die nach Gott verlangen, ermangeln keines Gutes. Kommet her, ihr Kinder, höret mir zu, Furcht Gottes will ich euch lehren! Ist wo ein Mann, der Lust am Leben hat, Tage wünschet, um Glück zu schauen? Bewahre deine Zunge vor Bösem, und deine Lippen vor Betrüglichreden. Weiche vom Bösen und thue Gutes, suche den Frieden und strebe ihm nach! Auf Gerechte merken die Augen des Ewigen, auf ihr Flehen seine Ohren; sein Zornblick trifft die Uebelthäter, zu tilgen von der Erde ihr Angedenken. Wenn jene schrei'n, so hört's der Ewige und rettet sie aus aller Noth. Gebrochenen Herzen ist der Ew'ge nahe, und hilft zerschlagenen Gemüthern. Viel sind die Leiden des Gerechten, aber aus allen errettet ihn der Ewige. Er behütet alle seine Gebeine, daß keines von ihnen gebrochen werde. Das Laster bringt den Frevelhaften um, Verdammniß trifft die Feinde des Gerechten. Der Ewige erlöst die Seelen seiner Knechte; die ihm vertrauen, werden nie verdammt.

(Psalm 90.) Gebet von Mosche, dem Manne Gottes. Herr, Zuflucht warst Du uns von Geschlecht zu Geschlecht. Ehe die Berge geboren, Erd' und Weltall entstanden war, von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Du führest die Menschheit bis zur Zermalmung, dann sprichst Du: kehret um, ihr Erdenkinder! Denn tausend Jahre sind in Deinen Augen wie der gestrige Tag, der vorüber, wie eine Wache in der Nacht. Du strömst sie hinweg; in Schlummer entstehen sie — des Morgens wachsen sie wie das Gras; des Morgens grünt es und wächst, des Abends ist es welk und dürr;

הַבִּיטוּ אֵלָיו וְנָהָרוּ וּפְנֵיהֶם אַל־יֶחְפָּרוּ׃
זֶה עָנִי קָרָא וַיהוָה שָׁמֵעַ וּמִכָּל־צָרוֹתָיו הוֹשִׁיעוֹ׃
חֹנֶה מַלְאַךְ־יְהוָה סָבִיב לִירֵאָיו וַיְחַלְּצֵם׃
טַעֲמוּ וּרְאוּ כִּי־טוֹב יְהוָה אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר יֶחֱסֶה־בּוֹ׃
יְראוּ אֶת־יְהוָה קְדֹשָׁיו כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירֵאָיו׃
כְּפִירִים רָשׁוּ וְרָעֵבוּ וְדֹרְשֵׁי יְהוָה לֹא־יַחְסְרוּ כָל־טוֹב׃
לְכוּ־בָנִים שִׁמְעוּ־לִי יִרְאַת יְהוָה אֲלַמֶּדְכֶם׃
מִי־הָאִישׁ הֶחָפֵץ חַיִּים אֹהֵב יָמִים לִרְאוֹת טוֹב׃
נְצֹר לְשׁוֹנְךָ מֵרָע וּשְׂפָתֶיךָ מִדַּבֵּר מִרְמָה׃
סוּר מֵרָע וַעֲשֵׂה־טוֹב בַּקֵּשׁ שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ׃
עֵינֵי יְהוָה אֶל־צַדִּיקִים וְאָזְנָיו אֶל־שַׁוְעָתָם׃
פְּנֵי יְהוָה בְּעֹשֵׂי רָע לְהַכְרִית מֵאֶרֶץ זִכְרָם׃
צָעֲקוּ וַיהוָה שָׁמֵעַ וּמִכָּל־צָרוֹתָם הִצִּילָם׃
קָרוֹב יְהוָה לְנִשְׁבְּרֵי־לֵב וְאֶת־דַּכְּאֵי־רוּחַ יוֹשִׁיעַ׃
רַבּוֹת רָעוֹת צַדִּיק וּמִכֻּלָּם יַצִּילֶנּוּ יְהוָה׃
שֹׁמֵר כָּל־עַצְמוֹתָיו אַחַת מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבָּרָה׃
תְּמוֹתֵת רָשָׁע רָעָה וְשֹׂנְאֵי צַדִּיק יֶאְשָׁמוּ׃
פֹּדֶה יְהוָה נֶפֶשׁ עֲבָדָיו וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל־הַחֹסִים בּוֹ׃

צ תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה אִישׁ־הָאֱלֹהִים אֲדֹנָי מָעוֹן אַתָּה הָיִיתָ לָּנוּ
בְּדֹר וָדֹר׃ בְּטֶרֶם הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל אֶרֶץ וְתֵבֵל
וּמֵעוֹלָם עַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל׃ תָּשֵׁב אֱנוֹשׁ עַד־דַּכָּא
וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם׃ כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם
אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר וְאַשְׁמוּרָה בַלָּיְלָה׃ זְרַמְתָּם שֵׁנָה יִהְיוּ
בַּבֹּקֶר כָּחָצִיר יַחֲלֹף׃ בַּבֹּקֶר יָצִיץ וְחָלָף לָעֶרֶב יְמוֹלֵל וְיָבֵשׁ׃

so vergehen wir in Deinem Zorne, so schleudert uns Dein Grimm dahin. Du stellest unsere Missethat vor Dich, unsere Heimlichkeit vor Deines Angesichtes Licht, da schwinden alle unsere Tage in Deinem Zorne; wir vollbringen unsere Jahre wie einen eitlen Gedanken. Unsere Lebenszeit währt siebzig Jahre, achtzig ist ihr fernstes Ziel, und ihr Stolz ist Müh' und Kummer; schnell abgeschnitten, so fliegen wir hin! Doch wer erkennet Deines Grimmes Allgewalt, daß er ihn fürchte, so furchtbar Du bist? Ach, lehr' uns unsere Tage zählen, damit wir weisen Herzens seien! Kehre wieder, Ewiger! — wie lange noch! — und erbarme Dich Deiner Knechte! Erquicke uns des Morgens mit Deiner Gnade, und wir jauchzen und freuen uns alle unsere Tage. Schenke uns so viel Freuden-, wie Du uns Leidenstage bereitet, so viel Jahre als wir Unglück geschauet. Zeige Dein erhabnes Werk an Deinen Knechten, an ihren Kindern Deine Majestät. — Unseres Gottes Freundlichkeit werde uns beschieden, so gelinget unserer Hände Werk; all' unser Thun gelinget nur durch ihn.

(Psalm 91.) Wer im Schirm des Höchsten wohnet, der ist geborgen im Schatten des Allmächtigen. Ich rufe zum Ewigen: „mein Schutz und meine Burg, mein Gott, auf den ich vertraue!" Ja, er befreiet dich aus des Verfolgers Schlinge, aus der Pest, verderbensvoll. Mit seinem Fittige decket er dich, unter seinen Flügeln bist du geborgen. Schild und Harnisch ist seine Treue. Du hast nicht Furcht vor dem Schauer der Nacht, vor dem Pfeile, der des Tages schwirret, vor der Pest, die im Dunkeln schleicht, vor der Seuche, die am Mittag wüthet. Fallen Tausende zu deiner Linken, Zehntausende zu deiner Rechten: dir nahet es nicht! Nur mit deinen Augen wirst du es schauen; der Frevler Strafe siehst du mit an — „denn Du, Ewiger, bist meine Zuversicht!" Den Höchsten machst du zu deiner Zuflucht. Kein Uebel wird dir widerfahren, kein Mißgeschick nahen deinem Zelte. Denn seine Engel entbietet er dir, dich zu behüten auf allen deinen Wegen. Auf den Händen werden sie dich tragen, daß an keinem Steine dein Fuß sich verletze. Ueber Leuen und Nattern schreitest du weg, zertrittst Löwen- und Schlangenbrut. — „Denn mir hängt er an, darum errette ich ihn; ich will ihn erhöhen; bei ihm bin ich in der Noth, ich befreie ihn und bring' ihn zu Ehren. Mit langem Leben will ich ihn sättigen und mein Heil ihn schauen lassen."

(Psalm 135.) Halleluja! Lobet den Namen des Ewigen, lobet ihr Knechte des Ewigen; die ihr stehet im Hause des

כִּי־כָלִינוּ בְאַפֶּךָ וּבַחֲמָתְךָ נִבְהָלְנוּ: שַׁתָּ עֲוֹנֹתֵינוּ לְנֶגְדֶּךָ
עֲלָמֵנוּ לִמְאוֹר פָּנֶיךָ: כִּי כָל־יָמֵינוּ פָּנוּ בְעֶבְרָתֶךָ כִּלִּינוּ
שָׁנֵינוּ כְּמוֹ־הֶגֶה: יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה וְאִם
בִּגְבוּרֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרָהְבָּם עָמָל וָאָוֶן כִּי גָז חִישׁ
וַנָּעֻפָה: מִי־יוֹדֵעַ עוֹז אַפֶּךָ וּכְיִרְאָתְךָ עֶבְרָתֶךָ: לִמְנוֹת יָמֵינוּ
כֵּן הוֹדַע וְנָבֵא לְבַב חָכְמָה: שׁוּבָה יְהוָה עַד־מָתָי וְהִנָּחֵם עַל־
עַבָדֶיךָ: שַׂבְּעֵנוּ בַבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וְנְרַנְּנָה וְנִשְׂמְחָה בְּכָל־יָמֵינוּ:
שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת עִנִּיתָנוּ שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה: יֵרָאֶה אֶל־עֲבָדֶיךָ
פָּעֳלֶךָ וַהֲדָרְךָ עַל־בְּנֵיהֶם: וִיהִי נֹעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ:

צא יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדַּי יִתְלוֹנָן: אֹמַר לַיהוָה מַחְסִי
וּמְצוּדָתִי אֱלֹהַי אֶבְטַח־בּוֹ: כִּי הוּא יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ מִדֶּבֶר
הַוּוֹת: בְּאֶבְרָתוֹ יָסֶךְ לָךְ וְתַחַת כְּנָפָיו תֶּחְסֶה צִנָּה וְסֹחֵרָה
אֲמִתּוֹ: לֹא־תִירָא מִפַּחַד לָיְלָה מֵחֵץ יָעוּף יוֹמָם: מִדֶּבֶר
בָּאֹפֶל יַהֲלֹךְ מִקֶּטֶב יָשׁוּד צָהֳרָיִם: יִפֹּל מִצִּדְּךָ וְאֶלֶף
וּרְבָבָה מִימִינֶךָ אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ: רַק בְּעֵינֶיךָ תַבִּיט וְשִׁלֻּמַת
רְשָׁעִים תִּרְאֶה: כִּי־אַתָּה יְהוָה מַחְסִי עֶלְיוֹן שַׂמְתָּ מְעוֹנֶךָ:
לֹא־תְאֻנֶּה אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע לֹא־יִקְרַב בְּאָהֳלֶךָ: כִּי מַלְאָכָיו
יְצַוֶּה־לָּךְ לִשְׁמָרְךָ בְּכָל־דְּרָכֶיךָ: עַל־כַּפַּיִם יִשָּׂאוּנְךָ פֶּן
תִּגֹּף בָּאֶבֶן רַגְלֶךָ: עַל־שַׁחַל וָפֶתֶן תִּדְרֹךְ תִּרְמֹס כְּפִיר
וְתַנִּין: כִּי בִי חָשַׁק וַאֲפַלְּטֵהוּ אֲשַׂגְּבֵהוּ כִּי־יָדַע שְׁמִי:
יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֵהוּ עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה אֲחַלְּצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ:
אֹרֶךְ יָמִים אַשְׂבִּיעֵהוּ וְאַרְאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי: ארך ימים וכו׳.

קדיש תתקבל וכו׳. הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה הַלְלוּ עַבְדֵי יְהוָה: שֶׁעֹמְדִים

Ewigen, in den Vorhöfen unseres Gotteshauses. Lobet Gott, denn er ist gütig, lobsinget seinem Namen, denn er ist freundlich. Jakob hat der Herr sich erwählt, Israel zu seinem Eigenthume. Das weiß ich: größer ist der Ewige, unser Herr, denn alle Götterwesen. Alles, was der Ewige will, das vollbringet er, im Himmel und auf Erden, in den Meeren und allen Tiefen; er führt Wolken herauf vom Ende der Erde, schafft zum Regen Blitze, entläßt aus seinen Behältern den Wind. Er schlug Egyptens Erstgeburt, vom Menschen bis zum Viehe, ließ über dich Zeichen und Wunder kommen, Egyptenland, über Pharao und alle seine Diener. Er, der große Völker schlug, erlegte mächt'ge Könige, Sichon, den König Emori's, Og, den König von Basan, und alle Reiche Kanaans, und gab ihr Land zum Besitze seinem Volke Israel. Ewiger, Dein Name währet ewig, für und für Dein Ruhm. Der Ewige schafft seinem Volke Recht, nimmt sich wieder seiner Diener an. Der Heiden Götzen sind Silber und Gold, Werk von Menschenhänden. Einen Mund haben sie und reden nicht, Augen und sehen nicht, Ohren und hören nicht, auch ist kein Odem in ihrem Munde. Ihnen gleich sind ihre Bildner, Alle, die auf sie vertrauen. Ihr, vom Hause Israels, preiset den Ewigen! Ihr, vom Hause Aharons, preiset den Ewigen! Ihr, vom Hause Levi, preiset den Ewigen! Die ihr den Ewigen ehrfürchtet, preiset den Ewigen! Gepriesen sei von Zion aus der Ewige, der in Jerusalem thronet. Hallelujah!

(Psalm 136.)

Danket dem Ewigen, denn er ist freundlich,
ewig währet seine Güte.
Danket ihm, dem Gott der Götter, ewig währet seine Güte.
Danket ihm, dem Herrn der Herren,
ewig währet seine Güte.
Der große Wunder thut allein, ewig währet seine Güte.
Der mit Vernunft die Himmel geschaffen,
ewig währet seine Güte.
Der die Erde über den Wassern ausgedehnt,
ewig währet seine Güte.
Der die großen Lichter gemacht,
ewig währet seine Güte.

בְּבֵית יְהוָה בְּחַצְרוֹת בֵּית אֱלֹהֵינוּ: הַלְלוּיָהּ כִּי טוֹב יְהוָה זַמְּרוּ
לִשְׁמוֹ כִּי נָעִים: כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי
אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי גָדוֹל יְהוָה וַאֲדֹנֵינוּ מִכָּל אֱלֹהִים: כֹּל אֲשֶׁר
חָפֵץ יְהוָה עָשָׂה בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ בַּיַּמִּים וְכָל תְּהֹמוֹת:
מַעֲלֶה נְשִׂאִים מִקְצֵה הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמָּטָר עָשָׂה מוֹצֵא רוּחַ
מֵאוֹצְרוֹתָיו: שֶׁהִכָּה בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם מֵאָדָם עַד בְּהֵמָה:
שָׁלַח אוֹתֹת וּמוֹפְתִים בְּתוֹכֵכִי מִצְרָיִם בְּפַרְעֹה וּבְכָל
עֲבָדָיו: שֶׁהִכָּה גּוֹיִם רַבִּים וְהָרַג מְלָכִים עֲצוּמִים: לְסִיחוֹן
מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וְלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן וּלְכֹל מַמְלְכוֹת כְּנָעַן:
וְנָתַן אַרְצָם נַחֲלָה נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: יְהוָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם
יְהוָה זִכְרְךָ לְדֹר וָדֹר: כִּי יָדִין יְהוָה עַמּוֹ וְעַל עֲבָדָיו יִתְנֶחָם:
עֲצַבֵּי הַגּוֹיִם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם: פֶּה לָהֶם וְלֹא
יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ: אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יַאֲזִינוּ אַף
אֵין יֶשׁ רוּחַ בְּפִיהֶם: כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר בֹּטֵחַ
בָּהֶם: בֵּית יִשְׂרָאֵל בָּרֲכוּ אֶת יְהוָה בֵּית אַהֲרֹן בָּרֲכוּ
אֶת יְהוָה: בֵּית הַלֵּוִי בָּרֲכוּ אֶת יְהוָה יִרְאֵי יְהוָה בָּרֲכוּ
אֶת יְהוָה: בָּרוּךְ יְהוָה מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָם הַלְלוּיָהּ:

קַלּוּ הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְעֹשֵׂה הַשָּׁמַיִם בִּתְבוּנָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְרוֹקַע הָאָרֶץ עַל הַמָּיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

Die Sonne vorzusteh'n dem Tage,
ewig währet seine Güte.
Mond und Sterne vorzusteh'n der Nacht,
ewig währet seine Güte.
Der Egypten schlug in seinen Erstgebornen,
ewig währet seine Güte.
Und befreite Israel aus seiner Mitte,
ewig währet seine Güte.
Mit starker Hand und ausgestrecktem Arme,
ewig währet seine Güte.
Der das Schilfmeer getheilt in Stücke,
ewig währet seine Güte.
Und Israel hindurchziehen ließ, ewig währet seine Güte.
Und stürzte Pharao mit seinem Heer hinein,
ewig währet seine Güte.
Der sein Volk durch die Wüste führte,
ewig währet seine Güte.
Der große Könige schlug, ewig währet seine Güte.
Und mächtige Herrscher erlegte, ewig währet seine Güte.
Sichon, den König Emori's, ewig währet seine Güte.
Und Og, den König von Basan,
ewig währet seine Güte.
Und gab ihr Land zum Besitze, ewig währet seine Güte.
Zum Besitze seinem Volke Israel,
ewig währet seine Güte.
Der in unserer Erniedrigung unser gedachte,
ewig währet seine Güte.
Und uns erlöste von unseren Feinden,
ewig währet seine Güte.
Der allem Geschöpfe Speise gibt,
ewig währet seine Güte.
Danket ihm, dem Gott des Himmels,
ewig währet seine Güte.

(Psalm 33.) Jauchzet, ihr Gerechten, in dem Ewigen; den Redlichen geziemet Lobgesang. Danket dem Ewigen mit der Cither, mit zehnsaitiger Harfe spielet ihm. Singet ihm ein neues Lied, laßt Jubellieder herrlich schallen! Denn redlich ist des Ewigen Verheißung, und all sein Thun ist treuerfüllt. Er liebet Billigkeit und Recht; die Erd' ist voll des Ew'gen Güte. Die Himmel entstanden auf des Ewigen Wort, auf seines Mundes Hauch ihr ganzes Heer. Er

אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ לְמֶמְשֶׁלֶת בַּיּוֹם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים לְמֶמְשְׁלוֹת בַּלָּיְלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מִצְרַיִם בִּבְכוֹרֵיהֶם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרוֹעַ נְטוּיָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְגֹזֵר יַם־סוּף לִגְזָרִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְהֶעֱבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנִעֵר פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְּיַם־סוּף כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מְלָכִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אַדִּירִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנָתַן אַרְצָם לְנַחֲלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
שֶׁבְּשִׁפְלֵנוּ זָכַר־לָנוּ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיִּפְרְקֵנוּ מִצָּרֵינוּ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נוֹתֵן לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמָיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

לג רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיהוָה לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃
הוֹדוּ לַיהוָה בְּכִנּוֹר בְּנֵבֶל עָשׂוֹר זַמְּרוּ־לוֹ׃
שִׁירוּ לוֹ שִׁיר חָדָשׁ הֵיטִיבוּ נַגֵּן בִּתְרוּעָה׃ כִּי־יָשָׁר דְּבַר־
יְהוָה וְכָל־מַעֲשֵׂהוּ בֶּאֱמוּנָה׃ אֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד
יְהוָה מָלְאָה הָאָרֶץ׃ בִּדְבַר יְהוָה שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו כָּל־

thürmet Meereswogen wie Mauern, verwahrt in Tiefen den Abgrund. Den Ew'gen fürchte alle Welt, vor ihm scheue sich jeder Erdbewohner! denn er spricht und es geschieht; er gebeut und es steht da. Der Ewige zerstört den Rathschluß der Völker, vereitelt die Entwürfe der Nationen. Der Rathschluß des Ewigen besteht in Ewigkeit, die Entwürfe seines Herzens für und für. Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige, der Nation, die er sich zum Eigenthum erwählt. Vom Himmel sieht der Ewige herab, blickt auf alle Menschenkinder, beschauet alle Erdbewohner von seinem festen Thronsitz. Er, der ihre Herzen allesammt gebildet, bemerkt auch all ihr Thun. Könige siegen nicht durch Heeresmacht, Helden entrinnen nicht durch große Kraft; trüglich ist das Roß zur Hilfe, durch seine Kraftfülle rettet es nicht. Sieh', des Ew'gen Auge blickt auf seine Verehrer, die da harren auf seine Gnade, um zu retten vom Tode ihre Seele und sie zu erhalten in Hungersnoth. Unsere Seele harret auf den Ewigen; unsere Hilfe, unser Schild ist er. In ihm wird froh unser Herz, denn wir vertrauen auf seinen heil'gen Namen. Möge Deine Güte, Ewiger, walten über uns, wie wir auf Dich harren.

(Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath. Schön ist es, dem Ewigen zu danken, und Deinem Namen, Höchster, zu lobsingen; des Morgens zu verkünden Deine Gnade und Deine Treue in den Nächten; mit Psalter und mit Harfe, mit Gesang zum Citherspiel. Denn Du erfreuest mich, Ewiger, durch Deine Thaten, ob Deiner Hände Werk juble ich. Wie groß sind Deine Werke, Ewiger, wie so tief Deine Gedanken! O Unvernunft, die es nicht erkennen, o Thorheit, die es nicht begreifen will. Wenn Frevler grünen wie frisches Gras und blühen die Uebelthäter alle — ihr Sturz ist unausbleiblich. Denn Du bist ewiglich erhaben, Ewiger! Sieh', Deine Feinde, Ewiger, Deine Feinde kommen um, Uebelthäter fahren hin; aber wie des Waldstiers Horn steiget mein Glück, mein Alter glänzt von frischem Oele. Und mein Auge schauet, was meine Widersacher, mein Ohr vernimmt, was empörte Frevler trifft. — Der Gerechte, wie die Palme blüht er, wie die Zeder am Libanon steigt er empor. Was im Hause des

צְבָאָם: כִּי־גַם־בַּגַּד מֵי הַיָּם נִתָּן בְּאוֹצָרוֹת תְּהוֹמוֹת: יִירְאוּ
מֵיְיָ הוָה כָּל־הָאָרֶץ מִמֶּנּוּ יָגוֹרוּ כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל: כִּי הוּא אָמַר
וַיֶּהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד: יְהוָה הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם הִנִּיא
מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: עֲצַת יְהוָה לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מַחְשְׁבוֹת
לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: אַשְׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהָיו הָעָם בָּחַר
לְנַחֲלָה לוֹ: מִשָּׁמַיִם הִבִּיט יְהוָה רָאָה אֶת־כָּל־בְּנֵי הָאָדָם:
מִמְּכוֹן־שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ אֶל כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיֹּצֵר יַחַד
לִבָּם הַמֵּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם: אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרָב־חָיִל
גִּבּוֹר לֹא־יִנָּצֵל בְּרָב־כֹּחַ: שֶׁקֶר הַסּוּס לִתְשׁוּעָה וּבְרָב חֵילוֹ
לֹא יְמַלֵּט: הִנֵּה עֵין יְהוָה אֶל־יְרֵאָיו לַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: לְהַצִּיל
מִמָּוֶת נַפְשָׁם וּלְחַיּוֹתָם בָּרָעָב: נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיְיָ עֶזְרֵנוּ
וּמָגִנֵּנוּ הוּא: כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָּטָחְנוּ:
יְהִי־חַסְדְּךָ יְהוָה עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ:

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיְיָ וּלְזַמֵּר
לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת:
עֲלֵי עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נֵבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי
יְהוָה בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְהוָה
מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־
יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ־עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְהוָה:
כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְהוָה כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן:
וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי:
צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית

Ewigen stehet, was in seinem Vorhof grünet, muß noch im höchsten Alter blühen, immer frisch und saftvoll bleiben, muß lehren, daß der Ewige gerecht, mein Hort ohn' allen Tadel sei.

(Psalm 93.) Der Ewige regiert! Hoheit hat angethan, angethan der Ewige, mit Macht sich umgürtet — da steht die Welt, sie wanket nicht! — Fest steht Dein Thron von jeher, von Ewigkeit bist Du. Ströme erheben Ewiger, Ströme erheben ihr Getös, es erheben mächtig die Ström' ihr Brausen. Doch über den starken Fluthen brausen mächtig die Wogen des Meeres; allmächtig ist der Ewige in der Höh'. Deine Zeugnisse sind treu bewährt, Deinen Tempel zierte Heiligkeit, o Ewiger, für und für!

Die Herrlichkeit des Ewigen dauert immerdar; der Ewige hat Freude an seinen Werken. Gepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit. Von Sonnenaufgang bis zum Niedergang wird der Name des Ewigen gerühmt. Erhaben über alle Völker ist der Ewige, über die Himmel seine Herrlichkeit. Ewiger, Dein Name währet ewig, für und für Dein Ruhm. Der Ewige hat im Himmel seinen Thron gegründet, und seine Herrschaft waltet über Alles. Es freue sich der Himmel und juble die Erde, unter den Völkern werde verkündet: der Ewige regiert! Der Ewige regiert, der Ewige hat regiert, der Ewige wird regieren immer und ewig! Der Ewige ist König immer und ewig; geschwunden sind die Heiden von seiner Erde. Der Ewige zerstört den Rathschluß der Völker, vereitelt die Pläne der Nationen. Viel Pläne sind in des Menschen Herzen, der Rathschluß des Ewigen aber hat Bestand. Der Rathschluß des Ewigen besteht in Ewigkeit, die Entwürfe seines Herzens für und für; denn er spricht und es geschieht, er gebeut und es steht da. Zion hat der Ewige sich erwählt, es erkoren zu seiner Residenz; Jakob hat der Herr sich erwählt, Israel zu seinem Eigenthume; denn der Ewige verstößt sein Volk nicht, und verläßt nicht sein Erbe. Er, der Allbarmherzige,

יְהוָה בְּהַצְּרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים
וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי יָשָׁר יְהוָה צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ: יוּ
צנ יְהוָה מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְהוָה עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן
תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת ׀ יְהוָה נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם:
מִקֹּלוֹת ׀ מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם
יְהוָה: עֵדֹתֶיךָ ׀ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְהוָה
לְאֹרֶךְ יָמִים:

יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו: יְהִי שֵׁם
יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ
עַד־מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ: רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם ׀ יְיָ
עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: יְיָ שִׁמְךָ לְעוֹלָם יְיָ וְזִכְרְךָ
לְדֹר־וָדֹר: יְיָ בַּשָּׁמַיִם הֵכִין כִּסְאוֹ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל
מָשָׁלָה: יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ
בַגּוֹיִם יְיָ מָלָךְ: יְיָ מֶלֶךְ ׀ יְיָ מָלָךְ ׀ יְיָ ׀ יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד: יְיָ מֶלֶךְ עוֹלָם וָעֶד אָבְדוּ גוֹיִם מֵאַרְצוֹ: יְיָ
הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: רַבּוֹת
מַחֲשָׁבוֹת בְּלֶב־אִישׁ וַעֲצַת יְיָ הִיא תָקוּם: עֲצַת
יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: כִּי
הוּא אָמַר וַיֶּהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד: כִּי־בָחַר יְיָ
בְּצִיּוֹן אִוָּה לְמוֹשָׁב לוֹ: כִּי־יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ
יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי־לֹא־יִטֹּשׁ יְיָ עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ

*) נאוה קדש הנ׳ נקמץ ואא׳ נמ״פ וסק׳ דגוש נכ״י מדויק וד״י וכן עיקר וכ״כ רד״ק.

vergibt die Missethat und vertilgt nicht; er wendet oft seinen Zorn ab, und nie läßt er seinen ganzen Grimm erwachen. Ewiger, hilf! König, erhöre uns am Tage unseres Flehens!

אשרי Heil den Bewohnern Deines Tempels! sie preisen Dich ohn' Unterlaß.

Heil dem Volke, dem es so ergeht! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige!

(Psalm 145.) Loblied Davids.

Mein Gott, o König, Dich will ich erheben, Deinen Namen ewig preisen. Täglich lobe ich Dich, rühme Deinen Namen für und für. Groß ist der Ewige und hochgerühmt, unerforschlich seine Größe. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und verkündet Deiner Allmacht Thaten. Die Pracht und Herrlichkeit Deiner Majestät, und Deine Wunder will ich besingen. Alles spricht von Ehrfurcht Deiner Allmacht, auch ich will Deine Herrlichkeit verkünden. Alles singt ein Denkmal Deiner großen Güte und rühmet Deine Allgerechtigkeit: Allgnädig, allbarmherzig ist der Ewige, langmüthig und von großer Liebe. Gütig ist der Ewige gegen Alle, und sein Erbarmen waltet über alle seine Werke. Ewiger, Dir danken alle Deine Werke, Dich lobpreisen Deine Frommen, besingen Deines Reiches Herrlichkeit, unterhalten sich von Deiner Allmacht, um kund zu thun den Menschenkindern Deine Thaten, die Pracht und Herrlichkeit Deines Reiches. Dein Reich ist das Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Der Ewige stützet alle Fallenden, und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen harren auf Dich, und Du gibst ihnen ihre Speise zur rechten Zeit. Allmilde öffnest Du Deine Hand und sättigst was da lebt mit Wohlgefallen. In allen seinen Wegen ist der Ewige gerecht, in allen seinen

לְאֶ֫יעָזוֹב: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית
וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: יְיָ
הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ:

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

קְמָה תְּהִלָּה לְדָוִד

אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד:
בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד:
גָּדוֹל יְהוָה וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר:
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ:
הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה:
וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ* אֲסַפְּרֶנָּה: וגדולתך ק׳.
זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ:
חַנּוּן וְרַחוּם יְהוָה אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: יתיר ו׳.
טוֹב־יְהוָה לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו:
יוֹדוּךָ יְהוָה כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה:
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ:
לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ:
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר:
סוֹמֵךְ יְהוָה לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים:
עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ:
פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן:
צַדִּיק יְהוָה בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו:

Thaten gütig. Der Ewige ist nahe Allen, die ihn anrufen, Allen, die ihn anrufen in Wahrheit. Er thut, was Gottesfürchtigen behagt, erhört ihr Flehen und hilft ihnen. Er behütet Alle, die ihn lieben, und rottet alle Frevler aus. Mein Mund soll Lob des Ewigen singen, alles Fleisch lobsinge seinem heiligen Namen immer und ewig. Wir preisen Jah — von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

(Psalm 146.) Hallelujah! Den Ewigen lobe meine Seele! Ich lobe meinen Gott, so lang' ich lebe, mein Saitenspiel ertönt dem Ewigen, so lang' ich da bin. Vertrauet nicht auf Fürsten, auf den Menschensohn, bei dem nicht Hilfe ist. So ihn der Geist verläßt, kehrt er zu seiner Erde zurück; an selbigem Tage sind seine weisesten Entwürfe dahin. Heil dem, der Jakobs Gott zur Hilfe hat, der auf den Ewigen vertraut, auf Gott, der Himmel und Erde geschaffen, das Meer und Alles, was darin ist, der Treue bewahret in Ewigkeit, der Recht verschafft den Bedrückten, der Speise gibt den Hungernden. Der Ewige löset die Gefesselten, der Ewige macht die Blinden sehend, der Ewige richtet die Gebeugten auf, der Ewige liebt die Gerechten, der Ewige beschützt die Fremdlinge, er hilft Wittwen auf und Waisen und führt auf krummen Pfad die Frevler. Der Ewige regiert ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!

(Psalm 147.) Hallelujah! Denn köstlich ist es, unserem Gotte Lob anstimmen; solch' ein Lobgesang ist schön und lieblich. Der Ewige erbauet Jerusalem, versammelt wieder Israels Verstoßene. Er heilet die gebrochenen Herzens sind, und lindert ihre Schmerzen. Der Sterne Zahl hat er bestimmt und nennt sie alle mit Namen. Groß ist unser Herr und allgewaltig, unaussprechlich sein Verstand. Der Ewige hilft auf den Gebeugten und erniedrigt die Frevler bis zur Erde. Stimmt dem Ewigen Dankgesänge an, laßt unserem Gotte Harfenspiel ertönen, ihm, der den Himmel mit Wolken bedeckt, der der Erde Regen bereitet, der auf den Bergen das Gras sprossen läßt, ihm, der dem Vieh sein Futter gibt, den jungen Raben, die da rufen. Er hat nicht Lust an Rosses Stärke, an Manneskraft nicht Wohlgefallen. Dem Ewigen gefällt, wer

קָרוֹב יְהוָה לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת:
רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם:
שׁוֹמֵר יְהוָה אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד:
תְּהִלַּת יְהוָה יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
קט"ו י"ח וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קמו הַלְלוּיָהּ הַלְלִי נַפְשִׁי אֶת־יְהוָה: אֲהַלְלָה יְהוָה בְּחַיָּי
אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי: אַל־תִּבְטְחוּ בִנְדִיבִים בְּבֶן־אָדָם שֶׁאֵין
לוֹ תְּשׁוּעָה: תֵּצֵא רוּחוֹ יָשֹׁב לְאַדְמָתוֹ בַּיּוֹם הַהוּא אָבְדוּ
עֶשְׁתֹּנֹתָיו: אַשְׁרֵי שֶׁאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ שִׂבְרוֹ עַל־יְהוָה אֱלֹהָיו:
עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם הַשֹּׁמֵר
אֱמֶת לְעוֹלָם: עֹשֶׂה מִשְׁפָּט לָעֲשׁוּקִים נֹתֵן לֶחֶם לָרְעֵבִים
יְהוָה מַתִּיר אֲסוּרִים: יְהוָה פֹּקֵחַ עִוְרִים יְהוָה זֹקֵף כְּפוּפִים
יְהוָה אֹהֵב צַדִּיקִים: יְהוָה שֹׁמֵר אֶת־גֵּרִים יָתוֹם וְאַלְמָנָה
יְעוֹדֵד וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים יְעַוֵּת: יִמְלֹךְ יְהוָה לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ
צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קמז הַלְלוּיָהּ כִּי־טוֹב זַמְּרָה אֱלֹהֵינוּ כִּי־נָעִים נָאוָה תְהִלָּה:
בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יְהוָה נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס: הָרֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב
וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם: מוֹנֶה מִסְפָּר לַכּוֹכָבִים לְכֻלָּם שֵׁמוֹת
יִקְרָא: גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב־כֹּחַ לִתְבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר:
מְעוֹדֵד עֲנָוִים יְהוָה מַשְׁפִּיל רְשָׁעִים עָדֵי־אָרֶץ: עֱנוּ לַיהוָה
בְּתוֹדָה זַמְּרוּ לֵאלֹהֵינוּ בְכִנּוֹר: הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם בְּעָבִים
הַמֵּכִין לָאָרֶץ מָטָר הַמַּצְמִיחַ הָרִים חָצִיר: נוֹתֵן לִבְהֵמָה
לַחְמָהּ לִבְנֵי עֹרֵב אֲשֶׁר יִקְרָאוּ: לֹא בִגְבוּרַת הַסּוּס יֶחְפָּץ
לֹא־בְשׁוֹקֵי הָאִישׁ יִרְצֶה: רוֹצֶה יְהוָה אֶת־יְרֵאָיו אֶת־

ihn ehrfürchtet, wer nur auf seine Güte hoffet. Jerusalem, o preise den Ewigen! lobe, Zion, deinen Gott! Er befestigt die Riegel deiner Thore, und segnet deine Kinder in deiner Mitte; er verleihet Frieden deinem Gebiete und sättigt dich mit des Waizens Marke. Er sendet sein Wort zur Erde; wie schnelle läuft sein Befehl! Da gibt er Schnee, wie Wolle, streuet Reif wie Asche hin, schleudert sein Eis in Stücken; wer kann vor seinem Frost bestehen? Er sendet wieder sein Wort und löset sie auf, läßt wehen seinen Wind — da rinnen die Wasser. Seinen Willen machte er Jakob kund, gab Israel Gesetz und Recht. So that er keinem Volke, seine Rechte, sie kennen sie nicht. Hallelujah!

(Psalm 148.) Hallelujah! Lobet den Ewigen vom Himmel her, lobet ihn in den Höhen! Lobet ihn, alle seine Engel, lobet ihn, alle seine Heere! — Lobet ihn, Sonne und Mond! lobet ihn, all ihr Sterne des Lichtes! Lobet ihn, Himmel der Himmel, und die Wasser, die über den Himmeln. — Loben sollen sie des Ewigen Namen, — denn er gebot, und sie wurden geschaffen. Und er stellte sie fest auf immer und ewig, gab ein Gesetz, das Keiner überschreitet. — Lobet den Ewigen, von der Erde aus, Seethiere und alle Fluthen, Feuer und Hagel, Schnee und Nebel, Sturmwind, der sein Wort vollführt; — ihr Berg' und alle Hügel, Fruchtbäum' und alle Zedern! Gewild und alles Vieh, Gewürm und geflügelte Vögel; — Könige der Erde und alle Nationen, Fürsten und alle Richter der Erde; Jünglinge sammt den Jungfrauen, Greise mit den Knaben! — Loben sollen sie des Ewigen Namen, denn erhaben ist sein Name allein, seine Majestät über Erde und Himmel. Und er erhöhet seines Volkes Glück; er ist der Ruhm aller seiner Frommen, der Kinder Israel, des Volkes, das ihm nahe. Hallelujah!

(Psalm 149.) Hallelujah! Singet dem Ewigen ein neues Lied, sein Lob in der Frommen Gemeinde. Es freue sich Israel seines Stifters, es frohlocken Zions Kinder ihres Königs. Loben sollen sie seinen Namen mit Reigen, mit Pauken und Cither ihm lobsingen. Denn Wohlgefallen hat der Ewige an seinem

הַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: שַׂבְּחִי יְרוּשָׁלַם אֶת־יְהוָה הַלְלִי אֱלֹהַיִךְ
צִיּוֹן: כִּי־חִזַּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיִךְ בֵּרַךְ בָּנַיִךְ בְּקִרְבֵּךְ: הַשָּׂם
גְּבוּלֵךְ שָׁלוֹם חֵלֶב חִטִּים יַשְׂבִּיעֵךְ: הַשֹּׁלֵחַ אִמְרָתוֹ אָרֶץ
עַד־מְהֵרָה יָרוּץ דְּבָרוֹ: הַנֹּתֵן שֶׁלֶג כַּצָּמֶר כְּסוֹר כָּאֵפֶר
יְפַזֵּר: מַשְׁלִיךְ קַרְחוֹ כְפִתִּים לִפְנֵי קָרָתוֹ מִי יַעֲמֹד:
יִשְׁלַח־דְּבָרוֹ וְיַמְסֵם יַשֵּׁב רוּחוֹ יִזְלוּ־מָיִם: מַגִּיד דְּבָרָו*
לְיַעֲקֹב חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל: לֹא עָשָׂה כֵן ׀ לְכָל־גּוֹי
וּמִשְׁפָּטִים בַּל־יְדָעוּם הַלְלוּיָהּ: *) דבריו ק׳.

קמח הַלְלוּיָהּ ׀ הַלְלוּ אֶת־יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ
בַּמְּרוֹמִים: הַלְלוּהוּ כָּל־מַלְאָכָיו הַלְלוּהוּ כָּל־צְבָאָו*:
הַלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ הַלְלוּהוּ כָּל־כּוֹכְבֵי אוֹר: הַלְלוּהוּ שְׁמֵי
הַשָּׁמָיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר ׀ מֵעַל הַשָּׁמָיִם: יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם
יְהוָה כִּי הוּא צִוָּה וְנִבְרָאוּ: וַיַּעֲמִידֵם לָעַד לְעוֹלָם חָק־נָתַן
וְלֹא יַעֲבוֹר: הַלְלוּ אֶת־יְהוָה מִן־הָאָרֶץ תַּנִּינִים וְכָל־
תְּהֹמוֹת: אֵשׁ וּבָרָד שֶׁלֶג וְקִיטוֹר רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה דְבָרוֹ:
הֶהָרִים וְכָל־גְּבָעוֹת עֵץ פְּרִי וְכָל־אֲרָזִים: הַחַיָּה וְכָל־
בְּהֵמָה רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר כָּנָף: מַלְכֵי־אֶרֶץ וְכָל־לְאֻמִּים שָׂרִים
וְכָל־שֹׁפְטֵי אָרֶץ: בַּחוּרִים וְגַם־בְּתוּלוֹת זְקֵנִים עִם־
נְעָרִים: יְהַלְלוּ ׀ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ הוֹדוֹ
עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן ׀ לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו
לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ: *) צבאיו ק׳.

קמט הַלְלוּיָהּ ׀ שִׁירוּ לַיהוָה שִׁיר חָדָשׁ תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל
חֲסִידִים: יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֹשָׂיו בְּנֵי־צִיּוֹן יָגִילוּ בְּמַלְכָּם:
יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְמָחוֹל בְּתֹף וְכִנּוֹר יְזַמְּרוּ־לוֹ: כִּי־רוֹצֶה יְהוָה

Volke, schmückt Gebeugte mit Sieg. Jauchzen sollen Fromme in Ehren, jubeln auf ihren Lagern. Erhebungen Gottes in ihrem Munde, zweischneidig Schwert in ihren Händen: Rache zu üben an den Völkern, Züchtigung an Nationen aus; zu binden ihre Könige mit Fesseln, ihre Edlen mit eisernen Banden, zu vollziehen an ihnen das Urtheil, das geschrieben steht. Ein Schmuck ist er für alle seine Frommen! Hallelujah!

(Psalm 150.) Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligthume, lobet ihn in seiner Himmelsveste! Lobet ihn nach seiner Allmacht Thaten, lobet ihn nach seiner großen Hoheit! Lobet ihn bei'm Schmettern der Posaune, lobet ihn mit Harfen und mit Cither; lobet ihn mit Pauken und mit Reigen, lobet ihn mit Saitenspiel und Flöten; lobet ihn mit Zymbelklang, lobet ihn mit Zymbelschall — Alles, was Odem hat, lobe den Herrn! Hallelujah!

Gelobt sei der Ewige in Ewigkeit! Amen! Amen! Gelobt sei von Zion aus der Ewige, der in Jerusalem thronet; Hallelujah! Gelobt sei der Ewige, Gott, der Gott Israels, der allein Wunder thut. Und gelobt sei der Name seiner Majestät ewiglich, und es erfülle seine Herrlichkeit die ganze Erde! Amen! Amen!
(1. Chron. 29.)

David pries den Ewigen vor den Augen der ganzen Versammlung und sprach: Gelobt seist Du, Ewiger, Gott Israels, unseres Vaters, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Dein, Ewiger, ist die Größe und die Macht und die Herrlichkeit, der Sieg und die Majestät, ja Alles im Himmel und auf Erden; Dein, Ewiger, ist das Reich, und Du bist das Haupt über Alles. Reichthum und Ehre kommen von Dir, und Du herrschest über Alles; in Deiner Hand ist Kraft und Macht, und in Deiner Hand steht es, Alles groß und stark zu machen. Und so danken wir Dir, unser Gott, und lobpreisen den Namen Deiner Herrlichkeit.
(Nehem. 9.)

Du allein bist der Ewige; Du hast den Himmel gemacht, der Himmel Himmel und ihr ganzes Heer, die Erde und Alles was darauf, die Meere und Alles, was darin ist. Du

בְּעַמּוֹ וְפָאֵר עֲנָוִים בִּישׁוּעָה: יַעְלְזוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד יְרַנְּנוּ
עַל־מִשְׁכְּבוֹתָם: רוֹמְמוֹת אֵל בִּגְרוֹנָם וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם:
לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בַגּוֹיִם תּוֹכֵחוֹת בַּלְאֻמִּים: לֶאְסֹר מַלְכֵיהֶם
בְּזִקִים וְנִכְבְּדֵיהֶם בְּכַבְלֵי בַרְזֶל: לַעֲשׂוֹת בָּהֶם ׀ מִשְׁפָּט
כָּתוּב הָדָר הוּא לְכָל־חֲסִידָיו הַלְלוּיָהּ:
קְנ הַלְלוּיָהּ ׀ הַלְלוּ־אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ:
הַלְלוּהוּ בִּגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע
שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ
בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ: כ״ה ת״י״ה:

בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן: בָּרוּךְ יְיָ מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן
יְרוּשָׁלָם הַלְלוּיָהּ: בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ: וּבָרוּךְ יְיָ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם
וְיִמָּלֵא כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל־הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן:

דאָס פֿאָלגענדע ביז נאָך ברכו מיוט שטעהענד זו בעטען.
ד״ה א׳ כ״ט.

וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם: לְךָ יְיָ
הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם
וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ: וְהָעֹשֶׁר
וְהַכָּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ וְאַתָּה מוֹשֵׁל בַּכֹּל וּבְיָדְךָ כֹּחַ וּגְבוּרָה
וּבְיָדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לַכֹּל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ
וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ: נחמי׳ ט׳ אַתָּה הוּא יְיָ לְבַדֶּךָ אַתָּ
עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־צְבָאָם הָאָרֶץ וְכָל־

belebest sie alle, und das Heer des Himmels beugt sich vor Dir. Du bist der Ewige, der wahre Gott, der Du Abram erwählt, ihn aus Ur-Kasdim herausgeführt und ihm den Namen Abraham gegeben hast. Du fandest sein Herz getreu vor Dir, und schlossest mit ihm den Bund, das Land des Kanaani, Chiti, Emori, Periśi, Jebusi und Girgaschi seinen Nachkommen zu geben, und Du hast Dein Wort gehalten, denn gerecht bist Du. Du sahest das Elend unserer Väter in Egypten und hörtest ihr Klaggeschrei am Schilfmeere. Du thatest Zeichen und Wunder an Pharao, an all' seinen Dienern und an allem Volke seines Landes, denn Du wußtest, wie sie gefrevelt an ihnen, und hast Dir einen Namen gemacht, der heute noch gefeiert wird. Du hast vor ihnen (unsern Vätern) das Meer getheilt, daß sie mitten durch dasselbe gingen auf dem Trockenen; ihre Verfolger hingegen schleudertest Du in die Tiefen, wie einen Stein in gewaltige Wasser.

So rettete der Ewige an jenem Tage Israel aus der Hand der Egypter, und Israel sah die Egypter todt am Ufer des Meeres. Da sah Israel die Macht, welche der Ewige an den Egyptern ausgeübt, und es fürchtete das Volk den Ewigen, und glaubte an den Ewigen und an Mosche, seinen Diener.

Damals sangen Mosche und die Kinder Israels dieses Lied dem Ewigen, und also sprachen sie: Ich singe dem Herrn, denn er ist hocherhaben, er stürzte das Roß und den Reiter in's Meer. Mein Sieg und Sang ist Jah, er ward zur Hilfe mir. Der ist mein Hort, ihn will ich preisen, meines Vaters Gott, ihn erheb' ich! Der Ewige ist Herr des Krieges, Ewiger ist sein Name. Die Wagen Pharao's und sein Heer stürzt' er in's Meer; und seiner Heeresführer Beste versanken in's Schilfmeer; Fluthen deckten sie, sie sanken in die Tiefen wie Stein. Deine Rechte, o Ewiger, herrlich an Kraft, Deine Rechte, o Ewiger, sie zerschmettert den Feind. In Deiner großen Hoheit zerstörst Du Deine Feinde; Du sendest Deinen

אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיָּמִים וְכָל־אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת־כֻּלָּם
וּצְבָא הַשָּׁמַיִם לְךָ מִשְׁתַּחֲוִים: אַתָּה הוּא יְיָ הָאֱלֹהִים
אֲשֶׁר בָּחַרְתָּ בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר כַּשְׂדִּים וְשַׂמְתָּ
שְׁמוֹ אַבְרָהָם: וּמָצָאתָ אֶת־לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ וְכָרוֹת עִמּוֹ
הַבְּרִית לָתֵת אֶת־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחִתִּי הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי
וְהַיְבוּסִי וְהַגִּרְגָּשִׁי לָתֵת לְזַרְעוֹ וַתָּקֶם אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק
אָתָּה: וַתֵּרֶא אֶת־עֳנִי אֲבֹתֵינוּ בְּמִצְרָיִם וְאֶת־זַעֲקָתָם שָׁמַעְתָּ
עַל־יַם־סוּף: וַתִּתֵּן אֹתֹת וּמֹפְתִים בְּפַרְעֹה וּבְכָל־עֲבָדָיו
וּבְכָל־עַם אַרְצוֹ כִּי יָדַעְתָּ כִּי הֵזִידוּ עֲלֵיהֶם וַתַּעַשׂ־לְךָ שֵׁם
כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְהַיָּם בָּקַעְתָּ לִפְנֵיהֶם וַיַּעַבְרוּ בְתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבָּשָׁה
וְאֶת־רֹדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אֶבֶן בְּמַיִם עַזִּים:
וַיּוֹשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרָיִם וַיַּרְא
יִשְׂרָאֵל אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־שְׂפַת הַיָּם: וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל
אֶת־הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ הָעָם
אֶת־יְהוָה וַיַּאֲמִינוּ בַּיהוָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ:

אָז יָשִׁיר־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ
לֵאמֹר אָשִׁירָה לַיהוָה כִּי־גָאֹה גָּאָה סוּס
וְרֹכְבוֹ רָמָה בַיָּם: עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי
לִישׁוּעָה זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי
אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ: יְהוָה אִישׁ מִלְחָמָה יְהוָה
שְׁמוֹ: מַרְכְּבֹת פַּרְעֹה וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם וּמִבְחַר
שָׁלִשָׁיו טֻבְּעוּ בְיַם־סוּף: תְּהֹמֹת יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ־
אָבֶן: יְמִינְךָ יְהוָה נֶאְדָּרִי בַּכֹּחַ יְמִינְךָ
יְהוָה תִּרְעַץ אוֹיֵב: וּבְרֹב גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס

Grimm, der sie verzehrt wie Stoppeln. Durch Deines Odems Hauch thürmten sich Wasser, standen Fließende wie Dämme, erstarrten Fluthen im Herzen des Meeres. Da sprach der Feind: Ich verfolge, erreiche, theile Beute aus! gesättigt sei an ihnen meine Wuth! ich zieh' mein Schwert, und meine Hand verderbe sie! — Da bliesest Du mit Deinem Hauche; sie deckte das Meer, sie versanken wie Blei in gewaltige Wasser. Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du? wer ist wie Du? verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar im Ruhme, Wunderthäter! Du neigtest Deine Rechte; die Erde verschlang sie. — Nun führst Du gnadenvoll dies Volk, das Du erlöst; Du leitest es mit Deiner Macht in Deine heil'ge Wohnung. Es hören's Völker, sie erbeben, ein Zittern faßt Pelischthäa's Bewohner. Da erschrecken Edom's Fürsten; die Mächt'gen Moab's sie ergreift ein Beben; es zagen Kanaans Bewohner alle. Es überfällt sie Angst und Bangigkeit; wenn sich Dein Arm erhebt, verstummen sie wie Stein — bis daß vorüber ist Dein Volk, o Ewiger, bis daß vorüber ist dies Volk, das Du erworben. Du führest sie hin, Du pflanzest sie ein auf Deines Eigenthumes Berg, den Ort, Ewiger, den Du zu Deiner Wohnung geschaffen, das Heiligthum, das Deine Hände, o Herr gegründet. Der Ewige wird herrschen immerdar!!! — Der Ewige wird herrschen immerdar!!!

Denn dem Ewigen ist das Reich, er herrschet über die Völker. Erretter werden hinaufziehen auf Zions Berg, Esaus Gebirge zu richten, dann wird das Reich dem Ewigen sein. Der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name: Einiger. Und in Deiner Thora steht geschrieben: „Höre, Israel, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!"

קָמֶיךָ תְּשַׁלַּח חֲרֹנֶךָ יֹאכְלֵמוֹ כַּקַּשׁ: וּבְרוּחַ
אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ מַיִם נִצְּבוּ כְמוֹ־נֵד
נוֹזְלִים קָפְאוּ תְהֹמֹת בְּלֶב־יָם: אָמַר
אוֹיֵב אֶרְדֹּף אַשִּׂיג אֲחַלֵּק שָׁלָל תִּמְלָאֵמוֹ
נַפְשִׁי אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ יָדִי: נָשַׁפְתָּ
בְרוּחֲךָ כִּסָּמוֹ יָם צָלְלוּ כַּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם
אַדִּירִים: מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי
כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה
פֶלֶא: נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ אָרֶץ: נָחִיתָ
בְחַסְדְּךָ עַם־זוּ גָּאָלְתָּ נֵהַלְתָּ בָעֻזְּךָ אֶל־נְוֵה
קָדְשֶׁךָ: שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּן חִיל
אָחַז יֹשְׁבֵי פְלֶשֶׁת: אָז נִבְהֲלוּ אַלּוּפֵי
אֱדוֹם אֵילֵי מוֹאָב יֹאחֲזֵמוֹ רָעַד נָמֹגוּ
כָּל יֹשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה
וָפַחַד בִּגְדֹל זְרוֹעֲךָ יִדְּמוּ כָּאָבֶן עַד־
יַעֲבֹר עַמְּךָ יְהוָה עַד־יַעֲבֹר עַם־זוּ
קָנִיתָ: תְּבִאֵמוֹ וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר נַחֲלָתְךָ מָכוֹן
לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְהוָה מִקְדָּשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנוּ
יָדֶיךָ: יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְיָ
יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים וישב יי עלהם
את מי הים. ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים:
כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְעָלוּ מוֹשִׁעִים בְּהַר צִיּוֹן
לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ
עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:
וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

נשמת Die Seele alles Lebenden lobpreise Deinen Namen, Ewiger, unser Gott, und der Geist alles Fleisches verherrliche und erhebe stets Dein Andenken, unser König. Von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott, und außer Dir haben wir keinen König, der zu jeder Zeit der Noth und Bedrängniß uns erlöse und helfe, befreie und errette, ernähre und sich unser erbarme — einen solchen König gibt es nicht außer Dir. — Gott der Vorwelt und der Nachwelt! Gott aller Geschöpfe! Urheber alles Werdenden! der gepriesen ist durch die Fülle der Loblieder, der seine Welt in Gnade und seine Geschöpfe in Barmherzigkeit lenket; Ewiger! der nicht schläft und nicht schlummert, der die Schlafenden erweckt, die Schlummernden ermuntert und die Stummen reden macht; der die Gefesselten löset, die Fallenden stützt und die Gebeugten aufrichtet — Dir allein danken wir! — Wäre unser Mund des Liedes voll, gleich der Fülle des Meeres, unsere Zunge des Lobgesangs, gleich dem Brausen seiner Wogen, unsere Lippe voll von Preis, gleich des Himmels Unermeßlichkeit; und leuchteten unsere Augen (von der Andacht Strahl), wie Sonne und Mond, und wären unsere Hände ausgebreitet, wie des Adlers Flug gen Himmel, und unsere Füße wie Rehe schnell (zu Deinem Dienste): nimmer vermöchten wir, Dir, Ewiger unser Gott und Gott unserer Väter, gebührend zu danken und Deinen Namen genug zu loben auch nur für Eine der Tausende und Myriaden von Wohlthaten, welche Du unseren Vätern und uns erwiesen hast. — Aus Egypten hast Du uns erlöst, Ewiger, unser Gott, und aus dem Sklavenhause uns befreiet; in Hungersnoth hast Du uns gesättigt und in Fülle uns gespeist; vom Schwerte hast Du uns gerettet, vor Pest uns bewahret und aus bösen und andauernden Krankheiten uns erhoben. Bis hierher hat Deine Barmherzigkeit uns beigestanden, hat Deine Gnade uns nie verlassen, und nie wirst Du uns verstoßen, Ewiger, unser Gott, in Ewigkeit! Darum sollen die Glieder, die Du uns ertheilet, Geist und Seele, die Du uns eingehaucht, und die Zunge, die Du uns in den Mund gelegt: ja sie alle sollen

נִשְׁמַת כָּל־חַי תְּבָרֵךְ אֶת־שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְרוּחַ כָּל־
בָּשָׂר תְּפָאֵר וּתְרוֹמֵם זִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד. מִן־הָעוֹלָם
וְעַד־הָעוֹלָם אַתָּה אֵל. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל
וּמוֹשִׁיעַ פּוֹדֶה וּמַצִּיל וּמְפַרְנֵס וּמְרַחֵם בְּכָל־עֵת צָרָה
וְצוּקָה. אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה: אֱלֹהֵי הָרִאשׁוֹנִים
וְהָאַחֲרוֹנִים. אֱלוֹהַּ כָּל־בְּרִיּוֹת. אֲדוֹן כָּל־תּוֹלָדוֹת. הַמְהֻלָּל
בְּרֹב הַתִּשְׁבָּחוֹת. הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרִיּוֹתָיו בְּרַחֲמִים.
וַיְיָ לֹא־יָנוּם וְלֹא־יִישָׁן. הַמְעוֹרֵר יְשֵׁנִים וְהַמֵּקִיץ נִרְדָּמִים.
וְהַמֵּשִׂיחַ אִלְּמִים. וְהַמַּתִּיר אֲסוּרִים וְהַסּוֹמֵךְ נוֹפְלִים
וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים. לְךָ לְבַדְּךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים: אִלּוּ פִינוּ
מָלֵא שִׁירָה כַּיָּם וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה כַּהֲמוֹן גַּלָּיו וְשִׂפְתוֹתֵינוּ
שֶׁבַח כְּמֶרְחֲבֵי רָקִיעַ וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת כַּשֶּׁמֶשׁ וְכַיָּרֵחַ
וְיָדֵינוּ פְּרוּשׂוֹת כְּנִשְׁרֵי שָׁמַיִם וְרַגְלֵינוּ קַלּוֹת כָּאַיָּלוֹת.
אֵין אֲנַחְנוּ מַסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ וּלְבָרֵךְ אֶת־שִׁמְךָ. עַל־אַחַת מֵאֶלֶף אֶלֶף אַלְפֵי
אֲלָפִים וְרִבֵּי רְבָבוֹת פְּעָמִים הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִם־אֲבוֹתֵינוּ
וְעִמָּנוּ: מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ.
בְּרָעָב זַנְתָּנוּ וּבְשָׂבָע כִּלְכַּלְתָּנוּ. מֵחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ. וּמִדֶּבֶר
מִלַּטְתָּנוּ. וּמֵחֳלָיִם רָעִים וְנֶאֱמָנִים דִּלִּיתָנוּ: עַד־הֵנָּה עֲזָרוּנוּ
רַחֲמֶיךָ. וְלֹא־עֲזָבוּנוּ חֲסָדֶיךָ. וְאַל־תִּטְּשֵׁנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
לָנֶצַח: עַל־כֵּן אֵבָרִים שֶׁפִּלַּגְתָּ בָּנוּ. וְרוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁנָּפַחְתָּ
בְּאַפֵּינוּ. וְלָשׁוֹן אֲשֶׁר־שַׂמְתָּ בְּפִינוּ. הֵן הֵם יוֹדוּ וִיבָרְכוּ

הָאֵל בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ:
הַגָּדוֹל בִּכְבוֹד שְׁמֶךָ:

הַגִּבּוֹר

לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרְאוֹתֶיךָ:
הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא
רָם וְנִשָּׂא:
שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם
וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ. וְכָתוּב
רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ
לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה:
בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְהַלָּל.
וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ.
וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְרוֹמָם.
וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְקַדָּשׁ:
וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאַר
שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר
שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל־הַיְצוּרִים
לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל
לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר
לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל־
דִּבְרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד
בֶּן־יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ:

Gott, allmächtig durch Deine Kraft — groß in der Herrlichkeit Deines Namens —

allgewaltig

in Ewigkeit und furchtbar in Deinen furchtbaren Thaten — König, der da thronet auf hohem und hochherrlichem Throne —

Bewohner der Ewigkeit, Erhabener, Heiliger ist sein Name! — Und also steht geschrieben: „Frohlocket, ihr Gerechten, in dem Ewigen, den Redlichen geziemet Lobgesang!“

Durch den Mund der Redlichen wirst Du gepriesen, und durch die Worte der Gerechten gesegnet!

Durch die Zunge der Frommen wirst Du erhoben, und in der Mitte der Heiligen geheiligt.

Und in den Versammlungen der Myriaden Deines Volkes, des Hauses Israel, wird Dein Name, o König, im Jubel gepriesen, in jeglichem Geschlechte. Denn so ist es die Pflicht aller Erschaffenen, Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, zu danken, Dich zu loben und zu preisen, zu rühmen und zu erheben, zu verherrlichen und zu verehren, zu feiern und zu besingen nach allen den Lieder- und Sangesweisen Davids, des Sohnes Isai, Deines Knechtes und Gesalbten.

וישתבח ויפאר וירומם
ויעריצו ויקדישו וימליכו
את־שמך מלכנו: כי כל־
פה לך יודה. וכל לשון לך
תשבע. וכל־ברך לך
תכרע. וכל־קומה לפניך
תשתחוה. וכל־לבבות
ייראוך. וכל־קרב וכליות
יזמרו לשמך: כדבר
שכתוב כל עצמותי
תאמרנה יי מי כמוך.
מציל עני ממחזק ממנו
ועני ואביון ממגוזלו: מי
ידמה־לך ומי ישוה־לך
ומי יערך־לך. האל הגדול
הגבור והנורא אל עליון
קונה שמים וארץ: נהללך
ונשבחך ונפארך ונברך
את־שם קדשך. כאמור
לדוד ברכי נפשי את־יי
וכל־קרבי את־שם קדשו:

danken und loben, preisen und rühmen, erheben und verehren, heiligen und verherrlichen Deinen Namen, unser König. Denn jeder Mund soll Dir danken, jede Zunge Dir schwören, jedes Knie Dir sich beugen, alle aufrechte Gestalt vor Dir sich bücken; alle Herzen sollen Dich fürchten, und alle Gemüther und Nieren*) Deinem Namen lobsingen, wie geschrieben steht: „Alle meine Glieder sprechen: Ewiger, wer ist wie Du! der den Bedrängten rettet aus des Stärkeren Gewalt, den Armen und Dürftigen aus der Hand seines Räubers!“ Wer ist Dir gleich, wer Dir ähnlich, wer Dir an die Seite zu stellen, großer, allgewaltiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! Eigenthümer von Himmel und Erde! Dich wollen wir rühmen, preisen und feiern, und Deinen heiligen Namen loben, wie es heißt: Von David. Lobpreise meine Seele den Ewigen, all mein Inneres seinen heiligen Namen!

*) Biblisches Bild für das Innerste.

ישתבח Gepriesen in Ewigkeit sei Dein Name, unser König, allmächtiger, großer und heiliger Regent, im Himmel und auf Erden! Ja, Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, geziemet Lied und Preis, Lob und Sang, Macht und Herrschaft, Sieg, Größe und Stärke, Ruhm und Herrlichkeit, Heiligung und Huldigung, Lobeserhebungen und Danksagungen von nun an bis in alle Ewigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, allmächtiger König, groß im Ruhme, gewaltig im Lobe, Meister in Wunderwerken, waltend in Erhabenheit, der an Lobgesängen Wohlgefallen hat — Herr! Gott! Allbelebender!

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn, wie Du verheißen hast! Gedenke Deiner Huld, o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und bei'm Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Der Vorbeter ruft laut:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde:

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der das Licht gebildet und die Finsterniß geschaffen, der Frieden stiftet und Alles hervorbringt.

Während dessen betet die Gemeinde leise:

Gepriesen und gerühmt, verherrlicht, hochgelobt und erhaben ist der Name des Königs aller Könige, des Heiligen, gelobt sei er! Er ist der Erste und er ist der Letzte, und außer ihm gibt es keinen Gott. Macht ihm Bahn, ihm, der in den Wolken fährt, sein Name ist Jah, frohlocket vor ihm! Erhaben ist sein Name über alles Lob und allen Preis. Gepriesen sei der Name seiner verherrlichten Majestät in Ewigkeit! Hochgepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit!

אור Das ewige Licht — im Schatze des Lebens aufbewahrt — die Himmelsleuchten rief aus dem Dunkel Er hervor, und sie entstanden.

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה
וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵ מֶלֶךְ גָּדוֹל
בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵ הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי
זִמְרָה מֶלֶךְ אֵ חֵי הָעוֹלָמִים:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יַגְדֵּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:
יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ
בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ
אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

דער פֿאָרבעטער רופֿט ווײַט: וואָהרענד דעסען בעטעט דיזן גענאַמיידע ווייַט:

קו״ח

ק׳ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר
וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָי
אֵין אֱלֹהִים סְלוֹ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ
שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם
עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה:
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

מ׳ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

קו״ח

בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעֹלָם וָעֶד:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר
אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה
שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת־הַכֹּל:
אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים אוֹרוֹת מֵאֹפֶל אָמַר וַיֶּהְיוּ:

Dieser Piut ist eine Nachahmung vom Hohen Liede, und wie dort so auch hier wird Gott und Israel einem liebenden Ehepaar verglichen, welches sich getrennt sieht und nach seiner Wiedervereinigung schmachtet. Besonders wird hier Israel, als die Geliebte, redend eingeführt; sie erinnert sich alles dessen, was ihr Geliebter sonst für sie gethan, wie er sie aus allen Gefahren errettet, wie er immer sorgfältig für sie gewacht, wie er sie gepflegt und ihren Wünschen immer zuvorgekommen; und nun ist sie alles verlustig, worüber sie sich grämt und härmt, sich dann jedoch wieder besänftigt, getrost hoffet auf die mächtige Liebe ihres Geliebten gegen sie, und voll Zutrauens, des Glückes ihrer einstigen Wiedervereinigung entgegensieht.

אור Dem Führer und Erretter der Redlichen, die des Schutzes würdig sind, ihm will ich im Chor seiner Geliebten lobsingen, wie jene Sänger, ein Hoheslied. Er, der Mächtigste aller Wünsche, das erquickende Labsal der lechzenden Müden, er hatte meine Speicher gefüllt mit Ueberfluß; möcht' er mich doch wieder liebkosen! Dein auserwähltes, gesegnetes Volk, eingeweiht in Deine geheimsten Geheimnisse, hast Du ausgeschmückt mit wohlduftenden Spezereien, mit Deinem weitriechenden Balsam. Sie waren Deine Hausgenossen und Gefreiten; siehe, wie sie sich nach Dir sehnen, nach jenem Hause der erlauchtesten Richter! O, winke nur, ich folge Dir! Er, der Erhabenste und Sanftmüthigste, er hat mich ausgeschmückt über alle Schönen; hat mich auch ein Unfall betroffen und entstaltet, so blieb ich dennoch niedlich. Einer durchgebrannten Kohle gleich, hat der rundum drückende Kummer mich in Schwarz gehüllt und niedergebeugt; o, schaue nicht so verächtlich auf mich, weil ich schwarz bin! Hoch hat er mich empor gehoben, gesondert von den Heiden mich, wie den Tropfen vom Eimer, er zog mich groß zur Völkerzierde und zeigte mir dort mein Panier, meine Festung und meine Burg. Meiner Leitung Stab übertrug er Darda's[1]) sanftem Hirten, er richtete und bestrafte meine Fehler, wenn ich unvorsichtig war. Dort spornte er selbst das Roß zu meiner Rettung, spaltete das Meer, schuf mir festen Pfad und — enthufte meiner Verfolger Pferde. Dann

[1]) Darda, so wird das Zeitalter in der Wüste genannt; ihr sanfter Hirt war Mosche.

הפיוט הזה מיוסד ע"פ א"ב מרובע, וחלק הזכי בכל חרוז מתחיל באות אחת מסך המחבר שלמה הקטן ברבי יהודה יחיה יגדל בחורה ובמעשים טובים אמן. הוא שלמה הנגלי, נעדות רש"י בפירושו לעמות כ"ו, ט"ו. וחלק הר' בכל חרוז הוא פסוק אחד מזיר השירים אשר עליו נכתב כל הפיוט, וכמו שם' שיר השירים יסד אותו שלמה המלך ברוח הקדש בלשון אשה נרחה מלמנות חיות מזחוקקת אל בעלה מזכרת אהבת נעוריה אליו ומודה על פשעה, אף דודה לה לו בלרתה ומכזיר לה כי עוד היא תחנו והוא חיטה והוא עתיד לשוב אליה (ע"פ רש"י בהקדמתו.) כן גם פיוט הזה מובר בלשון ההיא במשלו כנסת ישראל לב"לה והמקום לדודה אשר בכל המילותים אשר שלחה לא עזב אותה עזיבה עולמית, אבל יעוד אליה אחרי די לרתה וכמעוט חתן על כלה יעיש ה' על ישראל.

חין מאַינץ :חגט מען דען פיוט דעז לוויטען טאָגע: אפיק רנן ושירים.

אוֹר יֵשַׁע מְאֻשָּׁרִים· שְׁמוּר יָדֹה מְכֻשָּׁרִים·
אֲהוֹדֶנּוּ בִידִידָיו כְּשָׁרִים· שִׁיר הַשִּׁירִים:

אַיֶּלֶת אַוּוּי תְּשׁוּקוֹת· לְחַלּוֹחַ עִיוּף שׁוֹקְקוֹת·
אֲסַמַּי שִׁבַּע לְהַשְׁקוֹת· יַשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת:

בְּרוּכֵי מֵעֲלָמוֹת מוֹשְׁמַנֶּיךָ· מוֹשְׁלֵי גִּנְזַכֵי מִכְמַנֶּיךָ·
בְּשַׂמְתָּם תַּמְרוּק סַמְמָנֶיךָ· לְרֵיחַ שְׁמָנֶיךָ:

בְּנֵי בֵיתְךָ וְחוֹרֶיךָ· הֵנָּם חָזַר סְחוֹרֶךָ·
בֵּית מִדִּין צְחֹרֶיךָ· מָשְׁכֻנִי אַחֲרֶיךָ:

גֶּאֶה וְרַב עֲנָוָה· הוֹדִי מִבָּנוֹת נָוָה·
גַּם כִּי דָוָה· שְׁחוֹרָה אֲנִי וְנָאוָה:

גַּחַל כִּי מְחֹרְחֶרֶת· קָרַב רַגְוָ סְחַרְחֶרֶת·
גַּחַן קְדוֹרַנִית כַּחֶרֶת· אַל תִּרְאֻנִי שֶׁאֲנִי שְׁחַרְחֹרֶת:

דּוֹלִי וּכְמַר מְדָלִי בְּדָלִי· טוֹמֶפֶת כְּלִילוֹ גְּדָלִי·
דְּגָלִי עַז מִגְדָּלִי· הַגִּידָה לִי:

דַּרְבּוֹנִי מַלְמַד מַרְדַּעִי· נָתוּן רוֹעֶה דַּרְדַּעִי·
דַּק וְהוֹכִיחַ פִּדְעִי· אִם לֹא תֵּדָעִי:

הֲדָרִיךְ סוּם לִמְנוֹסָתִי· בַּיָּם בְּקַע לִבְסִיסָתִי·
הֱמִירוֹ וּמָלֵא בְּפִסָּתִי· לְסֻסָתִי:

rief er mir warnend zu: „Meine Verordnungen sind dein Leben, die Heilung deiner Wunden, dein Wohl in diesem und jenem Leben; siehe hier die schönen Gesetztafeln!“ Nur allzugewogen war er mir, überließ mir das mächtige Gut jener stolzen Nilbewohner, überhäufte mit Geschenken mich, mit goldnen Geschmeiden in Fülle; dadurch ward mein Herz übermüthig, zeigte seine Schlacken bei niedrigem Gesindel, ward abtrünnig und wählte zum Schutze ein grasendes Thier, während der König noch in seinem Zirkel war. Schon gab er das Zeichen zum Verderben, jenen Auswurf auszurotten, nahm mich aber mit Erbarmen wieder auf, um des auf Morijah*) Gebundenen willen; doch das Götzenbild wurde aufgelöst, zerstreuet das eherne Scheusal, der Schuldige aus dem Buche getilgt, die ganze gottlose Rotte. Nun zeigt' er mir seine Freundschaft wieder, nahm meiner Heerde Opfer wohlgefällig an, sprach bei Vollendung meiner Teppichhütte: „Schön bist du meine Geliebte!“ (Darum eilte er, mich des Dienstes zu entlassen, um fröhlich meiner Liebe zu pflegen.) Erwiedernd rief ich meinem Holden zu: „Schön bist du, mein Lieber!“ Dort zertrümmert er der Ruchlosen eichene Palläste, stürzt Berge hin, entwurzelt Eichen; aber der Frommen Sprößlinge wuchsen hoch heran, zum Gebälke meines Zedernhauses. Jetzt prangte hoch seine Residenz, ich sang entzückt den Wonnegesang, wie bei'm Hochzeitsschall — reizend war mein Antlitz wie eine Narcisse. Nun stieg es himmelhoch, das tiefgebeugte Volk, lieblich und anmuthig, wie eine Rose unter Dornen. Mächtig wuchs er heran, der kleine Ueberrest, blühete zur Ergötzung auf, wie ein Apfelbaum in wildem Gehölze. Er, der Herr, rüstete mich mit prächtiger Rüstung aus, er verlieh mir Einsicht und Erkenntniß, zu verstehen seine Lehre; er beseligte mich

*) Berg Morijah, wohin Jizchak zur Opferung gebracht worden.

הִתְרַנִּי מִלֵּי חַיֵּיךְ · רְטַיֵּת נוֹמֵי מְחַיֵּיךְ ·
הַוֵּה וְהַבָּא לְתַחַיֵּיךְ · נָאוּ לְתַחַיֵּיךְ ׃
וְחָנַנִי חֵן מְצַהֵב · בְּנְצוּל צוּל רַהֵב ·
וְכַבִּיר הִצְבִּיר יַהֵב · תּוֹרֵי זָהֵב ׃
וְלִבִּי גַּם בּוֹ · יָדַע סִיג סָבּוֹ ·
וְסָר בְּאוֹכֶל עֶשְׂבּוֹ · עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ בְּמִסְבּוֹ ׃
זִמֵּן זְמַן מִזְמוֹר · יְחוֹר עָרִיצִים לְזָמוֹר ·
זַבְּלַנִי בַּצַּר לְכָמוֹר · צְרוֹר הַמּוֹר ׃
זְלָוֹול כְּרוּם בֶּפֶר · הַזִּיל כַּרְכּוּם חֶפֶר ·
זֵיף חוֹב מִסֶּפֶר · אֶשְׁכֹּל הַכֹּפֶר ׃
חָשַׁק חִבַּת רֵעוּתִי · וְחָפֵץ חֶלְבִּי רַעְוָתִי ·
חָוָה לְחֻפַּת יְרֵעָתִי · הִנֵּה יָפָה רַעְיָתִי ׃
חָשׁ חַפְשִׁי מִדּוּדִי · דָּץ בְּרוּוִי הוֹדִי ·
חִנַּנְתִּיו חֲתָנִי יְדִידִי · הִנֵּךְ יָפֶה הוֹדִי ׃
טִלְטֵל פַּנִּיקְטֵי נִתָּרִים · הָרִים עוֹקֵר וּתְרָזִים ·
טָם מַטַּע מְזֹרָזִים · קֹרֹת בָּתֵּינוּ אֲרָזִים ׃
טִירַת בִּיתוֹ נֶאֱצֶלֶת · יִתְּנֵנִי רוֹן מְצַהֶלֶת ·
טַכְסִים חֲתָנָה מְצַלְצֶלֶת · אֲנִי חֲבַצֶּלֶת ׃
יַעֲלוּ רַם מְתוּחִים · חֲרוּשִׁים דּוּשִׁים תְּחוּחִים ·
יָאִים עֲרֵבֵי נִיחוֹחִים · בְּשׁוֹשַׁנָּה בֵּן הַחוֹחִים ׃
יָצִיץ וְלֹא לְמִצְעָר · יֶתֶר שְׁאָר מִזְעָר ·
יִפְרַח לְוִוי מַעַר · כְּתַפּוּחַ בְּעֲצֵי הַיָּעַר ׃
כְּתָבַנִי מֵהַכְשֵׁר זַיִן · הִרְבַּנִי מְלֹא עַיִן ·
כְּתָב רְאָיָה וּמִנְיָן · הֲבִיאַנִי אֶל בֵּית הַיָּיִן ׃

mit dieser Himmelsgabe. Zärtlich pflegt' er mich und schützte mich vor Schwäche; zwar hat er oft empfindlich mich zur Besserung gezüchtigt, doch wenn der Krankheit Ungemach bedenklich ward, da wurd' ich bald gelabt mit stärkenden Mitteln. Als ich auf ungangbaren Wegen wandelte und jene steinichte Wüste durchstrich, da deckt' er meinen Zug, seine Rechte räumte Felsen vor mir weg, seine Linke war meines Hauptes Stütze. Ein mächtiger Theil, von Muth beseelt, wagte es vor der Zeit, sich dem Dienste zu entreißen, und fiel. Mein göttlicher Wille, sprach er, hat die Frist eurer Leiden bestimmt; harret, ich beschwöre euch! Allein meine Treiber waren allzugrausam, sie peitschten quälend mich in der Gruft, wohin sie mich versenkt! Dieses beschleunigte meine Befreiung, die Stimme meines Geliebten erscholl. Vom Bau irdischer Häuser, wozu sie mich verdammten, führte er mich, ein Haus des Lebens*) aufzubauen; er schaute, wie sie meinen Stamm ersäuften, und schnell wie ein Reh eilte er herbei, mein Lieber! Ein herrlicher Antheil ward mir beschieden, das erwünschte Loos meiner Urväter ward mir zu Theil. „Ungemach", sprach er, „verwandelt nun in Anmuth sich!" Er sprach's und sicherte mir's auch zu. Siehe, deinen Wunsch habe ich erfüllt; ihr habt nun nichts mehr zu thun! Eilt, ziehet nur, der Winter ist vorüber. Mein Abgeordneter, der überaus Tapfere (Mosche), erschien, schmetterte des Feindes Heereshaupt, schuf Frieden und Eintracht wieder, eben als die Blüthen im Lande sich zeigten. Als der Weinstock verblüht, das süße Obst gereift, zeitig das Getreide zum feinsten Mehl und der Feigenbaum seine jungen Feiglein getrieben, sieh, da kam nun eine Schlangenrotte zischend herangeschossen, dort hüpfte das zauberreiche Pithom nach; da war ich in einer Enge wieder, im Stricke verschlungen, wie ein Täubchen gedrängt in Felsenrisse. Ich stürzte in's Meer — Jung und Alt (ganz Mizrajim) folgten mir tollkühn nach in des Meeres Fluthen; aber — sie haben nichts heraufgebracht! Hier wurden sie gefangen, die schlauen Füchse! Prachtgewand und Ohrringe, Kleinodien und Halsgeschmeide wurden mir zur Beute, Perlenschmuck in Fülle! So schmeichelte mein Geliebter mir. Die

*) Das Heiligthum.

כִּלְכַּל עֶדְנִי מִתְּשִׁישׁוֹת. יִסְּרַנִי קְשׁוֹת מִקְשָׁשׁוֹת.
בַּוַּנְתִּי חוֹלַת חֲשָׁשׁוֹת. סַמְּכוּנִי בָּאֲשִׁישׁוֹת:
לֹא דֶרֶךְ בְּהַפְלִישִׁי. גַּם צִיָּה בְּהַפְרִישִׁי.
לְמָסָךְ וּפְנוּי מַרְשִׁי. שִׂמְאלוֹ תַּחַת לְרֹאשִׁי:
לֵב אֶחָד וּשְׁכָם. דָּאִים כָּעֵב לְמָשְׁכָם.
לַאֲסִירִים יַחְפּוֹץ כְּסֻכָּם. תְּשַׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם:
מִבּוֹר תַּחְתִּיוֹת רְדוּדִי. לַחַץ עַקְרַבִּי גְּדוּדִי.
מְהֵר וְקַדֵּר מְרַדִּי. קוֹל הוֹדִי:
מִבֵּית חֹמֶר קְצָבִי. בֵּית חַיִּים נְצִיבִי.
מְצַפֵּי מְצִיפִי מַצָּבִי. הוֹמָה דוֹדִי לְצָבִי:
נַחְלָה שָׁפְרָה לִי. תִּקְוַת שְׁלוֹשׁ גּוֹרָלִי.
נְעִימוֹת בְּמַר לִי. עָנָה דוֹדִי וְאָמַר לִי:
נָם תַּתִּי סְבַר. וְרַק אֵין דָּבָר.
נוֹסוּ נוֹדוּ כְּבָר. כִּי הִנֵּה הַסְּתָו עָבָר:
סַרְסוּר זֵרוּז מֶרֶץ. רֹאשׁ פְּרוּז הֶרֶץ.
סְלוֹל שָׁלוֹם וָתֶרֶץ. הַנִּצָּנִים נִרְאוּ בָאָרֶץ:
סַפֵּק עַתִּיק מְפִיגָהּ. הָפֵק מַמְתִּיק פְּגִיָּהּ.
סַלַּת סְלֶת סְפוּגֶיהָ. הַתְּאֵנָה חָנְטָה פַּגֶּיהָ:
עֲקַלָּתוֹן נוֹשֵׁף קְלַע. וּפִיתוֹם מְבַשֵּׁשׁ נִצְלַע.
עָרֵב שִׁלְשׁוּל בְּהַקְלַע. יוֹנָתִי בְּחַגְוֵי הַסֶּלַע:
עֲרוּדִים עִם עֵלִים. מָדוּ זָדוּ שְׁעוּלִים.
עִנָּן לֹא מַעֲלִים. אֵחֲזוּ לָנוּ שְׁעָלִים:
פְּתִיגִיל וְעָגִיל בְּדָלִי. עִנּוּק פְּנוּק קְדָלִי.
פָּנִים בְּפָנִים הַשְׁדִּילִי. הוֹדִי לִי:

mächtige That ist nun vollführt — Du, der Du im Himmel thronst, ließest sie ihren wohlverdienten Lohn einernten, noch ehe der Morgen hauchte. Nun bauete ich seine Wohnung ihm, errichtete den Altar; er schränkte seine Residenz hinein. Hier dacht' ich, werd' ich weilen, bei meinem Lager immerdar. Sein Rathschluß aber bestimmte das vorzüglichste der Länder mir, jenes vorzüglichste gelobte Land und jenes Zion dort, die treugepriesene Stadt. Ich wallte hinauf — allein dort ward ich ihm untreu, verhöhnte meiner Lehrer Lehre, verehrte Götzen und räucherte Myrrhen ihnen; darum haben sie mich getroffen, sie, die mir nachstellten. Ja untreu ward ich, verletzte die Sittlichkeit; konnt' ich dennoch Schonung hoffen? Hätt' ich nicht sein Heiligthum gestiftet, o, dann wäre ich schon lang nicht mehr! Aber auch ihr Tyrannen wißt, daß auch euer weit ausgedehnter Heerkreis seine nicht zu überschreitenden Grenzen hat; bei euerer überaus fürchterlichen Macht trifft euch dennoch das Loos der Zerstreuung, der Bedrückung! Ich schwöre euch! Denkt, als vormals sein kleines Volk — fromm wie die Taube — mit erhobenem Haupte aus der Sklaverei zog, wie sie staunten, des Frevels Söhne: Wer ist das Volk, das so stattlich einherschreitet? Die Diener seines Zedernhauses sind's, Fürstenstämme mit tausenden ihrer Knaben! Sie schreiten heran in wohlgeordneten Reihen, mit seiner Ruhestätte; harmonisch stimmten die Flötenspieler ihre lieblichen Töne, begleitet von tausend melodischen Gesängen, sind sämmtlich mit blinkenden Schwertern ausgerüstet; die Wohnung war in Kammern getheilt, deren Mitte füllte der Erde Pfeiler — die Bundeslade — zierliche Teppiche dienten ihr zum Vorhang und Prachtgewand zur Decke. Prächtiger noch war der Anblick jener Wohnung zu Schiloh, anmuthig und reizend zum Entzücken; sie war unter Josephs Fahne aufgeführt, ihre Säulen alle von massivem Silber.

פַּעַל בָּם תָּפוּחַ. שָׂכָר לֹא קָפוּחַ.
פְּקוֹד דָּר טָפוּחַ. עַד שֶׁיָּפוּחַ:

צִמְצֵם שִׁבְנוֹ מֶרְכָּבִי. יוֹם חִנּוּךְ כַּרְכֻּבִי.
צַפִּיתִי פֹּה עִכּוּבִי. עַל מִשְׁכָּבִי:

צְבִי קֹדֶשׁ מִנָּה. מָקוֹם מִבְחַר מָנָה.
צִיּוֹן קִרְיָה נֶאֱמָנָה. אָקוּמָה נָּא:

קָרָצְתִּי דַּצְתִּי בְּאוֹמְרִים. טַפְתִּי נַפְתִּי בְּמוֹרִים.
קִלְקַלְתִּי שְׁמָנִים שְׁמָרִים. מְצָאוּנִי הַשּׁוֹמְרִים:

קִנְיָן כִּי שָׁבַרְתִּי. וְטוֹב לֹא סִבַּרְתִּי.
קָדְשׁוֹ לוּלֵא חָבַרְתִּי. כְּמַעַט שֶׁעָבַרְתִּי:

רָשַׁם אִפֵּר בְּצִבְאוֹתֵיכֶם. בְּזַעֲוּעַ חִיל אֱיָלוּתְכֶם.
רְחוּק דְּחוּק אֶתְכֶם. הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם:

רֵישׁ גְּלִי כְּהֶעָלָה. יוֹנָה תַּמָּה עָלָה.
רָגְשׁוּ בְּנֵי עֲוָלָה. מִי זֹאת עֹלָה:

שֵׁרוּת שַׁפְרִיר שִׁטָּתוֹ. מַטּוֹת וְרִבּוֹא חִטָּתוֹ.
שַׁעַר צֵא וְשִׁטָּתוֹ. הִנֵּה מִטָּתוֹ:

שִׁירַת עַרְבוּב מִלְּעָרֵב. אָמָנוּת אַבּוּב עָרֵב.
שְׁיָרוֹת נִבּוּב הֶרֵב. כְּלָם אֲחָזֵי חֵרֵב:

תָּאֲיו פָּסַק לוֹ. מַלֹּאת כַּנֵּי מְרַסְקְלוֹ.
תַּטְלִיל חָסָה לוֹ. אַפְרִיוֹן עָשָׂה לוֹ:

יוֹן תֹּאַר פָּנִים מֵהֻכָּסֵף. נֶעֱמוּ יְדִידוּת כְּסֵף.
תַּבְנִית אוֹת יוֹסֵף. עִמּוּדָיו עָשָׂה כֶּסֶף:

Geht hin, horcht! — Ein hohes, liebes Lied, gesungen bei der Hochzeit des geliebten Paars[1]).

Schön bist du — mit Lehren, Gesetzen und Verordnungen, die der Einige dir zweifach[2]) vorgetragen. —

Deine Zähne — fern von schändlicher Lüsternheit, umgeben eine in Wahrheit wohlgeübte Zunge.

Wie Purpurfaden — geschmackvoll waffnete Abraham seine Hausgebornen[3]); dafür wurden seine Nachkommen belohnt.

Wie Davids Burg — prachtvoll und fest begründet, so die Schranken der Gesetze unerschütterlich!

Deine zwei Erzieher, es sind die vereinten, frommen Brüder (Mosche und Ahron), die treuen Hirten und Führer. Erscheint einst der Vergeltungstag, so bringt er Heil den Gesetzbeflissenen, Verderben dem frevelnden Auswuchs. Du aber, Schöne, Fehlerlose, wirst geehrt, das Erbe des Vollkommenen (Jakob) wird dir zu Theil! Mit mir zog Gottes Majestät vom Lebanon (Tempel) aus in's Exil, und ist mit mir, wenn aus dem Elend ich wiederkehre, sprechend: Dich liebe ich, du holde Traute! Tochter jener in Liebe und Treue mir zugethanen Stammesfürsten! Wie hold war deine Liebe, holde Traute, die du in der Ruhestätte (Jerusalem) und andern Versammlungsorten an Feierzeiten mir geweihet! Wie Honigseim träufelten da deine Lippen, o Braut! in Brüderlichkeit standen die Gesalbten (Priester) ohne Neid vereint. Doch es kommt der Vergeltungstag, den einem verschlossenen Garten gleich Niemand vorher bestimmen kann, der verborgene Tag, wo sich der Herr mit dem Rachegewand bekleidet.

Deine Entlassenen (aus Egypten) waren, einem schönen Garten gleich, nach ihren königlichen Fahnen zierlich geordnet; in herrlichen Reihen, gleich feinen Gewürzbeeten, lagerten sie

1) Anspielung auf die Gesetzgebung am Sinai.
2) Schriftliche und mündliche Lehre.
3) Uebte sie im Gesetz und rüstete sie aus mit Tugendlehren.

חזן צְאֶינָה וּרְאֶינָה׃ קהל וחזן מַשְׂכִּיל שִׁיר יְדִידִים׃
רִנַּת חֲתֻנַּת הוֹדִים׃

חזן הָנֵךְ יָפָה׃ קהל וחזן דָּת דִּין וּפְקוּדִים׃
כָּפַל יָחִיד לִפְקוּדִים׃

חזן שְׁנֵיךְ׃ קהל וחזן הַרְחֵק כְּאוֹר חֲמוּדִים׃
קְשׁוּט לְשׁוֹן לְמוּדִים׃

חזן בְּחוּט הַשָּׁנִי׃ קהל וחזן טַעַם זֵין יְלִידִים׃
נֶגְדּוֹ שָׁלַם לַיְלָדִים׃

חזן כְּמִגְדַּל דָּוִיד׃ קהל וחזן יְקֶרֶת פְּנַת יְסוּדִים׃
גְּבוּל הוֹרָיוֹת יְסוּדִים׃

ס שְׁנֵי שָׁדַיִךְ, דְּבוּק אַחִים חֲסִידִים׃ לְרוֹעִים תְּעִירִים חֲסוּדִים׃ עַד שֶׁיָּפוּחַ הַיּוֹם, יוֹם צָדָקָה לַחֲרֵדִים׃ חִבּוּל זֵרִים וְרָדִים׃ כֻּלָּךְ יָפָה, בְּלִי מוּם מְכֻבָּדִים׃ תָּם וְחֻלְקוֹ מְוֻבָּדִים׃ אִתִּי מִלְּבָנוֹן כַּלָּה, וְעוֹד שְׁכִינָה בְּשַׁעֲבוּדִים, רָצוּף בְּבָאוֹ מֵאֲבוּדִים׃ לְבַבְתִּנִי אֲחֹתִי כַלָּה, הַבַּת בַּת נְגִידִים׃ אַהֲבָה וְחִבָּה אֲגוּדִים׃ מַה יָּפוּ דֹדַיִךְ אֲחֹתִי כַלָּה, מְנוּחָה וּשְׁאָר וְעוּדִים׃ וּשְׁמָנַיִךְ קֶרֶית מוֹעֲדִים׃ נִפְתְּ תִּטְּפְנָה שִׂפְתוֹתַיִךְ כַּלָּה׃ אַחֵית מְשִׁיחִים עוֹמְדִים׃ מִבְּלִי קְנָאָה מְצֻמָּדִים׃ גַּן נָעוּל, נָקָם וְאֵין מַגִּידִים׃ סָתוּם לְתִלְבֹּשֶׁת הַבְּגָדִים׃

שִׁלְחַיִךְ פַּרְדֵּס, שִׁפַּר נָאִים וַהֲדוּרִים׃ לְטַבְּסִים מְלָכִים אֲדוּרִים׃ נֶרְדְּ וְכַרְכֹּם, מֹזֶה וּמְזֻהָּ סְרוּרִים׃

je drei und drei nach ihren Stämmen. Und wie die Quelle den Garten, so reinigten sie sich von allem Fehl und bewahrten ihre Reinheit. — Erhebe Dich von Norden, komme von Süden, um die nach allen Seiten hin Verweheten wieder hinzusammeln. „Ich komme wieder zu meinem Garten (Tempel), holde Traute um, wie einst bei der Tempelweihe, eure Opfergaben anzunehmen!" — Noch dulde ich, seitdem der Feind von Seïr kam und hoffe auf Erlösung. Mein Prachtgewand mußt' ich ablegen, meine zwei Kronen und die geheimnißvollen Urim und Tummim. Doch mein Freund, der seine Hand ausstreckte, um die Voreltern zu unterstützen, ist bereit auch ferner die Verzweifelnden zu stärken. Freudig stand ich einst am anmuthigen Berge (Sinai) begierig der Gebote und eröffnete aus freiem Willen die wie Myrrhen angenehme Rede: „Wir wollen es thun und befolgen!" — Völkerschaaren fanden und umringten mich wie Wasserbäche, doch der Allmächtige ermuthigte mich: Ich beschwöre euch, folgt euerm Freunde (Gott) nach, und haltet euch fern von abtrünniger Gesellschaft. — Fragen die Völker: Was hat dein Freund voraus vor Andern? so werden sie dereinst die Antwort finden, daß Israel die frömmste aller Nationen ist. „Was hat dein Freund voraus vor Andern, sprechen hier die Abtrünnigen, daß ihr euch für ihn wie das Vieh hinschlachten lasset und ihm dabei die Einheitskrone windet und die Ewigkeit seines Reiches besinget?" — Mein Freund, ja sein Volk preiset seine Huld, beschreibt und verkündet in Liedern seine Güte, die selbst über Tugendlose waltet. Seinen Willen auszuüben befleißigen wir uns, zu ihm hoffend und harrend. Mit dem Erscheinen der Morgenröthe verherrlichen wir den Schöpfer unsern Herrn, tragen im Gebete unser Anliegen ihm vor, daß wir das Heil bald sehen, daß unsere Finsterniß bald hell erleuchtet werde. Lebendiger, beglücke uns, Dir immerdar zu benedeien, Du Ewiglebender, der Du die Erde und ihre Bewohner erleuchtest!

הַחוּט הַמְשֻׁלָּשׁ גְּדוּרִים: מַעְיָן גַּנִּים, הֲדָרַת קַלִּים
וַחֲמוּרִים. טְבִילוֹת נְקִיּוֹת שְׁמוּרִים: עוּרִי צָפוֹן
וּבוֹאִי תֵימָן, יַחַד לְכַנֵּס נִסְעָרִים. גָּלוּת כָּל שְׁעָרִים:
בָּאתִי לְגַנִּי אֲחוֹתִי כַלָּה, דְּגֻמַת מִלּוּאִים גְּמוּרִים.
לְקַבֵּל אֲבָרִים וֶאֱמוּרִים: אֲנִי יְשֵׁנָה, בִּיאַת עִיר
מְשֻׁעְרִים. תּוֹחֶלֶת יִסְחֲבוּם צְעִירִים: פָּשַׁטְתִּי
אֶת כָּתָנְתִּי, רָבַתִּי וּשְׁנֵי כְתָרִים. הָאוּרִים וְתֻמֵּי
סְתָרִים: הוֹדִי שָׁלַח יָדוֹ, אָז לִסְעוֹד הוֹרִים. מְזֻמָּן
עוֹד לְנִמְהָרִים: קַמְתִּי, נִצַּבְתִּי בְּחֶמֶד הָרִים. וְדַצְתִּי
אַצְתִּי בַּזְּהָרִים: פָּתַחְתִּי, מֵאֲלַי בְּנִשּׁוּף מוֹרִים.
נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע אֲמָרִים: מְצָאוּנִי, לְגִיוֹנוֹת סְבָבוּנִי
כַּנְּהָרִים. עוֹמֵד כַּהֲדַסִּים בֶּהָרִים: הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם,
דְּרוֹשׁ הוֹד מֵישָׁרִים. סוּר מֶרְכְּסֵי קְשָׁרִים: מַה
הוֹדֵךְ מִהוֹד, לֶעָתִיד שְׁאוֹל נִפְשָׁרִים. הֵם בָּאֱמוֹת
הַכְּשָׁרִים: מַה הוֹדֵךְ מִהוֹד, נוֹאָמִים בָּזֶה הַקּוֹשְׁרִים.
נֶגְדּוֹ נֶהֱרָגִים כַּשּׁוֹרִים. נֶזֶר יְחוּדוֹ קוֹשְׁרִים. נֶצַח
מַלְכוּתוֹ שָׁרִים:

הוֹדִי נָעֲמוּ עַמּוֹ מְיַשְּׁרִים. נִכְתָּב וְנִקְרָא בַּשִּׁירִים.
צְדָקוֹתָיו לְרַקִּים מְחַוְּרִים. צִבְיוֹנוֹ עֲשׂוֹת מִתְאַוְּרִים.
צָפוּתֵנוּ צְפוֹת מְשַׁחֲרִים. צִיּוֹן עַמּוּד שְׁחָרִים. צוּר
קוֹנֵנוּ מַכְתִּירִים. צָרְכֵנוּ בְּפֶלֶל מַעְתִּירִים. חָזוֹ נֶחֱזֶה
בְּבֵאוּרִים. חָשְׁבֵנוּ לָעַד לְאוֹרִים. חַיְזַבֵּנוּ בְּמִתְפָּאֲרִים.
קָהָם לְדוֹר הוֹרִים. הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים:

Am Sabbath wird das hieruntenstehende הכל יודוך gebetet.

המאיר Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjünget er täglich neu das Schöpfungswerk. Ewiger wie viel sind Deine Werke! Alle hast Du sie mit Weisheit eingerichtet, voll ist die Erde Deiner Güter. Er, der König, unvergleichlich in seiner Hoheit von ewig her, gepriesen, gerühmt und hocherhaben ist er seit den Tagen der Urwelt. — Gott des Weltalls! in Deiner großen Barmherzigkeit erbarme Dich unser, Herr

Am Sabbath:

הכל יודוך Alles preiset Dich, Alles rühmet Dich, und Alles verkündet: Niemand ist so heilig wie Gott. Alles erhebet Dich — Selah! — Schöpfer des Weltalls; Allmächtiger, der jeden Tag des Ostens Pforten öffnet, und die Lichträume des Firmaments erschließt; der die Sonne hervorführt aus ihrem Orte und den Mond aus seiner bestimmten Stätte, und erleuchtet die Welt und ihre Bewohner, die er geschaffen mit Barmherzigkeit. Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjünget er täglich neu das Schöpfungswerk; er, der König, unvergleichlich in seiner Hoheit von ewig her, gepriesen, gerühmt und hocherhaben, seit den Tagen der Urwelt. — Gott des Weltalls! in Deiner großen Barmherzigkeit erbarme Dich unser, Herr unserer Macht, Fels unserer Burg, Schild unseres Heiles, Schutzwehr um uns! Nichts ist Dir gleichzuachten, und nichts wäre Alles ohne Dich, vergänglich Alles außer Dir, und was ist Dir nur ähnlich? Nichts ist Dir gleichzuachten, Ewiger, unser Gott, in dieser Welt, und nichts ist Alles ohne Dich, unser König, im Leben einer künftigen Welt, vergänglich Alles außer Dir, unser Erlöser, in den Tagen des Messias, und nichts ist Dir ähnlich, unser Heil, bei'm einstigen Aufleben der Todten!

אל ארון Der Allmächtige, der Urheber aller Werke, sei gelobt und gepriesen im Munde aller Beseelten; seiner Größe, seiner Güte ist voll die Welt, Verstand und Vernunft umgeben ihn! Er prangt über den heiligen Chajoth und strahlt in Majestät über der Merkaba! — Vor seines

מן שבת ווירד דמו: מונטענסטעהענדע הכל יודוך געבענטש.

הַמְאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ. כֻּלָּם בְּחָכְמָה עָשִׂיתָ. מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן עוזנו

מן שבת.

הַכֹּל יוֹדוּךָ וְהַכֹּל יְשַׁבְּחוּךָ. וְהַכֹּל יֹאמְרוּ אֵין קָדוֹשׁ כַּיְיָ: הַכֹּל יְרוֹמְמוּךָ סֶּלָה יוֹצֵר הַכֹּל. הָאֵל הַפּוֹתֵחַ בְּכָל־יוֹם דַּלְתוֹת שַׁעֲרֵי מִזְרָח: וּבוֹקֵעַ חַלּוֹנֵי רָקִיעַ. מוֹצִיא חַמָּה מִמְּקוֹמָהּ וּלְבָנָה מִמְּכוֹן שִׁבְתָּהּ: וּמֵאִיר לְעוֹלָם כֻּלּוֹ וְיוֹשְׁבָיו. שֶׁבָּרָא בְּמִדַּת רַחֲמִים: הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵין כְּעֶרְכְּךָ וְאֵין זוּלָתֶךָ. אֶפֶס בִּלְתֶּךָ וּמִי דּוֹמֶה־לָּךְ: אֵין כְּעֶרְכְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בָּעוֹלָם הַזֶּה. וְאֵין זוּלָתֶךָ מַלְכֵּנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: אֶפֶס בִּלְתֶּךָ גּוֹאֲלֵנוּ לִימוֹת הַמָּשִׁיחַ. וְאֵין דּוֹמֶה־לְּךָ מוֹשִׁיעֵנוּ לִתְחִיַּת הַמֵּתִים:

יְיָ אֲדוֹן עַל כָּל־הַמַּעֲשִׂים. בָּרוּךְ וּמְבֹרָךְ בְּפִי כָּל־נְשָׁמָה: גָּדְלוֹ וְטוּבוֹ מָלְא עוֹלָם. דַּעַת וּתְבוּנָה סְבָבִים אוֹתוֹ: הַמִּתְגָּאֶה עַל־חַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ. וְנֶהְדָּר בְּכָבוֹד עַל־הַמֶּרְכָּבָה:

זכות

Herr unserer Macht, Fels unserer Burg, Schild unseres Heiles, Schutzwehr um uns! Gott, der Hochgelobte, in großer Weisheit bereitete und machte er die Strahlen der Sonne; in Güte bildete er sie zur Ehre seines Namens; mit Leuchten rings umgab er seine Veste; die Häupter seiner Heere sind heilig, sie erheben den Allmächtigen und verkünden unaufhörlich die Herrlichkeit Gottes und seine Heiligkeit. Sei gelobt, Ewiger, unser Gott, durch den Ruhm Deiner Hände

Am Sabbath:

Thrones Angesicht ist Reinheit und Geradheit, Gnade und Barmherzigkeit vor dem Antlitze seiner Majestät. Vollkommen sind die Leuchten, die unser Gott erschaffen: er hat sie gebildet mit Einsicht, Vernunft und Klugheit; er hat ihnen Kraft und Stärke verliehen, die Herrschaft zu führen über die ganze Erdkugel. Des Glanzes voll, strahlen sie hell umher, angenehm ist ihr Abglanz der ganzen Welt. Heiter gehen sie auf und fröhlich gehen sie unter; sie vollziehen in Ehrfurcht den Willen ihres Schöpfers: Ruhm und Ehre bringen sie seinem Namen, Jubel und Gesang zu seines Reiches Gedächtniß. Er berief die Sonne, da strahlt' es Licht; seine göttliche Einsicht bildete die Gestalt des Mondes. Lob bringt ihm das ganze himmlische Heer, Ruhm und Preis die Seraphim, Ophannim und heiligen Chajoth!

לאל Ihm, dem Allmächtigen, der gefeiert nach Vollendung seiner Schöpfung! — Am siebenten Tage erhob er sich und ließ sich auf dem Throne seiner Herrlichkeit nieder. Er schmückte feierlich den Ruhetag, und Seelenvergnügen nannte er den Sabbathtag. Das ist das Loblied des siebenten Tages, an welchem der Allmächtige gefeiert von all seinem Werke; der siebente Tag stimmet es an und ruft: „singet das Lied des Sabbathtages; schön ist es, dem Herrn zu danken!" Darum rühmen und loben den Allmächtigen alle seine Geschöpfe; Ruhm, Ehre und Verherrlichung bringen sie dem Herrn, dem Könige, dem Schöpfer des Weltalls, der in seiner Heiligkeit seinem Volke Israel Ruhe beschieden am heiligen Sabbathtage. Dein Name, Ewiger, unser Gott, sei geheiligt, und Dein Andenken, unser König, gepriesen im Himmel droben und auf der Erde hienieden. Sei gelobt Du, unser Heil, durch den Ruhm Deiner Hände

עֻזְּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל דֵּעָה. הֵכִין וּפָעַל זִהֲרֵי חַמָּה. טוֹב יָצַר כָּבוֹד לִשְׁמוֹ. מְאוֹרוֹת נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ. פִּנּוֹת צְבָאָיו קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי. תָּמִיד מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וּקְדֻשָּׁתוֹ: תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל־שֶׁבַח מעשה

מִן שבת.

זְכוּת וּמִישׁוֹר לִפְנֵי כִסְאוֹ. חֶסֶד וְרַחֲמִים לִפְנֵי כְבוֹדוֹ: טוֹבִים מְאוֹרוֹת שֶׁבָּרָא אֱלֹהֵינוּ. יְצָרָם בְּרַעַת בִּבִינָה וּבְהַשְׂכֵּל: כֹּחַ וּגְבוּרָה נָתַן בָּהֶם. לְהָאִיר מוֹשְׁלִים בְּקֶרֶב תֵּבֵל: מְלֵאִים זִיו וּמְפִיקִים נְגַהּ. נָאֶה זִיָּם בְּכָל־הָעוֹלָם: שְׂמֵחִים בְּצֵאתָם וְשָׂשִׂים בְּבוֹאָם. עוֹשִׂים בְּאֵימָה רְצוֹן קוֹנָם: פְּאֵר וְכָבוֹד נוֹתְנִים לִשְׁמוֹ. צָהֳלָה וְרִנָּה לְזֵכֶר מַלְכוּתוֹ: קָרָא לַשֶּׁמֶשׁ וַיִּזְרַח אוֹר. רָאָה וְהִתְקִין צוּרַת הַלְּבָנָה: שֶׁבַח נוֹתְנִים לוֹ כָּל־צְבָא מָרוֹם. תִּפְאֶרֶת וּגְדֻלָּה שְׂרָפִים וְאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ:

לָאֵל אֲשֶׁר שָׁבַת מִכָּל־הַמַּעֲשִׂים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי הִתְעַלָּה וַיֵּשֶׁב עַל־כִּסֵּא כְבוֹדוֹ. תִּפְאֶרֶת עָטָה לְיוֹם הַמְּנוּחָה עָנֹג קָרָא לְיוֹם הַשַּׁבָּת: זֶה שֶׁבַח שֶׁלַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבּוֹ שָׁבַת אֵל מִכָּל־מַלְאַכְתּוֹ: וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשַׁבֵּחַ וְאוֹמֵר מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת טוֹב לְהוֹדוֹת לַיְיָ: לְפִיכָךְ יְפָאֲרוּ וִיבָרְכוּ לָאֵל בָּל־יְצוּרָיו. שֶׁבַח יָקָר וּגְדֻלָּה יִתְּנוּ לְאֵל מֶלֶךְ יוֹצֵר כֹּל הַמַּנְחִיל מְנוּחָה לַעֲמוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ: שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִתְקַדַּשׁ. וְזִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ יִתְפָּאַר. בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת: תִּתְבָּרַךְ מוֹשִׁיעֵנוּ עַל־שֶׁבַח מעשה

Werk und durch die strahlenden Leuchten, die Du gemacht, Dich zu verherrlichen. Selah!

תתברך Sei gelobt, Du, unser Hort, unser König, unser Erlöser und Schöpfer so vieler Heiligen! ewig sei Dein Name gepriesen, unser König und Schöpfer so vieler Diener, die alle in Weltenhöhen stehen und sämmtlich in Ehrfurcht die Befehle des lebendigen Gottes und des Weltregenten laut verkünden. Sie sind Alle lieblich, Alle auserlesen, Alle mächtig, Alle vollstrecken sie in tiefer Ehrfurcht den Befehl ihres Schöpfers, und Alle öffnen sie den Mund in Heiligkeit und Weihe zu Gesang und Lied, loben und preisen, rühmen und verehren, heiligen und verherrlichen den Namen des Allmächtigen, des großen, allvermögenden und furchtbaren Königs — heilig ist er! Alle unterziehen sie sich stufenweise den Obliegenheiten des Himmelreichs und ertheilen wechselseitig die Erlaubniß, ihren Schöpfer zu heiligen mit seligem Vergnügen. In reiner Sprache und mit Anmuth stimmen sie die Heiligung an, und rufen in Ehrfurcht, Alle wie Einer:

„Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth!
Voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!"

אופן Sein Haupt ziert das köstliche Diadem, die herrlichste Krone, aus den Lobgesängen Israels gewunden. Sein Thronsitz, von jenem Gesandten beschrieben, ist im Verborgenen; doch öffnet er, der Höchsterhabene, eine Pforte seines Pallastes und nimmt ihre Gebete wie Opfergaben auf.

Seine Augen, allliebend, sind überall, schauen die verborgensten Geheimnisse, blicken auf das Gebet der Frommen, sind zugewandt Denen, die zu ihm sich wenden. Das Künftige und tief Verborgenste ist ihm von jeher schon offenbar; doch seinen Anblick kennen selbst die Seraphim, Chajoth und Ophannim nicht.

מַעֲשֶׂה יָדֶיךָ. וְעַל־מְאוֹרֵי־אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ פֶּלָה:
תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגוֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ
לָעַד מַלְכֵּנוּ יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וַאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים
בְּרוֹם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים
וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים
וְכֻלָּם עֹשִׂים בְּאֵימָה וּבְיִרְאָה רְצוֹן קוֹנָם וְכֻלָּם פּוֹתְחִים
אֶת־פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים
וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא:
וְכֻלָּם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה. וְנוֹתְנִים
רְשׁוּת זֶה לָזֶה. לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת רוּחַ בְּשָׂפָה בְּרוּרָה
וּבִנְעִימָה קְדֻשָּׁה כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה.
קָדוֹשׁ ׀ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

איפן. ע"ב חשר"ק בכיל וכיף חתים שלמה חוק.

רֹאשׁוֹ כֶּתֶם פָּז. תָּג עִטּוּר כֶּתֶר. תַּתָּן יִתְּנוֹ עֲטֶר.
שִׁבְנוֹ בְיוֹשֵׁב סֶתֶר. שָׁלִיחַ מִפְרָשׁ פּוֹתֵר. רָם וְנִשָּׂא
בְּיוֹתֵר. רַב בַּנָּן וְסוֹתֵר. קוֹרְאָיו פָּתַח חוֹתֵר. קַבֵּל
בְּנִיחוֹחַ בָּתֵר:

עֵינָיו כְּיוֹנִים. צַד רִבּוּעַ דְּגָנִים. צִפּוֹת צְפוֹת
צְפוּנִים. פְּתוּחוֹת שִׁיחַ סְפוּנִים. פִּנּוֹת לְאֵלָיו פְּנִים.
עָתִיד וְגָנוּז בְּגִנִּים. עָרוּךְ נֶגְדּוֹ מִלְפָּנִים. סְבִיבוֹ אֵין
לְפָנִים. שְׂרָפִים וְחַיּוֹת וְאוֹפַנִּים:

Seine Beschlüsse sind wie triefende Myrrhe, seine Aussprüche lieblich wie Gewürzgeländer, ein Geschenk, weise machend die Seele; sein Gesetz, auf den Tafeln eingegraben, macht frei den Geist, erheitert das gedrückte Herz, lindert und heilet den Schmerz, wie Balsambeete sind seine Worte.

Seine Hände sind ausgestreckt, um seine Geschöpfe zu unterstützen, daß sie nicht abirren vom Wege der Wahrheit; sie reichen Jedem seinen Unterhalt. Mächtig sind sie und schnell bereit, die Wankenden zu ergreifen, daß sie nicht fallen und untergehen; sie bringen alle Verdienste herbei, damit nicht das strenge Gericht vorwalte.

Seine Säulen, der Tempel ist's, wo seine Majestät sich zeigt. Sein Sitz ist der Himmel, sein Schemel die Erde, die vor ihm zittert und wanket, er peitscht das Meer und läßt es weichen.

Das süße Gesetz, die wichtigen Lehren entflossen seinem Munde, Er, der beschließt und vollführt, der durch sein Wort die Himmel schmückte und die Erde in's Dasein rief.

Sein Lob verkünden die Engelsheere, die rauschende Menge der Gewaltigen, die in Angst und Beben die dreifache Heiligung rufen.

והחיות Die Chajoth lobsingen, die Cherubim preisen, die Seraphim jauchzen und die Erellim benedeien; sämmtliche Antlitze von Chajah, Ophan und Cherub sind den Seraphim zugekehrt, und ihnen erwiedernd, lobpreisen sie:

„Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes an ihrer Stätte!"

לאל Gott, dem Hochgelobten, weihen sie liebliche Gesänge; Gott, dem Weltgebieter, dem lebendigen und unvergänglichen, stimmen sie Loblieder an und lassen Lobsprüche ertönen. Denn er allein wirkt Gewaltiges, stiftet Neues, bewältiget Kriege, säet Wohlthaten, pflanzet Rettungsmittel, schaffet Heilkräfte — furchtbar in Ruhmesthat, Meister in Wunderdingen, der in seiner Güte täglich neu das Schöpfungswerk verjünget. Wie es heißt (Psalm 136, 7): „Danket dem Schöpfer der großen Lichter, ewig währet seine Güte." — Mögest Du auch über Zion ein neues Licht strahlen lassen und wir Alle bald genießen seines Glanzes! Gelobt seist Du, Ewiger, Schöpfer der Himmelsleuchten!

לְחָיָו, נִטּוּף מוֹר לָקָחִים. נְעִימִים אֲמָרִים מַלְקוֹחִים.
מִגְדְּלוֹת מֶרְכָּח רְקוּחִים. מַתָּן לְנֶפֶשׁ פְּקוּחִים. לוּחוֹת
חֲרוּת מְשִׁיחִים. לֵב עָלוּב מְשַׂמְּחִים. כְּאָב מַמְרִיחִים
וּמוֹשְׁחִים. כַּעֲרוּגוֹת עֲרָבִים שִׂיחִים: יָרָיו, יְדֵי אָדָם
פְּשׁוּטוֹת. יְצוּרָיו לְקַבֵּל מִלּוּאִים. טוֹעִים דֶּרֶךְ קוֹשְׁטוֹת.
מֶרְךְ לְכָל מוֹשִׁיטוֹת. חֲזָקוֹת וּמַחֲזִיקוֹת מָטוֹת. חִישׁ
מְהֵרָה מִלְקָטוֹת. זְכוּת מְגַלְגְּלוֹת וּמַשּׂוֹת. זַעַם הַדִּין
מְלַבְּטוֹת: שׁוֹקָיו, וַעַד כָּתְלֵנוּ מְצָרָף. וְתַחַת רַגְלָיו
שְׁרַפְרָף. הֲדָמוֹ מַרְעִיד וּמְרַפְרֵף. הַיָּם מַלְחִיךְ וּמְשָׁרֵף:
ס חִכּוֹ מַמְתַקִּים, דָּת מְשָׁלִים עַתִּיקִים, גֹּזֶר אֹמֶר וּמֵקִים,
בְּדָבָרוֹ שִׁפֵּר שְׁחָקִים, אָמַר וַיִּקָּרָא אֲרָקִים:

קו״ף שִׁבְחוֹ לְגִיוֹנָיו מְפִיקִים. הֲמֻלַּת הֲמוֹן אֲפִיקִים.
חֲלִים וָעִים קְרִיאַת שְׁלוֹשׁ קְדֻשָּׁה מַסְפִּיקִים:

וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרְרוּ וּכְרֻבִים יְפָאֲרוּ וּשְׂרָפִים יָרְנוּ וְאֶרְאֶלִים
יְבָרְכוּ פְּנֵי כָּל חַיָּה וְאוֹפָן וּכְרוּב לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם
מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים. בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ. לְמֶלֶךְ אֵ חַיִּ וְקַיָּם זְמִירוֹת יֹאמֵרוּ
וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה
חֲדָשׁוֹת בַּעַל מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא
רְפוּאוֹת נוֹרָא תְּהִלּוֹת אָדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ
בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: כְּאָמוּר לְעֹשֵׂה אוֹרִים
גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן תָּאִיר
וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ מְהֵרָה לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת:

אהבה Reiche Liebe haſt Du uns zugewendet, Ewiger, unſer Gott, große und beſondere Huld uns erwieſen. Unſer Vater! unſer König! um unſerer Väter willen, die auf Dich vertraueten, und denen Du Geſetze des Lebens lehrteſt, ſei auch uns gnädig und belehre auch uns. Unſer Vater, erbarmungsvoller Vater — allerbarmend, erbarme Dich unſer, und rüſte unſer Herz aus, damit wir verſtehen und begreifen, aufmerken, lernen und lehren, beobachten, ausüben und vollziehen mögen alle Worte der Lehre Deines Geſetzes in Liebe. Erleuchte unſere Augen in Deiner Lehre, befeſtige unſer Herz in Deinen Geboten und einige unſer Gemüth, Deinen Namen zu lieben und zu fürchten, auf daß wir nicht zu Schanden werden für und für. Denn wir vertrauen Deinem heiligen, großen und furchtbaren Namen, frohlocken und freuen uns Deines Heils. O, bringe in Frieden uns aus den vier Enden der Erde und führe uns aufrecht in unſer Land zurück. Denn ein Stifter des Heils biſt Du, o Gott! und uns haſt Du erkoren aus allen Völkern und Zungen, und uns Deinem großen Namen genähert, für immer, in Wahrheit, um Dir zu huldigen und Deine Einheit in Liebe anzuerkennen. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der ſein Volk Israel erkoren in Liebe.

(V. Moſ. 6, 4.)

Höre, Israel, der Ewige, unſer Gott, iſt ein einiges ewiges Weſen!

Gelobt ſei der Name ſeiner glorreichen Majeſtät immer und ewig!

Du ſollſt den Ewigen, deinen Gott, lieben von ganzem Herzen, von ganzer Seele und von ganzem Vermögen! Die Worte, die ich dir jetzt befehle, ſollen dir ſtets im Herzen bleiben; du ſollſt ſie deinen Kindern einſchärfen und davon reden, wenn du in deinem Hauſe ſitzeſt und wenn du auf dem Wege geheſt, wenn du dich niederlegſt und wenn du aufſtehſt; binde ſie zum Zeichen an deine Hand, trage ſie als Stirnband zwiſchen deinen Augen und ſchreibe ſie auf die Pfoſten deines Hauſes und an deine Thore.

(V. Moſ. 11, 13.) Werdet ihr alſo meinen Geboten gehorchen, die ich euch jetzt gebe, den Ewigen, euern Gott, von euerm

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְדוֹלָה וִיתֵרָה חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן תְּחָנְּנֵנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ הָאָב הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל לִשְׁמֹעַ לִלְמוֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה: וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ וְלֹא־נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בָּטָחְנוּ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ: כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אָתָּה וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עַם וְלָשׁוֹן וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סֶלָה בֶּאֱמֶת. לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה: יחיד לומר אל מלך נאמן.

דברים ו׳ ד׳.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה ׀ אֶחָד׃

נלמ״ז בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

דברים י״א י״ג. וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־

ganzen Herzen und von euerer ganzen Seele zu lieben und ihm zu dienen, so will ich euerm Lande Regen geben zur rechten Zeit, Frühregen und Spätregen, damit du dein Getreide, deinen Most und dein Oel einsammelst, und will für dein Vieh Gras wachsen lassen auf deinem Felde, daß du zu essen habest im Ueberflusse. Hütet euch aber, daß euer Herz nicht bethört werde, daß ihr etwa abfallet und andern Göttern dienet und sie anbetet! Der Zorn des Ewigen würde über euch entbrennen, er würde den Himmel verschließen, daß kein Regen sei, die Erde würde ihr Gewächs nicht hervorbringen, und ihr würdet gar bald zu Grunde gehen, fern von dem vortrefflichen Lande, das euch der Ewige geben will. Nehmet diese meine Worte euch zu Herzen und zu Gemüthe, bindet sie zum Zeichen an euere Hand und traget sie als Stirnband zwischen euern Augen; lehret sie euere Söhne, davon zu reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore! damit ihr und euere Kinder auf dem Erdreiche, welches der Ewige euern Vätern zugeschworen, ihnen zu geben, lange Jahre bleiben möget, solange der Himmel über der Erde sein wird.

(IV. Mos. 15, 37.) Der Ewige sprach zu Mosche wie folgt: Rede zu den Kindern Israels und sage ihnen, sie sollen, bei allen ihren Nachkommen, an die Ecken ihrer Kleider Schaufäden machen und an diese Eckenschaufäden eine Schnur aus dunkelblauer Wolle befestigen. Diese sollen euch zu Schaufäden dienen, daß ihr sie sehet und euch aller Gebote des Ewigen erinnert und sie befolget, nicht aber euerm Herzen und euern Augen nachwandelt, die euch auf Abwege führen. Damit ihr euch all meiner Gebote erinnert und sie befolget, und ihr heilig seiet euerm Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der ich euch aus dem Lande Egypten herausgeführt, um euer Gott zu sein. Ich, der Ewige, euer Gott!

לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה
לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה
מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי
אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־
יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־
בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ
וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל
הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם
כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

במדבר ט״ו ל״ז–מ׳ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם
וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם
זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי
וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

יזלגרף אלהיכם לאמת, וחכן יתן רוח מעט אלף יבולע הא׳.

אמת Wahr und sicher, zuverlässig und unwandelbar, richtig und wahrhaft, nützlich und heilsam ist dieses Wort für unsere Voreltern und für uns, für unsere Kinder und für unsere Nachkommen, sowie für alle Nachkommen des Stammes Israel, Deine Knechte.

אמת Wahr und sicher, zuverlässig und unwandelbar, richtig und wahrhaft, lieblich und angenehm, schätzbar und ergötzend, achtbar und herrlich, bewährt und erprobt, nützlich und heilsam ist dieses Wort für uns auf immer und ewig. Wahr ist es, der Weltengott ist unser König, Jakobs Fels der Schild unseres Heils! Von Geschlecht zu Geschlecht dauert er, dauert sein Name, sein Thron ist unwandelbar und sein Reich und seine Treue ewigdauernd; seine Verheißungen sind lebendig und ewigbestehend, wahrhaft und erquickend für immer und in alle Zeit und Ewigkeit — für unsere Voreltern und für uns, für unsere Kinder und für unsere Nachkommen, sowie für alle Nachkommen des Stammes Israel, Deine Knechte.

על Der Vor- und Nachwelt ist's ein ewigliches, unwandelbares Gesetz. Wahr ist es, daß Du, o Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott bist immer und ewig; Du bist unser König, unserer Väter König Du! O eile, um Deines Namens willen, uns zu erlösen, wie Du unsere Vorfahren erlöset. Wahr ist es, daß Dein großer Name von jeher über uns genannt wird in Liebe — kein Gott ist außer Dir!

Dieser Piut schließt sich dem früheren an; man lese die Vorbemerkung zu dem Piut אור ישע oben Seite 61

אהבוך Deinen Liebenden zur Seelenqual höhnt ein Volk das ungestört und sicher ruht: „wo ist dein Liebling hingegangen? Aber es wird Deine göttliche Majestät in ihre Wohnung wieder zurückkehren, dann werden Miriaden Dir frohlocken: „Mein Lieber hat sich wieder in seinen Garten hinab begeben!" Als ich bei jenem Tempelbau Hinderniß fand, da traten sie herbei — hämisch sprachen sie: Wohlan, laßt uns bauen helfen! —

מזכנו אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר: וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן יִשְׁעֵנוּ: לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד קַיֶּמֶת וּדְבָרָיו חַיִּים וְקַיָּמִים נֶאֱמָנִים וְנֶחְמָדִים לָעַד וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים עַל אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל בָּנֵינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבָּדֶיךָ:

פולין אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר: וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן יִשְׁעֵנוּ: לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד קַיֶּמֶת וּדְבָרָיו חַיִּים וְקַיָּמִים נֶאֱמָנִים וְנֶחְמָדִים לָעַד וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים עַל אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל בָּנֵינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבָּדֶיךָ:

עַל־הָרִאשׁוֹנִים וְעַל־הָאַחֲרוֹנִים לְעוֹלָם וָעֶד חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר. אֱמֶת שַׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ אָתָּה. לְמַעַן שִׁמְךָ מַהֵר לְגָאֳלֵנוּ כַּאֲשֶׁר גָּאַלְתָּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ: אֱמֶת מֵעוֹלָם שִׁמְךָ הַגָּדוֹל עָלֵינוּ נִקְרָא בַּאֲהָבָה אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:

הפיוט הזה הוא מתימת הפיוטים הקודמים ולכן פיים הסיימן מרוזיו בשבוקים המחרוזים מספר שיר השירים בשקום שעמדו הפייטנים אחר לפניו, ויסד פיוטו על דרך א"ב בראשי המרוזים, ובחלק הזכי מן המרוז מתוס שמו מרדכי הקטן יגדל בתורה כהוגן וכשורה, ובכלות הא"ב, במאמר המתחיל שמורה אני ובשום תשוקתו, מתוס שלמה זולת. ברבי יהודה חזק ואמץ מאוד בתורה אמן ואמן.

אֲהֻבוּךָ נֶפֶשׁ לְךָ. מוֹנִים בּוֹטֵחַ וְשׁוֹדֵךְ.
אָנָה הָלַךְ דּוֹדֵךְ:
בְּשׁוּב נוֹחֵךְ גְּנוֹנוֹ. רְבָבָה תְּרַנֵּן בְּגִינוֹ.
הוֹדִי יָרַד לְגַנּוֹ:
גְּשִׁים נִבְנֶה כְּהַחֲדִילִי. דּוֹבְבִים גִּלָּה לַהֲבָדִילִי.
אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לִי:

Ihre Absicht war, uns zu entzweien; aber treu blieb ich meinem Liebling, mein Liebling mir treu! Da verglich er mich mit einer Schönen und Tugendhaften, nannte mich vollkommen: „Schön bist du, meine Holde," sprach er, „schön wie Thirzah." Enthalte dich der Schandthaten jener, die dich gequält, verabscheue deiner Unterdrücker Boden, wende deine Augen hinweg! Deine ganze Nation ist ruhmvoll, heilig und nicht profan, die Reihe deiner Zähne[1]) wie Lämmerheerde. Zur Wohnung beschied er mir jenen prächtigen Pallast; wohlwollend saßen sie dort, die gesetzgebenden Männer, im Halbkreise, wie ein gespaltener Granatapfel. Die Weisen, ihr Geschäft ist Engelgeschäft, führt zum ewigen Leben, ihre Räthe sind sechzig an der Zahl. Noch sitzt hier im Garten der fromme Taubenchor, und verhandelt das Recht; vereint bestrebt er sich, die göttlichen Gesetze zu befestigen — einig ist mein Täubchen! Möchtest du ihr redliches Bestreben unterstützen, daß unser flammendes Horn[2]) sich wieder hoch erhebe, und jeder staune: „Was ist's, das so glänzend herabstrahlt?" O, verscheuche Kummer und Hohn, laß uns nicht mehr ausraufen unsres Hauptes Locken über den Verlust unseres Heiligthums! Siehe zum Steinbrechen bin ich verdammt, in der Grube schwindet mein Leben hin; zur Arbeit, die mir unbekannt, werde ich angehalten. Ach, wann wird jener Hof den Straußen zur Wohnung werden, wann der Verirrte aufhören zu irren? — „Thue Buße Schulamith[3]), und kehre heim, heim nach jenen zum Opfern erkornen Stätten! Sie werden dich hinaufwallen sehen, die Treulosen, und lobend sagen: „ „Wie schön sind deine Tritte in den Schuhen! " " Dann wird der wohlgeordnete Priesterchor wieder hineingesetzt werden sammt den Sängern, in deine befestigte Halle; Widder

[1]) Unter Zähnen werden die Helden verstanden.
[2]) Der Glanz des Tempels.
[3]) Ein Beiname Israels.

דְּמֵנִי נָאוָה וּתְרוּצָה· כְּנַנִי בְּלֹא פְרָצָה·
יָפָה אַתְּ רַעְיָתִי כְּתִרְצָה:
הַזְהִירַנִי מִמַּעֲשׂ מְעֻנָּיִךְ· הַתְעֵב גִּיא כְּנַעֲנָיִךְ·
הָסְבִּי עֵינַיִךְ:
וְעַמֵּךְ כֻּלָּם הִלּוּלִים· קְדֵשׁ וְלֹא חוּלִים·
שִׁנַּיִךְ כְּעֶדֶר הָרְחֵלִים:
זְבָרַנִי זְבוּל אַרְמוֹן· טֵיב יוֹשְׁבֵי אָמוֹן·
כְּפֶלַח הָרִמּוֹן:
חֲכָמִי מַלְאֲכוֹת מְלָאכוֹת· נְצַח עוֹלָם הֲלִיכוֹת·
שִׁשִּׁים הֵמָּה מְלָכוֹת:
טוֹעֲנִים אֲסֻפּוֹת גַּנָּתִי· יַחַד נוֹטְעִים כַּנָּתִי·
אַחַת הִיא יוֹנָתִי:
יָשְׁרָם לְהָלִיץ הִתָּקְפָה· גַּבְהוּת קֶרֶן זְקוּפָה·
מִי זֹאת הַנִּשְׁקָפָה:
כַּעַם וּשְׁחוֹק נָגוֹז· דַּלַּת רֹאשׁ מִלָּגוֹת·
אֶל גִּנַּת אֱגוֹז:
לְגוֹלֵל אֶבֶן צְמַתַּתְנִי· בְּאֵר חַיִּי צִמַּתְנִי·
לֹא יָדַעְתִּי נַפְשִׁי שָׂמַתְנִי:
מָתַי לְחָצִיר בָּעַמִית· תּוֹעָה וּמִתְעָה לְהַעֲמִית·
שׁוּבִי שׁוּבִי הַשּׁוּלַמִּית:
נָאִים לְהִתְנַדֵּב מְעִלִּים· רְאוֹת וּלְקַלֵּס מוֹעִלִים·
מַה יָּפוּ פְעָמַיִךְ בַּנְּעָלִים:
סֵדֶר עֲבוֹדָה מְהֻנָּן· הָשֵׁב לְשִׁירְתּוֹ נְגֻנָּן·
שָׁרֵרְךָ אַגַּן:

und Stiere werden sie darbringen — wie vormals die Weisen — das liebliche Paar — König und Oberpriester — ein schönes Rehpaar. Dann soll er sich aufthun, der Mund des Gesanges, nicht mehr versiegen die Stimme des herrlichen Greisen auf deinem thurmähnlichen Halse[1]). Sei nur fromm und mild, dann wirst du wieder, wie es der Allgütige verheißen, dein Haupt emporheben, hoch wie Karmel. Der Schmach genug hast du geduldet ob deiner Untreue, verächtlich ward dein Andenken, o du, die du so schön, so lieblich warst! Zwist verwandelt nun in Eintracht sich, Gesang tönt aus des Thales Tiefe wieder, darum, weil du standhaft duldetest, dich aufrecht erhieltst gleich dem Palmbaum. Eintracht herrscht in jedem Verein, sämmtlich sind sie tugendhaft; so denk' ich, emporzusteigen wie Palmenwipfel! „Frohlocke, dein Lieber hat von dir gesprochen! Laß Wonnegesang ertönen! Dein Gaume sei wie edler Wein!"

שהורה Er verlangt die Schwarze und Niedliche nicht aus besonderer Neigung zu ihrer Menge[2]); denn ich gehöre stets meinem Freunde an, nach mir hat er Verlangen. O schau' von den Beschämten auf die Schönen (Heiden), welche (letztere) Dich läugnen; wohlan mein Freund! wir gehen auf's Feld, nachten in Dörfern! Die Verständigen erhalten Beifall; sie sind der Welt Basis, wohlan! wir begeben uns nach den Weinbergen! Mit lauter Stimme werde da Gott gepriesen; Tugenden wie Laster sprossen hervor; die Veilchen verbreiten den Duft. Mein Freund ist mir Erleichterung, tröstet mich und verzeihet mir; o, wärest Du wie ein Bruder mir! Deine Heere werden wie früher den Glanz Deiner Residenz sehen; ich, spricht Gott, leite dich und bringe dich hin! Nähere mich, sagt Israel, als ein Dir nahes Volk; die Dir zum Ruhme dienenden Tugenden verleihe mir; seine Linke umschlingt mein Haupt, seine Rechte umarmt mich! Befördere das verheißene Reinigen[3]), um des dreifachen Schwures willen: Ich beschwöre euch, o Töchter Jerusalems! In Feuerflammen zeichneten

1) Eine hohe Stelle, worauf die Priester und Leviten bei Verrichtung ihres Tempeldienstes zu stehen pflegten.
2) Vgl. 5. B. M. 7, 7.
3) Nämlich das vom Jecheskel prophezeihete Entsündigen, s. daselbst 36, 25.

עֲרוֹךְ אֵילִים וּפָרִים· כְּאָז בְּיַד סוֹפְרִים·
שְׁנֵי שָׁדַיִךְ כִּשְׁנֵי עֳפָרִים:
פְּתַח שִׁיר מִלְּדַל· הַדַּר וְקַן מְגֻדָּל·
צַוָּארֵךְ כְּמִגְדָּל:
צַו חֶסֶד כְּגוֹמֵל· וְנַשֵּׂא כָּאָמוּר חוֹמֵל·
רֹאשֵׁךְ עָלַיִךְ כַּכַּרְמֶל:
קֶלֶס תְּמוּר אָשַׁמְתְּ· גְּנַאי זְכָרוֹנֵךְ שַׁמְתְּ·
מַה יָּפִית וּמַה נָּעַמְתְּ:
רִיב לְטוֹב יוֹמָר· וּלְשִׁפְלוּת עֶמֶק יָזֻמָּר·
זֹאת קוֹמָתֵךְ דָּמְתָה לְתָמָר:
שַׁתִּף בְּכָל מִשְׁמָר· כֻּלָּם צַדִּיקִים בְּמַאֲמָר·
אָמַרְתִּי אֶעֱלֶה בְתָמָר:
תַּעַן דָּבָר טוֹב· שׁוּרָה אַחַת לַחֲטוֹב·
וְחִבֵּךְ כְּיֵין הַטּוֹב:

שְׁחוֹרָה וְנָאוָה תְּשׁוּקָתוֹ· לֹא מֵרוֹב חֲשׁוּקָתוֹ· אֲנִי לְדוֹדִי וְעָלַי תְּשׁוּקָתוֹ: מֵחֲפִירִים שׁוּר שְׁפוּרִים· הִסְתַּבֵּל בְּךְ כּוֹפְרִים· לָכָה דוֹדִי נֵצֵא הַשָּׂדֶה נָלִינָה בַּכְּפָרִים: בִּינָה רְצוּי תּוֹרְמִים· בְּסוּס עוֹלָם גּוֹרְמִים· נַשְׁכִּימָה לַכְּרָמִים: יְתַן קוֹל צוֹרֵחַ· הַטּוֹבוֹת וְהָרָעוֹת הַפְרֵחַ· הַדּוּדָאִים נָתְנוּ רֵיחַ: דּוֹדִי נִחַלִי· הַמְנַחֲמִי וּמוֹחֵל לִי· מִי יִתֶּנְךָ כְּאָח לִי: חֲזוֹת כְּאָז צְבָאֶךָ· וְהַר שְׁכִינַת מוֹרָאֶךָ· אֶנְהָגְךָ אֲבִיאֲךָ: קְרוֹבְךָ עִם דַּבְּקֵנִי· וֶסֶת שִׁבְחֲךָ סַפְּקֵנִי· שְׂמֹאלוֹ תַּחַת רֹאשִׁי וִימִינוֹ תְּחַבְּקֵנִי: אַחֲרִית לְטַהֵר שׁוּלַיִם· מַהֵר לְשַׁלֵּשׁ בִּכְפָלַיִם· הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלָם: צִיּוֹן

sie sich aus[1]); wer ist Dir noch so anhänglich? trage uns wie ein Siegel auf Deinem Herzen!

O daß wir viele Wunderzeichen sehen, als jene, die von Wolken umringt, die mächtigen Gewässer überschritten haben[2]). Schaue herab auf die Hilflose, sie zu trösten, sie gibt ja dem Tode sich preis, die mauerfeste Nation: fest wie eine Mauer bin ich! Jehudah wird meinen Weinberg (Israel) nach dem Tempel versetzen, und ich werde meinen Weingarten (Repräsentanten) vor mir haben, von einem tausendfachen Schilde geschützt, mit Fürsten- und Herrengewand geschmückt im Garten sitzen. Einen Pfützengeruch hat mein Schleier; beschleunige, o Geliebter, seinen Narden- und Rosenduft. Geselle dich den Lustwandelnden, kräftige wie früher die Mächtigen (Priester), daß sie der jungen Gazelle oder dem Reh gleichen, nach Gewicht das Räucherwerk auf die Gewürzberge bringen.

Wende dich nach den Gewürzbergen; werde mein Liebling gleich dem, der durchs Gitter meines Versammlungshauses schauet, rufe, „mach' dich auf, meine Freundin!" um mich aufzurichten, denn verarmt bin ich im Harren auf meinen Zeugen (Messias); betrübt und verlassen sitze ich da, Niemand nimmt mich auf, nur Du, o Herr! bist mein Schutz!

O, schaue von den Anhöhen auf die Orloths-Hügel, die mehr als Myrrhe, Weihrauch und Aloë Dir waren; denn schmerzlich sind die Leiden. Komme dem, der Frevel sinnt zuvor, der muthwillig das Heiligthum beflecken und entweihen will; o, zertrümmere des Frevels Gewalt, daß sie nicht mehr aufkomme, dann werden die versammelten Gemeinden Dich lobpreisen.

Auf den Scheidebergen, auf einem jener Berge[3]) erscheine Er (Gott) den Erwählten, um das Verdienst der Ahnen zu belohnen; die den Bären, Tigern, Löwen, Schweinen und starken Stieren ähnlichen Heiden zerhaue, wie die gemästeten Schafe; ganz und unversehrt aber bleibe die Turteltaube (Israel); geschützt in der Schutznacht vollenden sie das Hallel; so wie jene durch das Meer ziehend gesungen, sprechen auch diese: singen will ich dem Ewigen!

---

1) D. h. sie ließen sich ihres Glaubens wegen auf Scheiterhaufen verbrennen.
2) Bei'm Auszuge aus Egypten.
3) Vgl. 1. B. M. 22, 2.

רְשָׁפִים מְלֻכֶּיךָ. מִי זֹאת כְּלַבֶּבֶךָ. שִׁימֵנוּ כַּחוֹתָם עַל לִבֶּךָ: אוֹתוֹת רָאוֹת מְרֻבִּים. דֶּרֶךְ לַעֲבוֹר מְסֻבִּים. מַיִם רַבִּים: בִּיטָה עֲנִיָּה לְנַחֲמָה. תַּעֲרֹת אֹם חוֹמָה. אֲנִי חוֹמָה: וִיהוּדָה בֶּרֶם גְּפָנַי. רַגֵּל הַהֵיכָל לִפְנַי. כַּרְמִי שֶׁלִּי לְפָנַי: אֶלֶף הַמָּגֵן מָגִנִּים. אֶדֶר שָׁרִים סָגָנִים. הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגַּנִּים: מִסְרִיּוֹת מַסְרִיחַ רְדִידִי. נֵרְדְּ וֵרַד יְדִידִי. בְּרַח דּוֹדִי: יֵין וְדֻמָּה לְךָ בְּטִיּוּלִים. אַמִּץ כְּאָז חֲיָלִים. לִצְבִי אוֹ לְעֹפֶר הָאַיָּלִים: מִשְׁקָל בְּמִשְׁקָל שָׁמִים. נִיחַח מֹר סַמִּים. עַל הָרֵי בְשָׂמִים:

עַל הָרֵי בְשָׂמִים. סַב וְדֻמֶּה לְךָ דּוֹדִי. מַשְׁגִּיחַ וּמֵצִיץ מֵחַרְכֵי בֵּית וַעֲדִי. קוּמִי לָךְ רַעְיָתִי דְּפוֹק לְעוֹדְדִי. כִּי דַלּוֹתִי מְאֹד מַמְתֶּנֶת מְעִידִי. יוֹשֶׁבֶת עֲגוּמָה וַעֲגוּנָה וְאֵין מְוַעֲדִי. וְאַתָּה יָיָ מָגֵן בַּעֲדִי:

אֶל גִּבְעַת הָעֲרָלוֹת. מוֹר וּלְבוֹנָה וַאֲהָלוֹת. הַבֵּט מִמַּעֲלוֹת. כִּי מַכּוֹרֹת נַחֲלוֹת: קוֹמָה קַדְמָה חוֹפֶשׁ עוֹלוֹת עֲלִילוֹת. מֶגֶף וּגְעִילוֹת. יְחַלֵּל קֹדֶשׁ מְעִילוֹת. נָא שְׁבוֹר זְרוֹעַ מִלְּהַעֲלוֹת תְּעָלוֹת. וְעַם קְהִלּוֹת בְּמַקְהֵלוֹת. לְהוֹדוֹת הַלֵּלוֹת:

עַל הָרֵי בָתֶר. עַל אַחַד הֶהָרִים. יֵרָאֶה לִבְחִירִים. גְּמוּל פְּעַל הֲרִים. דְּבִים נְמֵרִים. אֲרָיוֹת וַחֲזִירִים. פָּרִים אַבִּירִים. לְפַסֵּג גִּזְרֵי גְזָרִים. כִּיקַר בָּרִים. כָּלִים גְּמוּרִים. תֹּר וְגוֹזָל שְׁלֵמִים וְלֹא חֲסֵרִים. שְׁמוּרִים בְּלֵיל שְׁמוּרִים. הַלֵּל גּוֹמְרִים. כְּעוֹבְרִים שָׁרִים זַמָּרִים. אֲשִׁירָה לַיָי אוֹמְרִים:

עזרת Der Beistand unserer Väter warst Du von jeher, Schild und Retter ihren nachfolgenden Söhnen in jedem Geschlecht. In Weltenhöhen ist Dein Thron, und Deine Gerichte und Deine Huld reichen bis zu der Erde Enden. Heil dem Manne, der auf Deine Gebote hört, Deine Lehre und Dein Wort sich zu Herzen nimmt! Es ist wahr, Du allein bist Herr Deines Volkes, ein mächtiger König, ihre Sache zu führen. Es ist wahr, Du bist der Erste, und Du bist der Letzte, und außer Dir, o König, gibt es für uns keinen Erlöser und Erretter! Aus Egypten hast Du uns erlöst, Ewiger, unser Gott, und aus dem Sklavenhause uns befreit; alle ihre Erstgebornen hast Du erschlagen und Deinen Erstgebornen erlöst; das Schilfmeer hast Du getheilt, die Frevler versenkt, und die Lieblinge hindurchgeführt; und die Wasser deckten ihre Feinde, nicht Einer von ihnen blieb übrig. Darob lobsangen die Geliebten, erhoben den Allmächtigen und die Lieblinge weiheten Lieder, Gesänge und Psalmen, Lobsprüche und Danksagungen dem allmächtigen, lebendigen und unvergänglichen Weltenherrn, der hoch und erhaben, groß und furchtbar ist, der die Stolzen beuget und die Gebeugten aufrichtet, der die Gefesselten löset und die Bedrückten befreit, den Armen beisteht und seinem Volke antwortet, wenn es zu ihm ruft. Lob sei ihm, dem Allmächtigen, Allerhöchsten! gelobt sei er und hochgepriesen! Mosche und die Kinder Israels stimmten Dir ein Lied an mit großer Freude, und sie Alle sprachen:

מי „Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du? wer ist wie Du? verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar im Ruhme, Wunderthäter!" Ein neues Lied sangen die Erlösten Deinem Namen am Ufer des Meeres; einmüthig dankten sie Alle, und huldigend sprachen sie: „Der Ewige wird regieren immer und ewig!"

צור O Fels Israels, erhebe Dich zur Hilfe Israels und befreie nach Deiner Verheißung Jehuda und Israel! Unser Erlöser, Ewiger Zebaoth ist sein Name, Heiliger Israels!

*) Fällt der erste Tag Peßach auf einen Sabbath, an welchem ein ברית מילה ist, so wird hier Folgendes eingeschaltet.

יום Des Tages, da die Fluthen sich zum Trocknen verwandelten, da sangen ein neues Lied die Erlösten. Ja in die trügerische Tiefe senktest Du die Tochter Anamith (Egypten), indeß die Tritte der Sulamith

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ לִבְנֵיהֶם
אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בְּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ
וְצִדְקָתְךָ עַד אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ
וְתוֹרָתְךָ וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל לִבּוֹ: אֱמֶת אַתָּה הוּא אָרוֹן לְעַמֶּךָ
וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה
הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם
גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ: כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם
הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ גָּאָלְתָּ וְיַם־סוּף בָּקַעְתָּ וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים
הֶעֱבַרְתָּ וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר: עַל־זֹאת
שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ אֵל וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת שִׁירוֹת
וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם: רָם
וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ שְׁפָלִים מוֹצִיא
אֲסִירִים וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם
אֵלָיו: תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ · מֹשֶׁה וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ
נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא: *) שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ
גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ
וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ · יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ
יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל · גֹּאֲלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל ·

---

*) Fällt der erste Tag Peßach auf einen Sabbath, an welchem ein ברית מילה ist, so wird hier Folgendes eingeschaltet.

יוֹם לְיַבָּשָׁה. נֶהֱפְכוּ מְצוּלִים. שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ גְאוּלִים: הִטְבַּעְתָּ בְּתַרְמִית. רַגְלֵי בַת עֲנָמִית. וּפַעֲמֵי שׁוּלַמִּית. יָפוּ בַּנְּעָלִים. שירה חדשה

ברח Beschleunige, o Geliebter, unsere Erlösung, so Du noch Liebe zu uns hegst! erbarme Dich unser wieder, denn wir sind gänzlich zu Grunde gerichtet. Jene Tyrannen haben uns Sklavenfesseln angelegt und uns beraubt, sie haben unser heiliges Gebiet befleckt, haben sich fest hineingepflanzt. O, reiße sie wieder mit der Wurzel heraus! — dann führe Deine Burg wieder auf, daß unsere Jugend Deine Herrlichkeit schaue und in Wonnegefühl ausrufe: „Er ist's! siehe dort, hinter unsrer heiligen Mauer!"

Beschleunige, o Geliebter, die Erlösung, bevor das letzte Ziel herannaht! eile, laß sie hinschwinden, die finsteren Schatten, laß es sein Haupt wieder heben, hochgeschätzt und erhaben werden, das so lange verachtete Volk, laß es wieder unterrichten, bestrafen und bändigen mächtige Nationen, zeig' ihm die Donnerkraft Deines mächtigen Arms, daß es im Gefühl seiner Wonne ausrufe: „Die Stimme meines Geliebten! sie ist's!"

Beschleunige, o Geliebter, meine Erlösung! laß sie mit Schnelligkeit eines Rehes herbeieilen! Heb' aus der Tiefe mich hinauf zur prächtigen Krone! Siehe, Entweihte haben jenen anmuthigen Berg erobert! Weder Führer noch Propheten, noch Tischbi, Niemanden hab' ich, der mich besänftige, der mich beruhige. O, so führe Du meine Sache! Wende das Uebel ab und die Qual, daß es meine Feinde sehen — und erröthen. Fröhlich werd' ich dann meinen Spöttern erwiedern: „Dies ist mein Freund, mein Erlöser, mein Verwandter, mein Trauter, mein Geliebter, meiner Väter mächtiger Gott!"

Um der Väter willen hilf den Kindern, bring Erlösung ihren spätesten Enkeln. Gelobt seist Du, Ewiger, der Israel erlöst!

(Israel) frei einher schritten, und sie sangen ein neues Lied die Erlösten. Und wer Jeschurun sieht, singt mit mir in meinem Tempel: „Keiner gleicht Jeschurun's Gott!" und selbst unsere Feinde stimmen mit ein, wie damals als ein neues Lied sangen die Erlösten. So wirst Du auch meine Fahnen wieder erheben, wirst die Ueberreste, die Zerstreuten sammeln, wie man Aehren sammelt; ein neues Lied singen dann die Erlösten. Die mit Deinem Bundessiegel gezeichnet, von Mutterleibe aus in Deinem Namen beschnitten sind, ein neues Lied singen sie, die Erlösten. Laß ihre Zeichen sehen Alle, die nach ihnen schauen, nach ihnen, die an den Flügeln ihrer Gewänder Schaufäden tragen, und ein neues Lied wollen sie singen, die Erlösten. Für Wen ist sie (die israelitische Nation) gezeichnet? Erkenne doch der Wahrheit Sache! Für Wen ist die Besiegelung? für Wen sind die Fäden? Laß doch ein neues Lied sie singen, die Erlösten. Traue abermals sie Dir an und verstoß sie nimmer wieder! Laß aufgehen ihrer Sonne Licht und die düsteren Schatten fliehen, daß sie singen ein neues Lied die Erlösten. Einst priesen die Geliebten Dich und kamen singend Dir entgegen: „Wer gleicht Dir unter den Mächten, Ewiger!?" Ja, ein neues Lied sangen Dir die Erlösten. — Um der Väter willen hilf den Kindern, bringe Erlösung ihren spätesten Enkeln!

בָּרַח דּוֹדִי עַד שֶׁתַּחְפֹּץ אַהֲבַת כְּלוֹלֵנוּ· שׁוּב לְרַחֵם כִּי כְלוֹנוּ מַלְכֵּי יָוָן הָרְשָׁעָה שׁוֹבֵינוּ תּוֹלָלֵנוּ· הָרוֹס וְקַעֲקֵעַ בְּצָתָם מִתְּלֵנוּ· הָקֵם טוּרְךָ נֵגֶן שְׁתִילֵנוּ· הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אַחַר כָּתְלֵנוּ:

בָּרַח דּוֹדִי עַד שֶׁיָּפוּחַ קֵץ מַחֲזֵה· חִישׁ וְנָסוּ הַצְּלָלִים מְזֵה· יָרוּם וְנִשָּׂא וְגָבַהּ נִבְזֵה· יַשְׂכִּיל וְיוֹכִיחַ וְגוֹיִם רַבִּים יַזֶּה· חֲשׁוֹף זְרוֹעֲךָ קְרוֹא כָזֶה· קוֹל דּוֹדִי הִנֵּה זֶה:

בָּרַח דּוֹדִי וּדְמֵה לְךָ לִצְבִי· וְגַל יַגִּישׁ קֵץ קִצְבִי· דַּלּוֹתִי מִשְׁבִי· לַעֲטֶרֶת צְבִי· תְּעוּבִים תְּאֵבִים הַר צָבִי· וְאֵין מֵבִיא וְנָבִיא· וְלֹא תִשְׁבִי· מְשַׁוֵּי מְשִׁיבִי· רִיבָה רִיבִי· חָסֵר חוֹבִי וּכְאֵבִי· וְיֵרֵא וְיָבוֹשׁ אוֹיְבִי· וְאָשְׁיָה חוֹרְפִי בְּנִיבִי· זֶה דּוֹדִי גּוֹאֲלִי קְרוֹבִי· רֵעִי וַאֲהוּבִי· אֵל אֱלֹהֵי אָבִי:

בְּגַלַּל אָבוֹת תּוֹשִׁיעַ בָּנִים· וְתָבִיא גְּאֻלָּה
לִבְנֵי בְנֵיהֶם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

שבחו גאולים: וְכָל רוֹאַי יְשׁוּרֻנִי. בְּבֵית הוֹדִי יְשַׁרְרוּנִי. אֵין כָּאֵל יְשׁוּרוּן. וְאוֹבִינוּ פְּלִילִים. שירה חדשה שבחו גאולים: דְּגָלַי בֶּן תָּרִים. עַל הַנִּשָּׂאִים. וּתְלַקֵּט נִפְזָרִים. כִּמְלַקֵּט שִׁבָּלִים. שירה חדשה שבחו גאולים: הַבָּאִים עִמָּךְ. בִּבְרִית חוֹתָמֶךָ. וּמְבֻקָּשֶׁיךָ לְשִׁמְךָ. הֻמָּה נִמּוֹלִים. שירה חדשה שבחו גאולים: הַרְאֵה אוֹתוֹתָם. לְכָל רוֹאֵי אוֹתָם. וְעַל כַּנְפֵי כְסוּתָם. יַעֲשׂוּ גְדִילִים. שירה חדשה שבחו גאולים: לְמִי זֹאת נִרְשָׁמֶת. הַכֵּר נָא הֲבֵר אֶמֶת. לְמִי הַחֹתֶמֶת. וְלִמִי הַפְּתִילִים. שירה חדשה שבחו גאולים: וְשׁוּב שֵׁנִית לְקַדְּשָׁהּ. וְאֵז תּוֹסִיף לְגָרְשָׁהּ. וְהַעֲלֵה אוֹר שִׁמְשָׁהּ. וְנָסוּ הַצְּלָלִים. שירה חדשה שבחו גאולים: יְדִידִים רוֹמָמוּךָ. בְּשִׁירָה קְדוּמָךְ. מִי כָמֹכָה יְיָ בָּאֵלִם. שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ גְאוּלִים: בְּגַלַּל אָבוֹת תּוֹשִׁיעַ בָּנִים. וְתָבִיא גְּאֻלָּה לִבְנֵי בְנֵיהֶם:

Herr, öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe — König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter!

משיב Der dem Winde zu wehen und dem Regen zu fallen gebeut.

מכלכל Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt!

אתה Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeglichen Tag. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

Kedusch a bei der lauten Wiederholung der Tefilla.

נקדש Vorb. Wir heiligen Deinen Namen auf Erden, wie man in hohen Himmeln ihn heiligt; wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer rief dem Andern zu und sprach:

Gem. u. Vorb. „Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth, voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!" Vorb. Darauf mit starkem, mächtigem und gewaltigem Donnerton lassen sie die Stimme erschallen, den Seraphim gegenüber sich erhebend, und rufen ihnen entgegen: „Gelobt!"

Gem. u. Vorb. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!"

Vorb. Von Deiner Stätte aus erscheine in Deinem Glanze, o Herr, und walte über uns; denn wir harren auf Dich, wann Du regieren werdest in Zion. O, daß Du bald und in unseren Tagen daselbst throntest auf immer und ewig! Verherrlicht und geheiligt werde in der Mitte Deiner Stadt Jerusalem von Geschlecht zu Geschlecht und in alle Ewigkeit. Mögen unsere Augen schauen Dein Reich, wie es verheißen ist in Deinen Ruhmesliedern durch David, Deinen frommen Gesalbten!

Gem. u. Vorb. „Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!"

Vorb. Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit heiligen wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃ מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃

מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגָּשֶׁם׃

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃ וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

קדושה לשעבר בשחרית דסליקא׃

נְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר ק׳׳ק קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃ ק׳ אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ׃ ק׳׳ק בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃ ק׳ מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי תִּמְלֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכֹּן׃ תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים׃ וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתְךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ׃ ק׳׳ק יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

ק׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, (Sabbathtage zur Ruhe und) Feiertage zur Freude, Feste und Wonnezeiten zur Fröhlichkeit, (diesen Sabbath und) dieses Mazzothfest, den Zeitpunkt unserer Befreiung, (in Liebe) zur Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Egypten.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, möge aufsteigen, vor Dich kommen und zu Dir gelangen, gefällig und angenehm aufgenommen werden unser Andenken und unser Gedächtniß — das Andenken unserer Väter, das Andenken des Messias, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, das Andenken Jerusalems, Deiner heiligen Stadt, und das Andenken Deines ganzen Volkes, des Hauses Israel — zur Rettung und zum Heile, zur Huld, zur Gnade und zum Erbarmen, zum Leben und zum Frieden, an diesem Tage des Mazzoth-Festes. Gedenke unser, Ewiger, unser Gott, zum Guten, erinnere Dich unser zum Segen und hilf uns zur Glückseligkeit! Begünstige und begnadige uns durch Verheißung von Heil und Erbarmen, erbarme Dich unser und hilf uns! — Auf Dich allein sind unsere Augen gerichtet, denn Du, o Gott, bist ein gnädiger und erbarmungsvoller König!

והשיאנו Laß uns empfangen, Ewiger, unser Gott, den Segen Deiner Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, wie Du wohlwollend uns zu segnen verheißen hast. (Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Antheil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, (in Liebe und Wohlgefallen,) in Freude und Wonne (Deinen heiligen Sabbath und) Deine heiligen Feste genießen, damit in Dir sich freue Israel, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath,) Israel und die Festes-Zeiten.

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ :

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ומוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן · אֶת־יוֹם השבת הזה ואת יום חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה · זְמַן חֵרוּתֵנוּ באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם :

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ · וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ · וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ · לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים · חוּס וְחָנֵּנוּ · וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ · כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ · כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה :

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ :

לשבת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ · וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים :

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete! stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

והחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertraut sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unausſprechlichen Wohlthaten, die Du uns zu jeder Zeit — Abends, Morgens und Mittags — erweisest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist, unser Schöpfer, Schöpfer von Anbeginn. Benedeiung und Dank Deinem großen und heiligen Namen, der Du uns am Leben und aufrecht erhalten! So laß' uns ferner leben und erhalte uns, sammle unsere Vertriebenen zu den Vorhöfen Deines Heiligthums, Deine Gesetze zu befolgen, nach Deinem Willen zu handeln und Dir mit ganzem Herzen zu dienen, da wir Dir dankbar sind. Gelobt sei Gott, dem allein der Dank gebühret. —

ועל Für dies Alles sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und Alles, was lebt, soll Dir danken und preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe bist Du. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

Der Vorbeter bei der lauten Wiederholung:

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, segne uns mit dem dreifachen Segen, welcher in der durch Deinen Diener Mosche geschriebenen Lehre enthalten ist, und welcher gesprochen wurde durch Aharon und seine Söhne, die Priester, Dein heiliges Volk — wie es heißt: „Er segne dich, der Ewige, und behüte dich! Er lasse leuchten, der Ewige, sein Antlitz dir und sei dir gnädig! Er erhebe, der Ewige, sein Antlitz dir und gebe dir Frieden!"

שים Verleihe Frieden, Glück und Segen, Gunst, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel. Segne uns, o Vater, Alle wie Einen, im Lichte Deines Antlitzes;

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרַיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

כ״ז אֲבוֹתֵינוּ. בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַבָּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי

denn im Lichte Deines Antlitzes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil und Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel segnet mit Frieden!

אלהי Mein Gott! bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen vor Betrüglichreden! Laß meine Seele gegen meine Lästerer gelassen und gegen Jeden geduldig sein, wie Staub der Erde. Erschließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerstöre die Pläne aller derer, die Böses wider mich sinnen und vereitle ihre Gedanken. Thue es um Deines Namens willen, thue es um Deiner Rechten, thue es um Deiner Heiligkeit, thue es um Deiner Lehre willen. Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beistehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! — Der da Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel; darauf sprechet: Amen! Möge es Dein Wille sein, o Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, den heiligen Tempel bald, in unseren Tagen, wieder zu erbauen, daß Jeder seinen Antheil an Deinem Gesetze nehme.

Der Vorbeter wiederholt laut die Tefilla.

Hallel.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns durch seine Gebote geheiligt und uns befohlen hat, das Hallel zu lesen!

(Psalm 113). Hallelujah! Lobet, ihr Diener des Ewigen, lobet den Namen des Ewigen! Gepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit. Vom Sonnenaufgang bis zum Niedergang wird gelobt der Name des Ewigen. Erhaben über alle Völker ist der Ewige, über die Himmel seine Herrlichkeit. Wer ist wie der Ewige, unser Gott? der so hoch thronet, der so tief schauet — im Himmel — auf die Erde? Er richtet auf vom Staube den Armen, erhebt aus

בְּאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה׃ פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם׃ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ׃ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ׃ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ׃ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ׃ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי׃ יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי׃ עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ׃

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת׃

וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת׃

הגי"ן חוזר התפלה נקול.

סדר הלל.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לִקְרוֹא אֶת־הַהַלֵּל׃

קיג הַלְלוּיָהּ׃ הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ׃ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃ מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ עַד־מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ׃ רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם יְיָ עַל־הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ׃ מִי כַּיְיָ אֱלֹהֵינוּ הַמַּגְבִּיהִי לָשָׁבֶת׃ הַמַּשְׁפִּילִי לִרְאוֹת בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ׃ מְקִימִי מֵעָפָר דָּל מֵאַשְׁפֹּת יָרִים אֶבְיוֹן׃

der Niedrigkeit den Dürftigen, um ihn zu setzen neben Fürsten, neben Fürsten seines Volkes; er belebt das Haus der Kinderlosen, läßt sie frohe Mutter werden! Hallelujah!

(Psalm 114.) Als Israel zog aus Egypten, Jakobs Haus vom Barbarenvolke, da ward Juda sein Heiligthum, Israel sein Reich. Das Meer sah es und floh, der Jordan wich zurück; die Berge sprangen wie Widder, die Hügel wie junge Lämmer. Was ist dir, o Meer, daß du fliehest? o Jordan, daß du weichest zurück; ihr Berge, daß ihr springet wie junge Lämmer? Vor dem Herrn erbebe, o Erde, vor dem Gotte Jakobs, der den Felsen verwandelt in Wasserteich, Kieselstein in Wasserquellen!

(Psalm 115.) Nicht uns, o Ewiger! nicht uns, sondern Deinem Namen gib die Ehre, um Deiner Güte, um Deiner Treue willen! Warum sollen die Völker sprechen: Wo ist nun ihr Gott? Und unser Gott ist im Himmel! Alles, was er will vollbringt er. — Ihre Götzen aber sind Silber und Gold, Werk von Menschenhänden. Sie haben einen Mund und reden nicht, haben Augen und sehen nicht, haben Ohren und hören nicht, haben eine Nase und riechen nicht. Da sind ihre Hände, doch sie tasten nicht, ihre Füße, doch sie gehen nicht; auch kein Laut kommt aus ihrer Kehle! Ihnen gleich sind ihre Bildner, Alle, die auf sie vertrauen! — Israel, vertraue auf den Ewigen! ihr Schirm und ihr Schild ist Er. Haus Aharon, vertraue auf den Ewigen! ihr Schirm und ihr Schild ist Er. Ihr Gottesverehrer vertrauet auf den Ewigen! ihr Schirm und ihr Schild ist Er!

זכרנו „ Der Ewige gedenket unser; Er segnet! er segnet das Haus Israel, segnet das Haus Aharon, segnet die Gottesverehrer, die Kleinen mit den Großen. Der Ewige vermehre euch, euch und eure Kinder! Gesegnet seiet dem Ewigen, dem Schöpfer des Himmels und der Erde! Die Himmel sind des Ewigen Himmel, doch die Erde gab er Menschenkindern. Nicht die Todten preisen den Herrn, auch nicht jene, die sinken in Grabesstille; wir aber preisen ihn, den Herrn, von nun an bis in Ewigkeit! Hallelujah!

לְהוֹשִׁיבִי עִם־נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ: מוֹשִׁיבִי עֲקֶרֶת הַבַּיִת אֵם־הַבָּנִים שְׂמֵחָה הַלְלוּיָהּ:

קיד בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לֹעֵז: הָיְתָה יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מַמְשְׁלוֹתָיו: הַיָּם רָאָה וַיָּנֹס הַיַּרְדֵּן יִסֹּב לְאָחוֹר: הֶהָרִים רָקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן: מַה־לְּךָ הַיָּם כִּי תָנוּס הַיַּרְדֵּן תִּסֹּב לְאָחוֹר: הֶהָרִים תִּרְקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן: מִלִּפְנֵי אָדוֹן חוּלִי אֶרֶץ מִלִּפְנֵי אֱלוֹהַּ יַעֲקֹב: הַהֹפְכִי הַצּוּר אֲגַם־מָיִם חַלָּמִישׁ לְמַעְיְנוֹ־מָיִם:

קטו לֹא לָנוּ יְהוָה לֹא לָנוּ כִּי לְשִׁמְךָ תֵּן כָּבוֹד עַל־חַסְדְּךָ עַל־אֲמִתֶּךָ: לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אַיֵּה־נָא אֱלֹהֵיהֶם: וֵאלֹהֵינוּ בַּשָּׁמָיִם כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ עָשָׂה: עֲצַבֵּיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם: פֶּה לָהֶם וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ: אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמָעוּ אַף לָהֶם וְלֹא יְרִיחוּן: יְדֵיהֶם וְלֹא יְמִישׁוּן רַגְלֵיהֶם וְלֹא יְהַלֵּכוּ לֹא־יֶהְגּוּ בִּגְרוֹנָם: כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־בֹּטֵחַ בָּהֶם: יִשְׂרָאֵל בְּטַח בַּיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא: בֵּית אַהֲרֹן בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא: יִרְאֵי יְהוָה בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא:

יְיָ זְכָרָנוּ יְבָרֵךְ יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית אַהֲרֹן: יְבָרֵךְ יִרְאֵי יְיָ הַקְּטַנִּים עִם־הַגְּדֹלִים: יֹסֵף יְיָ עֲלֵיכֶם עֲלֵיכֶם וְעַל־בְּנֵיכֶם: בְּרוּכִים אַתֶּם לַיְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַיְיָ וְהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי־אָדָם: לֹא־הַמֵּתִים יְהַלְלוּיָהּ וְלֹא כָּל־יֹרְדֵי דוּמָה: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(Psalm 116.) Lieb ist's mir, daß der Ewige meine Stimme, mein Flehen erhört. Er hat sein Ohr mir zugeneigt, nun ruf' ich ihn an, so lange ich lebe. Umringen mich des Todes Stricke, ergreifet mich die Angst der Hölle, drücken mich Jammer und Noth — so rufe ich an des Ewigen Namen: „Ach Ewiger, rette meine Seele!" Gnädig ist der Ewige und gerecht, unser Gott erbarmungsreich. Die Einfalt beschirmet der Ewige; elend war ich, doch er half mir aus. Kehre wieder, meine Seele, zu deiner Ruhe; denn der Ewige will wohl dir thun! Du befreist vom Tode meine Seele, mein Aug' von Thränen, meinen Fuß vom Gleiten; so wandl' ich vor dem Ew'gen noch im Lande der Lebendigen. Ich vertraue, wenn ich auch rede: ich bin sehr gebeugt! Ach, ich sprach in meinem Zagen: vergänglich Wesen ist der Mensch!

מה Wie soll ich nun dem Ewigen vergelten alle Wohlthaten, die er mir erzeigt? — Den Kelch des Heils erhebe ich, und im Namen des Ewigen bete ich an. Meine Gelübde bezahl' ich dem Ewigen, im Beisein seines ganzes Volkes. Theuer erscheint in den Augen des Ewigen der Tod seiner Frommen. Ach Ewiger, ich, Dein Knecht, Sohn Deiner Magd, dem Du die Fesseln lösetst, Dankopfer bring' ich Dir, und im Namen des Ewigen bete ich an. Meine Gelübde bezahl' ich dem Ewigen, im Beisein seines ganzen Volkes, in den Höfen des Tempels des Ewigen, in deiner Mitte, o Jerusalem. Hallelujah!

(Psalm 117.) Lobet den Ewigen, ihr Völker alle! preiset ihn, ihr Nationen insgesammt! Denn mächtig waltet über uns seine Güte, und die Treue des Herrn in Ewigkeit. Hallelujah!

(Psalm 118.) Danket dem Ewigen, denn er ist freundlich, ewig währet seine Güte!
So singe Israel: ewig währet seine Güte!
So singe Aharons Haus: ewig währet seine Güte!
So singen, die den Ewigen verehren: ewig währet seine Güte!

ס In der Enge rief ich die Gottheit an; der Gottheit Antwort schuf mir Raum. Der Ewige ist mit mir, ich fürchte nichts; was kann der Mensch mir thun? Der Ewige ist unter meinen Helfern; das werde ich gewahr an meinen Feinden! Besser ist's, auf den Ewigen vertrauen, als auf Menschen sich verlassen; besser ist's, auf den Ewigen vertrauen, als auf

קטז אָהַבְתִּי כִּי־יִשְׁמַע יְיָ אֶת־קוֹלִי תַּחֲנוּנָי: כִּי־הִטָּה
אָזְנוֹ לִי וּבְיָמַי אֶקְרָא: אֲפָפוּנִי חֶבְלֵי־מָוֶת וּמְצָרֵי שְׁאוֹל
מְצָאוּנִי צָרָה וְיָגוֹן אֶמְצָא: וּבְשֵׁם־יְיָ אֶקְרָא אָנָּה יְיָ מַלְּטָה
נַפְשִׁי: חַנּוּן יְיָ וְצַדִּיק וֵאלֹהֵינוּ מְרַחֵם: שֹׁמֵר פְּתָאיִם יְיָ
דַּלֹּתִי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ: שׁוּבִי נַפְשִׁי לִמְנוּחָיְכִי כִּי יְיָ גָּמַל עָלָיְכִי:
כִּי חִלַּצְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת אֶת־עֵינִי מִן־דִּמְעָה אֶת־רַגְלִי מִדֶּחִי:
אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְיָ בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים: הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר
אֲנִי עָנִיתִי מְאֹד: אֲנִי אָמַרְתִּי בְחָפְזִי כָּל־הָאָדָם כֹּזֵב:

מָה־אָשִׁיב לַיְיָ כָּל־תַּגְמוּלוֹהִי עָלָי: כּוֹס־יְשׁוּעוֹת אֶשָּׂא
וּבְשֵׁם יְיָ אֶקְרָא: נְדָרַי לַיְיָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ:
יָקָר בְּעֵינֵי יְיָ הַמָּוְתָה לַחֲסִידָיו: אָנָּה יְיָ כִּי־אֲנִי עַבְדֶּךָ
אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתֶךָ פִּתַּחְתָּ לְמוֹסֵרָי: לְךָ אֶזְבַּח זֶבַח
תּוֹדָה וּבְשֵׁם יְיָ אֶקְרָא: נְדָרַי לַיְיָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־נָּא לְכָל־
עַמּוֹ: בְּחַצְרוֹת בֵּית יְיָ בְּתוֹכֵכִי יְרוּשָׁלָם הַלְלוּיָהּ:

קיז הַלְלוּ אֶת־יְיָ כָּל־גּוֹיִם שַׁבְּחוּהוּ כָּל־הָאֻמִּים: כִּי גָבַר
עָלֵינוּ חַסְדּוֹ וֶאֱמֶת־יְיָ לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

מ׳ הוֹדוּ לַיְיָ כִּי־טוֹב	כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
מ׳ יֹאמַר־נָא יִשְׂרָאֵל	כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
מ׳ יֹאמְרוּ נָא בֵּית אַהֲרֹן	כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הוד
מ׳ יֹאמְרוּ נָא יִרְאֵי יְיָ	כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הוד

מִן־הַמֵּצַר קָרָאתִי יָהּ עָנָנִי בַּמֶּרְחָב־יָהּ: יְיָ לִי לֹא אִירָא
מַה־יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם: יְיָ לִי בְּעֹזְרָי וַאֲנִי אֶרְאֶה בְשֹׂנְאָי:
טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ מִבְּטֹחַ בָּאָדָם: טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ מִבְּטֹחַ

Fürsten sich verlassen. Laß alle Völker mich umgeben; im Namen des Ewigen, ich zerhaue sie! sie umringen, sie umzingeln mich; im Namen des Ewigen, ich zerhaue sie! wie Bienen umschwärmen, wie Dornenflamm' umlodern sie mich; im Namen des Ewigen, ich zerhaue sie! Wenn Alles zustürmt, mich zu stürzen, der Ewige steht mir bei. Mein Sieg, mein Saitenspiel ist Jah, er war mir Rettung! Freudenruf, Siegeslied erschallt in den Hütten der Gerechten; „Die Rechte des Ewigen erkämpft den Sieg — die Rechte des Ewigen, erhaben — die Rechte des Ewigen erkämpft den Sieg!" Nein, noch sterb' ich nicht! ich lebe, erzähle die Thaten der Gottheit! züchtigen will mich nur die Gottheit, überläßt mich nicht dem Tode. Oeffnet mir die Pforten des Heiles, ich gehe hinein, und danke dem Herrn. „Dies ist die Pforte des Ewigen, Gerechte treten da ein!" Ich danke Dir, daß Du mich gezüchtigt und wieder Hilfe mir erzeigst. „Der Stein, den die Bauleute verwarfen, er ist zum Eckstein worden!" Das ist vom Ewigen geschehen, wunderbar ist's in unseren Augen! „Diesen Tag gab uns der Ewige, laßt uns ihn feiern mit Wonnegesang!"

Ach Ewiger, o, steh uns bei!
Ach Ewiger, o, steh uns bei!
Ach Ewiger, schenk Wohlgelingen!
Ach Ewiger, schenk Wohlgelingen!

ברוך „Gesegnet, der da kommt im Namen des Ewigen! Wir aus des Ewigen Tempel grüßen: Gesegnet! Gott, der Ewige, läßt uns sein Antlitz leuchten! bindet das Festopfer mit Myrthen an die Hörner des Altars!" Mein Gott bist Du, Dir will ich danken! mein Gott, Dich will ich erheben. Danket dem Ewigen, denn er ist freundlich ewig währet seine Güte.

יהללוך Es lobpreisen Dich, Ewiger, unser Gott, Deine Werke alle; und Deine Frommen, die Gerechten, die Deinen Willen üben, sowie Dein ganzes Volk, das Haus Israel, sie danken und loben, preisen und rühmen, erheben und verehren, heiligen und verherrlichen in Jubel Deinen Namen, unser König! — Denn schön ist es, Dir zu danken, und herrlich Deinem Namen zu lobsingen; denn von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott! Gelobt seist Du, Ewiger! König, gepriesen durch Lobgesänge.

בִּנְדִיבִים: כָּל־גּוֹיִם סְבָבוּנִי בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי גַם־
סְבָבוּנִי בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי כִדְבֹרִים דְּעֲכוּ כְּאֵשׁ
קוֹצִים בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: דָּחֹה דְחִיתַנִי לִנְפֹּל וַיְיָ
עֲזָרָנִי: עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה: קוֹל רִנָּה וִישׁוּעָה
בְּאָהֳלֵי צַדִּיקִים יְמִין יְיָ עֹשָׂה חָיִל: יְמִין יְיָ רוֹמֵמָה יְמִין
יְיָ עֹשָׂה חָיִל: לֹא־אָמוּת כִּי־אֶחְיֶה וַאֲסַפֵּר מַעֲשֵׂי יָהּ: יַסֹּר
יִסְּרַנִּי יָהּ וְלַמָּוֶת לֹא נְתָנָנִי: פִּתְחוּ־לִי שַׁעֲרֵי־צֶדֶק אָבֹא
בָם אודֶה יָהּ: זֶה־הַשַּׁעַר לַייָ צַדִּיקִים יָבֹאוּ בוֹ: אוֹדְךָ
כִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי־לִי לִישׁוּעָה: אודך אֶבֶן מָאֲסוּ הַבּוֹנִים
הָיְתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה: אבן מֵאֵת יְיָ הָיְתָה זֹּאת הִיא נִפְלָאת
בְּעֵינֵינוּ: מאת זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְיָ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בוֹ: זה

המזן מנגן אנא והקהל עונה.

אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא
אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָא:

המזן מוזך ומנגן אנא והקהל עונה.

אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא
אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָא:

בָּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְיָ בֵּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יְיָ: ברוך אֵל וַיְיָ וַיָּאֶר לָנוּ
אִסְרוּ־חַג בַּעֲבֹתִים עַד קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ: אל אֵלִי אַתָּה וְאוֹדֶךָּ
אֱלֹהַי אֲרוֹמְמֶךָּ: אלי הוֹדוּ לַייָ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: הודו

יְהַלְלוּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (על) כָּל מַעֲשֶׂיךָ. וַחֲסִידֶיךָ צַדִּיקִים
עוֹשֵׂי רְצוֹנֶךָ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ
וִיפָאֲרוּ וִירוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ וְיַמְלִיכוּ אֶת שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ
כִּי לְךָ טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשִׁמְךָ נָאֶה לְזַמֵּר כִּי מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם
אַתָּה אֵל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast. Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen.

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und bei'm Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

O, nimm in Barmherzigkeit und Wohlgefallen unser Gebet an!

Möge das Gebet und Flehen von ganz Israel gnädig aufgenommen werden vor dem Vater im Himmel! — Darauf sprechet: Amen!

Gelobt sei der Name Gottes von nun an bis in Ewigkeit!

Des Friedens Fülle und Glückseligkeit komme vom Himmel über uns und ganz Israel! — Darauf sprechet: Amen!

Mein Heil ist von dem Ewigen, dem Schöpfer des Himmels und der Erde!

Der da Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel! — Darauf sprechet: Amen!

אין כמוך Unter den Göttern ist Keiner Dir gleich, o Herr, und nichts ist gleich Deinen Werken. Dein ist das Reich aller Ewigkeiten, Deine Herrschaft währet für und für. Der Ewige regiert, der Ewige hat regiert, der Ewige wird regieren immer und ewig. Der Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden.

אב הרחמים Vater des Erbarmens! In Deinem Wohlgefallen thue Zion Gutes, Jerusalems Mauern baue. Denn auf Dich allein vertrauen wir, allwaltender Gott, hoch und erhaben, Herr der Ewigkeiten!

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

יהא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ קַדֵּל בִּרְחָמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ׃

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם׃

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן:

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל דּוֹר וָדֹר: יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

אַב הָרַחֲמִים הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָם: כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים:

Die heilige Lade wird geöffnet, und während der Vorbeter die Thorarollen aus derselben nimmt, spricht die Gemeinde:

ויהי Wenn die Lade zog, sprach Mosche: „Erhebe Dich, o Ewiger, laß Deine Feinde sich zerstreuen, und die Dich hassen, vor Dir flüchtig werden!" Denn von Zion geht aus die Lehre, und das Wort des Ewigen von Jerusalem.

Gelobt sei, der seinem Volke Israel die Thora gegeben, in seiner Heiligkeit!

יהוה Der Ewige, der Ewige, Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und voller Huld und Treue, der bewahret Huld dem tausendsten Geschlechte, der vergibt Sünde, Missethat und Schuld, und befreit von Strafe. (Dreimal.)

רבון Herr des Weltalls, erfülle meine Herzenswünsche zum Guten, willfahre mir und gewähre meine Bitte, mir, Deiner Magd[1]) N. N. Tochter[2]) N. N. Deiner Magd, verleihe Fähigkeit mir, meinem Manne, meinen Söhnen und Töchtern, Deinen Willen mit aufrichtigem Herzen zu thun, und befreie mich von lasterhaften Begierden. Laß Deine Lehre unser Antheil sein; mache uns zur Aufnahme Deiner heiligen Majestät empfänglich; bestrahle uns mit dem Geist der Weisheit und Einsicht; daß an uns erfüllt werde jene Verheißung: „Und es wird auf ihm ruhen der Geist Gottes, der Geist der Weisheit und Einsicht, der Geist des Raths und der Stärke, der Geist der Erkenntniß und Furcht Gottes." So sei es auch Dein Wille, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, uns Fähigkeit zu verleihen, Dir wohlgefällige Handlungen auszuüben, und den Weg der Tugend zu wandeln! Heilige uns durch Deine Gebote, damit uns jenes glückselige lange Leben, das Leben der künftigen Welt, zu Theil werde! Bewahre uns vor Uebelthaten und vor Unglücksfällen, die unsern Erdboden zuweilen treffen. Wer Gott vertraut, den umgibt Gnade um und um.

יהיו Mögen doch wohlgefallen die Worte meines Mundes, die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! Amen.

ואני Ich richte mein Gebet zu Dir empor, o Ewiger, zur Gnadenzeit. Gott! in Deiner großen Güte erhöre mich mit Deiner treuen Hilfe. (Dreimal.)

---

1) Hier nennt man seinen eignen Namen.

2) Hier den Namen seiner Mutter.

Die heilige Lade wird geöffnet, und während der Vorbeter zwei Thorarollen aus derselben nimmt, spricht die Gemeinde:

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָם:
בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ:

תפלה מזערי ניון לחמר בזעת הוכחת פ"ת.

יְהוָה יְיָ רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת:
נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה: ג"פ.

רִבּוֹן הָעוֹלָם מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹת לִבִּי לְטוֹבָה וְהָפֵק רְצוֹנִי וְתֵן שְׁאֵלָתִי לִי עַבְדְּךָ פ' בן פלונית אֲמָתֶךָ וְזָכְנִי (ואת תזכני וכני וכנותי) לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. וּמַלְּטֵנִי מִיֵּצֶר הָרָע. וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. וְזַכֵּנוּ בְּרִי שֶׁתְּשָׁרֵד שְׁכִינָתְךָ עָלֵינוּ. וְהוֹפַע עָלֵינוּ רִיחַ חָכְמָה וּבִינָה וְיִתְקַיֵּם בָּנוּ מִקְרָא שֶׁכָּתוּב וְנָחָה עָלָיו רוּחַ יְיָ. רוּחַ חָכְמָה וּבִינָה. רוּחַ עֵצָה וּגְבוּרָה. רוּחַ דַּעַת וְיִרְאַת יְיָ: וְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁאָזְכֶּה לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים בְּעֵינֶיךָ. וְלָלֶכֶת בְּדַרְכֵי יְשָׁרִים לְפָנֶיךָ. וְקָדְשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. כְּדֵי שֶׁנִּזְכֶּה לְחַיִּים טוֹבִים וַאֲרוּכִים לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. וְתִשְׁמְרֵנוּ מִמַּעֲשִׂים רָעִים. וּמִשָּׁעוֹת רָעוֹת הַמִּתְרַגְּשׁוֹת לָבֹא לְעוֹלָם. וְהַבּוֹטֵחַ בְּיָי חֶסֶד יְסוֹבְבֶנְהוּ אָמֵן:

וְהָיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:
וַאֲנִי תְּפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים
בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ: ג"פ.

בריך שמה Gelobt sei der Name des Herrn der Welt, gelobt sei Dein Reich und Deine Residenz! Möge Dein Wohlwollen Dein Volk Israel immerdar begleiten. Zeige Deinem Volke in Deinem Tempel die Erlösung durch Deine Rechte, laß uns angedeihen das Heil Deines Lichtes und vernimm mit Barmherzigkeit unser Gebet. Möge es Dein Wille sein, gnädig unser Leben zu verlängern, Dich meiner zu erbarmen, mich zu beschützen, nebst Allem, was mein Land und was Deines Volkes Israel ist. Du erhältst Alles, ernährst Alles, Du beherrschest Alles, herrschest über die Könige, und das Reich ist das Deine. Ich bin der Diener des Heiligen — gelobt sei er — der ich mich zu jeder Zeit vor ihm und vor der Herrlichkeit seiner Lehre beuge. Auf keinen Menschen verlass' ich mich, auf kein höheres Wesen vertrau' ich, sondern bloß auf den Gott des Himmels; denn er ist ein wahrer Gott, seine Lehre ist wahr und seine Propheten sind wahr und viele Güte und Wahrheit erzeigt er; auf ihn vertrau' ich und seinem heiligen Namen weih' ich Lob. — Möge es Dein Wille sein, mein Herz zu erschließen durch die Lehre, und zu erfüllen die Wünsche meines Herzens und der Herzen Deines ganzen Volkes Israel zum Heil, zum Leben und zum Frieden.

Der Vorbeter nimmt die Thorarolle und spricht:

Höre Israel, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!

אחד Einzig ist unser Gott; groß ist unser Herr; Heiliger, Ehrfurchtgebietender ist sein Name!

Die Gemeinde wiederholt die beiden Verse.

Der Vorbeter die Thora vor sich haltend.

Verherrlicht den Ewigen mit mir! Laßt uns vereint erheben seinen Namen!

Die Gemeinde.

לך Dein, o Ewiger, ist die Größe und die Macht und die Herrlichkeit und der Sieg und die Majestät, ja, Alles im Himmel und auf Erden; Dein, o Ewiger, ist das Reich, und Du bist über Alles das Haupt.

בְּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא בְּרִיךְ כְּתָרָךְ וְאַתְרָךְ. יְהֵא
רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפָרְקַן יְמִינָךְ אַחֲזִי
לְעַמָּךְ בְּבֵית מִקְדָּשָׁךְ. וּלְאַמְטוּיֵא לָנָא מְטוּב נְהוֹרָךְ
וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רַעֲוָא קָדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ
לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֹא אֲנָא פְּקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא
לְמִרְחַם עֲלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל־דִּי לִי וְדִי לְעַמָּךְ
יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זָן לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵס לְכֹלָּא. אַנְתְּ הוּא
שַׁלִּיט עַל־כֹּלָּא. אַנְתְּ הוּא דְּשַׁלִּיט עַל־מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא
דִּי־לָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּסְגִדְנָא
קַמֵּהּ וּמְקַמָּא דִּיקָר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל
אֱנָשׁ רְחִצְנָא. וְלָא עַל־בַּר־אֱלָהִין סְמִכְנָא. אֶלָּא
בֶּאֱלָהָא דִּשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט.
וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טָבָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא
רָחִיץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אָמַר תְּשַׁבְּחָן. יְהֵא
רַעֲוָא קָדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלֵם מִשְׁאֲלִין
דִּלְבִּי. וְלִבָּא דְכָל־עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל. לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

Der Vorbeter nimmt die Thorarolle und spricht:

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:
אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ קָדוֹשׁ שְׁמוֹ:

Die Gemeinde wiederholt die beiden Verse.

Der Vorbeter die Thora vor sich haltend.

גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי. וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

Die Gemeinde antwortet:

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי כֹל
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ:

Erhebet den Ew'gen, unseren Gott, und werfet euch nieder vor seiner Füße Schemel, heilig ist er! Erhebet den Ew'gen, unseren Gott, und werfet euch nieder an seinem heil'gen Berge, denn heilig ist der Ewige, unser Gott!

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde.

על Ueber Alles werde verherrlicht und geheiligt, gerühmt und gepriesen, erhöht und erhoben der Name des Königs aller Könige, des Allheiligen — gelobt sei er — in allen Welten, die er erschaffen — in dieser und in der künftigen Welt, nach seinem göttlichen Willen, nach dem Verlangen seiner Verehrer und dem Wunsche des ganzen Hauses Israel! Er ist der Ursprung aller Welten, Herr aller Geschöpfe, Gott aller Seelen; er läßt sich nieder in jener unermeßlichen Höhe, thront in den Himmeln der uralten Himmel; er ist heilig über die Chajoth, heilig über den Thron der Herrlichkeit. Und so werde durch uns geheiligt Dein Name, Ewiger, unser Gott, vor den Augen aller Lebenden! Wir werden ihm einst ein neues Lied singen — wie es in der Schrift heißt: „Singet dem Herrn, lobpreiset seinen Namen, erhöhet ihn — der durch die Aetherwüste fährt, sein Name ist Jah — frohlocket vor ihm!" Wir werden ihn augenscheinlich schauen, wenn er nach seiner Residenz zurückkehren wird — wie es in der Schrift heißt: „Denn augenscheinlich werden sie schauen, wenn der Ewige nach Zion zurückkehren wird." Ferner sagt die Schrift: „Und die Herrlichkeit des Ewigen wird sich offenbaren und alles Fleisch insgesammt wird dann einsehen, daß der Mund des Ewigen den Ausspruch gethan!"

אב Der Vater des Erbarmens erbarme sich des Volkes, das er einst liebevoll getragen, gedenke des Bundes mit den Stammvätern und bewahre unsere Seelen vor bösen Stunden; er verscheuche den bösen Trieb von Denen, die er einst so hoch gehoben; er begnadige uns durch ewige Befreiung und gewähre unsere Wünsche im vollen Maaße des Heils und des Erbarmens.

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft, indem er spricht:

ויעזר Ja, er steht bei und schützt und hilft Allen, die auf ihn vertrauen; darauf laßt uns sprechen: Amen! Erkennet Alle an die Größe unseres Gottes und gebet der Thora die Ehre! (Es nahe sich [ein Priester] N. N.) — Gelobt sei, der

רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא:
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde:

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם
וְיִתְנַשֵּׂא: שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ
הוּא: בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא:
בְּרְצוֹנוֹ וּכְרְצוֹן יְרֵאָיו וּכְרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר
הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיוֹת אֱלוֹהַּ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת:
הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם:
קְדֻשָּׁתוֹ עַל הַחַיּוֹת וּקְדֻשָּׁתוֹ עַל כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּבְכֵן
יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָל־חָי: וְנֹאמַר
לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב: שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סְלוּ
לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֵהוּ עַיִן בְּעַיִן
בְּשׁוּבוֹ אֶל נָוֵהוּ כַּכָּתוּב: כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן:
וְנֶאֱמַר וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֵּר:

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית
אָתָנִים וַיַּצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר
בְּיֵצֶר הָרַע מִן הַנִּשּׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵטַת עוֹלָמִים
וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft, indem er spricht:

וְיַעֲזוֹר וְיָגֵן וְיוֹשִׁיעַ לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ וְנֹאמַר אָמֵן:
הַכֹּל הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה כֹּהֵן קְרַב.
יַעֲמוֹד (פלוני בר פלוני הכהן): בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ

seinem Volk Israel die Thora gegeben, in seiner Heiligkeit! Die Lehre des Ewigen ist vollkommen, labt die Seele; das Zeugniß des Ewigen ist zuverlässig, macht Alberne weise; die Befehle des Ewigen sind gerade, erfreuen das Herz; das Gebot des Ewigen ist lauter, erleuchtet die Augen. Der Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden! Der Allmächtige, sein Weg ist ohne Fehl, des Ewigen Verheißung rein geläutert, er ist ein Schild Allen, die auf ihn vertrauen.

Die Gemeinde antwortet:

ואתם Ihr, die ihr anhanget dem Ewigen, eurem Gotte, ihr lebet allesammt heute!

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde antwortet:

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns aus allen Völkern erkoren, und uns seine Thora gegeben hat. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Hierauf beginnt die Vorlesung.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns die wahre Lehre gegeben und das ewige Leben in uns gepflanzt hat! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Vorlesung aus der ersten Thorarolle.

(2. B. M. Kap. 12, V. 21.)

Mosche berief alle Aeltesten Israels und sprach zu ihnen: Holet oder kauft euch Kleinvieh für euere Familien und schlachtet das Ueberschreitungsopfer. Nehmt dann ein Bündel Ysop, taucht es in das Blut, welches im Becken ist, und bringt an die Oberschwelle und an die beiden Pfosten von dem Blute, das im Becken ist; ihr aber sollt nicht aus dem Hause gehen bis Morgens. Der Ewige wird einherziehen, um

יִשְׂרָאֵל בְּקְרֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת
יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי
לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ
יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ
צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחֹסִים בּוֹ:

Die Gemeinde antwortet:

וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

פִּיֵּט = ברכה מיבער דיימ ספר תורה.

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־
בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

נחכ = ברכה מיבער דיימ ספר תורה.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן־
לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

וקולזים נכ"ת ת' וייקרא משה נכ' בא, ומתחלק לה' גברי ונזנדת מתחלק לז'.

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְכָל־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֹשְׁכוּ
וּקְחוּ לָכֶם צֹאן לְמִשְׁפְּחֹתֵיכֶם וְשַׁחֲטוּ הַפָּסַח: וּלְקַחְתֶּם
אֲגֻדַּת אֵזוֹב וּטְבַלְתֶּם בַּדָּם אֲשֶׁר־בַּסַּף וְהִגַּעְתֶּם אֶל־
הַמַּשְׁקוֹף וְאֶל־שְׁתֵּי הַמְּזוּזֹת מִן־הַדָּם אֲשֶׁר בַּסַּף
וְאַתֶּם לֹא תֵצְאוּ אִישׁ מִפֶּתַח־בֵּיתוֹ עַד־בֹּקֶר: וְעָבַר

Mizrajim zu schlagen, und er wird das Blut gewahren an der Oberschwelle und an den beiden Pfosten, und der Ewige wird über die Thüre hinwegschreiten und den Verderber nicht in euere Häuser kommen lassen, um zu schlagen. Beobachtet diese Sache zum Gesetze für dich und deine Kinder auf ewig. Wenn ihr nun in das Land kommt, welches euch der Ewige geben wird, wie er zugesagt, so sollt ihr diesen Gottesdienst beobachten. Wenn nun euere Kinder zu euch sagen: Was bedeutet euch dieser Gottesdienst? So sprecht: Es ist ein Ueberschreitungsopfer, dem Ewigen zu [illegible], der in Mizrajim über die Häuser der Kinder Israels hinweggeschritten, da er die Mizraiten schlug und unsere Häuser rettete. Das Volk verbeugte und bückte sich. Die Kinder Israels gingen hin und thaten es; wie der Ewige Mosche und Aharon befohlen, also thaten sie. Es war Mitternacht; da schlug der Ewige alles Erstgeborne im Lande Mizrajim, von dem Erstgebornen Pharao's, der auf seinem Throne sitzen sollte, bis auf den Erstgebornen der Gefangenschaft, der in der Grube eingesperrt war, und alles Erstgeborne des Viehes. Pharao stand des Nachts auf, er und alle seine Diener und ganz Mizrajim; es war ein großes Jammern in Mizrajim, denn es war kein Haus, in welchem nicht eine Leiche war. Er rief Mosche und Aharon des Nachts und sprach: Geht! hinweg aus der Mitte meines Volkes, sowohl ihr als auch die Kinder Israels, und geht, dient dem Ewigen, wie ihr gesagt! Auch euer Kleinvieh, auch euere Rinder nehmet mit, wie ihr gesagt, und reiset, und segnet auch mich! Die Mizraiten drangen in das Volk, sie eilends aus dem Lande zu treiben; denn sie sagten: Wir alle sind des Todes. Das Volk nahm seinen Teig, bevor er noch sauer geworden, ihre Teigreste, eingebunden in ihre Tücher, auf ihre Schultern. Die Kinder Israels hatten gethan, wie Mosche gesprochen; sie hatten von den Mizraiten Silber- und Goldgeschirr und Kleider verlangt, Und der Ewige hatte dem Volke Gunst in

יְהוָה לִנְגֹּף אֶת־מִצְרַיִם וְרָאָה אֶת־הַדָּם עַל־הַמַּשְׁקוֹף
וְעַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזֹת וּפָסַח יְהוָה עַל־הַפֶּתַח וְלֹא יִתֵּן
הַמַּשְׁחִית לָבֹא אֶל־בָּתֵּיכֶם לִנְגֹּף: וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־
הַדָּבָר הַזֶּה לְחָק־לְךָ וּלְבָנֶיךָ עַד־עוֹלָם: לוי. וְהָיָה
כִּי־תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִתֵּן יְהוָה לָכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הָעֲבֹדָה הַזֹּאת: וְהָיָה כִּי־יֹאמְרוּ אֲלֵיכֶם
בְּנֵיכֶם מָה הָעֲבֹדָה הַזֹּאת לָכֶם: וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח־
פֶּסַח הוּא לַיהוָה אֲשֶׁר פָּסַח עַל־בָּתֵּי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּמִצְרַיִם בְּנָגְפּוֹ אֶת־מִצְרַיִם וְאֶת־בָּתֵּינוּ הִצִּיל וַיִּקֹּד
הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲווּ: וַיֵּלְכוּ וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כֵּן עָשׂוּ: ס ישראל. וַיְהִי בַּחֲצִי
הַלַּיְלָה וַיהוָה הִכָּה כָל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכֹר
פַּרְעֹה הַיֹּשֵׁב עַל־כִּסְאוֹ עַד בְּכֹר הַשְּׁבִי אֲשֶׁר בְּבֵית
הַבֹּור וְכָל בְּכוֹר בְּהֵמָה: וַיָּקָם פַּרְעֹה לַיְלָה הוּא
וְכָל־עֲבָדָיו וְכָל־מִצְרַיִם וַתְּהִי צְעָקָה גְדֹלָה בְּמִצְרָיִם
כִּי־אֵין בַּיִת אֲשֶׁר אֵין־שָׁם מֵת: וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וְלְאַהֲרֹן
לַיְלָה וַיֹּאמֶר קוּמוּ צְאוּ מִתּוֹךְ עַמִּי גַּם־אַתֶּם גַּם־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וּלְכוּ עִבְדוּ אֶת־יְהוָה כְּדַבֶּרְכֶם: גַּם־צֹאנְכֶם
גַּם־בְּקַרְכֶם קְחוּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתֶּם וָלֵכוּ וּבֵרַכְתֶּם גַּם־
אֹתִי: (בשבת ד.) וַתֶּחֱזַק מִצְרַיִם עַל־הָעָם לְמַהֵר לְשַׁלְּחָם
מִן־הָאָרֶץ כִּי אָמְרוּ כֻּלָּנוּ מֵתִים: וַיִּשָּׂא הָעָם אֶת־
בְּצֵקוֹ טֶרֶם יֶחְמָץ מִשְׁאֲרֹתָם צְרֻרֹת בְּשִׂמְלֹתָם עַל־
שִׁכְמָם: וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כִּדְבַר מֹשֶׁה וַיִּשְׁאֲלוּ מִמִּצְרַיִם
כְּלֵי־כֶסֶף וּכְלֵי זָהָב וּשְׂמָלֹת: וַיהוָה נָתַן אֶת־חֵן הָעָם

den Augen der Mizraiten gegeben, daß sie ihnen liehen; also leerten sie Mizrajim aus. Die Kinder Israels reisten von Rammeses nach Succoth, gegen sechsmalhunderttausend Mann zu Fuße, ohne die Kinder. Es zog auch eine Menge verschiedener Leute mit ihnen hinauf, und Kleines- und Rindvieh, ein sehr ansehnlicher Zug von Vieh. Den Teig, den sie aus Mizrajim mitgenommen, bucken sie zu ungesäuerten Kuchen; denn er war nicht gesäuert, da sie aus Mizrajim hinausgetrieben wurden und sich nicht aufhalten konnten, so daß sie sich auch keine Zehrung bereitet hatten. Es war die Aufenthaltszeit der Kinder Israels, die sie in Mizrajim zugebracht hatten, vierhundert und dreißig Jahre. Am Ende des vierhundert und dreißigsten Jahres, an eben diesem Tage war es, daß alle Heere des Ewigen aus dem Lande Mizrajim gingen. Dieses ist eine Nacht, die der Ewige beobachtet, sie aus dem Lande Mizrajim zu führen; dieses ist die Nacht, welche dem Ewigen geweiht ist zur Beobachtung für alle Kinder Israels bei ihren Nachkommen. Der Ewige sprach zu Mosche und Aharon: Dies ist das Gesetz des Ueberschreitungsopfers: Kein Fremder (der nicht von der Nation ist) soll davon essen. Eines jeden Mannes Sklaven aber, den er für Geld gekauft, den sollst du beschneiden, alsdann soll er davon essen. Ein geduldeter Fremdling (der nicht alle Gesetze angenommen) und ein Taglöhner sollen nicht davon essen. Es soll in Einem Hause verzehrt werden, du sollst von dem Fleische nichts aus dem Hause hinausbringen; auch sollt ihr keinen Knochen daran zerbrechen. Die ganze Gemeinde Israels soll es (das Ueberschreitungsopfer) vollbringen. Wenn ein Fremder bei dir wohnt (deine Religion annimmt) und dem Ewigen das Ueberschreitungsopfer feiern will, so werde bei ihm alles Männliche beschnitten, alsdann mag er hinzutreten, es zu halten, und wie ein Eingeborner des Landes sein; kein Unbeschnittener aber soll davon essen. Ebendieselbe Lehre gelte für den Eingebornen, wie für den Fremden, der unter euch wohnt. Die Kinder Israels thaten es; wie der Ewige dem Mosche und Aharon befohlen, so thaten sie. An demselben Tage führte der Ewige die Kinder Israels aus dem Lande Mizrajim in Heereszügen.

בְּעֵינֵי מִצְרַיִם וַיַּשְׁאִלוּם וַיְנַצְּלוּ אֶת־מִצְרָיִם: פ ה. (בשבת ה.)
וַיִּסְעוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵרַעְמְסֵס סֻכֹּתָה כְּשֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף
רַגְלִי הַגְּבָרִים לְבַד מִטָּף: וְגַם־עֵרֶב רַב עָלָה אִתָּם
וְצֹאן וּבָקָר מִקְנֶה כָּבֵד מְאֹד: וַיֹּאפוּ אֶת־הַבָּצֵק אֲשֶׁר
הוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם עֻגֹת מַצּוֹת כִּי לֹא חָמֵץ כִּי־גֹרְשׁוּ
מִמִּצְרַיִם וְלֹא יָכְלוּ לְהִתְמַהְמֵהַּ וְגַם־צֵדָה לֹא־עָשׂוּ לָהֶם:
וּמוֹשַׁב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בְּמִצְרָיִם שְׁלֹשִׁים
שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה: וַיְהִי מִקֵּץ שְׁלֹשִׁים שָׁנָה
וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וַיְהִי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה יָצְאוּ כָּל־
צִבְאוֹת יְהוָה מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם: לֵיל שִׁמֻּרִים הוּא לַיהוָה
לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם הוּא־הַלַּיְלָה הַזֶּה לַיהוָה שִׁמֻּרִים
לְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדֹרֹתָם: פ ה. (בשבת ו.)
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן זֹאת חֻקַּת הַפֶּסַח כָּל־
בֶּן־נֵכָר לֹא־יֹאכַל בּוֹ: וְכָל־עֶבֶד אִישׁ מִקְנַת־כֶּסֶף
וּמַלְתָּה אֹתוֹ אָז יֹאכַל בּוֹ: תּוֹשָׁב וְשָׂכִיר לֹא־יֹאכַל
בּוֹ: בְּבַיִת אֶחָד יֵאָכֵל לֹא־תוֹצִיא מִן־הַבַּיִת מִן־
הַבָּשָׂר חוּצָה וְעֶצֶם לֹא תִשְׁבְּרוּ־בוֹ: כֹּל עֲדַת יִשְׂרָאֵל
יַעֲשׂוּ אֹתוֹ: (בשבת ו.) וְכִי־יָגוּר אִתְּךָ גֵּר וְעָשָׂה פֶּסַח
לַיהוָה הִמּוֹל לוֹ כָּל־זְכָר וְאָז יִקְרַב לַעֲשֹׂתוֹ וְהָיָה
כְּאֶזְרַח הָאָרֶץ וְכָל־עָרֵל לֹא־יֹאכַל בּוֹ: תּוֹרָה אַחַת
יִהְיֶה לָאָזְרָח וְלַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכְכֶם: וַיַּעֲשׂוּ כָּל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־אַהֲרֹן כֵּן
עָשׂוּ: ס וַיְהִי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה הוֹצִיא יְהוָה אֶת־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עַל־צִבְאֹתָם: פ

Die zweite Thorarolle wird neben die erste auf den Vorlesepult gelegt und der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch über beide; die erste Thora wird hierauf aufgehoben und zugerollt. Es folgt dann das Aufrollen der zweiten Thora, worauf der Maftir aufgerufen und ihm Folgendes aus dem Abschnitt Pinchas vorgelesen wird.

Am vierzehnten Tage des ersten Monats findet das Ueberschreitungsopfer dem Ewigen zu Ehren statt. Am funfzehnten Tage dieses Monats ist Fest; sieben Tage werde ungesäuertes Brod gegessen. Am ersten Tage sei heilige Verkündigung, wo ihr keinerlei Kunstarbeit verrichten. Und dem Ewigen zu Ehren zum Ganzopfer dem Feuer zu verzehren darbringen sollt: zwei junge Stiere, einen Widder, sieben jährige Lämmer, die euch alle ohne Fehler sein sollen. Ihr Mehlopfer sei: feines Mehl, mit Oel eingerührt, drei Zehntel zu jedem Stier, zwei Zehntel zu jedem Widder, ein Zehntel zu jedem Lamme und so zu allen sieben Lämmern. Ferner einen Bock zum Sündenopfer, um für euch zu sühnen. Außer dem Morgenopfer, welches zum täglichen Ganzopfer gehört, sollt ihr dieses darbringen. Solches sollt ihr täglich, sieben Tage lang, als Speise, ein Feueropfer zum angenehmen Geruch, dem Ewigen zu Ehren bereiten, nebst dem täglichen Ganzopfer und dessen Trankopfer. Am siebenten Tage sei euch heilige Verkündigung, wo ihr keinerlei Kunstarbeit verrichten sollt.

Nach der Vorlesung wird die Thora vom Lesepulte aufgehoben und wieder zugerollt.

Bei'm Aufheben der Thora spricht man:

וזאת Dieses ist die Lehre, welche Mosche den Kindern Israels vorgelegt, auf des Ewigen Befehl durch Mosche. Sie ist ein Baum, des Lebens Denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne und alle ihre Pfade Frieden. Langes Leben ist in ihrer Rechten, und in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige will, um seiner Güte willen, die Lehre groß machen und herrlich.

Segensspruch vor der Haftara:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du die herrlichen Propheten erwählt und Wohlgefallen fandest an ihren Worten, gesprochen in Wahrheit; gelobt seist Du, Ewiger, der Du erkoren die Thora und Mosche, Deinen Knecht, und Israel, Dein Volk, und die Propheten der Wahrheit und Gerechtigkeit.

מניחים ס"ת שני מכל הרחצון ומוסרים חצי קדיש על שניהם, ומגביהים וגוללים ס"ת שקלאו נו, ופותחים ס"ת ב' וקוראים נו למפטיר נכ' פינחס.

וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ פֶּסַח
לַיהוָה: וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חָג שִׁבְעַת
יָמִים מַצּוֹת יֵאָכֵל: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־
מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עֹלָה
לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה
כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם: וּמִנְחָתָם סֹלֶת
בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל
תַּעֲשׂוּ: עִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן תַּעֲשֶׂה לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת
הַכְּבָשִׂים: וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: מִלְבַד
עֹלַת הַבֹּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלַת הַתָּמִיד תַּעֲשׂוּ אֶת־אֵלֶּה:
כָּאֵלֶּה תַּעֲשׂוּ לַיּוֹם שִׁבְעַת יָמִים לֶחֶם אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ
לַיהוָה עַל־עוֹלַת הַתָּמִיד יֵעָשֶׂה וְנִסְכּוֹ: וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ:

מי שברך. ומגביהין וגוללין. כשמגביהין הס"ת מניחין כגד הכתב על ס"ת ואומרין:

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי יְיָ בְּיַד־
מֹשֶׁה: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־
נֹעַם וְכָל־נְתִיבֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד:
יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

קודם קריאת ההפטרה ואחר שגמר הגולל, יברך המפטיר כרכה זו:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר
בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְּדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ
וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי הָאֱמֶת וָצֶדֶק:

(Josua 3, 5—7.)

Jehoschua sprach zum Volke: Haltet euch bereit darauf, daß der Ewige morgen in eurer Mitte Wunder wirken wird! Jehoschua sprach zu den Priestern, wie folgt: Nehmet die Bundeslade und ziehet dem Volke voran! Sie nahmen die Bundeslade und gingen dem Volke voran. Da sprach der Ewige zu Jehoschua. Am heutigen Tage beginne ich, dich in den Augen von ganz Israel groß zu machen, auf daß sie erkennen, daß ich mit dir sein werde, wie ich mit Mosche gewesen.

(Josua 5, 2—15. 6, 1. 27.)

Um dieselbe Zeit sprach der Ewige zu Jehoschua: Schaffe dir scharfe Messer an und nimm abermals die Beschneidung unter den Kindern Israels vor! Jehoschua schaffte sich scharfe Messer an und beschnitt die Kinder Israels bei'm Hügel Araloth. Mit dieser Beschneidung Jehoschua's hat es folgende Bewandtniß: Sämmtliches Volk, das aus Mizrajim gezogen, männlichen Geschlechts, nämlich alle Kriegsmänner, starben in der Wüste auf der Reise aus Mizrajim. Dieses ausziehende Volk war sämmtlich beschnitten; nur der Theil des Volkes, welcher in der Wüste auf der Reise aus Mizrajim geboren worden, war unbeschnitten. — Denn vierzig Jahre wandelten die Kinder Israels in der Wüste, bis das Geschlecht der Kriegsmänner, das aus Mizrajim gezogen, gänzlich aufgerieben war — weil sie der Stimme des Ewigen nicht gehorcht und er ihnen daher geschworen, sie das Land nicht sehen zu lassen, welches uns einzugeben, er ihren Voreltern zugeschworen hatte,

ביהושע סמן ג.

וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל־הָעָם הִתְקַדָּשׁוּ כִּי מָחָר יַעֲשֶׂה יְהוָה
בְּקִרְבְּכֶם נִפְלָאוֹת: וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל־הַכֹּהֲנִים לֵאמֹר
שְׂאוּ אֶת־אֲרוֹן הַבְּרִית וְעִבְרוּ לִפְנֵי הָעָם וַיִּשְׂאוּ אֶת־אֲרוֹן
הַבְּרִית וַיֵּלְכוּ לִפְנֵי הָעָם: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־יְהוֹשֻׁעַ הַיּוֹם
הַזֶּה אָחֵל גַּדֶּלְךָ בְּעֵינֵי כָּל־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יֵדְעוּן כִּי כַאֲשֶׁר
הָיִיתִי עִם־מֹשֶׁה אֶהְיֶה עִמָּךְ:

כמן מתחילים נפפד"מ ונהרכנ קהלות, ביהושע סמן ה.

בָּעֵת הַהִוא אָמַר יְהוָה אֶל־יְהוֹשֻׁעַ עֲשֵׂה
לְךָ חַרְבוֹת צֻרִים וְשׁוּב מֹל אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
שֵׁנִית: וַיַּעַשׂ־לוֹ יְהוֹשֻׁעַ חַרְבוֹת צֻרִים וַיָּמָל
אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־גִּבְעַת הָעָרְלוֹת: וְזֶה
הַדָּבָר אֲשֶׁר־מָל יְהוֹשֻׁעַ כָּל־הָעָם הַיֹּצֵא
מִמִּצְרַיִם הַזְּכָרִים כֹּל אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה מֵתוּ
בַּמִּדְבָּר בַּדֶּרֶךְ בְּצֵאתָם מִמִּצְרָיִם: כִּי־מֻלִים הָיוּ
כָּל־הָעָם הַיֹּצְאִים וְכָל־הָעָם הַיְלִדִים בַּמִּדְבָּר
בַּדֶּרֶךְ בְּצֵאתָם מִמִּצְרַיִם לֹא־מָלוּ: כִּי
אַרְבָּעִים שָׁנָה הָלְכוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר
עַד־תֹּם כָּל־הַגּוֹי אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה הַיֹּצְאִים
מִמִּצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא־שָׁמְעוּ בְּקוֹל יְהוָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע יְהוָה לָהֶם לְבִלְתִּי הַרְאוֹתָם אֶת־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבוֹתָם לָתֶת לָנוּ

ein Land worin Milch und Honig fließt. — An ihrer Stelle hatte er (der Ewige) ihre Kinder erhalten. Unter Diesen nahm Jehoschua die Beschneidung vor; denn es waren Unbeschnittene, die man der Reise halben nicht hatte beschneiden können. Als nun das Werk der Beschneidung bei sämmtlichem Geschlecht vollbracht war, da blieb es ruhig im Lager, bis es genas. Alsdann sprach der Ewige zu Jehoschua: Nun hab' ich euch vom schandvollen Vorwurf Mizrajims befreit! Daher nannte man jenen Ort Gilgal (Abwälzung, Befreiung) bis auf diesen Tag. Während die Kinder Israels in Gilgal lagerten, verrichteten sie das Peßachopfer am vierzehnten Tage des Monats gegen Abend, in der Ebene von Jericho, des Tages nach dem Peßach, an diesem Tage aßen sie ungesäuerte Kuchen und geröstete Sangen vom alten Getreide des Landes. Am nämlichen Tage, da sie noch vom alten Getreide des Landes gegessen, hörte auch das Man auf: sie hatten also ferner kein Man mehr und nährten sich dasselbe Jahr von den Früchten des Landes Kanaan. — Als Jehoschua vor Jericho war, hob er einst seine Augen auf und schaute umher; siehe, da stand ihm ein Mann gegenüber, mit gezücktem Schwert in der Hand! Jehoschua ging auf ihn zu und fragte ihn: „Gehörst du zu uns oder zu unsern Feinden?" „Nein", erwiederte jener, „ich bin das Oberhaupt vom Heere des Ewigen und eben erst angekommen." Jehoschua fiel auf sein Angesicht zur Erde, warf sich hin und sprach: „Was sagt mein Herr seinem Knechte!" Das Oberhaupt vom Heere des Ewigen sprach ferner zu Jehoschua: „Ziehe deinen Schuh von deinem Fuße! denn der Ort, worauf du stehst, ist heilig!" Jehoschua that es. Indessen ward

אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ: וְאֶת־בְּנֵיהֶם הֵקִים
תַּחְתָּם אֹתָם מָל יְהוֹשֻׁעַ כִּי־עֲרֵלִים הָיוּ כִּי
לֹא־מָלוּ אוֹתָם בַּדָּרֶךְ: וַיְהִי כַּאֲשֶׁר־תַּמּוּ כָל־
הַגּוֹי לְהִמּוֹל וַיִּשְׁבוּ תַחְתָּם בַּמַּחֲנֶה עַד
חֲיוֹתָם: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־יְהוֹשֻׁעַ הַיּוֹם גַּלּוֹתִי
אֶת־חֶרְפַּת מִצְרַיִם מֵעֲלֵיכֶם וַיִּקְרָא שֵׁם
הַמָּקוֹם הַהוּא גִּלְגָּל עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וַיַּחֲנוּ
בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּגִּלְגָּל וַיַּעֲשׂוּ אֶת־הַפֶּסַח
בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בָּעֶרֶב בְּעַרְבוֹת
יְרִיחוֹ: וַיֹּאכְלוּ מֵעֲבוּר הָאָרֶץ מִמָּחֳרַת הַפֶּסַח
מַצּוֹת וְקָלוּי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה: וַיִּשְׁבֹּת הַמָּן
מִמָּחֳרָת בְּאָכְלָם מֵעֲבוּר הָאָרֶץ וְלֹא־הָיָה עוֹד
לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל מָן וַיֹּאכְלוּ מִתְּבוּאַת אֶרֶץ כְּנַעַן
בַּשָּׁנָה הַהִיא: וַיְהִי בִּהְיוֹת יְהוֹשֻׁעַ בִּירִיחוֹ
וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיַּרְא וְהִנֵּה־אִישׁ עֹמֵד לְנֶגְדּוֹ וְחַרְבּוֹ
שְׁלוּפָה בְיָדוֹ וַיֵּלֶךְ יְהוֹשֻׁעַ אֵלָיו וַיֹּאמֶר לוֹ
הֲלָנוּ אַתָּה אִם־לְצָרֵינוּ: וַיֹּאמֶר לֹא כִּי אֲנִי
שַׂר־צְבָא־יְהוָה עַתָּה בָאתִי וַיִּפֹּל יְהוֹשֻׁעַ אֶל־
פָּנָיו אַרְצָה וַיִּשְׁתָּחוּ וַיֹּאמֶר לוֹ מָה אֲדֹנִי מְדַבֵּר
אֶל־עַבְדּוֹ: וַיֹּאמֶר שַׂר־צְבָא יְהוָה אֶל־יְהוֹשֻׁעַ
שַׁל נַעֲלְךָ מֵעַל רַגְלֶךָ כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה
עֹמֵד עָלָיו קֹדֶשׁ הוּא וַיַּעַשׂ יְהוֹשֻׁעַ כֵּן: וִירִיחוֹ

Jericho sorgfältig gesperrt wegen der Kinder Israels, Niemand konnte heraus noch hinein. Der Ewige war mit Jehoschua, und sein Ruf verbreitete sich im ganzen Lande.

Nach der Haftara spricht der Vortragende:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, Fels aller Ewigkeiten, Allgerechter in allen Zeitaltern, wahrhaftiger Gott, der Du redest und es hältst, sprichst und es erfüllst, dessen Worte alle wahr und gerecht sind. Wahrhaftig bist Du, Ewiger, unser Gott, wahrhaftig sind Deine Worte, deren nie auch nur ein einziges unerfüllt bleibt; denn Du, o Gott bist ein wahrhaftiger und allbarmherziger König. Gelobt seist Du, Ewiger, der in allen Deinen Worten wahrhaftige Gott!

רחם O, erbarme Dich über Zion, denn das ist das Haus unseres Lebens! sie, die Seelengebeugte, mögest Du bald, in unseren Tagen, befreien! Gelobt seist Du, Ewiger, der Du Zion in ihren Kindern erfreust!

שמחנו Erfreue uns, o Ewiger, unser Gott, durch den Propheten Eliahu, Deinen Diener, und durch das Reich des Hauses Davids, Deines Gesalbten, der recht bald kommen und unser Herz froh machen möge! Kein Fremder wird dann mehr auf seinem Throne ruhen, nicht wieder werden Andere seine Herrlichkeit in Besitz nehmen; denn bei Deinem heiligen Namen hast Du ihm geschworen, daß sein Licht nimmermehr verlöschen soll. Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Davids!

Für die Thora, für den Gottesdienst und für die Propheten, so wie für (diesen Sabbath und) diesen Tag des Mazzothfestes, welchen Du uns gegeben hast, Ewiger, unser Gott, (zur Heiligkeit und Ruhe,) zur Wonne und Freude, zur Herrlichkeit und zum Ruhme — für dies Alles, Ewiger, unser Gott, danken wir Dir und preisen wir Dich; gepriesen werde Dein Name durch den Mund aller Lebenden unaufhörlich in Ewigkeit! Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath) Israel und die Festes-Zeiten!

Am Sabbath werden vor אשרי (Seite 135) die folgenden Stücke eingeschaltet.

יקום פרקן Vom Himmel hernieder komme Freiheit, Gunst, Gnade und Erbarmen, langes Leben und sorgenfreie Nahrung, himmlischer Beistand, Gesundheit des Leibes und höhere Erleuchtung, gesunde und fortdauernde Nachkommenschaft, eine Nachkommenschaft, die nie abweicht von den Worten des Gesetzes und nie sie vernachlässigt — für unsere Lehrer und Meister, die heilige Sinode im Lande Israel und in Babel, für die Häupter der Unionen, die Häupter der Vertriebenen, die Häupter der Hochschulen, und die Richter am Thore, für alle ihre Schüler und die Schüler

סַגֶּרֶת וּמְסֻגֶּרֶת מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵין יוֹצֵא
וְאֵין בָּא: וַיִּ֣רְא יְהוָ֔ה אֶת־יְהוֹשֻׁ֖עַ וַיְהִי
שָׁמְעוֹ בְּכָל־הָאָֽרֶץ:

המפטיר יברך ברכות אחרונות.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים
צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנֶּאֱמָן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה הַמְדַבֵּר
וּמְקַיֵּם שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק: נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא־יָשׁוּב רֵיקָם
כִּי־אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּ֣רוּךְ אַתָּ֔ה יְיָ֖ הָאֵ֣ל הַנֶּאֱמָ֑ן בְּכָל־דְּבָרָיו:
רַחֵם עַל־צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ:
שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית
דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ עַל־כִּסְאוֹ לֹא־יֵשֵׁב זָר
וְלֹא יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת כְּבוֹדוֹ. כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ
לוֹ שֶׁלֹּא יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד:
עַל־הַתּוֹרָה וְעַל־הָעֲבוֹדָה וְעַל־הַנְּבִיאִים וְעַל־יוֹם השבת
הזה ועל יום חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לקדשה ולמנוחה
לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת. עַל־הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ
אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל־
חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: בָּ֣רוּךְ אַתָּ֔ה יְיָ֖ מְקַדֵּ֣שׁ השבת וְיִשְׂרָאֵ֑ל וְהַזְּמַנִּים:

Am Sabbath werden vor אשרי (Seite 134) die folgenden Stücke eingeschaltet.

יְקוּם פֻּרְקָן מִן שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי יְחַיֵּי אֲרִיכֵי
וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִּשְׁמַיָּא וּבְרִיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא מַעֲלָיָא.
זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא. וְזַרְעָא דִּי לָא יִפְסוֹק וְדִי לָא יִבְטוֹל מִפִּתְגְּמֵי
אוֹרָיְתָא: לְמָרָן וְרַבָּנָן חֲבוּרָתָא קַדִּישָׁתָא. דִּי בְאַרְעָא
דְּיִשְׂרָאֵל וְדִי בְּבָבֶל. לְרֵישֵׁי כַלֵּי וּלְרֵישֵׁי גָלְוָתָא וּלְרֵישֵׁי
מְתִיבְתָא וּלְדַיָּנֵי דִּי בָבָא: לְכָל־תַּלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל־תַּלְמִידֵי

ihrer Schüler und für Alle, die sich des Gesetzes befleißigen. Der Herr der Welt segne sie, verlängere ihr Leben, mehre ihre Tage und gebe ihren Lebensjahren Dauer; sie mögen befreit und errettet werden von jeder Noth und allen übeln Zufällen; unser Herr im Himmel sei ihre Stütze zu jeder Zeit und Stunde! — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

יקום פרקן Vom Himmel hernieder komme Freiheit, Gunst, Gnade und Erbarmen, langes Leben und sorgenfreie Nahrung, himmlischer Beistand, Gesundheit des Leibes und höhere Erleuchtung, gesunde und fortdauernde Nachkommenschaft, eine Nachkommenschaft, die nicht abweicht von den Worten des Gesetzes und nie sie vernachlässigt — für diese ganze heilige Gemeinde, groß und klein, Kinder und Frauen. Der Herr der Welt segne Euch, verlängere Euer Leben, mehre Euere Tage und gebe Eueren Lebensjahren Dauer. Ihr möget befreit und errettet werden von jeder Noth und allen übeln Zufällen; unser Herr im Himmel sei Euere Stütze zu jeder Zeit und Stunde! — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

מי שברך Er, der unsere Väter, Abraham, Isaak und Jakob gesegnet, er segne diese gesammte heilige Gemeinde nebst allen heiligen Gemeinden, sammt Frauen, Söhnen und Töchtern, sowie Alle, welche Synagogen zum Gebet errichten, Alle, die dieselben besuchen, um darin zu beten, welche darin Licht zur Beleuchtung und Wein zu Kiddusch und Habdalah spenden, welche Labung für Wandrer und Almosen für die Armen geben, und Alle, welche treulich Gemeindeangelegenheiten verwalten. Der Heilige — gelobt sei er — lohne sie, halte ab von ihnen jedes Leid, erhalte sie gesund an Leib und Seel', vergebe alle ihre Sünden, und verleihe Glück und Segen allen Werken ihrer Hände in Gemeinschaft mit allen ihren Brüdern vom Hause Israel. — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

Der Vorbeter spricht folgendes Gebet für das Wohl des Landesherrn.

הנותן Er, der den Königen Sieg und Gewalt den Fürsten verleiht — sein Reich ist das Reich aller Ewigkeiten — der David, seinen Knecht, von Unheilsschwert befreit, der einen Weg durch's Meer, durch gewaltige Wasser einen Pfad gebahnt: — er segne, behüte und bewahre, unterstütze, erhöhe, vergrößere und hebe hoch empor unseren Regenten N. N. — es steige dessen Glorie! — Er, der König aller Könige, der Allbarmherzige erhalte und behüte ihn, bewahre ihn vor jedem Uebel, Verdruß und Schaden, unterwerfe Nationen seiner

תַּלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל־מָן דְּעָסְקִין בְּאוֹרַיְתָא. מַלְכָּא דְעָלְמָא
יְבָרֵךְ יָתְהוֹן וְיֵכֵישׁ חַיֵּיהוֹן וְיִסְגֵּא יוֹמֵיהוֹן וְיִתְאֲרְכָה לִשְׁנֵיהוֹן.
וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתֵּזְבוּן מִן כָּל־עָקָא וּמִן כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין
מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְסַעְדְהוֹן כָּל־זְמַן וְעִדָּן וְנֹאמַר אָמֵן:

יְקוּם פֻּרְקָן מִן־שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי
וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִי־שְׁמַיָּא וּבְרִיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא
מַעֲלָיָא, זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא זַרְעָא דִי לָא־יִפְסְקוּן דִי לָא־יִבְטֵל
מִפִּתְגָּמֵי אוֹרַיְתָא, לְכָל־קְהָלָא קַדִּישָׁא הָדֵן רַבְרְבַיָּא עִם
זְעֵירַיָּא טַפְלָא וּנְשַׁיָּא. מַלְכָּא דִי־עָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְכוֹן יְכֵישׁ
חַיֵּיכוֹן וְיִסְגֵּא יוֹמֵיכוֹן וְיִתֵּן אַרְכָה לִשְׁנֵיכוֹן. וְיִתְפָּרְקוּן
וְיִשְׁתֵּיזְבוּן מִן כָּל־עָקָא וּמִן כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין. מָרָן דִּי
בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְסַעְדְכוֹן כָּל־זְמַן וְעִדָּן. וְנֹאמַר אָמֵן:

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב הוּא יְבָרֵךְ אֶת־כָּל־
הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה עִם כָּל־קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ, הֵם וּנְשֵׁיהֶם
וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם וְכֹל אֲשֶׁר לָהֶם. וּמִי שֶׁמְּיַחֲדִים בָּתֵּי
כְנֵסִיּוֹת לְתְפִלָּה. וּמִי שֶׁבָּאִים בְּתוֹכָם לְהִתְפַּלֵּל. וּמִי
שֶׁנּוֹתְנִים נֵר לַמָּאוֹר וְיַיִן לְקִדּוּשׁ וּלְהַבְדָּלָה וּפַת לָאוֹרְחִים
וּצְדָקָה לָעֲנִיִּים. וְכָל־מִי שֶׁעוֹשְׂקִים בְּצָרְכֵי צִבּוּר בֶּאֱמוּנָה.
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְשַׁלֵּם שְׂכָרָם וְיָסִיר מֵהֶם כָּל־מַחֲלָה
וְיִרְפָּא לְכָל־גּוּפָם וְיִסְלַח לְכָל־עֲוֹנָם וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה
בְּכָל־מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם עִם כָּל־יִשְׂרָאֵל אֲחֵיהֶם. וְנֹאמַר אָמֵן:

הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים וּמֶמְשָׁלָה לַנְּסִיכִים. מַלְכוּתוֹ
מַלְכוּת כָּל־עוֹלָמִים. הַפּוֹצֶה אֶת־דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה.
הַנּוֹתֵן בַּיָּם דֶּרֶךְ וּבְמַיִם עַזִּים נְתִיבָה. הוּא יְבָרֵךְ וְיִשְׁמוֹר
וְיִנְצוֹר וְיַעֲזוֹר וִירוֹמֵם וְיגַדֵּל וְינַשֵּׂא לְמַעְלָה אֶת אֲדוֹנֵנוּ פלוני
יָרוּם הוֹדוֹ: מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יְחַיֵּהוּ וְיִשְׁמְרֵהוּ
וּמִכָּל־צָרָה וְנֶגַע וְנֶזֶק יַצִּילֵהוּ. וְיַרְבֵּר עַמִּים תַּחַת רַגְלָיו וַיַּפֵּיל

Botmäßigkeit, stürze seine Feinde vor ihm und beglücke ihn in allen seinen Richtungen. Er, der König aller Könige, der Allbarmherzige, möge seinem Herzen und den Herzen seiner Räthe und Beamten Mitleid einflößen, um uns und ganz Israel wohlzuthun. In seinen und in unsern Tagen wird Juda geholfen werden und Israel wird sicher ruhen; es wird ein Erlöser kommen für Zion, so Gott will! — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

Heil den Bewohnern Deines Tempels! sie preisen Dich ohn' Unterlaß.

Heil dem Volke, dem es so ergeht! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige!

Loblied Davids.

Mein Gott, o König, Dich will ich erheben, Deinen Namen ewig preisen. Täglich lobe ich Dich, rühme Deinen Namen für und für. Groß ist der Ewige und hochgerühmt, unerforschlich seine Größe. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und verkündet Deiner Allmacht Thaten. Die Pracht und Herrlichkeit Deiner Majestät, und Deine Wunder will ich besingen. Alles spricht von Ehrfurcht Deiner Allmacht, auch ich will Deine Herrlichkeit verkünden. Alles singt ein Denkmal Deiner großen Güte und rühmet Deine Allgerechtigkeit; Allgnädig, allbarmherzig ist der Ewige, langmüthig und von großer Liebe. Gütig ist der Ewige gegen Alle, und sein Erbarmen waltet über alle seine Werke. Ewiger, Dir danken alle Deine Werke, Dich lobpreisen Deine Frommen, besingen Deines Reiches Herrlichkeit, unterhalten sich von Deiner Allmacht, um kund zu thun den Menschenkindern Deine Thaten, die Pracht und Herrlichkeit Deines Reiches. Dein Reich ist das Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Der Ewige stützet alle Fallenden, und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen harren auf Dich und Du gibst ihnen ihre Speise zur rechten Zeit. Allmilde öffnest Du Deine Hand und sättigst was da lebt mit Wohlgefallen. In allen seinen Wegen ist der Ewige gerecht, in allen seinen Thaten gütig. Der Ewige ist nahe Allen, die ihn anrufen, Allen, die ihn anrufen in Wahrheit. Er thut, was Gottesfürchtigen behagt, erhört ihr Flehen und hilft ihnen. Er behütet Alle, die ihn lieben, und rottet alle Frevler aus. Mein Mund soll Lob des Ewigen singen, alles Fleisch lobsinge seinem heiligen Namen immer und ewig. Wir preisen Jah — von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

שׁוֹנְאָיו לְפָנָיו וּבְכֹל אֲשֶׁר־יִפְנֶה יַצְלִיחַ. מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
בְּרַחֲמָיו יִתֵּן בְּלִבּוֹ וּבְלֵב כָּל־יוֹעֲצָיו וְשָׂרָיו רַחֲמָנוּת לַעֲשׂוֹת
טוֹבָה עִמָּנוּ וְעִם כָּל־יִשְׂרָאֵל. בְּיָמָיו וּבְיָמֵינוּ תִּוָּשַׁע יְהוּדָה
וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֹּן לָבֶטַח וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל. וְכֵן יְהִי רָצוֹן. וְנֹאמַר אָמֵן:

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה:

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

תְּהִלָּה לְדָוִד. אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם
וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ
וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ
וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ
אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר
רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם
וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ
כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ
וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר
מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־
דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי
כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד
בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ
בֶּאֱמֶת: רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם:
שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת
יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

Es lobe Alles den Namen des Ewigen, denn sein Name allein ist hocherhaben!

Die Gemeinde antwortet:

Seine Herrlichkeit waltet über Erd' und Himmel. Er erhöhet seines Volkes Glück; er ist der Ruhm aller seiner Frommen, der Kinder Israel, das ihm nahe Volk. Hallelujah!

Am Sabbath.

(Psalm 29.) Psalm von David. Gebet dem Ewigen, Söhne der Allmacht, gebet dem Ewigen Ehre und Sieg! Gebet dem Ewigen seines Namens Ehre, werfet euch nieder vor ihm in heiligem Schmuck! Die Stimme des Ewigen rollt über den Wassern, der Gott der Ehre fährt donnernd über gewaltigen Wassern. Die Stimme des Ewigen mit Kraft, die Stimme des Ewigen mit Pracht, die Stimme des Ewigen zersplittert Zedern, Libanons Zedern zersplittert der Ewige, läßt hüpfen sie wie muthig Kalb, Libanon und Sirion wie junges Reëm. Die Stimme des Ewigen wirft flammenden Blitz, die Stimme des Ewigen erschüttert die Wüste, die Wüste zu Kades erschüttert der Ewige. Die Stimme des Ewigen regt auf das scheue Gewild, entblättert die Wälder — aber in seinem Palaste spricht Alles: Herrlichkeit! Der Ewige saß zur Sündfluth auf dem Throne; der Ewige allein regiert immerdar die Welt. Der Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden!

An Wochentagen.

(Psalm 24.) Ein Psalm von David. Des Ewigen ist die Erd' und was sie füllet, Welt und Bewohner sind sein! er hat über Meere sie festgestellt, über Ströme sie gebaut! Wer darf den Berg des Ewigen besteigen? wer seine heilige Stätte betreten! Wer reiner Hände, lautern Herzens ist, wer Meineid nie betheuert, zum Truge nie geschworen, er wird empfangen Segen vom Ewigen, und Huld vom Gotte seines Heils. Das ist das Geschlecht, das Gott verehrt, Dein Angesicht zu schau'n sich sehnt, das ist Jakobs Geschlecht! Selah. Erhebet, ihr Thore, das Haupt, erschließet euch, ewige Pforten — es kommt der König der Ehre! Wer ist der König der Ehre? Der Ewige, gewaltig und stark, der Ewige, ein Held im Streit. Erhebet, ihre Thore, das Haupt, erschließet die ewigen Pforten — es kommt der König der Ehre! Wer ist der König der Ehre? Der Ewige Zebaoth, Er ist der König der Ehre! Selah.

Bei'm Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

ובנוחה Wenn die Lade niedergesetzt ward, sprach er: „Ruhe nunmehr, o Ewiger, unter der Menge der Tausenden Israels!" Ziehe ein, o Ewiger, in Deinen Ruhesitz, Du und die Lade Deiner Herrlichkeit. Laß Tugend Deine Priester kleiden, laß Deine Heiligen frohlocken! Um Davids, Deines Knechtes, willen verweigere nicht, was Dein Gesalbter fleht! „Eine herrliche Lehre habe ich euch gegeben; meine Thora verlasset nicht! Sie ist ein Baum des Lebens Denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne, und alle ihre Pfade Frieden." Führe uns zu Dir zurück, o Ewiger, und laß uns heimkehren; verjünge unsre Tage wie vormals!

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ׃

Die Gemeinde antwortet:

הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה
לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ׃

כ"ש. Am Sabbath.	כ"ד. An Wochentagen.
מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי אֵלִים	לְדָוִד מִזְמוֹר לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ
הָבוּ לַיהוָה כָּבוֹד וָעֹז׃ הָבוּ לַיהוָה	תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ׃ כִּי הוּא עַל־יַמִּים
כְּבוֹד שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲווּ לַיהוָה בְּהַדְרַת־	יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ׃ מִי־יַעֲלֶה
קֹדֶשׁ׃ קוֹל יְהוָה עַל־הַמָּיִם אֵל־	בְּהַר יְהוָה וּמִי־יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ׃
הַכָּבוֹד הִרְעִים יְהוָה עַל־מַיִם רַבִּים׃	נְקִי כַפַּיִם וּבַר־לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא
קוֹל־יְהוָה בַּכֹּחַ קוֹל יְהוָה בֶּהָדָר׃	לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה׃
קוֹל יְהוָה שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיְשַׁבֵּר יְהוָה	יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְהוָה וּצְדָקָה
אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן׃ וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־	מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ׃ זֶה הוֹר דֹּרְשָׁו
עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ בֶן־רְאֵמִים׃	מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה׃ שְׂאוּ
קוֹל־יְהוָה חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ׃ קוֹל	שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי
יְהוָה יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְהוָה מִדְבַּר	עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי זֶה
קָדֵשׁ׃ קוֹל יְהוָה יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת	מֶלֶךְ הַכָּבוֹד. יְהוָה עִזּוּז וְגִבּוֹר
וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר	יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה׃ שְׂאוּ שְׁעָרִים
כָּבוֹד׃ יְהוָה לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב	רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא
יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם׃ יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ	מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד.
יִתֵּן יְהוָה יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם׃	יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה׃

Bei'm Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל׃ קוּמָה יְיָ
לְמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ׃ כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ
יְרַנֵּנוּ׃ בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ׃ כִּי לֶקַח
טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ׃ עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים
בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר׃ דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ
שָׁלוֹם׃ הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם׃

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn, wie Du verheißen hast! Gedenke Deiner Huld, o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und bei'm Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Herr, öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! — König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter!

In einigen Gemeinden.

Der dem Winde zu wehen und dem Regen zu fallen gebeut.

מכלכל Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der

תפלת מוסף.

הש"ץ אומר חצי קדיש.

וְעַתָּה יַגְדֵּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ.
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית־
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִרָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן:

ממוסף מפסיקים לאמר משיב הרוח, עד זמיני עלרת, ובחול ג"כ מפסיקים לאמר טל ומטר. וי"א הש"ץ פוסק להזכיר משיב הרוח בתפלת מוסף, אבל הקהל מזכירי' ואין פסוקי' עד מנח' שמעו כדי שהש"ץ יספיק בתפלת מוסף, וכן נוהגים בקצת קהלות. אבל בספר"מ המנהג, שהש"ץ מכריז בקול מכלכל חיים בחסד, ואז גם היחיד פסוק בתפלת מוסף; וכן מנהג רוב הקהלות.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל
לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.

בק"ק לונדריש: מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגָּשֶׁם׃

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ

Erde ſchlummern. Wer iſt wie Du, allmächtiger Gott! Wer iſt Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebſt Du einſt die Todten wieder! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der die Todten belebt!

אתה Du biſt heilig, heilig iſt Dein Name, und Heilige lobpreiſen Dich jeglichen Tag. Selah! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, heiliger Gott!

אתה בחרתנו Du haſt uns aus allen Völkern erkoren; Du liebteſt uns und fandeſt Wohlgefallen an uns; Du haſt uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du haſt uns genähert, o König, Deinem Dienſte und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

ותתן לנו Und ſo gabſt Du uns in Liebe, Ewiger, unſer Gott, (Sabbathtage zur Ruhe und) Feiertage zur Freude, Feſte und Wonnezeiten zur Fröhlichkeit, (dieſen Sabbath und) dieſes Mazzothfeſt, den Zeitpunkt unſerer Befreiung, (in Liebe) zur Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Egypten.

ומפני Aber um unſerer Sünden willen ſind wir aus unſerem Lande vertrieben und weit entfernt von unſerem eignen Boden; nun können wir nicht mehr hinaufwallen und erſcheinen und uns niederwerfen vor Dir und können nicht erfüllen unſere Pflichten in jenem von Dir erkornen Tempel, in jenem großen und heiligen Hauſe, das Deinen Namen geführt — wegen der Gewalt, die an Deinem Heiligthume verübt worden. O möge es doch Dein Wille ſein, Ewiger, unſer Gott und Gott unſerer Väter, erbarmungsvoller König, mit Deiner Allbarmherzigkeit zurückzukehren, Dich unſer und Deines heiligen Tempels zu erbarmen, ihn bald wieder zu erbauen und zu erhöhen deſſen Herrlichkeit. O Vater und König, laß uns kund werden die Herrlichkeit Deiner Regierung; erſcheine, und erhebe Dich vor den Augen aller Lebendigen; führe unſere Zerſtreuten aus den Völkern herbei und ſammle unſere Verbannten aus allen Winkeln der Erde; bring' uns dann nach Deiner Stadt Zion in Wonne und nach Jeruſalem, der Wohnung Deines Heiligthums, in ewiger Freude! Dort wollen wir Dir unſere pflichtgemäßen Opfer zubereiten, die

לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:
אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ.
וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ
הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שַׁבָּתוֹת לִמְנוּחָה
וּמוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת
הַזֶּה וְאֶת יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זְמַן חֵרוּתֵנוּ בְּאַהֲבָה
מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ
וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲלוֹת וְלֵרָאוֹת וּלְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֶיךָ
וְלַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתְךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ:
יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן
שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
וְתִבָּנֶה מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ גַּלֵּה כְּבוֹד
מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל חָי
וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מֵיַרְכְּתֵי אָרֶץ
וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ
בְּשִׂמְחַת עוֹלָם וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ

täglichen nach ihrer Ordnung und die Mussafopfer nach ihrer Vorschrift; das Mussafopfer (dieses Sabbaths und) dieses Mazzoth-Festes wollen wir in Liebe zubereiten und Dir darbringen nach dem Gebote Deines Willens, so wie Du es in Deiner Thora durch Deinen Diener Mosche aus dem Munde Deiner Herrlichkeit hast niederschreiben lassen, wie es heißt:

Am Sabbath wird hier eingeschaltet:

וביום „Am Sabbath zwei jährige Lämmer ohne Fehler, und zum Mehlopfer zwei Zehntel feinen Mehls mit Oel eingerührt, nebst dem Trankopfer dazu. Dieses ist das Ganzopfer für jeden Sabbath, außer dem täglichen Ganzopfer, nebst dessen Weinopfer."

Am vierzehnten Tage des ersten Monats wird das Peßach dargebracht, dem Ewigen zu Ehren. Am fünfzehnten Tage dieses Monats ist Fest und wird sieben Tage ungesäuert Brod gegessen. Am ersten Tage ist heilige Verkündigung, und da sollt ihr keine Kunstarbeit verrichten. Und ihr sollt dem Ewigen zu Ehren als Ganzopfer, vom Feuer zu verzehren, darbringen: zwei junge Stiere, einen Widder, sieben jährige Lämmer, die euch alle ohne Fehler sein müssen.

ומנחתם Dazu ihr Mehl- und Trankopfer, wie vorgeschrieben: drei Zehntel zu jedem Stiere, zwei Zehntel zu jedem Widder, ein Zehntel zu jedem Schafe; Wein zum Trankopfer; einen Bock zur Versöhnung und die zwei täglichen Opfer nach ihrer Vorschrift.

Am Sabbath wird hier eingeschaltet.

ישמחו Sie werden sich Deines Reiches freuen, die den Sabbath feiern und ihn ein Seelenvergnügen nennen. Ein Volk, das den Siebenten heiligt, genießt den Wonnegenuß Deiner Güte. Der Siebente gefiel Dir wohl, Du hast ihn geheiligt und nanntest ihn den anmuthigsten der Tage, zum Andenken an das Schöpfungswerk.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, erbarmungsvoller König, erbarme Dich über uns. Gütiger, allgütiger Gott, laß Dich von uns erflehen, kehre zurück zu uns mit Deiner grenzenlosen Barmherzigkeit, um der Erzväter willen, die Deinen Willen geübt. Erbaue Deinen Tempel wieder wie vormals und gründe Dein Heiligthum auf seiner Stätte, laß uns dessen Bau anschauen und erfreue uns mit seiner Vollführung; führe die Priester wieder zu ihrem Dienste, die Leviten zu ihren Gesängen und Psalmen, und Israel nach

תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם: וְאֶת מוּסַף יוֹם
השבת הזה ואת מוסף יום חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב
לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ
בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

מִן שבת ווירד היער מיינגעמַלטעט:

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה
בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ פֶּסַח לַיהוָה:
וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חָג שִׁבְעַת יָמִים מַצּוֹת
יֵאָכֵל: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא
תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם
וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כַּמְּדֻבָּר שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר.
וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ. וְשָׂעִיר
לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

מִן שבת ווירד היער ישמחו מיינגעמַלטעט:

יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי
שְׁבִיעִי. כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ וְהַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ
וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם
עָלֵינוּ טוֹב וּמֵטִיב הַדָּרֵשׁ לָנוּ שׁוּבָה אֵלֵינוּ
בְּרַחֲמוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגַלַּל אָבוֹת שֶׁעָשׂוּ רְצוֹנֶךָ בְּנֵה
בֵיתְךָ כְּבַתְּחִלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל־מְכוֹנוֹ וְהַרְאֵנוּ
בְּבִנְיָנוֹ וְשַׂמְּחֵנוּ בְּתִקּוּנוֹ וְהָשֵׁב כֹּהֲנִים לַעֲבוֹדָתָם
וּלְוִיִּם לְשִׁירָם לְזִמְרָם וְהָשֵׁב יִשְׂרָאֵל לְנְוֵיהֶם

seiner Heimath zurück. Daselbst wollen wir hinaufwallen und erscheinen und uns niederwerfen vor Dir an unserm dreimaligen Feste, nach Vorschrift Deiner Thora: „Dreimal im Jahre soll alles Männliche bei dir vor dem Ewigen, deinem Gotte, erscheinen an dem Orte, den er erwählen wird, am Feste der ungesäuerten Brode, am Wochenfeste und am Laubhüttenfeste. Man soll aber nicht leer vor dem Ewigen erscheinen. Jeder nach seiner Gabe, je nach dem Segen, den der Ewige, dein Gott, dir geschenkt."

והשיאנו Laß uns empfangen, Ewiger, unser Gott, den Segen Deiner Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, wie Du wohlwollend uns zu segnen verheißen hast. (Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Antheil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, (in Liebe und Wohlgefallen,) in Freude und Wonne (Deinen heiligen Sabbath und) Deine heiligen Feste genießen, damit in Dir sich freue Israel, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath,) Israel und die Festes-Zeiten.

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertraut sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unaussprechlichen Wohlthaten, die Du uns zu jeder Zeit —

וְשָׁם נַעֲלֶה וְנֵרָאֶה וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ בְּשָׁלֹשׁ פַּעֲמֵי רְגָלֵינוּ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פְּנֵי יְהוָה רֵיקָם: אִישׁ כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ:

וַהֲשִׁיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לזכר אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב

Abends, Morgens und Mittags — erweiseſt. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

ועל Für dies Alles ſei Dein Name, unſer König, gelobt und hochgeprieſen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und Alles, was lebt, ſoll Dir danken und in Wahrheit preiſen Deinen Namen; Allmächtiger, unſer Heil und unſere Hilfe biſt Du. Selah! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, Allgütiger iſt Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

שים Verleihe Frieden, Glück und Segen, Gunſt, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, Alle wie Einen, im Lichte Deines Antlitzes; denn im Lichte Deines Antlitzes gabſt Du uns, Ewiger, unſer Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil und Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu ſegnen. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der ſein Volk Israel ſegnet mit Frieden!

אלהי Mein Gott, bewahre meine Zunge vor Böſem, und meine Lippen vor Betrüglichreden! Laß meine Seele gegen meine Läſterer gelaſſen und gegen Jeden geduldig ſein, wie Staub der Erde! Erſchließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerſtöre die Pläne aller derer, die Böſes wider mich ſinnen und vereitle ihre Gedanken! Thue es um Deines Namens willen, thue es um Deiner Rechten, thue es um Deiner Heiligkeit, thue es um Deiner Lehre willen! Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beiſtehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöſer! — Der da Frieden ſtiftet in ſeinen Höhen, er ſtifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel! Darauf ſprechet Amen:

Möge es Dein Wille ſein, o Ewiger, unſer Gott und Gott unſerer Väter, den heiligen Tempel bald, in unſeren Tagen, wieder zu erbauen, daß Jeder ſeinen Antheil an Deinem Geſetze nehme!

וָבָקֶר וְצֹהָרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה, וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יִהְיוּ רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Thau-Gebet.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe. — König, Helfer, Retter und Schild!

ברעהו Mit Erlaubniß des Allmächtigen will ich in Gleichnissen sprechen, in diesem Gebete will ich der Gemeinde vom Thau sprechen, daß sie sich erfreue. Der Thau erfrischt Erde und Gewächse, unter seinem Schatten gedeihen sie mit Freuden; der Thau ist ein Zeichen der Jugend, ein Beschützer des Keims. Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter!

תהומות Des Abgrundes Tiefe sehnt sich nach seinem Träufeln, so wie die ganze Flur nach ihm schmachtet. Im Mussaf-Gebet erwähnen wir seiner, denn sein Andenken erhöht die Allmacht Gottes. Durch die Wunderkraft des Thaues erwachen einst zum Leben wieder, die tief in Grüften schlummern.

ארשה Mit Erlaubniß! Ich werde die Sprache meines Herzens durch Lippen und Zunge auszudrücken suchen. Möchten doch meine Worte nicht mißfallen, dies ist meine heimliche Bitte. Für das von Gott bewachte Volk werde ich unaufhörlich bitten; möchte doch meine Bitte an diesem ersten Tage wohlgefällig sein, wie das Opfer von Nachschon! Nie soll meine Stimme aufhören, den Allerhabensten anzurufen, immer werde ich ihn preisen bei Erwägung der Wunderkraft des Thaues. So lange ich denken werde, soll er, der Allgeliebte, hochgepriesen werden in diesem Thau-Gebet. Das Volk, das sich nach ihm sehnt, will ich in's Heiligthum zur Gemeinde Gottes sammeln — er selbst wird sich dabei einfinden — ihre Aufführung gefällt ihm wohl. — Bei'm Eingang weil' ich dann in tiefster Ehrfurcht vor dem Angesicht meines Wohlthäters und erzähle dann die Milde des Thaues in diesem Mussaf-Gebete. Unaufhörlich werde ich bitten, unaufhörlich zu ihm flehen, daß das Getreide wohl gedeihe, die Ernte ersprießlich werde. Auch darin möcht' er mir willfahren, die Fluthen des Regens nun

תפלת טל.

הש"ץ חוזר התפלה. נהגינן קהלות פותחים המחזן עד נקודי סעיפים.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן.

ק' בָּרְעָתוֹ, אַבִּיעָה חִידוֹת. בְּעֵם זוּ בְּזוּ בְּטַל לָהַחֲרוֹת.
ת' טַל, גִּיא וּדְשָׁאֶיהָ לַחֲדוֹת. דָּצִים בְּצִלּוֹ לְהֶחָרוֹת.
אוֹת יַלְדַּת טַל לְהָגֵן לְתוֹלָדוֹת: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.

נקלת קהלות, ועמסן פֿפֿר"מ, גומר הש"ץ עד ומצמיח ישועה, וי"ח עד להחיות מתים.

ק' תְּהוֹמוֹת, חֲדַם לְרִסְיסוֹ כְּסוּפִים. וְכָל נְאוֹת דֶּשֶׁא לוֹ נִכְסָפִים. ת' טַל, זִכְרוֹ גְּבוּרוֹת מוֹסִיפִים. חָקוּק בְּגִישַׁת מוֹסָפִים. טַל, לְהַחֲיוֹת בּוֹ נְקוּדֵי סְעִיפִים: סוגרין המחזן.

ע"פ א"ב כפול.

ק' אֶרֶשׁ אֱרוֹשׁ רַחֲשׁוֹן. בְּאֶרֶשׁ גִּיב וְלָשׁוֹן. אַתְחִין בְּחִין לַחֲשׁוֹן. דִּבְבִי מִלַּעֲשׁוֹן: בְּעֵד נְצוּרֵי כְּאִישׁוֹן. אֶפְגְּעָה בְּלִי לִישׁוֹן. בַּקָּשָׁה כְּשֵׁי נַחֲשׁוֹן. אֶרֶצָה בָּרִאשׁוֹן: גְּרֹנִי בַּל יָנַטַּל. מִקְרוֹא לָרָם וְנִטַּל. גִּוִּי בַּל יָבְטַל. מְהַזְּכִיר גְּבוּרוֹת טָל: דֵּעִי בַּל יוּטַל. רְשׁוּת מִלְטַל. דּוֹדִי יִתְנַטַּל. בְּשִׂיחַ תְּפִלַּת טָל: הֲמוֹן לוֹ נִכְסָף. לַעֲדַת אֵל אֶאֱסָף. הוּא אִתָּם יִתְאַסָּף. וּלְמַעֲשָׂיו יִכְסָף: וְאֶתְיַצְּבָה בַּסֶּלַע. לְחַלּוֹת פְּנֵי יָסַף. וְאֹמְרַת טַל אֶחֱסַף. לְחַבְּרָנָה בְּמוֹסָף: זְבֶד מַשְׂאַת בָּר. וְאָבִיב נְשִׁיקוֹת בָּר. זַעַק פִּי יְגַבָּר. וְשִׂיחַ לְשׁוֹנִי יְכַבָּר: חֵן וָחֶסֶד יְחַבָּר. לְחַנֵּנִי עַל דָּבָר.

abzuhalten; denn die Zeit des Regens ist vorüber. Nun trete ich näher mit meinem inbrünstigen Flehen vor das Angesicht des Allmächtigen, erwähne vor ihm des wohlgefälligen Gebrauchs der Gießopfer im Tempel und erflehe das Wohl unserer Greise und das Glück unserer Freunde. Dann wird meine Flöte ertönen in Lobgesängen, mein Mund ihm liebliche Psalmen singen, wie vormals am Meere. Mit Einstimmung der Vorgesetzten stehe ich betend auf meinem Stande hier um die Gewährung des kräftigen Thaues. Nach dem Rathe der Alten werde ich mich bilden bis in's Alter; ihre Lehren sind Verordnungen des göttlichen Gesetzes, sie gewähren den Einsichtsvollen Vergnügen, und Aufklärung einem vernünftigen Volke; ihre unabänderliche Lehre hat mich hieher beordert vor den heiligen Schrank, um zwischen den beiden steinernen Säulen zu stehen. Anhaltend will ich nun bitten, meine Lippen sollen unverschlossen bleiben wie der Ulam, mein Mund offen bleiben wie der Ithon. Möchte er mir doch Kraft und Stärke verleihen! Möchte er doch die Wolken des Thaues aufschließen, damit die Hitze keine Dürre verursache! Zum Allerhabensten richt' ich meine Blicke schmachtend im Gebet; möchte er doch seinen Hochgeschätzten (Israel) ebenso Wunder zeigen, wie er einst dem Gideon zeigte durch den Thau! Ich habe ihm das heilige Heer zusammengerufen, stehe in dessen Mitte, inbrünstig bete ich für dasselbe in tiefster Demuth. Aus der Schule der Weisen habe ich mich hieher begeben, um mein Gebet für Israel vorzubringen, die in der Enge schmachten. Aber ach, wie kann ich etwas Gefälliges hervorbringen, meine Lippen sind ja schwer! zum Weinen und Schreien schicke ich mich an, und so bringe ich meine zwei Gebete ächzend hervor. Im Morgengebet bat ich noch um Regen, damit sich das Erdreich bei'm Spätregen erquicke; nun lenk' ich wieder ein, wende mein Gebet vom Regen zum kräftigen Thau, jetzt in diesem Mittagsgebet. Meine Rede fließe wie Thau denen, die auf das Triefen des Thaues harren.

אאגרה Ich will sie zusammenrufen, die Söhne des mit Thau gesegneten Mannes (die Söhne Jakobs), vereint mit ihnen will ich um den Thau bitten; unter der großen Gemeinde will ich die Macht des Thaues verkünden. Das Antlitz meines Schöpfers will ich anbeten, mit Mund und Zunge will ich zu ihm flehen um die Gewährung des Thaues. Möchten ihm doch meine Worte gefällig sein, möchte mein Bitte hinaufsteigen,

חַשְׂרַת מַיִם יָעָבָר. כִּי הִנֵּה הַסְּתָוָו עָבָר: טַעַם רִנּוּן. וְשַׂאֲגִ שְׁנוּן. טַלְתִּי בְּתַחֲנוּן. אֶת פְּנֵי חַנּוּן: יְשִׁישֵׁי לַחֲנוּן. בְּזֶכֶר יַיִן לְבָנוֹן. יְדוּעֵי לִגְנוֹן. בְּפַסּוֹחַ וְגָנוֹן: כְּשָׂרִים וְכַחוֹלָלִים. אֲהַלֵּל כְּבַחֲלִילִים. כְּמִפִּי עוֹלָלִים. אֲשׁוֹרֵר הִלּוּלִים: לְשָׂא דַּע פְּלִילִים. צַוֹּתִי בְּמַסְלוּלִים. לְהַזָּכֵר בְּפִלּוּלִים. שֶׁוַּע גְּבוּרוֹת טְלָלִים: מִטַּעַם וְקִנִּים. אֶתְבּוֹנֵן עַד וְקָנִים. מוֹרִים תְּקוּנִים. כַּדַּת מְתֻקָּנִים: נִפְּת נְבוֹנִים. בִּינַת עַם מְבִינִים. נְטִיעַת דָּרְבָנִים. תְּוִכּוּנִי בֵּין שְׁנֵי לְחוֹת אֲבָנִים: שְׁפָתַי בְּשֶׁוַע אֶפְתַּח. כְּאוּלָם הַמְפָתָּח. שִׂיחוֹת פִּי אֶפְתַּח. כְּאִיתּוֹן אֲשֶׁר נִפְתָּח: עוֹ וְכֹחַ לִי יִמְתַּח. בַּדֵּק אֲשֶׁר מָתַח. עַב טַל יִפְתַּח. וְחֹרֶב בַּל יֵרְתָּח: פְּנֵי רָם וְנִשָּׂא. עַיִן בְּחִין אֶשָּׂא. פְּאֵרוֹ לְנוֹסָסָה. כְּמוֹ בְטַל נָסָה: צְבָאָיו לוֹ אֲגַיְסָה. וְאַתֶּם אֶתְגַּיְסָה. צָעוֹק בָּעֲדָם אֶתְנַגְּשָׂה. וְלֹא בְרוּחַ גַּסָּה: קַמְתִּי מִמּוּשְׁפָּתִים. לְהַפְגִּיעַ בְּעַד לָנִי שְׁפָתַיִם. קוֹל מָה אֶתֵּן בְּשִׂפְתוֹתַיִם. הֵן אֲנִי עֲרַל שְׂפָתָיִם: רוֹן בְּלִי עֲצַלְתַּיִם. עָרַכְתִּי בְּמַחְנוֹתַיִם. רָחַשְׁתִּי גִּישׁוֹת שְׁתַּיִם. בְּעַד שְׁאֵלוֹת שְׁתָּיִם: שַׁחֲרִית חַנּוֹתִי לַמָּטָר. בְּלָקְשׁוֹ גִּיא לַעֲטָר. שַׁבְתִּי לְקַחְתִּי עוֹד לִנְטָר. מִתְבּוֹנֵן עֵרֶךְ מָטָר: ט׳ תְּפִלַּת גְּבוּרוֹת טַל. חַלּוֹתִי בַצָּהַר לִנְטַל. תַּוֵּל אִמְרָתִי כַּטַּל. לְקוֹוֵי רְסִיסֵי טָל:

ע״ס א״ב מרונע.

אֲאַגְּרָה בְּנֵי אִישׁ הַמְשֻׁרָּר בְּטַל. אוֹעֵד אִתָּם לְחַנֵּן בְּעַד טַל. אֲבַשֵּׂר בְּקָהָל רָב זֶכֶר גְּבוּרוֹת טַל. אֲחַלֶּה פְּנֵי צוּרִי בְּזִיל אִמְרַת טָל: בְּפִתְחוֹן פִּי אֲחַלְּנוּ עֲלֵי טַל. בְּמַעֲנֵה

wie die Lage vom Thau! Einst war die Erscheinung des Thaues ein Zeichen des Bundes zwischen ihm und mir. Für jede Nation verderblich wie verzehrend Feuer, und mir ein Thau der Milde. Längst hat er mir verheißen, immer wie milder Thau zu sein. Im Glanze seiner Majestät erschien er mir, und sein Haupt war voll Thaues. Selbst zum Anbeginn des Weltalls wählt sein göttlicher Wille den Zeitpunkt des Thaues. Dabei hat er die heilige Thora*) zu Rathe gezogen, und ihr Plan war treulich befolgt. Er senkte die Pfeiler der Erde, befestigte jene unermeßliche Höhe und legte in sie den Keim zum triefenden Thaue. Das Paradies trieb seine Sprößlinge hervor vermittelst eines Gewölkes von Thau. Einen Vorrath von Thau hat er in seiner hohen Veste aufbewahrt und Einen in Grundstoff der Erde verschlossen; er bildete hievon den Körper eines Irdischen und beseelte ihn mit Leben durch den belebenden Thau. Der Thau war die Kraft des vormaligen Erdreichs, die Nahrung von Saat, Gras und Blüthe. Noch hat es nicht geregnet, die Tropfen des Thaues waren's, welche die Erde erfrischten und belebten. Ihr ist ein ansehnlicher Vorrath des erquickenden Thaues zugetheilt worden, daß sie auch einst damit belebe, die in ihrem Schooße schlummern. Und wie sie einst des Regens bedurfte, so ward sie mit einem Gewitterregen besucht, der ihr ersprießlich war auf vierzig Jahre — die Beschwerlichkeit der Fluthen war damals noch unbekannt. Von dieser Beschaffenheit war die Erde bis zum zehnten Geschlecht (von Adam bis Noah), sie wurde bethauet und befruchtet. Jetzt entstand ein thörichtes Gesindel, sein Uebermuth trotzte der weisen Vorsehung: „Was nützt sie uns," sprachen sie, „wir bedürfen ihres Regens nicht, der natürliche Thau ist uns ersprießlich!" Sie wurden ihrem Frevel gemäß bestraft und von der Erde vertilgt allesammt durch Hitze und siedenden Thau. Nur Noah mit den Seinigen wurde in den Schutz der Arche aufgenommen und gerettet, dies war der Rathschluß des Allgütigen, damit die Welt auch fernerhin bestehe. Er errichtete einen Bund mit ihm (Noah) und der zerrütteten Erde, mit der Zusicherung, so lange die Erde sein wird, sie immer mit Regen und Thau zu versorgen. Nun kam ein Zug von Morgen her, sie waren unweise, achteten nicht das Strafgericht, das jene Frevler getroffen, rotteten sich zusammen und wähnten, den Himmel zu bestürmen. Aber Zwietracht theilte sie wieder und

*) Der Inbegriff aller Weisheit.

לְשׁוֹנִי אֲפַתֶּנּוּ עֲדֵי טַל. בְּהַפִּיקִי מַעַן אֶרְצָה כְּרָסִים טַל.
בְּגִשְׁתִּי צָקוּנִי עַל כְּשִׁכְבַת טָל: גַּל בֵּינוֹ לְבֵינִי סִיּוּם אוֹת
טַל. גָּלוּי לַכֹּל כְּאֵשׁ אוֹכְלָה וְלִי כִּפְרִיחַת טַל. גָּמַר מֵאָז
אִמֶּר חֵיוֹת לִי כַּטַּל. גַּם בְּהוֹפִיעוֹ בִי דָּפַק בְּרֹאשׁ נִמְלָא
טָל: דָּרַשׁ וְחָקַר מֵאָז וְחָלַשׁ חֻטַּל. דֹּק וָחֶלֶד לְכוֹנֵן בְּקֶץ
עִתּוֹתַי טַל. דַּת קְנוּיַת קֶדֶם רְשׁוּת מְנָה נָטַל. דֵּעַ בָּהּ
נוֹעַץ וּמְאוּם לֹא בְטַל: הִטְבִּיעַ אַדְנֵי נֶשִׁי הֲדוֹם וְכֶם
הַמְנַטַּל. הוֹלִיד בְּתוֹלְדוֹתָם תּוֹלְדוֹת אֶגְלֵי טַל. הִשְׁתִּיל
שִׁתִּילֵי עֵדֶן בְּרוּוִי עֲנִינַת טַל. הֲכִין וְתִקֵּן בַּשַּׁחַק אֹכֶם
אֹצְרוֹת טָל: וּמִשְׁתִּית אֶבֶן מְקוֹם חֶרְמוֹן טַל. וְתֵק
לַהֲשָׁתוֹת שְׁתוֹתַי טַל. וּמִשָּׁם צָר חֹמֶר גֹּלֶם מְטַל. וְנָפַח
בּוֹ נְשֶׁם חַיּוֹת בְּחַיֵּי טָל: זָבַת מִקֶּדֶם אִשֵּׁשׁ בְּאֵד טַל. זֵרַע
וָדֶשֶׁא וָפֶרַח לְפַרְנֵס בְּמַתַּן טַל. זֶרֶם עַד לֹא הִמְטִיר וְגֶשֶׁם
הַטַּל. זָבָדָה וְעִדָּנָהּ חַיּוֹת בְּטִפֵּי טָל: חֲבָלִים נָפְלוּ לָהּ
אֲסָמֵי אֹרוֹת טַל. חַיַּת יְשֻׁנֶיהָ לְהַחֲיוֹת בְּאֵד טַל. חַשְׁרַת
מִי גֶשֶׁם עָלֶיהָ לְהַטַּל. חָזוּ לְאַרְבָּעִים שָׁנָה לְפָקְדָהּ יְטַל:
טֹרַח מִטְרוֹת עוֹ עַד עַתָּה לֹא הֻטַּל. טְלָלָה עַד דּוֹר
עֲשִׂירִי מִתְנוֹבֶבֶת בְּטַל. טָפְשׁוּ דָּרֶיהָ וְגָאוּ בְּאֵד טַל.
טַרְחוֹת גְּשָׁמִים מַה צָּרַךְ דַּיֵּנוּ בְּטָל: יַעַן כַּאֲשֶׁר מָדוּ
מָדַד וְהֻטַּל. יְקוֹמָם מָחָה וְזִכְרָם בְּטַל. יָקָר כְּעֶסֶם כַּחוֹל
וְכָאֵבֶן נָטָל. יְרֻבּוּ נִצְמָתוּ בְּחֹרֶב וְחֹם טָל: כָּמוּס גֹּפֶר
וְלוּוִיָּו מִכֹּל נָטַל. כִּי מִי נִחַ וְאֹת לִי לְעוֹלָם בְּלִי לִבְטַל. כָּרַת
לוֹ וּלְנֶשִׁי עוֹד בַּל יְבֻטַּל. כָּל יְמֵי הָאָרֶץ לְהַקְוֹוֹת בְּקִוּוֵי
מָטָר וְטָל: לֹא בָנוּ נוֹסְעֵי קֶדֶם מִשְׁאוֹן הַמְקֻטָּל. לְהַקְוֹוֹ

vereitelte ihren Anschlag; Zerstreung und Ueberschwemmung ward ihr Loos. Nun lag sie wieder öde[1]), die Erde, wie ein dürres Land, das kein Thau erquickt, bis Vater Abraham erschien und sie wieder auffrischte wie Thau. Er nahm sich der Menschheit an, rettete die des Todes[2]) waren, und nahm sie unter seinen Schutz. Diese edle That belohnte ihm der Allgütige mit dem Versprechen, seine Kinder immer mit Thau zu segnen. Zwar war er damals noch unfruchtbar; der Ewige dachte aber seiner und seiner Geliebten, um diese Zeit, wo man anfängt, des Thaues zu erwähnen, Sie zeugten den Geduldigen (Isaak, der sich willig zum Opfern binden ließ), und er blühete auf wie eine Rose im Thau, er bearbeitete die Erde, und seine Sprossen gediehen unter dem Thau. Er zeugte Jakob, gab ihm den Segen vom Thau, als er den Geruch des gesegneten Feldes bei ihm gerochen. Der treue Bote Gottes besiegelte diesen Segen, als er sprach: „Israel wohne sicher und abgesondert in einem Lande, dessen Himmel triefen von Thau!" Die Abkömmlinge Jakobs werden unter den Völkern bleiben wie Thau. Auch das grüne Reis am Quell (Joseph[3]) ward gesegnet mit einem fruchtbaren Lande durch den Thau. Dieser war's, um dessentwillen die Söhne Israels ihre Wohnung verließen und nach Lud (Mizrajim) wanderten. Daselbst wurden sie aber nachher gemißhandelt und sehr gedrückt; der Allmächtige gedachte den Bund des Thaues, eilte zu ihrer Befreiung und erschien ihnen mit dem Haupt voll Thaues. (Eben an diesem Ersten der Thau-Jahrszeit wurden sie befreit, daher ist auch die Zeit zum Thaugebet auf eben diesen Ersten festgesetzt worden). Als ich nach Alusch kam, erquickte er mich wieder mit Thau. Dort schrie ich nach Speise; er dachte den Bund des Thaues, sogleich wurde mein Herr mit der Engelskost des Manna verpflegt. Diese Kost reicht' er im Ueberfluß bei'm Aufsteigen der Lage des Thaues. Nun ward ich zu jenem anmuthigen Berg (Sinai) gerufen, um die wie Thau triefenden Worte (zehn Gebote) daselbst anzunehmen. Meine Gemeinde wurde auf Adlerfittigen dahin getragen. Dort war Donner Blitz und Regen, auch Thau hat der Ewige mitunter regnen lassen, um die Ermüdeten damit zu laben. Ich sah die Strahlen des Blitzes, hörte die Stimme des Donners, und bebte; aber er hat mich bald wieder geweckt mit balsamischen Thau. Hierauf beorderte er sieben herrliche Wolken zu meinem Schutze; sie umgaben und begleiteten mich nach jenem fruchtbaren und thaureichen

[1]) Das heißt, es war Niemand, der die Menschen zur Gottesverehrung anhielt. [2]) Siehe, 1. B. Mos. Kap. 14.
[3]) 1. B. Mos. Kap. 48, Vers 22.

וְיָזְמוּ עֲלוֹת לְדֹק הַמְנַטֵּל · לְבָם חָלַק וַעֲצָתָם בִּטֵּל · לְגֶפֶן
וּלְזֵרֶם לְצוּל לְהַטֵּל : מוֹט הִתְמוֹטְטָה גֵּיא בְּחֹרֵב בְּלִי טַל ·
מֵאָסָה עַד צָץ אָב וְהִפְרִיחָה כְּטַל · מָטֵי חֶרֶג הִסְלִיל
וְהִטְלִילָם בְּטַל · מִשָּׁם צָדַק נָחוֹל לְיַלְדוֹתָיו טָל : נֶחְצַב
כְּצוּר אֹשֶׁם זֶרֶם מִלְהַטֵּל · נֶחְשַׁב אֶת עֲדָנוֹ לְהַפְקֵד בְּעֵת
טַל · נִפְקְדוּ בְּמוֹעֵד זֶה בְּקֶץ זְכִירַת טַל · נֶעֱקַד לְהַפְרִיחַ
כְּשׁוֹשַׁנָּה בְּטַל : שׁוֹדֵד תֶּלֶם לְזֶרַע וּבְקְצִירוֹ לָן טַל · שָׂדֶה
מְבֹרָךְ כְּהֵרִיחַ בֵּרְכוֹ בְּמַתַּן טַל · סָכַם אִתּוֹ צִיר חֲתוֹם
בְּבִרְכַּת טַל · שְׁרִידָיו לְהִתְבּוֹדֵד בְּבֶטַח עֶרֶף שְׁמֵי טָל :
עֲנָפָיו שָׂרְדוּ חַיּוֹת בַּגּוֹיִם כְּטַל · עֲלֵי עַיִן לְבָרֵךְ מִמֶּגֶד
וּמִטַּל · עָדָיו נָעוּ לוֹדָה וְנָעָם טָלְטַל · עַל בַּרְזֶל שָׂם עָלֵימוֹ
לְהַטַּל : פָּסַע וְדֵלֶג קֶץ כְּזֶבֶר בְּרִית טַל · פְּתָחַי דָּפַק בְּרֹאשׁ
נִמְלָא טַל · פְּדוּת שָׁלַח לְיֵשַׁע בָּרֹאשׁוֹן לְהַרְסִים טַל · פָּגַע
בְּבֶן חַקּוֹתִי בָּרֹאשׁוֹן לְהַזְכִּיר גְּבוּרוֹת טָל : צֵאתִי לְאָלוּשׁ
עָדַנְתִּי בְּרֵדֶת טַל · צָעַקְתִּי וְהָזְכַּר לִי בְּרִית יַלְדוּת טַל ·
צָבָאי כְּלָכְלוּ בְּמַן אֲבִיר טַל · צֶדֶה שָׁלַח לָהֶם לָשׂבַע
בַּעֲלוֹת שִׁכְבַת טָל : קִבַּצְתִּי לְהַר חֶמֶד נָחוֹל אִמְרֵי טַל ·
קָהָלִי עַל אֶבְרַת נְשָׁרִים נָטַל · קוֹל וּבָרָק וָעֶנֶף וְוֵילַת
טַל · קוֹנִי עָלַי הִזִּיל עֲיִפּוֹת לְהָקֵר בְּטָל : רִשְׁפֵּי לַהַב
וְקוֹל כֹּחַ הֵירַד לִי בְּטַל · רַעַשׁ בְּשׁוּרִי חַלְתִּי וַיְעוֹרְרֵנִי
בְּטַל · רֶגֶשׁ שִׁבְעַת עֲנָנִי הוֹד מָסַךְ וְהַטַּל · רָצִים לְפָנַי
תּוּר אֶרֶץ שִׁבְעַת מִשְׁמַנֵּי טָל : שְׁבִינָה אֹהֶל צִיר בֵּין

Lande; hierauf bereitete der getreue Bote (Mosche) eine Wohnung in meiner Mitte zur göttlichen Residenz, weihte seinen Bruder ein mit dem wie Thau triefenden Salböl, segnete meine Stämme noch mit Jakobs Segen, mit dem Segen vom Thau, und sang zum Beschluß jenen erhabenen Gesang, erweichend wie triefender Thau. Statt seiner setzt' er dann Josua ein (Josua, die Sprosse aus dem Stamme des mit Thau gesegneten Joseph), empfahl ihm das geliebte Volk nach jenem wasser- und thaureichen Lande zu führen. Josua leitete es, trug es wie auf seinen Armen, wie der Wärter den Knaben trägt, und hemmte einst seinetwegen den Lauf von Mond und Sonne[1]).

תחת Unter Ofers Eiche ward Israel Retter (Gideon) gesegnet mit Thau. Er war tapfer wie Ethan, darum war ihm auch jenes Wunderzeichen mit der Wolle, die bald bethaut, bald trocken war[2]). Seitdem leb' ich in trauter Zuversicht, daß er mir nie den Thau verweigern wird. Einst zürnte Elia, der Tischbite, über Achab, und zürnend verschwur er ihm den Thau. (Er selbst ward dadurch genöthigt umherzuwandern nach Brod und Lebensmittel). Der Allerheiligste sah den Eingriff, der in den Bund des Thaues geschehen, ließ dann den Sohn (der Wirthin des Propheten) erkranken und nahm ihm seine Seele. Die Wittwe zu Zarphat (die Mutter des Knaben) erhub bittere Klage wider den Gottesgesandten, dieser sah den entseelten Sohn, bereuete seinen Schwur und hub ihn auf. Er merkte, daß er gefehlt hatte, und schickte sich an mit einer Bitte zum Sender des Thaues. Er flehete zum Ewigen um Thau und gab dem Knaben seine Seele wieder durch den allbelebenden Thau. Dadurch hat er jeden von der Wunderkraft des Thaues überzeugt, und gezeigt, daß auch die des Todes schlafen, einst wieder durch den Thau erwachen werden. (Diese Gewalt, durch Thau Wunder auszuüben, war nur den Auserwählten Gottes verliehen, kein Sterblicher sonst hat Anspruch darauf). — Der Thau gibt den Lebenden Nahrung, den Todten Leben; sie werden durch die Wunderkraft des Thaues erwachen, sie werden sich bewegen und erheben, umherwandeln und lobsingen. Weit umher wird ihr Gesang ertönen, Flur und Hügel, Wüste und Thal sich dessen erfreuen, ein prächtiges Thaugewölk wird sie schirmen und schützen vor brennender Sonnenhitze und vor Ungewitter und Regen, damit ihr Glanz nicht dunkel werde! Engel des Himmels werden ihnen fächeln und balsamischen Thau auf sie herabträufeln. Auf

[1]) Siehe, Josua Kap. 10, Vers 12. [2]) Siehe, Richter Kap. 6.

שָׁדַי בְּלִין טַל. שְׁמֶן מָשַׁח אָח שָׁיוּרֵד בְּטַל. שְׁבָטַי
בֵּרַךְ בְּעֵקֶב כְּעֵין נִתְבָּרַךְ בְּטַל. שִׁירָה שָׁר לָמוֹ בְּאָמֶר
זִיל טָל: תַּחְתָּיו צָג נִצָּר מִגְזַע מְבֹרָךְ בְּטַל. תֵּבֵל עַם
לְהַנְחִיל בְּתוֹךְ עֵינוֹת טַל. וּ תִּרְגְּלָם נִשָּׂאָם בְּשֶׁכֶם כְּאוֹמֶן
בֵּן נָטַל. תְּקוֹפַת צַר וָאוֹר בְּשָׁלֵם בְּטַל:

נחלוזים ע"פ חשר"ק ובזנייס מתוס אלעזר בירבי קליר מקריית ספר.

ק תַּחַת אֵילַת עִפֶּר בֵּרַךְ מוֹשִׁיעַ בְּטַל. אֶמַּץ וְנָסַם
כְּאֵיתָן בְּחָרֵב וְגִזַּת טַל. שְׁ עַנְתִּי מֵאָז וְעַד עַתָּה בְּהַבְטָחַת
טַל. לָעַד בְּלִי לְהִמָּנַע מֵאִתִּי טָל: רָנַז תִּשְׁבִּי כְּחָר
וְעָצַר טַל. עַל פֵּרֹת לֶחֶם וְטֶרֶף טֹרַד וְטִלְטַל. קָדוֹשׁ
כְּהַבִּיט לְבַל תּוּפַר בְּרִית טַל. זְלֵעֲף רוּחַ לַיֶּלֶד וְנַפְשׁוֹ
נָטָל: צָרְפִית בְּצִיר רָגְנָה תְּנוּאוֹת לְהַטַּל. רְאוֹתוֹ כִּי
פָּם בֵּן הִתִּיר גֶּדֶר טַל. פְּ שַׁע אִם הֶעָוָה עֲדֵי עֲצִירַת
טַל. בְּבֵן עָרַךְ תַּחַן לְמוֹלִיד אֱגֶלִי טָל: עָתַר לִפְנֵי חַי
מְחַיֶּה כֹּל בְּטַל. יְחִידַת יֶלֶד הֵשִׁיב בְּהַתָּרַת טַל. סָדַר
וְחָשַׁף לַכֹּל כֹּחַ גְּבוּרוֹת טַל. רָמַז כִּי שְׁכוּנִים יָקִיצוּ בְּטָל:
נִכְרְתָה זֹאת לְהַרְרֵי קֶדֶם בְּמַתְּנַת טַל. בְּלֹא יַקְוֶה
לְאִישׁ לְיַחֵל עֲלֵי טַל. מִ מְּחֶרֶת הַפֶּסַח יְחַנְּנוּ בְּעַד טַל.
נָגִיפוּ בְּמַעֲלֶה וּמוֹרִיד לְהָנִיף רוֹעַ טָל: לָכֵן מִלְּפָנֵי עֹמֶר
אַזְכִּיר בְּתַחַן טַל. קְדוֹם לַיְלָה אֶחָד לְהָלִין בּוֹ טַל. כִּרָתָה
לְחַיִּים מְחִיַּת יְרִידַת טַל. לַמֵּתִים חָפְשִׁי הוּכָנָה תְּחִיַּת
טָל: יְעוֹרְרוּ יְוֹרְרוּ יִחְיוּ בְּרֶדֶת טַל. יַעַמְדוּ יָקוּמוּ יַעֲלוּ
בְּשִׁכְבַת טַל. טַעַם זְמִרוֹת יַשְׁמִיעוּ בְּטַל אוֹרֹת טַל.
רֹן יִשְׁבִּי סֶלַע אֲשֶׁר יִחְיוּ בְּטָל: חֲבַצֶּלֶת וַעֲרָבָה תָּגִלְנָה

gebahnter Ebene, in singenden Chören, begleitet von Engeln, werden sie dann hinaufwallen nach jenem wohlgegründeten und erhabenen Tempelberg. Von Amanah über Chermons Gebirge werden sie den Thau absingen; sie werden in jenem getreide- und weinreichen Lande unter thautriefendem Himmel aufblühen wie eine Rose im Thaue — sie werden es anstaunen, das allverzehrende Feuer; denn ihnen wird es sein wie milder Thau.

אלים An diesem ausgezeichneten Tage flehen die Mächtigen ihren Schutz an, mit Pflanzenthau sie zu ergötzen; im Nissan ihnen Thau zu verleihen. Ich flehe für sie, um die Wirkung des Thaus. Es verleihe der Allvater den zur Stütze versprochenen Thau, damit das Bittere der Gewächse süß werde!

Durch Deinen Namen bin ich geschützt, geschirmt durch das Verdienst Abrahams; o weide dessen Nachkommen wie ein Lamm. Mit dem Ersten der Ahnen (Abraham) wurde ein Bündniß geschlossen, seine Nachkommen mit Thau zu segnen. Es weiche nicht der Thau von den Kindern der Patriarchen und träufle dem wohlthätigen Volke!

Wie ein Thautropfen blieb (Jakobs) Stamm da; einundsechzig Mahlzeiten hatten sie von dem geretteten Teig, dann wurde ihnen zur Nahrung der gekrönte Thau am fünfzehnten Ijar gesandt. Den Müden ist der Thau eine Freude, die Veilchen des Erstgebornen ergötzten sich durch ihn. Die Erlösten prahlen mit dem Thau, da sie gleich ihm unter den Völkern sich erhalten haben[1]).

Die zum Beten an Deine Thüren klopfen, schütze auf der geebneten Bahn; sende vom Himmel den Thau ihnen, bis der Ochs (auf dem Felde) nichts zu fressen hat[2]). Erhöre die zur Fahne des zu Mof (Egypten) Gefesselten (Simon[3]) gehören,

1) Vgl. Micha 5, 6.
2) D. h. bis zum Winter.
3) Siehe, 1. B. Mos. 42, 24.

בְּפְרִיחַת טַל. מִדְבָּר וְצִיָּה יְשִׂישׂוּם בְּטִלּוּל טַל. זָרָב
וְשָׁרָב וְשִׁמְשׁ וְחֹרֶב וְחַמַּת טַל. קָמוֹת לֹא יַקְדִּירוּ בְּגִיא
טְלוּלַת טָל: וְסָכָּה תִּהְיֶה לְצֵל קָרִים מִלְּהַטַּל. רְבוּצִים
עַל בָּבוֹד חֻפַּת עַב טַל. הוֹגֵי הֲמָלָה יָנִיפוּ רְסִיסֵי טַל.
יִפָּתְחוּ אֲטָמִים לְהַטִּיף נְוָלֵי טָל: דְּדוּיֵי הֲמוֹן חוֹגֵג שְׁאֵרִיתָם
כְּטַל. תַּרְשִׁישִׁים יְנַהֲלוּם בְּמַרְפֵּא כְּנַף טַל. גִּיל קוֹל
רִנָּה לַעֲבוֹר בַּסְּדִּ וְטַל. סְלוּלִים עֲלוֹת אֶל נָכוֹן וְנִשָּׂא
וְנִטָּל: בְּשׁוּרָם מֵאֲמָנָה עַל חֶרְמוֹן טַל. פָּרוֹחַ יִפְרְחוּ
בְּשׁוֹשַׁנָּה כְּטַל. ס אֶל אֶרֶץ דָּגָן וְתִירוֹשׁ אַף שָׁמָיו
יַעַרְפוּ טָל. רְאוֹתָם אֵשׁ אוֹכֶלֶת כִּי נִהְיֶה כְּטָל:

ע"פ א"ב מרוכב.

ק אֵלִים בְּיוֹם מְחָסָן. חִלּוּ פְּנֵי מְנוּסָן. טַל אוֹרוֹת לְנוֹסָסָן.
לְהַטְלִילָם בְּעֻצֶּם נִיסָן: אֶשְׁאֲלָה בַּעֲדָם מַעַן. גְּבוּרוֹת
טַל לְהַעַן. קו"ח טַל אָב הָבְטַח לִשְׁעַן. יִתֵּן לְהַמְתִּיק לַעַן:
ק בְּשִׁמְךָ טַל אֻמְלָה. בְּיַלְדוּת טַל לְהַטָּלָה. טַל בּוֹ
אִיתָן מְטֻלָּה. בַּדָּיו יֵרְעוּ כְּמוֹ טָלָה: בְּרִית כְּרוּתָה
לְרֹאשׁ אָבוֹת. חֲיָלָיו בְּטַל לְהַרְבּוֹת. קו"ח טַל בַּל יָזִיז
מִבְּנֵי אָבוֹת. לְהַרְסִים עַם נְדָבוֹת:
ק גְּוַע כְּרָבִיב טַל מְשִׁיר. שִׁשִּׁים וְאַחַת אָרְחוּ בְּמִשְׁיָר.
טַל גַּד לְצֶדֶם תִּיר. מְחֻמְשָׁה עָשָׂר בְּאִיר: גִּיל טַל
לְכָל יְגִעִים. וְדוֹדָאֵי בְּכוֹר בּוֹ רוֹגְעִים. קו"ח טַל גְּאוּלִים
בּוֹ גֵאִים. עַם כְּטַל נִשְׁאֲרוּ בַגּוֹיִם:
ק דּוֹפְקֵי דְלָתֵיךְ לָשׁוּר. הַטְלִילֵם בְּמַעֲגַל מִישׁוֹר. טַל
דַּק לָמוֹ חָשׁוֹר. עַד קֵץ לְחִיבַת שׁוֹר: דְּגָלֵי אָסוּר מוֹךְ

um die Erde und ihre Gewächse zu befriedigen. Es lagere der Thau auf den Fluren, wie er einst um das Lager in der Wüste war!

Es erreiche das Thau-Gebet Deine himmlische Residenz, damit die Thauwolke auch im Siwan, so wie jene Thaugabe (das Gesetz) eintreffe. Das (Dir ertheilte) heilige Lob bei meinem Moste, versüße die Früchte mit Thau. So wie einst der Thau auch des Nachts das Geerndte bedeckte[1]), möge er auch in Zukunft auf den Pflanzungen nachten!

Er ist das Zeichen, die Verschlossenen (im Schooße der Erde) zu erwecken, Flecken zu reinigen; beschenke die Frommen mit Thau, daß sie sich ihm wie Zwillinge einander anschließen. Jehuda, der dem Herrn treu blieb, dessen Land werde befestiget, und das Wunderzeichen des Gideon, aus dem Stamme Menasche, werde bestätiget. Es bestimme der Herr den Thau, sich da zu lagern, so wie Er ihm (dem Gideon) versprochen, dasselbe zu thun!

O verachte mein Flehen nicht, und schütze mich vor Utz und Bus; Du bestimmtest den Thau, um den im Thamus herrschenden Schmerz[2]) zu lindern, damit die Nachkommen des Zeitkundigen (Jisaschar) nicht vergehen. Es werde der Thau auf's Getreide gestreut, wie einst der feingekörnte (Thau) in der Wüste!

Schütze vor dem Rauch des Satan die einst von Dir (in Egypten) Verschonten, damit er sie nicht verleumde; es geselle sich ihnen der Lebensthau, daß sie (munter) wie ein Krebs hüpfen. Der am Seehafen wohnt (Sebulun), dessen Blüthen mögen den Thau erblicken. Er häufe seiner Schafheerde den Thau wie er dem Grase durch Thau wohl will.

Des Heils Thau will ich frohlockend schöpfen; den Thau, welchen der Vater (Jizchak) gekostet, verleih' auch uns der Herr und Allvater. Der Schutz der lieblichen Residenz bleibe ungestört in meiner Wohnung. Der Thau meiner reinen Wohnung (Palästina) lagere wie eine Thauwolke auf meiner Wohnstätte!

Der Jugendthau meiner Zierde (Abraham) sei wie früher zum Ruhme mir; der Thau ströme dem Tempel zu, daß Er (Gott) wie ein Löwe daselbst brülle. Am Festtag will ich mir recht gütlich thun, um wie der quillend fruchtbringende Baschan gerühmt zu sein. Umhülle, o Herr, meine Frucht mit Thau, wie einst das Lager in der Nacht!

---

1) Siehe, Job. 29, 19.

2) Den die brennende Hitze dieses Monats verursacht.

עֲנֵה. גֵּיא וּדְשָׁאֶיהָ תַּעֲנֶה. קו״ף טַל דְּשָׁאֶיהָ יַחֲנֶה.
כְּטַל סְבִיבוֹת הַמַּחֲנֶה:

ק׳ הַפְגָּעַת טַל תְּכוֹנֵן. מוּל מְכוֹן שֶׁבֶת בְּנֵן. טַל הֲנָפַת
עָב תִּתְכַּנֵּן. בְּמַתְּנַת טַל סִינָן: הִלּוּל קוֹדֶשׁ תִּירוֹשִׁי. פסוק
יַמְגִּיד בְּטַל קְדוֹשִׁי. קו״ף טַל הֲלָנַת קְצִיר שָׂרְשִׁי.
יָלִין בְּטַל לְהַשְׁרִישִׁי:

ק׳ וְאוֹת לַחֲשׁוֹף חֲתוּמִים. וְרֶמֶז לְצַחֲצַח כְּתָמִים. שמואל
טַל וַתֵּר לְתָמִימִים. לְהֵאָחוֹת בּוֹ כְּתָאוֹמִים: וְרֶד
עִם אֵל לְהָכִין. וְגַם מְנַשֵּׁי לְתָכֵן. קו״ף טַל עַד צוּר
לְשַׁכֵּן. אִתּוֹ כְּגָם לַעֲשׂוֹת בֵּן:

ק׳ וַעֲקִי בַּל תָּבוּז. לְהַטְלִילִי מֵעוֹז וּמִבּוּז. טַל זְמַנְתָּ שמות
לְרִמּוּז. לְחַתֵּל כְּאֵב תַּמּוּז: וֶרַע בֵּן עִתִּים חִפֵּשׂ. לָעַד
בְּלִי יֶאְפַּס. קו״ף טַל זוֹרֵר עַל פָּס. כְּבַמִּדְבָּר דַּק מְחֻסְפָּס:

ק׳ חַבֵּא מִשּׁוֹד שָׁטָן. פְּסוּחֵיק בְּלִי לִסְטָן. טַל חַיִּים פסוק
יְרַטֵּן. לְהַפְסֵחַ כְּגוֹן סַרְטָן: חוֹף יַמִּים בְּצִינוֹ. מֵרְאֵית
מַלֵּלִי נִצָּנוֹ. קו״ף טַל חֲשׁוֹר לְרֵבֶץ צֹאנוֹ. וּכְטַל עַל עֵשֶׂב רְצוֹנוֹ:

ק׳ מַלֵּלִי יֵשַׁע אֶשְׁאָב. בְּמָשׁוֹשׁ מִמַּשְׁאָב. טַל טָעַם אָב. א
יַטְעִימֵנוּ אֵל וְאָב: טִלּוּל יְדִידוּת שִׁכְנִי. יִשְׁבּוֹן לָבֶטַח
לְשָׁכְנִי. קו״ף טַל טַהֵר מִשְׁכָּנִי. יִשְׁקוֹט כְּעֵב טַל עַל מְכוֹנִי:

ק׳ יַלְדוּת טַל תָּאֳרִי. כְּמֵאָז בּוֹ לְפָאֳרִי. טַל יָפִיק לְבֵית פ
יַעֲרִי. לִשְׁאַג בּוֹ כַּאֲרִי: יוֹם טוֹבָה בְּטוֹב אַבְלִילָה.
בְּזִנּוּק בָּשָׂן לְהִתְהַלֲלָה. קו״ף טַל יְבוּלִי אֵל הַטְלִילָה.
כְּעַל הַמַּחֲנֶה לַיְלָה:

So wie Tropfen auf den hochgethürmten Berg (Zion) sich senkten, als (in Nissan) der Thau zuerst fiel, so sei auch alles vom Thau umgeben, damit die Blüthen des Ellul sprossen. Sie sehnen sich, Dein Wohlwollen im Ueberfluß zu genießen, daß auch das trockene Land wohl bewässert werde. Verleihe Thau der auf ihren Freund sich stützenden Versammlung, um mit heftiger Stimme sie zu erwecken!

Zum guten Zeichen ist der Thau (im Himmel) schwebend, damit er der Welt eine Hülle ertheile! der Thau bringt die Pflanzen hervor, und verschafft die Freude einer frohlockenden Jungfrau. Er ernährt ganze Schaaren, läßt sie mächtig und zahllos werden. Mit des Schophars Stimme möge der Thau die im Staube Verwahrten erwecken!

Er beglücke mich mehr als andere Nationen, und ich danke ihm auch mit meinem Lobgesang; es mögen die Thautropfen mich bereichern, um bis Ende Tischri Ueberfluß an Thau zu haben, damit mein Brod fett, mein Weinmost süß werde. Der Thau erfülle die in meinem Gebete ausgesprochenen Wünsche; es triefe wie Regen meine Lehre!

Das Flehen jener, deren Blicke auf Dich gerichtet sind, zu erhören, o neige das Ohr; es werde der Thau nach dem frohlockenden Lager geweht, und ihr Verdienst habe auf der Waage das Uebergewicht, damit wir mit köstlicher Frucht und Thau gesegnet werden, wie der Hochgestellteste der Brüder (Joseph). O verleihe Thautropfen, deren Schöpfer Du bist!

Vernimm dieses Gebet, um sie in Sicherheit wohnen zu lassen: der Thau werde in Regengüssen ihnen zugedacht zur Zeit des Marcheschwan. Bedecke sie mit einer Wolkenreihe, um sie wie ein zärtliches Kind zu tragen. Ein segenreicher Thau umgebe sie; o befiehl dem Himmel, ihnen Thau zu spenden!

Angenehm sei Dir das Thau-Gebet, lasse es vor Dich kommen, damit der Thau das (von Sonnenhitze) Versengte umgebe, es grünen zu lassen, wie einst im Aufenthaltsorte der Skorpionen in der Wüste. Das verfliegende Thaulager sättige die Flußgewächse. Nach oben und unten segene der Thau den bei der Quelle Wohnenden und komme aus der tief gelegenen Urquelle!

ק׳ כְּרָסִים רָד בְּרֹאשׁ תָּלוּל. בְּקֶץ רִאשׁוֹן לְטִלּוּל. טַל
כֵּן יְהֵא כָּלוּל. לְהַדְשִׁיא פְּרִחֵי אֱלוּל: כְּמֵהִים שְׂבַע
רָצוֹן לְהַסְפִּיק. בְּלַחֲלוּחַ נֶגֶב לְהַאְפִּיק. קו״ף טַל כְּגֶסֶת
עַל דּוֹדָהּ תַּרְפִּיק. לְעוֹרָרָהּ בְּקוֹל דּוֹפֵק:

ק׳ לְאוֹת טוֹב טַל נִתְלָה. תֵּת לְעוֹלָם חֶתְלָה. טַל
לְנוֹבֵב תְּנוּב שְׁתוּלָה. לְהָגִיל בְּמִשּׁוּשׁ בְּתוּלָה: לֶאֱגוֹד
גְּדוּד יֶשְׁפַּר. לְהַעֲצִים גְּדוּדָיו כְּלִי מִסְפָּר. קו״ף טַל
לְהָקִין בְּקוֹל שׁוֹפָר. אֲטוּמִים שׁוֹכְנֵי עָפָר:

ק׳ מִכָּל אֹם יְאַשְּׁרִי. וַאֲהוֹדֶנּוּ מִשִּׁירִי. טַל מֵאֱגֹלוֹ
יַעֲשִׁרִי. לְהַסְפִּיק עַד קֵץ תִּשְׁרִי: מִשְׁמַן לֶחֶם מַקָּחִי.
מֵעֲסִים יֵין רִקּוּחִי. קו״ף טַל מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹת מַלְקוֹחִי.
יַעֲרוֹף כַּמָּטָר לִקְחִי:

ק׳ נַאֲקַ נוֹשְׁאֵי לְךָ עֵינַיִם. לַעֲנוֹתָם הַט אָזְנַיִם. טַל
נוֹפֵף לִמְחוֹלַת מַחֲנַיִם. לְהַכְרִיעַ צִדְקָם בְּמֹאזְנַיִם:
נִתְבָּרַךְ מִפְּגַד וּמִטַּל. כִּבְאַחִים מְנָשָׁא וּמְנַטַּל. קו״ף טַל
גֶּשֶׁב אֲגָלִים תִּטַּל. מוֹלִיד אֶגְלֵי טָל:

ק׳ שִׂיחַ זוּ אָזוֹן לְיַשְּׁבָן. בֶּטַח לְהוֹשִׁיבָן. טַל שְׁעִירִים
לְחַשְּׁבָן. מֵעֵת מַרְ חֶשְׁוָן: סְדוּר עָבִים לְהַטְלִילָם.
כְּיֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים לְנַטְּלָם. קו״ף טַל שְׂבַע לְטַלְּלָם.
צַו לַשְּׁמַיִם תֵּת טַלָּם:

ק׳ עַתִּירַת טַל תֶּעֱרַב. וּלְפָנֶיךָ תִּקְרַב. טַל עֲלֵי שָׂרָב.
יִפְרַח כִּבְמָקוֹם עַקְרָב: עֲלוֹת שִׁכְבַת מַפְרַחַת. בְּאֹבֵי
נַחַל מַאֲרַחַת. קו״ף טַל עֲלֵי עֵין לְבָרֵךְ מֵרוֹם וּמִתַּחַת.
וּמִתְּהוֹם רוֹבֶצֶת תַּחַת:

Ungestört mögen die Erdgewächse der Ruhe durch den Thau genießen; fruchtbar mache der Thau die Blüthe, damit die Gewächse des Kislav sich entwickeln mögen. O gedenke (zum Guten) der Wüste Trockenheit, um vor lechzender Dürre zu bewahren. O bescheere wohlgefällig den Früchten Thau, so wie der Thau des Chermon[1]) auf Zions Gebirg herab fiel!

Wenn die Spätgewächse den Spätregen verlangen, so kräftige sie eine sich ergießende Thauwolke, wie das Gewölk bei'm Regenbogen, damit die Mittagshitze die lieblichen Gewächse nicht versenge. Mit dem Glücksthau des von den Strömen her Gekommenen (Abraham) beglücke Jehuda und Ephrajim.

Damit die Sangen nicht versengt werden und durch die Hitze nicht leiden mögen; es schütze der Thau die Gewächse das Thebet und Sch'bat, daß sie der Frost nicht entkörne. Die Dich anrufen, bescheide zum Guten, und entferne alles Trügerische von ihnen. Der Thau schütze das stehende Getreide vor Verwesung, damit Jakobs Nachkommen einer vollkommenen Ruhe genießen!

O, entziehe mich dem Schutze der Barbaren; schöpfe Thautropfen mir, daß sie wie aus einem Eimer meinen Lämmchen zuströmen, Die Feuerfunken eines brennenden Dornstrauchs mögen die Seele in der Hölle vernichten. Wohlthätig schwebe der Thau über diese Nation, die Himmel träufeln Thau und lassen Wohlthat entströmen.

Verherrliche die Thauvorräthe, der Du in Heiligkeit verherrlicht residirst; es schmückt der Thau die Pflanzen des Adar. Häufe die Früchte des Jahres, um Ueberfluß wie das Fischthor[2]) zu haben. Es lasse der Thau die Frucht der Alten fest wurzeln, damit sie wie eine Rose hervorbreche!

In einigen Gemeinden wird die heilige Lade geöffnet.

Unser Gott und Gott unserer Väter!

O verleihe Thau zum Vortheile Deines Landes, verleihe uns wohlwollend den Segen, verbreite Ueberfluß an Getreide und Most, richte auf, Deine Lieblingsstadt durch Thau.

1) Bergrücken des Antilibanon.

2) Bei'm Fischthore zu Jerusalem wurde täglich Markt gehalten.

ק׳ פְּרִחֵי חֶלֶד תַּשְׁלוּ. בְּטַל שַׁלְאֲנָן וְשָׁלוּ. טַל פְּרַח לְהַדְגִּיא וּלְהַשְׁלוּ. צַמְחֵי תְנוּב כִּסְלוּ: פְּקוֹד חֶרֶב בְּצִיּוֹן. לְמַלְטֵם מֵחֶרֶב צִחֲיוֹן. קו״ף טַל פְּרוֹת לְבָרֵךְ בְּצִבְיוֹן. כְּטַל חֶרְמוֹן שֶׁיּוֹרֵד עַל הָרְרֵי צִיּוֹן:

ק׳ צִיָּה אִם מְלֻקָּשֶׁת. וּמַלְקוֹשׁ אִם מְבַקֶּשֶׁת. טַל צוּק עֲבִים תְּהֵא מְאֻשֶּׁשֶׁת. כְּבַעֲנִינַת קָשֶׁת: צַמְאוֹן צָהֳרַיִם. בַּל יַשְׁזִיף עֲדָנִים אֲחוֹרָיִם. קו״ף טַל צָלִיחַת אֲתוּי נַהֲרַיִם. תַּצְלִיחַ בּוֹ יְהוּדָה וְאֶפְרַיִם:

ק׳ קָלִי בַּל יְצַבֵּט. בְּלִי בְּחֹרֶב יְלַבֵּט. טַל קֶרַח בַּל יְחַבֵּט. לְזֶרְעוֹנֵי טֵבֶת וּשְׁבָט: קוֹרְאֵיךְ לְטוֹב תְּקוֹב. לְהַסִּיר מֵהֶם לֵב הָעָקוֹב. קו״ף טַל קָמוֹת בְּלִי לְרָקוֹב. לִשְׁכּוֹן בֶּטַח בָּדָד עֵין יַעֲקֹב:

ק׳ רֶשַׁע מַר מְדָלִי. מִצְלָם הַחֲדִילִי. טַל רְסִיסִים תְּדָלִי. לְהַזִּיל לְגַדַּאי כְּמִדְלִי: רֶשֶׁף נִצּוֹצִים בְּאוֹר חֶדֶק. בְּצֵל צַלְמוֹן צוֹרֵם לְהֶדֶק. קו״ף טַל רַחַף עֲלֵי זוּ בְּצֶדֶק. וּשְׁחָקִים יִרְעֲפוּ טַל וְיוּלוּ צֶדֶק:

ק׳ שַׁפִּיר אֲסָמַי טַל דָּר. בַּקְּדֶשׁ נֶאְדָּר. טַל שְׁתִילִים יְחֻדָּר. הַחֲנוּטִים מֵאֲדָר: תַּדְגִּיא תְּנוּב שָׁנָה. בְּשַׁעַר דָּגִים מְרֻשָּׁנָה. קו״ף טַל תַּשְׁרִישׁ אִבֵּי יְשֻׁנָה. לְהַפְרִיחַ כְּטַל שׁוֹשַׁנָּה:

(נקבל קהלות פותחים המחזן.)

ח׳ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

טַל תֵּן לְרָצוֹת אַרְצֶךָ. שִׂיחֲנוּ בְּרָכָה בְּדִיצֶךָ. רֵב דָּגָן וְתִירוֹשׁ בְּהַפְרִיצֶךָ. קוֹמֵם עִיר בָּהּ חֻפְצֶךָ. בְּטַל:

Befiehl dem Thau ein segenreiches Jahr zu bringen, damit die Landesfrüchte die wie eine verlassene Hütte da stehende Stadt schmücken mögen; nimm die Krone in die Hand durch den (belebenden) Thau.

Es komme der Thau über das gelobte Land; gib uns segenreichen Ueberfluß an köstlichen Früchten des Himmels, damit im Finstern uns hell werde: der Setzling (Israel) zieht Dir nach durch den Thau.

Es versüße der Thau die Berggewächse, damit die durch Deine Allgüte Erwählten sie genießen; befreie von den Fesseln die von Dir Begnadigten, laut wollen wir Loblieder Dir singen bei'm Thau.

Mit Thau und Ueberfluß fülle unsere Speicher; wirst Du auf bestimmte Zeit uns neu beleben; nach Deinem Maßstabe, o Liebling, erhalte unsern Namen, laß uns gleich einem durch Thau reichlich getränkten Garten sein.

Segne die Speise mit Thau, unsere Fettigkeit (des Landes) leide keinen Schaden; die Nation, welche Du wie Schaafe geführt, o erzeige ihr Wohlgefallen durch den Thau!

שאתה Denn Du, o Ewiger, unser Gott, bist es, der dem Winde zu wehen und dem Thaue zu fallen gebeut,

לברכה Zum Segen, nicht zum Fluch, Amen.
לחיים Zum Leben, nicht zum Verderben, Amen.
לשבע Zur Ersprießlichkeit, nicht zum Schaden! Amen.

מכלכל Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt!

טַל צְוִיָּה שָׁנָה טֹבָה וּמְעֻטֶּרֶת. פְּרִי הָאָרֶץ לְגָאוֹן וּלְתִפְאֶרֶת.
עִיר כְּסֻכָּה נוֹתֶרֶת. שִׁמְךָ בְּיָדְךָ עֲטֶרֶת. בְּטַל:
טַל נוֹפֵךְ עֲלֵי אֶרֶץ בְּרוּכָה. מְמֻגָּד שָׁמַיִם שַׂבְּעֵנוּ בְּרָכָה.
לְהָאִיר מִתּוֹךְ חֲשֵׁכָה. כַּנָּה אַחֲרֵיךְ מְשׁוּכָה. בְּטַל:
טַל יַעֲסִים צוּף הָרִים. טְעֵם בְּמַאֲכֵיךְ מְבֹרָכִים. חֲנוּנֵיךְ
חַלֵּץ מִמַּסְגְּרִים. זִמְרָה נַגְעִים וְקוֹל נָרִים. בְּטַל:
טַל וָשֹׁבַע מַלֵּא אֲסָמֵינוּ. הֲכָעֵת תְּחַדֵּשׁ יָמֵינוּ. דּוֹד
כְּעֶרְכְּךָ הַעֲמֵד שְׁמֵינוּ. גַּן רָוֶה שִׂימֵנוּ. בְּטַל:
טַל בּוֹ תְּבָרֵךְ מָזוֹן. בְּמִשְׁמַנֵּינוּ אַל יְהִי רָזוֹן. אֵיכָה
אֲשֶׁר הִסַּעְתָּ כַּצֹּאן. אָנָּא תָּפֵק לָהּ רָצוֹן. בְּטַל:

שָׁאתָה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ

מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַטָּל:

חזן. קהל.

מוסחים כהרון. לִבְרָכָה וְלֹא לִקְלָלָה: אמן.
לְחַיִּים וְלֹא לְמָוֶת: אמן.
לְשֹׂבַע וְלֹא לְרָזוֹן אמן.

קוראים כהרון.

הקהלות שהיו אומרים בתחלה עד ומצמיח ישועה מסיימים כאן ואומרים אתה וכו', ומלותם שהיו אומרים בתחלה עד להחיות מתים יש מסיימים ברוך אתה יי מחיה המתים, ויש שאומר כאן ואומר מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה ואין דומה לך ברוך אתה יי מחיה המתים.

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֶּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

נעריצך Vorb. Wir preisen Dich und heiligen Dich nach der Weise der heiligen Seraphim, welche in Heiligkeit Deinen Namen feiern; wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer rief dem Andern zu und sprach:

G. u. V. Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth,
voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!

Gem. Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt! — Seine Diener fragen einander: „Wo ist seiner Herrlichkeit Wohnung?" Ihnen gegenüber erwiedert's dann: „Gelobt!"

G. u. V. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!"

Gem. Von seiner Stätte aus wende er sich erbarmungsvoll und begnadige das Volk, das seiner Einheit Namen täglich zweimal, Abends und Morgens, voll Liebe huldigt, rufend: „Höre Israel!"

Gem. u. Vorb. „Höre Israel, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!"

Gem. Einzig ist er, unser Gott, er ist unser Vater, er ist unser König, er ist unser Befreier, und er wird uns zum zweiten Male in seiner Allbarmherzigkeit vor aller Lebenden Augen vernehmen lassen: Ich will euer Gott sein!

Gem. u. Vorb. „Ich bin der Ewige, euer Gott!"

Gem. Allmächtiger, unsere Macht! Ewiger, unser Herr! wie mächtig ist Dein Name auf der ganzen Erde! Einst wird der Ewige König sein über die ganze Erde, an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name: Einiger.

Vorb. Und in Deinen heiligen Worten heißt es:

Gem. u. Vorb. „Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!"

Vorb. Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit heiligen wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם השבת הזה ואת יום חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זְמַן חֵרוּתֵנוּ באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲלוֹת וְלֵרָאוֹת וּלְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֶיךָ

נַעֲרִיצְךָ וְנַקְדִּישְׁךָ כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵי קֹדֶשׁ הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ. כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר

קו״ף קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

מ׳ כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעָמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

קו״ף בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

מ׳ מִמְּקוֹמוֹ הוּא יָפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אומְרִים:

קו״ף שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

מ׳ אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

קו״ף אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

ק׳ אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדוֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

מ׳ וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

קו״ף יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

מ׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ומוֹעֲדִים

מָּךְ שבת ווירד היער ישמחו חייגגעטאָטעט׃

יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי. כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ וְהַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ וּמְטִיב הָדֵרֵשׁ לָנוּ שׁוּבָה אֵלֵינוּ בַּהֲמוֹן רַחֲמֶיךָ בִּגְלַל אָבוֹת שֶׁעָשׂוּ רְצוֹנֶךָ בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְּחִלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל־מְכוֹנוֹ וְהַרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוֹ וְשַׂמְּחֵנוּ בְּתִקּוּנוֹ וְהָשֵׁב כֹּהֲנִים לַעֲבוֹדָתָם וּלְוִיִּם לְשִׁירָם וּלְזִמְרָם וְהָשֵׁב יִשְׂרָאֵל לִנְוֵיהֶם וְשָׁם נַעֲלֶה וְנֵרָאֶה וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ בְּשָׁלֹשׁ פַּעֲמֵי רְגָלֵינוּ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי יְיָ אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פְּנֵי יְיָ רֵיקָם׃ אִישׁ כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ׃

וַהֲשִׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ׃

לזכר אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים׃

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְלַעֲשׂת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ:
יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבָּנֶהוּ מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ גַּלֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְתֵי אָרֶץ וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם: וְאֶת מוּסַף יוֹם השבת הזה ואת מוּסַף יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

מַקְהֵל שבת וויך היער חייגגעסחַלטעט:
וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַּשֶּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ פֶּסַח לַיהוָה: וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חָג שִׁבְעַת יָמִים מַצּוֹת יֵאָכֵל: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא קֹדֶשׁ כָּל מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִדְבָּר שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרנִים לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ וְיַיִן כִּנְסָכוֹ. וְשָׂעִיר לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

Bei'm Wiederholen des מוסף wird, wenn die כהנים zum דוכן gehen, ſtatt ותחזינה, das nebenſtehende ותערב von Gemeinde und Vorbeter geſagt:

ותחזינה Mögen unſere Augen ſehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrſt! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der ſeine Majeſtät einſt wieder in Zion thronen läßt!

ותערב Nehme unſer Flehen wohlgefällig auf, wie ehedem die Ganz- und Brandopfer! O Allerbarmer, in Deiner großen Barmherzigkeit ſtelle Deine Wohnung in Zion, den Opferdienſt in Jeruſalem wieder her! Laß unſere Augen es ſehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrſt, und in Ehrfurcht werden wir dort Dir wieder dienen, wie in den Tagen der Vorzeit, wie in den frühern Jahren. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, dem allein wir in Ehrfurcht dienen!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unſer und unſerer Väter Gott biſt in Ewigkeit. Du biſt der Hort unſeres Lebens, der Schild unſeres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreiſen Dich für unſer Leben, das in Deine Hand gelegt, für unſere Seelen, die Dir anvertrauet ſind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unausſprechlichen Wohlthaten, die Du uns zu jeder Zeit — Abends, Morgens und Mittags — erweiſeſt. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du der Ewige, unſer und unſerer Väter Gott biſt, unſer Schöpfer, Schöpfer von Anbeginn. Benedeiung und Dank Deinem großen und heiligen Namen, der Du uns am Leben und aufrecht erhalten! So laß' uns ferner leben und erhalte uns, ſammle unſere Vertriebenen zu den Vorhöfen Deines Heiligthums, Deine Geſetze zu befolgen, nach Deinem Willen zu handeln und Dir mit ganzem Herzen zu dienen, da wir Dir dankbar ſind. Gelobt ſei Gott, dem allein der Dank gebühret. —

ועל Für dies Alles ſei Dein Name, unſer König, gelobt und hochgeprieſen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und Alles, was lebt, ſoll Dir danken und in Wahrheit preiſen Deinen Namen; Allmächtiger, unſer Heil und unſere Hilfe biſt Du. Selah! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, Allgütiger iſt Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

Ertheilen die כהנים den Segen ſo ſpricht der Vorbeter ſtatt dieſes אלהינו ואלהי אבותינו das auf Seite 175 ſtehende אלהינו ואלהי אבותינו u. ſ. w.

אלהינו Unſer Gott und Gott unſerer Väter, ſegne uns mit dem dreifachen Segen, welcher in der durch Deinen Diener Moſche geſchriebenen Lehre enthalten iſt, und welcher geſprochen wurde durch Aharon und ſeine Söhne, die Prieſter, Dein heiliges Volk — wie es heißt: „Er ſegne dich, der Ewige, und behüte dich! Er laſſe leuchten, der Ewige, ſein Antlitz dir und ſei dir gnädig! Er erhebe, der Ewige, ſein Antlitz dir und gebe dir Frieden!"

Bei'm Wiederholen des מוסף wird, wenn die כהנים zum דוכן gehen, ſtatt ותחזינה, das nebenſtehende von ותערב Gemeinde und Vorbeter geſagt:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ
בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן
בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר
שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

וְתֵעָרֵב עָלֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ כְּעוֹלָה וּכְקָרְבָּן אָנָּא רַחוּם
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים הָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה
לִירוּשָׁלָם. וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים.
וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

פס"ז מפיס בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְךָ
בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן
יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר.
נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל
חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל
נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל
נִפֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת
עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם
כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

טוֹרִים אֲנַחְנוּ לָךְ שַׁאַתָּה הוּא
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל
בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בָּרְכוֹת
וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ
וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת
קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ
וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ
מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד
לְעוֹלָם וָעֶד: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ
בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

Ertheilen die כהנים den Segen ſo ſpricht der Vorbeter ſtatt dieſes אלהינו ואלהי אבותינו das auf Seite 174 ſtehende אלהינו ואלהי אבותינו u. ſ. w.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה
עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ
וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שים Verleihe Frieden, Glück und Segen, Gunst, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, Alle wie Einen, im Lichte Deines Antlitzes;

Der Priestersegen.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, segne uns mit dem dreifachen Segen, welcher in der durch Deinen Diener Mosche geschriebenen Lehre enthalten ist, und welcher gesprochen wurde durch Aharon und seine Söhne, die **Priester**, Dein heiliges Volk, wie es heißt:

Die Priester sprechen:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du uns mit der Heiligkeit Aharons geheiligt und uns befohlen hast, Dein Volk Israel liebevoll zu segnen!

Die Priester:	Die Gemeinde:
Er segne dich	Es segne dich von Zion aus der Herr, der Himmel schuf und Erde!
Der Ewige	Ewiger, unser Herr, wie mächtig ist Dein Name auf der ganzen Erde!
Und behüte dich!	Behüte mich, Herr! denn Dir habe ich mich anvertraut!
Er lasse leuchten	Gott sei uns gnädig, geb' uns seinen Segen und lasse uns sein Antlitz leuchten! Selah.
Der Ewige	Der Ewige, der Ewige, Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und voller Huld und Treue.
Sein Antlitz	O wende Dich zu mir, sei mir gnädig, denn einsam und bedrängt bin ich.

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי

סדר דובן.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו סת"ץ נקול כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר:

והכהנים מנהנים.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בִּקְדֻשָּׁתוֹ שֶׁל־אַהֲרֹן, וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

סת"ץ מקרוא. סקסל לומר.

יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

יְיָ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ:

וְיִשְׁמְרֶךָ שָׁמְרֵנִי אֵל כִּי חָסִיתִי בָךְ: בשכהנים מנגני' וישמרך תומרי' וכ.

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי שֶׁלְּךָ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלְּךָ חֲלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה הוּא יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיְּהוּ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל לְמוֹבָה בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל אֲחֵרִים וּבֵין שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלַי אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִי וּבָהֶם כַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כְּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מֵחָלְיוֹ וּכְמִרְיָם הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרֵחוֹ עַל יְדֵי אֱלִישָׁע. וּבְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת קְלָלַת בִּלְעָם הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵּנִי וְתִרְצֵנִי: אָמֵן.

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה:

יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת:

פְּנֵה אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי יָחִיד וְעָנִי אָנִי:

denn im Lichte Deines Antlitzes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil und Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel segnet mit Frieden!

Der Priestersegen.

Dir Zu Dir, Ewiger, erheb' ich meine Seele!

Und sei dir gnädig! Wie Knechte schauen auf die Hand ihres Herrn, wie eine Magd auf die Hand ihrer Gebieterin, so schauen unsere Augen hin zu unserm Gotte, bis er uns gnädig ist.

Er erhebe Er empfange Segen vom Ewigen, gerechten Lohn vom Gotte seines Heils, und finde Gunst und Wohlwollen in den Augen Gottes und der Menschen.

Der Ewige Ewiger, sei uns gnädig! wir harren Dein; mit jedem Morgen leiste uns neuen Beistand, Hilfe uns, in Zeiten der Noth!

Sein Antlitz Verbirg nicht Dein Antlitz vor mir, am Tage meiner Angst neige Dein Ohr mir zu, am Tage, da ich Dich rufe, eile, erhöre mich!

Dir Zu Dir erheb' ich meine Augen, der Du im Himmel thronest!

Und gebe Sie sollen meinen Namen über die Kinder Israels aussprechen, und ich werde sie segnen.

Dir Dir, Ewiger! gehört die Größe und die Macht und der Ruhm und der Sieg und die Majestät, ja Alles im Himmel und auf Erden! Dein, Ewiger, ist das Reich, und Du bist das Haupt über Alles!

Frieden! Friede! Friede dem Fernen und dem Nahen, spricht der Ewige; ich habe ihm ausgeholfen!

בָּאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד
וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ

סדר דוכן.

אֵלֶיךָ אֶלָּךְ יְיָ נַפְשִׁי אֶשָּׂא:

יִתְּנֵךְ הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל־יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל־יַד גְּבִרְתָּהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל־יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַד שֶׁיְּחָנְנוּ: רכ"ש"ע.

יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ:
וּמְצָא־חֵן וְשֵׂכֶל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:

יְיָ חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה זְרוֹעָם לַבְּקָרִים אַף־יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה:

פָּנָיו אַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה־אֵלַי אָזְנֶךָ בְּיוֹם אֶקְרָא מַהֵר עֲנֵנִי:

אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת־עֵינַי הַיּוֹשְׁבִי בַּשָּׁמָיִם:

וְיָשֻׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרֲכֵם:

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל ׀ לְרֹאשׁ:

שָׁלוֹם ׀ שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו:

בזערי ליין כתוב שלח יאמר חגל שלום הרבון רק יאמר זם:
יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן קָדְשַׁת חֲסָדֶיךָ וְגָדֵל רַחֲמֶיךָ הַפְּשׁוּטִים וּלְמַעַן טָהֳרַת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא

אֵין כֵּאלֹהֵינוּ· אֵין כַּאדוֹנֵינוּ· אֵין כְּמַלְכֵּנוּ·
אֵין כְּמוֹשִׁיעֵנוּ: מִי כֵאלֹהֵינוּ· מִי כַאדוֹנֵינוּ· מִי
כְמַלְכֵּנוּ· מִי כְמוֹשִׁיעֵנוּ: נוֹדֶה לֵאלֹהֵינוּ· נוֹדֶה
לַאדוֹנֵינוּ· נוֹדֶה לְמַלְכֵּנוּ· נוֹדֶה לְמוֹשִׁיעֵנוּ:
בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ· בָּרוּךְ אֲדוֹנֵינוּ· בָּרוּךְ מַלְכֵּנוּ·
בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ· אַתָּה
הוּא אֲדוֹנֵינוּ· אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ· אַתָּה
הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ
לְפָנֶיךָ אֶת קְטֹרֶת הַסַּמִּים:

פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת הַצָּרִי וְהַצִּפֹּרֶן וְהַחֶלְבְּנָה
וְהַלְּבוֹנָה· מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה: מֹר
וּקְצִיעָה שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם מִשְׁקַל שִׁשָּׁה
עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה· הַקֹּשְׁטְ שְׁנֵים עָשָׂר·
וְקִלּוּפָה שְׁלֹשָׁה· וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה· בְּרִית
כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין· יֵין קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא
וְקַבִּין תְּלָתָא· וְאִם אֵין לוֹ יֵין קַפְרִיסִין מֵבִיא חֲמַר
חִוָּרִין עַתִּיק: מְלַח סְדוֹמִית רֻבַּע (הַקַּב)· מְעֻלֶּה
עָשָׁן כָּל שֶׁהוּא: רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת הַיַּרְדֵּן
כָּל שֶׁהוּא וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ· אִם חִסַּר
אַחַת מִכָּל סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן
גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר· הַצָּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף הַנּוֹטֵף
מֵעֲצֵי הַקְּטָף: בְּרִית כַּרְשִׁינָה שֶׁשָּׁפִין בָּהּ אֶת

אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

Der Vorbeter spricht das ganze Kaddisch.

סדר דוכן.

בֶּן־עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת הַיּוֹצֵא מִפְּסוּקִים שֶׁל־בִּרְכַּת כֹּהֲנִים
הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו עַם קָדְשֶׁךָ שֶׁתִּהְיֶה קָרוֹב לִי בְּקָרְאִי לָךְ
וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי וְאַנְקָתִי תָּמִיד כְּשֵׁם שֶׁשָּׁמַעְתָּ אֶנְקַת יַעֲקֹב תְּמִימֶךָ
הַנִּקְרָא אִישׁ תָּם. וְתִתֶּן־לִי וּלְכָל־נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מְזוֹנָתֵנוּ וּפַרְנָסָתֵנוּ בְּרֶוַח
וְלֹא בְּצִמְצוּם בְּהַתָּר וְלֹא בְּאִפּוּר בְּנֹחַת וְלֹא בְּצַעַר מִתַּחַת יָדְךָ הָרְחָבָה
כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ פִּסַּת לֶחֶם לְאֵכֶל וּבֶגֶד לִלְבּוֹשׁ לְיַעֲקֹב אָבִינוּ הַנִּקְרָא אִישׁ
תָּם. וְתִתְּנֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ. וְיִהְיוּ דְבָרַי
נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ. כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ אֶת־יוֹסֵף צַדִּיקֶךָ בְּשָׁעָה שֶׁהִלְבִּישׁוּ
אָבִיו כְּתֹנֶת פַּסִּים לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו.
וַתַּעֲשֶׂה עִמּוֹ נִפְלָאוֹת וְנִסִּים וּלְטוֹבָה אוֹת, וַתַּצִּילֵנִי בְּדָרָכַי, וְתֵן בְּלִבִּי
בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ וְסוֹדוֹתֶיהָ.
וַתַּצִּילֵנִי מִשְּׁגִיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְתָאֲרִיךְ יָמַי
(וימי אשתי, ובני, ובנותי) (וימי אבי ואמי)
בְּטוֹב וּבִנְעִימוּת בְּרֹב עֹז וְשָׁלוֹם. אָמֵן סֶלָה:

ויכוין לסיים עם הכהנים כדי שיענו הקהל אָמֵן:

נאכדעם דיא פריעזטער דען זעגען בעענדיגט, שפריכט דיא גמיינדע:

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה. אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן
שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לִמְשִׂמֶרֶת שָׁלוֹם:

והכהנים מחזירים פניהם כלפי ההיכל ואומרים:

רִבּוֹן הָעוֹלָמִים, עָשִׂינוּ מַה שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ:
כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־
עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֶת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ
לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:

חזן שִׂים שָׁלוֹם וכו'. קדיש התקבל.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל, לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר
בְּרֵאשִׁית, שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת, וְלֹא שָׂמָנוּ
כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה, שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ
כְּכָל־הֲמוֹנָם. וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי
מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא
נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ, וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל,
וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ, אֵין עוֹד.
אֱמֶת מַלְכֵּנוּ, אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ
הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת, אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת
עֻזֶּךָ, לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת
יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר
יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ. לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ.
יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ
תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ.
וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וְיַקַּבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל
מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם, מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי
הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא, וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד.
כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ, יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר,
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

ובהרבה קהלות אחר זיר של יום מוהגים לאמר ביום א' של
פסח מזמור ק"ה, ביום ב' מזמור קל"ו, ביום ג' מזמור ע"ח,
ביום ד' מזמור ק"ו, ביום ה' מזמור ק"ו, ביום ו' מזמור קל"ה.

הַצִּפֹּרֶן׃ כְּדֵי שֶׁתִּהֵא נָאָה׃ יֵין קַפְרִיסִין שֶׁשּׁוֹרִין בּוֹ אֶת הַצִּפֹּרֶן׃ כְּדֵי שֶׁתִּהֵא עַזָּה׃ וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בָּעֲזָרָה מִפְּנֵי הַכָּבוֹד׃

מזנח סוף מס׳ תמיד, וסופרים פי״ח.

הַשִּׁיר שֶׁהַלְוִיִּם הָיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ׃

בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִים, לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ׃ (כ״ד)

בַּשֵּׁנִי הָיוּ אוֹמְרִים,

גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ׃ (מ״ח)

בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים,

אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט׃ (פ״ב)

בָּרְבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים, אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ׃ (צ״ד)

בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים, הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב׃

בַּשִּׁשִּׁי הָיוּ אוֹמְרִים, יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט׃ (צ״ג)

בַּשַּׁבָּת הָיוּ אוֹמְרִים, מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת׃ (צ״ב)

מִזְמוֹר שִׁיר לֶעָתִיד לָבֹא. לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעֹלָמִים׃

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם. שֶׁנֶּאֱמַר וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ׃ אַל תִּקְרָא בָּנָיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ׃ שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל׃ יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ׃ לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ׃ לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ׃ יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם׃ קדיש יתום.

וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבֵי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב נְאֻם יְיָ: וַאֲנִי זֹאת
בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יְיָ רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרַי אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי
בְּפִיךָ לֹא יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יְיָ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל:
וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא
כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: וּמַקְבִּלִין דֵּן מִן־דֵּן וְאָמְרִין קַדִּישׁ
בִּשְׁמֵי מְרוֹמָא עִלָּאָה בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ קַדִּישׁ עַל אַרְעָא עוֹבַד
גְּבוּרְתֵּהּ קַדִּישׁ לָעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא. יְיָ צְבָאוֹת מַלְיָא
כָל־אַרְעָא זִיו יְקָרֵהּ: וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל
רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: וּנְטַלַתְנִי רוּחָא
וְשִׁמְעֵת בַּתְרַי קָל זְיָע שַׁגִּיא דִּי מְשַׁבְּחִין וְאָמְרִין בָּרִיךְ
יְקָרָא דַייָ מֵאֲתַר בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ: יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
יְיָ מַלְכוּתֵהּ (קאם) לָעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שָׁמְרָה־זֹּאת לְעוֹלָם לְיֵצֶר מַחְשְׁבוֹת
לְבַב עַמֶּךָ וְהָכֵן לְבָבָם אֵלֶיךָ: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא
יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: כִּי־אַתָּה
אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ: צְדָקָתְךָ צֶדֶק
לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם
אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם: בָּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם יוֹם
יַעֲמֹס־לָנוּ הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־
לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ:
יְיָ הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: בָּרוּךְ הוּא אֱלֹהֵינוּ
שֶׁבְּרָאָנוּ לִכְבוֹדוֹ וְהִבְדִּילָנוּ מִן־הַתּוֹעִים וְנָתַן לָנוּ תּוֹרַת

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

תְּהִלָּה לְדָוִד · אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֶת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

Die heilige Lade wird geöffnet, und während der Vorbeter zwei Thorarollen aus derselben nimmt, spricht die Gemeinde:

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר יְיָ מִירוּשָׁלָם:

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ:

In Frankfurt am Main und vielen Gemeinden wird das בריך שמה nicht gebetet, sondern der Vorbeter beginnt mit גדלו.

בְּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרָא עָלְמָא בְּרִיךְ כְּתָרֵהּ וְאַתְרֵהּ. יְהֵא רַעְוָתָהּ עִם עַמֵּהּ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפָרְקָן יְמִינֵהּ אַחֲזִי לְעַמֵּהּ בְּבֵית מַקְדְּשֵׁהּ וּלְאַמְטוּיֵי לָנָא מְטוּב נְהוֹרָהּ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רַעֲוָא קָדָמָהּ דְּתִתְּרִיךְ לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְּקִירָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא. לְמִרְחַם עֲלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל דִּי לִי וְדִי לְעַמֵּהּ יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זָן לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵם לְכֹלָּא. אַנְתְּ הוּא שַׁלִּיט עַל כֹּלָּא. אַנְתְּ הוּא דְּשַׁלִּיט עַל מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא דִּילָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגֵדְנָא קַמֵּהּ וּמְקַמָּא דִּיקָר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל אֱנָשׁ רָחֵצְנָא. וְלָא עַל בַּר אֱלָהִין סָמְכְנָא. אֶלָּא בְּאֱלָהָא דִּשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁט. וּנְבִיאוֹהִי קְשׁט. וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד מָבְנָן וּקְשׁט. בֵּהּ אֲנָא רָחִיץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אֵמַר תְּשַׁבְּחָן. יְהֵא רַעֲוָא קָדָמָךְ דְּתִתְפְּתַח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלֵם מִשְׁאֲלִין דִּלְבִּי. וְלִבָּא דְכָל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל. לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

Der Vorbeter die Thorarolle vor sich haltend spricht:

גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי. וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

Die Gemeinde.

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde:

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית אֵתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר

אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. הוּא יִפְתַּח לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתוֹ
וְיָשֵׂם בְּלִבֵּנוּ אַהֲבָתוֹ וְיִרְאָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וּלְעָבְדוֹ
בְּלֵבָב שָׁלֵם לְמַעַן לֹא נִיגַע לָרִיק וְלֹא נֵלֵד לַבֶּהָלָה: יְהִי
רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁנִּשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְנִזְכֶּה וְנִחְיֶה וְנִרְאֶה וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה
לִשְׁנֵי יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ
כָּבוֹד וְלֹא יִדֹּם. יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ: בָּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר
יִבְטַח בַּיְיָ וְהָיָה יְיָ מִבְטַחוֹ: בִּטְחוּ בַיְיָ עֲדֵי־עַד כִּי בְיָהּ יְיָ
צוּר עוֹלָמִים: וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא־עָזַבְתָּ
דֹרְשֶׁיךָ יְיָ: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זָכוֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ.
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית־
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִרָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן:

Am Sabbath:

וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרֹב חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:

Es folgt am Sabbath das Ausheben und Vorlesen der Thora, an Wochentagen hingegen wird hier sogleich mit der Tefillah (Seite 190) begonnen.

וְאַיִל לְעֹלָה תְּמִימִם וְהַקְרֵב לִפְנֵי יְהוָה: וְאֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר קָחוּ שְׂעִיר־עִזִּים לְחַטָּאת וְעֵגֶל
וָכֶבֶשׂ בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם לְעֹלָה: וְשׁוֹר וָאַיִל לְשַׁלְמִים
לִזְבֹּחַ לִפְנֵי יְהוָה וּמִנְחָה בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן כִּי הַיּוֹם יְהוָה
נִרְאָה אֲלֵיכֶם: וַיִּקְחוּ אֶת אֲשֶׁר צִוָּה משֶׁה אֶל־פְּנֵי
אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּקְרְבוּ כָּל־הָעֵדָה וַיַּעַמְדוּ לִפְנֵי יְהוָה:
וַיֹּאמֶר משֶׁה זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה תַּעֲשׂוּ וְיֵרָא
אֲלֵיכֶם כְּבוֹד יְהוָה: לוי וַיֹּאמֶר משֶׁה אֶל־אַהֲרֹן
קְרַב אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וַעֲשֵׂה אֶת־חַטָּאתְךָ וְאֶת־עֹלָתֶךָ
וְכַפֵּר בַּעַדְךָ וּבְעַד הָעָם וַעֲשֵׂה אֶת־קָרְבַּן הָעָם וְכַפֵּר
בַּעֲדָם כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה: וַיִּקְרַב אַהֲרֹן אֶל־הַמִּזְבֵּחַ
וַיִּשְׁחַט אֶת־עֶגֶל הַחַטָּאת אֲשֶׁר־לוֹ: וַיַּקְרִבוּ בְּנֵי
אַהֲרֹן אֶת־הַדָּם אֵלָיו וַיִּטְבֹּל אֶצְבָּעוֹ בַּדָּם וַיִּתֵּן עַל־
קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־הַדָּם יָצַק אֶל־יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ: וְאֶת־
הַחֵלֶב וְאֶת־הַכְּלָיֹת וְאֶת־הַיֹּתֶרֶת מִן־הַכָּבֵד מִן־הַחַטָּאת
הִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־משֶׁה: ישראל
וְאֶת־הַבָּשָׂר וְאֶת־הָעוֹר שָׂרַף בָּאֵשׁ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה:
וַיִּשְׁחַט אֶת־הָעֹלָה וַיִּמְצְאוּ בְּנֵי אַהֲרֹן אֵלָיו אֶת־הַדָּם
וַיִּזְרְקֵהוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְאֶת־הָעֹלָה הִמְצִיאוּ אֵלָיו
לִנְתָחֶיהָ וְאֶת־הָרֹאשׁ וַיַּקְטֵר עַל־הַמִּזְבֵּחַ: וַיִּרְחַץ אֶת־
הַקֶּרֶב וְאֶת־הַכְּרָעָיִם וַיַּקְטֵר עַל־הָעֹלָה הַמִּזְבֵּחָה:
וַיַּקְרֵב אֶת קָרְבַּן הָעָם וַיִּקַּח אֶת־שְׂעִיר הַחַטָּאת אֲשֶׁר
לָעָם וַיִּשְׁחָטֵהוּ וַיְחַטְּאֵהוּ כָּרִאשׁוֹן: וַיַּקְרֵב אֶת־
הָעֹלָה וַיַּעֲשֶׂהָ כַּמִּשְׁפָּט:

בְּיֵצֶר הָרַע מִן הַנְּשׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵטַת עוֹלָמִים
וימלא [וַיְמַלֵּא] מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft, indem er spricht:

תִּגְלֶה וְתֵרָאֶה מַלְכוּתוֹ עָלֵינוּ בִּזְמַן קָרוֹב וְיָחֹן פְּלֵיטָתֵנוּ וּפְלֵיטַת
עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְרָצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן: הַכֵּל
הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ וּתְנוּ כָּבוֹד לַתּוֹרָה: פִּתְחוּ קָרֵב יַעֲמֹד (ר"ס ב"ס הכהן)
בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת
נָפֶשׁ עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב
מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינַיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ
בַּשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ צְרוּפָה. מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ:

Die Gemeinde antwortet:

וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

פתח = ברכה חיבור דיחס ספר תורה.

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־
הָעַמִּים וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

נחל = ברכה חיבור דיחס ספר תורה.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן־לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת
וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

In einem gewöhnlichen Jahre wird dieser Abschnitt, in einem Schaltjahre aber der auf folgender Seite stehende vorgelesen.

וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי
יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר אֶל־אַהֲרֹן קַח־לְךָ עֵגֶל בֶּן־בָּקָר לְחַטָּאת

וְהָוָה בְּאֶצְבָּעוֹ עַל־פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת קֶדְמָה וְלִפְנֵי הַכַּפֹּרֶת יַזֶּה
שֶׁבַע־פְּעָמִים מִן־הַדָּם בְּאֶצְבָּעוֹ: וְשָׁחַט אֶת־שְׂעִיר
הַחַטָּאת אֲשֶׁר לָעָם וְהֵבִיא אֶת־דָּמוֹ אֶל־מִבֵּית לַפָּרֹכֶת
וְעָשָׂה אֶת־דָּמוֹ כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לְדַם הַפָּר וְהָוָה אֹתוֹ עַל־
הַכַּפֹּרֶת וְלִפְנֵי הַכַּפֹּרֶת: וְכִפֶּר עַל־הַקֹּדֶשׁ מִטֻּמְאֹת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וּמִפִּשְׁעֵיהֶם לְכָל־חַטֹּאתָם וְכֵן יַעֲשֶׂה לְאֹהֶל מוֹעֵד
הַשֹּׁכֵן אִתָּם בְּתוֹךְ טֻמְאֹתָם: וְכָל־אָדָם לֹא־יִהְיֶה | בְּאֹהֶל
מוֹעֵד בְּבֹאוֹ לְכַפֵּר בַּקֹּדֶשׁ עַד־צֵאתוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד
בֵּיתוֹ וּבְעַד כָּל־קְהַל יִשְׂרָאֵל:

Bei'm Aufheben der Thora spricht man:

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־
פִּי יְיָ בְּיַד־מֹשֶׁה: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ
מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ
יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן
צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ׃

Die Gemeinde antwortet:

הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה
לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

כד לָדָוִד מִזְמוֹר לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי
הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ: מִי יַעֲלֶה בְּהַר
יְהוָה וּמִי יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר
לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה
מֵאֵת יְהוָה וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁו מְבַקְשֵׁי

In einem Schaltjahre wird dieser Abschnitt vorgelesen.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְּנֵי אַהֲרֹן בְּקָרְבָתָם
לִפְנֵי־יְהוָה וַיָּמֻתוּ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן
אָחִיךָ וְאַל־יָבֹא בְכָל־עֵת אֶל־הַקֹּדֶשׁ מִבֵּית לַפָּרֹכֶת אֶל־
פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־הָאָרֹן וְלֹא יָמוּת כִּי בֶּעָנָן אֵרָאֶה
עַל־הַכַּפֹּרֶת: בְּזֹאת יָבֹא אַהֲרֹן אֶל־הַקֹּדֶשׁ בְּפַר בֶּן־
בָּקָר לְחַטָּאת וְאַיִל לְעֹלָה: כְּתֹנֶת־בַּד קֹדֶשׁ יִלְבָּשׁ
וּמִכְנְסֵי־בַד יִהְיוּ עַל־בְּשָׂרוֹ וּבְאַבְנֵט בַּד יַחְגֹּר וּבְמִצְנֶפֶת
בַּד יִצְנֹף בִּגְדֵי־קֹדֶשׁ הֵם וְרָחַץ בַּמַּיִם אֶת־בְּשָׂרוֹ וּלְבֵשָׁם:
וּמֵאֵת עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִקַּח שְׁנֵי־שְׂעִירֵי עִזִּים לְחַטָּאת
וְאַיִל אֶחָד לְעֹלָה: וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת־פַּר הַחַטָּאת
אֲשֶׁר־לוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ: לוי. וְלָקַח אֶת־
שְׁנֵי הַשְּׂעִירִם וְהֶעֱמִיד אוֹתָם לִפְנֵי יְהוָה פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:
וְנָתַן אַהֲרֹן עַל־שְׁנֵי הַשְּׂעִירִם גֹּרָלוֹת גּוֹרָל אֶחָד לַיהוָה
וְגוֹרָל אֶחָד לַעֲזָאזֵל: וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת־הַשָּׂעִיר אֲשֶׁר
עָלָה עָלָיו הַגּוֹרָל לַיהוָה וְעָשָׂהוּ חַטָּאת: וְהַשָּׂעִיר אֲשֶׁר
עָלָה עָלָיו הַגּוֹרָל לַעֲזָאזֵל יָעֳמַד־חַי לִפְנֵי יְהוָה לְכַפֵּר עָלָיו
לְשַׁלַּח אֹתוֹ לַעֲזָאזֵל הַמִּדְבָּרָה: וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת־פַּר
הַחַטָּאת אֲשֶׁר־לוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ וְשָׁחַט אֶת־פַּר
הַחַטָּאת אֲשֶׁר־לוֹ: ישראל. וְלָקַח מְלֹא־הַמַּחְתָּה
גַּחֲלֵי־אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ מִלִּפְנֵי יְהוָה וּמְלֹא חָפְנָיו
קְטֹרֶת סַמִּים דַּקָּה וְהֵבִיא מִבֵּית לַפָּרֹכֶת: וְנָתַן אֶת־
הַקְּטֹרֶת עַל־הָאֵשׁ לִפְנֵי יְהוָה וְכִסָּה עֲנַן הַקְּטֹרֶת אֶת־
הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־הָעֵדוּת וְלֹא יָמוּת: וְלָקַח מִדַּם הַפָּר

אַתָּה קָדוֹשׁ קדושה לע"ע בסורת מתפלה.
נְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ
וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ בְּשִׁמֵּי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה
וְקָדוֹשִׁים בְּכָל וְאָמְרִי׳ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ
כְּבוֹדוֹ: ס׳ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ. ס״ בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ
יוֹם יְהַלְלוּךָ מִמְּקוֹמוֹ: ס׳ וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. ס״ יִמְלֹךְ יְיָ
סֶלָה. בָּרוּךְ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ: ס׳ לְדוֹר וָדוֹר
אַתָּה יְיָ הָאֵל נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֶצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ
אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ
הַקָּדוֹשׁ: גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ
מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה
וּמוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם השבת
הזה ואת יום חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זְמַן חֵרוּתֵנוּ באהבה
מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה
וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן
אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם
עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵיטָה
וּלְטוֹבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם
חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה.
וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה
וְרַחֲמִים. חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ
עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

פָּנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי
עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְהוָה עִזּוּז
וְגִבּוֹר יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשָׂאוּ
פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ
הַכָּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

Bei'm Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל: קוּמָה יְיָ
לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ: כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ
יְרַנֵּנוּ: בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ: כִּי לֶקַח
טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ: עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים
בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ
שָׁלוֹם: הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

Der Vorbeter ſpricht das halbe Kaddiſch.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל
לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה: מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

ע"ז אֱלֹהֵינוּ. בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה
עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאֲמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ
וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

Am Sabbath.	An Wochentagen.
שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד	שָׁלוֹם רָב עַל יִשְׂרָאֵל
וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ	עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם
בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ	כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ
כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ	אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם
תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה	וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב	אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל	בְּכָל־עֵת וּבְכָל־
בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:	שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה, וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדֹּף נַפְשִׁי. וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Der Vorbeter wiederholt die Tefilla nebst Kedusscha und spricht dann das ganze Kaddisch. Hierauf עלינו.

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לשבת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ
קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ
מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ
בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה
וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל
מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל
וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.
וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ
אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל
בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת לִשְׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ
וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת
קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ
וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ
מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל
נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת
עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם
כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהַבְתָּ, תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ, עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ, וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד, כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה. וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים:

לֵיל שִׁמֻּרִים הִפְלִיא עֲצוֹת מֵרָחוֹק עָמוֹק וְנֶעְלָם. וּבוֹ כְּאֹמֶן נִינָיו מִשְׁעְבּוֹד חֶעֱלָם. זְקַת חֲטֻבָּה אַחַת עֲשָׂאָם לְעֵלָם. בְּאַהֲבַת יְיָ אֶת יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

דברים ו׳ ד׳.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד:

נכתם בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת

ליל In dieser Bewahrungsnacht hat er Rathschlüsse von ferner Zeit wunderbar vollzogen! Er hat treulich die Enkel Abrahams von den Fesseln der Sklaverei befreit und sie dafür mit dem Band der Liebe gefesselt; denn er schätzt sie hoch, er liebt Israel in Ewigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel liebt!

דער פֿאַרבעטער רופֿט ווײַט: וואָס הערער דעסטן בעטעט דיך געמיינדע ווייזט:

טז בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ׃
קו״ח
בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב
עֲרָבִים, בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ
שְׁעָרִים, וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה
עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת הַזְּמַנִּים,
וּמְסַדֵּר אֶת הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ, בּוֹרֵא
יוֹם וָלָיְלָה, גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר. וּמַעֲבִיר
יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה, יְיָ צְבָאוֹת
שְׁמוֹ. אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד׃

יז יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר
וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שִׁמוֹ שֶׁל מַלְכֵּנוּ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו
אֵין אֱלֹהִים סְלַח לָרַכֵּב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ
שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם
עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה׃
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם׃

ע״פ א״ב מלפ זבין חות ח׳ לט׳ כתמלע הפיוט חדיר ונאה וכו׳,
וכל מאמר ומאמר תחלתו ל״ש וכופו פסוק ח׳ ממקראי קדש.

לֵיל שִׁמְרִים, אוֹר יִשְׂרָאֵל קָדוֹשׁ אֲיֻמָּה
נִדְגָּלוֹת. בְּצַעַן עֲצַת מַלְאָכָיו הִשְׁלִים
בְּהֻגָּלוֹת. גְּדֻלָּתוֹ מִצְאוּ יְרֻנָּנוּ בְּמַקְהֲלוֹת
הַלֵּלוֹת. לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ
בַּלֵּילוֹת׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים׃

Licht Israels, Er, der Allerheiligste und der Schrecken des Kriegsheeres, er hat in der Bewahrungsnacht den Rath seiner Gesandten vollführt, als er sich in Zoan zeigte. Seine Herrlichkeit wurde dann gepriesen in lobsingenden Chören; des Morgens rühmten sie Deine Güte, Deine Treue des Abends. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt!

במדבר ט״ו ל״ז־מ״א. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת
עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת
הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה
וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם
וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם:
לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם
קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת
לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: יש למרק אחיכם לאמת.

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין
זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים מַלְכֵּנוּ
הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ הָעֹשֶׂה גְּדֹלוֹת עַד אֵין
חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר, הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן
לַמּוֹט רַגְלֵנוּ, הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל בָּמוֹת אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל כָּל
שׂנְאֵינוּ, הָעֹשֶׂה לָנוּ נִסִּים וּנְקָמָה בְּפַרְעֹה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם הַמַּכֶּה בְּעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם וַיּוֹצֵא
אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם: הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין
גִּזְרֵי יַם־סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם בְּתְהוֹמוֹת
טִבַּע: וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לְשִׁמּוֹ וּמַלְכוּתוֹ
בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה:

עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם
עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:
קנדיס וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר
אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־
נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ:
וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ
וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם
וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן
אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ
הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־
דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם
וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת
בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר
בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ
וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם
עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם
לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

לֵיל Die Bewahrungsnacht spricht laut seinen Ruhm; seinen Wunderthaten hat er ein Denkmal errichtet in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht will ich den Allgütigen preisen, im Chor der Frommen seinen Ruhm verkünden in der Nacht vom Peßachfest.

Die Bewahrungsnacht ward von Anbeginn zu außerordentlichen Thaten bestimmt, sie diente uns zum Schutz, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht genossen wir des Peßachs-Opfers halben; möchte doch dessen Erwähnung ihm ebenso gefällig sein in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurde das Licht der Welt angezündet; das erste Deiner Worte war: „Es werde Licht!" in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht hat der wohlgefällige Priester (Abel) sein Opfer dargebracht von den Erstlingen seines Kleinviehes und von ihren Fettstücken, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht zog ein Stern von Morgen her (Abraham); er gab weisen Unterricht in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht war's, als er jene Könige verfolgte und sie traf; ihr Schwert durchbohrte ihr eignes Herz, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht ward Iskah (Sara) im Pallast (des Königs von Mizrajim) gerühmt; sie wurde stattlich dahin gebracht in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht war's, als er (Mizrajims König) ihretwegen jämmerlich gezüchtigt wurde; dies war eine Vorbedeutung auf das künftige Schicksal Mizrajims in der Nacht vom Peßachfest.

Die Bewahrungsnacht ist bestimmt zu unsrer künftigen Befreiung; einst wirst Du uns Wunder zeigen in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht ward Abimelech im Stillen abgestraft: es schreckte ihn ein Traum in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht traf das Strafgericht Sodoms Frevlerrotte; sie fühlte der Allmacht Schlag und ward gestürzt in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht war's, als die anmuthsvolle (Rebecka) nach dem Segen strebte; sie verschaffte ihn ihrem Sohne Jakob in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht war's, als dem Aramiten Laban versagt wurde, den gütigen Jakob zu beleidigen; im Traume erhielt er den göttlichen Befehl, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurde in den göttlichen Thron Jakobs Bild eingezeichnet; er überwand den Engel in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht stimmte der Allgütige mit dem Segen ein; er hat die Worte seines Dieners (Jizchak) gut geheißen in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht genoß die Erzieherin Tobs (Mosche's) die Früchte ihrer löblichen Handlung; ihr Seelenlicht erlosch nicht in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht traf der Todesjammer in Nof (Mizrajim) ein; sie aber wurde erhalten in dieser schrecklichen Nacht, in der Nacht vom Peßachfest.

Die Bewahrungsnacht ist vom Schöpfer selbst getheilt worden; nur Er wußte den Mitternachtspunkt zu bestimmen in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurde Knecht und Sklave vom Tode hingerafft; sie hatten sich über Israels Elend gefreut, darum blieben sie nicht verschont in der Nacht vom Peßachfest.

ע"פ א"ב כפול, ובסוף חתום זס המחבר מאיר.

לֵיל שִׁמֻּרִים אַדִּיר וְנָאֶה לִתְהִלּוֹתָיו. זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו. בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח:

לֵ"שׁ אַנְוֵה גּוֹמֵל חֲסָדִים. תְּהִלָּתוֹ בְּקָהַל חֲסִידִים. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ בָּא מִבְּרֵאשִׁית לְהִתְאַמֵּר. לָנוּ הַלַּיְלָה מִשְׁמָר. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ בְּגִין קָרְבַּן פִּסְחִי. יֶעֱרַב עָלָיו שִׂיחִי. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ גִּיהַ עוֹלָם הָתְאִיר. פִּתַּח דְּבָרֶיךָ יָאִיר. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ גָּשׁ רָצוּי לְכֹהֵן. מִבְּכֹרוֹת צֹאנוֹ וּמֵחֶלְבֵהֶן. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ דָּרַךְ כּוֹכָב מִזָּרְחִי. מַשְׂכִּיל לְאֵיתָן הָאֶזְרָחִי. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ דַּלַּק מְלָכִים וְלִבָּם. חֲרָבָם תָּבֹא בְלִבָּם. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ הֻלְלָה יִסְבָּה בַּפֶּלֶךְ. לִרְקָמוֹת תּוּבַל לַמֶּלֶךְ. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ הֶרְחַף וְנִסְחַף אֲחוֹרִים. מוֹפֵת עַל מִצְרַיִם. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ וְעַד לְבָרֵא עֲלֵנוּ. נִפְלְאוֹתֶיךָ וּמַחְשְׁבוֹתֶיךָ אֵלֵינוּ. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ וְכַח חֲשַׁי בְּחִילָה. אֲבִימֶלֶךְ בַּחֲלוֹם הַלַּיְלָה. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ זְדִים רִדּוּי שָׁפָךְ. שָׁלַח יָדוֹ הָפָךְ. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ זְרִיזָה בְּרָכוֹת כִּוָּנָה. אֶל יַעֲקֹב בְּנָהּ. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ חָסַם בְּטוֹב לֶאֱלוֹם. לָבָן הָאֲרַמִּי בַּחֲלוֹם. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ חָקוּק בְּהוֹד כִּסְאֶךָ. וַיָּשַׂר אֶל מַלְאָךְ. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ טוֹב הִסְכִּים עַל יָדוֹ. מֵקִים דְּבַר עַבְדּוֹ. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ טָעֲמָה כִּי טוֹב סַחֲרָהּ. לֹא יִכְבֶּה בַּלַּיְלָה נֵרָהּ. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ יָלְלָה בְּנוֹף נָפְלָה. וַתָּקָם בְּעוֹד לַיְלָה. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ יוֹצְרוֹ חָלָקוֹ בְּחָכְמָה. יוֹדֵעַ עַד מָה. בְּ"חַ"פְּ:

לֵ"שׁ כְּבָן וְשָׁבוּי לְקֹחַ. שָׁמֹחַ לְאִיד לֹא יִנָּקֶה. בְּ"חַ"פְּ:

In der Bewahrungsnacht wurden auch die Todten in ihren Grüften zermalmt, zerstäubt als sich die Nacht wendete, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurden ihre Gemälde verwischt; das Bild eines Erstgebornen verschwand in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurden auch ihre Götzenbilder zerstört, zertrümmert und zerstreut, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht will ich Dir Danklieder dichten, Deiner gerechten Urtheile willen, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht warst Du mir ein Licht des Heils, unterstütztest meine Rechte, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wirst Du, wie wir hoffen, noch fürchterlichere Thaten ausüben; dann soll es eine Nacht der andern verkünden in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht stritten einst die leuchtenden Sterne[1]), sie traten herbei zur Hilfe der Helden Gottes in der Nacht vom Peßachfest.

Die Bewahrungsnacht war der Beistand jener Gerechtigkeitslosen; ihnen frommte die Gabe des Gerstenbrodes (Omer) in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurde Boas von dem Muthe der Enthaltsamkeit beseelt; er zeigte sich als einen weisen Mann in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurden die Wüthriche Phuls gebändigt; Feuergluth verzehrte sie in der Nacht vom Peßachfest.

Die Bewahrungsnacht mit ihrem Omer bewirkte deren Untergang; sie wurden besiegt durch ceremonielle Wendungen in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurde der Allerhabene durch Lobgesänge erhöht; aus allen Enden der Erde erschollen ihm Lieder in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht entdeckte er sein Vorhaben, offenbarte Geheimnisse seinen Dienern, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurde die königliche Tafel (Beltschazzars) prachtvoll zubereitet[2]), plötzlich schreckte sie eine hervorragende Hand, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht noch wurden sie aufgerieben; sie hatten des Ewigen Heiligthum entweiht, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wurde der hochflämmige Palmbaum[3]) erhalten durch die Myrrhen im Thal, in der Nacht vom Peßachfest.

Die Bewahrungsnacht hat der Fromme (Mordochai) mit der Lehre von קמיצה[4]) zugebracht; er opferte dem Allgeliebten seinen Schlaf auf in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht sinnt mein Geist zu dichten, gedenke in der Nacht meines Saitenspiels, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht kam Trost und Rettung, als der Schlaf den König verließ, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht kam die Nachricht von Mizrajims Fall; eine ebenso schreckliche Nachricht wird von Zor erschallen, in der Nacht vom Peßachfest.

Die Bewahrungsnacht ist zur Rache aufbewahrt für das stolze Zor, in der Nacht vom Peßachfest.

---

1) Siehe Richter Kap. 5, V. 20.
2) Siehe Daniel Kap. 5.
3) Unter Palmbaum wird die Gemeinde Israel und unter Myrrhen werden die vorzüglich Frommen verstanden.
4) Die Behandlungsart der Mehlopfer.

לֵיל שִׁמֻּרִים כּוּכָם נֶחְתַּם וְנִכְאוּ· הָפַךְ לַיְלָה
וְיוֹם כָּאוּ· בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח׃

לֵ״שׁ לְהַדֵּק נִשְׁחַק אִיקוֹנָם· רֵאשִׁית לְכָל אוֹנָם· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ לְבַטָּה יִרְאָתָם וְלָקָה· בּוֹקֵר וּמְבוּקָר וּמְבֻלָּקָר· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ מְאוֹרֵי הוֹדָאוֹת לְאַדִּיקֶךָ· עַל מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ מְאוֹרֵי יֶשַׁע לְהַזְמִינִי· אָחַזְתָּ בְּיַד יְמִינִי· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ נוֹרָאוֹת בַּעֲשׂוֹתְךָ נִקְוֶה· וְלַיְלָה לְלַיְלָה יְחַוֶּה· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ נִלְחֲמוּ כּוֹכְבֵי אוֹרִים· לְעֶזְרַת יֵי בַּגִּבּוֹרִים· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ סִיַּע צֶדֶק נְעוּרִים· צָלִיל לֶחֶם שְׂעוֹרִים· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ שָׂגַב בְּמִבְטָח וּמָעוֹ· גֶּבֶר חָכָם בָּעוֹ· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ עָרִיצֵי פּוּל שָׁקָד· וְתַחַת כְּבוֹדוֹ יֻקַּד· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ עִמֶּר חֶרְמֵשׁוֹ פִּלְּחָם· וּבְמִלְחֲמוֹת תְּנוּפָה גִּלְּחָם· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ פְּאַר עֶלְיוֹן בַּאֲמִירוֹת· מִכְּנַף הָאָרֶץ זְמִירוֹת· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ פְּעֻנַּח צָפְנַת מַעֲבָדָיו· סוֹדוֹ אֶל עַבְדָּיו· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ צָפִית סְדוּרָה וַאֲרוּחָה· וְהִנֵּה יָד שְׁלוּחָה· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ צָמְתָה בּוֹ בְלֵיל· קֹדֶשׁ יֵי חִלֵּל· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ קוֹמַת תָּמָר הֻצָּלָה· הַהֲדַסִּים אֲשֶׁר בַּמְּצֻלָה· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ קְמֶץ הִשְׁבִּיעַ לְשַׁנְּנָה· יִתֵּן לִידִידוֹ שֵׁנָא· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ רוּחִי יְחַפֵּשׂ לְמַלָּלָה· אֻזְכְּרָה נְגִינָתִי בַּלַּיְלָה· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ רֵוַח וְהַצָּלָה עָמְדָה· בַּלַּיְלָה הַהוּא נָדָדָה· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ שִׁמַּע מִצָּרִים לְנָצוֹר· יָחִילוּ כְּשֵׁמַע צוֹר· בְּ״חַ פְּ׃
לֵ״שׁ שָׁמוּר לִנְקָמָה נְטוּרָה· עַל צוֹר הַמַּעֲטִירָה· בְּ״חַ פְּ׃

Der Bewahrungsnacht sämmtliche Geschichte ist hier aus der heiligen Schrift entlehnt, es mangelt nichts von allem, was geschah in der Nacht vom Peßachfest.

Die Bewahrungsnacht ist zu Wunderthaten geschickt; Israels Zerstreuten werden wieder gesammelt werden in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht möchten ihm meine Worte gefällig sein, ihm der all das Heil bewirkt, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht hast Du uns einst erquickt; wir danken Dir, o Herr, in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wirst Du uns mit neuem Heil erfreuen, wir werden Dir dann ewig danken in der Nacht vom Peßachfest.

In der Bewahrungsnacht wirst Du unseren Jubelgesang erneuern; dann sollen Deinem heiligen Namen noch nie gehörte Danklieder ertönen in der Nacht vom Peßachfest.

ליל Die Bewahrungsnacht, prangend mit Wunderthaten, lobpreist Dein einiges, ewiges Wesen! den Tag hast Du bestimmt zur Gnade und die Nacht, Lieder anzuhören. Einst begeisterte der mächtige Glaube Deine Verlobte (Israel): selbst Kinder und Säuglinge verkündeten Deinen Ruhm. In hoher Lust und Freude sprachen sie alle:

מי „Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du? wer ist wie Du? verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar im Ruhme, Wunderthäter!" Deine Herrschaft sahen Deine Kinder, als Du das Meer vor Mosche gespalten.

ליל In der Bewahrungsnacht, o Ewiger, sahen Deine Kinder Deine Herrschaft, die für und für währt; darum begannen sie ihr Lied in Sprüchen der künftigen Zeit[1]) und so beschlossen sie's auch; sie schauten zur Rechten von Mosche, dem Meeresspalter, sahen, daß sich einst seine Hand über mehrere Flüsse strecken wird. „Dies ist der Fels unseres Heils!" so stimmten sie an und riefen:

„Der Ewige wird regieren immer und ewig!" — Und also heißt es ferner: „Ja, der Ewige hat Jakob befreit und ihn erlöst aus der Hand des Stärkern."

ליל Die Bewahrungsnacht, bekrönt in Israel mit so vielen Thaten Deiner Gerechtigkeit, ist eine Vorbedeutung unseres künftigen Heils. Es ist nicht mehr

1) In Ausdrücken, die mehr Bezug auf's Zukünftige als auf's Gegenwärtige hatten.

לֵ֚שׁ תָּבוּעַ מִסִּפֵּר הַתּוֹרָה. אַחַת מֵהֶנָּה לֹא נֶעְדָּרָה. בְּ֖חַ֥פְּ:
לֵ֚שׁ תִּכְנוֹ לְיֵשַׁע וְנֶם. נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס. בְּ֖חַ֥פְּ:
לֵ֚שׁ מַאֲמָרִי יְרֻצָּה לִשְׁעוֹת. מְקֻדָּם פֹּעַל יְשׁוּעוֹת. בְּ֖חַ֥פְּ:
לֵ֚שׁ אָז בַּהֲנִיחֲךָ שְׁלוּחִים. הוֹדִינוּ לְךָ אֱלֹהִים. בְּ֖חַ֥פְּ:
לֵ֚שׁ יֵשַׁע לָנוּ תְּחַדֵּשׁ. וְשִׁמְךָ לְעוֹלָם נוֹדֶה. בְּ֖חַ֥פְּ:
לֵ֚שׁ רֶגֶן הַשִּׁיר בְּחַדְּשֶׁךָ. לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ. בְּ֖חַ֥פְּ:

לֵיל שִׁמְרִים, טֶכֶס פְּלָאֶיךָ מְשִׁירֵי הוֹדָאוֹת
נְתַיַּחֲדָתָ. יוֹמָם לְחֶסֶד וְלַיְלָה לְשִׁיר נְתוּעַרְתָּ.
כְּלוּלֶיךָ אָז בֶּאֱמוּנָה רוּחֲךָ הִסְדַּרְתָּ. כִּפְי
עוֹלְלִים וְיֹנְקִים עֹז יִסַּדְתָּ: בְּגִילָה בְּרִנָּה
בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא
תְּהִלֹּת עֹשֵׂה פֶּלֶא. מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי מֹשֶׁה:

לֵיל שִׁמְרִים, מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ חַי וְקַיָּם.
נִפְתַּח שִׁבְחֲךָ בִּלְשׁוֹן עָתִיד וְנִסְתָּיָם. סָכוּ לִימִין
מֹשֶׁה בּוֹקֵעַ יָם. וְהֵנִיף יָדוֹ עַל הַנָּהָר בַּעְיָם:
זֶה צוּר יִשְׁעֵנוּ פָּצוּ פֶה וְאָמְרוּ.

יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ:

לֵיל שִׁמְרִים, עָטוּר פְּלָאֵי צִדְקְךָ בְּצָבָא
וָאוֹת. קִרְבָתְךָ לִי טוֹב יְשׁוּעוֹת הַבְאוֹת.

fern das ewige Gut! wir haben Zuversicht auf Dich, auf die Weissagungen der untrüglichen Propheten: „Israels König und sein Erlöser ist er, der Ewige Zebaoth!“ Gelobt seist Du, Ewiger, der Israel erlöst!

השכיבנו Laß Ewiger, unser Gott, uns niederlegen in Frieden, und laß uns wieder aufstehen, unser König, zum Leben; breite über uns aus die Hütte Deines Friedens, vervollkommne uns durch Deinen guten Rath, und hilf uns um Deines Namens willen. Beschütze uns, wende von uns ab Feind, Pest, Schwert, Hunger und Kummer, entferne jeden Widersacher, vor unserem Angesichte und in unserem Rücken, und birg uns unter dem Schatten Deiner Flügel; denn Du, o Gott, bist unser Hüter und Retter; Du, o Gott, bist ein gnädiger und barmherziger König! Behüte unsern Ausgang und unsern Eingang zum Leben und zum Frieden, von nun an bis in Ewigkeit. Breite über uns aus die Hütte Deines Friedens!

אור Der Abend vor dem Wendungstage ist zum Zählen bestimmt, zum Andenken an das verödete Zion, daß wieder hergestellt werden möge die herrlich gebaute Stadt, an der Herz und Auge sich ergötzten, die erhabene, durch zehn Grade der Heiligkeit ausgezeichnete Residenz; der innige Freude verursachende, Missethat und Vergehung vergebende Libanon; — und herrliche Dinge werden in dir, o göttliche Stadt, gepredigt. Nach dir soll geforscht werden, Ort der Sündenvergebung, Zions Wege sollen gesucht und jeder Anstoß von ihnen entfernt werden, damit die entfesselte Menge wieder hinwalle, zur Zeit, wo Du, Gott, sie ohne Verzug begnadigen wirst. Die ihr dann nahe sind, werden die Erstlinge in Reinheit freiwillig opfern; frohlockt und jubelt ihr sämmtlichen Trümmer Jerusalems! — *) Vom Offenbarungsthale (Jerusalem) beförderten die Richter schleunigst die Boten, die noch am Abend weggingen, um die neue Frucht zu garben; an Werke- wie an Ruhetagen wurde es von Dreien verrichtet; aus den nahe gelegenen Städten kamen sie herbei, um diese wichtige Handlung zu verherrlichen;

*) Von hier bis zu Ende wird die Art und Weise, wie das Omer gebracht wurde, erzählt.

שַׁתִּי בְךָ מַחְסִי בְּמַלְאֲכוֹת הַנִּבְאוֹת. מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ יְיָ צְבָאוֹת: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל: (כפולין מפיימין. ברוך אתה יי מלך צור ישראל וגואלו.)

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים, וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ, וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן, וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵנוּ וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה, וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ:

ע"פ א"ל ב"ם, ונסוף חתום מאיר חזק.

אוֹר יוֹם הֶנֵף סְפִירָה הָכְשָׁרָה בְּנִגְהִים. לְצִיּוֹן נִדָּחָה קְרוֹא דְרוּשָׁה עֲלוֹת גִּהִים. בְּנֵן מְפֹאָר כְּרַךְ מַחְמַד לֵב וְגִהִים. מִשְׁכְּנֵי עֶלְיוֹן בְּעֶשֶׂר מַעֲלוֹת קֹדֶשׁ גְּבוֹהִים. גִּיל לְבָבוֹת לְבָנוֹן הַמְלַבֵּן נִצּוֹחִים שְׁלוּחִים. נִכְבָּדוֹת מְרֻבָּר בָּךְ עִיר הָאֱלֹהִים: דְּרִישׁוֹת לְדָרוֹשׁ בְּשִׁכְנְךָ מְקוֹם כִּפּוּר שָׁלַיִם. סְלוּלֵי צִיּוֹן מְבַקְּשִׁים תַּפְקִידָם הָרֵם מִכְשׁוֹלִים. הָמוֹן חוֹגֵג עֲלוֹת יֵרָאֶה הַתַּר שַׁלְשַׁלִּים. עֵת כִּי בָא לְחֶנְנָהּ בְּלִי רְשׁוֹלִים. וּמְהֻקְרוֹב לָהּ בְּכִוּרִי נְדָבָה לְהַקְרִיב בְּטֹהַר שׁוֹלִים. פְּצָחוּ רַנְּנוּ יַחְדָּו חָרְבוֹת יְרוּשָׁלָם: זָרוּ לְהַקְדִּים שְׁלוּחִים דַּיְנֵי גִיא נְבוּאוֹת. צֵאת מִבָּעֲרֵב עֲשׂוֹת כְּרִיכוֹת מֵאֲבִיבֵי תְבוּאוֹת. חוֹל וְשַׁבָּת כְּרַבִּים מְלֵאכוֹתָיו בְּשִׁלּוּשׁ בָּאוֹת. קְבָצוּ עֲיָרוֹת הַסְּמוּכוֹת עֶסֶק גָּדוֹל לְנָאוֹת. חֲשֻׁבָה

in der Nacht wurde geerntet, welches dann in ein Behältniß gegeben und nach der Tempelhalle gebracht wurde; o wie lieblich sind Deine Wohnungen, Ewiger Zebaoth! Vielfältig müssen wir die göttliche Wohlthat erkennen wie folgt: für die vielfachen Garben in der Wüste brauchten wir nur eine zu bringen, die ausgedroschen und in ein gelöchertes Geschirr gelegt, um daselbst mittelst Feuer auszutrocknen; man streuete es dann in die Vorhalle, damit es vom Winde vollkommen ausgetrocknet werde; wie viele Talente Myrrhe gebührte nicht jenem Wächter bei dem (Omer-) Ernten; denn Wochenlang bewachte er uns die Ernte. Der Haufen wurde in einer Stampf bereitet (enthüllst), darauf man ihn gänzlich geraupt und ein Zehntel durch ein dreizehnfaches Siebwerk laufen ließ, welches man mit Oel und Weihrauch vermischte, von diesem wurde eine Handvoll genommen, mit Salz bestreut, welches dann geräuchert wurde; vom Rande des Tisches (im Tempel) nahmen die Priester die daselbst befindlichen Reste der Opfergaben. Sobald das Omer dargebracht war, schmückte man Jerusalems Marktplätze mit Früchten; vertrauend auf die Pünktlichkeit des Gerichtes, durften die Entfernten am Mittag vom neuen Getreide essen. Dem Ewigen, eure Veste, strömet von ferne zu und gedenket seiner; bald soll das erbaute Jerusalem euch in Sinn kommen, fasset Muth und ihr werdet bald auf dem Berggipfel im Gotteshause das angestimmte Lied hören. Erbarme Dich Deiner herrlichen, heiligen und ruhmvollen Wohnung; der Tempel im Libanon-Walde trage wiederum Früchte; seine ergiebigen Goldfrüchte mögen nimmer welken und den Nachkommen Isaaks gnädiglich bleiben; lobpreisend bringe ich Dir die Erstlinge in Goldkörben und nicht in einem Sack; die Pracht des Libanon ist ihr gegeben, so wie die Zierde des Karmel. Es werde des Tempels Kuppel wiederum gesehen, Jerusalem in der Runde hergestellt; bist mit deines Königs Namen verwandt, deine Thore sind wie deine dich umgebende Stämme benannt; wirst wieder zur Zeit deine Richter schmücken; Priester werden reife Erstlinge opfern, die Leviten anmuthig spielen; noch wirst du fröhlich pauken, die Jugend wird in deinen Straßen hüpfen; fragt nach dem Wohle Jerusalems, deine Freunde genießen den Frieden. Ausgezeichnet ist die Liebe zu dir, Jerusalem, bist daher mit siebenzig

קְצָרוּהוּ וְנָתְנוּהוּ בְּקוּפָּה וְלַעֲזָרָה מוּבָאוֹת. מַה יְּדִידוֹת
מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ יְיָ צְבָאוֹת: טוֹבָה כְּפוּלָה וּמְכֻפֶּלֶת לַמָּקוֹם
עָלֵינוּ לְאָמֹר. רִבָּה עָמָרִים בַּמִּדְבָּר כְּנֶגְדָּם אֶחָד לְתָמֹר.
יֶחֱבַט וְנִתַּן לְאַבּוּב הָאוֹר כְּכֻלּוֹ לְגֹמֶר. שְׁטָחוּהוּ בַעֲזָרָה
עֲמָלוֹ לְרוּחַ חַיִּים לְכָמֹר. כַּמָּה כִּכְרֵי מוֹר לַסַּנְטֵר הַלָּז
לְזָמֹר. שִׁבְעוֹת חֻקּוֹת קָצִיר לָנוּ יִשְׁמֹר: תְּכַן כְּלֶתֶת וַעֲבוֹר
וְנִגְרַס כְּלִי חֶסְרוֹן. בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה נָפָה יוֹצִיאוּ מִמֶּנּוּ
עֶשְׂרוֹן. נָתַן שַׁמְנוֹ וּלְבוֹנָתוֹ יָצַק וּבָלַל בְּהַדְרוֹן. הֵנִיף
וְהֵגִישׁ קֶמֶץ וּמָלַח וְהִקְטִיר הַזִּכָּרוֹן. מְזֹר שֶׁלְּחַן גָּבֹהַּ זָכוּ
כִּשְׁנֵי הַדְּרוֹרוֹן. כָּל זָכָר בִּבְנֵי אַהֲרֹן: קָרֵב הָעֹמֶר שְׁוֻקֵּי
יְרוּשָׁלַיִם בַּפְּרוֹת מְעֻטָּרִים. בְּזִרְיוּת בֵּית דִּין מֻחֲצוֹת
רְחוֹקִים מְתָרִים. מֵרָחוֹק אֶת יְיָ מָעֻזְכֶם וְכִרְעוּ מַזְבִּירִים
וְנוֹהֲרִים. יְרוּשָׁלַם הַבְּנוּיָה תַּעֲלֶה עַל לְבַבְכֶם נִמְהָרִים.
חִזְקוּ וְתִזְכּוּ לִשְׁמוֹעַ שִׁיר יְשׁוּרַר לְהָרִים. הַר בֵּית יְיָ בְּרֹאשׁ
הֶהָרִים: לְבֵיתְךָ נָאוָה קֹדֶשׁ נְוֵה תְּהִלָּה חוֹמֵל. בֵּית יַעַר
הַלְּבָנוֹן מְלֻבָּלֵב מְגָדִים וְגוֹמֵל. זָהָב פַּרְוַיִם פְּרוֹת כָּרְחָיו
עוֹד מֵהֵאָמֵל. לְזַרְעוֹ שֶׁל יִצְחָק חֻסַּד בְּיוֹם הִגָּמֵל. אֲרוֹמְמְךָ
בְּעִטּוּר בַּכּוּרֵי בִּקְלָתוֹת מְזֻהָבוֹת וְלֹא בְתוּרְמֵל. כְּבוֹד
הַלְּבָנוֹן נִתַּן לָהּ הֲדַר הַכַּרְמֶל: יֶרֶאֶה כִּבְפַת הַמּוֹנֵקֵד תַּשְׁלוּם
שָׁלֵם סְבִיבֶיךָ. שִׁמְךָ כְּשֵׁם מַלְכֵּךְ שְׁעָרֵיךְ כִּשְׁבָטַיִךְ
בַּהֲסָבֶיךָ. הָעֵת בַּעֲדֵי תִלְבָּשִׁי הֲדַר סָבִיךְ בְּמִסְבַּיִךְ.
שִׁרּוֹת כִּלָּנִיךְ בַּאֲבִיבֵיךְ. נְעִימוֹת לְוֵיֵךְ בְּאַבּוּבֵיךְ. עוֹד
תַּעֲדֵי חֻפַּיִךְ. טְלוֹל רוֹבֵיךְ בְּרִחוֹבֵיךְ. שַׁאֲלוּ שְׁלוֹם
יְרוּשָׁלַם יִשְׁלָיוּ אֹהֲבָיִךְ: יְהִי חֵבָתֵךְ יְרוּשָׁלַם בְּנוֹי

Namen ausgestattet; wie eine Stadt, der man anhangt, bewachen die Wächter deine Mauern, sind um dein Wohl bedacht, wollen deinen Ruhm wieder herstellen, deine Einöden bevölkern; mit brüderlicher Eintracht Gottes Heiligthum auf deiner anmuthigen Anhöhe herstellen; Glückseligkeit und Friede wünsche ich als deine Gaben, Friede sei in deinen Mauern, Ruhe in deinen Palläſten!

Gelobt seist Du, Ewiger, der die Hütte des Friedens ausbreitet über uns, über sein ganzes Volk Israel und über Jerusalem!

וידבר Mosche machte die Feste des Ewigen den Kindern Israels bekannt.

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

Am Ausgang des Sabbaths wird hier eingeschaltet:

וַתּוֹדִיעֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ וַתְּלַמְּדֵנוּ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנֶךָ וַתִּתֵּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִשְׁפָּטִים יְשָׁרִים וְתוֹרוֹת אֱמֶת חֻקִּים וּמִצְוֹת טוֹבִים וַתַּנְחִילֵנוּ וְמַנֵּי שַׁבָּתוֹת קֹדֶשׁ וְחַגֵּי נְדָבָה · וַתּוֹרִישֵׁנוּ קְדֻשַּׁת שַׁבָּת וּכְבוֹד מוֹעֵד וַחֲגִיגַת הֶחָגֵל · וַתַּבְדֵּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה · בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ וְאֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ · הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן · אֶת־יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה · זְמַן חֵרוּתֵנוּ · מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ ·

שִׁבְעִים שְׁמוֹתֶיךָ. בְּעִיר שֶׁחִבְּרָה לָהּ הָפְקְדוּ שׁוֹמְרֵי חוֹמוֹתֶיךָ. מַזְכִּירִים לְרַחֲמֶיךָ וְלִשׁוֹמֵךְ תְּהִלָּה בָּאָרֶץ לְיַשֵּׁב שׁוֹמָמוֹתֶיךָ. בְּאַחֲוָה וּבְרֵעוּת וּמְקֻדָּשׁ אֵל בְּרָמָה נְוִיוֹתֶיךָ. אֲדַבְּרָה וַאֲבַקְשָׁה טוֹב וְשָׁלוֹם בָּאֵר מָנוֹתֶיךָ. יְהִי שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָיִם:

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־מֹעֲדֵי יְהוָה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

אַדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא
מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

קדיש שלם, עמר, עלינו, קדיש יתום, יגדל.

ספירת העמר.

ליל ב' של פסח מוצאי קדיש תתקבל מתחיל הז"ץ לנהוג נרכת העומר בקול רם, וגריכים לנהוג ולספור מעומד. (וחם מנה מיוחד יפה.)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל סְפִירַת הָעֹמֶר:

הַיּוֹם יוֹם אֶחָד לָעֹמֶר:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ.
וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵיטָה וּלְטוֹבָה
וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת
הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה
וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס
וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל
מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:
קָדְשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ
וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל
מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.
וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה
לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ
הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ
וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד־
עוֹלָם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל בַּתִּשְׁבָּחוֹת
אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי
זִמְרָה מֶלֶךְ אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

Der Vorbeter ſpricht das halbe Kaddiſch.

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

יתגדל ויתקדש שמה רבא בעלמא די ברא כרעותה.
וימליך מלכותה בחייכון וביומיכון ובחיי דכל־בית־
ישראל בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן.

יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא.

יתברך ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר
ויתעלה ויתהלל שמה די־קדשא. בריך הוא לעלא
מן־כל־ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא די־אמרן
בעלמא, ואמרו אמן:

דער פֿאָרבעטער רופֿט לויט: וואָהרענד דעמען בעטעט דיזן גענאמיידע לייענט:

ט׳ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:
קו״ח
בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעֹלָם וָעֶד:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר
אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה
שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת־הַכֹּל:
אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים אוֹרוֹת מֵאֹפֶל אָמַר וַיְהִי:

ט׳ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר
וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו
אֵין אֱלֹהִים סְלוֹ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בָּיָהּ
שְׁמוֹ וְעָלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם
עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה:
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

נפילין וכו"ק אשכנז מתחיל החזן האל, לכל נפקד"ם וכנותיה מתחיל הגבור.

הָאֵל בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ: הַגָּדוֹל בִּכְבוֹד שְׁמֶךָ:

הַגִּבּוֹר

לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרָאוֹתֶיךָ: הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשֵׁב
עַל כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא:

שׁוֹכֵן עַד, מָרוֹם וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ. וְכָתוּב
רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה:

בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְהַלָּל. וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ.
וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְרוֹמָם. וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְקַדָּשׁ:

וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה
יִתְפָּאַר שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר שֶׁכֵּן חוֹבַת
כָּל הַיְצוּרִים לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר
לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל דִּבְרֵי שִׁירוֹת
וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד בֶּן יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ:

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל
וְהַקָּדוֹשׁ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז
וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת

Dieser Piut ist wie jener von gestern eingerichtet. Siehe daselbst.

אפיק Ich will Lieder anstimmen und Lobgesänge dem, der mich auf Adlersfittigen trug, ihm will ich singen, wie jene mächtigen Sänger, ein hohes Lied. Er, das mächtige Labsal der Lechzenden, er hat mich geführt zum Genusse seines Nektars, liebreich mich im Gesetze unterrichtet — er küßte mich[1]). Sie waren ermattet, Deine Treuen, Du sahst es und ließest Manna regnen. Du hast sie erkoren, daß sie sich ergötzen mit Deinem Zöglinge[2]) mit Deinem lieblichduftenden Balsam. Mit dem Strahl des Morgens hast Du erleuchtet Deine Nation die Dich gesucht; ich komme nun, suche mit Sehnsucht Dich, o, ziehe mich Dir nach! Er, der Allerhabene, mit Majestät umgeben, ihm gefiels, an meine Spitze zu treten; er beschied mir das schönste Loos! schwarz war ich zwar, doch niedlich. Er haute in Tafeln ein das Gesetz, schätzbarer als Dar und Sochereth[3]); mich, sonst keine, hub er so hoch! o, schauet nicht so verächtlich auf mich, weil ich schwärzlich bin! Das Ziel meiner Befreiung hat er beschleunigt, von den Heiden mich gesondert, wie den Tropfen vom Eimer; er musterte mich und sprach: „Dich will ich zur mächtigen Nation bilden, thu' dich mir kund!" „Du bist frei," rief er, „ich habe dich getheilt! doch werd' ich wie ein Vater dich bestrafen, die Geißel dich fühlen lassen, so du wirst unvorsichtig sein." Er spaltete das Meer, es floh, vergalt dem Tyrannen mit gleichem Maaße, kam ihm zuvor — er stürzte Pharao mit seinem Kriegsgespann. Er weihte mich ein in seine verborgensten Geheimnisse, schmückte mich mit dreifacher Krone; ich opferte Turteltauben ihm; da rief er: „Schön sind deine Wangen im Gesetze!" Eine Menge Goldes gab er mir preis; er stürzte zu Boden die Frevler und schmückte die Söhne seines Lieblings (Abraham) mit goldenem Geschmeide! Er dachte den Bund des Altvaters[4]) führte sein Volk um das Land Pelischtim herum, ließ es Sin gegenüber im Kreise lagern, in des Zirkels Mitte war er selbst, der König! Eingedenk der Unschuld des mächtigen Dulders auf Mor (Isaak) entbrannte seine Zärtlichkeit; die Unkeuschen (Egypter) wurden aufgerieben, um Morijah's Gebundenen willen. Eingedenk der Demuth meiner Urväter, hat er es in's Buch aufgezeichnet, Barbaren an meiner Stelle preiszugeben, er, der Allvollkommene! Er selbst hat meine Wunden verbunden,

---

1) Unter Küssen wird mündlicher Unterricht verstanden.
2) Zögling, die Thora.
3) Schätzbare Edelsteine.
4) Abraham hatte ein Bündniß mit Pelischtim's König geschlossen; daher mußte Israel diesen Umweg machen.

מין מאַינץ זאָגט מען דען פיוט דעם ערשטען טאָג: אור ישע מאושרים.

ע"פ א"ב, ונסוף חתום משלם ברבי קלונימוס חזק.

אָפִּיק רֶנֶן וְשִׁירִים. לְנוֹשְׂאֵי עַל נְשָׂרִים. אֲשׁוֹרֵר כְּעֻזִּי שָׂרִים. שִׁיר הַשִּׁירִים: אָיוֹם שִׁבַּע שׁוֹקְקוֹת. נָחֲנִי עֲסִיסוֹ לְהַשְׁקוֹת. אִלְּפַנִי דַּת בְּנִשִּׁיקוֹת. יִשָּׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת: בַּטְּחָה לְאוֹת מַאֲמִינֶיךָ. הִמְטַרְתָּ לָמוֹ מַגֶּיךָ. בְּחַרְתָּם הִשְׁתַּעֲשַׁע בְּאָמְנֶיךָ. לְרֵיחַ שְׁמָנֶיךָ: בְּהַקְתָּ אוֹר שְׁחָרֶיךָ. זָרוּעַ לְאֹם מְשַׁחֲרֶיךָ. בּוֹאִי בְּנִצּוּחַ לְשַׁחֲרֶיךָ. מָשְׁכֵנִי אַחֲרֶיךָ: גְּאֵה עֲדוּי גַּאֲוָה. עֲבוֹר בְּרֹאשִׁי הִתְאַוָּה. גּוֹרָלִי הִשְׁפִּיר וְהִנָּוָה. שְׁחוֹרָה אֲנִי וְנָאוָה: גִּלַּף לְחוֹת חָרֶת. יְקָרָה מִדַּר וְסֹחֶרֶת. גֵּאַנִי וְלֹא לְאַחֶרֶת. אַל תִּרְאֻנִי שֶׁאֲנִי שְׁחַרְחֹרֶת: דִּלֵּג קֵץ לְהַבְדִּילִי. מִמְּשׁוּלֵי מַר מִדְּלִי. דִּגְלַנִי וְשָׂח לְגַדְּלִי. הַגִּידָה לִי: דְּרוֹר קָרָא לְפָדְעִי. כְּאָב מִיַּסְּרִי וּמִיַּדְּעִי. דָּרְכָן כַּבָּקָר רִדְּעִי. אִם לֹא תֵדְעִי: הֵנִיס יָם וּקְרָעוֹ. וְצָר בְּסַאסְאָה פָּרָעוֹ. הִקְדִּים פָּנָיו וְהִכְרִיעוֹ. לְסֶתִי בְּרֹכְבֵי פַּרְעֹה: הֶבִינַנִי סוֹדֵי סְתָרִים. עִנְּדַנִי שְׁלוֹשׁ כְּתָרִים. הִשְׁמִיעַ לִמְנַחֶמֶת תּוֹרִים. נָאוּוּ לְחָיַיִךְ בַּתּוֹרִים: וְתֵר דֵּי זָהָב. אוֹיְבֵי זְקֹר טָהֳב. וְהֶעָנִיק לְזֶרַע אָהֳב. תּוֹרֵי זָהָב: וְכָר בְּרִית סָבוֹ. וּמִפְלֶשֶׁת עַם הֶסְבּוֹ. וְנִכַּח סִין סְבִיבוֹ. עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ בִּמְסִבּוֹ: זְכוּת עָקוּד מוֹר. אָץ רַחֲמִים לְכָמוֹר. זְלֹעֵף בְּשַׂר חֲמוֹר. צְרוֹר הַמּוֹר: זְכָרוֹן מִשְׁלֵי אֵפֶר. חַק בְּגִינָם בַּסֵּפֶר. זָרִים תֵּת כֹּפֶר. אֶשְׁכֹּל הַכֹּפֶר: חָבַשׁ מַחַץ טְרָיָתִי.

meine Blöße bedeckt! liebreich wendete er sich zu mir bei meinem Flehen und sprach: „Schön bist du, meine Getreue!“ Er zerbrach das Joch, das meine Bedränger mir aufgelegt, bändigte sie, die meines Schmuckes mich beraubt; da sang ich ihm ein neues Lied: „Schön bist du, mein Lieber!“ Der Allerheiligste, er offenbarte Geheimnisse meinen Weisen, den Sittenverbesserern; sie ordneten geschmackvoll die Gesetze, sie, die Zedern von meines Hauses Gebälke. Der Allgütige, er hat das Kalb[1]), das mich so sehr getreten, hinweggeschaft, seine frommen Lämmer aber nahm er unter den Schutz seiner Teppiche auf — reizend war da mein Anblick gleich dem einer Narcisse. Er hat mich herausgeleitet aus den Irrwegen der Uebermüthigen (Mizrajim), hielt mich ab von schändlichen Götzendienst, würdigte mich in dürrem Lande, wie eine Rose unter Dornen. Er hat die Bewohner Nof's verscheucht, ebenso wird er das Wild im Schilfe verscheuchen; er wird mich herausziehen aus dem durchwühlten Walde, wie einen Apfelbaum aus wildem Gehölze. „Euer Erlöser gehet sehr langsam!“ — so höhnen die Blödsinnigen mich! ihre Worte sind mir wie Flamme dem Stroh, verzehrende Unterhaltung! Bald wird er mich besuchen, entreißen mich der Gewalt meiner Beuger; er wird mich lagern in jene erwünschte Flur, und seine Linke wird stützen mein Haupt. „Duldet das Joch eueres Drangsals“, so sprach mein Lieber, „erzwingt euere Erlösung, nicht um den Zeitpunkt des Heils gewaltsam zu beschleunigen, ich beschwöre euch!“ Er, mein Ruhm und meine Ehre, er hat mir die besten Gesetze gegeben, er hat seinen Engeln befohlen, mich hinzuführen zur Stimme meines Geliebten. Sein Grimm stürzte meine Quäler, seine Gewogenheit räumte mir das beste Land ein, mein Fürst glich der hüpfenden Gazelle, einem Rehe war mein Lieber gleich. Meine Beleidiger hat er in die Tiefe versenkt, mich erhört in meiner Noth. „Meine Kinder, sprach er, schütze ich unter meinem Obdach!“ so antwortete mein Lieber mir. Er unterhielt mich mit vortrefflichen Reden — sieben Stimmen erschollen drein — die Myrrhen dufteten abwechselnde Gerüche, denn der Winter war vorüber. Er vernahm mein Flehen und erhörte mich, sandte tüchtige Männer, des Frevlers Ausbruch einzuhalten; die Sewenim[2]) wurden gänzlich aufgerieben, eben als die Blüthe im Lande sich zeigte. Betäubt standen sie da, Israels Bedrücker, Nof[2]) zerfloß wie Wachs; die Bedrängten (Israel)

[1]) Ein Beiname Mizrajims, nach Jerem. 46, 20.

[2]) Die Egypter.

כְּפָה עֲרוֹם עֲרִיתִי. הִבְּבַנִי כְּשָׁע גַּעְתִּי. הִנֵּךְ יָפָה רַעְיָתִי: חִבֵּל עַל רוֹדִי. נָגַף שׁוֹלְלֵי רְדִידִי. חִדַּשְׁתִּי שִׁיר לִידִידִי. הִנֵּךְ יָפָה דוֹדִי: טָהוֹר פֵּעֲנַח רָזִים. חֲכָמַי מְהוֹת מַפְרִיזִים. טַעֲמֵי תוֹרוֹת חוֹרְזִים. קְרוֹת בָּתֵּינוּ אֲרָזִים: טוֹב עֲרָה מְנֻצֶּלֶת. עֲגָלָה גִּוִי מְפַצֶּלֶת. טָלָאָיו סָךְ כִּבְחוּצֶלֶת. אֲנִי חֲבַצֶּלֶת: יִשְׂרַנִי מֵעִקּוּשׁ וְהִיהִים. חֲשָׁבַנִי מִבּוּל שׁוֹחֲחִים. יְקָרַנִי בְּגִיא צָחִיחִים. כְּשׁוֹשַׁנָּה בֵּין הַחוֹחִים: יוֹשְׁבֵי נוֹף כְּגָעַר. חַיַּת קָנָה יִגְעַר. יְחַלְּצֵנִי מִכַּרְכֻּם מִיַּעַר. כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר: כְּגִבּוֹר מִתְרוֹנֵן מִיַּיִן. יָקָץ וְהֵרִיק זַיִן. כַּהֲנֵי לְנַסֵּךְ יַיִן. הֲבִיאֵנִי אֶל בֵּית הַיַּיִן: כַּפּוֹת מְשִׁיחֲכֶם בּוֹשְׁשׁוֹת. חֲרָפוּנִי טוֹחֲיֵ עֲשָׁשׁוֹת. כְּלַפִּיד אֵשׁ בַּחֲשָׁשׁוֹת. סַמְּכוּנִי בָּאֲשִׁישׁוֹת: לִי יִשְׁקוֹד לְדָרְשִׁי. מִכַּף מְשַׁדְּדִי וְחָרְשִׁי. לְהַרְבִּיצֵנִי בְּנָוֶה מִדְרָשִׁי. שְׁמָאלוֹ תַּחַת לְרֹאשִׁי: לְסָבוֹל עַל גָּלוּתְכֶם. בְּלִי לְדַחוֹק גְּאֻלַּתְכֶם. לְהָחִישׁ יֵשַׁע בְּעִתְּכֶם. הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם: מֵרִים רֹאשִׁי וּכְבוֹדִי. לֶקַח טוֹב הַזְבִּידִי. מַלְאָכָיו צָו לְדַדִּי. קוֹל דּוֹדִי: מִגֹּר בְּאַף־מַעֲצִיבִי. נַחֲלַנִי חֶמְדַּת צְבִי. מְרַמֶּה לְעָפָר נְצִיבִי. דּוֹמֶה דוֹדִי לִצְבִי: נֵעֹר מֵצַר לִי. עֲנֵנִי בַּצַּר לִי. נִינִי חֲסוֹ בְצִלִּי. עָנָה דוֹדִי וְאָמַר לִי: נְגִידִים לִי דַּבֵּר. שִׁבְעָה קוֹלוֹת כִּמְדַבֵּר. נִטְפֵי מוֹר הֶעֱבַר. כִּי הִנֵּה הַסְּתָו עָבָר: סָכַת שַׁוְעִי וַיֵּרֶץ. שָׁלַח גּוֹדְרִי פֶּרֶץ. סְוָנִים חִבֵּל בְּמֶרֶץ. הַנִּצָּנִים נִרְאוּ בָאָרֶץ: סוּגָה עֻוְּעוּ מוֹגִיהָ. מוֹף כַּהֲנֵג לְמוֹגְגֶיהָ. סְעָרָה מֵאֲנָחָה

wurden befreit, eben als der Feigenbaum seine jungen Früchte getrieben. Meeresfluthen hat er in Felsen verwandelt, zerschmettert daran der Krokodille Schädel; das errettete Volk betrat die Küste — mein Täubchen in der Felsenhöhle. — Der Mächtige führte es trockenen Fußes durch, in schöner Schuhe Tritte, ergriff bei'm Nacken den Feind und tauchte ihn unter; hier wurden sie gefangen, die schlauen Füchse! Meine Unterdrücker sprechen mir Hohn: „Was ist dir dein Geliebter mehr als der Unsre?" — „Er hat mich aus Koth und Sumpf errettet! dies ist mein Lieber mir — ihn bete ich an, den Furchtbaren!" O, laß ihn erscheinen, den Vergeltungstag, löse die Fesseln Deiner Gebundenen, befreie sie, bevor jener allverzehrende Tag erglüht! Zu meinem Schöpfer schreie ich: „Ach wann werden meine Leiden ein Ende nehmen? Wann werden meine Beleidiger aufhören, mich zu beunruhigen auf meiner Lagerstätte. Ende mein Uebel! erwäge meine Treue von jeher — Zion, Burg der Treue! — o, laß mich hinaufwallen!" Zu ihm hoffe ich, er ist es, der erniedrigt und wieder erhöht! er hat mich einst der Gewalt der Unkeuschen (Mizrajim) entrissen, er wird mich abermals dem Rachen der Löwen und Tiger entreißen! ja, sie haben mich getroffen, die mir nachstellten! „Ich zerbreche das Zehnhorn[1]) unterwerfe Nationen dir! (Diese göttliche Stimme vernahm ich und war getrost, sonst wäre ich schon längst nicht mehr!) Eueres Fürsten Horn hebe ich hoch, bekleide euch mit Heil; nur entdeckt den Plauderern euer Geheimniß nicht, ich beschwöre euch! Ich werde sie wieder bemannen, die sonst so volkreiche Stadt (Jerusalem), werde sie erhöhen zur Zierde aller Städte, ich werde mein Wohlgefallen an ihr haben, wie an dem angenehmen Duft der Brandopfer. „„Wer ist diese (wird man fragen), die so hoch hervorragt?"" Tüchtig zu seinem Tempeldienste hat er mich umgürtet mit dem mit Edelsteinen besetzten Esod. Die Grundfeste des Weltalls war das Ruhebett von Salomo[2]); dort wurde mit lieblicher Stimme angebetet sein einiges, ewiges Wesen, früh und spät; dort genossen die schön schwarzlockigen Knaben im Gesetz Unterricht, und alle waren mit Schwertern ausgerüstet. Reizend schön war der Chor[3]) seines Tempels! dort sprach Alles: Majestät! eines Reëms hochstrebende Gewalt hatte das Prachtgebäude, das er sich erbaut. Er hat es zu seiner Residenz erkoren, fand sein Vergnügen daran, verzierte es reich mit Gold und Silber, der Fußboden der Zimmer — entzückend, die Säulen — von massivem Silber.

---

1) Siehe Daniel Kap. 4, Vers 6.

לַהֲפִיגָהּ. הַתְאֲנָה חָנְטָה פַּגֶּיהָ: עִוִּים שָׁת כַּסְלַע.
רָאשֵׁי תַנִּינִים לְקַלַּע. עֲלוּת פְּדוּיָה לְעֻלַּע. יוֹנָתִי בְּחַגְוֵי
הַסֶּלַע: עִוְּוּ הַדֶּרֶךְ בַּנְּעָלִים. יוֹפִי בַּעֲמִי נְעָלִים. עָרַף
קָמַי בַּשְּׁעָלִים. אֶחֱזוּ לָנוּ שְׁעָלִים: פֶּן לִי מַחֲשִׁילִי.
מַה דּוֹדֵךְ מִשֶּׁלִי. פּוּצִי מֵרֶפֶשׁ וּמִדְּלִי. דּוֹדִי לִי: פִּלַּלְתִּי
לְנוֹרָא וְאָיוֹם. רְאוֹת כָּמוּם יוֹם. פְּקַחְקוֹחַ אֲסִירֵיךְ
לְפְדְיוֹם. עַד שֶׁיָּפוּחַ הַיּוֹם: צָעַקְתִּי לַצּוּר מִכְאֲבִי.
מָתַי חִתּוּל מַכְאוֹבִי. צְפוֹת בְּאָבְרָן מֶרְכָּבִי. עַל מִשְׁכָּבִי:
צַחְנָתִי הָתֻם נָא. שׁוּר מֵרֹאשׁ אֲמָנָה. צִיּוֹן קְרָיָה נֶאֱמָנָה.
אָקוּמָה נָא: קִוִּיתִי לְמַשְׂפִּיל וּמֵרִים. לְחַפְּשִׂי כְּאָז
מֻחֲמוֹרִים. קוֹבֶלֶת מֵאֲרָיוֹת וְנִמֵּרִים. מְצָאוּנִי
הַשֹּׁמְרִים: קַרְנוֹת עֲשָׂר שִׁבַּרְתִּי. לְאֻמִּים תַּחְתֵּךְ
הֲדַבַּרְתִּי. קוֹלוֹ שָׁמַעְנִי וְהָגְבַּרְתִּי. כִּמְעַט שֶׁעָבַרְתִּי:
רוֹמַמְתִּי יְקָרֵן נִגִּידְכֶם. יֶשַׁע אָשִׁית מַדֵּיכֶם. רוֹגְנִים מִלְגַלּוֹת
סוֹדְכֶם. הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם: רַבָּתִי אָשִׁים בְּעוֹלָה. מִכָּל
עֲלָמוֹת לְעֵלָה. רְצוּיָה כְּרִיחַ עוֹלָה. מִי זֹאת עֹלָה:
שָׂרַת בְּבֵית אוּלָמוֹ. אִפְּדַנִי שִׁבּוּץ יַהֲלוֹמוֹ. שְׁתָיָה מִכְלַל
עוֹלָמוֹ. הִנֵּה מִטָּתוֹ שֶׁלִּשְׁלֹמֹה: שׁוֹאֲגִי בְּקוֹל עָרֵב.
יְחוּד בֹּקֶר וָעֶרֶב. שְׁנוֹן שְׁחוֹרוֹת כָּעוֹרֵב. כְּלָם אֲחָזַי
חֶרֶב: תַּלְפִּיוֹת דְּבִיר הֵיכָלוֹ. כָּבוֹד אוֹמֵר כְּלוֹ. תַּעַף רְאֵם
הַכְּלִילוֹ. אַפְרִיוֹן עָשָׂה לוֹ: [3] תַּחֲנָתוֹ אִוָּה וְכִסֵּף. לוֹ
הַוָּהָב וְהַכֶּסֶף. תָּאֲיו רִצֵּף בְּכֶסֶף. עַמּוּדָיו עָשָׂה כֶּסֶף:

---

2) Unter Ruhebett wird hier das Heiligthum, unter Salomo der Allvater, als der König des Friedens, verstanden.

3) Das Allerheiligste im Tempel.

עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מְשֻׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל דֵּעָה. הֵכִין וּפָעַל זָהֳרֵי חַמָּה. טוֹב יָצַר כָּבוֹד לִשְׁמוֹ. מְאוֹרוֹת נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ. פְּנוֹת צְבָאָיו קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי. תָּמִיד מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וּקְדֻשָּׁתוֹ: תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל־שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ. וְעַל־מְאוֹרֵי־אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶּלָה:

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וְאֶשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים בְּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים וְכֻלָּם עֹשִׂים בְּאֵימָה וּבִיְרָאָה רְצוֹן קוֹנָם וְכֻלָּם פּוֹתְחִים אֶת פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא: וְכֻלָּם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה. וְנוֹתְנִים רְשׁוּת זֶה לָזֶה. לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת־רוּחַ בְּשָׂפָה בְּרוּרָה וּבִנְעִימָה קְדֻשָּׁה כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה. קָדוֹשׁ יְקָדֵשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

אופן. ע"ס א"ב.

גַּן נָעוּל, אָזָה שׁוֹכֵן תַּרְשִׁישִׁית. שָׁלַחְתָּ, בָּ חַר בְּעִירִין וְקַדִּישִׁין. גָּרַךְ וְכָרַכְתָּ, גִּמֵּר תִּמְרוֹתַיִךְ לְהַעֲשִׁין. מַעְיָן דָּלוּחַ גָּעַל וְהֶאֱשִׁים: עוֹרִי, הַמַּחֲצֶבֶת רַהַב לְגָיִים.

גן נעול Israel, den umzäunten Garten, erkor ſich der, über ſtrahlenden Engeln Thronende, erwählte als deſſen Geſandte die heiligen Wächter (Moſche und Aharon). Wie von Narden und Safran ſtieg der Duft meiner Frömmigkeit vor Ihm auf; die trüben Quellen (egyptiſche Götzendiener) aber verabſcheute und beſtrafte er. Seine Allmacht ſpaltete das tobende

חזן צְאֶינָה וּרְאֶינָה׃ קהל וחזן מֶלֶךְ בְּיָפְיוֹ מְכֻלָּל׃
חזן הַנָּךְ יָפָה׃ קהל וחזן שׁוֹבָה מְחֻלֶּקֶת שָׁלָל׃
חזן שִׁנַּיִךְ׃ קהל וחזן לְחַתֵּךְ פֶּרֶט וְכֻלָּל׃
חזן בְּחוּט הַשָּׁנִי׃ קהל וחזן מְשׁוֹרֶרֶת לוֹ מַהֻלָּל׃
חזן בְּמִגְדַּל דָּוִיד׃ קהל וחזן בְּרוּם אֶשְׁיוֹתָיו מְתֻלָּל׃

שִׁנֵּי שַׁדַּיִךְ, יָכִילוּ מִלֹּא כָּל הֶחָלָל. עַד שֶׁפּוּחַ, רֵיחַ נִדְבָכִין מְגֻלָּל. כֻּלָּךְ, בָּרָה כְּנוֹצָצִים כְּעֵין קָלָל. אִתִּי, יָפָתִי קְשׁוּרַיִךְ לְהִתְבַּלָּל. לִבַּבְתִּנִי, וְאֹרְשְׂתִיךְ נוֹגְשַׂיִךְ יִתְעוֹלָל. מַה יָּפוּ, מַעְגְּלוֹתַיִךְ וְאָרְחֵךְ סוֹלָל. נִפְתַּח, חִבֻּךְ וְבֵד קְדֻשָּׁה לְכָלָל. חזן לְרוֹמֵם לְגָדוֹל וּמְהֻלָּל. הַמְאִיר גֵּיא וְחָלָל׃

הַמְאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ. כֻּלָּם בְּחָכְמָה עָשִׂיתָ. מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת

So kommt und sehet den König, gekrönt in seiner Pracht! Schön bist Du, Harmlose! die Du das Gesetz als Dein Theil erkoren:
Deine Zähne, sie erläutern die Einzelheiten des Gesetzes; Wie Rosenfaden, Deine Lippen, zu singen Ihm das Lob; Wie Davids Thurm bist Du, hoch auf festem Grunde stehend!

Zwischen den zwei Stangen (der Gesetzlade) dort residirte die Majestät des Allgegenwärtigen, so lange das Räucherwerk im Tempel duftete. Vollkommen rein bist du, wie die feurig glänzenden Engel. Mir, meine Schöne, Dich zu verbinden, schmückte ich Dich darum. Du liebtest mich und ich verlobte Dich mir; Deine Dränger aber wurden verschmähet. Ja schön sind Deine Pfade, Dein Weg ist geebnet; wie Honigseim entströmt Deinem Munde die Heiligungshymne, um zu verherrlichen und zu erhöhen den Hochgepriesenen, der die Erde und Alles was darauf ist erleuchtet.

וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרֵרוּ וּכְרֻבִים יְפָאֲרוּ וּשְׂרָפִים יָרֹנּוּ וְאֶרְאֵלִים
יְבָרְכוּ פְּנֵי כָּל חַיָּה וְאוֹפַן וּכְרוּב לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם
מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים. בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ. לְמֶלֶךְ אֵ־חַי וְקַיָּם זְמִירוֹת יֹאמֵרוּ
וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה
חֲדָשׁוֹת בַּעַל מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא
רְפוּאוֹת נוֹרָא תְּהִלּוֹת אָדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ
בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: כָּאָמוּר לְעֹשֵׂה אוֹרִים
גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן תָּאִיר
וְנִזְכֶּה כֻּלָּנוּ מְהֵרָה לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת:

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְדוֹלָה וִיתֵרָה
חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ
וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן תְּחָנְנֵנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ הָאָב
הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל
לִשְׁמֹעַ לִלְמֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי
תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה: וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק
לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ וְלֹא־
נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בָּטָחְנוּ
נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם מֵאַרְבַּע
כַּנְפוֹת הָאָרֶץ וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ: כִּי אֵל פּוֹעֵל
יְשׁוּעוֹת אָתָּה וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עַם וְלָשׁוֹן וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ

בָּאתִי, וְהוּשַׁת לִי דֶּרֶךְ בְּעַוִּים. אֲנִי יְשִׁינָה, וְדִ הִנַּנִי בַּחֲרוּזִים. פָּשַׁעְתִּי, חֻלְיָתִי בְּכָרְעִי לְתָרְזִים: הוֹדִי טִכְּסַנִי תַּכְנִית מֶרְכָּבוֹ. קַמְתִּי, יְחַרְתִּיו כַּחֲצוּבֵי שַׁלְהֲבוֹ. פָּתַחְתִּי, כְּבוֹדוֹ חָמַק מִלָּבֹא. מְצָאֻנִי, לוֹחֲמֵי פְּצָעֻנִי בָּנָוֹ: הִשְׁבַּעְתִּי, מַחֲלָתִי לְדוֹדִי לְחַוּוֹת. מַה דּוֹדֵךְ, נָמוּ אָלָתִי קִשְׁבוֹת. הוֹדִי, סִלְסוּלוֹ בְּרִבֵּי רְבָבוֹת. רֹאשׁוֹ, עָטוּר רְכוּבוֹ בָּעֲרָבוֹת: עֵינָיו כְּיוֹנִים, פּוֹנוֹת בְּכָל חֲבִיוֹנִים. לְחָיָו כַּעֲרוּגַת, צוֹמְחוֹת בּשֶׂם רִגְיוֹנִים. יָדָיו, קְשׁוּטוֹת מְקֻבָּלוֹת הֲגִיוֹנִים. שׁוֹקָיו, רָמוּ לַהֲדוֹךְ גְּאוֹנִים: י׳ חִכּוֹ מַמְתַקִּים, שַׁעֲשׁוּעַ מְדָרָשׁ וְחֻקִּים: קו״י אֲנָה הָלַךְ, שֻׁרַעְיָתוֹ מַדְּקִים וְשׁוֹחֲקִים. דּוֹדִי, תְּפוּצוֹתַי יְכַנֵּס מִפְּרַחֲקִים. אֲנִי, תִּפְאַרְתּוֹ אֲשַׁגֵּן כְּלוֹחֲטִים הַמְּתֻלַּחֲקִים:

Meer vor den Durchziehenden, auf ebener Bahn ging ich durch die mächtigen Wasser und unerwartet wie im Schlafe zierte mich der Allreine mit Perlenschnüren. Doch, ach, ich mußte meinen Schmuck ablegen als ich vor dem Götzen kniete. Mein Freund, er ordnete mein Lager ähnlich seinen Himmelschören, denn ich erkannte seine Einheit an, wie jene Feuersprühende. Als ich dann aber fremdem Dienste mich ergab, zog seine Herrlichkeit weg von mir und meine Bekämpfer standen gegen mich auf und verwundeten mich in meiner Behausung. Da beschwor ich sie, mein Leiden bei meinem Freunde zu bezeugen, und sie, die meine Klage hörten, sprachen: Was soll's mit deinem Freunde? — „Das Lob meines Freundes ertönt von Myriaden Engeln, Er, der Gekrönte, thront in den Aetherſphären, seine Augen, alliebend, schauen das Verborgenste. Seine Aussprüche sind lieblich wie Balsambeete, seine Hände sind bereit, die Gebete aufzunehmen, seine Arme erhoben, um die Stolzen zu beugen, sein Mund offenbarte die süßen Lehren und Gesetze." — „Wohin denn zog er? daß seine Geliebte so gedrückt und gestoßen wird!" — Mein Freund wird meine Zerstreuten wieder sammeln aus den fernsten Gegenden, und ich verkünde sein Lob wie die flammenden Himmelsschaaren.

לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:
דברים ט״ו ו׳-ז׳ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: יש לנהוג מלהיכם לאמת, מכן יתן דוח מעט זלח יכולע הא׳.

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר: וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן יִשְׁעֵנוּ: לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד קַיֶּמֶת וּדְבָרָיו חַיִּים וְקַיָּמִים נֶאֱמָנִים וְנֶחְמָדִים לָעַד וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים עַל אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל בָּנֵינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבָּדֶיךָ:

פולין אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר: וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן יִשְׁעֵנוּ: לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד קַיֶּמֶת וּדְבָרָיו חַיִּים וְקַיָּמִים נֶאֱמָנִים וְנֶחְמָדִים לָעַד וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים עַל אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל בָּנֵינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבָּדֶיךָ:

עַל־הָרִאשׁוֹנִים וְעַל־הָאַחֲרוֹנִים לְעוֹלָם וָעֶד חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר. אֱמֶת שְׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ אָתָּה. לְמַעַן שִׁמְךָ מַהֵר לְגָאֳלֵנוּ כַּאֲשֶׁר גָּאַלְתָּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ: אֱמֶת מֵעוֹלָם שִׁמְךָ הַגָּדוֹל עָלֵינוּ נִקְרָא בְּאַהֲבָה אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:

הַגָּדוֹל סֶלָה בֶּאֱמֶת. לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה: יחיד קומר אל מלך נאמן.

דצריס ו' ד'.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה י אֶחָד:
נלמ"ד בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־
מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־
לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת
עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

דצריס ו"ח ו"ג וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה
אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־
לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה
לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה
מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי
אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־
יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־
בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וְבָשְׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

אודך Ich danke Dir, denn Du hast mich erhört; Du hast mich zur bestimmten Zeit plötzlich vom Sklaven zum Freien erhoben, daß ich selbst mich nicht darin zu finden wußte! Du hast mich erwählt, Dein eigenes Volk zu sein; o, pflege Dein ewiges Eigenthum! sprich: „kehre heim, kehre heim, Schulamith (Israel)!" Ich habe dich befreit vom Druck deiner Feinde, habe dich hinaufgeführt, deine lieblichen Feste zu feiern — wie schön waren da deine Tritte! Noch werden sie hell glänzen, deine Weisen, scheinen wie der erleuchtete Himmel, dein Sinedrium wie der volle Mond! Deine Bedrücker hatte ich vertilgt, als ich noch dort residirte zwischen den beiden heiligen Stangen, deinen zwei hervorragenden Schönheiten! Ich bestrafte deine Feinde, ließ sie wie Rauch vergehen; dich aber rüstete ich mit Efod und Choschen[1]) aus: Siehe dort, deinen thurmähnlichen Hals[2]) wie ein Thurm von Elfenbein! Deine Widersacher habe ich zu Grunde gerichtet, sie schwanden dahin wie ein verwelkter Halm; du aber, du trugst dein Haupt hoch wie Karmel, ich gab dir meine reinste Speise[3]) zu kosten, du genossest die seligste Wonne. Wie schön, wie lieblich warst du! Teppiche von deiner Geschicklichkeit gesponnen und künstlich gewirkt, hast du meiner lieblichen Wohnung geweiht, die du errichtetest — sie war ein Zeuge deiner Aufrechthaltung. — Dort stieg mir eine angenehme Rauchsäule auf von deinen heiligen Gaben, und ich beschloß, in dieser aufsteigenden Säule zu erscheinen. Ich habe dich vereint bei jenem vortrefflichen Berge und gab dir die beste Lehre; dein Gaumen[4]) war süß wie köstlicher Wein. Ja, er wird

---

1) Waren heilige Kleider der Priester.

2) Ein hoher Stand, worauf die Priester bei Verrichtung ihres Dienstes standen.

3) Das Manna.

4) Unter Gaumen wird die Sprache verstanden.

על סדר א"ב, ולפי החרוזים הצניעים משלם בירבי קלונימוס חזק, והתלוז הצליחי הוא מפסוקי שיר השירים.

אוֹרְךָ כִּי עָנִיתָנִי· מוֹעֵד מִפֶּרֶךְ הִדְרַרְתָּנִי·
לֹא יָדַעְתִּי נַפְשִׁי שָׂמָתְנִי׃

בְּחַרְתַּנִי סֶגֶל לְהַעֲמִית· שַׁפֵּר נַחֲלָתְךָ עוֹלָמִית·
שׁוּבִי שׁוּבִי הַשּׁוּלַמִּית׃

גְּאַלְתִּיךְ מִלַּחַץ מְזִעִימֵיךְ· לָחוֹג חַגֵּי מַנְעִימֵיךְ·
מַה יָּפוּ פְעָמַיִךְ׃

דְּמְיוֹן מַשְׂכִּילַיִךְ יְזֹהַר· מַרְאֵיהֶן כְּרָקִיעַ מְנֹהָר·
שָׁבַרְךְ אַגַּן הַמַּהַר׃

הִצְמַתִּי כָּל מַעֲבִידַיִךְ· בְּהִתְלוֹנְנִי בֵּין בַּדַּיִךְ·
שְׁנֵי שָׁדַיִךְ׃

וְכַחְתִּי צָרַיִךְ לְעֹשֶׁן· יַדַּעְתִּיךְ לֶאֱפוֹד וְלַחֹשֶׁן·
צַוָּארֵךְ כְּמִגְדַּל הַשֶּׁן׃

וְעַכְתִּי קָמַיִךְ לְהַאֲמִל· רְצוֹתִים כְּקָנֶה קָמֵל·
רֹאשֵׁךְ עָלַיִךְ כַּכַּרְמֶל׃

חֹשֶׁר לַחְמִי הֶטְעַמְתִּי· בְּשִׂבַע שְׂמָחוֹת הִנְעַמְתִּי·
מַה יָּפִית וּמַה נָּעַמְתְּ׃

טְווּי יְרִיעוֹת רְקָמָתֵךְ· יְדִידוּת שִׁכֵּן הַקָּמָתֵךְ·
זֹאת קוֹמָתֵךְ׃

יַחַד רֵיחֵךְ תְּמַר· קֹדֶשׁ קָדָשִׁים לְתָמַר·
אָמַרְתִּי אֶעֱלֶה בְתָמָר׃

כִּנַּסְתִּיךְ לְהָהָר הַטּוֹב· לְרֹחוֹשׁ דָּבָר טוֹב·
וְחִכֵּךְ כְּיֵין הַטּוֹב׃

meine Verstoßenen wieder aufnehmen! ich werde sie wieder sehen, die Stadt meiner Stiftung! Meine Zuversicht ist er, mein Geliebter! Erfreue sie wieder, o Allbeleuchtender! erfreue mit Deinen erquickenden Strahlen jene sonst so herrliche Wohnung (Zion), jetzt öde wie Ackerfeld! Komm, mein Lieber, wir wollen es besuchen, das verwüstete Feld! O, ertheile von Deiner Höhe herab den Spruch, ertheile ihn, daß sie dahin schwinden die Wüthriche; dann wollen wir Deine Weinberge[1]) fleißig besuchen! Bestrahle sie wieder, die Verachtete (Israel) mit Deinem Lichte! möchte doch der Duft ihrer Speiseopfer Dir wieder ein angenehmer Geruch sein wie vormals, dem Duft der Veilchen gleich! O, führe es heran, das Freudenfest Deines neuen Tempelbaues! laß ihn kommen den wonnevollen Tag Deiner Wiedervermählung[2]) Ach, wer gibt Dich mir wieder! Ich führte Dich, brachte Dich hin an jenem offenen Wohnort Deines Heeres, daß ihn Deine Herrlichkeit umgebe nach jener Verheißung Deines Propheten[3]). Meine immerwährende Unterhaltung dort soll die Ergründung seiner lieblichen Lehre, die Auslegung seines schätzbaren Gesetzes sein. Seine Linke unterstützt mein Haupt. „Ja ihr sollt es erreichen, das Ziel euerer edelmüthigen Liebe; nur eilet der Zeit nicht voran, ich beschwöre euch! Sie soll wieder aufrecht gehen, die bisher so tief Gebeugte, sie soll wieder emporsteigen, daß Jeder staune: „„Wer ist diese, die dort aufsteigt?““ Neige, o Geliebter, neige Dein Ohr dem Liede Deiner Frommen und Bedrängten, behüte sie vor Frevel und Verderben und setze sie wie ein Siegel auf Dein Herz! Mächtig ist die Liebesgluth, Ströme löschen sie nicht, selbst mächtige Fluthen! —

Starke Fluthen thürmtest Du einst und theiltest sie, o Mächtiger in jener Höhe! Du wirst sie uns abermals theilen; dann wollen wir Dir erhabene Danklieder dichten.

---

1) Ein Bild der öffentlichen Stiftungen zur Gottesverehrung.
2) Siehe die Einleitung zum Jezar von gestern.
3) Secharjah 2, 8.

לֶאֱגוֹד נִדְחַי וּלְוַעֲדִי· וְלִרְאוֹת בִּקְרַיַת מוֹעֲדִי·
אֲנִי לְדוֹדִי׃

מָעוֹן נֶחְרַשׁ כַּשָּׁדֶה· נָאוֹר מְזִיקֵךְ תְּחַדֶּה·
לְכָה דוֹדִי נֵצֵא הַשָּׂדֶה׃

נָא שְׁאַג מִמְּרוֹמִים· יֵרְדוּ לָטֶבַח רְאֵמִים·
נַשְׁבִּימָה לַכְּרָמִים׃

סוּרָה בְּאוֹרֵךְ תּוֹרִיחַ· מִנְחָתָהּ בְּקֶרֶם תָּרִיחַ·
הַדּוֹרָאִים נָתְנוּ רֵיחַ׃

עָלוֹז בְּשִׂמְחַת אַרְמוֹנֵךְ· וְלָדוּץ בְּיוֹם חֲתוּנֵךְ·
מִי יִתְּנֵךְ׃

פְּרָזוֹת מוֹשַׁב צְבָאֵךְ· סַבֵּב כְּחָז גְּבִיאֵךְ·
אֶנְהָגֵךְ אֲבִיאֵךְ׃

צַפְצוּף נֹעַם בְּדָרְשִׁי· חֲמוּדִים מִפִּז בְּפָרְשִׁי·
שְׁמֹאלוֹ תַּחַת רֹאשִׁי׃

קֵץ אַהַב נִדְבַתְכֶם· זְמַנּוּ מִלְּעוֹרֵר מְתֵיכֶם·
הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם׃

רְצוּצַת זָרִים וּרְעוּלָה· קוֹמְמִיוּת הוֹלֶכֶת וּמִתְעַלָּה·
מִי זֹאת עֹלָה׃

שְׁעֵה שִׁיר מִכְתָּם· חָשְׁכֵנִי מְזַדִּים וְאֵיתָם·
שִׁימֵנִי כַּחוֹתָם׃

תִּקֵּף עוֹ אֲהָבִים· בַּל יִשְׁטְפוּן רַהֲבִים·
מַיִם רַבִּים׃

מַיִם רַבִּים תִּלְלָתָ עֲרֵמוֹת· אַדִּיר בִּמְרוֹמוֹת·
תָּשִׁית יָם לַחֲרָמוֹת· וְנָפִיק לָךְ רוֹמְמוֹת׃

חתום נו זם המחנר משלם.

בְּרַח דּוֹדִי אֶל מָכוֹן לְשִׁבְתָּךְ · וְאִם עָבַרְנוּ אֶת בְּרִיתֶךָ ·
אָנָּא זְכוֹר אַוִּי חֻפָּתֶךָ · הָקֵם קוֹשְׁטֹ מִלָּתֶךָ · כּוֹנֵן
מְשׁוֹשׁ קִרְיָתֶךָ · הַעֲלוֹתָהּ עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתֶךָ:

בְּרַח דּוֹדִי אֶל שָׁלֵם סְכָּךְ · וְאִם תָּעִינוּ מִדַּרְכֶּךָ ·
אָנָּא הָצֵץ מֵחַרְכֶּךָ · וְתוֹשִׁיעַ עַם עָנִי וּמְתֻכֶּךָ · חֲמָתְךָ
מֵהֶם לְשַׁכֶּךָ · וּבְאֶבְרָתְךָ סֶלָה לְהַסְתּוֹכֶךָ:

בְּרַח דּוֹדִי אֶל לִבְּךָ וְעֵינֶיךָ שָׁם · וְאִם זָנַחְנוּ טוּב מִרְשָׁם ·
אָנָּא שְׁמַע שַׁאֲגַת קוֹל צוֹרְרֶיךָ וְרִגְשָׁם · רַוֵּה מִדָּם גּוּשָׁם ·
וַעֲפָרָם מֵחֶלֶב יְדֵשָׁם · וּפִגְרֵיהֶם יַעֲלֶה בָּאֵשָׁם:

בְּרַח דּוֹדִי אֶל מָרוֹם מֵרֹאשׁוֹן · וְאִם בָּגַדְנוּ בְּכַחֲשׁוֹן ·
אָנָּא סְכוֹת צָקוֹן לַחֲשׁוֹן · דַּלּוֹתִי מִטְבּוּעַ רִפְשׁוֹן · גְּאַל
נְצוּרֵי כְאִישׁוֹן · כְּאָז בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן:

בְּגַלַּל אָבוֹת תּוֹשִׁיעַ בָּנִים · וְתָבִיא גְּאֻלָּה
לִבְנֵי בְנֵיהֶם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

ברח Eile, o Geliebter, nach jener erkornen Wohnung! und haben wir auch Deinen Bund verletzt, o, so gedenke Deines geliebten Zeltes, bestätige Deine untrügliche Verheißung, die Wonne Deiner Residenz wieder zu begründen und diese zur vorzüglichsten Deiner Fröhlichkeiten zu erheben!

Eile, o Geliebter, nach Schalem, dem Orte Deiner Hütte! und sind wir auch auf Irrwege gerathen, o, so schaue durch Deiner Himmel Fenster und bemitleide ein armes, sehr bedrücktes Volk! Besänftige Deinen Grimm, nimm es wieder Deiner Flügel Schirm!

Eile, o, Geliebter, nach jenem Orte, wohin dein Herz und Auge sich sehnten!*) und sind wir auch von Deiner guten Vorschrift abgewichen, o, so erwäge das Gebrüll und wilde Toben Deiner Feinde dort! —

Eile, o Geliebter, nach jener von jeher hochberühmten Stadt! und haben wir auch treulos gehandelt, o, so vernimm das heimliche Seufzen eines Leidenden aus dem Moder, worin er versenkt worden! erlöse ein Volk, das Du hochschätzest, wie den Augapfel! erlöse es, wie Du es damals erlöstest, am Ersten der Monate!

Um der Väter willen hilf den Kindern bring Erlösung ihren spätesten Enkeln. Gelobt seist Du, Ewiger, der Israel erlöst.

*) 1. Kön. 9. 3.

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ לִבְנֵיהֶם
אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בְּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ
וְצִדְקָתְךָ עַד אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ
וְתוֹרָתְךָ וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל לִבּוֹ: אֱמֶת אַתָּה הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ
וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה
הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם
גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם
הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ גָּאָלְתָּ וְיַם־סוּף בָּקַעְתָּ וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים
הֶעֱבַרְתָּ וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר: עַל־זֹאת
שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ אֵל וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת שִׁירוֹת
וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם: רָם
וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ שְׁפָלִים מוֹצִיא
אֲסִירִים וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם
אֵלָיו: תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ. מֹשֶׁה וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ
נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא: שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ
גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ
וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ. יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ
יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גֹּאֲלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:

וְזָכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵיטָה וּלְטוֹבָה
וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת
הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בּוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים
וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ
לְבָרְכֵנוּ: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ
שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ
לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן
מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.
וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל
בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ
וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת
קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ
וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ
מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן
יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר.
נוֹדֶה לְךָ וְנַסֵּפֵר תְּהִלָּתֶךָ עַל
חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל
נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זְמַן חֵרוּתֵנוּ. מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא
אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי
אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.
מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן:

מְסוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים. וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים. אֶפְתְּחָה
פִּי בְּשִׁיר וְרָנָנִים. לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל פְּנֵי שׁוֹכֵן מְעוֹנִים:

ע"פ א"ב.

ק אֲסִירִים אֲשֶׁר בַּכֹּשֶׁר שִׁעְשַׁעְתָּ. בַּעֲנָם שׁוּעַ צָקוֹנָם
שַׁעְתָּ. גּוֹי וֵאלֹהָיו יַחַד הוֹשַׁעְתָּ. דִּלַּגְתָּ קֶץ וְאַתָּם נוֹשָׁעְתָּ:
הָמְשַׁכְתּוֹ אַחֲרֶיךָ בַּמִּדְבָּר כִּבְהֵמָה. וְצוֹרְרֵיהֶם הָמַמְתָּ
בְּשִׁלּוּשׁ מְהוּמָה. וְעָמוּ בְּעֶשֶׂר מַכּוֹת בְּאַף וּבְחֵמָה.
חֲנוּנֶיךָ בְּפָסוֹחַ וְגָנוֹן לְרַחֵמָה: מֵרֹם חִמְּצָה חֲרָרָה חָפְזוּ

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe. — König, Helfer, Retter und Schild!

מסוד Nach dem Rathe der Weisen und Verständigen, nach dem Unterrichte und der Meinung der Gelehrten, öffne ich den Mund, mit Liedern und Gesängen dankend zu loben ihn, der in des Himmels Räumen thronet.

אסירים Die Gefesselten hast Du zur rechten Zeit erfreut und zu Anam (Egypten) ihr Flehen erhört, die Nation sammt ihrem Herrn gerettet, ihre Befreiung beschleunigt. Sie zogen wie eine Heerde in der Wüste Dir nach, und Du brachtest ihre Verfolger in eine dreifache Verwirrung, strafest sie im Zorn und Grimm mit zehn Plagen; Deine Begnadigten überschrittst Du erbarmungsvoll sie zu schützen. Bevor der Kuchen gesäuert war, beeilten sie sich, um zur rechten Zeit zu entkommen; zogen

נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת
עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם
כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

נהגת קהלות שולים הכהנים לדוכן וקדדו תמלת בקוף המחזור.

ג״ז אֵל אָבוֹתֵינוּ. בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה
עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ
וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי
בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד
וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם
וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל
הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

von dort, als das schnell herbeigeführte Ende da war, zur Zeit, wo der Liebling (Abraham) die Gäste mit einem jungen Rind bewirthete. Deßhalb befahlst Du auch, das Opfer mit einem Flechtwerk zu binden und die zu beobachtende Vorschrift der Opferthiere um diese Zeit zu lesen.

אהבוך Begnadige Deine Lieblinge, die Dich lieben, sie auf Libanons Berg (Jerusalem) zu schützen und zu schirmen! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder!

מה Wie mächtig sind Deine wunderbaren Versuchungen, womit Du Deine Erprobten (Israel) geprüft; Mitleid bezeichnen, o Leuchte, alle Deine Handlungen, vorzüglich aber wenn sie Dein Volk betreffen. Den Ludim (Egyptern) schenktest Du einen betäubenden Trank ein, als Du das Gebet der zu Dir Flehenden erhörtest; schütztest die Ebräer mit Deinen Fittigen; die Blinden aber verscheuchtest Du im Grimm. Du sprachst: neiget euer Ohr und fehlet nicht, die Götzen der Despoten, nämlich das Kleinvieh nehmet zum Peßach-Opfer und schlachtet es; das Rind mit seinem Jungen sollt ihr aber nicht an einem Tage schlachten!

מחשבותיך Deine Gedanken sind, Dich unser zu erbarmen; Deine Thaten, uns zu erheben; Du erweckst die Schlafenden (Todten), läßt träufeln (den belebenden Thau), der uns aufrichtet. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt!

קמי Die Feinde Deiner Gemeinde hautest Du mit Deiner Allmacht nieder; stiegst vom Himmel herab und erwarbst Dir ein auf Dich vertrauendes Volk. Die Feinde traf Deine Zorngluth, dies vervierfachte deren Plagen, von denen auch einst die Barbaren heimgesucht werden; o erhebe Jerusalem durch Sendung der Boten. Vernichte durch den Gefesselten (Joseph) die den Stoppeln Aehnlichen, reibe auf den Zehnhornigen*), daß sie auflodern wie die saftlosen Stoppeln, wodurch der

*) Vergl. Dan. 7, 7.

לָצֵאת בְּכִישׁוֹר · יָצָאוּ לְקֵץ רָץ דּוֹד רַךְ לְתָשׁוֹר · ק׳ כְּוֹנַנְתָּ
בְּכֵן חַג בַּעֲבוֹתוֹת קְשׁוֹר · לַחֲגוֹת בּוֹ בְּקֵץ עֶרֶךְ עִנְיַן שׁוֹר:

ק׳ אֲהֻבוּךְ אוֹתָם חָנוֹן · בְּהַר הַלְּבָנוֹן · ק׳ בְּפָסְוֹחַ
וְגָנוֹן · בַּעֲדָם תִּגְנוֹן: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ ·
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר · מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה · וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים:

ק׳ מָה אֵילוּ פְּלָאֵי נַפְשֵׁךְ · מִתְנוֹסֵס בָּם אֶת מְנוֹסֵךְ ·
נָאוֹר רַחֲמֶיךְ עַל כָּל מַעֲשֶׂיךְ · נִפְלָאִים יַתֵּר אֶת עַמּוֹסֵךְ:
סוֹךְ מֶסֶךְ רַעַל לְלוֹדִים מָסַכְתָּ · שִׂיחַ נוֹאֲקֵךְ עֵת שָׁם
הִסְכַּתָּ · עִבְרִים בְּאֶבְרָתֵךְ סַכְתָּ · עִוְרִים בְּעֶבְרָתֵךְ
חָשַׂכְתָּ: פְּצַת תְּנוּךְ הַטּוּ וְאַל תֶּחֱטָאוּ · פְּסִילֵי פּוֹרְכִים
לְעַמָּם לְהַטּוּ · ק׳ צָאן לַפֶּסַח מִשְׁכוּ וְשַׁחֲטוּ · צַדְּקוּ
אוֹתוֹ וְאֶת בְּנוֹ בְּיוֹם אֶחָד בַּל תִּשְׁחָטוּ:

ק׳ מַחְשְׁבוֹתֵיךְ לְרַחֲמֵנוּ · מִפְעָלוֹתֵיךְ לְרַמְּמֵנוּ · ק׳ מְעוֹרֵר
רְדוּמֵנוּ · מַרְעִיף מְרוֹמְמֵנוּ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

ק׳ קָמִי קְהָלָךְ · קַצַּתְּ בְּחַיָּלֵךְ · קַפַּצְתְּ חֲמֵשׁ מֵאוֹת
מַהֲלָךְ · קָנוֹת לְךָ עַם מְיֻחָלָךְ: רִשַּׁפְתְּ צָרִים · רִבּוּעַ
מַפּוֹת צוֹרְרִים · רָאוֹ יִרְאוּ בֵּן צָרִים · רוֹמֵם צוֹרְרִים
בְּשִׁלּוּחַ צִירִים: שַׁחַת מְשׁוֹלֵי קַשׁ בְּאֹסֶר · שְׁלוֹם קְרָנוֹת
עֲשֹׂר · שַׁלְהֶבֶת כְּאָכְלוּ קַשׁ בְּחֹסֶר · שְׁטַר תַּכְלִית מַכּוֹת

Wechsel jener zehn Plagen eingelöst werde. Vernichtet wurden sie (die Egypter) durch einen Gluthwind, als die Frommen mit Gewalt von ihnen weggezogen. Unterstütze die schlaffen Hände, schütze uns wie die schwebenden Vögel!

ימלך Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!

ואתה So throne doch, Du Allheiliger, Allmächtiger, unter den Lobgesängen Israels!

ערב Als der Troß, welcher mit dem von Dir herumgeführten Volke gefehlt, geriethen auch sie (die Israeliten) in die Schlinge, machten Götzen, die Du verabscheust; Du entrissest sie von Egyptens Thorheiten, bildetest sie zum Volke Dir, und befahlst, daß sie nicht so wie jenes fremde Gesindel fehlen; denn Du kanntest seine Leiden, heitertest es auf und stärktest es; wünschtest sein Leid zu heilen; und womit sie, die Du vor aller Welt geliebt, Dich verwechselten, nämlich mit einem Rind, ein solches befahlst Du zu opfern; erhobst über alle Gaben seine Gabe; vergabst ihr Vergehen; versenktest ihre Missethat; beseitigtest den Zorn; beschlossest sie zu heilen; nähertest die Hilfe; stelltest Dich in ihre Versammlung, unter welcher Du erhoben und geheiligt wirst.

Lebendiger, Unvergänglicher, Furchtbarer, Erhabener und Heiliger!

אז Ueber alles Gewild des Waldes erhobst Du den Ochsen; zogst ihn andern Gaben vor; zeigtest Dich dem Adam wohlgefällig, als er einen Farren opferte, zu lehren, daß von dem Tausendgebirg nur des Ochsen Kraft geopfert werde. Seines Vorzuges wegen erhielt er fünf Namen: אלף, פר, עגל, שור, בקר, so wie der Pentateuch; wurde der Seele zur Versöhnung bestimmt, die auch durch die fünf Namen נפש, רוח, חיה, נשמה, יחידה, bezeichnet wird. Zur selben Zeit (am Peßach) lief der Vater (Abraham) zum Rind, in der Zeit, wo man Karavanen einladet; ich feiere daher an diesem Feste das Andenken des Ochsen; Ochs, Lamm oder Ziege (wovon ich heute in der Thora lese) kann mir das bezeugen. Als das fremde Gesindel in (Israel) zum Kalbdienst verleitete, freuten sich Viele und sprachen: rettungslos sind nun die Erwählten; der Erhabene

עֶשֶׂר: תַּמּוּ בְּרוּחַ וְלָעָפוֹת· תְּמִימִים כְּיָצְאוּ בְּתוֹעֲפוֹת·
י תְּחַזֵּק יָדַיִם רָפוֹת· תִּפְסֹחַ עָלֵינוּ כְּצִפֳּרִים עָפוֹת:

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:
וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל אֵל נָא:

עֶרֶב אֲשֶׁר עָלָה אֶת עַם הִסְבַּבְתָּ· בְּכָשְׁלוֹ נוֹקְשׁוּ עֲשׂוֹת זָרוּת תִּעַבְתָּ· וּמִכְּסִלֵּי כוּר הֵם לְךָ חָצַבְתָּ· וּכְתוֹעַ הָאֲסַפְסוּף בְּלִי לִתְעוֹת צִוִּיתָ· וּמֵאָז מַכְאוֹב בְּרַעְתָּה הִבְלַגְתָּ וְהֵרַחַבְתָּ· וּלְחַעֲלוֹת תַּעַל לְתַאֲל תָּאַבְתָּ· וּכְתַבְנִית אֲשֶׁר הֻמְרוּךָ לְעֵין כֹּל חִבַּבְתָּ· שׁוֹר בְּעַד שׁוֹר לְתָשׁוּר הִסַּבְתָּ· וְעַל כָּל תְּשׁוּרַת תְּשׁוּרוֹ שָׂגַבְתָּ· שְׁמָצָם הֶעֱבַרְתָּ· דָּפְיָם הִצְלַלְתָּ· קְצָפָם הִשְׁבַּתָּ· לְחַתְּלָם חָשַׁבְתָּ· וְיִשְׁעָם קֵרַבְתָּ· בְּוֹעֲדָם נִצַּבְתָּ· וּבְקִרְבָּם נִשְׂגַּבְתָּ וְנִתְקַדַּשְׁתָּ:

חַיּוֹקַיָּם נוֹרָא וּמָרוֹם וְקָדוֹשׁ:

מתוס נו זס מחנך אלעזר בירבי קליר.

אָז עַל כָּל חַיְתוֹ יַעַר נִשֵּׂאתָ שׁוֹר· וְעַל כָּל נִיחֹחַ עֹלִיתָ תְּשׁוּרַת שׁוֹר· לִיצִיר כַּף רָצִיתָ בַּהֲטָבַת פַּר שׁוֹר· לְחַוּוֹת כִּי בְּהַרְרֵי אֵלָף כְּנַן כֹּחַ שׁוֹר: עֵלָה וַיֶּחֱסַם שֵׁמוֹת חֲמִשָּׁה· עֵגֶל פַּר אָלֶף שׁוֹר בָּקָר כְּרַת חֲמִשָּׁה· זֶמֶן כִּפּוּר בְּעֵד נֶפֶשׁ נְקוּבַת חֲמִשָּׁה· נֶפֶשׁ רוּחַ חַיָּה נְשָׁמָה יְחִידָה מְחֻמָּשָׁה: רָץ אֶל בָּקָר אָב בְּזֶה מוֹעֵד· עֵת אֲשֶׁר גְּדוּדִים לְהַזְמִין וְעֵד· בְּכֵן זִכְרוֹן שׁוֹר אַהֲגַ בְּזֶה מוֹעֵד· שׁוֹר אוֹ כֶשֶׂב אוֹ עֵז לִהְיוֹת לִי לְעֵד: יוֹקְשִׁים כְּהִתְעוּ זוּ בְּמַעֲשֵׂה

wollte aber das abgerichtete Kalb[1]) gerechtfertigt wissen, und Er befahl, bei der Geburt des Ochsen, des angebeteten Kalbes nicht zu gedenken. Die Erzfeinde sprachen: es werde stets gebrandmarkt jenes Volk, das den Ewigen mit dem Bildniß eines Ochsen verwechselte; der Herr aber machte ihnen bekannt, daß er sie auf den rechten Pfad geführt, indem Er den Ochsen jedem andern Opfer vorzog. Girrend sprach die verstummte Taube (Israel), wie sollte Er mich wählen, indem ich laut verkündigte: Dem Herrn wird morgen ein Fest gefeiert! Du halfst aber diesem Unglück ab, versprachst, Dich hierüber nicht zu entrüsten, indem Du für jenes morgen zu feiernde Fest den Ochsen zur Festfeier gewählt. Der durch das Ausrufen, dieser ist dein Gott! begangene Fehltritt, werde durch diese meine Festtage versöhnt. Das Befolgen dieser drei (Festtage) stehe mir bei, und ich will des Bündnisses meiner drei Zeugen (Patriarchen) gedenken.

אל Allmächtiger! ewiglich wirst Du verherrlicht, ewiglich geheiligt, in allen Ewigkeiten regierst Du hocherhaben, Allmächtiger, König, Furchtbarer, Erhabenster und Allheiliger! Ja, Du bist der König aller Könige, dessen Regierung immerdauernd ist! Verkündet darum seine furchtbaren Thaten, erzählet von seiner Macht; preiset ihn, ihr, seine Schaaren! Heiligt ihn, erhöhet ihn mit Gesang, Lied und Lob, hoch preiset seine Herrlichkeit! —

ובכן Den mit Hörnern und Klauen versehen gewesenen und zu Adam hingesprungenen Farren, bestimmtest Du zur Versöhnung; seinen (Adams) Kindern befahlst Du, o Hort, ihn zum Ueberschreitungsopfer zu wählen, indem Du sprachst: Und ihr sollt sagen, es ist ein Ueberschreitungsopfer dem Herrn, weil Er überschritten!

Einen Farren suchte der Vater (Abraham), um die himmlischen Gäste zu bewirthen, bereitete Kuchen, wodurch sie (die ungesäuerten Kuchen) schon damals den Anhängern der Gottheit bestimmt worden sind; durch sein (Abrahams) Verdienst wurden die Redlichen des Herrn, der die Häuser der Kinder Israels übersprungen, erlöst.

Durch den Farren[2]) erzürnten ihn die Nachkommen des Aramiten (Abraham), weßhalb sie wieder nach Egypten zurückkehren sollten; allein der Allgütige dachte ihnen das Verdienst Abrahams (der am Mittag in der Sonnenhitze saß) schon in Egypten, als Er dessen Bewohner bestrafte.

[1]) Israel, nach Hosea 10, 11. [2]) 3. B. M. 9, 2.

הָעֵגֶל. רַבִּים עָלְצוּ וּפָצוּ אֵין יְשׁוּעָתָה לְסֶגֶל. רָם בְּחָפֵץ לְהַצְדִּיק מְלֻמֶּדֶת עֵגֶל. חַק בְּלֶדֶת שׁוֹר בְּלִי לַהֲזִכִּיר עֵגֶל: בְּטוּ מָרֵי דְלִי רוֹעַ דִּבָּה קְשׁוֹר. בְּעַם הַמְּמִירִים כָּבוֹד בְּתַבְנִית שׁוֹר. יָהּ הוֹדִיעֵמוֹ כִּי נָחָם בְּאַרַח מִישׁוֹר. לְכָל עוֹרְבֵי שַׁי הַקְּדִים קָרְבַּן שׁוֹר: קוֹל צְפְצָפָה יוֹנַת אֵלֶם אֵיךְ בִּי יִבְחַר. בְּקוֹל עֲנוֹת אֲשֶׁר שִׁמַּעְתִּי חַג לַיָּי מָחָר. לְפִידָהּ נָתַן שׁוּעַ בְּלִי עוֹד לְהַתְחַר. כִּי תְמוּר חַג מָחָר חֲגִיגַת שׁוֹר לְחַג בָּחָר: יְקֵשׁ אֵלָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר תָּעוּ בִלְעָדַי. יְכֻפַּר אֵלָה בְּאֵלֶּה הֵם מוֹעֲדַי. ח׳ רְצוּי שְׁלִשֶׁת אֵלֶּה יַגִּישׁוּ עֲדַי. וְאֻזְכָּרָה לָמוֹ בְּרִית שְׁלִשֶׁת עֲדַי:

אֵל נָא, לְעוֹלָם תָּעָרֵץ. וּלְעוֹלָם תִּקְדָּשׁ. וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים תִּמְלוֹךְ וְתִתְנַשֵּׂא: הָאֵל מֶלֶךְ נוֹרָא מָרוֹם וְקָדוֹשׁ. כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים. מַלְכוּתוֹ נֶצַח. נוֹרָאוֹתָיו שִׁיחוּ. סַפְּרוּ עֻזּוֹ. פָּאֲרוּהוּ צָבָאָיו. קַדְּשׁוּהוּ רוֹמְמוּהוּ. רֹן שִׁיר וָשֶׁבַח תְּקֻף תְּהִלּוֹת תִּפְאַרְתּוֹ:

מִן פּוֹלִין וְעַטְשִׁט וּמִן וּבְכֹן שׁוֹר ח״ו הִיכוּ. מִן מִזְכְּכוּ מַבְעֵר וּוִירד גְּוִיךְ וּבְכֹן וְאִמְרְתֶם זֶבַח פֶּסַח מַגְּגְעפַּמַּיגְּגֶן.

וּבְכֹן, שׁוֹר אוֹ כֶשֶׂב אוֹ עֵז כִּי יִוָּלֵד:

ע״ם א״ב.

שׁוֹר אֲשֶׁר מֵאָז עָלֵי עִפֹּר פֶּסַח. בְּמַקְרִין וּמַפְרִים תֵּת בָּפְרוֹ שָׁח. גְּמוּלָיו צוּר צַו עָלֵימוֹ לְפֶסַח. בְּאִמֶּר וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח הוּא לַיָּי אֲשֶׁר פָּסַח: שׁוֹר.

שׁוֹר דָּרַשׁ אָב לְהַאֲרִיחַ קְרוּאֵי אֵל. הֵכִין עֲגוֹת מֵאָז לְהָמְשִׁכוּ אַחֲרֵי אֵל. וּבְצִדְקוֹ חְפְּשׁוּ יִשְׂרֵי אֵל. אֲשֶׁר פֶּסַח עַל בָּתֵּי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: שׁוֹר.

שׁוֹר זְעֵם יְחוּמֵי אֲרַם נַהֲרַיִם. חֵיבוּ בְּתַבְנִיתוֹ לָשׁוּב אַחוֹרַיִם. טוֹב זָבַר לָמוֹ יוֹשֵׁב כְּחֹם צָהֳרַיִם. בְּיֵצְרַיִם בְּנָגְפּוֹ אֶת מִצְרַיִם: שׁוֹר.

Er bestimmte den Farren (zum Opfer), um das Vergehen durch denselben zu beschönigen; bei der Einweihung des (Tempels) solle er die Uebersprungenen retten (sühnen) damit sie geschützt und gerettet werden, wie zu Cham (Egypten), wo Er unsere Häuser schützte.

Der Farre sühnt am Zehnten (Jom Kippur) den verschuldeten Gesalbten[1]) (Priester); durch ihn werden die (Richter), welche aus Versehen gefehlt, bei der Gemeinde wieder beliebt[2]); Sünder erlangen durch ihn Vergebung: Und das Volk neigte und bückte sich.

Der Farre versöhnte das Vergehen der Sänger (Leviten) des Heiligthums; er (der Farre) erhielt vor allen heiligen Opfern den Vorzug, an den Festen des Herrn, deren Heiligkeit verkündet wurde.

Der Farre wurde zum Festopfer bestimmt; Lamm und Ziege bei deren Opferung das Hallel zu sagen; drei Chöre stimmten dabei Dank- und Loblieder an.

יוצאי Die mit Eilfertigkeit aus (Egypten) gezogen sind, versehe mit Nahrung zur Ersprießung und nicht zum Schaden, heilig!

ובכן Nun sprecht vom Peßachfeste!

Das Vermögen Deiner Allmacht hast Du Wunderbar gezeigt am Peßach.

Darum bestimmtest Du auch zu aller Feste erstes das Fest von Peßach.

Dem Morgenländer (Abraham) hast Du entdeckt die wunderreiche Mitternacht von Peßach.

So sprechet vom Peßachfeste!

Du besuchtest ihn (Abraham) am heißen Mittag am Peßach; er bewirthete die Engel Gottes mit ungesäuerten Kuchen am Peßach, und ließ ihnen eilends ein Rind zubereiten — ein Vorbild des Opferthiers am Peßach.

So sprechet vom Peßachfeste!

Die gottlosen Sodomiter vergingen in Feuerflammen am Peßach; nur Lot wurde gerettet — er hatte den Engeln ungesäuerte Kuchen gebacken am Peßach.

Mof und Nof[3]) hast Du ausgefegt, als Du in ihnen umherfuhrst in der Nacht vom Peßach.

So sprechet vom Peßachfeste!

Du, o Herr, hast das Haupt jedes Erstgebornen zerschmettert in der beobachteten Nacht von Peßach;

---

1) 3. B. M. 9, 2. 2) 3. B. M. 16. 6.
3) Mof und Nof waren Provinzen in Egypten.

שׁוּר יְמָן מַעֲשֶׂה שׁוֹר בּוֹ לְהַצִּיל. כְּזֹנוֹ בְּמִלּוּאִים פְּסוּחִים בּוֹ לְהַצִּיל. לְהָגֵן לְמַלֵּט לְפָסוֹחַ וּלְהַצִּיל. כְּמוֹ בָהֶם וְאֶת בָּתֵּינוּ הַצִּיל: שׁוּר.

שׁוּר מְכֻפָּר בְּעֲשׂוֹר מְשׁוּחִים בּוֹ כְּחָיְבוּ. נֶעְלָם דָּבָר בָּעֵדָה בּוֹ יֵאָהֲבוּ. כְּלִיחָה מָצְאוּ בוֹ שׁוֹבָבִים כְּהֵעָווּ. וַיִּקּוֹד הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲווּ: שׁוּר.

שׁוּר עֲלֵי מְשׁוֹרְרִים בְּהַרְמַת קֹדֶשׁ. פְּשָׁעָם לִמְחוֹל לְשֶׁרֶת בַּקֹּדֶשׁ. צָדַק הֱיוֹת רֹאשׁ לְנִיחֹחֵי קֹדֶשׁ. בְּאֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ: שׁוּר.

שׁוּר קָצַב לְחֻגְגוֹ כְּשֵׁב וְעֵז בְּטֶלֶל. רֶגֶן עָלֵימוֹ קְרִיאַת הַלֵּל. שְׁלֹשׁ כִּתּוֹת גְּבוּרוֹת בָּם לְמַלֵּל. תּוֹדָה וְקוֹל זִמְרָה לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל: שׁוּר.

נק״ק מופיעים יוֹצְאֵי חֻפָּזוֹן. סְפָקֵם מָזוֹן, לָשְׂבַע וְלֹא לְרָזוֹן. קָדוֹשׁ:

וּבְכֵן, וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח:

ע״פ א״ב.

אֹמֶץ גְּבוּרוֹתֶיךָ הִפְלֵאתָ בַּפֶּסַח:

בְּרֹאשׁ כָּל מוֹעֲדוֹת נִשֵּׂאתָ פֶּסַח:

גָּלִיתָ לְאֶזְרָחִי חֲצוֹת לַיִל פֶּסַח:

וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח:

דָּלָתָיו דָּפַקְתָּ כְּחֹם הַיּוֹם בַּפֶּסַח:

הֹסְעִיד נוֹצְצִים עֻגוֹת מַצּוֹת בַּפֶּסַח:

וְאֶל הַבָּקָר רָץ זֵכֶר לְשׁוֹר עֵרֶךְ פֶּסַח:

וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח:

זָעֲמוּ סְדוֹמִים וְלֹהֲטוּ בְּאֵשׁ פֶּסַח:

חָלַץ לוֹט מֵהֶם וּמַצּוֹת אָפָה בְּקֵץ פֶּסַח:

טְאטֵאתָ אַדְמַת מוֹף וְנוֹף בְּעָבְרְךָ בַּפֶּסַח:

וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח:

יָהּ כָּל רֹאשׁ אוֹן מָחַצְתָּ בְּלֵיל שִׁמּוּר פֶּסַח:

aber Deinen Erstgebornen (Israel) hast Du, o Allvermögender, überschritten, wegen des Opferbluts vom Peßach,

womit meine Thüren bezeichnet worden, daß nicht hineintrete der Verderber am Peßach.

So sprechet vom Peßachfeste!

Die eingeschlossene Stadt (Jericho) ging über am Peßach;

Midjan wurde aufgerieben vermittelst des Gerstenkuchens vom Omer am Peßach.

Puls und Luds Fürsten wurden verbrannt eben zur Zeit, als das Opfer duftete am Peßach.

So sprechet vom Peßachfeste!

Er (der König) weilte noch einen Tag zu Nob [1]), bis sie herankam, die Zeit von Peßach.

Eine unsichtbare Hand schrieb hin den Untergang Juls [2]) am Peßach,

eben als die königliche Tafel prachtvoll zubereitet wurde am Peßach.

So sprechet vom Peßachfeste!

Hadassa [3]) sammelte ihr kummervolles Volk zu einem dreitägigen Fasten am Peßach;

da ließest Du den Hauptfeind [4]) auf dem fünfzig Ellen hohen Galgen hinrichten am Peßach. —

Einst wird auch kommen der Augenblick, in welchem Du jenen doppelten Unglücksfall [5]) über Uzith bringen wirst am Peßach;

Deine Hand wird dann siegreich, Deine Rechte erhaben sein, wie in jener Nacht, in welcher von Dir eingesetzt wurde das Fest von Peßach!

So sprechet vom Peßachfeste!

ובכן Und so möge Dir aufsteigen die Heiligung, denn Du bist Israels Heiligster und Retter!

בעשר Mit zehn Plagen hast Du die Egypter allmälig aufgerieben. Lange warst Du ihnen nachsichtsvoll, daß sie Dein erkornes Volk ungehindert möchten ziehen lassen; oft hast Du es ihnen vorher gezeigt, wiederholtest Deine Warnung oft, und beschlossest ihren gänzlichen Untergang nicht eher, als bis das Maaß ihrer Freveltaten — nach Deinem Rathschluß —

---

1) Siehe Jesaias 10, 32. 2) Ein Beiname des Reiches Babel. S. Dan. 5, 5.
3) Esther. 4) Haman. 5) Siehe Jesaias 45, 9.

כַּבִּיר עַל בֵּן בְּכוֹרְךָ פָּסַחְתָּ בְּדַם פֶּסַח׃
לְבִלְתִּי תֵּת מַשְׁחִית לָבֹא בִּפְתָחַי בַּפֶּסַח׃

וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח׃

מְסֻגֶּרֶת סָגְרָה בְּעִתּוֹתַי פֶּסַח׃
נִשְׁמְדָה מִדְיָן בְּצְלִיל שְׂעוֹרֵי עֹמֶר פֶּסַח׃
שָׂרְפוּ מִשְׁמַנֵּי פּוּל וְלוּד בִּיקַד יְקוֹד פֶּסַח׃

וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח׃

עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב לַעֲמוֹד עַד גָּעָה עוֹנַת פֶּסַח׃
פַּס יַד כָּתְבָה לְקַעֲקַע צוּל בַּפֶּסַח׃
צָפָה הַצָּפִית עָרוֹךְ הַשֻּׁלְחָן בַּפֶּסַח׃

וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח׃

קָהָל כִּנְסָה הַדַּסָּה לְשַׁלֵּשׁ צוֹם בַּפֶּסַח׃
רֹאשׁ מִבֵּית רָשָׁע מָחַצְתָּ בְּעֵץ חֲמִשִּׁים בַּפֶּסַח׃
שְׁתֵּי אֵלֶּה רֶגַע תָּבִיא לְעוּצִית בַּפֶּסַח׃
תָּעוֹ יָדְךָ תָּרוּם יְמִינְךָ כְּלֵיל הִתְקַדֵּשׁ חַג פֶּסַח׃

וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח׃

וּבְכֵן, לְךָ תַּעֲלֶה קְרֻשָּׁה כִּי
אַתָּה קָדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל וּמוֹשִׁיעַ׃

סלוק.

בְּעֶשֶׂר מַכּוֹת פַּתְּרוּסִים הִפְרַכְתָּ. וְאַרְכָּא לָמוֹ הֶאֱרַכְתָּ.
לְשַׁלַּח בְּלִי עִכּוּב עַם אֲשֶׁר בֵּרַכְתָּ. וְכַמָּה פְּעָמִים בָּמוֹ
הֵעַרְתָּ. וְכָאֵלֶּה כַּמָּה בָּם הִתְרֵתָ. וְכֻלָּיוֹן עֲלֵיהֶם לֹא
גָמַרְתָּ. עַד כִּי גָּמְרוּ רִשְׁעָם כַּאֲשֶׁר גָּזַרְתָּ. וְנֶאֱצוּ לְמוֹל

übervoll war. Sie haben den erkornen Boten verhöhnt: „Wer ist der Gott, den du wähnst, dem wir dies Volk hinschicken mögen?“ so lästerten sie. — Nun steigst Du in Eifer wider sie, und wie ein Held trunken jauchzt, so erwachst Du von der Langmuth, legst Waffen an, durchfährst ihr Land, machst Leichname aus ihren Erstgebornen, beugst das Haupt ihres Stolzes, schlägst ihrer Kräfte Erstlingsfrucht, und selbst an ihren Göttern übst Du Strafgerichte. Du theiltest die Nacht, schlugst auf's Haupt, zerdrücktest das Ungeheuer, zerschmettertest des Krokodillen Haupt, und zerstreuetest in alle Thäler es, damit man Deinen Namen weit verkünde. Eine Entfernung von fünfhundert Jahrreisen hast Du schnell überschritten, um ihm dort am Schilfmeere noch den letzten Streich zu versetzen und sein ganzes Heergetümmel verdientermaßen daselbst hineinzustürzen. Schnell hast Du über Berge gesetzt, eiltest herbei zur Hilfe Deines Volkes und befreietest es mit mächtigem Arme; hingegen die Heeresmenge Chams (Mizrajim) wurde wie Dornen vom Feuer verzehrt. Du hast ihnen — zu aller Wesen Beispiel — nach ihrem eigenen Maaße gemessen, und so wie sie Dein geliebtes Volk gequält, eben so wurden sie auch gleichermaßen bestraft:

Sie haben wie Wasser das Blut jener Kinder vergossen, darum wurde das Wasser ihrer Flüsse in Blut verwandelt; sie haben jene entmannt, um ihren Keim auszurotten, darum wurde ihr eigener Keim durch צפרדע[1]) ausgerottet; sie haben sie zur Arbeit in Staub und Erde, Ziegel zu streichen, angehalten, darum verwandelte in Ungeziefer ihr Erdreich sich; sie haben sie hinausgetrieben, Gewild zur Hetze herbeizubringen, darum wurde ihr Land durch allerlei Gewild verheert, sie haben sie als Todesschuldige erklärt, darum wurde ihr Vieh der Pest übergeben; sie haben die Fortpflanzung jener zu hemmen gesucht, darum wurden sie durch Blasenentzündungen

[1]) צפרדע war nach Einigen eine Art Thierchen, die selbst in den Körper sich hineindrängten und die Geschlechtstheile verdarben.

צִיר אֲשֶׁר בָּחַרְתָּ. וְנָם מִי יֵי אֲשֶׁר אָמַרְתָּ. לְשַׁלַּח אֶת
הָעָם אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ. וְאַתָּה לְעֻמַּם קִנְאָה אָזַרְתָּ. וּכְגִבּוֹר
מִתְרוֹנֵן מִשְּׁנָה הֵעַרְתָּ. כִּלֵּי קֶרֶב חָגַרְתָּ. בְּאַרְצָם עָבַרְתָּ.
בְּכוֹרֵיהֶם פָּגַרְתָּ. וְהָבֵיהֶם שִׁבַּרְתָּ. רֵאשִׁית אוֹנָם
הִדְבַּרְתָּ. בְּשׁוֹפְטֵיהֶם שְׁפָטִים עָשִׂיתָ. לַיְלָה חַצְתָּ. רֹאשׁ
מָחַצְתָּ. תַּנִּין רַעַצְתָּ. רֹאשׁ לִוְיָתָן רִצַּצְתָּ. בְּכָל גֵּיא אוֹתוֹ
הֵכַּצְתָּ. לְמַעַן סַפֵּר שִׁמְךָ עַצְתָּ. חֲמֵשׁ מֵאוֹת מַהֲלָךְ רַצְתָּ.
וּלְסוֹף בַּסּוּף לְחֻמּוֹ נִפַּצְתָּ. וְכָל שְׁאוֹנוֹ בְּמַאסְפָּאָה לָחַצְתָּ.
וְעַל הֲרָרִים קָפַצְתָּ. וּלְיִשַּׁע עַמְּךָ יָצָאתָ. וְאוֹתָם בְּזֹרַע
הוֹצֵאתָ. וְכָל חֲמוּנֵי חָם בְּחוֹחִים הִצִּיתָ. כִּי כְמַדָּתָם
לָמוֹ מָדַדְתָּ. וְכָל הַיְקוּם בָּם לִמַּדְתָּ. וּכְמוֹ עִנּוּ עָם
אֲשֶׁר חָמַדְתָּ. בָּהּ בְּמִדָּה אוֹתָם הִשְׁמַדְתָּ׃

הֵם שָׁפְכוּ כַמַּיִם דַּם עוֹלְלֵיהֶם.
לָכֵן לָדָם נָהֶפְכוּ נוֹזְלֵיהֶם׃
הֵם מְעֵבִים לְמַעַן הַשְׁחִיתָם.
לָכֵן עָלְתָה צְפַרְדֵּעַ וַתַּשְׁחִיתָם׃
הֵם לְהָצוּם בְּעָפָר וָחֹמֶר לִלְבֹּן לְבֵנִים.
לָכֵן הוּמַר עֲפָרָם לִכְנִים׃
הֵם הֻגְלוּם לְהָבִיא חַיּוֹת לְהַצְדָּאוֹת.
לָכֵן עָרוֹב בָּא בִּגְבוּלָם לְהַצְדּוֹת׃
הֵם הֻשִׁיתוּם כְּמוֹ חַלְלֵי קֶבֶר.
לָכֵן חַיָּתָם סְגָרָה לַדֶּבֶר׃
הֵם אֻסְּרוּם לְהָבִיא רִבּוּעוֹת.
לָכֵן מַס חֲמוּדָם בַּאֲבַעְבֻּעוֹת׃

ihrer männlichen Kraft beraubt, sie haben sie bei Sonnenhitze und Dämmerung zur Arbeit gezwungen, darum wurde ihr Vieh dem Ungewitter und den Flammen preisgegeben; sie wähnten übermüthig: keine Vorsehung regiert diese Heuschrecken[1])! darum überfiel sie eine Heuschreckenmenge, beispiellos; sie haben den Glanz der Sonnenreinen (Israel) zu verdunkeln gesucht, darum hat ihre Sonne sich in Finsterniß verwandelt; sie haben jene Erstgebornen[2]) zu vertilgen getrachtet, darum wurde ihnen in jener Mitternacht jeder Erstgeborne vertilgt; ihr erster Anschlag war, jene durch Wasser umzubringen, darum sind sie am Ende durch Feuer und Wasser umgekommen.

Du hast in jener schrecklichen Mitternacht die Thüren Deines Volkes überschritten, als sie eben das Peßachopfer aßen — Du hast sie bei hellem Tage freudig herausgeführt. Die Pathrußim und Kaßluchim sahen es und loderten in Flammen auf, wie dürres Geniſt. Als nun Israel, den Rosen vergleichbar, aus den Dornen (Mizrajim) gepflückt war, da brachen sie in Gesänge aus, in Psalmen und Lieder; frohlockend sangen sie und jauchzten Dir Dank. Selbst Du nahmst Antheil an ihrer Freude, und in ihrem Wohl fandest Du gleichsam eigenes Wohl. Auch an ihren Leiden nimmst Du immer Antheil — daher Du ihrer Leiden Frist abgekürzt hast. — Sie saßen in Mizrajim zwischen Dornen, und Du erschienst Deinem Hausgetreuen (Mosche) zwischen Dornen im Dornbusche. Sie wurden mit Arbeit in Lehm und Ziegel gequält; so erschienst Du auch bei jener feierlichen Rede in hellem Ziegel. Du hast sie von der Last hervorgezogen und zogst dann mit ihnen. Sie wurden nach Babel geführt, und Du folgtest ihnen nach; sie wurden nach Elam vertrieben, da schlugst Du Deinen Thron in Elam auf; sie wurden den Griechen unterwürfig gemacht, und Du schickest Dich an, nach Griechenland zu ziehen. Sie sind nach Seïr vertrieben worden, da rief mir eine Stimme zu aus Seïr — und kehren sie einst aus Edom zurück, so kommst Du mit ihnen zurück in rothem Gewande — wie Dein Prophet gesprochen (Jesaias 63, 1): „Wer ist's, der kommt aus Edom?" — Und wenn Du wieder die Pforten Libanons besuchst, dann ziehen sie mit Dir hin nach Libanon. Denn sie hast Du von Mutterliebe an gehoben, getragen von ihrer Geburt an; Du hast Dich mit ihnen wie mit Busenfreunden, wie mit Brüdern

[1]) So nannten sie Israel aus Verachtung. [2]) Siehe 2. B. Mos. 4, 22.

הֵם הֶעֱבִידוּם בְּחֹם וָנֶשֶׁף׃
לָכֵן סְגַר מִקְנֵיהֶם לִבְרָד וְגַם רֶשֶׁף׃
הֵם גָּאוּ בְּמֶלֶךְ אֵין לָאֲרֻבָּה׃ לָכֵן לֹא הָיָה כֵּן אַרְבֶּה׃
הֵם הֶאֱפִילוּ בָּרָה בַּשֶּׁמֶשׁ׃
לָכֵן חָשַׁךְ אוֹרָם לָאֶמֶשׁ׃
הֵן יָעֲצוּ לְאַבֵּד בֵּן בְּכוֹר׃
לָכֵן חֲצוֹת לַיְלָה נִגַּף בָּם כָּל בְּכוֹר׃
הֵם וָמְמוּ לְאַבְּדָם בַּמַּיִם׃ לָכֵן בָּאוּ בָאֵשׁ וּבַמָּיִם׃

וְאַתָּה פָּסַחְתָּ בַּחֲצִי לַיִל עַל פְּתָחִים׃ בְּאָכְלָם וְבִחֵי פְסָחִים׃ וּכְעֶצֶם הַיּוֹם הוֹצֵאתָם שְׂמֵחִים׃ לְעֵין פַּתְרוֹסִים וְכַסְלוּחִים׃ וְהֶצֱתוּ כְּקוֹצִים כְּסוּחִים׃ וְשׁוֹשַׁנִּים כְּלָקָטוּ מִבֵּין הַחוֹחִים׃ רֶנֶן וְהַלֵּל וְשִׁיר מְשׁוֹחֲחִים׃ רְנָנוֹת לְךָ מְשִׁיחִים׃ תּוֹדָה וְקוֹל זִמְרָה פּוֹצְחִים׃ וְאַתָּה בְּשִׂמְחָתָם שָׂמַחְתָּ׃ וּבִישׁוּעָתָם נוֹשַׁעְתָּ׃ וּבְכָל צָרָתָם צָרְתָּ׃ בְּבֶן קְצָם קָצַרְתָּ׃ וּכְמוֹ הָיוּ בֵּין הַחוֹחִים׃ לְנֶאֱמַן בַּיִת נִגְלֵיתָ בַּסְּנֶה בְּחוֹחִים׃ וּכְמוֹ לְחָצוּ בִּלְבֵנִים וָחֹמֶר׃ כֵּן נִגְלֵיתָ בְּלִבְנַת סַפִּיר בָּאֹמֶר׃ וּכְהוֹצֵאתָם מִתַּחַת סִבְלוֹת׃ אַתָּם הוֹצֵאתָ מִסִּבְלוֹת׃ וּכְהוּבְאוּ בָּבֶלָה׃ לְמַעַנָם שָׁלַחְתָּ בָּבֶלָה׃ וּכְנָדוּ לְעֵילָם׃ בְּסִאֲךָ הוּשַׁם בְּעֵילָם׃ וּכְנָעוּ לְיָוָן׃ עוֹרַרְתָּ בּוֹא לְיָוָן׃ וְכִגְלוֹתָם לְשֵׂעִיר׃ אֲלֵי קוֹרֵא מִשֵּׂעִיר׃ וּבְשׁוּבָם מֵאֱדוֹם׃ אַתָּם תָּבֹא אֱדוֹם׃ כָּאָמוּר מִי זֶה בָּא מֵאֱדוֹם׃ וּבְבוֹאֲךָ לְדַלְתִּי לְבָנוֹן׃ אִתְּךָ יָבֹאוּ לַלְּבָנוֹן׃ כִּי מְרַחֵם אוֹתָם נָשָׂאתָ׃ וּמְבֻשָּׂן אוֹתָם הֶעֱמַסְתָּ׃ כְּרֵעִים וְאַחִים הֵם לְךָ הִתְאַמְתָּ׃ בְּרִדְתָּם לְחֶם עִמָּם

vereint. Als sie nach Cham hinabgezogen, zogst Du mit ihnen hinab und mit Dir Deine heiligen Schaaren alle; sie gingen wieder hinauf und Du gingst mit ihnen, und mit Dir Deine sämmtliche Dienerschaft. Bei ihrer Befreiung zogst Du mit, bei ihren Leiden warst Du zugegen und in ihrer Ruhe fandest Du gleichsam eigene Ruhe. Selbst Dein himmlisches Heer ließest Du mitziehen, damit es wisse, daß Du Dein Wohlgefallen an Israel hast. Erde und Himmel hast Du ihrethalben erschaffen; in ihrer Mitte wirst Du geheiligt, hoch erhoben, hoch gerühmt, verherrlicht, und mächtig gepriesen. Du hast ihre Würde begründet, gleich der Würde jener Erhabenen; zeigst Wohlgefallen an ihren Liedern, wie an den Liedern der Obern und sprichst sie heilig, jenen Höhenbewohnern gleich. Du hast sie mit erhabenen Beinamen ausgezeichnet: Hohe nach jenen Hohen, Göttliche nach Göttlichen, Kinder nach jenen Kindern, Heere nach den heiligen Heeren, Gesonderte nach den heiligen Gesonderten; auch mit eigenen Namen: En kaël nach Michaël, Gibore el nach Gabriel, Söhne Jakobs nach dem Gott Jakobs, die Heiligen Jakobs nach dem Heiligen Jakobs. Sie rufen dreimal heilig, gleich den Engeln. —

Vorb. Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer rief dem Andern zu und sprach:

G. u. V. „Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth, voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!"

Vorb. Darauf mit starkem, mächtigem und gewaltigem Donnerton lassen sie die Stimme erschallen, den Seraphim gegenüber sich erhebend, und rufen ihnen entgegen: „Gelobt!"

G. u. V. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!"

Vorb. Von Deiner Stätte aus erscheine in Deinem Glanze, o Herr, und walte über uns; denn wir harren auf Dich! Wann wirst Du regieren in Zion? O, daß Du bald und in unseren Tagen daselbst thronest auf immer und ewig! Verherrlicht und geheiligt werde in der Mitte Deiner Stadt Jerusalem von Geschlecht zu Geschlecht und in alle Ewigkeit! Mögen unsere Augen schauen Dein Reich, wie es verheißen ist in Deinen Ruhmesliedern durch David, Deinen frommen Gesalbten:

V. u. G. Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht! Hallelujah!"

Vorb. Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit heiligen wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

רַדְתָּ׃ וְכָל מַחֲנֶיךָ הוֹרַדְתָּ׃ וּבַעֲלוֹתָם אִתָּם עָלִיתָ׃ וְכָל
מְשָׁרֲתֶיךָ הֶעֱלִיתָה׃ וּבְצֵאתָם יָצָאתָ׃ וּבְעָנְיָם נִמְצֵאתָ׃
וּבְנוּחָם מְנוּחָה מָצָאתָ׃ וְצִבְאוֹתֶיךָ אֲשֶׁר בְּמַעֲלָה הוֹצֵאתָ׃
לְהוֹדִיעָם כִּי בָמוֹ נִרְצֵיתָ׃ וּבִשְׁבִילָם גִּיא וָדֶק יָצַרְתָּ׃
וּבְקִרְבָּם נִתְקַדַּשְׁתָּ׃ וְנִשְׁגַּבְתָּ׃ וְנֶעֱרַצְתָּ׃ וְנִתְהַדַּרְתָּ
וְנִתְאַדַּרְתָּ׃ וְכִפֵּאר מַעֲלָה פְּאֵרָם אִמַּצְתָּ׃ וּכְשִׁירוֹת רוֹם
שִׁירָתָם חָפַצְתָּ׃ וְכִקְדֻשַּׁת מָרוֹם קְדָשָׁתָם חֵיוֹת כַּצְתָּ׃
וּבְכִנּוּי שֵׁם גָּבַהּ שְׁמוֹתָם חָצַצְתָּ׃ אֵלִים בְּשֵׁם אֵלִים׃
אֱלֹהִים בְּשֵׁם אֱלֹהִים׃ בָּנִים בְּשֵׁם בָּנִים׃ מַחֲנוֹת בְּשֵׁם
מַחֲנוֹת׃ מְחִיצוֹת בְּשֵׁם מְחִיצוֹת׃ שֵׁמוֹת בְּשֵׁם שֵׁמוֹת׃
אֵין כָּאֵל בְּשֵׁם מִיכָאֵל׃ גִּבּוֹרֵי אֵל בְּשֵׁם גַּבְרִיאֵל׃ בְּנֵי יַעֲקֹב
בְּשֵׁם אֱלֹהֵי יַעֲקֹב׃ קְדוֹשׁ יַעֲקֹב בְּשֵׁם קְדוֹשׁ יַעֲקֹב׃
מְשֻׁלָּשִׁי קָדוֹשׁ בְּשֵׁם מְשֻׁלָּשִׁי קָדוֹשׁ׃

קו׳ בַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ׃ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר׃
קו״ קָדוֹשׁ וְקָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃

קז׳ אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת
שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ׃ קז״ בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃ קז״ מִמְּקֹמְךָ מַלְכֵּנוּ
תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי תִּתְמְלֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ
לְעֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן׃ תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר
וּלְנֶצַח נְצָחִים׃ וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתְךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל יְדֵי
דָּוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ׃ קז״ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קח׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֶצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ
אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

Es folgt אתה בחרתנו u. s. w. Seite 232—234.

וּמָגִנָּם הוּא: יִרְאֵי יְהוָה בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא:

יְיָ זְכָרָנוּ יְבָרֵךְ יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית אַהֲרֹן:
יְבָרֵךְ יִרְאֵי יְיָ הַקְּטַנִּים עִם־הַגְּדֹלִים: יֹסֵף יְיָ עֲלֵיכֶם
עֲלֵיכֶם וְעַל־בְּנֵיכֶם: בְּרוּכִים אַתֶּם לַיְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם
וָאָרֶץ: הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַיְיָ וְהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי־אָדָם: לֹא־
הַמֵּתִים יְהַלְלוּ־יָהּ וְלֹא כָּל־יֹרְדֵי דוּמָה: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ
יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קטז אָהַבְתִּי כִּי־יִשְׁמַע יְיָ אֶת־קוֹלִי תַּחֲנוּנָי: כִּי־הִטָּה
אָזְנוֹ לִי וּבְיָמַי אֶקְרָא: אֲפָפוּנִי ׀ חֶבְלֵי־מָוֶת וּמְצָרֵי שְׁאוֹל
מְצָאוּנִי צָרָה וְיָגוֹן אֶמְצָא: וּבְשֵׁם־יְיָ אֶקְרָא אָנָּה יְיָ מַלְּטָה
נַפְשִׁי: חַנּוּן יְיָ וְצַדִּיק וֵאלֹהֵינוּ מְרַחֵם: שֹׁמֵר פְּתָאיִם יְיָ
דַּלֹּתִי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ: שׁוּבִי נַפְשִׁי לִמְנוּחָיְכִי כִּי יְיָ גָּמַל עָלָיְכִי:
כִּי חִלַּצְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת אֶת־עֵינִי מִן־דִּמְעָה אֶת־רַגְלִי מִדֶּחִי:
אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְיָ בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים: הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר
אֲנִי עָנִיתִי מְאֹד: אֲנִי אָמַרְתִּי בְחָפְזִי כָּל־הָאָדָם כֹּזֵב:

מָה־אָשִׁיב לַיְיָ כָּל־תַּגְמוּלוֹהִי עָלָי: כּוֹס־יְשׁוּעוֹת אֶשָּׂא
וּבְשֵׁם יְיָ אֶקְרָא: נְדָרַי לַיְיָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ:
יָקָר בְּעֵינֵי יְיָ הַמָּוְתָה לַחֲסִידָיו: אָנָּה יְיָ כִּי־אֲנִי עַבְדֶּךָ
אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתֶךָ פִּתַּחְתָּ לְמוֹסֵרָי: לְךָ־אֶזְבַּח זֶבַח
תּוֹדָה וּבְשֵׁם יְיָ אֶקְרָא: נְדָרַי לַיְיָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־נָּא לְכָל־
עַמּוֹ: בְּחַצְרוֹת ׀ בֵּית יְיָ בְּתוֹכֵכִי יְרוּשָׁלָם הַלְלוּיָהּ:

קיז הַלְלוּ אֶת־יְיָ כָּל־גּוֹיִם שַׁבְּחוּהוּ כָּל־הָאֻמִּים: כִּי גָבַר
עָלֵינוּ ׀ חַסְדּוֹ וֶאֱמֶת־יְיָ לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לִקְרוֹא אֶת־הַהַלֵּל:

קיג הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ: יְהִי שֵׁם יְיָ
מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ עַד־מְבוֹאוֹ
מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ: רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם יְיָ עַל־הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ:
מִי כַּיְיָ אֱלֹהֵינוּ הַמַּגְבִּיהִי לָשָׁבֶת: הַמַּשְׁפִּילִי לִרְאוֹת
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ: מְקִימִי מֵעָפָר דָּל מֵאַשְׁפֹּת יָרִים אֶבְיוֹן:
לְהוֹשִׁיבִי עִם־נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ: מוֹשִׁיבִי עֲקֶרֶת
הַבַּיִת אֵם־הַבָּנִים שְׂמֵחָה הַלְלוּיָהּ:

קיד בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לֹעֵז: הָיְתָה
יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מַמְשְׁלוֹתָיו: הַיָּם רָאָה וַיָּנֹס הַיַּרְדֵּן
יִסֹּב לְאָחוֹר: הֶהָרִים רָקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן:
מַה־לְּךָ הַיָּם כִּי תָנוּס הַיַּרְדֵּן תִּסֹּב לְאָחוֹר: הֶהָרִים תִּרְקְדוּ
כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן: מִלִּפְנֵי אָדוֹן חוּלִי אָרֶץ מִלִּפְנֵי
אֱלוֹהַּ יַעֲקֹב: הַהֹפְכִי הַצּוּר אֲגַם־מָיִם חַלָּמִישׁ לְמַעְיְנוֹ־מָיִם:

קטו לֹא לָנוּ יְהוָה לֹא לָנוּ כִּי לְשִׁמְךָ תֵּן כָּבוֹד עַל־חַסְדְּךָ עַל־
אֲמִתֶּךָ: לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אַיֵּה־נָא אֱלֹהֵיהֶם: וֵאלֹהֵינוּ
בַּשָּׁמָיִם כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ עָשָׂה: עֲצַבֵּיהֶם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה
יְדֵי אָדָם: פֶּה־לָהֶם וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ:
אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמָעוּ אַף לָהֶם וְלֹא יְרִיחוּן: יְדֵיהֶם וְלֹא
יְמִישׁוּן רַגְלֵיהֶם וְלֹא יְהַלֵּכוּ לֹא־יֶהְגוּ בִּגְרוֹנָם:
כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־בֹּטֵחַ בָּהֶם: יִשְׂרָאֵל בְּטַח
בַּיהוָה עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא: בֵּית אַהֲרֹן בִּטְחוּ בַיהוָה עֶזְרָם

יְהַלְלוּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (על) כָּל מַעֲשֶׂיךָ · וַחֲסִידֶיךָ צַדִּיקִים עוֹשֵׂי רְצוֹנֶךָ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ וִיפָאֲרוּ וִירוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ וְיַמְלִיכוּ אֶת שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ כִּי לְךָ טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשִׁמְךָ נָאֶה לְזַמֵּר כִּי מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אַתָּה אֵל · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

וְעַתָּה וְהַל־נָא כְּחַאדְנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

מון · יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ · וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דִּי־כָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן ·

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא ·

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא · בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא מִן כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּי־אֲמִירָן בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דִּי־כָל יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

Vor dem Ausheben der Thora spricht man in einigen Gemeinden Folgendes:

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדָנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל דּוֹר וָדֹר: יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם:

אַב הָרַחֲמִים הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָם:
כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים:

מ׳ הוֹדוּ לַיְיָ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
מ׳ יֹאמַר־נָא יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
מ׳ יֹאמְרוּ נָא בֵּית אַהֲרֹן כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
מ׳ יֹאמְרוּ נָא יִרְאֵי יְיָ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו

מִן־הַמֵּצַר קָרָאתִי יָהּ עָנָנִי בַּמֶּרְחָבְיָהּ: יְיָ לִי לֹא אִירָא מַה־יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם: יְיָ לִי בְּעֹזְרָי וַאֲנִי אֶרְאֶה בְשֹׂנְאָי: טוֹב לַחֲסוֹת בַּייָ מִבְּטֹחַ בָּאָדָם: טוֹב לַחֲסוֹת בַּייָ מִבְּטֹחַ בִּנְדִיבִים: כָּל־גּוֹיִם סְבָבוּנִי· בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי גַם־סְבָבוּנִי· בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי כִדְבֹרִים דֹּעֲכוּ כְּאֵשׁ קוֹצִים· בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: דָּחֹה דְחִיתַנִי לִנְפֹּל וַייָ עֲזָרָנִי: עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה: קוֹל רִנָּה וִישׁוּעָה בְּאָהֳלֵי צַדִּיקִים יְמִין יְיָ עֹשָׂה חָיִל: יְמִין יְיָ רוֹמֵמָה יְמִין יְיָ עֹשָׂה חָיִל: לֹא־אָמוּת כִּי־אֶחְיֶה וַאֲסַפֵּר מַעֲשֵׂי־יָהּ: יַסֹּר יִסְּרַנִּי יָהּ וְלַמָּוֶת לֹא נְתָנָנִי: פִּתְחוּ־לִי שַׁעֲרֵי־צֶדֶק אָבֹא בָם אודֶה יָהּ: זֶה־הַשַּׁעַר לַייָ צַדִּיקִים יָבֹאוּ בוֹ: אוֹדְךָ כִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי־לִי לִישׁוּעָה: אודך אֶבֶן מָאֲסוּ הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה: אבן מֵאֵת יְיָ הָיְתָה זֹּאת הִיא נִפְלָאת בְּעֵינֵינוּ: מאת זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְיָ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בוֹ: זה

כהן טנגן אנא והקהל עונה.

אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא
אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא:

כהן מוזר וטנגן אנא והקהל עונה.

אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא
אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא:

בָּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְיָ בֵּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יְיָ: ברוך אֵל וְיָ וַיָּאֶר לָנוּ אִסְרוּ־חַג בַּעֲבֹתִים עַד קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ: אל אֵלִי אַתָּה וְאוֹדֶךָּ אֱלֹהַי אֲרוֹמְמֶךָּ: אלי הוֹדוּ לַיְיָ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: הודו

In Frankfurt am Main und vielen Gemeinden wird weder das בריך שמה noch שמע ישראל gebetet, sondern der Vorbeter beginnt mit גדלו.

בְּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא בְּרִיךְ כְּתָרָךְ וְאַתָּרָךְ׃ יְהֵא
רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם׃ וּפָרְקָן יְמִינָךְ אַחֲזִי
לְעַמָּךְ בְּבֵית מִקְדָּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵי לָנָא מִטּוּב נְהוֹרָךְ
וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין׃ יְהֵא רַעֲוָא קָדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ
לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא׃ וְלֶהֱוֹא אֲנָא פְּקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא
לְמִרְחַם עֲלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל־דִּי לִי וְדִי לְעַמָּךְ
יִשְׂרָאֵל׃ אַנְתְּ הוּא זָן לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵס לְכֹלָּא׃ אַנְתְּ הוּא
שַׁלִּיט עַל־כֹּלָּא׃ אַנְתְּ הוּא דְּשַׁלִּיט עַל־מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא
דִּי־לָךְ הִיא׃ אֲנָא עַבְדָּא דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגְדְנָא
קַמֵּהּ וּמְקַמָּא דִּיקָר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן׃ לָא עַל
אֱנָשׁ רָחֵצְנָא׃ וְלָא עַל־בַּר־אֱלָהִין סָמְכְנָא׃ אֶלָּא
בֶּאֱלָהָא דִשְׁמַיָּא׃ דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט׃ וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט׃
וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט׃ וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טָבָן וּקְשׁוֹט׃ בֵּהּ אֲנָא
רָחֵץ׃ וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אֲמַר תְּשַׁבְּחָן׃ יְהֵא
רַעֲוָא קָדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלֵם מִשְׁאֲלִין
דִּלְבִּי וְלִבָּא דְכָל־עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם׃

(בד"ץ לומר בקול רם) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד׃
אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵנוּ קָדוֹשׁ (וְנוֹרָא) שְׁמוֹ׃

Der Vorbeter die Thorarolle vor sich haltend spricht:

גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי׃ וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו׃

Die Gemeinde.

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ׃
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא׃
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ׃

Die heilige Lade wird geöffnet, und während der Vorbeter zwei Thorarollen aus derselben nimmt, spricht die Gemeinde:

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר יְיָ מִירוּשָׁלָם:

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ:

תפלה מזמורי לוין לאמר בזעת הולמת ב"ת.

יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה: ג"פ.

רִבּוֹן הָעוֹלָם מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹת לִבִּי לְטוֹבָה וְהָפֵק רְצוֹנִי וְתֵן שְׁאֵלָתִי לִי עַבְדְּךָ פ' בן פלונית אֲמָתֶךָ וְזַכֵּנִי (ולת תזתי וכני וכנותי) לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. וּמַלְּטֵנִי מִיֵּצֶר הָרָע. וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. וְזַכֵּנוּ כְּדֵי שֶׁתִּשְׁרֶה שְׁכִינָתְךָ עָלֵינוּ. וְהוֹפַע עָלֵינוּ רוּחַ חָכְמָה וּבִינָה וְיִתְקַיְּמוּ בָּנוּ מִקְרָא שֶׁכָּתוּב וְנָחָה עָלָיו רוּחַ יְיָ. רוּחַ חָכְמָה וּבִינָה. רוּחַ עֵצָה וּגְבוּרָה. רוּחַ דַּעַת וְיִרְאַת יְיָ: וְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁאַזְכֶּה לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים בְּעֵינֶיךָ. וְלָלֶכֶת בְּדַרְכֵי יְשָׁרִים לְפָנֶיךָ. וְקָדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. כְּדֵי שֶׁנִּזְכֶּה לְחַיִּים טוֹבִים וַאֲרוּכִים לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. וְתִשְׁמְרֵנוּ מִמַּעֲשִׂים רָעִים. וּמִשָּׁעוֹת רָעוֹת הַמִּתְרַגְּשׁוֹת לָבֹא לְעוֹלָם. וְהַבּוֹטֵחַ בַּיְיָ חֶסֶד יְסוֹבְבֶנְהוּ אָמֵן:

יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי:

וַאֲנִי תְּפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים
בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ: ג"פ.

מוליחים ג' ס"ת וקוראים בראשון כפ' אמור שור או כשב וכו', ומתחלק לה' גברי. כהן עד אני יי. לוי עד לא תעשו. ישראל עד אני יי אלהיכם, רביעי עד שבתכם. חמישי גומר עד אל בני ישראל.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: שׁוֹר אוֹ־כֶשֶׂב אוֹ־עֵז כִּי יִוָּלֵד וְהָיָה שִׁבְעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וָהָלְאָה יֵרָצֶה לְקָרְבַּן אִשֶּׁה לַיהוָה: וְשׁוֹר אוֹ־שֶׂה אֹתוֹ וְאֶת־בְּנוֹ לֹא תִשְׁחֲטוּ בְּיוֹם אֶחָד: וְכִי־תִזְבְּחוּ זֶבַח־תּוֹדָה לַיהוָה לִרְצֹנְכֶם תִּזְבָּחוּ: בַּיּוֹם הַהוּא יֵאָכֵל לֹא־תוֹתִירוּ מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר אֲנִי יְהוָה: וּשְׁמַרְתֶּם מִצְוֹתַי וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם אֲנִי יְהוָה: וְלֹא תְחַלְּלוּ אֶת־שֵׁם קָדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה מְקַדִּשְׁכֶם: הַמּוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה: פ לוי.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי

Vorlesung aus der ersten Thorarolle.

(3. B. M. Kap. 22, V. 26.)

Der Ewige sprach zu Mosche, wie folgt: Wenn ein Ochse, ein Lamm oder ein Ziegenbock geboren wird, so soll es sieben Tage bei seiner Mutter bleiben, und vom achten Tage und weiter wird es tüchtig zum Feueropfer, dem Ewigen zu Ehren. Ihr sollt vom Rind- oder Kleinvieh nicht das Vieh nebst seinem Jungen an Einem Tage schlachten. Wenn ihr dem Ewigen zu Ehren ein Dankopfer schlachtet, so schlachtet es, daß es euch zur Gnade aufgenommen werde; An demselben Tage soll es gegessen werden, ihr dürft davon nichts auf den folgenden Tag übrig lassen. Ich, der Ewige! Beobachtet meine Gebote und haltet sie! Ich, der Ewige! Entweihet nicht meinen heiligen Namen; ich will geheiligt sein unter den Kindern Israels. Ich, der Ewige, der euch geheiligt, der euch aus dem Lande Mizrajim geführt hat, um euer Gott zu sein. Ich, der Ewige! Der Ewige sprach zu Mosche, wie folgt: Rede mit den Kindern Israels und sage ihnen: Die Festtage des Ewigen, an welchen ihre heilige Versammlungen verkünden sollt, diese meine

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde:

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא: שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא: כִּרְצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיוֹת אֱלוֹהַּ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת: הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם: קָדְשָׁתוֹ עַל הַחַיּוֹת וּקְדֻשָּׁתוֹ עַל כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָל־חָי: וְנֹאמַר לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב: שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סְלוּ לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֵהוּ עַיִן בְּעַיִן בְּשׁוּבוֹ אֶל נָוֵהוּ כַּכָּתוּב: כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן: וְנֶאֱמַר וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֶּר:

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית אֲתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר בְּיֵצֶר הָרַע מִן הַנִּשּׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵטַת עוֹלָמִים וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft, indem er spricht:

וַיַּעֲזֹר וַיָּגֶן וַיּוֹשִׁיעַ לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ וְנֹאמַר אָמֵן: הַכֹּל הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה כֹּהֵן קְרָב. יַעֲמֹד (פלוני בר פלוני הכהן):

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם: הַאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ:

Die Gemeinde antwortet:

וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

Festtage sind folgende: Sechs Tage soll Arbeit verrichtet werden, am siebenten Tage aber ist der höchste Feiertag, eine heilige Verkündigung, wo ihr keinerlei Arbeit verrichten sollt; es ist der Ruhetag, dem Ewigen zu Ehren, in allen euern Wohnungen. Dieses sind die Feste des Ewigen, heilige Verkündigungen, die ihr zu ihrer Zeit verkünden sollt: Im ersten Monat, am vierzehnten Tage des Monats, zwischen beiden Abenden, werde das Ueberschreitungsopfer dem Ewigen zu Ehren dargebracht. Am funfzehnten Tage desselben Monats ist das Fest der ungesäuerten Kuchen, dem Ewigen zu Ehren; da sollt ihr sieben Tage ungesäuerte Kuchen essen. Am ersten Tage heilige Versammlung verkündigen und keine Handwerksarbeit verrichten. Und sollt sieben Tage lang dem Ewigen Feueropfer darbringen, am siebenten Tage dann abermals heilige Versammlung verkündigen und keinerlei Handwerksarbeit verrichten. Der Ewige sprach zu Mosche, wie folgt: Rede mit den Kindern Israels und sage ihnen: Wenn ihr in das Land, das ich euch gebe, kommen und da Ernte halten werdet, so sollt ihr ein Omer der Erstlinge eurer Ernte dem Priester bringen. Dieser mache mit dem Omer eine Wendung vor dem Ewigen, um euch Gnade auszuwirken; den Tag nach dem Feste mache der Priester damit die Wendung. An dem Tage, da ihr die Wenduug mit dem Omer macht, sollt ihr dem Ewigen zu Ehren ein jähriges Lamm ohne Leibesfehler zum Ganzopfer darbringen Und dazu sein Speiseopfer, zwei Zehntel feinen Mehls, mit Oel eingerührt, als ein Feueropfer, dem Ewigen zu Ehren, zum angenehmen Geruche; dazu das Trankopfer, ein viertel Hin Weines. Ihr sollt kein Brod noch geröstete oder zerriebene Körner essen bis an eben diesem Tage, bis daß ihr das Opfer eueres Gottes dargebracht habt. Dieses sei ein ewiges Gesetz für euere Nachkommen in allen euern Wohnungen. Ihr sollt euch vom nächsten Tage auf den Feiertag, von dem Tage, da ihr das Omer der Wendung dargebracht, sieben ganze Wochen zählen; Bis zu dem Tage nach der siebenten Woche sollt ihr funfzig Tage zählen und dann ein neues Speiseopfer dem Ewigen zu Ehren darbringen. Aus eurer Heimath sollt ihr zwei Brode zur Wendung darbringen, aus zwei Zehntel feinen Mehls sollen sie bestehen, als gesäuertes Brod

קֹדֶשׁ אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדַי׃ שֵׁשֶׁת יָמִים תֵּעָשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת שַׁבָּתוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ
שַׁבָּת הִוא לַיהוָה בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם׃ פ

אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם
בְּמוֹעֲדָם׃ בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ בֵּין
הָעַרְבַּיִם פֶּסַח לַיהוָה׃ וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חַג
הַמַּצּוֹת לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים מַצּוֹת תֹּאכֵלוּ׃ בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן
מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ׃
וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־
קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ׃ פ ישראל.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי־תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם
וּקְצַרְתֶּם אֶת־קְצִירָהּ וַהֲבֵאתֶם אֶת־עֹמֶר רֵאשִׁית
קְצִירְכֶם אֶל־הַכֹּהֵן׃ וְהֵנִיף אֶת־הָעֹמֶר לִפְנֵי יְהוָה לִרְצֹנְכֶם
מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת יְנִיפֶנּוּ הַכֹּהֵן׃ וַעֲשִׂיתֶם בְּיוֹם הֲנִיפְכֶם
אֶת־הָעֹמֶר כֶּבֶשׂ תָּמִים בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה לַיהוָה׃ וּמִנְחָתוֹ
שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן אִשֶּׁה לַיהוָה רֵיחַ נִיחֹחַ
וְנִסְכָּהּ יַיִן רְבִיעִת הַהִין׃ וְלֶחֶם וְקָלִי וְכַרְמֶל לֹא תֹאכְלוּ
עַד־עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה עַד הֲבִיאֲכֶם אֶת־קָרְבַּן אֱלֹהֵיכֶם חֻקַּת
עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם׃ ס וּסְפַרְתֶּם
לָכֶם מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הֲבִיאֲכֶם אֶת־עֹמֶר הַתְּנוּפָה
שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה׃ עַד מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת
הַשְּׁבִיעִת תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה
לַיהוָה׃ מִמּוֹשְׁבֹתֵיכֶם תָּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפָה שְׁתַּיִם שְׁנֵי

ר"ח פסח

ויקרא א

gebacken werden; dieses sind Erstlinge, dem Ewigen zu Ehren. Nebst dem Brode sollt ihr sieben jährige Lämmer ohne Leibesfehler, ein junges Ochsenrind und zwei Widder als Ganzopfer dem Ewigen zu Ehren darbringen, nebst ihrem Speiseopfer und Trankopfer, vom Feuer zu verzehren, zum angenehmen Geruche, dem Ewigen zu Ehren. Ihr sollt auch einen Ziegenbock als Sündenopfer und zwei jährige Lämmer als Freudenopfer darbringen. Der Priester machte mit dem Brode der Erstlinge vor dem Ewigen eine Wendung mit den zwei Lämmern; sie sollen dem Ewigen geheiligt und des Priesters sein. An eben diesem Tage sollt ihr Verkündigung halten, heilige Verkündigung sei er euch, und ihr sollt keine Handwerksarbeit verrichten; das sei ein ewiges Gesetz in allen euern Wohnungen für eure Nachkommen. Wenn ihr in euerm Lande Ernte haltet, so sollst Du die Winkel deines Feldes nicht völlig abmähen, noch zur Nachlese die einzelnen Aehren aufsuchen, sondern solche dem Armen und dem Fremden überlassen. Ich, der Ewige, euer Gott! Der Ewige sprach zu Mosche, wie folgt: Sage den Kindern Israels, wie folgt: Am ersten Tage des siebenten Monats soll ein Ruhetag sein, an welchem zum Andenken geblasen wird; Da sollt ihr keine Handwerksarbeit verrichten, und dem Ewigen zu Ehren Feueropfer darbringen. Der Ewige sprach zu Mosche, wie folgt: Allein am zehnten Tage des siebenten Monats, da ist der Versöhnungstag, da sollt ihr heilige Festverkündigung halten und euere Leiber kasteien, auch ein Feueropfer dem Ewigen zu Ehren darbringen. An diesem Tage sollt ihr keinerlei Kunstarbeit verrichten; denn es ist ein Tag der Versöhnung, an welchem vor dem Ewigen, euerm Gott, für euch gesühnt wird. Denn jede Person, welche an eben diesem Tage sich nicht kasteiet, die soll aus ihrem Volke ausgestoßen werden, und jede Person, die an eben diesem Tage irgend eine Kunstarbeit verrichtet, dieselbe Person will ich aus ihrem Volke ausrotten. Keinerlei Kunstarbeit sollt ihr da verrichten; dieses sei ein ewiges Gesetz in allen euern

עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת תְּהֵיֶינָה חָמֵץ תֵּאָפֶינָה בִּכּוּרִים לַיהוָה:
וְהִקְרַבְתֶּם עַל־לַחֶם שִׁבְעַת כְּבָשִׂים תְּמִימִם בְּנֵי שָׁנָה
וּפַר בֶּן־בָּקָר אֶחָד וְאֵילִם שְׁנָיִם יִהְיוּ עֹלָה לַיהוָה וּמִנְחָתָם
וְנִסְכֵּיהֶם אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה: וַעֲשִׂיתֶם שְׂעִיר־עִזִּים
אֶחָד לְחַטָּאת וּשְׁנֵי כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה לְזֶבַח שְׁלָמִים:
וְהֵנִיף הַכֹּהֵן אֹתָם עַל לֶחֶם הַבִּכֻּרִים תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה
עַל־שְׁנֵי כְבָשִׂים קֹדֶשׁ יִהְיוּ לַיהוָה לַכֹּהֵן: וּקְרָאתֶם
בְּעֶצֶם ׀ הַיּוֹם הַזֶּה מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת
עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם בְּכָל־מוֹשְׁבֹתֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם:
וּבְקֻצְרְכֶם ׀ אֶת־קְצִיר אַרְצְכֶם לֹא־תְכַלֶּה פְּאַת שָׂדְךָ
בְּקֻצְרֶךָ וְלֶקֶט קְצִירְךָ לֹא תְלַקֵּט לֶעָנִי וְלַגֵּר תַּעֲזֹב אֹתָם
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: פ רביעי.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לֵאמֹר בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם שַׁבָּתוֹן
זִכְרוֹן תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ: כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ
וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַיהוָה: ס וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר: אַךְ בֶּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יוֹם הַכִּפֻּרִים
הוּא מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם
וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַיהוָה: וְכָל־מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ בְּעֶצֶם
הַיּוֹם הַזֶּה כִּי יוֹם כִּפֻּרִים הוּא לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לִפְנֵי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם: כִּי כָל־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא־תְעֻנֶּה בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה
וְנִכְרְתָה מֵעַמֶּיהָ: וְכָל־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה כָּל־מְלָאכָה
בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה וְהַאֲבַדְתִּי אֶת־הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִקֶּרֶב
עַמָּהּ: כָּל־מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל

Wohnungen. Es sei euch ein höchster Ruhetag, wo ihr eure Leiber kasteien sollt; am neunten im Monat, des Abends, sollt ihr von Abend bis Abend euern Ruhetag halten. Der Ewige sprach zu Mosche, wie folgt: Sage den Kindern Israels, wie folgt: Am funfzehnten Tage des siebenten Monats ist das Laubhüttenfest dem Ewigen zu Ehren sieben Tage lang. Am ersten Tage ist feierliche Festverkündigung, da sollt ihr keinerlei Handwerksarbeit verrichten. Sieben Tage hindurch sollt ihr dem Ewigen zu Ehren Feueropfer darbringen; am achten Tage sei euch feierliche Festverkündigung, da ihr dem Ewigen zu Ehren Feueropfer darbringen sollt; es ist ein Enthaltungstag, wo ihr keinerlei Handwerksarbeit verrichten sollt. Dieses sind die Festtage des Ewigen, an welchen ihr heilige Verkündigung zu halten habt, um dem Ewigen zu Ehren Feueropfer darzubringen, Ganzopfer, Speiseopfer, Schlachtopfer und Trankopfer, jedes an seinem Tage, — Außer den Ruhetagen des Ewigen, außer den Gaben, außer allen euern Gelübden und außer allen freiwilligen Geschenken, die ihr dem Ewigen weihet. Allein am funfzehnten Tage des siebenten Monats, wenn ihr die Früchte des Landes eingesammelt, da sollt ihr das Fest des Ewigen sieben Tage lang feiern. Am ersten Tage sei Ruhetag und am achten Tage sei Ruhetag. Am ersten Tage sollt ihr euch eine prachtvolle Baumfrucht, Palmenzweige, einen dichtbelaubten Baum-Ast und Bachweiden zur Hand nehmen und vor dem Ewigen, euerm Gott, sieben Tage lang fröhlich sein. Dieses Fest sollt ihr dem Ewigen jedes Jahr sieben Tage lang feiern; als ein ewiges Gesetz für eure Nachkommen sollt ihr es im siebenten Monat feiern. Sieben Tage lang sollt ihr in Laubhütten wohnen; wer in Israel einheimisch ist, soll in Laubhütten wohnen — Auf daß eure Nachkommen wissen mögen, wie ich die Kinder Israels habe in Hütten wohnen lassen, als ich sie aus Mizrajim geführt hatte. Ich, der Ewige, euer Gott! Mosche verkündigte die Feste des Ewigen den Kindern Israels.

מֹשְׁבֹתֵיכֶם: שַׁבַּת שַׁבָּתוֹן הוּא לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־
נַפְשֹׁתֵיכֶם בְּתִשְׁעָה לַחֹדֶשׁ בָּעֶרֶב מֵעֶרֶב עַד־עֶרֶב
תִּשְׁבְּתוּ שַׁבַּתְּכֶם: פ חמישי.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי חַג הַסֻּכּוֹת שִׁבְעַת
יָמִים לַיהוָה: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת
עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: שִׁבְעַת יָמִים תַּקְרִיבוּ אִשֶּׁה לַיהוָה בַּיּוֹם
הַשְּׁמִינִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַיהוָה
עֲצֶרֶת הִוא כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: אֵלֶּה מוֹעֲדֵי
יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ לְהַקְרִיב אִשֶּׁה
לַיהוָה עֹלָה וּמִנְחָה זֶבַח וּנְסָכִים דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ: מִלְּבַד
שַׁבְּתֹת יְהוָה וּמִלְּבַד מַתְּנֹתֵיכֶם וּמִלְּבַד כָּל־נִדְרֵיכֶם
וּמִלְּבַד כָּל־נִדְבֹתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לַיהוָה: אַךְ בַּחֲמִשָּׁה
עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאָסְפְּכֶם אֶת־תְּבוּאַת הָאָרֶץ
תָּחֹגּוּ אֶת־חַג־יְהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן שַׁבָּתוֹן
וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי שַׁבָּתוֹן: וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי
עֵץ הָדָר כַּפֹּת תְּמָרִים וַעֲנַף עֵץ־עָבֹת וְעַרְבֵי־נָחַל
וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם שִׁבְעַת יָמִים: וְחַגֹּתֶם אֹתוֹ
חַג לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּשָּׁנָה חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם
בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי תָּחֹגּוּ אֹתוֹ: בַּסֻּכֹּת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים
כָּל־הָאֶזְרָח בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בַּסֻּכֹּת: לְמַעַן יֵדְעוּ דֹרֹתֵיכֶם
כִּי בַסֻּכּוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם
מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־
מֹועֲדֵי יְהוָה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ

Die zweite Thorarolle wird neben die erste auf den Vorlesepult gelegt und der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch über beide; die erste Thora wird hierauf aufgehoben und zugerollt. Es folgt dann das Aufrollen der zweiten Thora, worauf der Maftir aufgerufen und ihm Folgendes aus dem Abschnitt Pinchas vorgelesen wird.

Am vierzehnten Tage des ersten Monats findet das Ueberschreitungsopfer dem Ewigen zu Ehren statt. Am funfzehnten Tage dieses Monats ist Fest; sieben Tage werde ungesäuertes Brod gegessen. Am ersten Tage sei heilige Verkündigung, wo ihr keinerlei Kunstarbeit verrichten. Und dem Ewigen zu Ehren zum Ganzopfer dem Feuer zu verzehren darbringen sollt: zwei junge Stiere, einen Widder, sieben jährige Lämmer, die euch alle ohne Fehler sein sollen. Ihr Mehlopfer sei: feines Mehl, mit Oel eingerührt, drei Zehntel zu jedem Stier, zwei Zehntel zu jedem Widder, ein Zehntel zu jedem Lamme und so zu allen sieben Lämmern. Ferner einen Bock zum Sündenopfer, um für euch zu sühnen. Außer dem Morgenopfer, welches zum täglichen Ganzopfer gehört, sollt ihr dieses darbringen. Solches sollt ihr täglich, sieben Tage lang, als Speise, ein Feueropfer zum angenehmen Geruch, dem Ewigen zu Ehren bereiten, nebst dem täglichen Ganzopfer und dessen Trankopfer. Am siebenten Tage sei euch heilige Verkündigung, wo ihr keinerlei Kunstarbeit verrichten sollt.

Nach der Vorlesung wird die Thora vom Lesepulte aufgehoben und wieder zugerollt.

Bei'm Aufheben der Thora spricht man:

וזאת Dieses ist die Lehre, welche Mosche den Kindern Israels vorgelegt, auf des Ewigen Befehl durch Mosche. Sie ist ein Baum, des Lebens Denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne und alle ihre Pfade Frieden. Langes Leben ist in ihrer Rechten, und in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige will, um seiner Güte willen, die Lehre groß machen und herrlich.

Segensspruch vor der Haftara:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du die herrlichen Propheten erwählt und Wohlgefallen fandest an ihren Worten, gesprochen in Wahrheit; gelobt seist Du, Ewiger, der Du erkoren die Thora und Mosche, Deinen Knecht, und Israel, Dein Volk, und die Propheten der Wahrheit und Gerechtigkeit.

מניחים ס"ח שני מגל הרמצון ואומרים חצי קדיש על שניהם, ומגביהים וגוללים ס"ח שקלאו נו, ופותחים ס"ח ב' וקוראים נו למפטיר נפ' פינחס.

וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ פֶּסַח
לַיהוָה: וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חָג שִׁבְעַת
יָמִים מַצּוֹת יֵאָכֵל: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־
מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עֹלָה
לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה־
כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם: וּמִנְחָתָם סֹלֶת
בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל
תַּעֲשׂוּ: עִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן תַּעֲשֶׂה לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת
הַכְּבָשִׂים: וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: מִלְבַד
עֹלַת הַבֹּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלַת הַתָּמִיד תַּעֲשׂוּ אֶת־אֵלֶּה:
כָּאֵלֶּה תַּעֲשׂוּ לַיּוֹם שִׁבְעַת יָמִים לֶחֶם אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ
לַיהוָה עַל־עוֹלַת הַתָּמִיד יֵעָשֶׂה וְנִסְכּוֹ: וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ:

מי שברך. ומגביהין וגוללין. כשמגביהין הס"ת מניחין נגד הכתב של ס"ת ואומרין:

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי יְיָ בְּיַד־
מֹשֶׁה: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־
נֹעַם וְכָל־נְתִיבֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד:
יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

קודם קריאת ההפטרה ואחר שגמר הגולל, יברך המפטיר ברכה זו:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר
בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ
וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי הָאֱמֶת וָצֶדֶק:

(II. Kön. 23, 1—9. 21—25.)

Der König schickte und ließ alle Aeltesten aus Jehuda und Jerusalem versammeln, ging dann hinauf nach dem Tempel des Ewigen und mit ihm ganz Jehuda und alle Einwohner Jerusalems, die Priester, Propheten, wie auch das sämmtliche Volk von klein bis groß; diesen las er alle Worte aus dem Buche des Bundes vor, welches im Tempel des Ewigen gefunden worden war. Der König stand auf dem Pfeiler und machte einen Bund vor dem Ewigen, ihm zu folgen, seine Gebote, Zeugnisse und Gesetze mit ganzem Herzen und ganzer Seele zu beobachten und die Worte des Bundes zu erfüllen, welche in diesem Buche verzeichnet sind, und das ganze Volk trat dem Bunde bei.

Der König befahl nun dem Hohenpriester Chilkijahu, den Priestern vom zweiten Range und den Verwaltern, aus dem Tempel des Ewigen alle Geräthschaften wegzuschaffen, die dem Dienste Baals, des Hains und des ganzen Himmelsheeres bestimmt waren; er ließ sie außerhalb Jerusalems in der Ebne Kidron verbrennen und die Asche nach Beth-El führen. Er schaffte auch die Pfaffen ab, die, von Jehuda's Königen eingesetzt, auf den Opferhöhen in den Städten Jehuda's und in den Gegenden Jerusalems geräuchert hatten, wie auch die Weihrauchopfer des Baal, der Sonne und des Mondes, der Planeten und des ganzen Himmelsheeres. Er ließ auch den Hain aus dem Tempel des Ewigen außerhalb Jerusalems nach dem Grunde Kidron bringen, ließ ihn daselbst zu reiner Asche verbrennen, welche er auf die Gräber des Volkes streuen ließ. Er ließ auch die Gemächer der geilen Buben im Tempel des Ewigen niederreißen, in welchem die Weiber Umhänge für den Hain webten. Hierauf ließ er alle Priester aus den Städten Jehuda's zusammenbringen, entweihte die Opferhöhen, auf welchen die Priester geräuchert hatten, von Geba bis Beër-Scheba, zerstörte auch die Opferhöhen an den Thoren und die an der

במלכים ב' פמן כ"ג.

וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ וַיַּאַסְפוּ אֵלָיו כָּל־זִקְנֵי יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם:
וַיַּעַל הַמֶּלֶךְ בֵּית־יְהוָה וְכָל־אִישׁ יְהוּדָה וְכָל־יֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם
אִתּוֹ וְהַכֹּהֲנִים וְהַנְּבִיאִים וְכָל־הָעָם לְמִקָּטָן וְעַד־גָּדוֹל
וַיִּקְרָא בְאָזְנֵיהֶם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי סֵפֶר הַבְּרִית הַנִּמְצָא
בְּבֵית יְהוָה: וַיַּעֲמֹד הַמֶּלֶךְ עַל־הָעַמּוּד וַיִּכְרֹת אֶת־הַבְּרִית ו
לִפְנֵי יְהוָה לָלֶכֶת אַחֲרֵי יְהוָה וְלִשְׁמֹר מִצְוֹתָיו וְאֶת־עֵדוֹתָיו
וְאֶת־חֻקֹּתָיו בְּכָל־לֵבָב וּבְכָל־נֶפֶשׁ לְהָקִים אֶת־דִּבְרֵי הַבְּרִית
הַזֹּאת הַכְּתֻבִים עַל־הַסֵּפֶר הַזֶּה וַיַּעֲמֹד כָּל־הָעָם בַּבְּרִית:

בקלת קהלות מתחילים כאן.

וַיְצַו הַמֶּלֶךְ אֶת־חִלְקִיָּהוּ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְאֶת־כֹּהֲנֵי
הַמִּשְׁנֶה וְאֶת־שֹׁמְרֵי הַסַּף לְהוֹצִיא מֵהֵיכַל יְהוָה אֶת כָּל־
הַכֵּלִים הָעֲשׂוּיִם לַבַּעַל וְלָאֲשֵׁרָה וּלְכֹל צְבָא הַשָּׁמָיִם
וַיִּשְׂרְפֵם מִחוּץ לִירוּשָׁלַם בְּשַׁדְמוֹת קִדְרוֹן וְנָשָׂא אֶת־
עֲפָרָם בֵּיתְאֵל: וְהִשְׁבִּית אֶת־הַכְּמָרִים אֲשֶׁר נָתְנוּ מַלְכֵי
יְהוּדָה וַיְקַטֵּר בַּבָּמוֹת בְּעָרֵי יְהוּדָה וּמִסְבִּיב יְרוּשָׁלָם וְאֶת־
הַמְקַטְּרִים לַבַּעַל לַשֶּׁמֶשׁ וְלַיָּרֵחַ וְלַמַּזָּלוֹת וּלְכֹל צְבָא
הַשָּׁמָיִם: וַיּוֹצֵא אֶת־הָאֲשֵׁרָה מִבֵּית יְהוָה מִחוּץ לִירוּשָׁלַם
אֶל־נַחַל קִדְרוֹן וַיִּשְׂרֹף אֹתָהּ בְּנַחַל קִדְרוֹן וַיִּדֶק לְעָפָר
וַיַּשְׁלֵךְ אֶת־עֲפָרָהּ עַל־קִבְרֵי בְּנֵי הָעָם: וַיִּתֹּץ אֶת־בָּתֵּי
הַקְּדֵשִׁים אֲשֶׁר בְּבֵית יְהוָה אֲשֶׁר הַנָּשִׁים אֹרְגוֹת שָׁם
בָּתִּים לָאֲשֵׁרָה: וַיָּבֵא אֶת־כָּל־הַכֹּהֲנִים מֵעָרֵי יְהוּדָה
וַיְטַמֵּא אֶת־הַבָּמוֹת אֲשֶׁר קִטְּרוּ־שָׁמָּה הַכֹּהֲנִים מִגֶּבַע
עַד־בְּאֵר שָׁבַע וַיִּתֹּץ אֶת־בָּמוֹת הַשְּׁעָרִים אֲשֶׁר־פֶּתַח

Pforte des Stadtkommandanten Jehoschua, links bei'm Eingange des Stadtthores. Doch die den Opferhöhen gewidmeten Priester durften nun nicht mehr hinaufsteigen zum Altar des Ewigen, in Jerusalem; sondern sie genossen die ungesäuerten Kuchen ferner unter ihren Brüdern. Der König befahl dem ganzen Volke, wie folgt: Machet das Peßachopfer, dem Ewigen, eurem Gott, zu Ehren, sowie es in diesem Buche des Bundes vorgeschrieben ist. Denn ein solches Peßach ist seit der Zeit der Richter, welche Israel gerichtet hatten, nicht vollbracht worden, auch nicht während der ganzen Zeit der Könige Israels und Jehuda's. Nur im achtzehnten Regierungsjahre des Königs Joschijahu ist ein solches Peßach dem Ewigen zu Ehren in Jerusalem vollbracht worden. Auch die Todtenbeschwörer und die Zeichendeuter, die Terafim und die Götzen, und all die Scheusale, die gesehen wurden im Lande Jehuda und in Jerusalem, rottete Joschijahu aus, um die Worte in Erfüllung zu bringen, die im Buche verzeichnet sind, welches der Priester Chilkijahu im Tempel des Ewigen gefunden hatte. Vor seiner Zeit war nie ein König seinesgleichen, der zum Ewigen zurückgekehrt wäre von ganzem Herzen und ganzer Seele und mit ganzem Vermögen, ganz nach der Lehre Mosche's — auch nach seiner Zeit war nie ein solcher.

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֶל לִבֵּנוּ · עַל־כִּסְאוֹ לֹא־יֵשְׁבוּ זָר וְלֹא־יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ · כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שֶׁלֹּא־יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד :

עַל־הַתּוֹרָה וְעַל־הָעֲבוֹדָה וְעַל־הַנְּבִיאִים וְעַל־יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת · עַל־הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָל־חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים :

שַׁעַר יְהוֹשָׁעַ שַׂר־הָעִיר אֲשֶׁר־עַל־שְׂמֹאול אִישׁ בְּשַׁעַר
הָעִיר: אַךְ לֹא יָעֲלוּ כֹהֲנֵי הַבָּמוֹת אֶל־מִזְבַּח יְהוָה
בִּירוּשָׁלִָם כִּי אִם־אָכְלוּ מַצּוֹת בְּתוֹךְ אֲחֵיהֶם: וַיֵּצֵא הַמֶּלֶךְ
אֶת־כָּל־הָעָם לֵאמֹר עֲשׂוּ פֶּסַח לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם כַּכָּתוּב
עַל סֵפֶר הַבְּרִית הַזֶּה: כִּי לֹא נַעֲשָׂה כַּפֶּסַח הַזֶּה מִימֵי
הַשֹּׁפְטִים אֲשֶׁר שָׁפְטוּ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְכֹל יְמֵי מַלְכֵי
יִשְׂרָאֵל וּמַלְכֵי יְהוּדָה: כִּי אִם־בִּשְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה שָׁנָה
לַמֶּלֶךְ יֹאשִׁיָּהוּ נַעֲשָׂה הַפֶּסַח הַזֶּה לַיהוָה בִּירוּשָׁלִָם: וְגַם
אֶת־הָאֹבוֹת וְאֶת־הַיִּדְּעֹנִים וְאֶת־הַתְּרָפִים וְאֶת־הַגִּלֻּלִים
וְאֶת כָּל־הַשִּׁקֻּצִים אֲשֶׁר נִרְאוּ בְּאֶרֶץ יְהוּדָה וּבִירוּשָׁלִַם
בִּעֵר יֹאשִׁיָּהוּ לְמַעַן הָקִים אֶת־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַכְּתֻבִים
עַל־הַסֵּפֶר אֲשֶׁר מָצָא חִלְקִיָּהוּ הַכֹּהֵן בֵּית יְהוָה: וְכָמֹהוּ
לֹא־הָיָה לְפָנָיו מֶלֶךְ אֲשֶׁר־שָׁב אֶל־יְהוָה בְּכָל־לְבָבוֹ וּבְכָל־
נַפְשׁוֹ וּבְכָל־מְאֹדוֹ כְּכֹל תּוֹרַת מֹשֶׁה וְאַחֲרָיו לֹא־קָם כָּמֹהוּ:

סמפטיר יברך ברכות מחלוקות.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים
צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנֶּאֱמָן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה
הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק:

נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ
וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא־יָשׁוּב רֵיקָם כִּי אֵל
מֶלֶךְ נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן
בְּכָל־דְּבָרָיו:

רַחֵם עַל־צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ
בִּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ:

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ׃

Die Gemeinde antwortet:

הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם׃ וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה
לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ׃

לְדָוִד מִזְמוֹר׃ לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ׃ כִּי־
הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ׃ מִי־יַעֲלֶה בְּהַר
יְהוָה וּמִי־יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ׃ נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר
לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה׃ יִשָּׂא בְרָכָה
מֵאֵת יְהוָה וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ׃ זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁו מְבַקְשֵׁי
פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה׃ שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי
עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ יְהוָה עִזּוּז
וְגִבּוֹר יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה׃ שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשִׂאוּ
פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ
הַכָּבוֹד׃ יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה׃

Bei'm Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל׃ קוּמָה יְיָ
לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ׃ כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ
יְרַנֵּנוּ׃ בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ׃ כִּי לֶקַח
טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי־תַּעֲזֹבוּ׃ עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים
בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר׃ דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ
שָׁלוֹם׃ הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם׃

תפלת מוסף׃

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

אַדְנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

תְּהִלָּה לְדָוִד. אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֶת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן · אֶת־יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה · זְמַן חֵרוּתֵנוּ · מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲלוֹת וְלֵרָאוֹת וּלְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֶיךָ וְלַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבָּנֶהוּ מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ גַּלֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהָנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי אָרֶץ וְהָבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם: וְאֶת מוּסַף יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה · נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ פֶּסַח לַיהוָה: וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חָג שִׁבְעַת יָמִים מַצּוֹת

עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת
וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃ מֶלֶךְ עוֹזֵר
וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃ וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃ בָּ״א יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

קדושה לשבת בשחרית בתפלת

נַעֲרִיצְךָ וְנַקְדִּישְׁךָ כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵי קֹדֶשׁ הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקּוֹדֶשׁ כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר׃ קו״ח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃ ק׳ כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם׃ מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ׃ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ׃ קו״ח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃ ק׳ מִמְּקוֹמוֹ הוּא יָפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אומְרִים׃ קו״ח שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ וְאֶחָד׃ ק׳ אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים׃ קו״ח אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם׃

ק׳ אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ׃ וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

ק׳ וּבִדְבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר׃

קו״ח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

ק׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ׃
וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים׃ בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן׃

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ
אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל
בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצַר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ
וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת
קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ
וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ
מוֹדִים לָךְ׃ בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת׃

נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת
עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם׃ הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם
כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

ע"ז אֱלֹהֵינוּ. בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה
עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר׃ יְבָרֶכְךָ יְיָ
וְיִשְׁמְרֶךָ׃ יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ׃ יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם׃

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ׃ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ׃ כִּי
בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד
וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם׃ וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם׃

יֹאכֵל: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנָיִם וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כִּמְרָבָּר שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרנִים לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ. וְשָׂעִיר לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמֵטִיב הָדֵרֵשׁ לָנוּ שׁוּבָה אֵלֵינוּ בַּהֲמוֹן רַחֲמֶיךָ בִּגְלַל אָבוֹת שֶׁעָשׂוּ רְצוֹנֶךָ בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְּחִלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל־מְכוֹנוֹ וְהַרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוֹ וְשַׂמְּחֵנוּ בְּתִקּוּנוֹ וְהָשֵׁב כֹּהֲנִים לַעֲבוֹדָתָם וּלְוִיִּם לְשִׁירָם וּלְזִמְרָם וְהָשֵׁב יִשְׂרָאֵל לִנְוֵיהֶם וְשָׁם נַעֲלֶה וְנֵרָאֶה וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ בְּשָׁלֹשׁ פַּעֲמֵי רְגָלֵינוּ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי יְיָ אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פְּנֵי יְיָ רֵיקָם: אִישׁ כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה

שֶׁשָּׁפִין בָּהּ אֶת הַצַּפְּרֶן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה: יֵין קַפְרִיסִין שֶׁשּׁוֹרִין בּוֹ אֶת הַצַּפְּרֶן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה: וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בָּעֲזָרָה מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

הַשִּׁיר שֶׁהַלְוִיִּם הָיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִים, לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ: בַּשֵּׁנִי הָיוּ אוֹמְרִים, גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים, אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: בָּרְבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים, אֵ־לֹהֵי נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים, הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: בַּשִּׁשִּׁי הָיוּ אוֹמְרִים, יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: בַּשַּׁבָּת הָיוּ אוֹמְרִים, מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: מִזְמוֹר שִׁיר לֶעָתִיד לָבֹא. לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעֹלָמִים:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם. שֶׁנֶּאֱמַר וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל תִּקְרָא בָּנַיִךְ אֶלָּא בּוֹנַיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: קדיש יתום.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל, לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית, שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת, וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה, שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ בְּכָל־הֲמוֹנָם. וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ, וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל,

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי. יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Der Vorbeter wiederholt שמונה עשרה, und am Schlusse spricht derselbe das ganze Kaddisch.

אֵין כֵּאלֹהֵינוּ. אֵין כַּאדוֹנֵינוּ. אֵין כְּמַלְכֵּנוּ. אֵין כְּמוֹשִׁיעֵנוּ: מִי כֵאלֹהֵינוּ. מִי כַאדוֹנֵינוּ. מִי כְמַלְכֵּנוּ. מִי כְמוֹשִׁיעֵנוּ: נוֹדֶה לֵאלֹהֵינוּ. נוֹדֶה לַאדוֹנֵינוּ. נוֹדֶה לְמַלְכֵּנוּ. נוֹדֶה לְמוֹשִׁיעֵנוּ: בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ. בָּרוּךְ אֲדוֹנֵינוּ. בָּרוּךְ מַלְכֵּנוּ. בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. אַתָּה הוּא אֲדוֹנֵינוּ. אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ. אַתָּה הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת קְטֹרֶת הַסַּמִּים: פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת הַצְּרִי וְהַצִּפֹּרֶן וְהַחֶלְבְּנָה וְהַלְּבוֹנָה. מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה: מֹר וּקְצִיעָה שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה: הַקִּשְׁטְ שְׁנֵים עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלִשָּׁה. וְקִנָּמוֹן תְּשִׁעָה. בְּרִית כַּרְשִׁינָה תְּשִׁעָה קַבִּין. יֵין קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא וְקַבִּין תְּלָתָא. וְאִם אֵין לוֹ יֵין קַפְרִיסִין מֵבִיא חֲמַר חִוָּרִין עַתִּיק: מֶלַח סְדוֹמִית רְבָע (הַקַּב). מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל שֶׁהוּא: רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת הַיַּרְדֵּן כָּל שֶׁהוּא וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. אִם חִסַּר אַחַת מִכָּל סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר. הַצְּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף הַנּוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָף: בְּרִית כַּרְשִׁינָה

Festtägliches

Gebetbuch,

geordnet und übersetzt

von

W. Heidenheim.

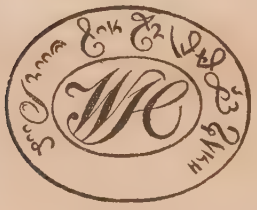

וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגַבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ, אֵין עוֹד.
אֱמֶת מַלְכֵּנוּ, אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ
הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת, אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת
עֻזֶּךָ, לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת
יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר
יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ. לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ.
יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ
תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ.
וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יָקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל
מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם, מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי
הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא, וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד.
כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ, יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר,
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: שיר היחוד.

למנחה נכנסים לנה"ב ומתפללים אשרי, ובא לציון וז"ע, וח"ק כדאיתמול.

לערבית נמוקאי י"ט לחה"מ ביומי החול מומרים והוא רחום וכו', ומתפללים ז"ע של חול ומומרים אתה חוננתנו בחונן הדעת ויעלה ויבוא בעבודה, ואחר התפלה מוסר סד"ץ קדיש שלם ומנכרים על ספירת העומר וסופרים: היום שני ימים לעומר, ומבדילים על הכוס, המבדיל בין קדש לחול, אבל אין מנכרים לא על הגר ולא על הנצמים, ומומרים עלינו וקדיש יתום.

ובמוצאי י"ט לשבת מתחילים ברכו וכו', ומתפללים כמו בשבת חה"מ, ויכלו ומגן אבות. ואין מזכירים בו ז"ע ואין מוחמים לך נאל שבת (ובעין במה מדליקין נחלקו' הקהלות במנהגיהם ים שמומרי' מותו ויז שע"ת) עלינו, קדיש יתום.

Gebete

für das

Peßachfest

mit

deutscher Uebersetzung.

Geordnet und übersetzt

von

W. Heidenheim.

Neue, durchaus verbesserte Auflage.

Rödelheim,

Druck u. Verlag von J. Lehrberger & Comp.

1872.

מחזור

ליום שביעי ושמיני של פסח

עם

תרגום אשכנזי.

מוגה ומסודר ומתורגם

ע"י

נייע, דרוקאויז פֿערבעסערטע אויפֿלאַגע.

ר ע ד ע ל ה י י ם,
דרוקק אונד פֿערלאַג פֿאָן י. לעהרבערגער אונד קאָמפּאַגניע.
1872.

תפלה.

Bei'm Eintritt in die Synagoge spricht man:

וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ
אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ׃

Man geht mit Anstand hinein und spricht:

בְּבֵית אֱלֹהִים נְהַלֵּךְ בְּרָגֶשׁ׃

Nach dem Eintritt in die Synagoge spricht man:

מַה־טֹּבוּ אׇהָלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל׃ וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ׃ יְיָ אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ׃ וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה וְאֶכְרָעָה אֶבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֹשִׂי׃ וַאֲנִי תְפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ׃

אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃ אֲנִי בֶּצַרְךָ אֶחֱזֶה פָּנֶיךָ אֶשְׁבְּעָה בְהָקִיץ תְּמוּנָתֶךָ׃ וַאֲנִי עָלֶיךָ בָּטַחְתִּי יְיָ אָמַרְתִּי אֱלֹהַי אָתָּה׃ שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנַי בְּשַׁוְּעִי אֵלֶיךָ בְּנָשְׂאִי יָדַי אֶל־דְּבִיר קָדְשֶׁךָ׃ יְיָ אֱלֹהַי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי׃ אֱלֹהַי יְיָ אֶקְרָא וְאֵל־אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן׃ הָאֵירָה פָנֶיךָ עַל־עַבְדֶּךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְחַסְדֶּךָ׃ כִּי־לְךָ יְיָ הוֹחַלְתִּי אַתָּה תַּעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהָי׃ שְׁמָעָה תְפִלָּתִי וְיָ וְשַׁוְּעָתִי הַאֲזִינָה אֶל־דִּמְעָתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ׃ שִׁמְעֵ־יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה עֹזֵר לִי׃

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שָׂמַחְתִּי בְּאׇמְרִים לִי בֵּית יְיָ נֵלֵךְ׃ שָׁשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב׃ הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שַׁוְעִי מַלְכִּי וֵאלֹהָי כִּי־אֵלֶיךָ אֶתְפַּלָּל׃ יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלִי בֹּקֶר אֶעֱרָךְ־לְךָ וַאֲצַפֶּה׃ אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃ רַגְלִי עָמְדָה בְּמִישׁוֹר בְּמַקְהֲלִים אֲבָרֵךְ יְיָ׃

סדר חול המועד.

כל ימי חול המועד מצפע אחד להם, רק בקריאת התורה הן חלוקין, ומתפללין להם בסדר שמתפללין בחול רק שמ"ע מזמור לתודה (ובק"ק מדלגין רק שתי התיבות מזמור לתודה ומתחילין הריעו לה' וגו'). ובתפלת ז"ע אומרין יעלה ויבוא בעבודה ואם לא אמרו מחזירין אותו. ובז"ן חוזר התפלה, וחולקין התפילין קודם הלל, וקורין הלל בדלוג, קדיש שלם, ומוציאין ג' ס"ת וקורין בראשון ג' גברי, וגוללין ס"ת א', פותחין ס"ת ב' וקורין רביעי בפ' פינחס והקרבתם ע"ס פיסקא כל מלאכת עבודה לא תעשו, ומכניסין ס"ת ראשון מגללו ואומרין חצי קדיש על שביהם ואח"כ גוללין ס"ת ב' ואומרין יהללו ומזמור ומחזירין להיכל. משרי ועד לניון, חצי קדיש, תפלת מוסף של י"ט ופסוקי והקרבתם, ובז"ן חוזר התפלה ואומר קדושת נקדש וגומר הסדר כדרכו בחול. שיר ומזמור כל מקום לפי מנהגו. וכריוך הקהלות נוהגין לומר ביום ג' דפסח מזמור ע"ח. ביום ד' דפסח מזמור ק"ו. ביום ה' דפסח מזמור ק"ז. ביום ו' דפסח קל"ה הללויה הללו את שם ה' וגו' תמלאהו בסדר שחרית.

וזהו חלוף הקריאה לימי חה"מ.

ביום א' דחה"מ (י"ז ניסן) קורין בס"ת א' בס' בא אל פרעה פ' קדש לי כל בכור.
ביום ב' דחה"מ (י"ח ניסן) קורין בס"ת א' בס' משפטים פ' אם כסף תלוה.
ביום ג' דחה"מ (י"ט ניסן) קורין בס"ת א' בס' כי תשא פ' פקל לך. ואם הוא שבת מתחילין ראה אתה אומר.
ביום ד' דחה"מ (כ' ניסן) קורין בס"ת א' בסדר בהעלותך וידבר ה' אל משה במדבר סיני. ואם אל יום א' דחה"מ בשבת קורין של שבת חה"מ בסדר כי תשא פ' ויאמר ה' אל משה ראה אתה אומר אלי. וביום שני של חה"מ קורין של יום ראשון בס' בא פ' קדש. וביום שלישי קורין של יום שני בסדר משפטים אם כסף תלוה. וביום הרביעי קורין של יום רביעי בס' בהעלותך פ' וידבר ה' אל משה במדבר סיני.

אַרְנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃ מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃ מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃ וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

קדושה לג״ץ בשעת שמונה.

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל-יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃ בָּרוּךְ לְעוֹלָם אֱלֹהֵינוּ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

נַקְדִּישׁ אֶת שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר׳׳י ״קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃ ״ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ. קו״ ״בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃ ״ וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. קו״י ״יִמְלֹךְ יְיָ לְדֹר וָדֹר אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃ ״

אַתָּה יְיָ חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמְלַמֵּד לֶאֱנוֹשׁ בִּינָה׃ חָנֵּנוּ מֵאִתְּךָ דֵּעָה בִּינָה וְהַשְׂכֵּל׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חוֹנֵן הַדָּעַת׃

הֲשִׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתֶךָ וְקָרְבֵנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ וְהַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ׃ בָּ״א יְיָ הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה׃

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃
תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ
יאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ
וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־
חָסֶד׃ טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ
יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה׃ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
יאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ׃ לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו
וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃ מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים
וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃ סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים
וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה
נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ
וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד
בְּכָל־מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ
בֶאֱמֶת׃ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־
הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־
בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch, worauf Schemone Esre leise gebetet wird.

יֶחֱמוּ רַחֲמֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְתֵן שָׂכָר טוֹב לְכָל הַבּוֹטְחִים
בְּשִׁמְךָ בֶּאֱמֶת וְשִׂים חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם לְעוֹלָם וְלֹא נֵבוֹשׁ
כִּי־בְךָ בָּטָחְנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִשְׁעָן וּמִבְטָח לַצַּדִּיקִים:

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב וְתִשְׁכּוֹן בְּתוֹכָהּ
כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ בִּנְיַן עוֹלָם וְכִסֵּא
דָוִד מְהֵרָה לְתוֹכָהּ תָּכִין. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלָיִם:

אֶת־צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ וְקַרְנוֹ תָּרוּם בִּישׁוּעָתֶךָ
כִּי לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ כָּל־הַיּוֹם. בָּ"א יְיָ מַצְמִיחַ קֶרֶן יְשׁוּעָה:

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים
וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה.
וּמִלְפָנֶיךָ מַלְכֵּנוּ רֵיקָם אַל תְּשִׁיבֵנוּ. כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת
עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה
וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ.
וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ.
וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵיטָה וּלְטוֹבָה
וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת
הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ כִּי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ׃

רְאֵה בָעָנְיֵנוּ וְרִיבָה רִיבֵנוּ וּגְאָלֵנוּ מְהֵרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ כִּי גּוֹאֵל חָזָק אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל׃

רְפָאֵנוּ יְיָ וְנֵרָפֵא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה כִּי תְהִלָּתֵנוּ אָתָּה׃ וְהַעֲלֵה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל מַכּוֹתֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

בָּרֵךְ עָלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַשָּׁנָה הַזֹּאת וְאֶת־כָּל־מִינֵי תְבוּאָתָהּ לְטוֹבָה׃ וְתֵן בְּרָכָה עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה׃ וְשַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וּבָרֵךְ שְׁנָתֵנוּ כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים׃

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַבֵּץ נִדְחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

הָשִׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרִאשׁוֹנָה וְיוֹעֲצֵינוּ כְּבַתְּחִלָּה׃ וְהָסֵר מִמֶּנּוּ יָגוֹן וַאֲנָחָה וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט׃

וְלַמַּלְשִׁינִים אַל־תְּהִי תִקְוָה׃ וְכָל־עוֹשֵׁי רִשְׁעָה כְּרֶגַע יֹאבֵדוּ׃ וְכֻלָּם מְהֵרָה יִכָּרֵתוּ׃ וְהַזֵּדִים מְהֵרָה תְעַקֵּר וּתְשַׁבֵּר וּתְמַגֵּר וְתַכְנִיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹבֵר אוֹיְבִים וּמַכְנִיעַ זֵדִים׃

עַל־הַצַּדִּיקִים וְעַל־הַחֲסִידִים וְעַל־זִקְנֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל פְּלֵטַת סוֹפְרֵיהֶם וְעַל גֵּרֵי הַצֶּדֶק וְעָלֵינוּ

ערוב תבשילין.

Fällt ein Festtag so, daß unmittelbar darauf Sabbath folgt, so muß man — um am Festtage die auf den Sabbath nöthigen Speisen kochen zu dürfen — schon vor dem Feste, am Rüsttage desselben ein wenn auch noch so geringes Gericht Speisen zurücksetzen in der Absicht es am Sabbath zu genießen. Auf dieses Gericht hin darf man dann am Festtage selbst noch weitere Speisen für den Sabbath kochen. Man nennt dies ערוב תבשילין „Speisen-Vermischung." Der Hausherr nimmt nämlich am Vorabende des Festtages ein Brod und etwas Gekochtes oder Gebratenes (gewöhnlich ein Stück Fleisch oder Fisch) in die Hand und spricht in Gegenwart der Hausfrau in hebräischer oder in einer andern ihnen verständlichen Sprache Folgendes:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מִצְוַת עֵרוּב:

בְּדִין עֵרוּבָא יְהֵא שְׁרֵא לָנָא לְמֵיפֵא וּלְבַשָּׁלָא
וּלְאַטְמָנָא וּלְאַדְלָקָא שְׁרָגָא וּלְמֶעְבַּד כָּל־צָרְכָּנָא
מִיּוֹמָא טָבָא לְשַׁבְּתָא לָנוּ וּלְכָל־הַדָּרִים בָּעִיר הַזֹּאת:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns geheiliget durch seine Gebote und uns befohlen das Gebot des Erub.

בדין Durch diesen Erub sei es uns erlaubt, zu backen, zu kochen, Speise warm zu erhalten, Lichter anzuzünden und überhaupt alles Nöthige vom Festtage auf den Sabbath zu verrichten, sowohl uns, als Jedem, der in diesem Orte wohnt.

Die Hausfrau zündet die Festtagslichter an und sagt dabei folgenden Segensspruch:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַדְלִיק נֵר שֶׁל־יוֹם טוֹב:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger unser Gott, Weltregent, der uns geheiliget durch seine Gebote, und uns befohlen, die Festtagslichter anzuzünden.

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִפֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

מודים אנחנו לך שאתה הוא יי אלהינו ואלהי אבותינו לעולם ועד. צור חיינו מגן ישענו אתה הוא לדור ודור. נודה לך ונספר תהלתך על חיינו המסורים בידך ועל נשמותינו הפקודות לך ועל נפיך שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל־עת ערב ובקר וצהרים. הטוב כי לא־כלו רחמיך והמרחם כי לא־תמו חסדיך מעולם קוינו לך:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

ועל כלם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד: וכל החיים יודוך סלה ויהללו את שמך באמת האל ישועתנו ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי הטוב שמך ולך נאה להודות:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

שלום רב על־ישראל עמך תשים לעולם כי אתה הוא מלך אדון לכל השלום וטוב בעיניך לברך את־עמך ישראל בכל־עת ובכל־שעה בשלומך. ברוך אתה יי המברך את־עמו ישראל בשלום:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Der Vorbeter wiederholt שמונה עשרה, und am Schlusse spricht derselbe das ganze Kaddisch.

Beginnt der Festtag am Freitag Abend, wird vor מעריב folgender Psalm gebetet.

(Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath. Schön ist es, dem Ewigen zu danken, und Deinem Namen, Höchster, zu lobsingen; des Morgens zu verkünden Deine Gnade und Deine Treue in den Nächten; mit Psalter und mit Harfe, mit Gesang zum Citherspiel. Denn Du erfreuest mich, Ewiger, durch Deine Thaten, ob Deiner Hände Werk juble ich. Wie groß sind Deine Werke, Ewiger, wie so tief Deine Gedanken! O Unvernunft, die es nicht erkennen, o Thorheit, die es nicht begreifen will. Wenn Frevler grünen wie frisches Gras und blühen die Uebelthäter alle — ihr Sturz ist unausbleiblich. Denn Du bist ewiglich erhaben, Ewiger! Sieh', Deine Feinde, Ewiger, Deine Feinde kommen um, Uebelthäter fahren hin; aber wie des Waldstiers Horn steiget mein Glück, mein Alter glänzt von frischem Oele. Und mein Auge schauet, was meine Widersacher, mein Ohr vernimmt, was empörte Frevler trifft. — Der Gerechte, wie die Palme blüht er, wie die Zeder am Libanon steigt er empor. Was im Hause des Ewigen stehet, was in seinem Vorhof grünet, muß noch im höchsten Alter blühen, immer frisch und saftvoll bleiben, muß lehren, daß der Ewige gerecht, mein Hort ohn' allen Tadel sei.

(Psalm 93.) Der Ewige regiert! Hoheit hat angethan, angethan der Ewige, mit Macht sich umgürtet — da stehet die Welt, sie wanket nicht! — Fest steht Dein Thron von jeher, von Ewigkeit bist Du. Ströme erheben, Ewiger, Ströme erheben ihr Getös, es erheben mächtig die Ström' ihr Brausen. Doch über den starken Fluthen brausen mächtig die Wogen des Meeres; allmächtig ist der Ewige in der Höh'. Deine Zeugnisse sind treu bewährt, Deinen Tempel zieret Heiligkeit, o Ewiger, für und für!

Beginnt der Festtag am Freitag Abend, wird vor מעריב folgender Psalm gebetet.

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיהוָה
וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ
בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר:
כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְהוָה בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־
גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְהוָה מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ
בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ
רְשָׁעִים כְּמוֹ־עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם
עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְהוָה: כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ
יְהוָה כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי
אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט
עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי: צַדִּיק
כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית יְהוָה
בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים
וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְהוָה צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:

צג יְהוָה מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְהוָה עֹז הִתְאַזָּר
אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם
אָתָּה: נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְהוָה נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ
נְהָרוֹת דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־
יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְהוָה: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ
נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְהוָה לְאֹרֶךְ יָמִים:

Der Vorbeter ruft:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde:

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Während dessen betet die Gemeinde leise:

Gepriesen und gerühmt, verherrlicht, hochgelobt und erhaben ist der Name des Königs aller Könige, des Heiligen, gelobt sei er! Er ist der Erste und er ist der Letzte, und außer ihm gibt es keinen Gott. Macht ihm Bahn, ihm, der in den Wolken fährt, sein Name ist Jah, frohlocket vor ihm! Erhaben ist sein Name über alles Lob und allen Preis. Gepriesen sei der Name seiner verherrlichten Majestät in Ewigkeit! Hochgepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit!

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, auf dessen Geheiß die Abende dämmern! In Weisheit erschließt er die Himmelspforten und mit Einsicht wechselt er die Stunden und wandelt die Zeiten; er ordnet die Sterne in Abtheilungen am Firmament nach seinem Willen; er ist Schöpfer von Tag und Nacht, rollt hinweg das Licht vor der Finsterniß und die Finsterniß vor dem Licht; so führt er hinweg den Tag und führt herbei die Nacht, und scheidet zwischen Tag und Nacht — Ewiger Zebaoth ist sein Name! Er, der Allmächtige, der ewig lebt und währt, walte über uns in Ewigkeit.

ויושע Der Ewige errettete das um Hilfe flehende Volk; Israel sah Strafgerichte an seinen Feinden; da sang der Offenbarer unseres mächtigen Heils (Mosche): Mein Sieg ist der Allbeherrscher, der scheidet zwischen Tag und Nacht. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt.

אהבת Unendliche Liebe hast Du dem Hause Israels, Deinem Volke, erwiesen; Lehre und Gebote, Gesetze und Rechte hast Du uns gelehrt. Darum, Ewiger, unser Gott, wenn wir uns niederlegen und wenn wir aufstehen, sprechen wir von Deinen Gesetzen, und freuen uns der Worte Deiner Lehre und Deiner Gebote immerdar; denn sie sind unser Leben und die Dauer unserer Tage; in ihnen wollen wir forschen Tag und Nacht. Mögest Du Deine Liebe uns nicht entziehen in Ewigkeit!

דער פֿאָרבעטער רופֿט: וואָהרענד דעמען בעטעט דיזן גענאיינדע זייענ:

פ׳ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ׃
קו״ח בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב
עֲרָבִים, בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ
שְׁעָרִים, וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה
עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת הַזְּמַנִּים,
וּמְסַדֵּר אֶת הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ, בּוֹרֵא
יוֹם וָלָיְלָה, גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר· וּמַעֲבִיר
יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה, יְיָ צְבָאוֹת
שְׁמוֹ· אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד׃

פ׳ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר
וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מַלְכֵּנוּ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו
אֵין אֱלֹהִים סְלוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ
שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם
עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה׃
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם׃

וַיּוֹשַׁע יְיָ, אוֹם לְמוֹשָׁעוֹת·
וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל, בִּפְרוֹעַ פְּרָעוֹת·
אָז יָשִׁיר, גְּלָה חֶסֶן יְשׁוּעוֹת·
עָוִי, דָּגוֹל גִּיהַ וְאִישׁוֹן לְהַשָּׁעוֹת׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים׃

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהַבְתָּ, תּוֹרָה וּמִצְוֹת
חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ, עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ
וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ, וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ
לְעוֹלָם וָעֶד, כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם
וָלָיְלָה· וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים׃

„Der Ewige selbst bestimmte die Waffen des Krieges; er brachte in Verwirrung die Wagen Pharaohs und seine Heerführer, und gab sie den wüthenden Fluthen zum Spiele ihrer Wellen hin. Deines Erbreichs Eigenthum aber (Israel) schonte Deine Rechte! Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel liebt.

(V. Mos, 6, 4.)

Höre, Israel, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!

Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät immer und ewig!

Du sollst den Ewigen, deinen Gott, lieben von ganzem Herzen, von ganzer Seele und von ganzem Vermögen! Die Worte, die ich dir jetzt befehle, sollen dir stets im Herzen bleiben; du sollst sie deinen Kindern einschärfen und davon reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; binde sie zum Zeichen an deine Hand, trage sie als Stirnband zwischen deinen Augen und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

(V. Mos. 11, 13.) Werdet ihr also meinen Geboten gehorchen, die ich euch jetzt gebe, dem Ewigen, euern Gott, von euerm ganzen Herzen und von eurer ganzen Seele zu lieben und ihm zu dienen, so will ich euerm Lande Regen geben zur rechten Zeit, Frühregen und Spätregen, damit du dein Getreide, deinen Most und dein Oel einsammelst, und will für dein Vieh Gras wachsen lassen auf deinem Felde, daß du zu essen habest im Ueberflusse. Hütet euch aber, daß euer Herz nicht bethört werde, daß ihr etwa abfallet und andern Göttern dienet und sie anbetet! Der Zorn des Ewigen würde über euch entbrennen, er würde den Himmel verschließen, daß kein Regen sei, die Erde würde ihr Gewächs nicht hervorbringen, und ihr würdet gar bald zu Grunde gehen, fern von dem vortrefflichen

יְיָ, הֵבִין כְּלִי מִלְחָמָה.
מַרְכְּבוֹת פַּרְעֹה, וְשָׁלִישָׁיו נִבְחַר בְּמַחוֹמָה.
תְּהוֹמוֹת, זְמָנָם בְּאַף וּבְחֵמָה.
יְמִינְךָ, חָבֶל נַחֲלָתְךָ רְחֵמָה:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

יחיד מומר אל מלך נאמן.

דברים ו׳ ד׳.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה ׀ אֶחָד:
נלחש בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־
מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־
לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת
עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

דברים י״א, י״ג. וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה
אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־
לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה
לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה
מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל

Lande, das euch der Ewige geben will. Nehmet diese meine Worte euch zu Herzen und zu Gemüthe, bindet sie zum Zeichen an euere Hand und traget sie als Stirnband zwischen euern Augen; lehret sie eure Söhne, davon zu reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore! damit ihr und eure Kinder auf dem Erdreiche, welches der Ewige euern Vätern zugeschworen, ihnen zu geben, lange Jahre bleiben möget, solange der Himmel über der Erde sein wird.

(IV. Mos. 15, 37.) Der Ewige sprach zu Mosche wie folgt: Rede zu den Kindern Israels und sage ihnen, sie sollen, bei allen ihren Nachkommen, an die Ecken ihrer Kleider Schaufäden machen und an diese Eckenschaufäden eine Schnur aus dunkelblauer Wolle befestigen. Diese sollen euch zu Schaufäden dienen, daß ihr sie sehet und euch aller Gebote des Ewigen erinnert und sie befolget, nicht aber euerm Herzen und euern Augen nachwandelt, die euch auf Abwege führen. Damit ihr euch all meiner Gebote erinnert und sie befolget, und ihr heilig seiet euerm Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der ich euch aus dem Lande Egypten herausgeführt, um euer Gott zu sein. Ich, der Ewige, euer Gott!

אמת Wahr ist dies Alles und bewährt, und feststehend für uns! Er, der Ewige ist unser Gott, und Keiner außer ihm, und wir sind Israel, sein Volk. Er ist es, der uns aus der Hand so mancher Regenten befreit hat; Er, unser König, der uns der Gewalt aller Tyrannen entrissen; Er, der Allmächtige, der unsere Quäler bestraft und all' unseren Seelenfeinden Vergeltung erwiedert; Er, der unerforschlich große Dinge vollführt und unzählige Wunderthaten; Er ist es, der unsere Seele am Leben erhält und unseren Fuß nicht wanken läßt; Er, der uns die Höhe unserer Feinde hat besteigen lassen und der unser Glückshorn hoch erhoben über Alle, die uns gehaßt; der für uns Wunder und Rache geübt an Pharao, Zeichen und Wunderdinge im Lande der Söhne Chams; der in seinem Grimme alle Erstgebornen Egyptens schlug und aus ihrer Mitte sein Volk

הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׁמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי
אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־
יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־
בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:
(במדבר ט"ו) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם
וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם
זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי
וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: יש למרק אלהיכם לאמת, אכן יתן רוח משה שלח יבולע הא'.

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין
זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים מַלְכֵּנוּ
הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ, הָעֹשֶׂה גְדֹלוֹת עַד אֵין
חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר, הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן
לַמּוֹט רַגְלֵנוּ, הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל בָּמֳתֵימוֹ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל כָּל
שׂנְאֵינוּ, הָעֹשֶׂה לָנוּ נִסִּים וּנְקָמָה בְּפַרְעֹה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם הַמַּכֶּה בְּעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם וַיּוֹצֵא

Israel herausführte zu ewiger Freiheit; der seine Söhne mitten durch das Schilfmeer führte, und ihre Verfolger und Feinde in den Abgrund versenkte. — Als seine Kinder diese seine Allgewalt sahen, da brachen sie in Lieder und Lobgesänge aus und huldigten seiner Herrschaft mit freudigem Willen. — Mosche und die Kinder Israels stimmten Dir ein Loblied an.

פסח Am Peßach sangen seine Treuen ihm einen Lobgesang; denn er, der Ewige, errettete sie an diesem Tage, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wird der Wiederhall einer himmlischen Stimme vernommen werden: Israel soll Rettung finden in dem Ewigen, Rettung für ewig, an einem künftigen Peßach.

Am Peßach zogen die Erlösten aus mit aufgehobener Hand[1]), und Israel erkannte die Allmacht Gottes, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wird der Allbeherrscher im Glanze seiner Majestät erscheinen und abermals seine Allmacht zeigen, an einem künftigen Peßach.

Am Peßach führte er seines Herres Schaar wohlbegütert, trockenen Fußes durch das Meer, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wird er schwenken seine Hand gegen den brausenden Strom und austrocknen die Meereszunge, an einem künftigen Peßach.

Am Peßach ward der Befehl ertheilt, Mizrajim's Lager durch eine Feuer- und Rauchsäule aufzureiben, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach werden neue Wunderzeichen erscheinen: Blut, Feuer und Rauchdampf[2]), an einem künftigen Peßach.

---

[1]) D. h. frei und öffentlich.
[2]) Nach der Prophezeihung von Joel Kapitel 3, Vers 3.

אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם: הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין גִּזְרֵי יַם־סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם בִּתְהוֹמוֹת טִבַּע: וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לִשְׁמוֹ וּמַלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה:

מיוסד ע"פ א"ב וכנוף תתום יוסף בר יעקב.

פֶּסַח אֱמוּנִים שִׁיר שׁוֹרְרוּהוּ,
וַיּוֹשַׁע יְיָ בַּיּוֹם הַהוּא· פֶּסַח מִצְרַיִם:
פֶּסַח בַּת קוֹל יִשְׁמַע מִמְרוֹמִים,
יִשְׂרָאֵל נוֹשַׁע בַּיְיָ תְּשׁוּעַת עוֹלָמִים, פֶּסַח לָעַתִּיד:
פֶּסַח גְּאוּלִים עָבְרוּ בְמַשְׁאַת יָד,
וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד, פֶּסַח מִצְרַיִם:
פֶּסַח דָּגוּל בְּעוֹז כְּבוֹדוֹ,
יוֹסִיף אֲדָנָי שֵׁנִית יָדוֹ, פֶּסַח לָעַתִּיד:
פֶּסַח הָמוֹן חֲיָלָיו בְּטוּבַע יָם,
הָלְכוּ בַיַּבָּשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם, פֶּסַח מִצְרַיִם:
פֶּסַח וְהֵנִיף יָדוֹ בְּרוּחַ בַּעְיָם,
וְהֶחֱרִים יְיָ אֶת לְשׁוֹן יָם, פֶּסַח לָעַתִּיד:
פֶּסַח זְלַעַף בְּמִכְתָּב שֻׁגָּן,
מַחֲנֵה מִצְרַיִם בְּעַמּוּד אֵשׁ וְעָנָן, פֶּסַח מִצְרַיִם:
פֶּסַח חֲדוּשׁ מוֹפֵת עֲלֵי יָשָׁן,
דָּם וָאֵשׁ וְתִמְרוֹת עָשָׁן, פֶּסַח לָעַתִּיד:

Am Peßach traf er seine Feinde und beugte sie, Israel aber zog aus mit geschwungener Hand, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wird Heil und mächtiger Friede aufblühen; ihr werdet mit Freuden ziehen und in Frieden, an einem künftigen Peßach.

Am Peßach hat er die Söhne der Anamim[1]) gänzlich aufgerieben; es war kein Haus, worin nicht ein Leichnam anzutreffen war, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach werden die Heiden einst ihren Rath vergebens pflegen; dieses wird ihre Plage sein[2]) an einem künftigen Peßach.

Am Peßach hat er die wohlverschlossenen Thore der Egyyter geöffnet, Israels Thüren aber überschritten, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wird er, der Herr und Regent, einst furchtbare und mächtige Thaten ausüben; sein Volk aber wird er decken und schützen, retten und befreien, an einem künftigen Peßach.

Am Peßach hat er den Rest seines Volkes zu seinem Eigenthum erkoren; der Ewige selbst stritt für sie in Egypten, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach werden die in ihrer Gefangenschaft Schmachtenden befreit werden; der Ewige selbst wird ausziehen und die Heiden bekämpfen, an einem künftigen Peßach.

Am Peßach hat die Prophetin (Mirjam) den Wettgesang begonnen: „Singet dem Ewigen, denn er ist hocherhaben!“ am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach, bezeichnet mit Wundern, wird das Lied vernommen: „Singet dem Ewigen, der hocherhaben sich gezeigt!“ an einem künftigen Peßach.

---

1) ענמים, Mizrajim.
2) Secharjah 14, 12.

פֶּסַח טָבַח בְּצָרָיו לְהַחֲרִימָה,
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים בְּיָד רָמָה, פֶּסַח מִצְרַיִם:
פֶּסַח יֵשַׁע וְתַעֲצוּם שָׁלוֹם,
בְּשִׂמְחָה תֵּצְאוּ וּבְשָׁלוֹם, פֶּסַח לֶעָתִיד:
פֶּסַח כְּלִיל עֲנָמִים לְהַצְמִית,
כִּי אֵין בַּיִת אֲשֶׁר אֵין שָׁם מֵת, פֶּסַח מִצְרַיִם:
פֶּסַח לְאֻמִּים יֶהֱגוּ רִיק לְנַגְּפָה.
וְזֹאת תִּהְיֶה הַמַּגֵּפָה, פֶּסַח לֶעָתִיד:
פֶּסַח מְלוּי שְׁעָרִים פָּתַח,
וּפָסַח יְיָ עַל הַפֶּתַח, פֶּסַח מִצְרַיִם:
פֶּסַח נוֹרָאוֹת עָוְזוֹ רַב וְשַׁלִּיט,
נָגוֹן וְהַצִּיל פָּסוֹחַ וְהַמְלִיט, פֶּסַח לֶעָתִיד:
פֶּסַח סְגוּלִים לְמַטַּע שׁוֹרֵק.
כִּי יְיָ נִלְחָם לָהֶם בְּמִצְרַיִם, פֶּסַח מִצְרַיִם:
פֶּסַח עָתִיד לְפִדְיוֹן שְׁבוּיִם,
וְיָצָא יְיָ וְנִלְחַם בַּגּוֹיִם, פֶּסַח לֶעָתִיד:
פֶּסַח פְּתִיחַת קוֹל עֲנָתָה נְבִיאָה,
שִׁירוּ לַיְיָ כִּי גָּאֹה גָּאָה, פֶּסַח מִצְרַיִם:
פֶּסַח צְפוּי בְּאוֹת אֲשֶׁר נַעֲשָׂה,
זַמְּרוּ יְיָ כִּי גֵאוּת עָשָׂה, פֶּסַח לֶעָתִיד:

Am Peßach hat er seinen Feinden das Sonnenlicht verdunkelt: bei allen Kindern Israels aber war Licht, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wirst du den Wonneruf deines Schöpfers vernehmen: „Auf, erheitere dich! dein Licht bricht hervor!" an einem künftigen Peßach.

Am Peßach wurde seine Allmacht gerühmt, denn der Ewige hatte sein Volk bedacht, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wird seiner Allmacht Ruhm gepriesen werden: „Unser Erlöser, Ewiger Zebaoth ist sein Name!" an einem künftigen Tage.

פסח Am Peßach wird er einst unser Heil vervielfachen; er wird sich seines Bundes zum Heile erinnern, seinem verwandten Volke in Liebe beizustehen. Was man von Mizrajim vernommen, wird auch einst von Zor vernommen werden. In hoher Lust und Freude sprachen sie Alle:

מי „Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du? wer ist wie Du? verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar im Ruhme, Wunderthäter!" Deine Herrschaft sahen Deine Kinder, als Du das Meer vor Mosche gespalten.

וברב In Deiner Allgüte hast Du Deine Lieben geleitet; sie zogen in Schaaren durch das brausende Meer. Hier, wähnte der Schalk, hier will ich sie versenken, die Landstreicher! — aber Du bliesest mit Deinem Hauche — er sank, und wurde seinem Frevel gemäß belohnt. „Dies ist der Fels unseres Heils!" so stimmten sie an und riefen:

„Der Ewige wird regieren immer und ewig!" — Und also heißt es ferner: „Ja, der Ewige hat Jakob befreit und ihn erlöst aus der Hand des Stärkern."

פֶּסַח קֻדַּר לְצָרָיו מְאוֹרֵי אוֹר,
וּלְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אוֹר, פֶּסַח מִצָּרִים:

פֶּסַח רָצוּי בְּמַאֲמַר צוּרֵךְ,
קוּמִי אוֹרִי כִּי בָא אוֹרֵךְ, פֶּסַח לָעָתִיד:

פֶּסַח שִׂבְּחוּהוּ בָּעוֹז תַּעֲצוּמוֹ,
כִּי פָקַד יְיָ אֶת עַמּוֹ, פֶּסַח מִצָּרִים:

וּ פֶּסַח תְּקֻף תְּהִלּוֹת רְשׁוּמוֹ,
גְּאָלָנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ, פֶּסַח לָעָתִיד:

פֶּסַח וּסְפֹף עַל יְשׁוּעוֹת וְשׁוּעָה. בְּרִיתוֹ וְזָכוֹר
לְהוֹשִׁיעָה. עַם קְרוֹבוֹ בְּאַהֲב לְהוֹשִׁיעָה.
כַּאֲשֶׁר שָׁמַע לְמִצְרַיִם לְצוֹר נִשְׁמָעָה:
בְּגִילָה בְּרִנָּה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם.

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא
תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא־מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי מֹשֶׁה:

וּבְרֹב טוּבְךָ נָחִיתָ יְדִידִים.
וּבְרוּחַ יָם עָבְרוּ גְּרוּדִים.
אָמַר בּוֹשֵׁל לְהַצְלִיל נְדוּדִים.
נָשַׁפְתָּ, לִהְיוֹת בְּסַאסְאָה נִמְהָדִים:
זֶה צוּר יְשִׁעֵנוּ פָּצוּ פֶה וְאָמְרוּ.
יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ:

מי Wer ist wie Du, ein Schutz zur Zeit der Noth? gedemüthigt hat Dein ergrimmter Zorn Deine Erzürner; Deine Geliebten leitete sanft Dein mächtiger Arm. Die Völker vernahmen deine Befreiung und staunten! Gelobt seist Du, Ewiger, König, Israels Hort und Erlöser!

השכיבנו Laß, Ewiger, unser Gott, uns niederlegen in Frieden, und laß uns wieder aufstehen, unser König, zum Leben; breite über uns aus die Hütte Deines Friedens, vervollkommne uns durch Deinen guten Rath, und hilf uns um Deines Namens willen. Beschütze uns, wende von uns ab Feind, Pest, Schwert, Hunger und Kummer, entferne jeden Widersacher, vor unserem Angesichte und in unserem Rücken, und birg uns unter dem Schatten Deiner Flügel; denn Du, o Gott, bist unser Hüter und Retter; Du, o Gott, bist ein gnädiger und barmherziger König! Behüte unsern Ausgang und unsern Eingang zum Leben und zum Frieden, von nun an bis in Ewigkeit. Breite über uns aus die Hütte Deines Friedens!

אז Dort erbebten jene hastigen Richter, Zank und Hader überfiel sie, als Du Deine Geheiligten (Israel) hingeführt nach ihren Ruhestätten. „Der Ewige regiert immerdar!" Er, der bewahret das Heil seiner Getreuen.

Gelobt seist Du, Ewiger, der die Hütte des Friedens ausbreitet über uns, über sein ganzes Volk Israel und über Jerusalem!

Am Sabbath. ושמרו Die Kinder Israels sollen den Ruhetag beobachten, daß sie den Ruhetag bei allen ihren Nachkommen halten als einen ewigen Bund. Zwischen mir und den Kindern Israels sei er ein Zeichen für ewig; denn in sechs Tagen hat der Ewige den Himmel und die Erde geschaffen, und am siebenten Tage hat er geruht und gefeiert.

וידבר Mosche machte die Feste des Ewigen den Kindern Israels bekannt.

מִי כָמֹכָה מִשְׁגָּב לְעִתּוֹת בַּצָּרָה׃
נָטִיתָ נוֹאֲצֵיךְ בְּזַעַם וְעֶבְרָה׃
נָחִיתָ סְגֻלָּתֵךְ בְּזֹרוֹעַ גְּבוּרָה׃
שָׁמְעוּ עַמִּים גְּאֻלָּתֵךְ לְהַגְבִּירָה׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ צוּר יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ׃

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים, וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ, וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן, וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵנוּ וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה, וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ׃

אָז נִבְחֲלוּ פְּחוּזֵי דִינִים׃
תִּפֹּל עֲלֵיהֶם צְוָחוֹת וּמְרָנִים׃
תְּבַאֲמוּ קְדוֹשֶׁיךָ רֶגֶשׁ מְעוֹנִים׃
יְיָ יִמְלֹךְ שׁוֹמֵר תְּשׁוּעַת אֱמוּנִים׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָיִם׃

נוסח: וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם׃ בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִוא לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְיָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ׃

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־מֹעֲדֵי יְהוָה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃

Der Vorbeter spricht das ganze Kaddisch.

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn, wie Du verheißen hast. Gedenke Deiner Huld, o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen.

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und bei'm Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Herr, öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe — König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt! Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeglichen Tag. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃
יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ
בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ
אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן׃

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל
לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃ אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ
וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ
מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, (Sabbathtage zur Ruhe und) Feiertage zur Freude, Feste und Wonnezeiten zur Fröhlichkeit, (diesen Sabbath und) dieses Mazzothfest, den Zeitpunkt unserer Befreiung, (in Liebe) zur Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Egypten.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, möge aufsteigen, vor Dich kommen und zu Dir gelangen, gefällig und angenehm aufgenommen werden unser Andenken und unser Gedächtniß — das Andenken unserer Väter, das Andenken des Messias, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, das Andenken Jerusalems, Deiner heiligen Stadt, und das Andenken Deines ganzen Volkes, des Hauses Israel — zur Rettung und zum Heile, zur Huld, zur Gnade und zum Erbarmen, zum Leben und zum Frieden an diesem Tage des Mazzoth-Festes. Gedenke unser, Ewiger, unser Gott, zum Guten, erinnere Dich unser zum Segen und hilf uns zur Glückseligkeit! Begünstige und begnadige uns durch Verheißung von Heil und Erbarmen, erbarme Dich unser und hilf uns! — Auf Dich allein sind unsere Augen gerichtet, denn Du, o Gott, bist ein gnädiger und erbarmungsvoller König!

והשיאנו Laß uns empfangen, Ewiger, unser Gott, den Segen Deiner Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, wie Du wohlwollend uns zu segnen verheißen hast. (Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Antheil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, (in Liebe und Wohlgefallen,) in Freude und Wonne (Deinen heiligen Sabbath und) Deine heiligen Feste genießen, damit in Dir sich freue Israel, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath,) Israel und die Festes-Zeiten.

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שַׁבָּתוֹת לִמְנוּחָה וּמוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זְמַן חֵרוּתֵנוּ בְּאַהֲבָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵיטָה וּלְטוֹבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לזכת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִּמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

והחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen die Dir anvertraut sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unaussprechlichen Wohlthaten, die Du uns zu jeder Zeit — Abends, Morgens und Mittags — erweisest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

ועל Für dies Alles sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und Alles, was lebt, soll Dir danken und preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe bist Du. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

שלום Frieden in Fülle verleihe Deinem Volke Israel in Ewigkeit; denn Du, o König, bist der Herr alles Friedens. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen! Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel segnet mit Frieden!

אלהי Mein Gott! bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen vor Betrüglichreden! Laß meine Seele gegen meine Lästerer gelassen und gegen Jeden geduldig sein, wie Staub der Erde. Erschließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerstöre die Pläne aller derer, die Böses wider mich sinnen und vereitle ihre Gedanken. Thue es um Deines Namens willen, thue es um Deiner Rechten, thue es um Deiner Heiligkeit, thue es um Deiner Lehre willen. Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beistehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! — Der da Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel; darauf sprechet: Amen!

Möge es Dein Wille sein, o Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, den heiligen Tempel bald, in unseren Tagen, wieder zu erbauen, daß Jeder seinen Antheil an Deinem Gesetze nehme!

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ: וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי
בִשְׁמַיָּא וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:
יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־
יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

סדר קדוש.

Nach dem Abendgebet wird vor עלינו über einen Becher Wein das Kiddusch-Gebet gesprochen. (Auch zu Hause spricht man dasselbe vor der Mahlzeit, woselbst man jedoch an einem Sabbath noch ויכלו u. s. w. vorsetzt).

סברי מרנן ורבנן ורבותי.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרִי הַגָּפֶן:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־
עָם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל־לָשׁוֹן וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו. וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ו)מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה
חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם השבת הזה ואת יום

חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זְמַן חֵרוּתֵנוּ

באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם. כִּי בָנוּ
בָחַרְתָּ וְאוֹתָנוּ קִדַּשְׁתָּ מִכָּל־הָעַמִּים ושבת ומוֹעֲדֵי
קָדְשֶׁךָ באהבה וברצון בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן הִנְחַלְתָּנוּ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ השבת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

ספירת העמר.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל סְפִירַת הָעֹמֶר:

הַיּוֹם שִׁשָּׁה יָמִים לָעֹמֶר:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Am Sabbath wird ויכלו und טעם אבות gebetet.

וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־
מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ
אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

בָּאנּ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי
יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

מָגֵן אָבוֹת בִּדְבָרוֹ מְחַיֵּה מֵתִים בְּמַאֲמָרוֹ הָאֵל
הַקָּדוֹשׁ שֶׁאֵין כָּמוֹהוּ הַמֵּנִיחַ לְעַמּוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קָדְשׁוֹ
כִּי בָם רָצָה לְהָנִיחַ לָהֶם לְפָנָיו נַעֲבוֹד בְּיִרְאָה
וָפַחַד וְנוֹדֶה לִשְׁמוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מֵעִין הַבְּרָכוֹת
אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַשָּׁלוֹם מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וּמְבָרֵךְ שְׁבִיעִי
וּמֵנִיחַ בִּקְדֻשָּׁה לְעַם מְרֻשְׁנֵי עֹנֶג זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ קַדְּשֵׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ
בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי
שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זָכוֹר וְשָׁמוֹר בְּדִבּוּר אֶחָד נֶאֱמְרוּ נֶאֱמָנִים וְקַיָּמִים עָלֵינוּ לְעוֹלָם:
יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ
בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ
אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ:

הָאֵל

Gott,

בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ: הַגָּדוֹל
בְּכְבוֹד שְׁמֶךָ: הַגִּבּוֹר לָנֶצַח
וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרְאוֹתֶיךָ: הַמֶּלֶךְ
הַיּוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא:

שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם
וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ. וְכָתוּב
רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ
לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה:

בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְהַלָּל.
וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ.
וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְרוֹמָם.
וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְקַדָּשׁ:

וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאַר
שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר
שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל הַיְצוּרִים
לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל
לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר
לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל־
דִּבְרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד
בֶּן־יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ:

allmächtig durch Deine Kraft — groß in der Herrlichkeit Deines Namens — allgewaltig in Ewigkeit und furchtbar in Deinen furchtbaren Thaten — König, der da thronet auf hohem und hochherrlichem Throne —

שוכן Bewohner der Ewigkeit, Erhabener, Heiliger ist sein Name! — Und also steht geschrieben: „Frohlocket, ihr Gerechten, in dem Ewigen, den Redlichen geziemet Lobgesang!“

Durch den Mund der Redlichen wirst Du gepriesen, und durch die Worte der Gerechten gesegnet!

Durch die Zunge der Frommen wirst Du erhoben, und in der Mitte der Heiligen geheiligt!

Und in den Versammlungen der Myriaden Deines Volkes, des Hauses Israel, wird Dein Name, o König, im Jubel gepriesen, in jeglichem Geschlechte. Denn so ist es die Pflicht aller Erschaffenen, Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, zu danken, Dich zu loben und zu preisen, zu rühmen und zu erheben, zu verherrlichen und zu verehren, zu feiern und zu besingen nach allen den Lieder- und Sangesweisen Davids, des Sohnes Isai, Deines Knechtes und Gesalbten.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל, לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר
בְּרֵאשִׁית, שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת, וְלֹא שָׂמָנוּ
כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה, שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ
כְּכָל־הֲמוֹנָם. וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי
מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא
נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ, וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל,
וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ, אֵין עוֹד.
אֱמֶת מַלְכֵּנוּ, אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ
הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת, אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת
עֻזֶּךָ, לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת
יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר
יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ. לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ.
יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ
תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ.
וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל
מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלֹךְ עֲלֵיהֶם, מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי
הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא, וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד.
כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ, יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר,
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

קדיש יתום, אדון עולם.

ישתבח Gepriesen in Ewigkeit sei Dein Name, unser König, allmächtiger, großer und heiliger Regent, im Himmel und auf Erden! Ja, Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, geziemet Lied und Preis, Lob und Sang, Macht und Herrschaft, Sieg, Größe und Stärke, Ruhm und Herrlichkeit, Heiligung und Huldigung, Lobeserhebungen und Danksagungen von nun an bis in alle Ewigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, allmächtiger König, groß im Ruhme, gewaltig im Lobe, Meister in Wunderwerken, waltend in Erhabenheit, der an Lobgesängen Wohlgefallen hat — Herr! Gott! Allbelebender!

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

יעתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast! Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und bei'm Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Der Vorbeter ruft laut:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde:

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der das Licht gebildet und die Finsterniß geschaffen, der Frieden stiftet und Alles hervorbringt.

Während dessen betet die Gemeinde leise:

Gepriesen und gerühmt, verherrlicht, hochgelobt und erhaben ist der Name des Königs aller Könige, des Heiligen, gelobt sei er! Er ist der Erste und er ist der Letzte, und außer ihm gibt es keinen Gott. Macht ihm Bahn, ihm, der in den Wolken fährt, sein Name ist Jah, frohlocket vor ihm! Erhaben ist sein Name über alles Lob und allen Preis. Gepriesen sei der Name seiner verherrlichten Majestät in Ewigkeit! Hochgepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit!

אור Das ewige Licht — im Schatze des Lebens aufbewahrt — die Himmelsleuchten rief aus dem Dunkel Er hervor, und sie entstanden.

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה
וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל
בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי
זִמְרָה מֶלֶךְ אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹּחַ אֲדָנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ
בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דִי־כָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ:
אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא. יִתְבָּרַךְ
וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא: בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא
וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

דער פֿאָרבעטער רופֿט ווידער: וואָהרענד דער פֿאָלגענדער בעטעט דיזן גענויגט:

ק׳ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר
וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו
אֵין אֱלֹהִים סְלַח לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ
שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם
עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה:
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

ק״ח

מ׳ בָּרְכוּ אֶת יְיָ הַמְבֹרָךְ:
בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעֹלָם וָעֶד:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר
אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה
שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת־הַכֹּל:

אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים אוֹרוֹת מֵאֵפֶל אָמַר וַיֶּהִי:

*) Am Sabbath wird in den meisten Gemeinden das Untenstehende gebetet.

וישע Er, der die Himmelslichter erhellt, rettete die aufblühende Rose (Israel), bewahrte sie wie des Auges Bild, als Gefahr im Rücken drohete, als Israel auszog aus Mizrajim. Er sah des Unterdrückers steigenden Stolz und beschloß, mit geschwungener Hand die Bedrückten zu befreien, Jakobs Haus vom Barbarenvolke. Damals sangen ihm der Sanftmüthige (Mosche) und sein Chor ein heiliges Lied, besangen seiner Allmacht Rechte, den Arm seiner Heiligkeit; da ward Jehuda sein Heiligthum.

Verherrlicht

*) Am Sabbath.

אהוביך Deine Lieblinge lieben Dich aufrichtig; singen Dein Lied Dir, nach ihnen erst beeilen sich die Engel! שיר השירים. Das für alle Zeiten bestimmte Gesetz wurde von Mund zu Mund übertragen, seine Lehren sind angenehm: ישקני מנשיקות. Als Du Deiner Menge Wunder erzeigtest, flohen die Mächtigen (Gewässer) vor Dir, auf dem Festlande verehren Dich Deine Huldiger[1]) לריח שמניך. Die von Mutterleib Erwählten, fleheten Dich an; versammelten sich, Deine Worte zu empfangen: mit Liebe brachtest Du in Dein Gemach mich: משכני אחריך. Er erzog und erhob mich nach Wohlgefallen; ich wurde beliebt durch's Beobachten des Gesetzes, fehlte aber, als ich den Zaun durchbrach[2]): שחורה אני ונאוה. Von den Zinnen der Paläste der Stadt stürzte ich herab, konnte nicht mehr herrschen; gedenke aber stets meines lebenden Erlösers: אל תראוני שאני שחרחרת. Ich sprach zu meinem Schöpfer, sein Dasein im Lichte mir begreiflich zu machen; o, befreie und erlöse mich mein Liebling: הגידה לי! Erkenne die Wege der

Ahnen

[1]) Nach Jes. 24, 15.

[2]) Als man nämlich das goldene Kalb göttlich verehrte.

*) פֿאָלגט דער זיעבעניטע טהיל פֿון שבת הח"מ גענומען, ווען דער יוצר מוכטעניטטעהעט.
אופן מוכד זולת פֿון שבת הח"מ גענומען, ווען היער מוכטעניטטעהעט.
קרובץ הטורים מתום שמעון בר יצחק חזק ואמץ אמן, מלא קרובץ כל מרוז
תיכה לאת מרובץ פסוקי זימרת היס וסיפו ל' המזמור בנאת ישראל וגו'.

וַיּוֹשַׁע שׁוֹשַׁנֵּי פֶּרַח מַזְרִיחַ מְאוֹרַיִם. שְׁמָרָם כְּאִישׁוֹן
כְּרָדָפוּ אֲחוֹרַיִם. בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם: וַיַּרְא מְשִׁפַּת
מִסְתּוֹלֵל בּוֹ לְהַלְעִיז. מְמָשְׁךְ מִפֶּרֶךְ בְּיָד רָמָה לְהָעִיז.
בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לֹעֵז: אָז יָשִׁיר עָנָו וְסִיעָתוֹ לְהַקְדִּישׁוֹ.
עִוּוּז יְמִינוֹ וְזֹרוֹעַ קָדְשׁוֹ. הָיְתָה יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ:

שמך

יוצר לשבת חול המועד.

*) ע"פ א"ב מרובע קרובץ המרוזים, וקרובץ המרוזים הנכנים מתום
שמעון בר יצחק יגדל בתורה וכמלות וכמעשים טובים חמן סלה.

אָהוּבֵיךְ אֲהֵבוּךְ מֵישָׁרִים. שִׁירָתֵךְ נוֹגְנִים וְשׁוֹרְרִים.
אַחֲרֵימוֹ קִדְּמוּ שָׂרִים. שִׁיר הַשִּׁירִים: אֱמוּנַת עִתֵּי חֲקוֹת.
מִפֶּה אֶל פֶּה נֶעְתָּקוֹת. אֲמָרוֹתָיו חֵיק מַמְתִּיקוֹת. יְשַׁקֵּנִי
מִנְּשִׁיקוֹת: בֶּעָשׂוֹתְךָ נוֹרָאוֹת לַהֲמוֹנֵיךְ. עַזִּים נָסוּ מִפָּנֶיךְ.
בָּאוּרִים כִּבְּדוּךְ מְרַנְּנֵיךְ. לְרֵיחַ שְׁמָנֵיךְ: בְּחוּרֵי רַחֵם
מְשַׁחֲרֵיךְ. וְעָדוּ לִקְרַאת דְּבָרֵיךְ. בְּאַהֲבַת הֶבְיאֵנִי חֲדָרֵיךְ.
מָשְׁכֵנִי אַחֲרֵיךְ: גְּדָלַנִי וְרוֹמְמַנִי לְתַאֲוָה. נִנְעַמְתִּי בְּשִׁמּוּר
מִצְוָה. גָּדֵר בְּשׂוּמִי עַוָּה. שְׁחוֹרָה אֲנִי וְנָאוָה: גַּפֵּי מְרוֹמֵי
קֶרֶת. בְּרִרְתִּי מִהְיוֹת גִּבֶּרֶת. גְּאָלַי חַי אֲנִי מַזְכֶּרֶת. אַל
תִּרְאֻנִי שֶׁאֲנִי שְׁחַרְחֹרֶת: דְּבַרְתִּי בְּפִי לְמְחוֹלְלִי. רִבְצוֹ בְּצִלַּהַר
לְהַשְׂכִּילִי. דּוֹדִי פִּזַּר וְגָאֲלִי. הַגִּידָה לִי: דַּרְכֵי הוֹרִים דָּעִי.

יונקת

שמך Verherrlicht über Alles werde Dein Name, und geheiligt; Dein Thron ist in jener Höhe, Dein Weg in Heiligkeit! Dein Zeugniß ist zuverlässig, Deinen Tempel zieret Heiligkeit, Allheiliger!

עוי Mein Sieg, mein Saitenspiel ist Jah! so sang ihm sein Chor. Huld lobsingt ihm und Majestät Israel sein Reich. Der Ewige offenbarte sich seinem Volke zum Schutze; fließendes Gewässer stand aufrecht wie eine Wand, das Meer sah es und floh! Des Treulosen (Paraoh) Kriegsgespann sank in's Schilfmeer und in den Nilfluß. Entflammt war des Ewigen Zorn über Ströme, da wirbelten sie, der Jordan wich zurück, Fluthen sprudelten, Wogen erbrausten;

Am Sabbath.

Ahnen, den Genuß meiner lieblichen Pflanzung (die Thora); mache mir bekannt (der Gelehrten) Wohnplätze: אם לא תדעי. Ich zeigte (spricht Gott) besondere Wunder, als ich zur Rettung meiner Freundin auszog, führte irre Egyptens Volksmenge: לסוסתי. Schmückte mich mit herrlichen Kronen, mit den Kostbarkeiten der entblößten Egypter; hielt das bei den Stücken (mit Abraham) geschlossene Bündniß: נאוו לחייך בתורים. Ich näherte dich mit Liebe mir: ließ aus einer Flamme eine Stimme dir verkünden, und du wurdest mit einem glänzenden Diadem geschmückt: תורי זהב. Das Volk, welches ich erwählte, verlor aber seinen Verstand, und vertauschte die Majestät seines Beschützers: עד שהמלך במסבו. (Ich sprach jedoch:) erbarmungsvoll will ich den Zorn unterdrücken, die begangene Sünde jedoch bewahren[1]) und jene thörichte Schandthat beseitigen: צרור המור. Mosche hielt den Grimm zurück, erwirkte schimpflichem Laster Versöhnung, schrieb es zum Andenken in's Buch: אשכול הכפר. Der Arzt (Gott) beförderte die Heilung den mit silbernen Fittigen Geschützten, die von Sanftmuth und Güte triefen: הנך יפה. Der Allgnädige verleihet (dem Menschen) den Mund (zum Bekennen), erbarmt sich im Zorn; der Ewiglebende sieht das Verborgene: הנך יפה. Der Palast der Weltstützen hatte die Form des im (Monat) Ethon vollendeten Tempels[2]), die Zierde meines gelenkigen Armes: קורות בתינו ארזים. Sie duldete das mächtige Joch (in Egypten), gab ihre Hoffnung nicht auf, darum wurde sie mit allen verborgenen und verwahrten Schätzen ausgestattet: אני חבצלת. Der Würdige war wie ein angenehmes Opfer geliebt durch das Bitten und Flehen der Seufzenden; er (Gott) nahm sich

ihrer

---

1) S. 2. B. M. 32, 34. 2) S. 1. Kön. 8, 2.

שִׁמְךָ עַל כֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ. מוֹשָׁבְךָ בָּרוּם וְהִלּוּכְךָ
בַּקֹּדֶשׁ. עֵדֻתֵיךָ נֶאֱמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה קֹדֶשׁ. קָדוֹשׁ:
עָוִי וְזִמְרָת יָהּ שׁוֹרְרוּ לוֹ מַקְהֲלוֹתָיו. וְשִׁוּוּ הוֹד וְהָדָר
בִּתְהִלּוֹתָיו. יִשְׂרָאֵל מַמְשְׁלוֹתָיו: יְיָ נִגְלָה לְעַמּוֹ הֱיוֹת
מָנוֹס. נוֹזְלִים צָגוּ כְּמוֹ גֵד לִכְנוֹס. הַיָּם רָאָה וַיָּנוֹס:
מַרְכְּבוֹת בּוֹגֵד בָּלָעוּ בְּסוּף וְשִׁיחוֹר. בִּנְהָרִים חָרָה
אַפּוֹ וְנֶהֱפְכוּ סְחַרְחוֹר. הַיַּרְדֵּן יִסֹּב לְאָחוֹר: תְּהֹמֹת
רגזו

יוצר לשבת חול המועד.

יוֹנֶקֶת חֶמֶד מַטָּעִי. דִּירַת מִשְׁכְּנוֹתָם תִּדְרָעִי. אִם לֹא תֵּדָעִי:
הַפָּלֵא וָפֶלֶא הֶרְאִיתִי. צֵאתִי לְיִשַּׁע רַעְיָתִי. הֲמוֹן לוּדָה
הִתְעֵיתִי. לְסִפְתִּי: הָקְשַׁרְתִּי יָפִי כְתָרִים. חֶמְדַּת נִצּוּל
מִצָּרִים. הַקִּימוֹתִי בְּרִית בָּתָרִים. נָאוּ לְתָיְכָךְ בַּתּוֹרִים:
וְאֵלַי קִרַבְתִּיךְ בְּאַהֲבָה. קוֹל הִשְׁמַעְתִּיךְ מִלַּהַב. וַתַּעֲדִי עֲדִי
מָצָהַב. תּוֹרִי זָהָב: וְעִם בָּחַרְתִּי בּוֹ. יָצָא שֹׁכֶל מִלִּבּוֹ.
וְהֵמִיר כְּבוֹד מִשְׁגַּבּוֹ. עַד שֶׁהַמַּלְךָ בְּמִסְבּוֹ: זַעַף אֶשָּׂא
לְכֶמוֹר. גַּעַל פֶּשַׁע לִשְׁמוֹר. זִמַּת אִוֶּלֶת לְזָמוֹר. צְרוֹר הַמֹּר:
זַעַם עָצַר עִפָּר. דּוֹפִי צַחַן כִּפֶּר. זִכְרוֹן כָּתוּב בַּסֵּפֶר. אֶשְׁכֹּל
הַכֹּפֶר: חֹבֶשׁ חָשׁ וּתְרוּפָה. לְכַנְפֵי כָסֶף נֶחְפָּה. הֵן וָחֶסֶד
מָרְעָפָה. הִנֵּךְ יָפָה: חַנּוּן מֵשִׂים פֶּה. בִּרְגָז רַחֵם מְצַפֶּה.
חַי סֵתֶר צוֹפֶה. הִנֵּךְ יָפָה: טִירַת מְצוּקֵי נֶעֱזָים. תֹּאַר
אֵיתָנֵי חֲרוּזִים. טֶכֶס זְרוֹעֵי מָפְזָיִם. קוֹוֹת פָּתִינוּ אֲרָזִים:
שַׂרַח עַל סוֹבֶלֶת. וְלֹא נִכְוָבָה תּוֹחֶלֶת. טָמוּן וְסָפוּן
מְנֻצָּלֶת. אֲנִי חֲבַצֶּלֶת: יָקָר נֶעֱרַב כְּנִיחֹחִים. רַהַשׁ תַּחַן

נאנחים

sie schauten Deinen Zornblick, die Gewässer, und erbebten. Die Berge sprangen wie Widder. Deine Rechte beschleunigt Rettung zur Gnadenzeit; die Berge taumeln, ihre Pfeiler wanken, und Hügel sprangen wie junge Lämmer! Deine Allgerechtigkeit hat den Untergang jener (Egypter) beschlossen; nun ließest Du die Tiefe austrockenen und hemmtest der Flüsse Lauf. Was war dir, o Meer, daß du flohst? — Ein mächtiger Sturm wirbelte die Fluthen auf; sie bildeten eine Mauer und bahnten Deinem Volke Durchgänge — der Jordan wich zurück! Kaum hatte der König (Pharaoh) den Wunsch geäußert, schon versammelten zur Verfolgung sich die thörichten Fürsten, und gaben ihr

Am Sabbath.

ihrer an im Thale Kasluchim (Egypten): כשושנה בין החוחים. Die den Berg (Zion) auf kurze Zeit geerbt, erkannte er und liebte sie von Jugend an; Alt und Jung erkannten seine Einheit: כתפוח בעצי היער. Er verpflegte mich in der schauerlichen Wüste und als die Schuld bezahlt war, brachte er mich in ein bewohntes Land: הביאני אל בית. Schmückte mich mit der Lehre, die auf siebenzig Arten erläutert werden kann; das Forschen in derselben und nicht das Schweigen gereicht ihnen zur Ehre: סמכוני באשישות. Er ließ mich nicht rettungslos, mein Schild und mein Aufrichter! obschon die Ludier (Egypter) mich barbarisch behandelten: שמאלו תחת לראשי. Den Zeitpunkt eurer Rettung zu beschleunigen, wo ihr eurer Fesseln los werden sollt? nein, abwarten sollt ihr die heranrückende Zeit: השבעתי אתכם. Von den Leiden der von meinem Herrscher mir auferlegten Bürde befreite mich der Schöpfer, mein Erlöser, schickte schleunige Hilfe mir: קול דודי. Kürzte ab die meinem Vater bestimmte Zeit[1]), um mein Leiden zu heilen: beeilte sich, mich zu lieben: דומה דודי לצבי. Uebervoll war das Maaß meiner Bedrücker, und meine Zeit rückte heran: laß mich ziehen und geehrt sein: ענה דודי Zertrümmert war das Joch: nichts mangelte; der redliche Hirt (Mosche) siegte: כי הנה הסתו עבר. Des Wunders Gebieter (Mosche und Aharon) waren erschaffen, redliche Dolmetscher genannt; es staunten die Abtrünnigen, als sie das sahen: הנצנים נראו. Umringt (sprach Gott

[1]) Indem nämlich dem Abraham verheißen wurde, seine Kinder werden 400 Jahre das egyptische Joch tragen müssen.

רָגְזוּ וַיֶּהֱמוּ גַּלִּים. רָאוּךָ מַיִם מֵאֵימָתֶךָ חָלִים. הָרָרִים
רָקְדוּ כְאֵילִים: יְמִינְךָ יֵשַׁע הָחִישָׁה בְּעֵת רָצוֹן.
יִרְעֲשׁוּ הָהָרִים וַעֲמוּדֵיהֶם יִתְפַּלָּצוּן. גִּבְעוֹת כִּבְנֵי צֹאן:
וּבְרֹב צִדְקָתְךָ מַפַּלְתָּם תִּקְנוֹם. צוּלָה חֲרָבָה וַנַּהֲרוֹתֶיהָ
תֵּאָנֹוסִי. מַה לְּךָ הַיָּם כִּי תָנוּס: וּבְרוּחַ חֲזָקָה סֵעַרְתָּם
סְחַרְחוֹר. חוֹמָה וּמִסְלָה לְעַמְּךָ תִּבְחוֹר. הַיְרֵדֵן תִּסֹּב
לְאָחוֹר: אָמַר קִבֵּץ כְּעָמִיר שָׂרֵי אֱווילִים. קָלַע נַפְשׁוֹתָם

הפצו

יוצר לשבת חול המועד.

נֶאֱנָחִים. יְדָעָם בְּגִיא כַּסְלוּחִים. כְּשׁוֹשַׁנָּה בֵּין הַחוֹחִים:
יוֹרְשֵׁי הַר לְמִצְעָר. הַכִּיר וְאָהַב מִנְעָר. יְחַדּוּהוּ וְקִנְקֵן וְנַעַר.
קְתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיָּעַר: כִּלְכַּלְנִי בְּצֵיָה מְסֻבֶּכֶת. וְנִפְרַע נְשִׁיוֹן
מַגֶּפֶת. כִּנְּסַנִי לְאֶרֶץ גּוֹשָׁבֶת. הֵבִיאַנִי אֶל בֵּית: כִּלְלַנִי
בְּעוֹז מִדְרָשׁוֹת. בְּשִׁבְעִים פָּנִים נִדְרָשׁוֹת. כְּבוֹדָם חָקוֹר
מִלַּחֲשׁוֹת. סַמְּכוּנִי בָּאֲשִׁישׁוֹת: לֹא עָזָבַנִי לְנַפְשִׁי. מָגְנִי
וּמֵרִים רֹאשִׁי. לוֹדִים מֵרְדוּ בְּקוֹשִׁי. שְׁמָאלוֹ תַּחַת לְרֹאשִׁי:
לְנַחֵץ קֶץ יְשֻׁעָתָם. צֵאת מֵאֵסֶר כִּבְלֵיהֶם. לְהַמְתִּין בֹּא
עִתָּם. הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם: מְסֻבָּל עַל רוֹדִי. וְעָדַנִי צוּר
פּוֹדִי. מְמַהֵר יֶשַׁע בַּעֲדִי. קוֹל דּוֹדִי: מְקַצֵּר זְמָן אָבִי. תֵּת
צָרִי לְמַכְאוֹבִי. מְרַלֵּג מְקַפֵּץ לְהַאֲהִיבִי. הוֹמֶה דּוֹדִי לִצְבִי:
נִגְדָּשָׁה סְאַת שׁוֹרֲדִי. וְהִגִּיעַ עֵת מוֹעֲדִי. נִסְעִי נָא וְהָבְרִי.
עָנָה דּוֹדִי. נִגְדַּע עַל וְנִשְׁבָּר. בְּאֵין מַחְסוֹר דָּבָר. נֶאֱמָן
רוֹעֶה גָּבָר. כִּי הִגִּיד הַפְּתָרוֹ עָבָר: שָׂרֵי מוֹפֵת נִבְרָאוּ. מְלִיצֵי
יֹשֶׁר נִקְרָאוּ. סוֹרְרִים תָּמְהוּ כָּרָאוּ. הַנִּצָּנִים נִרְאוּ: סַבּוּ

עגלה

Leben hin, um den Wunsch des Tyrannen zu erfüllen. Ihr springet wie Widder, ihr Höhen, Du aber ließest Deinen Zorn wider sie entflammen; er verzehrte von innen und außen, der Erde Enden wankten, die Hügel zitterten wie junge Lämmer! Wer wie Du beugt mit Macht des Tyrannen Triumph? Du hast Deinen allgewaltigen Arm gezeigt, die Erde wankte! Vor dem Herrn erbebte die Erde! Du schleuderst Geschoß, er durchbohrte des Heeres Haupt, Städte und Festungen vermoderten vor dem Gotte Jakobs. Aber Dein vielgeliebtes Volk hast Du geleitet, geführt, Du entzogst ihrem Munde nicht die Himmelskost und wandeltest den Fels in Wasser! Deine Allmacht

---

Am Sabbath.

Gott) das Kalb[1]) und seine Würger, zerhauet deren Taue und Anker, damit im Rohr (Schilfmeer) ihr Schlacken verschwinde: התאנה הנטה פניה. Damit bei der Gesetzgebung sich Niemand ereifere[2]), wurden sie an der Seite (des Berges) begrenzt, mußten in der Schnur bleiben, um nicht gesteinigt zu werden[3]): יונתי בחגוי הסלה. Die Ungerechten (Amalekim) wurden erschlagen hingeschleudert, die Abkömmlinge der ohnmächtigen Scorpionen wollten dem Geschwächten nachsetzen: אחזו לנו שועלים. Er (Gott) dehnte eine Wolke aus, um mich zu schützen, erleuchtete in der Nacht mein Licht, speiste mich mit dreifachen Kostbarkeiten[4]); דודי לי. Dahin war das Verdienst, als ich mich dem einem angeblasenen Schlauch ähnlichen (Kalbe) anfügte; befürchtete von Geschwulst und Ausschlag heimgesucht zu werden: עד שיפוח. Ich bemerkte Traurigkeit in mir, indem der Allmächtige von mir entfernt war, stellte ich meinen Liebling aufzusuchen: על משכבי. Der Bote (Mosche) sollte flehend aufsteigen, um den Zahllosen Versöhnung auszubitten und inbrünstig zu flehen: אקומה נא. Die mit Thumim und Urim geschmückten Leviten verbanden sich und machten sich auf, die Einfältigen niederzuhauen: מצאוני השומרים. Der Erhabene nahm mein Gebet auf, vergab mein begangenes Laster, residirte dann wieder in meiner Gemeinde: כמעט שעברתי. Seht, ich habe euch erwählt, beschleunigt nicht euern Auszug, wartet in der Wüste euere Zeit ab: השבעתי אתכם. Erhoben ward

das

1) Egypten, vergl. Jerem. 46, 20.

2) D. h. damit sich keiner mit Gewalt dem Sinai annähere.

3) S. 2. B. Mos. 19, 13.

4) Nämlich mit Manna, Wachteln und Wasser.

חֻפְצוּ לְהַשְׁלִים. הֲדָרִים תִּרְקְדוּ כְּאֵילִים: נָשַׂפְתָּ חֲמָתְךָ תִּבְעַר פְּנִימִי וְחִיצוֹן. חֻלַּד הִתְפּוֹרָרָה תָּוֶךְ וְקִיצוֹן. גְּבָעוֹת כִּבְנֵי צֹאן: מִי כָמֹכָה וְמִיר עָרִיצִים יַעֲנֶה בְּמֶרְץ. זְרוֹעֲךָ חָשַׂפְתָּ וְהִתְמוֹטְטָה הָאָרֶץ. מִלִּפְנֵי אָרוֹן חוּלִי אָרֶץ: נָטִיתָ קַשְׁתְּךָ רֹאשׁ פְּרָזָיו לִנְקוֹב. קְרִיוֹת וּמִבְצָרִים נֶחֱשְׁבוּ לִרְקוֹב. מִלִּפְנֵי אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: נָחִיתָ וְנֶהֱלַמְתָּ עַם עָמוּסֵי מֵעִים. וְלֹא מָנַעְתָּ מִפִּיהֶם דְּגַן שָׁמַיִם. הַהֹפְכִי הַצּוּר אֲגַם מָיִם: שָׁמְעוּ אָמְצֶךָ

כל

יוצר לשבת חול המועד.

עֶגְלָה הוֹרְגֶיהָ. עֲבוֹתֶיהָ לְקַצֵּץ וְעוּגֶיהָ. סוּף לְהַשְׁבִּית סִיגֶיהָ. הַתְּאֵנָה חָנְטָה פַּגֶּיהָ: עוֹז תּוּשִׁיָּה מִלְגַלַּע. סָבִיב הָגְבְּלוּ בְצָלַע. עָמְדָה בְּמִישׁוֹר מִלְקַלַּע. יוֹנָתִי בְּחַגְוֵי הַסֶּלַע: עֲוִילִים הוּצְעוּ חֲלָלִים. יְצִיאֵי עַקְרַבִּי אֲמָלָלִים. עוֹמְדִים לְזַנֵּב נֶחֱשָׁלִים. אֶחֱזוּ לָנוּ שְׁעָלִים: פָּרַשׂ עָנָן לְהַאֲהִילִי. מַגִּיהַ בְּלֵיל הִלּוּלִי. פְּנוּקִים שָׁלַשׁ הֶאֱכִילִי. הוֹדִי לִי: פְּעֻלַּת שָׁכָר קָפוּחַ. טָפַלְתִּי כְּנֹאד נָפוּחַ. פָּלַצְתִּי בִּשְׁאֵת וְסָפוּחַ. עַד שֶׁיָּפוּחַ: צָפִיתִי עֹצֶב בִּי. וָתִיק רָחַק מִקִּרְבִּי. צַוֹּתִי לְבַקֵּשׁ אוֹהֲבִי. עַל מִשְׁכָּבִי: צִיר עֲלוּת בְּתִחָנָה. בַּקֵּשׁ כְּפוּר לְמִי מָנָה. צְעוֹק וְהַלּוֹת אָנָא. אָקוּטָה נָא: קְשָׁרוּ לְיוֹם קְשׁוּרִים. יוֹפִי תְּמִים וְאוּרִים. קוּמָם לְהַכּוֹת בּוֹעֲרִים. מְצָאוּנִי הַשֹּׁמְרִים: קִבֵּל מָרוֹם תְּפִלָּתִי. מָחַל פְּשַׁע חַטָּאתִי. קְרֻבָתוֹ שֶׁת בַּעֲדָתִי. כְּמַעַט שֶׁעָבַרְתִּי: רְאוּ בָּחַרְתִּי בָכֶם. אַל תְּנַחֲצוּ יְצִיאַתְכֶם: רְאוֹת בְּצִיָּה עִתּוֹתֵיכֶם. הִשְׁבַּעְתִּי

אתכם

vernahmen die Landesfürsten, hörten Deiner Majestät Ruhm über Erd' und Himmel, wie Du verwandelt Kieselstein in Quellen! Ja, unseren Vätern warst du gewogen, sie fanden unter Deinem Schatten Schutz. O, schaue doch Dein Volk, uns alle an; nicht unsertwillen, Ewiger, nicht unsertwillen! Verordne Hilfe für Jakobs Söhne, daß sie im Tempel Dir ehrfurchtsvoll dienen mögen! Ja, Deinem Namen gib die Ehre! Bring' sie hin vereint, in jenen Sitz, den Du zur Wohnung Dir eingerichtet, pflanze sie in Dein anmuthiges, heiliges Erbgebirge ein, um Deiner Güte, um Deiner Treue willen. Ewiger! Die Deiner harren, unterwerfen willig sich dem Dienste Deiner

---

Am Sabbath.

das Horn (Glück) der Auserwählten, sie zogen paniert aus der Wüste; Fürsten beriethen mit einander, wer hinauf ziehen soll. Er (Gott) residirte unter dem Menschen, sein Glanz wurde in Zion gekrönt, wo er seinen Grundstein gelegt: הנה מטתו. Daselbst Freuden- und Ganzopfer zu bringen, setze die Priester ein, um jeden Morgen und Abend dem Dienste sich zu nähern: כלם אחוי חרב. Bestimmte seine herrliche Lade, um die Gesetztafeln daselbst zu verwahren die von den Cherubim beschattet werden sollen: אפריון עשה לו. Das Zeugniß (die Thora) wurde öffentlich der versammelten Volksmenge gegeben; er stattete geschmackvoll das Gesetzbuch aus: עמודיו עשה כסף.

צאינה So kommt und sehet, schauet die Gesetzeskrone der gekrönten Nation!

Schön bist du, Myrrhe und Weihrauch wird dir gestreuet!

Deine Zähne — es sind die Ordner deiner Gesetzüberlieferungen;

Wie Rosenfaden sind deine Lippen, die von der köstlichen Lehre reden;

Wie David's Thurm bist du mit bewaffneten Helden ausgerüstet;

Deine

כָּל אַפְסֵי תְחוֹמַיִם. אֱדֶר הוֹדְךָ עַל אֶרֶץ וְשָׁמַיִם. בְּתִתְךָ
חַלָּמִישׁ לְמַעְיְנוֹ מָיִם: אָז מָצְאוּ אֲבוֹת חֵן וּבְצִלְךָ לָנוּ.
אָנָּא הַבֵּט נָא עַמְּךָ כֻּלָּנוּ. לֹא לָנוּ יְיָ לֹא לָנוּ: תִּפְלָ
צָרָה בַּעֲדִינָה מֵאֱנוֹשׁ לֶאֱבוֹד. צַוֵּה יְשׁוּעוֹת יַעֲקֹב בְּיִרְאָה
אוֹתְךָ לַעֲבוֹד. כִּי לְשִׁמְךָ תֵּן כָּבוֹד: תְּבֹאֵמוֹ אֲגוּדִים
יַחַד לִמְכוֹן שִׁבְתֶּךָ. וְתִטְעֵמוֹ בְּהַר צְבִי קָדֶשׁ נַחֲלָתֶךָ.
עַל חַסְדְּךָ עַל אֲמִתֶּךָ: יְיָ מְקַוֶּיךָ מְקַבְּלִים עַל מַלְכוּתְךָ
עליהם

יוצר לשבת חול המועד.

אֶתְכֶם: רָמָה קֶרֶן סְגֻלָּה. מִמִּדְבָּר יָצְאָה נִדְגָּלָה. רוֹזְנִים
נוֹסְדוּ לְמַלָּלָה. מִי זֹאת עֹלָה: שִׂבְּכֵן בָּאָדָם שִׁכְנָתוֹ. נִכְלְלָה
מִצִּיּוֹן יְפֵעָתוֹ. שִׁתַּת אֶבֶן שְׁתִיָּתוֹ. תִּגַּה מִשְׁתּוֹ: שְׁלָמִים
וְעוֹלוֹת לְקָרֵב. סֵדֶר בִּקֵּר וָעֶרֶב. שָׁת כֹּהֲנֵי לְהִתְקָרֵב.
בְּלֹם אֶחָזֵי חֵרֵב: תִּכֵּן אַרְזוֹן מִכְלוֹלוֹ. לְוִחוֹת מוּנָחוֹת בְּצִלּוֹ.
תַּבְנִית כְּרוּבִים לְהַאֲחִילוֹ. אַפְרִיוֹן עָשָׂה לוֹ: מִתְעוֹדָה נְתוּנָה
בְּכִסֵּף. הֲמוֹן עַם בְּהִתְאַסֵּף. תֹּאַר סִפְרָה בְּכִסֵּף.
עַמּוּדָיו עָשָׂה כֶּסֶף:

חזן. זהמ"ח שמעון בר יצחק חזק בתורה אמן סלה. קו"ח.

צְאֶינָה וּרְאֶינָה שׁוּר בַּעֲטָרָה הַמְעֻטֶּרֶת:
הִנָּךְ יָפָה מוֹר וּלְבוֹנָה מְקֻטֶּרֶת:
שִׁנַּיִךְ עוֹרְכֵי טַעֲמֵי מַסֹּרֶת:
כְּחוּט הַשָּׁנִי וֶתֶק שִׂפְתוֹתַיִךְ מְדֻבֶּרֶת:
כְּמִגְדַּל דָּוִיד נוֹשְׁקֵי הַגְּבוּרִים נֶאְזֶרֶת:

Regierung! o, sei ihr Schutz, rette vor Verfolgung sie! Warum sollen die Völker sprechen: „Wo ist nun ihr Gott?“ Du hast jenen Bedrücker (Pharaoh) sammt seinem Heere in's Wasser gestürzt; so stürze Deine Hasser alle, wandle in Igelwohnungen ihre Städte und in Wassersümpfe — damit sie erkennen mögen, daß wir Dein Volk sind — und unser Gott ist im Himmel!

כהפלאת Den frühern Geschlechtern zeigtest Du Deiner Wunder Menge; o, zeige auch sie den spätern, die Deiner harren und hoffen! damit jeder Mund Dich preise: „Wie groß, wie viel sind Deine Wunderthaten, Heiliger!“

Am Sabbath.

שני Deine beiden Erzieher (Mosche und Aharon) sind mit Herrschaft und Priesterthum geziert. Wird der verheerende Tumult angefacht sein, dann wirst du, o Schöne, die Herrscherin werden. Mit mir wirst du, mit Armband geschmückte Braut, nach dem Libanon ziehen. Du liebst mich, wenn du meiner vorzüglichen Würde gedenkst; o, wie schön sind deine herrlichen Zierrathen*), deine sanfte Liebe kann Berge entwurzeln; der verschlossene Garten säet und erntet Gnade; deine Sprößlinge häufen Lob. Wie Narde und Safran ist's mir geachtet, wenn du Räucherwerk mir gibst. Wie eine Gartenquelle ist (segenreich) das Forschen des Gesetzes. Mach' dich auf von Norden und komme die Rauchwolke aufsteigen zu lassen. Ich kam in meinen Garten, um die Kneifenwindung zu sehen; ich schlief, während aber das Herz wach war; legte das gewirkte Prachtgewand ab, (und hoffte) mein Freund wird dem entkommenen Rest beistehen. Ich machte mich auf, seine Heiligkeit im Gebete zu erzählen; begann sein erhabenes Lob zu besingen; hat er mich auch heimgesucht, so hoffe ich dennoch auf seine Hilfe. Ich schwor den Engelchören, als sie mich fragten, wer ist dein Freund, den du liebst und anbetest? Der Allmächtige und Erhabene (ist es), der die Himmel mit der Spanne befestigte, und durch die dreifache Heiligung hochgepriesen wird!

*) Darunter die Gelehrten verstanden werden.

עֲלֵיהֶם. נָא חֵיה סֵתֶר לָמוֹ מִפְּנֵי שׁוֹדְדֵיהֶם. לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אַיֵּה נָא אֱלֹהֵיהֶם: כִּי בָא נוֹגֵשׁ וְכָל חֵילוֹ בַּמַּיִם. נָא שִׁית אוֹיְבֵיךְ לְמוֹרַשׁ קִפּוֹד וְאַגְמֵי מָיִם. וְיֵרְעוּ כִּי אֲנַחְנוּ עַמּוֹ וֵאלֹהֵינוּ בַּשָּׁמָיִם:

פ כְּהַפְלֵאתָ לְדוֹר רִאשׁוֹן רַב נִסֶּיךָ. הַפְלֵא עִם אַחֲרוֹנִים מְחַכֶּיךָ וְחוֹסֶיךָ. וְכָל פֶּה יְהַלֶּלְךָ מָה רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ. קָדוֹשׁ:

המאיר

יוצר לשבת חול המועד.

ק שְׁנֵי שָׂדַיִךְ, כְּמַלְכוּת וּכְהֻנָּה מָכְתֶּרֶת. עַד שֶׁיָּפוּחַ, רֶגֶשׁ הַמּוּלָה עוֹבֶרֶת. כֻּלָּךְ יָפָה, יָפְיָפִית לִהְיוֹת גְּבֶרֶת. אִתִּי מִלְּבָנוֹן כַּלָּה, צַעֲדִי טוֹטָפֶת מְקֻשֶּׁרֶת. לִבַּבְתִּנִי חָסָן יָקָרִי מְזֻכֶּרֶת. מַה יָּפוּ, קִשּׁוּטַיִךְ בְּעוֹ וְתִפְאֶרֶת. נִפְּת, חִכֵּךְ הָרִים עוֹקֶרֶת. גַּן נָעוּל, זוֹרַעַת חֶמֶד וְקוֹצֶרֶת. שִׁלְחַיִךְ, קְבוּצֵי סִלְסוּל מַגְבֶּרֶת. גַּרְדְּ וְכַרְכֹּם, בְּשׂוּמֵךְ בְּאַפִּי קְטֹרֶת. מַעְיַן גַּנִּים, תְּעוּדָה דּוֹרֶשֶׁת וְגוֹמֶרֶת. עוּרִי צָפוֹן וּבוֹאִי, לְהַעֲלוֹת תְּמוֹרֶת. בָּאתִי לְגַנִּי, רָאוֹת גַּלַּת הַכּוֹתֶרֶת. אֲנִי יְשֵׁנָה, הַלֵּב עֵר בְּמִשְׁמֶרֶת. פָּשַׁטְתִּי, אֵדֶר כְּתֹנֶת מָשְׁזֶרֶת. דּוֹדִי, מוֹשִׁיעַ פְּלֵטָה הַנִּשְׁאֶרֶת. קַמְתִּי, נִצּוּחַ קְדֻשָּׁתוֹ מְסַפֶּרֶת. פָּתַחְתִּי, סְגוּב תְּהִלָּתוֹ מְזַמֶּרֶת. מְצָאנִי, לְיִשְׁעוֹ מְקַוֶּה וּמְסַבֶּרֶת. הִשְׁבַּעְתִּי, הֲמוֹן מַלְאֲכֵי הַשָּׁרֶת. פ מַה דּוֹדֵךְ, שְׁאָלוּנִי תָּמִיד מְחַשֶּׁבֶת וּמַאֲמֶרֶת. נַעֲרָץ וְנִשְׂגָּב תִּכֵּן שְׁחָקִים בַּזֶּרֶת. הַנַּעֲרָץ בְּשָׁלוֹשׁ קְרֻשָּׁה הַמְאֻשֶּׁרֶת:

הכל

*) Am Sabbath wird das hieruntenstehende הכל יודוך gebetet.

המאיר Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjünget er täglich neu das Schöpfungswerk. Ewiger wie viel sind Deine Werke! Alle hast Du mit Weisheit eingerichtet, voll ist die Erde Deiner Güter. Er, der König, unvergleichlich in seiner Hoheit von ewig her, gepriesen, gerühmt und hocherhaben ist er seit den Tagen der Urwelt. — Gott des Weltalls! in Deiner großen Barmherzigkeit erbarme Dich unser, Herr unserer Macht, Fels unserer Burg, Schild unseres Heiles, Schutzwehr um uns! Gott, der Hochgelobte, in großer Weisheit bereitete und machte er die Strahlen der Sonne; in Güte bildete er sie zur Ehre seines Namens; mit Leuchten rings umgab er seine Veste; die Häupter seiner Heere sind heilig, sie erheben den Allmächtigen und verkünden unaufhörlich die Herrlichkeit Gottes und seine Heiligkeit. Sei gelobt, Ewiger, unser Gott, durch den Ruhm Deiner Hände Werk und durch die strahlenden Leuchten, die Du gemacht, Dich zu verherrlichen. Selah!

---

*) Am Sabbath.

הכל יודוך Alles preiset Dich, Alles rühmet Dich, und Alles verkündet: Niemand ist so heilig wie Gott. Alles erhebet Dich — Selah! — Schöpfer des Weltalls; Allmächtiger, der jeden Tag des Ostens Pforten öffnet, und die Lichträume des Firmaments erschließt; der die Sonne hervorführt aus ihrem Orte und den Mond aus seiner bestimmten Stätte, und erleuchtet die Welt und ihre Bewohner, die er geschaffen mit Barmherzigkeit. Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjünget er täglich neu das Schöpfungswerk; er, der König, unvergleichlich in seiner Hoheit von ewig her, gepriesen, gerühmt und hocherhaben, seit den Tagen der Urwelt. — Gott des Weltalls! in Deiner großen Barmherzigkeit erbarme Dich unser, Herr unserer Macht, Fels unserer Burg, Schild unseres Heiles, Schutzwehr um uns! Nichts ist Dir gleichzuachten, und nichts wäre Alles ohne Dich, vergänglich Alles außer Dir, und was ist Dir nur ähnlich? Nichts ist Dir gleichzuachten, Ewiger, unser Gott, in dieser Welt, und nichts ist Alles ohne Dich, unser König, im Leben einer künftigen Welt, vergänglich Alles außer Dir, unser Erlöser, in den Tagen des Messias, und nichts ist Dir ähnlich, unser Heil, bei'm einstigen Aufleben der Todten!

אל אדיר Der Allmächtige, der Urheber aller Werke, sei gelobt und gepriesen im Munde aller Beseelten; seiner Größe, seiner Güte ist voll die Welt, Verstand und Vernunft umgeben ihn! Er prangt über den heiligen Chajoth und strahlt in Majestät über der Merkaba! — Vor seines Thrones Angesicht ist Reinheit und Geradheit, Gnade und Barmherzigkeit vor dem Antlitze seiner Majestät. Vollkommen sind die Leuchten, die unser Gott erschaffen; er hat sie gebildet mit Einsicht, Vernunft und Klugheit;

*) Am Sabbath wird das hieruntenstehende הכל יודוך gebetet.

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ. כֻּלָּם בְּחָכְמָה עָשִׂיתָ. מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל דֵּעָה. הֵכִין וּפָעַל זָהֳרֵי חַמָּה. טוֹב יָצַר כָּבוֹד לִשְׁמוֹ. מְאוֹרוֹת נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ. פִּנּוֹת צְבָאָיו קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי. תָּמִיד מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וְקָדֻשָּׁתוֹ: תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל־שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ. וְעַל־מְאוֹרֵי־אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶלָה:

תתברך

---

*) Am Sabbath.

הַכֹּל יוֹדוּךָ וְהַכֹּל יְשַׁבְּחוּךָ. וְהַכֹּל יֹאמְרוּ אֵין קָדוֹשׁ כַּיְיָ: הַכֹּל יְרוֹמְמוּךָ סֶלָה יוֹצֵר הַכֹּל. הָאֵל הַפּוֹתֵחַ בְּכָל יוֹם דַּלְתוֹת שַׁעֲרֵי מִזְרָח: וּבוֹקֵעַ חַלּוֹנֵי רָקִיעַ. מוֹצִיא חַמָּה מִמְּקוֹמָהּ וְלְבָנָה מִמְּכוֹן שִׁבְתָּהּ: וּמֵאִיר לְעוֹלָם כֻּלּוֹ וְלִיוֹשְׁבָיו. שֶׁבָּרָא בְּמִדַּת רַחֲמִים: הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. רַחֵם עָלֵינוּ אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵין כְּעֶרְכֶּךָ וְאֵין זוּלָתֶךָ. אֶפֶס בִּלְתֶּךָ וּמִי דְּוֹמֶה־לָּךְ: אֵין כְּעֶרְכְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בָּעוֹלָם הַזֶּה. וְאֵין זוּלָתְךָ מַלְכֵּנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: אֶפֶס בִּלְתְּךָ גּוֹאֲלֵנוּ לִימוֹת הַמָּשִׁיחַ. וְאֵין דְּוֹמֶה־לָּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ לִתְחִית הַמֵּתִים:

אֵל אָדוֹן עַל כָּל הַמַּעֲשִׂים. בָּרוּךְ וּמְבֹרָךְ בְּפִי כָּל נְשָׁמָה: גָּדְלוֹ וְטוּבוֹ מָלֵא עוֹלָם. דַּעַת וּתְבוּנָה סְבִיבוֹתָיו: הַמִּתְנָאֶה עַל חַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ. וְנֶהְדָּר בְּכָבוֹד עַל הַמֶּרְכָּבָה: זְכוּת וּמִישׁוֹר לְפָנָיו כִּסְאוֹ. חֶסֶד וַרְחָמִים לְפָנָיו כְּבוֹדוֹ: טוֹבִים מְאוֹרוֹת שֶׁבָּרָא אֱלֹהֵינוּ. יְצָרָם בְּדַעַת בִּבִינָה

תתברך Sei gelobt, Du, unser Hort, unser König, unser Erlöser und Schöpfer so vieler Heiligen! ewig sei Dein Name gepriesen, unser König und Schöpfer so vieler Diener, die alle in Weltenhöhen stehen und sämmtlich in Ehrfurcht die Befehle des lebendigen Gottes und des Weltregenten laut verkünden. Sie sind Alle lieblich, Alle auserlesen, Alle mächtig, Alle vollstrecken sie in tiefer Ehrfurcht den Befehl ihres Schöpfers, und Alle öffnen sie den Mund in Heiligkeit und Weihe zu Gesang und Lied, loben und preisen, rühmen und verehren, heiligen und verherrlichen den Namen des Allmächtigen, des großen, allvermögenden und furchtbaren Königs — heilig ist er! Alle unterziehen sie sich stufenweise den Obliegenheiten des Himmelreichs und ertheilen wechselseitig die Erlaubniß, ihren Schöpfer zu heiligen mit seligem Vergnügen. In reiner Sprache und mit Anmuth stimmen sie die Heiligung an, und rufen in Ehrfurcht, Alle wie Einer:

„Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth!
Voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!"

Am Sabbath.

er hat ihnen Kraft und Stärke verliehen, die Herrschaft zu führen über die ganze Erdkugel. Des Glanzes voll, strahlen sie hell umher, angenehm ist ihr Abglanz der ganzen Welt. Heiter gehen sie auf und fröhlich gehen sie unter; sie vollziehen in Ehrfurcht den Willen ihres Schöpfers; Ruhm und Ehre bringen sie seinem Namen, Jubel und Gesang zu seines Reiches Gedächtniß. Er berief die Sonne, da strahlt' es Licht; seine göttliche Einsicht bildete die Gestalt des Mondes. Lob bringt ihm das ganze himmlische Heer, Ruhm und Preis die Seraphim, Ophannim und heiligen Chajoth!

לאל Ihm, dem Allmächtigen, der gefeiert nach Vollendung seiner Schöpfung! — Am siebenten Tage erhob er sich und ließ sich auf dem Throne seiner Herrlichkeit nieder. Er schmückte feierlich den Ruhetag, und Seelenvergnügen nannte er den Sabbathtag. Das ist das Loblied des siebenten Tages, an welchem der Allmächtige gefeiert von all seinem Werke; der siebente Tag stimmet es an und ruft: „singet das Lied des Sabbathtages; schön ist es, dem Herrn zu danken!" Darum rühmen und loben den Allmächtigen alle seine Geschöpfe; Ruhm, Ehre und Verherrlichung bringen sie dem Herrn, dem Könige, dem Schöpfer des Weltalls, der in seiner Heiligkeit seinem Volke Israel Ruhe beschieden am heiligen Sabbathtage. Dein Name, Ewiger, unser Gott, sei geheiligt, und Dein Andenken, unser König, gepriesen im Himmel droben und auf der Erde hienieden. Sei gelobt Du, unser Heil, durch den Ruhm Deiner Hände Werk und durch die strahlenden Leuchten, die Du gemacht, Dich zu verherrlichen! Selah!

Sei gelobt u. s. w. wie oben.

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ
לָעַד מַלְכֵּנוּ יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וַאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים
בָּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים
וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים
וְכֻלָּם עֹשִׂים בְּאֵימָה וּבִיְרָאָה רְצוֹן קוֹנָם וְכֻלָּם פּוֹתְחִים
אֶת־פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים
וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים
אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא:
וְכֻלָּם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה. וְנוֹתְנִים
רְשׁוּת זֶה לָזֶה. לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת רוּחַ בְּשָׂפָה בְּרוּרָה
וּבִנְעִימָה קְדֻשָּׁה כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה.
קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

Am Sabbath.

וּבְהַשְׁכֵּל: כֹּחַ וּגְבוּרָה נָתַן בָּהֶם. לִהְיוֹת מוֹשְׁלִים בְּקֶרֶב תֵּבֵל: מְלֵאִים זִיו
וּמְפִיקִים נְגַהּ. נָאֶה זִיוָם בְּכָל הָעוֹלָם: שְׂמֵחִים בְּצֵאתָם וְשָׂשִׂים בְּבוֹאָם.
עֹשִׂים בְּאֵימָה רְצוֹן קוֹנָם: פְּאֵר וְכָבוֹד נוֹתְנִים לִשְׁמוֹ. צָהֳלָה וְרִנָּה לְזֵכֶר
מַלְכוּתוֹ: קָרָא לַשֶּׁמֶשׁ וַיִּזְרַח אוֹר. רָאָה וְהִתְקִין צוּרַת הַלְּבָנָה: שֶׁבַח
נוֹתְנִים לוֹ כָּל צְבָא מָרוֹם. תִּפְאֶרֶת וּגְדֻלָּה שְׂרָפִים וְאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ:

לָאֵל אֲשֶׁר שָׁבַת מִכָּל הַמַּעֲשִׂים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי הִתְעַלָּה וְיָשַׁב עַל כִּסֵּא
כְּבוֹדוֹ: תִּפְאֶרֶת עָטָה לְיוֹם הַמְּנוּחָה עָנֹג קָרָא לְיוֹם הַשַּׁבָּת: זֶה שֶׁבַח
שֶׁלְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבּוֹ שָׁבַת אֵל מִכָּל מְלַאכְתּוֹ: וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשֻׁבָּח
וְאוֹמֵר מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת טוֹב לְהוֹדוֹת לַיְיָ: לְפִיכָךְ יָפָארוּ וִיבָרְכוּ
לָאֵל כָּל יְצוּרָיו. שֶׁבַח יָקָר וּגְדֻלָּה יִתְּנוּ לָאֵל מֶלֶךְ יוֹצֵר כֹּל הַמְּנוּחָה
מְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ: שִׂמְחָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִתְקַדַּשׁ
וְזִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ יִתְפָּאַר. בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת: תִּתְבָּרַךְ
מוֹשִׁיעֵנוּ עַל שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְעַל מְאוֹרֵי אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָארוּךְ פֶּלָה:

u. s. w. wie oben. תתברך צורנו

ידועי Die namentlich Bekannten, deren Seele rein und deren Gedanken lauter sind, als sie vom eisernen Schmelzofen der Egypter entflohen waren, beteten sie ohne Unterlaß, Eltern wie Kinder einstimmig, denn der im Himmel residirende Schöpfer ist aller Götter Gott und aller Herren Herr!

Anamims (Egyptens) Gemeinde bestürmte er vom Himmel, der Bestürzten (Israeliten) wegen; der Herr richtete und suchte sie mit zehn Plagen heim; er zerstörte und versetzte sie in die Tiefe des Meeres; gerettet und erlöst wurden aber die entkommenen

יושע Gott der Treue stand der einzig Furchtsamen bei, er sah ihr Elend und beängstigte ihre Bedrücker, befreite sie von der Tyrannei, und beruhigt war ihr Gemüth. Der Reine stützte die Treuen, läuterte sie wie die Engeln; sie (die Israeliten) beeilten sich dem Erhabenen und Heiligen das Siegeslied zu singen. Mein Schutz erschien beim Meere wie ein Jüngling; der

---

Am Sabbath.

דודי Mein Freund, der Herr aller Werke, der das All erschuf um seinetwillen, er ist hervorragend und erhaben über Myriaden, heilig in der Unter- und Oberwelt.

ראש Sein Haupt zieret die köstlichste Krone, ihn, den Reinen, der alles Verborgene schauet, der die flehende Stimme erhöret, der verherrlicht wird mit ausgewählter Sprache.

עיניו Er ist Gott, der Geheimnißkundige, dessen Augen die gerade vor ihm Wandelnden bewachen; huldreich, wie die Zeder

כרוב קהלות לומרים אופן זה.
עם המחבר יעקב.

יְדוּעִי שֵׁם. בְּבוֹר נָשֵׁם.
וּבְנִקְיוֹן רַעְיוֹנִים: עֵת פָּלָטוּ.
וְנִתְמַלָּטוּ. מִכּוּר בַּרְזֶל
סְוִינִים: קוֹל נוֹפְפוּ. וְלֹא
רוֹפְפוּ. כְּמוֹ אָבוֹת כֵּן בָּנִים:
בְּכֵן יַחַד. קוֹל אֶחָד. כִּי צוּר
שׁוֹכֵן מְעוֹנִים: הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים
וַאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים:

עֲדַת עֲנָמִים. עֲבוּר עֲגוּמִים.
עֲלֵיהֶם מָרוֹם הֵרִעִים:
וּשְׁפָטָם. וַחֲבָטָם. בַּעֲשָׂרָה
נְגָעִים: וַיְשִׁמֵּם. וַיְשִׁימֵם.
כְּלֵב יַמִּים נִטְבָּעִים: וְנִצָּלוּ.
וְנִגְאָלוּ. פְּלֵטֵי הֲמוֹן נוֹשָׁעִים:

דקת קהלות לומרים אופן זה.
ע"פ א"ב תחר רחזי פסוקי הזילה.

וַיּוֹשַׁע אֵל אֱמוּנָה
אֲיֻמָּה אַחַת. וַיַּרְא
בְּצָרָתָהּ וּמַפְרִיכָהּ
יַחַת. אָז גְּאָלָהּ
מִפֶּרֶךְ וְרוּחָהּ נִחַת.
וְצַח נְצַח נְצָחִים.
וְצַחֲצַח צְחִצּוּחַ
מְצַחְצְחִים. אָצוּ
פּוֹצְחִים וּמְנַצְּחִים.
לְמָרוֹם וְקָדוֹשׁ: עָוִי
רָאָה כְּבָחוּר עַל
יַמָּה. יֵי הַמְפֹאָר

אופן לשבת חול המועד.

שמעון בר יצחק בר אבונא תתוס נרחזי מחרוזות,
ובזכיות, הקטן יזכה לחיי עד אמן.

הוֹדִי, שַׁלִּיט בְּכָל מִפְעָל. הַכֹּל לְמַעֲנֵהוּ פָּעָל.
מֵרֻבָּהּ דָּגוּל וּמוּעָל. קָדוֹשׁ בְּמַטָּה וּבְמָעַל:
רֹאשׁוֹ, עָטוּר פְּז כֶּתֶר. טָהוֹר צוֹפֶה כָּל סֵתֶר.
וּמַאֲזִין לְקוֹל עֶתֶר. בַּעֲרָץ בְּשִׂפַּת יֶתֶר:
עֵינָיו, נָגְהוּ יֻשְׁרוּ חֹזִים. יָהּ חֲכַם הָרָזִים.

Flüchtlinge. Lobpreisend sangen sie damals jubelnde Lieder!

So wie die Engel oben, preisen sie auch tagtäglich den Namen seiner Majestät, und wenn sie (die Engel) es unter der Halle vernehmen, neigen und bücken sie sich, um seiner Majestäts Glanz nicht zu sehen; und wer von ihnen vermag ihn, der im dichten Gewölk gehüllt ist, zu sehen?

Wenn die Chajoth in der höchsten Höhe von dem erhabenen Thron getragen werden, bedecken sie ihren Leib mit ihren Flügeln und Rücken. Tobend fassen sie ihn (den Thron) an, erheben ihn mit ihren Fittigen, die sie wieder sinken lassen, Herr, von allen Beseelten gerühmt, versenkte in den Abgrund Pharaos Wagen und Truppen. Die Tiefen bebten und zitterten aus Angst; Deine Rechte war mit Deiner Majestäts Kraft ausgerüstet; Du führtest in Deiner Allgüte Deine Freundin. Du beunruhigtest das Schilfmeer durch einen heftigen Sturm; der Allmächtige beschloß, tobend sie (die Gewässer) zu spalten; meinetwegen bliesest Du mit entblößter Rechten. Wer ist wie Du? sprachen

---

Am Sabbath.

hochgeschätzt, ist er, der Lautere, der den Blitzstrahl schaffet.

לחיו Seine Beschlüsse sind Würze und Balsamgeländer, in seiner Allmacht gewähret er die Bitten; lieblich sind seine geraden Aussprüche, verständig und weise machend seine Worte.

ידיו Seine Hände, gleich Türkiswalzen ausgezeichnet, sind voll des Rechts und der Gerechtigkeit; die Schaaren seiner furchtbaren Engelsheere stehen in Schrecken und Angst vor ihm.

שוקיו Sein Säulengewölbe der sechs Himmel hält den Weltbau fest; oberhalb dieser sechs, im siebenten Himmel, prangt ewiglich sein Thron.

אָז שׁוֹרְרוּ. וְאָז פִּצְּרוּ.
בְּזֻמָּרִים וּבְרָנְנִים: הוּא אֱלֹהֵי
הָאֱלֹהִים וַאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים:

קָבֵל מְרוֹמוֹ. יוֹם בְּיוֹמוֹ. בֵּן
יְבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדוֹ: וּכְשָׁמְעָם.
כֵּן בְּרַעַם. מְאַחֲרֵי פַּרְגּוֹדוֹ:
יַסְגּוֹדוּן. וְיִקּוֹדוּן. מֵחֲזוֹת שְׁכִינַת
הוֹדוֹ: וּמִי יֶחֱזֶה. זֶה אוֹ זֶה.
נִסְתָּר בְּעָבֵי עֲנָנִים: הוּא אֱלֹהֵי
הָאֱלֹהִים וַאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים:

וְהַחַיּוֹת. בְּרוֹם עֲלִיּוֹת. בֵּס
יָקָרוֹ תִּשְׂאֶנָּה: בְּכַנְפֵּיהֶן.
גַּבֵּיהֶן. וּגְוִיּוֹתֵיהֶן תְּכַסֶּנָּה:
בְּקוֹל נוֹשְׁקָן. בְּהַחֲזִיקָן.
בְּכַנְפֵּיהֶם תְּרִימֶנָּה: בְּעֵת

בְּפִי כָּל הַנְּשָׁמָה.
מַרְכְּבוֹת פַּרְעֹה
וַחֵילוֹתָיו שִׁקַּע
בְּתְהוֹמָה: תְּהוֹמֹת
זָחֲלוּ וְחָלוּ מֵאֵימָתֶךָ.
יְמִינְךָ חֵילָה בַּכֹּחַ
הַדָּרֶתֶךָ. וּבְרֹב
טוּבְךָ נָהַגְתָּ רַעֲיָתֶךָ:
וּבְרוּחַ יָהִיר וְעַוְעָתָ
יַם סוּף. אָמַר בַּבִּיר
לְהָמָם בְּשִׂסּוּף.
נָשַׁפְתָּ לְמַעֲנִי בִּימִין
חָשׂוּף: מִי כָמוֹךָ

אופן לשבת חול המועד.

בָּחוּר נָעִים כַּאֲרָזִים. זָךְ עוֹשֶׂה חֲזִיזִים:
לְחָיָו, רֶקַח מִגְדְּלוֹת בְּשָׂמִים. כַּבִּיר מֵשִׁיב טְעָמִים.
יִשַּׁר אֲמָרָיו נְעִימִים. הֶגְיוֹנָיו בֵּין מְחֻכָּמִים:
יָדָיו, צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְפֻלָּאִים. לְגִלְלֵי תַרְשִׁישׁ מְמֻלָּאִים.
חֲלָלֵי צְבָאָיו נוֹרָאִים. חַתִּים וּמְפֻנָּיו יְרֵאִים:
שׁוֹקָיו, קוֹמַת עַמּוּדֵי שֵׁשׁ. יְסוֹד עוֹלָם לְהִתְאַשֵּׁשׁ.
בַּשְׁבִיעִי לְמַעֲלָה מִשֵּׁשׁ. יְפֵה כִּסְאוֹ לְיַשֵּׁשׁ:

sobald sie sich von ihrer Stelle erheben; auch bei ihrem Gehen begleiten sie die Ophannim.

Die erwählten Kinder (Israels) unten, loben zuerst, (preisen) mit lauter Stimme den Weltenherrn, der in Licht gehüllt ist, dann erst lobpreisen die Engel oben; der göttliche Chor stellt sich reihenweise vor den Herrn, den sie rühmen und hochpreisen, und sagen dann wechselweise: Er ist aller Götter Gott und aller Herren Herr!

sie. In ihrer Gegenwart neigtest Du sie (Deine Rechte), um sie (die Egypter) zu durchbohren; führtest aber die Erwählten, damit sie Deine Allmacht preisen. Die Völker hörten es, und ein Zittern ergriff sie, seine Richter waren von Angst befallen; Jammergeschrei brach unter ihnen aus, und dahin waren sie allesammt.

O bringe sie nach Davids Residenz, schmücke sie o allerhabener Herr! laß Deines Namens Ruhm stets herrschen; des Lasters Name aber richte zu Grunde!

Am Sabbath.

חכו Die wichtigen Lehren und Gesetze entflossen seinem Munde; seine Einheit wird auf Erden wie im Himmel erkannt, die starken, glänzenden Chaschmalim verkünden seine hohe Heiligkeit.

אנה Wo ist der Hochgelobte, Er, deß' Name gepriesen ist? so forschen die Erellim seiner Höhe, und Einer ruft das Wort dem Andern zu und spricht das Dreimal heilig.

דודי Mein Freund verleihet Stärke seinem Volke, dessen Mund ihn unaufhörlich lobet; so will auch ich Lob und Ruhm und Lied erschallen lassen dem Namen Gottes, unserem festen Thurme. —

עָמְדָם. בְּמַעֲמָדָם. כַּנְפֵיהֶם
תְּרַפֶּינָה: גַּם בִּלְכָתָם.
לְעֻמָּתָם. יֵלְכוּ הָאוֹפַנִּים:
הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים:
בְּנֵי סְגֻלָּה. מִתְחַלָּה. הֲמָה
יְשַׁגְּבוּ בְּמַטָּה. בְּרוּם קוֹלָם.
אֲדוֹן עוֹלָם. אֲשֶׁר אוֹר
לָבַשׁ וְעָטָה: וְאָז הַמְלָה.
מִלְמַעְלָה. יַעֲרִיצוּהוּ בְּמִבְטָא:
חֲבוּרַת אֵל. בְּנֶגֶד אֵל.
מְסֻדָּרִים כְּמוֹ שִׁטָּה: אֵל
מְפֻאָרִים. וּמְהֻדָּרִים. וְהֵם
אוֹמְרִים. וְגַם עוֹנִים:
הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאדוֹנֵי
הָאֲדוֹנִים:

מִלְּלוּ בְּמֶלֶל. נָטִיתָ
נֶגְדָּם פְּגָרָם לְחַלֵּל.
נָחִיתָ סְגוּלִים עֻזֶּךָ
לְמַלֵּל: שָׁמְעוּ עַמִּים
וּבֶרֶתֶת רוֹפְפוּ. אָז
פְּלִילֵמוֹ בְּרַעַד וְלָעָפוּ.
תִּפֹּל צָוָחָה עֲלֵיהֶם
וַיַּחְדִּיו יָסוּפוּ: תְּבָאֻמוֹ
קְרִית חָנָה דָוִד. אֶל
רָם וְנִשָּׂא תַּרְבִּיד. יֵי
יִמְלֹךְ שֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ.
וְשֵׁם הָרִשְׁעָה
תַּאֲבִיד:

אופן לשבת חול המועד.

חִבּוּ. רֻבִּי תוֹרוֹת וְחֻקִּים. יְחוּדוֹ בְּתֵבֵל וּבְשְׁחָקִים.
מ׳ אַדִּירֵי חַשְׁמַלֵּי בְרָקִים. עֵצָם קְרָשָׁרוֹ מְפִיקִים:
אָנָּה. בָּרוּךְ וּמְבֹרָךְ שְׁמוֹ. הוֹרְשִׁים אֶרְאֶלֵי מְרוֹמוֹ.
מ״ק וְזֶה אֵל זֶה קוֹרֵא נָאֱמוֹ. אוֹמֵר קָדוֹשׁ בְּשַׁלְשֵׁמוֹ:
דּוֹדִי. נוֹתֵן לְעַמּוֹ עֹז. מְפִימוֹ יִתְבָּרַךְ בְּמָעוֹז.
אֲנִי. אֲחַזֵּק תְּהִלָּה וָעֹז. נָעַם לְשֵׁם מְגַדֵּל עֹז:

והחיות Die Chajoth lobsingen, die Cherubim preisen, die Seraphim jauchzen und die Erellim benedeien; sämmtliche Antlitze von Chajah, Ophan und Cherub sind den Seraphim zugekehrt, und ihnen erwiedernd, lobpreisen sie:

„Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes an ihrer Stätte!"

לאל Gott, dem Hochgelobten, weihen sie liebliche Gesänge; Gott, dem Weltgebieter, dem lebendigen und unvergänglichen, stimmen sie Loblieder an und lassen Lobsprüche ertönen. Denn er allein wirkt Gewaltiges, stiftet Neues, bewältiget Kriege, säet Wohlthaten, pflanzet Rettungsmittel, schaffet Heilkräfte — furchtbar in Ruhmesthat, Meister in Wunderdingen, der in seiner Güte täglich neu das Schöpfungswerk verjünget. Wie es heißt (Psalm 136, 7): „Danket dem Schöpfer der großen Lichter, ewig währet seine Güte." — Mögest Du auch über Zion ein neues Licht strahlen lassen und wir Alle bald genießen seines Glanzes! Gelobt seist Du, Ewiger, Schöpfer der Himmelsleuchten!

אהבה Reiche Liebe hast Du uns zugewendet, Ewiger, unser Gott, große und besondere Huld uns erwiesen. Unser Vater, unser König! um unserer Väter willen, die auf Dich vertraueten, und denen Du Gesetze des Lebens lehrtest, sei auch uns gnädig und belehre auch uns. Unser Vater, erbarmungsvoller Vater — allerbarmend, erbarme Dich unser, und rüste unser Herz aus, damit wir verstehen und begreifen, aufmerken, lernen und lehren, beobachten, ausüben und vollziehen mögen alle Worte der Lehre Deines Gesetzes in Liebe. Erleuchte unsere Augen in Deiner Lehre, befestige unser Herz in Deinen Geboten und einige unser Gemüth, Deinen Namen zu lieben und zu fürchten, auf daß wir nicht zu Schanden werden für und für. Denn wir vertrauen Deinem heiligen, großen und furchtbaren Namen, frohlocken und freuen uns Deines Heils. O, bringe in Frieden uns aus den vier Enden der Erde und führe uns aufrecht in unser Land zurück. Denn ein Stifter des Heils bist Du, o Gott! und uns hast Du erkoren aus allen Völkern und Zungen, und uns Deinem großen Namen genähert, für immer, in Wahrheit, um Dir zu huldigen und Deine Einheit in Liebe anzuerkennen. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel erkoren in Liebe.

וְהַחַיּוֹת יִשּׂוֹרֵרוּ וּכְרוּבִים יְפָאֲרוּ וּשְׂרָפִים יְרַנְּנוּ וְאֶרְאֶלִים
יְבָרְכוּ פְּנֵי כָּל חַיָּה וְאוֹפַן וּכְרוּב לְעֻמָּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם
מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים׃ בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ׃ לְמֶלֶךְ אֵ חַי וְקַיָּם זְמִירוֹת יֹאמֵרוּ
וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ׃ כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה
חֲדָשׁוֹת בַּעַל מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא
רְפוּאוֹת נוֹרָא תְּהִלּוֹת אָדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ
בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית׃ כָּאָמוּר לְעֹשֵׂה אוֹרִים
גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃ אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן תָּאִיר
וְנִזְכֶּה כֻּלָּנוּ מְהֵרָה לְאוֹרוֹ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת׃

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְדוֹלָה וִיתֵרָה
חָמַלְתָּ עָלֵינוּ׃ אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ
וַתְּלַמְּדֵם חָקֵי חַיִּים כֵּן תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ׃ אָבִינוּ הָאָב
הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל
לִשְׁמֹעַ לִלְמֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי
תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה׃ וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק
לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ וְלֹא־
נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד׃ כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בָּטָחְנוּ
נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתֶךָ׃ וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם מֵאַרְבַּע
כַּנְפוֹת הָאָרֶץ וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ׃ כִּי אֵל פּוֹעֵל
יְשׁוּעוֹת אָתָּה וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עַם וְלָשׁוֹן וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ
הַגָּדוֹל סֶלָה בֶּאֱמֶת׃ לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה׃ בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה׃ יחיד לומר ל מלך נאמן.

(V. Mos. 6, 4.)

Höre, Israel, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!

Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät immer und ewig!

Du sollst den Ewigen, deinen Gott, lieben von ganzem Herzen, von ganzer Seele und von ganzem Vermögen. Die Worte, die ich dir jetzt befehle, sollen dir stets im Herzen bleiben, du sollst sie deinen Kindern einschärfen und davon reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; binde sie zum Zeichen an deine Hand, trage sie als Stirnband zwischen deinen Augen und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

(V. Mos. 11, 13.) Werdet ihr also meinen Geboten gehorchen, die ich euch jetzt gebe, dem Ewigen, euern Gott, von euerm ganzen Herzen und von eurer ganzen Seele zu lieben und ihm zu dienen, so will ich euerm Lande Regen geben zur rechten Zeit, Frühregen und Spätregen, damit du dein Getreide, deinen Most und dein Oel einsammelst, und will für dein Vieh Gras wachsen lassen auf deinem Felde, daß du zu essen habest im Ueberflusse. Hütet euch aber, daß euer Herz nicht bethört werde, daß ihr etwa abfallet und andern Göttern dienet und sie anbetet! Der Zorn des Ewigen würde über euch entbrennen, er würde den Himmel verschließen, daß kein Regen sei, die Erde würde ihr Gewächs nicht hervorbringen, und ihr würdet gar bald zu Grunde gehen, fern von dem vortrefflichen Lande, das euch der Ewige geben will. Nehmet diese meine Worte euch zu Herzen und zu Gemüthe, bindet sie zum Zeichen an euere Hand und traget sie als Stirnband zwischen euern Augen; lehret sie eure Söhne, davon zu reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore! damit ihr und

דברים ו׳ ד׳.
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד׃
נלמ״ד בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־
נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ׃ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ׃ וְשִׁנַּנְתָּם
לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ
בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת
עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ׃ וּכְתַבְתָּם
עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃

דברים י״א וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה
י״ג-כ״א אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־
לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה
לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם׃ וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה
מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם׃ וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי
אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־
יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם׃ וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־
בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃

eure Kinder auf dem Erdreiche, welches der Ewige euern Vätern zugeschworen, ihnen zu geben, lange Jahre bleiben möget, solange der Himmel über der Erde sein wird.

(IV. Mos. 15, 37.) Der Ewige sprach zu Mosche wie folgt: Rede zu den Kindern Israels und sage ihnen, sie sollen, bei allen ihren Nachkommen, an die Ecken ihrer Kleider Schaufäden machen und an diese Eckenschaufäden eine Schnur aus dunkelblauer Wolle befestigen. Diese sollen euch zu Schaufäden dienen, daß ihr sie sehet und euch aller Gebote des Ewigen erinnert und sie befolget, nicht aber euerm Herzen und euern Augen nachwandelt, die euch auf Abwege führen. Damit ihr euch all meiner Gebote erinnert und sie befolget, und ihr heilig seiet euerm Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der ich euch aus dem Lande Egypten herausgeführt, um euer Gott zu sein. Ich, der Ewige, euer Gott!

אמת Wahr und gültig, zuverlässig und unwandelbar, richtig und wahrhaft, lieblich und angenehm, schätzbar und ergötzend, achtbar und herrlich, bewährt und erprobt, nützlich und heilsam ist dieses Wort für uns auf immer und ewig. Wahr ist es, der Weltengott ist unser König, Jakobs Fels der Schild unseres Heils. Von Geschlecht zu Geschlecht dauert er, dauert sein Name, sein Thron ist unwandelbar und sein Reich und seine Treue ewigdauernd. Und seine Worte sind lebendig und ewig bestehend, wahrhaft und erquickend für immer und in alle Zeit und Ewigkeit — für unsere Voreltern und für uns, für unsere Kinder und für unsere Nachkommen, sowie für alle Nachkommen des Stammes Israel, Deine Knechte.

על Für die Vor- und für die Nachwelt ist's ein ewigliches, unwandelbares Gesetz. Wahr ist es, daß Du ,o Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott bist

לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

נוסח ספרדי ויאמר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: יש לכוף אלהיכם לאמת, אבל יתן רוח מעט שלא יכולע קא.

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן יִשְׁעֵנוּ: לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד קַיֶּמֶת: וּדְבָרָיו חַיִּים וְקַיָּמִים נֶאֱמָנִים וְנֶחֱמָדִים לָעַד וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים עַל־אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל־בָּנֵינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:

עַל הָרִאשׁוֹנִים וְעַל הָאַחֲרוֹנִים לְעוֹלָם וָעֶד חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר. אֱמֶת שַׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי

immer und ewig; Du bist unser König, unserer Väter König Du! O eile, um Deines Namens willen, uns zu erlösen, wie Du unsere Vorfahren erlöset. Wahr ist es, daß Dein großer Name von jeher über uns genannt wird in Liebe — kein Gott ist außer Dir!

An Wochentagen.

אי Du durchfuhrst die Insel Pathros, das Drachenhaupt zu zertreten; das Maas seiner verübten Gräuelthaten war voll, und in übervollem Maaße hast Du ihm Vergeltung zugemessen; da priesen heilig Dich, Israel, die das Peßachopfer genossen, in einem Liede, neu gedichtet. „Ihr werdet abermals singen," so saget jene Prophezeihung*), „wie in der Einweihungsnacht des Peßachfestes." Durch Meeresfluthen zog das fromme Gottesheer; Du zeigtest Güte ihnen, wunderbar und hoch wie Gottesgebirge! Ihre Verfolger hast Du gerichtet, verdammt in des Abgrunds Tiefe! da sangen Mosche und Israels Söhne. — Auch bei jenem Brunnen ertönten Freudenlieder; dort sahen sie, wie Berge zusammenrückten und ihre Bekrieger zerquetschten. — Im Buche der Kriege ist diese Wundergeschichte in Versen verzeichnet — „da sang Israel

*) Jes. 30, 29.

Am Sabbath.

אלה Diese und ähnliche Wunder zeigtest Du mir; mein Ohr vernahm und ich begriff es: לא ידעתי נפשי שמתני. Als Du kamst meinen Kummer zu erheitern, versprachst Du, mir wohlzuthun: שובי שובי. Nach Deinem begrenzten Thale der Offenbarung wirst du kommen, um deine Freudenopfer darzubringen: מה יפו פעמיך. Strahlen werden deine Paniere, wie das klare Firmament: שררך אגן הסהר. Dein herrlicher Priestermantel und die milde Regierung werden dich schmücken: שני שריך. Der vom Ueberfluß strotzende Tisch wird dem zu entaschenden Leuchter gegenüber gesetzt werden: צוארך כמגדל השן. In die heilige Residenz Deiner Lobpreisungen, Deine anmuthsvolle

אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ
אֲבוֹתֵינוּ אָתָּה. לְמַעַן שִׁמְךָ מַהֵר לְגָאֳלֵנוּ
כַּאֲשֶׁר גָּאַלְתָּ אֶת אֲבוֹתֵינוּ: אֱמֶת מֵעוֹלָם שִׁמְךָ
הַגָּדוֹל עָלֵינוּ נִקְרָא בְּאַהֲבָה אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:

זולת ליום שביעי של פסח.

ע"פ א"ב, ומתוס נסוף, שמעון בר יצחק חזק.

אִי פַתְרוֹס בְּעָבְרְךָ רֹאשׁ
תַּנִּין לְהָדֵשׁ. בִּמְלֹאת שִׁפְקוֹ
שְׁאוֹנוֹ מוֹד בְּגִדֵּשׁ. בְּאוֹכְלֵי
פְּסָחִים נִתְקַדַּשְׁתָּ בְּשִׁיר
לְחַדֵּשׁ. הַשִּׁיר יִהְיֶה לָכֶם
כְּלֵיל הַגִּתְקַדֵּשׁ: גָּוּז בְּעוּמִים
צְבָאוֹת יִשְׂרֵי אֵל. הַפְלֵאתָ
לָמוֹ צְדָקָה כְּהָרְרֵי אֵל.
דּוֹלְקִימוֹ נִשְׁפַּטְתָּ תְּהוֹם
רַבָּה לְהַתֵּל. אָז יָשִׁיר מֹשֶׁה
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל: הֵן עַל הַבְּאֵר
שׁוֹרְרוּ בַּעֲלִיוֹת. בְּהַשָּׁקַת
הָרִים אֶת וָהֵב לַחֲוֹת.
וּבְסֵפֶר מִלְחָמוֹת יְשׁוּמָד
בְּשִׁיטֵי חֲרוּזוֹת. אָז יָשִׁיר

זולת לשבת חול המועד.

ע"פ א"ב, וכרובי המחוזים הזכיות, מתוס שמעון בר יצחק חזק ואמץ.

אֵלֶּה וְכָאֵלֶּה הֶרְאִיתָנִי.
שָׁמְעָה אָזְנִי וְהֶבַנְתַּנִי. לֹא
יָדַעְתִּי נַפְשִׁי שָׁמָתְנִי: בְּבוֹאֲךָ
לְהָדִין דְּאֵבִי. מֵלֵל פִּצְתָּ
לְהֵיטִיבִי. שׁוּבִי שׁוּבִי: גִּיא
חֲזָיוֹן תְּחוֹמֵיךְ. עֲלוֹתֵךְ
לְדַגִּישׁ שִׁלָּמַיִךְ. מַה יָּפוּ
פְּעָמַיִךְ: דְּגָלַיִךְ יַזְהִיר כְּזֹהַר.
וּכְעֶצֶם הַשָּׁמַיִם לָטֹהַר.
שְׁבֵרֵךְ אֵגֶן הַסַּהַר: הֲדַר כְּהוֹן
אִפּוּדַיִךְ. נֹעַם מַלְכוּת
כִּבּוּדַיִךְ: שְׁנֵי שָׁדַיִךְ: וְנַחַת
שֻׁלְחַן דָּשֵׁן. בְּנֹכַח מְנוֹרָה
לְדַשֵּׁן. צַוָּארֵךְ כְּמִגְדַּל הַשֵּׁן:
זְבוּל קֹדֶשׁ הִלּוּלַיִךְ. רָפָד

An Wochentagen.

Israel einem Wettgesang." Als mein Freund und Geliebter dem Sonnenlichte dort zu schweigen befahl, den Lauf des Mondes hemmte einen ganzen Tag [1]), auch da ertönte laut mein Lobgesang — er ist im Buche des Rechtes aufgezeichnet — Josua hielt dem Ewigen zu Ehren eine Rede, als er, der Ewige, den Emori gestürzt. Einst, als Thorheit der Schmeichelei fröhnte, da bestiegen Volksbedrücker den Thron; das Volk, in sich gekehrt, flehete wieder den Allmächtigen an, er gewährte Rettung ihnen, stürzte Jabin und Charoschets Fürsten. Nun sangen Debora und Barak, der Sohn Abinoams [2]). Auch der gekrönte Thronbesteiger, der Glücklichgepriesene unter den Königen (David) sang manch' liebliches Lied und wandelte im Wege der Frömmigkeit; in seinem Alter noch sang er ein mächtiges Lobgedicht — dem Ewigen zu Ehren sang David jenes herrliche Lied. Vater David überlieferte auch seinem Sohne (Salomo) alles Erforderliche zum Tempelbau; manche schlaflose Nacht hat ihm dieser Vorsatz, dem Ewigen ein Haus zu finden, verursacht,

Am Sabbath.

ראשך עליך. anmuthsvolle Krone: Du erlangtest viel Macht, wurdest durch die vielen Lehren weise: מה יפית מה נעמת. Dein ausgezeichneter Ruhm veranlaßte die Völker, dich sehen zu wollen: זאת קומתך. Deine Gelehrten sind nagelfest, bescheiden bei jeder Vorschrift: אמרתי אעלה בתמר. Sie sind geschmückt mit gesundem Verstande, der köstlicher als Gold ist: וחכך כיין הטוב. Ich hoffe, daß mich stützen wird der Herr, mein Heiliger, mein Erlöser und meine Ehre! אני לדודי. Die in den Welttheilen Zerstreuten, deren Gefesselten befreie, o Allgnädiger! לכה דודי נצא. O, leite die unbedeutendste Nation, bestrahle sie mit Deinem Lichte; נשכימה לכרמים Laß das fröhliche Gastmahl laut verkünden: ההודאים נתנו ריח. Verleihe mir Schutz bei Dir und wohne meinem Freudenfest bei: מי יתנך כאח לי. Es wird der Weg geräumt werden, wenn du nach deinem Bestimmungsorte kommen wirst: אנהגך אביאך. O, befreie mich von den Fesseln und

von

darum wird auch die Ausführung dieses schweren Unternehmens nach seinem Namen genannt [3]). So heißt es dort: „Einen Psalm abzusingen bei der Einweihung des Tempels Davids" [4]). O, welche Freude, welche Heiterkeit! Die Begründung des Tempels

war

1) Jos. 10, 12.
2) Richter Kap: 4.
3) Obschon der Tempel von Salomo erbaut wurde. 4) Psalm 30.

ליום שביעי.

יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת:
זֹאת שֶׁמֶשׁ הַדְּמִים הוֹדִי
וּמַאֲמִירִי. וַיַּרְחַ הֶעֱמִיד בְּיוֹם
תָּמִים תְּמוּרִי. חֲקוּקָה
בְּסֵפֶר הַיָּשָׁר שִׁירַת מִזְמוֹרִי.
אָז יַדֵּבֵר יְהוֹשֻׁעַ לַיָּי בְּיוֹם תֵּת
יָיָ אֶת הָאֱמֹרִי: טָפְשׁוּ חָנֵף
מָלְכוּ מְמוּקְשֵׁי עָם. וְשָׁבוּ
וְשֻׁחֲרוּ אֵל וְצוָה לְהוֹשִׁיעָם.
יָבִין וְנִגִּיד חֲרֹשֶׁת לְמַפָּלָה
הִכְנִיעָם. וַתָּשַׁר דְּבוֹרָה
וּבָרָק בֶּן אֲבִינֹעַם: כְּלָל
וְהֻקַם עַל בַּמְלָכִים
לְהִתְאַשְׁרָה. זְמִירוֹת הִנְעִים
וְהִלֵּךְ אַרַח יְשָׁרָה. לְעֵת
זְקֵנָתוֹ הוֹסִיף שֶׁבַח לְשִׁרָרָה.
וַיְדַבֵּר דָּוִד לַיָּי אֶת דִּבְרֵי
הַשִּׁירָה: מָסַר הָאָב לִבְנוֹ
צָרְכֵי בִנְיָן לְהַזְבִּיד. לִמְצוֹא
מָקוֹם נַפְשׁוֹ בְּגֶדֶד הֶעֱבִיד.
נִקְרָא עַל שְׁמוֹ כִּי בְמַשָּׂאוֹ
הִכְבִּיד. מִזְמוֹר שִׁיר חֲנֻכַּת
הַבַּיִת לְדָוִד: שִׂמְחוֹת רַבּוּ
וְהֻגַּד כָּל מֵאֻכָּל. בִּיסוֹד

לשבת חה"מ.

יָפִי מִכְלוֹלַיִךְ. רֹאשֵׁךְ עָלַיִךְ:
חַיִל לְמֵאוֹד עָצַמְתְּ. בְּרֻבִּי
תוֹרוֹת נִתְחַכַּמְתְּ. מַה יָּפִית
וּמַה נָּעַמְתְּ: טַבָּחִים נוֹי
תְּהִלָּתֵךְ. יְתָאֲווּ לְאֻמִּים
לִרְאוֹתֵךְ. זֹאת קוֹטַנְתֵּךְ:
יְדוּעַיִךְ נְטוּעִים כְּמַסְמָר.
צְנוּעִים בְּכָל מִשְׁמָר. אֲמַרְתִּי
אֶעֱלֶה בְתָמָר: כְּתוּרָה בְּשֵׂכֶל
טוֹב. חֲמוּדָה מַזָּהָב טוֹב.
וְחִבֵּךְ כְּיֵין הַטּוֹב: לָאֵל אֲקַוֶּה
לְסַעֲדִי. קְדוֹשִׁי פּוֹדִי וּכְבוֹדִי.
אֲנִי לְדוֹדִי: מְפֻוֶּרֶת מִקָּצָה
לָקָצֶה. חֲנוּן סְגוּרִיָּה הַיְצֵא.
לְבָה דוֹדִי נֵצֵא: נַהֵל מְעוּטֵי
עַמִּים. זֶרַח אוֹרֵךְ לַעֲמוּמִים.
נַשְׁבִּימָה לַכְּרָמִים: שׁוֹשׁ
מְסִבָּה לְהַאֲרִיחַ. קוֹל קוֹרֵא
לְהַצְרִיחַ. הַהוֹדָאִים נָתְנוּ רֵיחַ:
עִמְקִי בְּוַעַד לְהַאֲהִילִי. וְלָבָא
בְּשִׂמְחַת גִּילִי. מִי יִתֶּנְךְ כְּאָח
לִי: פַּנּוֹת דַּרְכִּךְ בְּבוֹאֵךְ. אֶל
מְכוֹנֵךְ וּמִקְרָאֵךְ. אֱנַהֲגֵךְ
אֲבִיאֵךְ: צֵאת מִמַּסְגֵּר נַפְשִׁי.

An Wochentagen.

war Veste und Burg ihnen; Brandopfer und Speiseopfer wurden nun dargebracht in Menge nebst Freudenopfern! Da sprach Salomo: „Der Ewige hat's verheißen, hier im Dunkeln zu residiren“ [1]). Auch dort, wo die Heere meiner Bekrieger, Sëir, Ammon und Moab umgekommen, wurde am Steige, der nach Ziz hinaufführt [2]), die Hilfe des Allmächtigen sichtbar; die Feinde geriethen in Verwirrung, und ich sah, wie sie sich untereinander selbst aufrieben. Nun sammelte sich mein Chor im Segen-Thale und dankte daselbst dem Ewigen. Die Stimme von neun mächtigen Lobgesängen haben wir bereits gehört, die Stimme des Zehnten werden wir einst aus allen Erd-Enden erschallen hören [3]). „Frohlocket, ihr Himmel! jauchzet, ihr Erdentiefen! singet dem Ewigen ein neues Lied, seinen Ruhm, von der Erde Ende!“ Diesen Gesängen allen wurde der weibliche Name Schirah beigelegt, denn das Heil, das sie besangen, war der Entbindung einer Gebärerin zu vergleichen, die Schmerzen harrten schon auf künftige Geburt; aber dem letztern, mächtigen Gesang wird der männliche Name Schir beigelegt, er ist von männlicher Art; „singet dem Ewigen ein neues Lied, seinen Ruhm im Chore seiner Frommen!“

Am Sabbath.

von meinem Zwingherrn: שמאלי. תחת ראשי. Wartet euere Zeit ab (spricht Gott), wo ihr nach eurer Residenz Zion kommen werdet: השבעתי אתכם. Die die Wunder der Erlösung sehen werden, werden lobpreisen: מי זאת עולה. O, beschleunige die Erlösung der im Exil Wohnenden, deren Ruhm von Dir begründet ist: שימנו כחותם. Mit starker Liebe werden sie anmuthsvolle Lieder singen: כעל מים רבים.

מים Im großen Gewässer machtest Du Bahn, führtest daselbst aus Liebe die Schwester Dir heim. War ich gedrückt, so sehnte ich mich nach Dir. Ich blieb fest wie eine Mauer, noch mehr aber meine Gelehrten. Als anmuthiger Weingarten, als Eigenthum war ich (ihm) geachtet*). Meinen Weingarten plünderten sie und verwandelten ihn in eine Einöde; ich aber verhalte mich ruhig und erwarte Hilfe. Eile mit der wunderbaren Rettung, der Du unter Myriaden der Mächtigste bist. Mein Geliebter, Du, o Hort, von Myriaden (Engeln) Hochgepriesener, erscheine wieder, wie bei den mächtigen Gewässern; die Heiligen loben Dich in einem sanften Liede; frohlockend und jubelnd mit besonderer Freude!

*) Jes. 5, 7.

Der

Der

1) 1. Könige, 8, 21. 2) 2. Chron. 20, 10. u. 16.
3) Nach der Prophezeihung Jes, 44, 23. u. 42, 10.

ליום שביעי.

הַבַּיִת נִבְצַר בִּחַן וָעֶפֶל. עֵלוֹת וּבָחִים לָרֹב וּשְׁלָמִים לְהִטָּפֵל. אָז אָמַר שְׁלֹמֹה יְיָ אָמַר לִשְׁכֹּן בָּעֲרָפֶל: פְּנֹוּ שַׁעִיר וַעֲמוֹן וּמוֹאָב חֵיל מָדָנִי. בְּמַעֲלֵה הַצִּיץ רָאוֹת יְשׁוּעַת יְיָ. צָרְבוּ לְמַשְׁחִית אִישׁ בְּרֵעֵהוּ לְעִינַי. נִקְהֲלוּ לְעֵמֶק בְּרָכָה כִּי שָׁם בֵּרְכוּ אֶת יְיָ: קוֹל שִׁירוֹת תֻּשַּׁע שָׁמַעְנוּ בְּמֶרְץ. וְהָעֲשִׂירִית עוֹד נִשְׁמַע מִכְּנַף הָאָרֶץ. רָנּוּ שָׁמַיִם וְהָרִיעוּ תַּחְתִּיוֹת אָרֶץ. שִׁירוּ לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ תְּהִלָּתוֹ בִּקְצֵה הָאָרֶץ: שִׁירוֹת אֱלֹהַּ לְשׁוֹן שִׁירָה מְיֻסָּרִים. כִּי תְשׁוּעָתָם כַּיּוֹלֶדָה לָבוֹא צָרוֹת וּמִפְסָדִים. תִּקֵּף שִׁיר אַחֲרוֹן כְּוֻכָרִים לֹא יוֹלִידִים. שִׁירוּ לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל חֲסִידִים: שִׁעְבּוּד מַלְכִיּוֹת עִקֵּר וְנִסִּים מָרְבִּים. בְּרִאת מַפַּלְתָּם יִשְׁמְחוּ אֹיְבִים

לשבת חה"מ.

מִבֵּין מַעֲבַדַּי בְּקוּשִׁי. שְׁמַאלוֹ תַּחַת רֹאשִׁי: קַוּוֹת מוֹעֵד עִתְּכֶם. צִיּוֹן עֲלוֹת קִרְיָתְכֶם. הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם: רוֹאִי מוֹכְתֵי הַגְּאֻלָּה. אֹמֶר יַעֲנוּ בְמִלָּה. מִי זֹאת עֹלָה: קו"ף שׁוֹכְנִי בְּגֵיא גָּלוּתָם. מַהֵר מֵאִתְּךָ תְּהִלָּתָם. שִׁימֵנוּ כַּחֹתָם: תִּקֵּף עוֹ אֲהָבִים. נַגֵּן שִׁירִים עֲרֵבִים. כְּעַל מַיִם רַבִּים:

תחום זס המחבר שמעון בר יצחק.

מ׳ מַיִם רַבִּים, שַׁמְתָּ נְתִיבָה. אָחוֹת, מָשַׁכְתָּ לְךָ בְּאַהֲבָה. אִם עִנִּתִי וְנַפְשִׁי תְּאֻבָה. אֲנִי חוֹמָה, וְשָׁדַי לְאֵין קִצְבָה. כֶּרֶם, נָעִים וְנַחֲלָה חֲשׁוּבָה. כַּרְמִי, בָּזוּ וְשָׁמוּנִי חָרְבָה. הַיּוֹשֶׁבֶת, רִבּוֹצָה וְיֻשַּׁע מְקַוָּה. בְּרַח, יֻשַּׁע הַפְלֵא דָּגוּל מֵרְבָבָה: הוֹדִי, צוּר נַעֲרָץ בְּאַלְפֵי רְבָבָה. וּדְמֵה לְךָ, חַי כְּעַל מֵי תְהוֹם רַבָּה.

עזרת Der Beistand unserer Väter warst Du von jeher, Schild und Retter ihren nachfolgenden Söhnen in jedem Geschlecht. In Weltenhöhen ist Dein Thron, und Deine Gerichte und Deine Huld reichen bis zu der Erde Enden. Heil dem Manne, der auf Deine Gebote hört, Deine Lehre und Dein Wort sich zu Herzen nimmt! Es ist wahr, Du allein bist Herr Deines Volkes, ein mächtiger König, ihre Sache zu führen. Es ist wahr, Du bist der Erste, und Du bist der Letzte, und außer Dir, o König, gibt es für uns keinen Erlöser und Erretter! Aus Egypten hast Du uns erlöst, Ewiger, unser Gott, und aus dem Sklavenhause uns befreit; alle ihre Erstgebornen hast Du erschlagen und Deinen Erstgebornen erlöst; das Schilfmeer hast Du getheilt, die Frevler versenkt, und die Lieblinge hindurchgeführt; und die Wasser deckten ihre Feinde, nicht Einer von ihnen blieb übrig. Darob lobsangen die Geliebten, erhoben den Allmächtigen und die Lieblinge weiheten Lieder, Gesänge und Psalmen, Lobsprüche und Danksagungen dem allmächtigen, lebendigen und unvergänglichen Weltenherrn, der hoch und erhaben, groß und furchtbar ist, der die Stolzen beuget und die Gebeugten aufrichtet, der die Gefesselten löset und die Bedrückten befreit, den Armen beisteht und seinem Volke antwortet, wenn es zu ihm ruft. Lob sei ihm, dem Allmächtigen, Allerhöchsten! gelobt sei er und hochgepriesen! Mosche und die Kinder Israels stimmten Dir ein Lied an mit großer Freude, und sie Alle sprachen: מי „Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du? wer ist wie Du? verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar im Ruhme, Wunderthäter!" Ein neues Lied sangen die Erlösten Deinem Namen am Ufer des Meeres; einmüthig dankten sie Alle, und huldigend sprachen sie: „Der Ewige wird regieren immer und ewig!"

צור O Fels Israels, erhebe Dich zur Hilfe Israels und befreie nach Deiner Verheißung Jehuda und Israel! Unser Erlöser, Ewiger Zebaoth ist sein Name, Heiliger Israels!

(In mehreren deutschen Gemeinden wird יום ליבשה nicht gebetet, sondern שמונה עשרה dann ברוך אתה יי גאל ישראל.)

ליום שביעי. לשבת חה"מ.

רַבִּים: יְצִיאַת חָנֵם קָרוֹא בְּמֻפְלָא נֶאֱהָבִים. חֲזַק קְרֻשָּׁתְךָ כָּעַל וְאֹת שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים: | קְדוֹשִׁים שִׁבְּחוּךָ שִׂיחָה עֲרֻבָּה. בְּגִילָה בְּרִנָּה בְּשִׁמְחָה רַבָּה:

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ לִבְנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בָּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצִדְקָתְךָ עַד אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ וְתוֹרָתְךָ וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל לִבּוֹ: אֱמֶת אַתָּה הוּא אָרוֹן לָעַמֶּךָ וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ גָּאָלְתָּ וְיַם־סוּף בָּקַעְתָּ וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים הֶעֱבַרְתָּ וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר: עַל־זֹאת שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ אֵל וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם: רָם וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ שְׁפָלִים מוֹצִיא אֲסִירִים וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם אֵלָיו: תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ. מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם: מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְיָ מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא: שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ גְאוּלִים לִשְׁמֶךָ עַל־שְׂפַת הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל: גֹּאֲלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:

נהוג אשכנז ווירד יום ליבשה ניכט געבעטעט, ומנהג דערן ברוך אתה יי גאל ישראל חוכ׳ שמונה עשרה.

An Wochentagen.

יום Des Tages, da die Fluthen sich zum Trocknen verwandelten, da sangen ein neues Lied die Erlösten. Ja in die trügerische Tiefe senktest Du die Tochter Anamith (Egypten), indeß die Tritte der Sulamith (Israel) frei einher schritten, und sie sangen ein neues Lied die Erlösten. Und wer Jeschurun sieht, singt mit mir in meinem Tempel: „Keiner gleicht Jeschurun's Gott!" und selbst unsere Feinde stimmen mit ein, wie damals als ein neues Lied sangen die Erlösten. So wirst Du auch meine Fahnen wieder erheben, wirst die Ueberreste, die Zerstreuten sammeln, wie man Aehren sammelt; ein neues Lied singen dann die Erlösten. Die mit Deinem Bundessiegel gezeichnet, vom Mutterleibe aus in Deinem Namen beschnitten sind, ein neues Lied singen sie die Erlösten. Laß ihre Zeichen sehen Alle, die nach ihnen schauen, nach ihnen, die an den Flügeln ihrer Gewänder Schaufäden tragen, und ein neues Lied wollen sie singen, die Erlösten. Für Wen ist sie (die israelitische Nation) gezeichnet? Erkenne doch der Wahrheit Sache! Für Wen ist die Besiegelung? für Wen sind die Fäden? Laß doch ein neues Lied sie singen, die Erlösten.

Traue

Am Sabbath.

ברח Eile, o Geliebter, nach jener stillen Wohnung! — Und sind wir auf dem Irrwege ermüdet, so sind wir ja auch mit verschiedenen Leiden geplagt worden! Und Du, Ewiger, bist meine Veste und Hoffnung, auf Dich vertrauen wir stets, daß Du uns erlösen und gleich einem bewässerten Garten uns machen wirst.

Eile, o Geliebter, nach dem Orte unseres Heiligthums! — Und ragen die Sünden über unser Haupt, fürwahr, wir kamen ja auch in eiserne Banden! Und Du, Ewiger, der Du unser Erlöser und Heiliger bist, vor Dir schütten wir unsere Gebete aus, daß Du von Deiner heiligen Wohnung aus uns erlösen und befreien mögest!

Eile, o Geliebter, nach unserer gerechten Stadt! — Und haben wir auf die Stimme unserer Vertheidiger (Propheten) nicht geachtet, so haben ja auch unsere Bedrücker allenthalben uns aufgerieben! Und Du, Ewiger, unser Richter und Gesetzgeber, Dir befehlen wir die uns zu Theil gewordene Gabe, daß Du in Ruhe und Sicherheit uns erlösen und stützen möchtest!

Eile, o Geliebter, nach jenem bestimmten Palaste! — Und haben wir ungeduldig Dein Joch zerbrochen, so sind wir ja auch von verschiedenen Leiden heimgesucht worden!

Und

גאולה ליום שביעי.
מתוס בו יהודה הלוי.

יוֹם לְיַבָּשָׁה. נֶהֶפְכוּ
מְצוּלִים. שִׁירָה חֲדָשָׁה
שִׁבְחוּ גְאוּלִים: הִטְבַּעְתָּ
בְּתַרְמִית. רַגְלִי בַת עֲנָמִית.
וּפַעֲמֵי שׁוּלַמִּית. יָפוּ
בַּנְּעָלִים. שירה חדשה שבחו
גאולים: וְכָל רוֹאֵי יְשֻׁרוּן.
בְּבֵית הוֹדִי יְשׁוֹרֵרוּן. אֵין
כָּאֵל יְשֻׁרוּן. וְאוֹיְבֵינוּ פְּלִילִים.
שירה חדשה שבחו גאולים: דְּגָלַי
בֵּן תָּרִים. עַל הַנִּשְׁאָרִים.
וּתְלַקֵּט נִפְזָרִים. כִּמְלַקֵּט
שִׁבֳּלִים. שירה חדשה שבחו
גאולים: הַבָּאִים עִמְּךָ. בִּבְרִית
חוֹתָמְךָ. וּמִכֶּתֶן לִשְׁמְךָ.
הֻמָּה נִמּוֹלִים. שירה חדשה
שבחו גאולים: הַרְאֵה אוֹתָם.
לְכָל רוֹאֵי אוֹתָם. וְעַל
כַּנְפֵּי כְסוּתָם. יַעֲשׂוּ גְדִילִים.
שירה חדשה שבחו גאולים: לְמִי
זֹאת נִרְשֶׁמֶת. הַכֵּר נָא
דְּבַר אֱמֶת. לְמִי הַחוֹתֶמֶת.
וּלְמִי הַפְּתִילִים. שירה חדשה

גאולה לשבת חול המועד.
מתוס בו שמעון.

בְּרַח דּוֹדִי אֶל שַׁאֲנַן נָוֶה.
וְאִם הִלְאִינוּ יֶדֶךְ הַעָוֶה.
הִנֵּה לָקִינוּ בְּכָל מַדְוֶה.
וְאַתָּה יֵיָ מָעוֹז וּמִקְוֶה.
עָלֶיךָ כָּל הַיּוֹם נְקַוֶּה.
לְגָאֳלֵנוּ וּלְשֵׁיתֵנוּ בְּגַן רָוֶה:
בְּרַח דּוֹדִי אֶל מְקוֹם
מִקְדָּשֵׁנוּ. וְאִם עֲוֹנוֹת עָבְרוּ
רֹאשֵׁנוּ. הִנֵּה בָאָה בַּבַּרְזֶל
נַפְשֵׁנוּ. וְאַתָּה יֵיָ גְּאָלֵנוּ
קְדוֹשֵׁנוּ. עָלֶיךָ נִשְׁפּוֹךְ שִׂיחַ
רַחֲשֵׁנוּ. לְגָאְלֵנוּ מִמְּעוֹן
קָדְשְׁךָ לְהַחְפִּישֵׁנוּ:
בְּרַח דּוֹדִי אֶל עִיר צִדְקֵנוּ.
וְאִם לֹא שָׁמַעְנוּ לְקוֹל
מַצְדִּיקֵנוּ. הִנֵּה אֲכָלוּנוּ בְּכָל
פֶּה מַדִּיקֵנוּ. וְאַתָּה יֵיָ שְׁפָטֵנוּ
מְחַקְּקֵנוּ. עָלֶיךָ נָשְׁלִיךְ יַהַב
חֶלְקֵנוּ. לְגָאֳלֵנוּ בְּהַשְׁקֵט
וּבְבִטְחָה לְהַחֲיוֹתֵנוּ:
בְּרַח דּוֹדִי אֶל עַד הַזּוֹבוּל.
וְאִם עָלֶיךָ שָׁבַרְנוּ בְּלִי סָבוּל.
הִנֵּה לָקִינוּ בְּכָל מִינֵי חִבּוּל.

An Wochentagen.

Traue abermals sie Dir an und verstoß sie nimmer wieder! Laß aufgehen ihrer Sonne Licht und düstere Schatten fliehen, daß sie singen ein neues Lied die Erlösten. Einst priesen die Geliebten Dich und kamen singend Dir entgegen: „Wer gleicht Dir unter den Mächten, Ewiger!?“ Ja, ein neues Lied sangen Dir die Erlösten. —

Am Sabbath.

Und Du, Ewiger, der Du Trauernde erfreust, auf Dich vertrauen wir, daß Du die Fessel lösen, uns befreien, damit Du über Israels Gränze hochgepriesen werdest*).

Eile, o Geliebter, zu dem über alle Hügel Erhabenen! — Und haben wir durch Ausartung gefrevelt, so trafen ja uns viele Unglücksfälle und Leiden! Und Du, Ewiger, Gott des Beistandes, zu Dir wollen wir inbrünstig beten, daß Du uns erlösest und mit dem Siegeshelm uns schmückest!

בגלל אבות Um der Väter willen hilf den Kindern, bringe Erlösung ihren spätesten Engeln! Gelobt seist Du, Ewiger, der Israel erlöst!

Herr, öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe — König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt!

*) Entlehnt aus Malachi 1, 5.

ליום שביעי.

שבחו גאולים: וְשׁוּב שְׁנִית לְקַדְּשָׁה. וְאַל תּוֹסִיף לְגָרְשָׁה. וְהַעֲלֵה אוֹר שְׁמְשָׁה. וְנָסוּ הַצְּלָלִים.

שירה חדשה שבחו גאולים: יְדִידִים רוֹמְמוּךָ. בְּשִׁירָה קְדְמוּךָ. מִי כָמֹכָה. יְיָ בָּאֵלִם. שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ גְּאוּלִים:

לשבת חה"מ.

וְאַתָּה יְיָ מְשַׁמֵּחַ אָבוֹל. עָלֶיךָ נַסְבִּיר לְהַתִּיר כָּבוֹל. לְנָאֳלֵנוּ וּלְהִתְגַּדֵּל מֵעַל לִגְבוֹל:

בְּרַחְדוֹרֵי נִשְׁאָ מִגְבָעוֹת. וְאִסַּדְנוּ בִּפְרוֹעַ פְּרָעוֹת. הִשִּׂיגוּנוּ צָרוֹת רַבּוֹת וְרָעוֹת. וְאַתָּה יְיָ לְמוֹשָׁעוֹת. עָלֶיךָ נִשְׁפּוֹךְ שִׂיחַ שַׁוְעוֹת. לְנָאֳלֵנוּ וּלְעַטְּרֵנוּ כְּבַע יְשׁוּעוֹת:

בִּגְלַל אָבוֹת תּוֹשִׁיעַ בָּנִים. וְתָבִיא גְּאֻלָּה לִבְנֵי בְנֵיהֶם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

Am שבת חה"מ wird das Untenstehende gebetet.

אתה Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeglichen Tag. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, (Sabbathtage zur Ruhe und) Feiertage zur Freude, Feste und Wonnezeiten zur Fröhlichkeit, (diesen Sabbath und) dieses Mazzothfest, den Zeitpunkt unserer Befreiung, (in Liebe) zur Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Egypten.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, möge aufsteigen, vor Dich kommen und zu Dir gelangen, gefällig und angenehm aufgenommen werden unser Andenken und unser Gedächtniß — das Andenken unserer Väter, das Andenken des

---

Am Sabbath.

אתה Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeglichen Tag. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

Kedusch'a bei der lauten Wiederholung der Tefilla.

נקדש Vorb. Wir heiligen Deinen Namen auf Erden, wie man in hohen Himmeln ihn heiligt; wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer rief dem Andern zu und sprach: Gem. u. Vorb. „Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth, voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!"

Vorb. Darauf mit starkem, mächtigem und gewaltigem Donnerton lassen sie die Stimme erschallen, den Seraphim gegenüber sich erhebend, und rufen ihnen entgegen: „Gelobt!"

Gem. u. Vorb. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!"

Vorb. Von Deiner Stätte aus erscheine in Deinem Glanze, o Herr, und walte über uns; denn wir harren auf Dich, wann Du regieren werdest in Zion. O, daß Du bald und in unseren Tagen daselbst throntest auf immer und ewig! Verherrlicht und geheiligt werde in der Mitte Deiner Stadt Jerusalem von Geschlecht zu Geschlecht und in alle Ewigkeit. Mögen unsere Augen schauen Dein Reich, wie es verheißen ist in Deinen Ruhmesliedern durch David, Deinen frommen Gesalbten!

Gem. u. Vorb. „Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!"

Vorb. Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit feiern wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

מוסף שבת חה"מ ווירד דער מוסטענטטהעגדע געבעטעט.

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים׃ אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ׃ וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת׃ וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ׃ וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ׃ וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ומוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן׃ אֶת־יוֹם השבת הזה ואת יום חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה׃ זְמַן חֵרוּתֵנוּ באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ׃ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ׃

לשבת חול המועד.

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

קדושת לש"ץ בשחרית ומנחה.

נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר קדוש קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃ אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ׃ בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃ מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי תִּמְלֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן׃ תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֶצַח נְצָחִים׃ וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתְךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל־יְדֵי דָּוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ׃ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֶצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

Messias, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, das Andenken Jerusalems, Deiner heiligen Stadt, und das Andenken Deines ganzen Volkes, des Hauses Israel — zur Rettung und zum Heile, zur Huld, zur Gnade und zum Erbarmen, zum Leben und zum Frieden an diesem Tage des Mazzoth-Festes. Gedenke unser, Ewiger, unser Gott, zum Guten, erinnere Dich unser zum Segen und hilf uns zur Glückseligkeit! Begünstige und begnadige uns durch Verheißung von Heil und Erbarmen, erbarme Dich unser und hilf uns! — Auf Dich allein sind unsere Augen gerichtet, denn Du, o Gott, bist ein gnädiger und erbarmungsvoller König!

והשיאנו Laß uns empfangen, Ewiger, unser Gott, den Segen Deiner Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, wie Du wohlwollend uns zu segnen verheißen hast. (Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Antheil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und

---

Am Sabbath.

ישמח Welche Freude empfand Mosche bei dem Geschenke, das ihm zu Theil geworden! Du hattest ihn Deinen treuen Diener genannt! Eine Prachtkrone zu seines Hauptes Schmuck schenktest Du ihm, als er vor Dir auf dem Berge Sinai stand, und mit eignen Händen brachte er zwei steinerne Tafeln herab, worauf die Beobachtung des Sabbaths eingezeichnet war. So heißt es auch in Deiner Lehre: „Die Kinder Is-„raels sollen den Sabbath beobachten, daß sie den Sabbath „bei allen ihren Nachkommen halten als einen ewigen Bund. „Zwischen mir und den Kindern Israels sei er ein Zeichen „für ewig; denn in sechs Tagen hat der Ewige den Himmel „und die Erde geschaffen, und am siebenten Tage hat er ge-„ruht und gefeiert." Keiner Nation jener Länder gabst Du, Ewiger, unser Gott, den Sabbath, ließest ihn, o König, den Götzendienern nicht zum Erbtheil werden, gabst den Heiden an seiner Ruhe keinen Antheil. Du gabst ihn ausschließlich Deinem Volke Israel aus Liebe, den Nachkommen Jakobs, Deinen Erkornen! Das Volk, das den Siebenten heiligt, genießt den Wonnegenuß Deiner Güte! Der Siebente gefiel Dir wohl, Du hast ihn geheiligt und nanntest ihn den anmuthigsten der Tage, zum Andenken an das Schöpfungswerk.

וְזָכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ.
וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵיטָה וּלְטוֹבָה
וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת
הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לנשת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ

לשבת חול המועד.

יְשָׂמֵחַ מֹשֶׁה בְּמַתְּנַת חֶלְקוֹ כִּי עֶבֶד נֶאֱמָן קָרָאתָ לוֹ. כְּלִיל
תִּפְאֶרֶת בְּרֹאשׁוֹ נָתַתָּ. בְּעָמְדוֹ לְפָנֶיךָ עַל הַר־סִינַי. וּשְׁנֵי
לֻחוֹת אֲבָנִים הוֹרִיד בְּיָדוֹ. וְכָתוּב בָּהֶם שְׁמִירַת שַׁבָּת. וְכֵן
כָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת
אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם: בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת
הִוא לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־
הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ: וְלֹא נְתַתּוֹ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְגוֹיֵי
הָאֲרָצוֹת. וְלֹא הִנְחַלְתּוֹ מַלְכֵּנוּ לְעוֹבְדֵי פְסִילִים. וְגַם
בִּמְנוּחָתוֹ לֹא יִשְׁכְּנוּ עֲרֵלִים. כִּי לְיִשְׂרָאֵל עַמְּךָ נְתַתּוֹ
בְּאַהֲבָה. לְזֶרַע יַעֲקֹב אֲשֶׁר בָּם בָּחָרְתָּ. עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי
כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ. וְהַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ
חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

אלהינו

erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, (in Liebe und Wohlgefallen,) in Freude und Wonne (Deinen heiligen Sabbath und) Deine heiligen Feste genießen, damit in Dir sich freue Israel, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath,) Israel und die Festes-Zeiten.

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

Am Sabbath.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe, heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Antheil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, Deinen heiligen Sabbath in Liebe und Wohlgefallen genießen, damit an ihm ruhe Israel, das Deinen Namen heiligt! Gelobt seist Du, Ewiger, der den Sabbath heiligt!

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete! stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, möge aufsteigen, vor Dich kommen und zu Dir gelangen, gefällig und angenehm aufgenommen werden unser Andenken und unser Gedächtniß — das Andenken unserer Väter, das Andenken des Messias, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, das Andenken Jerusalems, Deiner heiligen Stadt, und das Andenken Deines ganzen Volkes, des Hauses Israel — zur Rettung und zum Heile, zur Huld, zur Gnade und zum Erbarmen, zum Leben und zum Frieden, an diesem Tage des Mazzoth-Festes. Gedenke unser, Ewiger, unser Gott, zum Guten, erinnere Dich unser zum Segen und hilf uns zur Glückseligkeit! Begünstige und begnadige uns durch Verheißung von Heil und Erbarmen, erbarme Dich unser und hilf uns! — Auf Dich allein sind unsere Augen gerichtet, denn Du, o Gott, bist ein gnädiger und erbarmungsvoller König!

וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

לשבת חול המועד.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵיטָה וְלִטּוֹבָה. וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertrauet sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unausſprechlichen Wohlthaten, die Du uns zu jeder Zeit — Abends, Morgens und Mittags — erweiſest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist, unser Schöpfer, Schöpfer von Anbeginn. Benedeiung und Dank Deinem großen und heiligen Namen, der Du uns am Leben und aufrecht erhalten! So laß' uns ferner leben und erhalte uns, sammle unſere Vertriebenen zu den Vorhöfen Deines Heiligthums, Deine Geſetze zu befolgen, nach Deinem Willen zu handeln und Dir mit ganzem Herzen zu dienen, da wir Dir dankbar ſind. Gelobt ſei Gott, dem allein der Dank gebühret. —

ועל Für dies Alles ſei Dein Name, unſer König, gelobt und hochgeprieſen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und Alles, was lebt, ſoll Dir danken und Deinen Namen preiſen; Allmächtiger, unſer Heil und unſere Hilfe biſt Du. Selah! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, Allgütiger iſt Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

Der Vorbeter bei der lauten Wiederholung:

אלהינו Unſer Gott und Gott unſerer Väter, ſegne uns mit dem dreifachen Segen, welcher in der durch Deinen Diener Moſche geſchriebenen Lehre enthalten iſt, und welcher geſprochen wurde durch Aharon und ſeine Söhne, die Prieſter, Dein heiliges Volk — wie es heißt: „Er ſegne dich, der Ewige, und behüte dich! Er laſſe leuchten, der Ewige, ſein Antlitz dir und ſei dir gnädig! Er erhebe, der Ewige, ſein Antlitz dir und gebe dir Frieden!"

שים Verleihe Frieden, Glück und Segen, Gunſt, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, Alle wie Einen, im Lichte Deines Antlitzes; denn im Lichte Deines Antlitzes gabſt Du uns, Ewiger, unſer Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil und Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu ſegnen. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der ſein Volk Israel ſegnet mit Frieden!

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים אנחנו לך שאתה הוא יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי כל בשר יוצרנו יוצר בראשית ברכות לעולם ועד. צור חיינו מגן והוראות לשמך הגדול והקדוש ישענו אתה הוא לדור ודור. על שהחיית ותקימנו כן תחיינו ונודה לך ונספר תהלתך על חיינו המסורים בידך ועל נשמותינו הפקודות לך ועל מודים לך. ברוך אל ההודאות:

נסיך שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל־עת ערב ובקר וצהרים. הטוב כי לא־כלו רחמיך והמרחם כי לא־תמו חסדיך מעולם קוינו לך:

ועל כלם יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד: וכל החיים יודוך סלה ויהללו את שמך באמת האל ישועתנו ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי הטוב שמך ולך נאה להודות:

נקנת קהלות שולים הכהנים לדוכן ומדלו תמלת נסוף המחזור.

נ"ז א"ו אבותינו. בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אלהי Mein Gott! bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen vor Betrüglichreden! Laß meine Seele gegen meine Lästerer gelassen und gegen Jeden geduldig sein, wie Staub der Erde. Erschließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerstöre die Pläne aller derer, die Böses wider mich sinnen und vereitle ihre Gedanken. Thue es um Deines Namens willen, thue es um Deiner Rechten, thue es um Deiner Heiligkeit, thue es um Deiner Lehre willen. Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beistehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! — Der da Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel; darauf sprechet: Amen!

Möge es Dein Wille sein, o Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, den heiligen Tempel bald, in unseren Tagen, wieder zu erbauen, daß Jeder seinen Antheil an Deinem Gesetze nehme.

Am Sabbath Chol ha-Moed: Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter (von Seite 99 an); dann Hallel (Seite 148).

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen in Liebe! — König, Helfer, Retter und Schild!

מסוד Nach dem Rathe der Weisen und Verständigen, nach dem Unterrichte und der Meinung der Gelehrten, öffne ich den Mund, mit Liedern und Gesängen dankend zu loben ihn, der in des Himmels Räumen thronet.

Wenn der achte Tag Peßach am Sabbath ist, wird am siebenten Tage anstatt אותיותיך, אימת גוראותיך vom zweiten Tage gebetet.

In einigen Gemeinden wird immer אימת am siebenten und אותיותיך am achten Tage gebetet.

אותותיך Damals sahen wir augenscheinlich Deine Wunderthaten, als Du Kriegesrüstung wie einen Mantel angelegt; die Heiden waren Dir ein Nichts, sie wankten, stürzten, wie vom Wein betrunken. Deine Holde (Israel) befreitest Du vom Band der Fesseln; entlastetest ihre qualbelasteten Schultern, retteteſt sie, als der undankbare, niederträchtige

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה, וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

בשבת הח"מ מין מומרים קרובות, ומז"ע חוזר התפלה ומומר קדושת נקדש, וגומר כל סדר זבת, ומת"כ מומרים הלל ושיר השירים.

חזרת התפלה לשליח צבור.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. מְסוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים. וּמִלְּמֵד דַּעַת מְבִינִים. אֶפְתְּחָה פִּי בְּשִׁיר וּרְנָנִים. לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל פְּנֵי שׁוֹכֵן מָעוֹנִים:

וען אחרון דפסח חַן שבת מיוט, ווירד חַן שביעי מַכְטַטָּט אוחותיך אימת נוראותיך גְּבְעַטָּט, וועזט: מין אחרון דפסח זו פִּיבְּדען מיוט.

מין מאַינץ ווירד מיוועד אימת נוראותיך חַן גיבעכטטען, מוכד אוחותיך חַן חַבָּטען טחַגע גְּעבְעטָט.

ע"פ א"ב, ונקוף חתום שמעון בר יצחק.

אוֹתוֹתֶיךָ רָאִינוּ אָז בְּעֵין. בַּעֲטוֹחֲךָ כַּמְעִיל תִּלְבְּשֶׁת זַיִן. גּוֹיִם נָגְדְּךָ הָיוּ כְאַיִן. דָּחוּ וְנָפְלוּ כְּשִׁכּוֹרֵי יָיִן: הַנָּאוָה הוֹצֵאתָ מֵאסוּר בָּבֶל. וְשִׁכְמָה הוּסַר מֵעָנוּי סֶבֶל. זֵד תַּנִּין מָנָאץ

Tyrann (Pharaoh) wie ein Ungeheuer ihr nacheilte, sie zu verderben, zu zerfleischen. Er ließ seine Heeresflügel mit Adlersflug herbeirücken, führte seine Helden an in geschlossenen Reihen; der Thor wiederholte seine Thorheit mit Uebermuth, war unvernünftig und bedachte nicht, was bisher geschehen. Er sammelte sein Heer und seinen ganzen Rath, seine Vornehmen, seine Fürsten und Redner; verführt von ihren Götzen, zogen sie vereint und vermehrten den Haufen der ausgerüsteten Kriegsmänner, stürzten wie Fluthen heran, wähnend, des Heiligen Heer (Israel) einzuholen, einzuschließen und gänzlich aufzureiben. Aber Du, Heiliger, ließest es einen Umweg ziehen, nahmst es in Deinen Schutz und bargst es unter Deinem Schirm. Dem Feinde schicktest Du Deinen entflammten Zorn nach; die schön Schreitenden (Israel) bewahrtest Du unter Deiner Flügel Schutz, thatest Wunder ihnen. Mächtige Wunderthaten hast Du ausgeübt, als das Ungeheuer (Paraoh) Dein Volk ziehen ließ.

אנו Wir haben Deine Wunderdinge vernommen! die Du geboren hast (Israel), werden daran denken und Dich ewig loben; Du fandest Lust daran, Deine Gemeinde zu schonen und zu schützen; o, möchte es Dir, Heiliger, eben so gefällig sein, auch uns zu schützen! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams.

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder!

הרגלת Deine Hochgeschätzten (Israel) hast Du selbst geleitet auf ihrem Zuge aus Egypten, und lobsingende Chöre ertönten wie Flötenspiel. Ihre Verfolger verdammtest Du zu des

וּמְנַבֵּל. חֲפוּז אַחֲרֵיהָ לְהַשְׁחִית וּלְחַבֵּל: טָמְסוּ
אֲגַפָּיו כְּגֶשֶׁר לְמַהֵר. יֶעֱצוּ אַבִּירָיו בְּחַיִל לְדַהֵר.
כְּסִיל בְּאֻוֶּלֶת שָׁנָה לְהִתְיַהֵר. לֹא יָדַע לְהָבִין
וּלְהַזְהִיר: מַחֲנֵהוּ קִבֵּץ וְכָל יוֹעֲצָיו. נִכְבָּדָיו
שָׂרָיו וְגַם מְלִיצָיו. סָעוּ בְאַחֲרִית בְּהַשָּׁאַת
מִפְלָצָיו. עֲרוּכֵי מִלְחָמָה נוֹסְפוּ נִקְבָּצָיו: פָּחֲזוּ
כַּמַּיִם בְּלִי לְהוֹתִיר. צִבְאוֹת קֹדֶשׁ לְרִדּוֹף
וּלְהַכְתִּיר. קָדוֹשׁ סְבַבְתָּם דֶּרֶךְ לְהַאֲתִיר.
רְחַפְתָּם בְּצִלְּךָ וּבְמָגִנְּךָ לְהַסְתִּיר: שִׁלַּחְתָּ
בְּצָרִים חָרִי וָזַעַם. שְׁמַרְתָּ בְּאֶבְרָתְךָ יְפִיפִי
פַּעַם: תִּקַּקְתָּ פְּלָאוֹת הִפְלֵאתָ בְּנַעַם.
תַּנִּין בְּעֵת שִׁלַּח אֶת הָעָם:

קִ אָזְנֶיךָ שָׁמְעוּ מוֹפְתֵי עֵינֶיךָ. וְנֶצַח בִּרְכָתְךָ יַזְכִּירוּ
צְפוּנֶיךָ. קִ חָפַצְתָּ לִפְסוֹחַ וּלְהָגֵן הַמּוּנֶךָ. קָדוֹשׁ הֵן
חֲפוּץ לְגוֹנְנֵי בְּמָגִנְּךָ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים:

ע״ם חשר״ק

תִּרְנַלְתָּ עֲמוּסִים מִמִּצְרַיִם בְּצֵאתָם. שָׂרִים
כַּחוֹלָלִים וּמְבֻרָכִים בְּמַקְהֲלוֹתָם. רוֹדְפֵיהֶם

Meeres Tiefen, Deine Erkornen aber trugst Du auf den Armen. Zoan's Geschlechter, zum Kampfe versammelt, stürzten, und ihre Leichname wurden der Wellen Spiel; zehn empfindliche Streiche hatten sie in Egypten schon getroffen, aber gänzlich aufgerieben hat der Eilfte sie mit hocherhobener Hand. Nun sank ihr stolzer Muth, ihr Anschlag ward vereitelt; ein Schwindelgeist ergoß sich in sie, sie taumelten, ihr Herz schmolz, ihr Körper zerging, und schrecklich schwand dahin der Haufen ihres Ueberrestes. Deine Befreiten einzuholen, zu schänden und ihnen das durch mühsame Arbeit erworbene Gut zu rauben, das war des Feindes schändlicher Plan! Allein Deine Verheißung dort zwischen den zerstückten Theilen*) überwand und überhäufte sie hier mit goldnen Geschmeiden und Kleinodien in Fülle! Noch war der Zeitpunkt der Befreiung nicht da, als einst der holde Stamm Ephroth in Kriegesrüstung auszog. Dieser Stamm dachte seine Erlösung schleunig zu erzwingen, und fiel — die Eingebornen von Gath haben ihn aufgerieben. — Darum führtest Du Deine Befreiten durch Umwege, damit sie jene Gefallenen nicht schauen und verzagen möchten. Muth und Tapferkeit verliehest Du den gebeugten Knieen; Du ließest uns einen Umweg ziehen und bestimmtest uns sichern Pfad.

אשורי Ja, Deine Gerechtigkeit schuf uns sichern Pfad, Deine Liebe strahlte uns wie Mittagslicht! o, möchtest Du uns ferner erhalten, um Deiner Lieben, um Deiner Frommen willen, und uns beleben mit Deinem allbelebenden Thaue! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt!

שבטי Hast Du einst die wie die Mittagssonne reinen Stämme Jehova's in Freiheit gesetzt, so beschleunige auch nun, o Allmächtiger, wohlgefällig das Vergeltungsjahr des Kampfes zu Zion! Vernichtet und vertilgt hattest Du die

*) 1. B. Mos. 15.

בִּמְצֻלוֹת יָם הֶאֱבַדְתָּם. קִנּוּיֵךְ קָחָתָ עַל
זְרוֹעָתָם: צָעֲנִים אֲשֶׁר נֶאֶסְפוּ לַמִּלְחָמָה.
פְּגָרֵיהֶם הָמַמְתָּ וְנִגְרְפוּ הַיָּמָה. עֶשֶׂר מַכּוֹת
הֻכּוּ בְּמִצְרַיְמָה. סָפוּ בְּאַחַת עֶשֶׂר בְּיָד הָרָמָה:
נָבְקָה רוּחָם וְנִבְלְעָה עַצָּתָם. מָסַךְ עִוְעִים
נִמְסְכוּ לְהַתְעוֹתָם. לְבָם נָמַם וְנָמַקוּ גְוִיָּתָם.
כָּלוּ בַּבָּהָלוֹת הֲמוֹן שְׁאֵרִיתָם: יָזְמוּ לְרַדּוֹף
וְלֶהָסִיר כֶּתֶר. טֶרַח עֲבָדָה וְנִצּוֹל חֶתֶר.
חָזְקָה לְחוֹסִיף שְׁבוּעַת בֶּתֶר. זְהָבִי תוֹרִים
וְנִקְדַּרְתָּ יָתֵר: וְטֶרֶם הַנָּעַרְתָּ עִתּוֹתֵי דוֹדִים.
הָפְכוּ בַקָּרֶב אֶפְרָתִים יְרִידִים. דִּגְלָם בְּחָפְזָם
גְּאֻלָּתָם לְהַקְדִּים. גְּדָעוֹם אַנְשֵׁי נַת הַנּוֹלָדִים:
בַּעֲבוּר זֹאת הֶסַבּוּ מִדֶּרֶךְ. בְּמַפַּלְתָּם מְרָאוֹת
לְיִרְאָם בְּמֶרֶךְ. ק אֹמַצְתָּ וְחִזַּקְתָּ כּוֹשְׁלֵי בֶּרֶךְ.
אֲשׁוּרֵינוּ כּוֹנַנְתָּ בַּהֲסַבַּת דֶּרֶךְ:

ק אַשְׁרֵי שָׂמַרְתָּ עֵקֶב צַדְּקוֹתֶיךָ. וְנִגַּהּ כָּאוֹר פְּאַרְתָּנוּ
בְּאַהֲבָתֶךָ. ק בַּעֲבוּר אוֹהֲבֶיךָ שׁוֹמְרֵי בְרִיתֶךָ. תִּשְׁמְרֵנוּ
וְתָחֹנֵנוּ בְּטַל תְּחַיֶּתֶךָ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

נרמזי המרוזים שמעון בר יצחק.

ק שִׁבְטֵי יָהּ חוֹצֵאתָ לְפִדְיוֹם. שִׁלְמִים בַּצָּהֳרַיִם
בְּעֶצֶם הַיּוֹם. שַׁדַּי כְּמוֹ בֶן הָחִישׁ בְּצִבְיוֹן. שְׁנַת
שְׁלוֹמִים לְרִיב צִיּוֹן: מִגַּרְתָּ וְנֵאַרְתָּ שֶׁבֶט

barbarische Herrschaft (des Pharaoh); verstockt waren seine (des Pharaoh) Ohren, verklebt seine Augen; Du strafteſt den sündhaften Körper mit Schlägen und zerschlugst das Haupt der Barbaren. Auf, o allgewaltiger Arm! zertheile die Wollüstige (Babilon) und veröde sie, sei bestrebt das Andenken der Entblößten (Babilon) zu verwischen, und vernichte sie gänzlich [1]). Als Du mit Sieg ausgerüstet zur Rettung Deiner mit einem Diadem geschmückten Schafe einherzogst, da wurden die Feinde wie Asche zerstreut, es sank der Beschützer, und gestürzt war der Geschützte. Als Du, o Leuchte, den mit Blut Bezeichneten gesehen, strafteſt Du mit Vernichtung die Kinder der Bedrücker; wie einem Schwindsüchtigen schwanden Körper und Geist; Deinen Ehrfürchtigen aber gabst Du ein Zeichen zur Erhebung. O, befördere das Erlösungsjahr, behandle die Untreuen treulos und vertilge die Götzen, es werden deren Anbeter im Gemetzel niedergehauen, bei'm Einsturz der Thürme. Erbarme Dich des theuern Sohnes, segne die schmachtende Seele zu ihrer Beruhigung; denn täglich erwarten wir unsere Erlösung; wir sind des Flehens (um die Erlösung) müde, unsere Kehle ist vertrocknet, unsere Macht geschwächt, begnadige uns, o Ewiger, wir vertrauen auf Dich! Bedenke Deiner Schafe und sammle ihre Zerstreuten, siehe wie sehr ihre Weide beraubt ist; vertilge und verwüste den Feind, daß seine kostbaren Blüthen welken. So wie einst die Nation Kostbarkeiten von Gold und Silber erhielt, als sie von der Tyrannei befreit wurde, so verleihe auch jetzt Freiheit und verkündige uns: Ihr seid umsonst verkauft, so sollt ihr auch unentgeltlich befreit werden [2]). Jakobs Gemeinden werden mit Deinem Namen Dich anrufen.

---

1) Vergl. Chabakuk 3, 13.

2) Nach Jes. 53, 3.

הָרַשַׁע· מַכְבִּיד אָנְיָו וְעִינָיו הָשַׁע· מַהֲלוּמוֹת
וּמַחְתָּ לְגֵו נִפְשַׁע· מָחַצְתָּ רֹאשׁ מִבֵּית רָשָׁע׃
עוּרִי עוּרִי זְרוֹעַ יַד הַגְּדוֹלָה· עֲדִינָה תַּמְחַץ
וְשִׁיתָהּ כָּלָה· עֶרְיָה תֵּעוֹר מֵאֱנוֹשׁ לְחַלָּה·
עָרוֹת יְסוֹד עַד צַוָּאר סֶלָה׃ וּבְצֵאתְךָ לְיֵשַׁע
בְּעוֹז אָזוֹר· וְצַאֲנֶיךָ בַּעֲרִי נָוֹר· וְעוֹנִים נִפְרְדוּ
בְּאֶפֶר פָּוֹר· וְכָשַׁל עוֹזֵר וְנָפַל עָזוֹר׃ נָאוֹר
בְּרָאוֹתְךָ בְּרָם מִתְבּוֹסֵם· נָגַפְתָּ פּוֹרְכִים פְּרָם
לְקוֹסֵם· נֶפֶשׁ וּבָשָׂר בְּמִסּוֹם נוֹסֵם· נָתַתָּה
לִירֵאֶיךָ גֵּם לְהִתְנוֹסֵם׃ בִּיטָה וּמַהֵר שְׁנַת
גְּאוּלִים· בַּגֵּד בּוֹגְדִים וְחַלֵּף אֱלִילִים· בְּטוּפְלֵי
שֶׁקֶר הַפֵּל חֲלָלִים· בְּיוֹם הֶרֶג רַב בִּנְפוֹל
מְגָדָלִים׃ רַחֵם וַחֲמוֹל בֶּן יַקִּיר· רַוֵּה נֶפֶשׁ
שׁוֹקֵקָה לְהָקִיר· רְאֵה כִּי נָבְרָה יַד הַמַּדְקִיר·
רוֹחַ עֲרִיצִים כְּזֶרֶם קִיר׃ יוֹם יוֹם נִצַּפֶּה וְנֶאֱלָתֵנוּ·
יָגֵעְנוּ בְּקָרְאֵנוּ נַחַר גְּרוֹנֵנוּ· יָד אָוְלָה וַתַּשְׁפִּילֵנוּ·
יֵי חָנֵנוּ לְךָ קִוִּינוּ׃ צַאנְךָ פְּקוֹד וְהָשֵׁב תְּפוּצָתוֹ·
צָפָה כִּי שָׁדְדָה מַרְעִיתוֹ· צַמֵּת עֵוֶן בָּתַר
לַחֲשִׁיתוֹ· צִיצַת נוֹבֵל צָבִי תִּפְאַרְתּוֹ׃ חָפַשׂ
עַם מִפֶּרֶךְ בְּכֶסֶף· חֲשׂוּקֵי חֶמֶד זָהָב וָכֶסֶף·
חֲרוּתַ הַמְצִיאוֹ הַשְׁמִיעֵנוּ בְּחֶסֶף· חִנָּם נִמְכַּרְתֶּם
תִּגָּאֲלוּ וְלֹא בְכֶסֶף׃ קְהִלּוֹת יַעֲקֹב בְּשֵׁם יִקָּרְאוּ·

Dich sehend sagen, dieser ist es, auf den wir vertrauen! Deine Heiligkeit werden sie preisen und im Liede Dich erheben; die Städte mächtiger Völker werden Dich fürchten.

ימלך Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!

ואתה Du, Allerheiligster, thronst unter den Lobgesängen Israels, o Gott!

כעל Vergelte nach Verdienst das Verfahren der unverschämten Frevler, der Du die entferntesten Völker nach Verdienst belohnst *), Allheiliger!

אמרו Preis't den Allmächtigen, seine Thaten sind alle preiswürdig und ruhmvoll. Er übt Wundergerichte aus an seinen Feinden; Mörder werden ermordet, Henker gehängt, Ertränker ertränkt. Die Uebermüthigen alle, die je stolzirt, wurden ihrer Thaten gemäß bestraft; ihr Stolz fuhr zur Gruft hinab in's Verderben. Durch brausende Fluthen wurden das Andenken jenes Sündergeschlechts (דור המבול) vertilgt; sie ergriff Schrecken um und um, als sie angefangen, Götzen zu verehren und ihnen nachzuhangen. Der Allerhabenste rief die Gewässer des Meeres herbei, öffnete die Schleußen des Himmels und vertilgte jedes Wesen durch der Fluthen Ungestüm. Von Morgen hergezogen, kamen die Bewohner Schinar's; die Begierde, einen mächtigen Thurm zu bauen, entflammte ihr stolzes Herz. Sie begannen ihn in jene unermeßliche Höhe hinaufzuführen, denn sie hatten die Tücke im Herzen:

*) Jes. 59, 18.

קוֹינוּ לוֹ לָזֹ לְלָזֹ יַרְאוּךָ. יְקַדֵּשְׁתְּךָ יַעֲרִיצוּ
וּבְרוֹן יְנַשְּׁאוּךָ. קְרַיַת גּוֹיִם עָרִיצִים יִירָאוּךָ:
יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:
וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל אֵל נָא:
יו"ק בְּעַל גְּמוּלוֹת כְּעַל יְשַׁלֵּם. לְחֵיק זֵדִים לֹא
יָדְעוּ הַכֹּל. לְאֵימִים גְּמוֹל יְשַׁלֵּם. קָדוֹשׁ:

מתוס נלחצי סחרוזים: אני שמעון בר יצחק בר אבון חזק ואמץ בתורה.

קְ אִמְרוּ לֵאלֹהִים אַדִּירִים. מְאוֹד מַעֲשָׂיו
נָאִים וַהֲדוּרִים. בְּתִתּוֹ אוֹת וּמוֹפֵת בְּצָרִים:
נֶחֱרָגִים חוֹרְגִים אֶת חוֹרְגֵיהֶם. וְנִצְלָבִים
צוֹלְבִים אֶת צוֹלְבֵיהֶם. וְנִשְׁקָעִים שׁוֹקְעִים
אֶת שׁוֹקְעֵיהֶם: יְהִירִים אֲשֶׁר זָדוּ בְּזָדוֹן.
נִמְדְּדוּ בְּמַאֲפֵה בְּפָעֳלָם לְהוֹן. וְהוּרַד גְּאוֹנָם
שְׁאוֹל וַאֲבַדּוֹן: שִׁטּוּפֵי זַעַם נִשְׁכְּחוּ רֶגֶל. הָהְפַּךְ
עֲלֵיהֶם בַּלָּהוֹת לְנַלְגֵּל. בְּהוּחַל לִקְרֹא בְּשֵׁם
אֵלִיל וּלְרַגֵּל: מָרוֹם קָרָא לְמֵי הַיָּם. וַאֲרֻבּוֹת
הַשָּׁמַיִם פָּתַח בַּעֲיָם. וַיִּמַּח יְקוּמָם בְּשִׁטָּף
דָּכְיָם: עֲלֵיהֶם סִדְּרִי בְרֵאשִׁית נִשְׁתַּנּוּ.
בְּשַׁחֲתָם אֶת דַּרְכָּם נִתְגַּנּוּ. בָּרוֹתְחִין קִלְקְלוּ
וּבָרוֹתְחִין נִהוֹנוּ: וּבְנִסּוֹעַ מִקֶּדֶם יוֹשְׁבֵי שִׁנְעָר.
בְּבִנְיַן הַמִּגְדָּל לְבֵם נִבְעָר. וַיָּזֻמוּ לְהַגְבִּיהוּ
לְאֵין מִשְׁעָר: נוֹעֲצוּ לֵב וְנוֹסְדוּ מְזִמּוֹת. אִם

„Bedürfen wir des Regens Tropfen, so steigen wir hinauf und brechen den Himmel!" — So wähnten sie — aber der Ewige verwirrte ihre Sprache, benahm ihnen Kraft und Muth, zerstörte das Gebäude, ihnen zur Schande, und zerstreute sie vollends von da. An Leib und Seele verdorben waren die Bewohner Sodoms, Hoffart und Schwelgerei war ihr Wesen, sie reichten den Armen nichts, entzogen den Dürftigen ihre Hand. Gott sah das Maaß ihrer Frevel voll und ließ sie durch Flamme und Gluthwind verzehren. — Noch sind die Stellen, wo die Frevler gewohnt, Denkmäler ihres Untergangs. — Nur der Brudersohn (Loth) des frommen Morgenländers (Abraham) wurde hier gerettet, ihm dachte Gott die Frömmigkeit seines Oheims und schonte ihn, als er (Gott) die Städte des Kreises zerstörte. Die Boten des assyrischen Königs schimpften und lästerten Gott! auf Befehl ihres Herrn sprachen sie Hohn Israels Heiligem: da kam ein Engel und rieb sie auf sammt ihrem mächtigen Kriegesheer. Gott, der Eifervolle, rasirte — mit wohlgewetztem Scheermesser — die Völker jenseits des Stromes, die von Aschurs König angeführt, und es blieben von allen nur zehn übrig. Der König selbst flüchtete nach dem Tempel, seinen Götzen Nißroch hier anzubeten; da brachten ihn seine eignen Söhne mit dem Schwerte um, und retteten sich durch die Flucht nach dem Lande Ararath [1]). Der mächtige Völkerbändiger war eine Säge in der Allmacht Hand, und that stolz gegen den, der sie regierte [2]). Er wähnte, bis in die Wolken sich hinaufzuschwingen; da traf ihn der Zorn des Herrn, stürzte ihn vom Throne herab, verbannte aus der menschlichen Gesellschaft ihn, und ließ ihn sieben volle Jahre unter den wilden Thieren wandeln [3]). Nach seinem Tode wurde sein Leichnam geschleift; er wurde aufgegraben; aus dem Grabe gerissen und wie ein Aas zum Scheusal hingeworfen [4]). Demungeachtet erfrechte sein Sohn Beltschazar sich, die heiligen Gefäße,

---

1) Siehe diese Erzählung in Jes. 37.
2) Daselbst 10, 15.
3) Daniel 4.
4) Jes. 14.

נִצְטָרֵךְ לְטִפֵּי מֵימוֹרֵי. נַעֲלֶה לָרָקִיעַ וְנַכְנוּ
בְּקַרְדְּמוֹת: בָּלַל לְשׁוֹנָם וְחִלְּשָׁם וְהִתִּישָׁם.
וּבְנָיָם הִשְׁחִית עֲבוּר לְבִישָׁם. וַיָּפֵץ יְיָ אֹתָם
מִשָּׁם: רָעִים בְּגוּפָם וְחַטָּאִים בְּמְאוֹדָם. נָאוֹן
שִׁבְעָרֵי לֶחֶם הָיָרֵי יְסוֹדָם. וָעָנִי וְאֶבְיוֹן לֹא
הֶחֱזִיקָה יָדָם: יָהּ בְּרִאוֹרֵי כְּנִתְמַלֵּא סִפָּקָם.
פַּחִים וְרוּחַ וְלֶעָפוֹת הִשִּׁיקָם. תַּחַת רְשָׁעִים
סְפָקָם: צְרָקָרֵי אֶזְרָח אָדוֹן זָכַר. וּבֶן אָחִיו
נִמְלַט מִלְּהִתְמַכֵּר. בְּשַׁחֵת אֱלֹהִים אֶת עָרֵי
הַכִּכָּר: חֶרְפּוּ וְגִדְּפוּ מַלְאֲכֵי תִלְגָּרֵי. בְּצִוּוּי
אֲדוֹנֵיהֶם לְגַדֵּל לַעֲנָת. וּמַלְאָךְ יָצָא וּבָעָטָם
כַּגָּת: קָנוֹא גִּלְּחוּ בְּתַעַר הַשְּׂכִירָה. בְּעִבְרִי נָהָר
מֶלֶךְ אַשּׁוּרָה. וְלֹא נוֹתַר בָּם כִּי אִם עֲשָׂרָה:
בְּהִשְׁתַּחֲוָתוֹ לְנִסְרוֹךְ דַּרְכּוֹ יָרַט. וּבָנָיו הִכּוּהוּ
בְּזַיִן מְמָרָט. וְהֵמָּה נִמְלְטוּ אֶרֶץ אֲרָרָט: רָם
וְנִתְנַדֵּל מַשּׂוֹר עַל מְנִיפוֹ. וְאָמַר לַעֲלוֹת עַל
מְרוֹמֵי גַּפּוֹ. כִּי פָקַד עָלָיו חֲרוֹן אַפּוֹ: אָדוֹן הֵסִירוּ
מִמְּלוֹךְ בְּמְלוּכָה. וּמִבְּנֵי אָדָם טָרְדוּ לְשַׁלְּכָה.
עִם בְּהֵמוֹרֵי שָׂבַע לְהַלָּכָה: בְּבוֹא פְּקוּדָתוֹ
נִסְתַּךְ פְּנֵרוֹ. וּבְנֵצֶר נִתְעַב הָשְׁלַךְ מִקִּבְרוֹ.
כְּפֶגֶר מוּבָס הָבְאַשׁ בְּשָׂרוֹ: וּבְעַוּוֹת פָּנִים הֵעִיז
בְּלִטְשַׁאצַּר. וְצִוָּה וְהוֹצִיא מִן הָאֲצָר. כֵּלִים

die sein Vater Nebukadnezar dem Tempel geraubt, zu entweihen; stolz bediente er sich deren beim Mahle, reichte Trank darin seinen Fürsten wie seinen Bedienten, seinen Frauen und Concubinen. Da kam unsichtbar eine Hand und machte Schriftzüge an die Wand[1]); der Holde (Daniel) erklärte ihm die Schrift, die den Zorn des Allmächtigen verkündet hatte, und noch in derselben Nacht kam er um, nachdem die Stadt erstürmt worden. Ein Königsgünstling aus dem Stamme Agag (Haman) erkühnte sich einst, ein Volk gehorsamer Kinder, die dessen Vater Ehre machen, auszurotten; aber plötzlich fiel er, und wurde geachtet wie vermodertes Geräth. Er hatte einen Galgen für den Minister (Mordochai) bereitet; aber er war für ihn selbst bereitet; Mordochai aus dem Stamme Jehuda überwand dessen Ränke mit List, er (Haman) fiel selbst in die Grube, die er gegraben; ihn traf das Loos, das er andern beschieden, und Alles jubelte dann Hëdad! Hëdad[2])! Wahrlich, diese Frevler hätten es wohl zu Herzen nehmen sollen, hätten können klug werden durch das, was dem Egyptenkönige geschehen. Dieser weigerte sich, das Volk meiner Gemeinde ziehen zu lassen, und rief laut: „Wer ist Gott? ich kenne Gott nicht!" Da versetzte ihm der Allmächtige zehn Streiche und erhielt ihn dabei am Leben, damit er der Welt verkünden möchte, was ihm geschehen. Viele empfindliche Streiche erhielt er, sein Herz wurde verwundet, dann erst drang er auf die Befreiung des Volkes. Kaum hatten die Befreiten noch Egyptens Gebiet verlassen, so entschloß er sich mit seiner Dienerschaft, das Gewehr zu ergreifen und sie wieder einzuholen. Aber der Allmächtige, der Furchtbare im großen Rathe der heiligen Engel, wandelte das Meer in festen Boden, schuf eine Bahn in Fluthen, und in gewaltigen Gewässern einen Pfad. Den Anamim (Egyptern) hat er einen Zaum angelegt, mit beschwertem Zuge in brausenden Wellen hineingetrieben; nun sind sie

1) Daniel 5. 2) Hëdad ein Jubelgeschrei.

אֲשֶׁר הֻגְלָה נִבוּכַדְנֶאצַּר: נִתְנָאָה לִשְׁתּוֹת בָּם
תִּירוֹשָׁיו. הוּא וְשָׂרָיו וַעֲבָדָיו וְנָשָׁיו וּפִלַגְשָׁיו.
וּפִסַּת יָד כָּתְבָה פְּרוּשָׁיו: חֲמוּדוֹת בֵּאֵר לוֹ
הָאוֹתִיוֹת. כִּי קָצַף עָלָיו רַב הָעֲלִילִיוֹת. וּבוֹ
בַּלַּיְלָה נֶחֱרַג בְּשִׁאִיוֹת: זָד אֲגָגִי לַהֲרוֹג וּלְאַבֵּד.
בָּגִים אֲשֶׁר בָּם אָב מִתְכַּבֵּד. פִּתְאֹם הָיָה כִּכְלִי
אוֹבֵד: קְצִיץ עֵץ מִשְׁנֶה לְתִלּוֹת. וּלְעַצְמוֹ חֲכִינוּ
עָלָיו לְהַתָּלוֹת. וַיְהוּדִי עָשׂ מִלְחָמָה בְּתַחְבֻּלוֹת:
וּבְגוּמָץ אֲשֶׁר חָפַר נִשְׁדָּד. וּבְסָאָה אֲשֶׁר מָדַד
הָמְדָּד. וְעָנוּ עָלָיו הַיְדָד הַיְדָד: אָמְנָם כָּל אֵלּוּ
הַמַּכְעִיסִים. הָיָה לָהֶם עַל לֵב לְהָשִׁים. לְהַעֲרִים
וּלְהַוְסֵר מִמֶּלֶךְ חֲנֵמִים: מֵאֵן לִשְׁלַח עִם הַמּוֹנִי.
וְשָׁאַג וְאָמַר מִי יָיִ. לֹא יָדַעְתִּי אֶת יָיִ: צוּר נָגְפּוֹ
בְּעֶשֶׂר לְחָבּוֹ. וּבַעֲבוּר זֹאת הֶעֱמִידוֹ וְהֶאֱרִיכוֹ.
לְהוֹדִיעַ לַכֹּל מָה הִגִּיעוֹ בְּכָה: בְּחַבְּרוֹת וּפְצָעִים
אוֹתוֹ אִלַּח. וּבִירַת חֲצָיוֹ כְּבֵדוֹ פִּלַּח. וְאַחֲרֵי
כֵּן חָזְקָה יָדוֹ לְשַׁלַּח: תָּחוּם מִצָּרִים עַד לֹא
חֻרְחִיקוּ. הוּא וַעֲבָדָיו עֲצָה הֶעֱמִיקוּ. לְרַדּוֹף
אַחֲרֵיהֶם מָגֵן הֶחֱזִיקוּ: וְצוּר נַעֲרָץ בְּסוֹד
קְדוֹשִׁים רַבָּה. שָׁת אֶת יַם לְחָרָבָה. בַּיָּם נָתַן
דֶּרֶךְ וּבַמַּיִם עַזִּים נְתִיבָה: רֶסֶן מַתְעֶה חֻרְסִין
עַנְמִים. וְנִהֲגָם בִּכְבֵדוּת לְגַלֵּי הוֹמִים: וְצָלְלוּ

wie Blei in des Meeres Tiefe gesunken. Jene aber (Israel), die auf gebahntem Wege die Tiefe durchgingen, priesen und dankten dem Himmelsthroner, der für sie mit Egypten gestritten. Von nun an wurde es den künftigen Geschlechtern zum Gesetze gemacht, diese Wunderthaten der Allmacht stets zu erzählen, und wiederholt den Auszug aus Egypten zu besingen.

ובכן Wohlan, an diesem Tage hat der Ewige errettet:

אילי Ein berühmtes tugendhaftes Volk, Söhne, die wie Schößlinge aufgewachsen, ein Stamm von prächtigem Wuchs, eine an dem Gesetz festhangende, gutdenkende, edle und folgsame Nation, erkorne Biedermänner aus siebzig Stämmen, deren Same unter den Heiden berühmt, Huldreiche, Wohlthätige, deren Güte in allen Landen bekannt, weise, bekannte und berühmte Männer, die der Gottheit auf dem Arm wie ein Siegel sitzen, und schon oft auf wunderbare Art gerettet wurden.

Sie wurden von der Hand des Feindes gerettet, und erwarben Ruhm und Macht — Israel sah der Allmacht Hand!

מחוללת Wie sie den Drachen (Pharaoh) verwundet, wie sie im Meere einen Pfad gemacht, durch Sturm die Wellen hingetrieben und eine Bahn geebnet, wie sie wunderbare und furchtbare Thaten ausgeübt, wie sie mit Allgewalt versenkt den zum Kampf ausgerüsteten Feind, wie sie den Stolz der Uebermüthigen (Egypter) gedemüthigt, und mit entblößtem Schwerte der Frommen (Israel) aus der Noth geholfen!

Dem Volke Gottes hat er aus der Noth geholfen, und seine Gerechtigkeitsliebe wurde allenthalben kund, wie Gottes Gebirge. Damals sangen Mosche und die Kinder Israels.

כַּעֲפָרֶת בְּעִמְקֵי יַמִּים: הוֹלְכֵי נְתִיבוֹת
בְּמַעֲמַקֵּי מַיִם. שִׁבְחוּ וְהוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמַיִם.
אֲשֶׁר נִלְחַם לָהֶם בְּמִצְרַיִם: מֵאָז וָהָלְאָה
הָקְבַּע לַדּוֹרוֹת. לְסַפֵּר לָעַד כֹּחַ וּגְבוּרוֹת.
וּלְהַזְכִּיר יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּשִׁירוֹת:

וּבְכֵן, וַיּוֹשַׁע יְיָ בַּיּוֹם הַהוּא:

ע"ס א"ב.

אֵילֵי הַצֶּדֶק יְדוּעִים. בָּנִים מְגֻדָּלִים כִּנְטִיעִים. גֵּוַע
תִּפְאֶרֶת מַטָּעִים. דְּבוּקִים וַחֲשׁוּקִים דַּרְדְּעִים. הֲגוּיִם
הֲגוּנִים וְנִשְׁמָעִים. וָתִיקִים נִבְחָרִים מִשְׁבָּעִים. זֶרַע
בַּגּוֹיִם נוֹדָעִים. חֲמוּדִים וּמַעֲשֵׂיהֶם נָעִים. טוֹבִים
בָּאָרְצוֹת מוּדָעִים. יוֹדְעִים יְדוּעִים וּמְיֻדָּעִים. כַּחוֹתָם
בִּזְרוֹעַ נִקְבָּעִים. לְמוּדֵי נִסִּים וְנוֹשָׁעִים:

נוֹשָׁעִים מִבֵּין קִצְרֵי יָד. תַּתָּה לָמוֹ שֵׁם וָיָד.

וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד:

מְחוֹלֶלֶת תַּנִּין בִּגְעָרָה. נוֹתֶנֶת בַּיָּם מַעְבָּרָה. סוֹעֶרֶת
גַּלִּים בִּסְעָרָה. עוֹרֶכֶת מִסִּלָּה יְשָׁרָה. פְּלָאוֹת וְנוֹרָאוֹת
מַאְדִּירָה. צוֹלֶלֶת קָמִים בִּגְבוּרָה. קִנְאַת מִלְחָמָה
מְעִירָה. רַהַב מַחֲצֶבֶת בְּעֶבְרָה. שׁוֹלֶפֶת חֶרֶב
מִתַּעֲרָה. תַּמְתּוֹ לְהוֹשִׁיעַ מִצָּרָה:

מִצָּרָה נִצְּלוּ עַם אֵל. וְהִגִּידוּ צִדְקָתוֹ כְּהַרְרֵי אֵל.

אָז יָשִׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל:

שבח Erhabene Lob- und Danklieder, Reich, Zepter und Regierung, Sieg, Allgewalt, Erhabenheit, Ewigkeit, Macht und Größe geziemen Dir; Gesang, Saitenspiel und Freudenruf ertönen Deiner heiliggepriesenen Einheit, Deiner Herrlichkeit und Majestät. O, Du Allgütiger, Allerhabener, Danklieder, Krone und Diadem geziemen nur Dir!

Siegeslied und Hymne geziemen ihm, dem Mächtigen, der dem Flehenden Antwort und Raum verschafft. Mein Sieg, mein Saitenspiel ist Jah!

חמך Er hat meinen Fuß festgestellt in seinen Steigen; meine Feinde hat sein Zorn aufgerieben; mein Auge sah Lust an meinen Verächtern, wie sie stürzten, meine Widersacher, die Schadenfrohen. Er, der Weltenschöpfer, stand mir bei, löste die Bande meiner Fesseln, bändigte meine Mißgönner, die mich gedrückt, beleidigt und sehr gequält haben. Ewigen Dank brachten ihm meine Regenten, meine Lehrer, meine Unterweiser und Schriftgelehrten.

Meine Schriftgelehrten rühmten seine erhabene Rechte: „Dem Ewigen ist der Kampf! Der Ewige ist Herr des Krieges!"

לובש Mit Gerechtigkeit bepanzert, mit Kraft und Allgewalt ausgerüstet, allwissend, Zeuge und Richter, königlich geschmückt — er hat das Zeitmaß der Dienstbarkeit getheilt, die Hälfte dahinschwinden lassen*) und dann mit großem Reichthum und Gut herausgeführt sein zahlreiches Heer! Er hat ihnen aus Gewässern Mauern aufgeführt und geräumige Straßen gemacht, er hat in des Meeres Tiefen einen bequemen Weg gebahnt.

Auf bequemen Wege hat er sein Heer durch das Meer geführt und mit Allgewalt hineingeschleudert Pharaoh's Kriegsgespann und Heeresmacht.

אבר Er hat sie zerstückt, zermalmt und gänzlich aufgerieben, er hat sie in Feuergluth gestürzt und in tiefe Grüfte; ein Haufe wurde von den Wellen verschlungen, ein andrer lodert in Feuer auf wie Flachs. Er hat die Räder von ihren Wagen gesondert,

*) Nach jener Verheißung 1. B. M. 15, 13 hätten die Israeliten vierhundert Jahre dienstbar sein sollen, während sie es nur zweihundert und zehn Jahre waren, also ungefähr die Hälfte der Zeit.

חתום שמעון בר יצחק.

שֶׁבַח וְהוֹדָאָה מְעֻלָּה. מַלְכוּת שְׂרָרָה וּמֶמְשָׁלָה. עֹז וְתַעֲצוּמוֹת לְאֵילָה. וְרוֹמְמוֹת לְמַעְלָה לְמַעְלָה. נֶצַח גְּבוּרָה וּגְדֻלָּה. בְּרָכָה וְשִׁירָה מְהֻלָּלָה. רִנָּה וְזִמְרָה וְצָהֳלָה. יְחוּד קְדֻשָּׁה וּתְהִלָּה. צְפִירָה וְתִפְאֶרֶת לְסַלְסָלָה. חָסִיד לְמֵאֹד נַעֲלָה. קוֹל תּוֹדָה לְצַלְצָלָה. נֶזֶר וַעֲטָרָה לְכַלָּלָה:

לְבַלָּלָה בְּרוֹן וְהוֹדָיָה. לְצוּר הָעוֹנָה בָּמְּרַחֲבְיָה.

עָנִי וְזָמְרַת יָהּ:

ע״פ חשר״ק.

תָּמָךְ בְּמַעְגְּלוֹתָיו אֲשׁוּרִי. שִׂחַת בַּחֲמָתוֹ צוֹרְרִי. רָאֲתָה עֵינִי בְּשׁוּרִי. קָמַי הָכְרָעוּ וְשׁוֹרְרִי. צוּר עוֹלָמִים בְּעוֹזְרִי. פִּתַּח מִמַּסְגֵּר אֲסִירִי. עוֹנֵי וּמַפְרִיכַי וְצוֹרְרִי. סָגְרוּ הֵיוֹתָם בְּעוֹכְרִי. נֶצַח יְנַצְּחוּהוּ אַדִּירִי. מְלַמְּדֵי וּמַשְׂכִּילִי וְסוֹפְרִי:

וְסוֹפְרֵי רוֹמְמוּ יְמִין רוֹמֵמָה. כִּי לַיָּי הַמִּלְחָמָה.

יְיָ אִישׁ מִלְחָמָה:

לוֹבֵשׁ צְדָקָה כַּשִּׁרְיָן. כּוֹחַ וּגְבוּרָה מְזֻיָּן. יוֹדֵעַ וָעֵד וְדַיָּן. מַכְסִיסֵי מַלְכוּת מְצָיָן. חָצָה וְדִלֵּג מְגָיָן. זְמַן שִׁעְבּוּד תְּגָיָן. וּבְרִכּוּשׁ מִקְנֶה וְקִנְיָן. הוֹצִיא צְבָאוֹתָיו בְּמִנְיָן. דֶּרֶךְ חוֹמוֹת בְּנָיָן. גְּזָרִים הִסְלִיל בְּעִנְיָן. בְּשׁוּמוֹ מַעֲמַקֵּי יָם. אַרַח וּמַסְלוּל מְסִים:

מְסִים לְהַעֲבִיר כָּל חֵילוֹ. וַיִּנָּעֵר בְּאֹמֶץ גְּדֻלּוֹ.

מַרְכְּבוֹת פַּרְעֹה וְחֵילוֹ:

ע״פ א״ב.

אַבַּד וְשִׁבַּר וְכָלַם. בָּאֵשׁ וּבְמַהֲמֹרוֹת הִפִּילַם. גַּלִּים כִּסּוּ קְהָלַם. דְּעֲכוּ כַּפִּשְׁתָּה כְּלָם. הֵסִיר אוֹפַנֵּי גַלְגַּלָם.

und sie mit beschwertem Zuge geführt, daß sie stürzten; hier strömten ihnen Gluthen entgegen und dort senkten sich schmetternde Blitze auf sie herab; ihr Fuß versank in Schlamm, ihr Kopf wurde vom Unglück getroffen; sie wankten und fielen — ihr Schatten war von ihnen gewichen*).

Ihr Schatten war von ihnen gewichen, da standen sie verlassen, in Schande und Schmach; der Abgrund bedeckte sie!

משברים Sie wurden von Fluthen hinweggespült und von Wellen. Wider die bethörten Fürsten Egyptens empörten sich die tobend brausenden Gewässer, stürzten die Gehülfen des Wütherichs (Pharaoh) und zerstreuten spülend ihre Leichname; da sanken sie wie Blei, die Tyrannen. Deine Erkornen aber zogen frei hindurch, rühmten Deine erhabene Rechte, und Pauken- und Flötenspiel begleiteten der Sänger Lobgesänge und Danklieder.

Danklieder ertönten ihm, der meine Hoffnung und mein Trost ist! Er ließ mich über meine Feinde triumphiren! Deine Rechte, Ewiger, ist verherrlicht.

שחחה Sie hat das Weltgebäude gegründet; voll ist die ganze Erde von Deinen Gütern; jene Höhe hast Du Dir zur Wohnung erkoren, vor Deinem Antlitz ist Majestät und Pracht, ewige Seligkeit in Deiner Rechten. Als Du ausgezogen zum Heile Deiner Söhne, da wankten die Berge vor Dir, die Wasser bebten vor Deinem Blick; Deine Rechte war voller Gerechtigkeit zum Heil und Wohl Deiner Gemeinde, voller Eifer und Rache gegen Deine Widersacher. Mich hat sie gestützt, Deine Rechte.

Deine Rechte hat triumphirt! sie hat die Feinde zerstreut und mich mit dem Glauben vermählt. In Deiner großen Hoheit hast Du zermalmt:

תלמיד Den Schüler, Lehrling und Lehrmeister, den Patron nebst Familie und Anverwandten, den Jüngling den Greis nebst seinem Verehrer, den Taglöhner, den Bauern nebst seinem Gespann, den Reichen nebst seinem Gesellschafter und Liebling, den Miethling und den Miether nebst seinem Aufseher, den Ahnherrn nebst Enkel und Urenkel, den Bedienten nebst Herrn und Sklaven.

*) D. h. sie hatten keinen Schutz mehr.

וְנֶהֱגָם בִּכְבֵדוּת לְהַכְשִׁילָם. זְרֹמוּ עֲבוֹת לְמוּלָם. חֲצָצֵיךְ
הָלְכוּ לְשַׁכְּלָם. טָבְעוּ בַּבּוֹץ רַגְלָם. יָשׁוּב בְּרֹאשָׁם
עֲמָלָם. כָּרְעוּ קָרְסוּ בְּנָפְלָם. לְהָסִיר מֵעֲלֵיהֶם צִלָּם:
צִלָּם הוֹסַר וְנוֹעָמוּ. וּבוֹשׁוּ וְגַם נִכְלָמוּ.

תְּהִמֹת יְכַסְיֻמוּ:

מִשְׁפָּרִים נִתְחַטְּאוּ וְגַלִּים. נֶגֶד שָׂרֵי אֵוִילִים.
סוֹעֲרִים הוֹמִים וּמִתְנַטְּלִים. עוֹזְרֵי רַהַב מַפִּילִים.
פְּגָרֵיהֶם הָצָעוּ חֲלָלִים. צָלְלוּ כַּעוֹפֶרֶת מִסְתּוֹלְלִים.
קְנוּיִם עָבְרוּ גְאוּלִים. רוֹמְמוּת יְמִינְךָ מַגְדִּילִים. שָׂרִים
מְתוֹפְפִים כְּחוֹלָלִים. תִּשְׁבָּחוֹת וְשִׁירִים וְהִלּוּלִים:
וְהִלּוּלִים לְתוֹחֲלָתִי וְסִבְרִי. וְעַל מִשְׁנַאַי לַהֲגִבְרִי.

יְמִינְךָ יְיָ נֶאְדָּרִי:

חתום שמעון בר יצחק.

שִׁתְּתָה עוֹלָם בִּבְנְיָנֶיךָ. מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶיךָ. עֶלְיוֹן
שַׂמְתָּ מְעוֹנֶךָ. וְהוֹד וְהָדָר לְפָנֶיךָ. נְעִימוֹת נָצַח
בִּימִינֶךָ. בְּצֵאתְךָ לְיֵשַׁע בָּנֶיךָ. רָעֲשׁוּ הָרִים מִפָּנֶיךָ.
יָחִילוּ מַיִם מֵחֲרוֹנֶךָ. צָדֶק מָלְאָה יְמִינֶךָ. חַיִל וְיֵשַׁע
לַהֲמוֹנֶיךָ. טַ׳קַנּוֹא וְנוֹקֵם לְשׂוֹטְנֶיךָ. בִּי תָמְכָה יְמִינֶךָ:
יְמִינְךָ הָגְבְּרָה שׂוֹנְאֶיךָ לַהֲרוֹס. וְאוֹתִי בֶּאֱמוּנָה לְאֵרוֹס.

וּבְרֹב גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס:

ע״פ חשר״ק.

תַּלְמִיד לוֹמֵד וּמְלַמְּדוֹ. שׁוֹטֵר וּמוֹשֵׁל וּפְקִידוֹ. רַכָּב
סוּסוֹ וּפִרְדּוֹ. קָרוֹב וְגוֹאֲלוֹ וְדוֹדוֹ. צָעִיר וְיָשִׁישׁ וּמְכַבְּדוֹ.
פּוֹעֵל וְאִכָּר וְצֹמְדוֹ. עָשִׁיר וָרֵיעוֹ וִידִידוֹ. שָׂכִיר וְשׁוֹכֵר
וּמְשַׁחֲרוֹ. נָדִיב וְנִינוֹ וְנִכְבָּדוֹ. מְשֻׁרַת אֲדוֹנוֹ וַעֲבָדוֹ.

Sämmtlich sanken sie in die Gruft, Hofrah (der König) mit Allem, was er mitgeführt.

Er hatte mitgeführt Egyptens gesammtes Heer, und alle kamen um in Feuer und in Wasser — durch den Hauch Deines Odems thürmten sich die Wasser!

לכרו Die Fluthen wurden fest, die Wasser gehärtet wie Stein; es wurde ein Weg gebahnt, und Wände erhoben sich auf beiden Seiten. Die Erdenkönige sahen's mit Beben und schrecklichem Entsetzen und beteten den Allmächtigen an, der solche Allgewalt ausgeübt, der an seinen Feinden sich so sehr gerächt, der mächtig dem Kriege gesteuert und auf der Erde solche eine Umwälzung geschafft! ihm erschollen liebliche Lieder.

Liebliche Lieder, Dankgesänge ertönten ihm, als er den Feind dahingestreckt. — „Ich verfolge sie!" sprach der Feind.

אויבים In getheilten Haufen, überredet von der Natter (Pharaoh) Schmeichelzunge, lauerten die Feinde; aber der Held, der mächtige Wunderthäter, zerstampfte sie wie in einer Kelter, schlug sie mit tödtenden Krankheiten und rieb sie durch mancherlei Plagen auf. Die stolzen Lanzenträger, mit Schwert und Geschoß umgürtet, fielen in Schlingen, die für sie gelegt, und tranken den Wein, den der Zorn (Gottes) für sie gemischt. Du dachtest den Eid des Bundes und wurdest Israels Zuflucht zur Zeit der Noth.

Zur Zeit der Noth standest Du ihnen bei und schleudertest ihre Quäler in wilde Fluthen — Du bliesest mit Deinem Hauche, das Meer bedeckte sie.

מי Die Fluthen thürmten sich, die Wogen schlugen ihnen über's Haupt: sie drückten die Feinde und spülten sie wüthend in des Abgrunds erhitzte Tiefe. Mit Qual beladen, wurden sie hin und her geschleudert und sahen ihr schimpfliches Ende, ihren Untergang im Spiele der Wellen.

Im Spiele der Wellen fanden sie ihren Untergang, da erscholl die Stimme der Befreiten: „Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du?" —

לַאֲבַדּוֹן דְּוַרַד כְּבוֹדוֹ. הָפְרַע וְכָל הַבָּא בְיָדוֹ:
בְּיָדוֹ כָּל חֵיל מִצְרַיִם. בָּאוּ בָאֵשׁ וּבַמַּיִם.

וּבְרוּחַ אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ מָיִם:

לְבָבוּ פְּנֵי תְהוֹמוֹת. כָּאֶבֶן נִתְחַבְּאוּ מֵימוֹת. יָשְׁרוּ
מְסִלּוֹת רָמוֹת. טִירוֹת גְּבוֹהוֹת כְּחוֹמוֹת. חָזוּם מַלְכֵי
אֲדָמוֹת. זָעוּ וְנִתְפַּלָּצוּ בְּאֵימוֹת. וְנָתְנוּ לָאֵל רוֹמְמוֹת.
הַנּוֹתֵן עוֹ וְתַעֲצוּמוֹת. דִּקְדֵּק בַּצָּרִים נָקָמוֹת. גָּבַר וְהִשְׁבִּית
מִלְחָמוֹת. בָּאָרֶץ שָׁם שַׁמּוֹת. אֶהֱרוּהוּ שִׁירוֹת נְעִימוֹת:
נְעִימוֹת לְשַׁבֵּחַ וְלַעֲדוֹף. בְּהַפִּילוֹ צַר לִנְדוֹף.

אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֹּף:

ע"פ א"ב.
אוֹיְבִים נֶחְלְקוּ לְכִתּוֹת. בְּהַשָּׁאַת פֶּתֶן לַפָּתוֹת. גִּבּוֹר
הַמַּפְלִיא אוֹתוֹת. דָּרְכָם וּבְעָטָם כַּגְּתוֹת. הָכָם
בְּתַחְלוּאֵי מִיתוֹת. וְכֻלָּם בְּנֶגַע לְכַתּוֹת. זֵרִים עוֹרְכֵי
חֲנִיתוֹת. חֲגוּרֵי חֲרָבוֹת וְקֶשָׁתוֹת. טָרְפוּ בְּמַכְמוֹרֵי
רְשָׁתוֹת. יֵין הַחֵמָה לִשְׁתּוֹת. כְּוֻכְרָךְ שְׁבוּעַת בְּרִיתוֹת.
לָצָרָה נִשְׁגַּבְתָּ לְעִתּוֹת:
לְעִתּוֹת בַּצָּרָה נִמְצֵאתָ לָמוֹ. וּבְעָווֹם הָשְׁלָכוּ צָרֵימוֹ.

נָשַׁפְתָּ בְרוּחֲךָ כִּסָּמוֹ:

מֵי יַם סוּף הוֹצָפוּ. נִבְכֵיהֶם לְרֹאשָׁם צָפוּ. סָלִיתָ
צָרִים וְנִשְׁטָפוּ. עֶבְרָה וַיַּעַם נֶאֱפָפוּ. פַּחִים לְרַגְלָם
הוּקְפוּ. צִירִים אֲחָזוּם וְנֶהֱדָפוּ. קָלָעוּ נַפְשָׁם וְנִגָּפוּ. רָאוּ
וּפָנֵיהֶם חָפוּ. שָׁבְרוּ עַצְמוֹתָם וְשָׁפוּ. תְּנוּפַת שָׁוְא הוּנָפוּ:
הוּנָפוּ וְהוּמְכוּ חֲלָלִים. וְקוֹל הִשְׁמִיעוּ גְּאוּלִים.

מִי כָמֹכָה בָּאֵלִם:

שליט Ja, er ist Allbeherrscher, allgewaltig, furchtbar, und selbst denen, die um ihn sind, schrecklich! Er hat seinen hohen Wohnsitz gebaut über jenes Gewässer, er erhört und nimmt die Gebete an. Er ist ehrfurchtswerth den ätherischen Heiligen und hochgerühmt im Heiligthum. Der Erde Säulen wanken, wenn er droht, sein Befehl wird schleunig vollzogen, seine zahllosen Boten endigen schnell ihre Sendung. Er ist ein eifervoller Rächer der Frevelthaten und schleuniger Helfer in der Noth.

In der Noth warst Du Schutz und Zuflucht ihnen — ihre Augen sahen Lust an ihren Quälern — Du neigtest Deine Rechte — sie versanken!

תהום Der Abgrund schleuderte sie auf des Meeres Ufer hin; hier sah Dein Volk die Leichname der Unverschämten (Egypter) zerstreut. Das Erdreich bebte verzagt zurück und verweigerte ihnen die Grabstätte; es äußerte laut seine Besorgnisse vor Vorwürfen, die ihm einst zur Zeit des jüngsten Gerichts gemacht werden könnten, wenn es zur Verantwortung sollte gezogen werden; es erinnerte sich des Fluchs, welcher die Erde getroffen, als sie einst Hebel aufgenommen *). Da winktest Du ihm mit Deiner Rechten zu — nun trat es herbei.

Es trat herbei und verschlang das hingeworfene Volk, während Dein geliebtes Volk das Meer durchzog. Nun führtest Du mit Deiner Gnade dieses Volk.

לא Nicht wegen ihres Verdienstes — aus bloßer Huld zeigtest Du allen ihren Feinden, wie Du ihnen gütig und gnädig bist. Du dachtest an das, was Du ihren Voreltern eidlich verheißen, und befreitest sie von ihren Bedrückern, gingst mit einer Wolkensäule vor ihnen her, führtest und leitetest ihre Stämme, machtest ihnen Deine Gesetze kund, übtest ihrethalben mächtige Thaten aus, thatest furchtbare Wunder vor ihren Augen, daß Alle erbebten, die ihrer vernommen.

Die ihrer vernommen, zagten, und Schrecken und Entsetzen ergriff sie; Völker hörten es, und bebten!

---

*) 1. B. M. 4, 11.

מתוס שמעון בר יצחק.

שַׁלִּיט חָסִין וְנוֹרָא · מְאֹד סְבִיבָיו נִשְׂעָרָה · עֲלִיּוֹת בַּמַּיִם קֶרֶד · וְשׁוֹמֵעַ וּמַאֲזִין עֲתִירָה · נַעֲרָץ בִּקְדוֹשֵׁי טָהֳרָה · בַּקֹּדֶשׁ נֶאְדָּר לְפָאֳרָה · רוֹפֵף עַמּוּדִים בִּגְעָרָה · יָרוּץ דְּבָרוֹ מְהֵרָה · צְבָאוֹתָיו אֵין לְשַׁעֲרָה · חָשִׁים בְּמִשְׁלַחְתּוֹ לְמַהֲרָה · ס קַנּוֹא וְנוֹקֵם בְּעֶבְרָה · וּמְחִישׁ עֶזְרָה בַּצָּרָה:

בַּצָּרָה גְּנַנְתָּם וַתְּפַלְּטֵמוֹ · וּבְפוּרְכִיהֶם רָאוּ עֵינֵימוֹ ·

נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ:

ע"פ השר"ק.

תְּהוֹם זָרָקָן לְיַבֶּשֶׁת · שׁוּר זוּ בְּפִגְרֵי חֲשׁוּפֵי שֵׁת · רוֹעֶדֶת תֵּבֵל וּמַרְגֶּשֶׁת · קָבְרָם אֵינָהּ מְבַקֶּשֶׁת · צָוְחָה וּפָתְחָה בַּאֲרֶשֶׁת · פָּחֲדָה מֵהַכָּלֵם בְּבוֹשֶׁת · עֵת לָדִין מִתְבַּקֶּשֶׁת · שִׂיחַ מָה רוֹחֶשֶׁת · נִזְכֶּרֶת הֶבֶל וְנִרְעֶשֶׁת · מִקֶּדֶם נֶאֱרֶרֶת וְנֶחֱלֶשֶׁת · בְּרֵאוֹתָהּ יְמִינְךָ מְאֻשֶּׁשֶׁת · אָז עֶרְבָה לָגֶשֶׁת:

לָגֶשֶׁת לִבְלוֹעַ אוֹם הַלָּזוּ · וִידִידִים עָבְרוּ וְגָזוּ ·

נָחִיתָ בְחַסְדְּךָ עַם זוּ:

לֹא בְמַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם · כִּי אִם בְּחַסְדְּךָ עֲלֵיהֶם · יִדַּעְתָּ לְכָל אוֹיְבֵיהֶם · טוּבְךָ וְחַסְדְּךָ עֲלֵיהֶם · חֹק שִׁבּוּעַת אֲבוֹתֵיהֶם · זָכַרְתָּ לְפִרְעוֹתָם מִמַּעֲנִיהֶם · וּבְעַמּוּד עָנָן לִפְנֵיהֶם · הָלַכְתָּ וְנִהַלְתָּ שִׁבְטֵיהֶם · דָּתְךָ הוֹדַעְתָּ לָהֶם · גְּבוּרוֹת פָּעַלְתָּ לְמַעֲנֵיהֶם · בַּעֲשׂוֹתְךָ נוֹרָאוֹת לְעֵינֵיהֶם · אָפְפוּ חֲתַת כָּל שׁוֹמְעֵיהֶם:

שׁוֹמְעֵיהֶם מִשְׁמַנָּם יֵרָזוּן · וּבְעָתָה וּפַלָּצוּת יֹאחֲזוּן ·

שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּן:

אותות Zeichen, Wunderthaten hast Du ausgeübt, als Du die Unterdrückten aus der Sklaverei befreit; Du hast sie mit Macht erlöst, die Dir vertraut, riefst Freiheit zu Deinen Hochgeschätzten, führtest sie freudig heraus mit großem Reichthume. Sie hatten das Land der Egypter ausgeleert, und mit Füßen das Gut der Vögte und der Beamten der Frohndienste zertreten. Die Söhne von Pathros ertranken, versanken, das Meer bedeckte sie. Schnell, wie Flammen über dürres Genist, verbreitete jetzt ein Schrecken sich über alle Gotterzürner.

Alle Gotterzürner saßen nun einsam und schweigend, denn die Feinde alle wurden von der Erde vertilgt; damals erschracken die Stammherrn Edoms.

אלופי Die Stammherrn von Edom und Moab trauerten in banger Besorgniß; Kanaans Bewohner saßen nachsinnend über der Lehabim (Egypter) Sturz. Wie ist es gefallen, das mächtige, hochberühmte Volk, dem alle Reiche steuerbar waren! Da liegt es, zertreten, verzerrt und entstaltet wie erloschener Flachs, unter den Fluthen tief mit Kies bedeckt — so dachten sie und ahnten auch ihren Fall; sie sahen den Tag der Bestrafung schon nahe.

Der Nähe und der Ferne hatte sich Schrecken bemeistert; der Allmächtige hatte den Untergang Aller bestimmt — Angst überfiel sie.

מרוממותך Die Völker erbebten, als Du dich erhubst, die Fürsten und Weisen standen betäubt, legten die Hand auf den Mund und verstummten, Kummer deckte ihr Angesicht und Betrübniß, der Anamier Unglück ahnte ihnen, und Angstweh ergriff sie; sie sahen, wie Deine Erkornen schnell herangezogen, wie sie von Dir, Allmächtiger!, geführt, geleitet wurden nach jenem Hause, zur ewigen Wohnung.

Eine ewige Wohnung hast Du Deinen Geliebten verheißen und sie auf Adlerfittigen hingetragen. Du brachtest sie hin und pflanztest sie ein auf den Berg Deines Eigenthums.

ע"פ א"ב עד תות מ'.

אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים וְנִסִּים · בְּהוֹצִיאֲךָ מִפֶּרֶךְ אֲנוּסִים ·
גָּאַלְתָּ בִּזְרוֹעַ חוֹסִים · דְּרוֹר קָרָאתָ לַעֲמוּסִים ·
הוֹצֵאתָם בְּרֻכוּשׁ שָׁשִׂים · וַיְנַצְּלוּ אֶת אֶרֶץ חֲנֻסִים ·
זְרוֹנִים וְשָׂרֵי מִסִּים · חֵילָם בְּרַגְלָם רְמוּסִים · טָבְעוּ
וְצָלְלוּ פַּתְרוֹסִים · יַמִּים עֲלֵיהֶם מְכַסִּים · כְּקִדּוֹחַ אֵשׁ
הַמָּסִים · לָבְשׁוּ חֲרָדוֹת מַכְעִיסִים :

מַכְעִיסִים יָשְׁבוּ בָדָד לְהוֹם · כִּי נִכְרְתוּ צָרִים מֵהַדּוֹם ·

אָז נִבְהֲלוּ אַלּוּפֵי אֱדוֹם :

ע"ס א"ב.

אַלּוּפֵי אֱדוֹמִים וּמוֹאָבִים · בִּרְעָדָה וּבִרְאָנָה כּוֹאֲבִים ·
גָּרֵי כְנַעַן הַיּוֹשְׁבִים · דִּמּוּ בְּמַפּוֹלֶת לָהֲבִים · הַגּוֹי
הָעַז הַחֲשׁוּבִים · וּמַמְלָכוֹת אֶשְׁכָּרִים מְשִׁיבִים · זְעוּבִים
רְמוּסִים וְנִסְחָבִים · חֲשׁוּכִים וְכַפִּשְׁתָּה כָּבִים · טְבוּעִים
בְּגַלֵּי רָהָבִים · יִמְתְּקוּ לָמוֹ רָגָבִים · כְּמוֹ כֵן גַּם הֵם
נֶחֱרָבִים · לְיוֹם תּוֹכָחָה קְרוֹבִים :

קְרוֹבִים וּרְחוֹקִים אָחָזוּ בְעָתָה · וְצוּר עִתָּדָם לְמַחְתָּה ·

תְּפֹל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה :

מְרוֹמְמוּתְךָ נָדְדוּ עַמִּים · נוֹאֲלוּ שָׂרִים וַחֲכָמִים ·
שָׂמוּ יָד לְפֶה וְנֶאֱלָמִים · עֲגוּמִים בְּפָנִים נוֹעָמִים · פֶּן
יִקְרָאֵם כָּעֲנָמִים · צִירִים אֲחָזוּם מִמִּתְקוֹמֲמִים · קְרוּאִים
וּלְקוּחִים מֵעֲמָמִים · רָצוּ וְנִמְשְׁכוּ מָשׁוֹלָמִים · יוֹן שַׁדַּי
חוֹלִיכֶם שְׁלֵמִים · תִּרְגְּלָם נִשָּׂאֵם לְבֵית עוֹלָמִים :

עוֹלָמִים הִנְחַלְתָּ לִסְגֻלָּתֶךָ · וְכַנֶּשֶׁר נְשָׂאתָם בְּאֶבְרָתֶךָ ·

תְּבִאֵמוֹ וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר נַחֲלָתֶךָ :

ארבעה Vieren legte Gott den Namen Erbe bei, das er mit Luft und Liebe aufgenommen: dem gelobten Lande, dem heiligen Tempel, dem göttlichen Gesetzbuch, und denen, die es angenommen (Israel). Laßt uns heute fröhlich sein! an diesem Tage hat er einst sein geliebtes Volk erlöst, er wird es abermals erlösen!

Er wird es abermals erlösen, zum Zeitpunkt, den er sich ersehen. Der Ewige wird regieren immer und ewig!

מלוכה Sein ist das Reich und die Macht! wir werden uns einst wieder niederwerfen vor seines Fußes Schemel (der heilige Tempel). O ewige Wonne, er nimmt uns einst mit Liebe wieder auf, schafft seine Widersacher hinweg und läßt seine Lämmer unter seinem Schatten weiden; er bricht die Hörner der Frevler und zeigt ihnen seine Hoheit und Allgewalt! Dann wird Alles einstimmig ihn allein anbeten, die Erde und Alles, was sie füllt, ihn allein hochpreisen.

Hochpreisen seine furchtbare Einheit! Der Ewige regiert, froh ist die Erde! Der Ewige wird König sein über die ganze Erde!

שם Dann wird sein heiliger Name vollkommen so, wie er geschrieben, auch ausgesprochen werden*); sein Reich wird dann erhaben, sein Thron unerschüttert steh'n. Er wird mit dem Schophar stürmen, wird sich Zions annehmen, die Königsstadt in ihrer Pracht und Majestät wieder erbauen, die Zerstreuten (Israel) aus allen Erd-Enden sammeln und hineinführen in das Haus seiner Majestät (in den Tempel); dort werden wir seinen Ruhm besingen, seine Allgnade und Allgüte. Er selbst wird seine Gemeinde in Tugenden unterweisen, seine Majestät wird in ihrer Mitte residiren.

---

*) Nur dem Hohenpriester ward es während seiner Funktion im Tempel gestattet, den eigentlichen heiligen Namen nach Ordnung der Buchstaben auszusprechen.

ע"פ א"ב.

אַרְבָּעָה נִקְרָאוּ נַחֲלָה. בְּחֻפָּץ וּבְאַהֲבָה כְּלוּלָה.
גְּבוּל אֶרֶץ הַמַּעֲלָה. דִּירַת בְּנֵן זְבוּלָה. הַנְּתוּנָה מִימִין
הַגְּדוֹלָה. וּמְקַבֶּלֶיהָ בְּרֶתֶת וְחִילָה. זֶה הַיּוֹם נָגִילָה.
חֲרוּת הַמְצִיא לִסְגֻלָּה. טְרוּדִים עַתָּה בַּגּוֹלָה. יָזֶמְנוּ
לְיוֹם גְּאֻלָּה. כַּאֲשֶׁר שָׁמַע לְעֶגְלָה. לְאוֹיְבֵיו יַעֲשֶׂה כָּלָה:

כָּלָה וְנֶחֱרָצָה לְהַרְעַד. בְּיוֹם כִּי אֶקַח מוֹעֵד.

יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

מְלוּכָה וּגְבוּרָה שָׁלוּ. נִשְׂתַּחֲוֶה לַהֲדֹם רַגְלוּ.
שִׂמְחַת עוֹלָם בְּהַגְדִּילוּ. עָלַי בְּאַהֲב בְּהַרְגִּילוּ. פְּנוּת
אוֹיֵב וּלְהַשְׁפִּילוּ. צְאֵנוּ לִרְעוֹת בְּצִלּוּ. קַרְנוֹת רְשָׁעִים
בְּהַפִּילוּ. רוֹמְמוֹתָיו לְהַגִּיד וְחֵילוּ. שְׁכֶם אֶחָד לַעֲבָד
לוּ. תֵּבֵל וּמְלוֹאָהּ לְהַלְלוּ:

לְהַלְלוּ יְחוּדוֹ לְהַעֲרִץ. יְיָ מָלַךְ תָּגֵל הָאָרֶץ.

וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ:

מתוס שמעון בר יצחק חזק ואמץ.

שֵׁם יִקָּרֵא בִּכְתִיבָתוֹ. מֵחֲצִיו תִּתְמַלֵּא תִּבָתוֹ. עוֹד
תִּתְנַשֵּׂא מַלְכוּתוֹ. וְכִסְאוֹ יִכּוֹן בְּמִלֹּאָתוֹ. נִבְדֵי שִׁעִיר
בְּהַכּוֹתוֹ. בְּאוֹיְבָיו יִתֵּן נִקְמָתוֹ. רְבוֹת מוֹפְתֵי גְּבוּרָתוֹ.
יִתְקַע בַּשּׁוֹפָר בְּסַעֲרָתוֹ. יין צִיּוֹן יִקְנֵא בְּקִנְאָתוֹ. חַיַּת
קָנֶה בְּגַעֲרָתוֹ. קְרִית מֶלֶךְ בִּבְנוֹתוֹ. חֲבִיוֹן עֻזּוֹ
וְתִפְאַרְתּוֹ. זְרוּיִם בְּקַצְוֵי אַדְמָתוֹ. קְבוּצִים בְּבֵית
תִּפְאַרְתּוֹ. וְשָׁם נִשּׂוֹרֵר תְּהִלָּתוֹ. אָמֵץ חַסְדּוֹ
וְצִדְקָתוֹ. מוֹרֶה צֶדֶק לַעֲדָתוֹ. בְּתוֹכָם יַצִּיב שְׁכִינָתוֹ:

Residiren wird bei uns seine Majestät, er wird uns zu einem einzigen Volk machen. An jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name: Einiger.

ובכן Nun soll sie Dir aufsteigen die Heiligung, denn Du bist Israels Heiligster und Helfer!

חסדי*) Ich will die große Huld des Herrn, den Ruhm des Ewigen preisen, weil er viele Güte uns, große Güte dem Hause unserer Väter erzeigt. Durch sein Erbarmen und seine grenzenlose Huld ließ er so viel uns angedeihen. Sie sind ja nun mein Volk, sprach er, sind Kinder ohne Trug, mir getreu, Kinder meiner Getreuen, Söhne meiner Erprobten. Aus allen Trübsalen half er ihnen, als fühlte er ihr Leiden selbst; sein Engel stand meinem Volke immer bei, und aller Orten, wo sie hingetrieben wurden, entzog er ihnen seine Güte nicht; sie wurden nicht vom ihm verworfen, nicht durch Ueberdruß aufgerieben. So wurden ihre Siebzig anfangs nach Egypten getrieben; sie vermehrten sich hier und verstärkten sich in großer Menge. Nun dachten die Putim (Egypter), sie durch List auszurotten — ihr Herz wandte sich, jenes Volk zu hassen und es mit Hinterlist durch Arbeit zu drücken; sie trieben es zur Arbeit mit aller Strenge an, man setzte über sie Beamte, um sie zu unterdrücken. Hier schrieen sie zum Ewigen in ihrer Noth, ihr Wehklagen stieg zur Wohnung des Herrn gen Himmel; er bestellte ihnen Helfer, von ihrem Drucke sie zu befreien, er sandte Mosche und Aharon, die er dazu erkoren. In Egypten ließ er Zeichen und Wunderstrafen zeigen; ihre Weiher sammt den Flüssen verwandelte er in Blut, auch alle Wasser wurden Blut, so daß ihre Fische alle starben. Er sprach — und es schwärmte von Gewild, und Ungeziefer überströmte ihre Gefilde; er ließ von allerlei Gewild sie fressen, von Krokodillen sie verzehren. Er gab

*) Die Uebersetzung von diesem Siluck erhielt ich von meinem Freund, dem Uebersetzer von אתיתי לחננך und der סליחות לכל נדרי.

שְׁכִינָתוֹ עִמָּנוּ לְהִתְאַחֵד. וְאוֹתָנוּ יַעֲשֶׂה לְגוֹי אֶחָד.

בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

וּבְכֵן לְךָ תַּעֲלֶה קְרֻשָּׁה כִּי אַתָּה קָדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל וּמוֹשִׁיעַ:

סלוק. חַסְדֵי יְיָ אַזְכִּיר תְּהִלּוֹת יְיָ. כְּעַל כֹּל אֲשֶׁר גְּמָלָנוּ יְיָ. וְרַב טוּב לְבֵית אִיתָנִי. אֲשֶׁר גְּמָלָנוּ כְּרַחֲמָיו וּכְרוֹב חֲסָדָיו לְעִינִי. וַיֹּאמֶר אַךְ עַמִּי הֵמָּה וּבָנִי. בָּנִים לֹא יְשַׁקְּרוּ נֶאֱמָנִי. בְּנֵי אֱמוּנֵי בְּנֵי בְחוּנֵי. וַיְהִי לָהֶם לְמוֹשִׁיעַ מִיגוֹנֵי. בְּכָל צָרָתָם לוֹ צָר בְּעִנְיָנִי. וּמַלְאַךְ פָּנָיו הוֹשִׁיעַ הֲמוֹנֵי. בְּאַהֲבָתוֹ וּבְחֶמְלָתוֹ גְּאָלָם מִמַּעֲנֵי. וַיְנַטְּלֵם וַיְנַשְּׂאֵם עַד הֲנָה עֲזָרָנוּ יְיָ: וְלֹא הֵסִיר חַסְדּוֹ מֵהֶם בְּכָל מָקוֹם גְּלוּתָם. וְלֹא מְאָסָם וְלֹא גְּעָלָם לְכַלּוֹתָם. גָּלוּ תְחִלָּה לְמִצְרַיִם בְּשִׁבְעִים נַפְשׁוֹתָם. וַיִּפְרוּ וַיִּרְבּוּ בִּמְאֹד מְאֹד לְהַרְבּוֹתָם. וַיִּתְחַכְּמוּ עֲלֵיהֶם פּוּטִים לְהַשְׁחִיתָם. הָפַךְ לִבָּם לִשְׂנֹאתָם. וּלְהִתְנַכֵּל בְּסִבְלוֹתָם. וַיַּעֲבִידוּם בְּפֶרֶךְ בְּכָל עֲבוֹדָתָם. וַיָּשִׂימוּ עֲלֵיהֶם שָׂרֵי מִסִּים לְעַנּוֹתָם. וַיִּצְעֲקוּ אֶל יְיָ בַּצַּר לָהֶם מִמְּצוּקוֹתָם. וּלְמַעַן קָדְשׁוֹ הַשָּׁמַיְמָה עָלְתָה שַׁוְעָתָם. וַיָּקֶם לָהֶם מוֹשִׁיעִים לְהוֹשִׁיעָם מִצָּרָתָם. שָׁלַח מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֲשֶׁר בָּחַר בָּהֶם וּבְשָׁלִיחוּתָם. וְשָׂם בְּמִצְרַיִם אוֹתוֹתָיו וּמוֹפְתָיו לְהַרְאוֹתָם. וַיַּהֲפוֹךְ לְדָם יְאֹרֵיהֶם וְכָל נַהֲרוֹתָם. הָפַךְ אֶת מֵימֵיהֶם לְדָם וַיָּמֻת אֶת דְּגָתָם. אָמַר וַיָּבֹא עָרוֹב וְכִנִּים בְּכָל עַפְרוֹתָם. וְשִׁלַּח בָּם עָרוֹב וַיֹּאכְלֵם וּצְפַרְדֵּעַ וְהִשְׁחִיתָם. וַיִּתֵּן

dem Erdkrebs ihr Gewächs, dem Heuschreck ihre Früchte hin; die fraßen alles Kraut im Lande, sammt aller Frucht der Felder. Er ließ Hagel ihren Weinstock tödten und ihre Feigenbäume durch Frost. Ihr Vieh gab er dem Hagelschlag, Raubvögeln ihre Lebensmittel preis, ließ seinen Grimm über sie aus, Wuth, Zorn und Angst, sie zu schrecken, sammt Schaaren böser Engel; versagte dem Tode ihr Dasein und Leben nicht; schlug alle Erstgeburt Egyptens, die Erstlinge ihrer Jugendkraft, führte sein Volk heraus mit Silber und Gold — kein Schwächling war im ganzen Lager. Ihr Schrecken fiel über Egypten, so daß ihr Auszug jene erfreute. Er breitete zur Decke eine Wolke, des Nachts ein Feuer aus, zu leuchten; so führte er sein Volk mit Wonne, seine Auserwählten in vollem Frohlocken aus. Sie rückten von Raamses nach Suckoth, von Suckoth nach Etham und von da nach Pi Hachiroth vor, und schlugen zwischen Migdol und dem Meere, Bal Zefon gegenüber, ihr Lager auf: — Bal Zefon war das einzige Götzenbild, welches von allen Götzen der Egypter übrig geblieben. — Der Herr ließ es darum stehen, um sie mehr zu reizen und irre zu führen, damit sie im Eifer sagen mögen, dieses sei, weil es zu furchtbar ist, nicht wie seines Gleichen vertilgt worden. Hier ruheten sie am dritten Tage von ihrem Marsche aus, bereiteten am Vierten ihre Geräthe und brachten ihr Vieh in's Geschirr. Dort sprachen ihre Begleiter, mit Worten ihrer Art, zu ihnen; „Ihr habt nun das Ziel erreicht, das die Zoaniten euch vergönnt, denn ihr wollet ja nur auf drei Tage verreisen und dann zur Arbeit zurückkehren." Wir sind — sprachen die Erlösten — nicht mit jener Gunst, vielmehr durch starke Macht gegen ihren Willen, ausgezogen. „Wollet oder nicht" — sprachen jene wieder — „sprechet, wie ihr wollt, am Ende müßt ihr doch dem Befehle des Königs folgen." Israel aber machten sich über sie her, verwundeten und tödteten einige. Jene flohen nun zu Pharaoh hin, erzählten, was ihnen zugekommen. Sogleich änderte sich Pharaoh's und seiner Diener Gesinnung; sie beschlossen, Israel nachzusetzen. Was haben wir da gethan — sie erschracken über ihre Schande,

לְחָסִיל יְבוּלְכֶם וּלְאַרְבֶּה תְּבוּאָתָם. וַיֹּאכַל כָּל עֲשֶׂב
בְּאַרְצָם וְכָל פְּרִי אַדְמָתָם. וַיַּהֲרֹג בְּכָרַד גַּפְנָם וּבַחֲנָמַל
שִׁקְמָתָם. וַיַּסְגֵּר לַבָּרָד בְּעִירָם וְלָרְשָׁפִים בְּהֶמְתָּם. וְשִׁלַּח
בָּם חֲרוֹן אַפּוֹ עֶבְרָה וָזַעַם וְצָרָה לְהַבְעִיתָם. וּמַלְאֲכֵי
רָעִים הָיוּ בְּמִשְׁלַחְתָּם. וְלֹא חָשַׂךְ מִמָּוֶת נַפְשָׁם וְחַיָּתָם.
וַיִּךְ כָּל בְּכוֹר בְּמִצְרַיִם וְאוֹנֵי רֵאשִׁיתָם. וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף
וְזָהָב וְאֵין כּוֹשֵׁל בְּמַחֲנוֹתָם. נָפַל פַּחְדָּם עַל מִצְרַיִם
וְשָׂמְחוּ בְּצֵאתָם. פָּרַשׂ עָנָן לְמָסָךְ וְאֵשׁ לְהָאִיר אֲפֵלָתָם.
וַיּוֹצֵא עַמּוֹ בְּשָׂשׂוֹן בְּחִירָיו בְּרִנָּתָם. וַיִּסְעוּ מֵרַעְמְסֵס
לְסֻכּוֹת וּמִסֻּכּוֹת לְאֵתָם. וּמֵאֵתָם לִפְנֵי פִּי הַחִירוֹת הָיְתָה
חֲנָיָתָם. בֵּין מִגְדֹּל וּבֵין הַיָּם בְּאֶמְצָעִיתָם. לִפְנֵי בַּעַל
צְפוֹן הַנִּשְׁאָר מִכָּל אֱלִילֵי פַּחֲזוֹתָם. וְלָמָּה נִשְׁאָר הוּא
כְּדֵי לְהַשִּׁיאָם וּלְהַטְעוֹתָם. שֶׁיֹּאמְרוּ קָשָׁה יְרֵאָתָם שֶׁלֹּא
לָקְתָה כְּמוֹתָם. שָׁם חָנוּ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי לְנִסְיָעָתָם.
וּבָרְבִיעִי מְתַקְּנִים כְּלֵיהֶם וּמַצִּיעִין בְּהֶמְתָּם. וְאָמְרוּ
לָהֶם הָאוֹקְטוֹרִין בְּמִלָּתָם. הִגַּעְתֶּם תְּחוּם אֲשֶׁר קָבְעוּ
לָכֶם צַעֲנִים בְּטוֹבָתָם. אֲשֶׁר אֲמַרְתֶּם דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים
נֵלֵךְ וְנָשׁוּב לַעֲבוֹדָתָם. וְגָאוּלִים הֵשִׁיבוּ לֹא יָצָאנוּ
בִּרְשׁוּתָם. כִּי אִם בְּיַד רָמָה בְּעַל כָּרְחָם שֶׁלֹּא בְטוֹבָתָם.
וְהֵם עָנוּ רוֹצִים וְלֹא רוֹצִים אִישׁ כְּפִי שִׂיחָתָם. סוֹפְכֶם
לָקוּם דְּבַר מַלְכוּת וְלֹא לַעֲבוֹר עַל דַּעְתָּם. וְעָמְדוּ
עֲלֵיהֶם וְהִכּוּם וּפָצָעוּם וְהָרְגוּ מִקְצָתָם. וְהֵם הָלְכוּ
וְהִגִּידוּ לְפַרְעֹה כָּל קוֹרוֹתָם. וַיְהַפֵּךְ לִבּוֹ וּלְבַב עַמּוֹ לִרְדּוֹף
אוֹתָם. וַיֹּאמְרוּ מַה זֹּאת עָשִׂינוּ וַיָּשִׂמוּ עַל עֶקֶב בָּשְׁתָּם.

und sprachen: Jene sind verirrt, sie verkennen ihren rechten Weg; laßt uns ihnen nachsetzen, wir werden sie im Elend finden! Pharaoh, um jene aufzumuntern und zu überreden, bespannte selbst seinen Wagen und riß sein ganzes Heer durch Schmeichelworte hin. Andere Könige — sprach er — folgen ihrem Heere nach, ich aber will an euerer Spitze streiten; andere Könige nehmen den besten Theil der Beute, ich aber theile gleich mit euch, selbst die köstlich gestickten Gewänder; überdies öffne ich meine Schätze euch, ihr nehmet alle Kostbarkeiten hin. Auf der Stelle zogen mit vollem Herzen Alle in voller Rüstung aus, sechshundert auserlesene Kriegswagen nahm er, wohl ausgerüstet, auch alle Gespanne Egyptens zur Hilfe mit, und holten sie (die Israeliten) beisammen am Meere gelagert ein. Als diese nun die Feinde angerückt kommen sahen, überfiel Angst und Bestürzung sie; hier schrieen sie in Andacht, nach Art und Weise ihrer Väter. Ihr mächtiger Erlöser und Rächer hörte nun ihr Wehklagen und sah ihre Noth, er half und erlöste sie um seiner selbst willen. Vom Lichtglanz vor ihm, trennten sich die Wolken mit Hagel und Blitzen; er warf Pfeile und zerstreuete sie; schoß Blitze ab und verwirrte sie. Hart fuhr er das Schilfmeer an, und schnell war es trocken; er führte in der Tiefe wie auf gebahntem Wege sie. Hier stellten die Stämme Gottes am Meere sich, der Ordnung nach durchzuziehen. Binjamin, der Jüngste, führte an, und die Fürsten Jehuda's in Purpur-Gewand; sie zogen alle auf Trocknem, auf Pfaden durch mächtige Fluthen, welche ihnen rechts und links in ihrem Zuge zur Mauer dienten. Einen Zügel legte der Ewige dem Kinne der Egypter an, um in Verwirrung sie im Wasser umzubringen. Er führte sie mit beschwerlichem Zuge, indem die Räder sich vom Wagen trennten; plötzlich strömte das Wasser zurück, überschwemmte Gespann und Reiter mit heftiger Fluth. So stürzte Pharaoh und sein Heer mit ganzen Schaaren in's Schilfmeer; da deckten Fluthen die Quäler, daß keiner von ihnen übrig blieb.

וְאָמְרוּ נְבָכִים הֵם וְעָבְטוּ אָרְחוֹתָם· נִרְדָּפָה אַחֲרֵיהֶם
וְנִרְאֶה בְּרָעָתָם· וַיֶּאְסוֹר אֶת רִכְבּוֹ בְּעַצְמוֹ כְּדִי לְזָרְזָם
וּלְפַתּוֹתָם· וְאֶת עַמּוֹ לָקַח עִמּוֹ בִּדְבָרִים לְרַמּוֹתָם·
דֶּרֶךְ מְלָכִים לְהִתְנַהֵג אַחֲרֵי חֲיָלוֹתָם· וַאֲנִי אַקְדִּים
רֹאשׁוֹן לְהֹלָחֵם בְּמִלְחַמְתָּם· דֶּרֶךְ מְלָכִים לִשְׁוֹל חֵלֶק
רִאשִׁית בְּזָתָם· וַאֲנִי אַשְׁוֶה עִמָּכֶם בִּשְׁלַל צִבְעֵי רִקְמָתָם·
וְעוֹד אֶפְתַּח אוֹצְרוֹתַי וְקַחוּ כָּל שִׂכְיוֹת חֶמְדָּתָם· מִיַּד יָצְאוּ
כֻּלָּם בְּלֵב שָׁלֵם וַעֲרֻכוּ מַעַרְכוֹתָם· וַיִּקַּח שֵׁשׁ מֵאוֹת רֶכֶב
בָּחוּר עִם כָּל כְּלֵי מִשְׁחִיתָם· וְכָל רֶכֶב מִצְרַיִם עִמָּהֶם
בְּעֻזָּרָתָם· וַיַּשִּׂיגוּ אוֹתָם חוֹנִים עַל הַיָּם בְּמַקְהֵלוֹתָם·
וַנָּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם וְרָאוּ צָרֵיהֶם בְּקִרְבָּתָם· חִיל וָרֶתֶת שָׁם
אֲחָזָתָם· וַיִּצְעֲקוּ בִּתְפִלָּה וְתָפְשׁוּ אֻמָּנוּת אֲבוֹתָם· וְגוֹאֲלָם
חָזָק וְנוֹקֵם נִקְמָתָם· וַיַּרְא בַּצַּר לָהֶם בְּשָׁמְעוֹ אֶת רִנָּתָם·
וַיּוֹשִׁיעֵם לְמַעַן שְׁמוֹ וַיִּגְאָלֵם מִצָּרָתָם· מִנֹּגַהּ נֶגְדּוֹ עָבְיוּ
עָבְרוּ בָּרָד וְאֵשׁ גַּחֲלָתָם· וַיִּשְׁלַח חִצָּיו וַיְפִיצֵם וּבְרָקִים רָב
לְהַמּוֹתָם· וַיִּגְעַר בְּיַם סוּף וַיֶּחֱרַב וַיּוֹלִיכֵם בִּתְהוֹמוֹת
בְּמִסְלָתָם· וְשִׁבְטֵי יָהּ עָמְדוּ עַל הַיָּם לְיֶרֶד בִּירִידָתָם·
וְשָׁם בִּנְיָמִן צָעִיר רֹדֵם וְשָׂרֵי יְהוּדָה רִגְמָתָם· וְכֻלָּם עֲבָרוּ
בַּיַּבָּשָׁה בְּמַיִם עַזִּים נִתְיָבָתָם· וְהַמַּיִם לָהֶם חֹמָה מִימִינָם
וּמִשְּׂמֹאלָם בַּהֲלִיכָתָם· וְרֶסֶן מַתְעֶה עַל לְחָיֵי עַנְמִים
לַהֲבִיאָם בַּמַּיִם לְכַלּוֹתָם· וְנִהֲגָם בִּכְבֵדוּת וַיָּסַר אֶת
אוֹפַנֵּי מַרְכְּבוֹתָם· וַיָּשׁוּבוּ הַמַּיִם וַיְכַסּוּ אֶת הָרֶכֶב וְאֶת
הַפָּרָשִׁים בְּשִׁטְיָפָתָם· וְנִגְעַר פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְּיַם סוּף וְכָל
צְבָאוֹתָם· וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָ

Die Lieblinge aber zogen schnell hindurch und sahen die Leichname ihrer gestürzten Feinde, glaubten an des Ewigen Wort, und stimmten für diese Rettung ihm Lobgesänge an. Wären alle Seen Dinte, alle Schilfe Federn, alle Menschen Schreiber und alle Länder Rollen, und lobende Zungen alle Haare der Menschen, wahrlich, sie vermöchten nicht, einen Theil der myriaden tausenden Wunderthaten zu schildern, die der Herr diesem Volke von Mutterleibe an erzeigt! Wo ist noch solch ein großes Volk, das durch Versuche erprobt worden? Oder hat eine Gottheit je unternommen, sich aus der Mitte von Räubern ein Volk herauszunehmen durch Versuchungen, Zeichen, Wunder und verheerende Kriege, sowie diejenigen, welche der Herr aller Werke für uns gethan?

חסדי Nie hört Gottes Güte auf, nie entziehet er sein Erbarmen uns; täglich überhäuft er uns mit Milde, er ist ein Gott, der immer hilft. In Egypten offenbarte er sich, uns zu erlösen, in jeder Noth stand er mit seiner Hilfe uns bei, verwarf uns nie, wurde unser nie überdrüssig, uns aufzureiben, und bestrafte uns nie nach unserer Sünden Maaß, immer hält er seine Hand über uns. In unserer Gefangenschaft zu Schinar eilte er schnell zu Hilfe uns, schlug seinen Thron in Elam auf, uns zu Gunsten. Er, unser Gott, verließ uns nicht in unserer Sklaverei, machte selbst die uns gefangen hielten uns gewogen, daß sie uns Nahrung reichten und wieder erhoben das Haus unserer Wonne (den heiligen Tempel *). Als wir in Meschech wohnten, Nachbarn Kedars waren, ließ er unseren Ueberrest nicht untergehen; und in jenem fremden Lande — stünde uns der Herr nicht bei, wir wohnten schon im Reiche der Stille! Denn dort sperrte Alles den Rachen auf, uns zu vertilgen, Alles belastete uns mit schwerem Joche, bis es dem Himmel endlich uns zu trösten gefallen; denn der Ewige ist unser Richter, der Ewige unser Gesetzgeber, der Ewige unser König, Er

*) Esra 9, 9.

בְּשֶׁאֵרִיתָם. וְיִדִידִים עָבְרוּ וְגָזוּ וְרָאוּ פִּגְרֵי שׁוֹנְאֵיהֶם
בְּמַפַּלְתָּם. וַיַּאֲמִינוּ בִּדְבָרָיו וַיָּשִׁירוּ תְּהִלָּתוֹ בִּישׁוּעָתָם:
וְאֵלּוּ כָּל הַיָּמִים דְּיוֹ וַאֲנָמִים קוֹלְמוֹסִים. וּבְנֵי אָדָם
לַבְלָרִים וִירִיעוֹת אַרְצוֹת פְּרוּסִים. וְכָל שַׁעֲרוֹת אָדָם
פִּיּוֹת וּלְשׁוֹנוֹת מְקַלְּסִים. אֵינָן מַסְפִּיקִין לְהַקּוֹר פְּלָאוֹת
וְנִסִּים. אַחַת מֵאֶלֶף אַלְפֵי אֲלָפִים וְרִבֵּי רְבָבוֹת
הַנַּעֲשִׂים. אֲשֶׁר פָּעַל אָדוֹן לְעַם מִבְּטֶן עֲמוּסִים. כִּי מִי
גוֹי גָּדוֹל אֲשֶׁר בְּנִסִּים מִתְנוֹסָסִים. אוֹ הַנִּסָּה אֱלֹהִים
לָבוֹא לָקַחַת לוֹ גוֹי מִקֶּרֶב שׂוֹסִים. בְּמַסּוֹת בְּאוֹתוֹת
וּבְמוֹפְתִים וּבְמִלְחָמָה נֶחֱרָסִים. כְּכֹל אֲשֶׁר עָשָׂה לָנוּ
אֲדוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים:

חַסְדֵי יְיָ כִּי לֹא תָמְנוּ. וְלֹא כָלוּ רַחֲמָיו מִמֶּנּוּ. יוֹם יוֹם
יַעֲמֹס לָנוּ. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ. בְּמִצָּרִים נִגְלָה עֲבוּר לְגָאָלֵנוּ.
וּבְכָל צָרָה עִמָּנוּ לְהוֹשִׁיעֵנוּ. לֹא מְאָסָנוּ וְלֹא גְעָלָנוּ
לְכַלּוֹתֵנוּ. וְלֹא עָשָׂה עִמָּנוּ כָּלָה כְּחַטֹּאתֵינוּ. וּבְכָל עֵת
יָדוֹ נְטוּיָה עָלֵינוּ. בְּגָלוּת שִׁנְעָר שְׁלַח לְמַעֲנֵינוּ. וּבְעֵילָם
שָׂם כִּסְאוֹ לְרַחֲמֵנוּ. וּבְעַבְדָּתֵנוּ לֹא עָזָבָנוּ אֱלֹהֵינוּ. וַיַּט
עָלֵינוּ חֶסֶד לִפְנֵי שׁוֹבֵינוּ. לָתֵת לָנוּ מִחְיָה וּלְרוֹמֵם בֵּית
מַאֲוֵינוּ. גָּרְנוּ מָשַׁךְ עִם קֵדָר לִשְׁכֵּנֵינוּ. וְלֹא עָשָׂה כָּלָה
עִם שְׁאֵרִיתֵנוּ. וּבְאֶרֶץ נָכְרִיָּה כְּמַעֲט שָׁכְנָה דוּמָה נַפְשֵׁנוּ.
לוּלֵי יְיָ שֶׁהָיָה בְּעֶזְרָתֵנוּ. כִּי בְכָל פֶּה אֲכָלוּנוּ לְהַדִּיקֵנוּ.
וְעֶלֶם הַכָּבֵד הִכְבִּידוּ עָלֵינוּ. עַד יֵעָרֶה מִמָּרוֹם רוּחַ
לְנַחֲמֵנוּ. כִּי יְיָ שׁוֹפְטֵנוּ יְיָ מְחוֹקְקֵנוּ. יְיָ מַלְכֵּנוּ הוּא

unser Retter. Laß die Stimme der Erlösung in unserem Lande erschallen! O Herr, sei uns gnädig, nur zu Dir harren wir! laß mit jedem Morgen neue Kraft, neues Heil aufblühen! Nie werden wir von Dir weichen; belebe uns wieder! laß Herrlichkeit bald wieder in unserem Lande wohnen! sende einen Friedensboten, der uns verkünde, daß alle unsere Wächter jauchzend ihre Stimme erheben! Erquicke uns des Morgens mit Deiner Gnade, und wir jauchzen und freuen uns alle unsere Tage! Schenke uns so viel Freuden-, wie Du uns Leidenstage bereitet! Laß unserer Hände Werk gelingen, laß uns Deine Rechte beistehen, willfahre uns! Erhebe aus der Erde Tiefe uns und setze Deine Hilfe hoch empor! Dann loben Deinen Namen wir in einem Liede und ehren ihn hoch. Ja, Gott wird Zions Helfer sein in unseren Tagen, wird aufbauen Jehuda's Städte, daß wir sie besetzen, und die Nachkommen seiner Knechte, die Freunde seines Namens, sie bewohnen. Hebe aus Baschan, aus Meerestiefen uns heraus! befestige, o Herr, das Reich, das Du für uns gestiftet; Du, der zum bessern Leben uns erhalten, der unsern Fuß nicht gleiten ließ, Du erprobtest und läutertest wie Silber uns, hast uns verstrickt in Schlingen, unseren Lenden Lasten angehängt, ließest Menschen walten über unser Haupt, brachtest uns in Feuers- und in Wassernoth und zogst zum Freudenmahle uns heraus. So begnadige und segne uns! laß Dein Antlitz uns erleuchten, erleuchte unsere Leuchte, mach' unsere Finsterniß zu Licht! blicke auf Zion, die Stadt unserer Feste! — Ja, er wird sich dort zeigen, der Allmächtige der Ewige, unser Gott! Jerusalem's Trümmer hallen unsere Lobgesänge wieder, denn Gott tröstet Zion, das Haus unseres Heiligthums, zeigt seinen heiligen Arm und rächt uns. Da werden die Erdengrenzen alle die Hilfe unseres Herrn sehen, wie er gleichsam selbst mit uns auszieht, unserem Volke einen gerechten Helfer schickt, den man nennen wird, Herr unserer Gerechtigkeit. Dann wirst Du im Heiligthum verherrlicht und geheiligt, mein Gott, mein König! Furchtbar bist Du, Gott, von Deinem Heiligthume aus. Dein Weg, o Gott, ist in Heiligkeit; wer ist verherrlicht in Heiligkeit wie Du, Du, der Schrecken der heiligen Erellim? Dich preisen sie in heiligem Schmuck, und werfen sich nieder am heiligen Berge.

יוֹשִׁיעֵנוּ· קוֹל גְּאֻלָּה יִשָּׁמַע בְּאַרְצֵנוּ· יְיָ חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ·
הֱיֵה זְרוֹעָם לַבְּקָרִים אַף יְשׁוּעָתֵנוּ· וְלֹא נָסוֹג אָחוֹר מִמְּךָ
וּתְחַיֵּינוּ· תְּמַהֵר לִשְׁכּוֹן כָּבוֹד בְּאַרְצֵנוּ· וְיָבֹא מְבַשֵּׂר
שָׁלוֹם לְבַשְּׂרֵנוּ· וְיִשָּׁאוּ קוֹל לָרֹנֶן כָּל צוֹפֵינוּ· בַּבֹּקֶר
חַסְדְּךָ שַׂבְּעֵנוּ· וּנְרַנְּנָה וְנִשְׂמְחָה בְּכָל יָמֵינוּ· וְכִימוֹת
עִנִּיתָנוּ שַׂמְּחֵנוּ· וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ· הוֹשִׁיעָה
יְמִינְךָ וַעֲנֵנוּ· וּמְתֻהוֹמוֹת הָאָרֶץ תָּשׁוּב תַּעֲלֵנוּ· יְשׁוּעָתְךָ
אֱלֹהִים תְּשַׂגְּבֵנוּ· וּנְהַלֶּלְךָ שִׂמְךָ בְּשִׁיר וּבְגַדְּלֵנוּ· כִּי
אֱלֹהִים יוֹשִׁיעַ צִיּוֹן בְּיָמֵינוּ· וְיִבְנֶה עָרֵי יְהוּדָה וּבָהֶם
יוֹשִׁיבֵנוּ· וְזֶרַע עַבָדָיו וְאוֹהֲבֵי שְׁמוֹ בָּהֶם יִשְׁכְּנוּ· וּמִבְּשָׂן
וּמִמְּצֻלוֹת יָם עֵת תַּעֲלֵנוּ· עוּזֵּה אֱלֹהִים זוּ פָּעַלְתָּ לָנוּ·
הַשָּׁם בַּחַיִּים נַפְשֵׁנוּ· וְלֹא נָתַן לַמּוֹט רַגְלֵינוּ· כִּי בְחַנְתָּנוּ
כַּבְּסֶף לְצָרַפְתָּנוּ· הֲבֵאתָנוּ בַּמְּצוּדָה שַׂמְתָּ מוּעָקָה בְּמָתְנֵינוּ·
הִרְכַּבְתָּ אֱנוֹשׁ לְרֹאשֵׁנוּ· בָּאנוּ בָאֵשׁ וּבַמָּיִם לָרְוָיָה
תּוֹצִיאֵנוּ· תָּחֳנֵּנוּ וּתְבָרְכֵנוּ וְתָאִיר פָּנֶיךָ אֵלֵינוּ· תָּאִיר
גָּרְנוּ וְתַגִּיהַּ חָשְׁכֵּנוּ· חֲזֵה צִיּוֹן קִרְיַת מוֹעֲדֵינוּ· ס כִּי אִם
שָׁם אַדִּיר יְיָ אֲדוֹנֵנוּ· חֲרְבוֹת יְרוּשָׁלַם יִפְצְחוּ רַנְּנוּ יַחְדָּו·
כִּי נִחַם יְיָ צִיּוֹן בִּית מִקְדָּשֵׁנוּ· חָשַׂף זְרוֹעַ קָדְשׁוֹ לְנֶקֶם
נִקְמָתֵנוּ· וְרָאוּ כָּל אַפְסֵי אָרֶץ אֶת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ·
בְּשׁוּבוֹ עִמָּנוּ מִגָּלוּתֵנוּ· וְיִצְמַח פֻּרְקָנֵנוּ צַדִּיק לַעֲדָתֵנוּ· וְזֶה
שְׁמוֹ אֲשֶׁר יִקְרָאוֹ יְיָ צִדְקֵנוּ: וְאָז תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ· אֵלִי
מַלְכִּי בַקְּדֶשׁ· נוֹרָא אֱלֹהִים מִמְּקַדָּשׁ קְדֶשׁ· אֱלֹהִים
דַּרְכְּךָ בַּקְּדֶשׁ· מִי כָמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ· הַנַּעֲרָץ בְּאֶרֶץ אֵלִי
קְדֶשׁ· וְיַהֲלְלוּךָ בְּהַדְרַת קֹדֶשׁ· וְיִשְׁתַּחֲווּ בְּהַר הַקֹּדֶשׁ·

Erellim und heilige Chaschmalim preisen Dich heilig, durchdrungen von heiligem Schauer, die Stimme der Flügel der heiligen Chajoth rauscht wie die Stimme tobender Fluthen im Heiligthum; ihnen gegenüber erhebt sich im Heiligthum die Stimme der heiligen Ophannim — eine mächtige Donnerstimme und ein leiser, heiliger Laut. — In Wechselchören rufen sie einander zu; diese fragen jene, und jene erlauben diesen, diese stehen jenen gegenüber, und jene diesen zugewandt, hier ein Chor, dort ein Chor; und von diesem wie von jenem erschallt das dreimal Heilig. —

Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer rief dem Andern zu und sprach:

Gem. u. Vorb. „Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth, voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!"

Vorb. Darauf mit starkem, mächtigem und gewaltigem Donnerton lassen sie die Stimme erschallen, den Seraphim gegenüber sich erhebend, und rufen ihnen entgegen: „Gelobt!"

G. u. V. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes, von ihrer Stätte aus!"

Vorb. Von Deiner Stätte aus erscheine in Deinem Glanze, o Herr, und walte über uns; denn wir harren auf Dich, wann Du regieren werdest in Zion. O, daß Du bald und in unseren Tagen daselbst throntest auf immer und ewig! Verherrlicht und geheiligt werde in der Mitte Deiner Stadt Jerusalem von Geschlecht zu Geschlecht und in alle Ewigkeit. Mögen unsere Augen schauen Dein Reich, wie es verheißen ist in Deinen Ruhmesliedern durch David, Deinen frommen Gesalbten:

Gem. u. Vorb. „Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht! Hallelujah!"

Vorb. Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit heiligen wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

אֲרִאֵלִים וְחַשְׁמַלֵּי קֹדֶשׁ. יַקְדִּישׁוּ וְיַעֲרִיצוּ בַּקֹּדֶשׁ.
וְקוֹל בַּנְּבֵי חַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ. כְּקוֹל מַיִם רַבִּים בַּקֹּדֶשׁ.
וְקוֹל אוֹפַנֵּי הַקֹּדֶשׁ. לְעֻמָּתָם מְנַשְּׂאִים בַּקֹּדֶשׁ. קוֹל
רַעַשׁ גָּדוֹל בַּקֹּדֶשׁ. וְקוֹל דְּמָמָה דַקָּה בַּקֹּדֶשׁ: קוֹרְאִים
זֶה לָזֶה. וְשׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה. וְנִרְשָׁם זֶה מִזֶּה. וְזֶה
לְעֻמַּת זֶה. וְזֶה כְּנֶגֶד זֶה. וְזֶה מוֹל זֶה. מִזֶּה וּמִזֶּה.
מְשַׁלְּשִׁים בְּשָׁלוֹשׁ קָדוֹשׁ:

פ כְּבָתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר.

קי״פ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

פ אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל
מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

קי״פ בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

פ
מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ
לָךְ מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן:
תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּרוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר
וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתְךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר
בְּשִׁירֵי עָזֶּךָ עַל יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ:

קי״פ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

פ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ
נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי
אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אתה בחרתנו u. f. w., siehe Seite 100.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent der uns durch seine Gebote geheiligt und uns befohlen hat, das Hallel zu lesen!

(Psalm 113.) Hallelujah! Lobet, ihr Diener des Ewigen, lobet den Namen des Ewigen! Gepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit. Vom Sonnenaufgang bis zum Niedergang wird gelobt der Name des Ewigen. Erhaben über alle Völker ist der Ewige, über die Himmel seine Herrlichkeit. Wer ist wie der Ewige, unser Gott? der so hoch thronet, der so tief schauet — im Himmel — auf die Erde? Er richtet auf vom Staube den Armen, erhebet aus der Niedrigkeit den Dürftigen, um ihn zu setzen neben Fürsten, neben Fürsten seines Volkes; er belebt das Haus der Kinderlosen, läßt sie frohe Mutter werden! Hallelujah!

(Psalm 114). Als Israel zog aus Egypten, Jakobs Haus vom Barbarenvolke, da ward Juda sein Heiligthum, Israel sein Reich. Das Meer sah es und floh, der Jordan wich zurück; die Berge sprangen wie Widder, die Hügel wie junge Lämmer. Was ist dir, o Meer, daß du fliehest? o Jordan, daß du weichest zurück? ihr Berge, daß ihr springet wie Widder? ihr Hügel, wie junge Lämmer? Vor dem Herrn erbebe, o Erde, vor dem Gotte Jakobs, der den Felsen verwandelt in Wasserteich, Kieselstein in Wasserquellen!

יי זכרנו Der Ewige gedenket unser; Er segnet! er segnet das Haus Israel, segnet das Haus Aharon, segnet die Gottesverehrer, die Kleinen mit den Großen. Der Ewige vermehre euch, euch und eure Kinder! Gesegnet seiet dem Ewigen, dem Schöpfer des Himmels und der Erde! Die Himmel sind des Ewigen

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לִקְרוֹא אֶת־הַהַלֵּל:

קיג הַלְלוּיָהּ׃ הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ׃
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃ מִמִּזְרַח
שֶׁמֶשׁ עַד־מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ׃ רָם עַל־כָּל
גּוֹיִם יְיָ עַל־הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ׃ מִי כַּיְיָ אֱלֹהֵינוּ
הַמַּגְבִּיהִי לָשָׁבֶת׃ הַמַּשְׁפִּילִי לִרְאוֹת בַּשָּׁמַיִם
וּבָאָרֶץ׃ מְקִימִי מֵעָפָר דָּל מֵאַשְׁפַּת יָרִים אֶבְיוֹן׃
לְהוֹשִׁיבִי עִם־נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ׃ מוֹשִׁיבִי
עֲקֶרֶת הַבַּיִת אֵם־הַבָּנִים שְׂמֵחָה הַלְלוּיָהּ׃

קיד בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם
לֹעֵז׃ הָיְתָה יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל
מַמְשְׁלוֹתָיו׃ הַיָּם רָאָה וַיָּנֹס הַיַּרְדֵּן יִסֹּב לְאָחוֹר׃
הֶהָרִים רָקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן׃
מַה־לְּךָ הַיָּם כִּי תָנוּס הַיַּרְדֵּן תִּסֹּב לְאָחוֹר׃
הֶהָרִים תִּרְקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן׃
מִלִּפְנֵי אָדוֹן חוּלִי אָרֶץ מִלִּפְנֵי אֱלוֹהַּ יַעֲקֹב׃
הַהֹפְכִי הַצּוּר אֲגַם־מָיִם חַלָּמִישׁ לְמַעְיְנוֹ־מָיִם׃

יְיָ זְכָרָנוּ יְבָרֵךְ יְבָרֵךְ אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל יְבָרֵךְ אֶת־
בֵּית אַהֲרֹן׃ יְבָרֵךְ יִרְאֵי יְיָ הַקְּטַנִּים עִם־
הַגְּדֹלִים׃ יֹסֵף יְיָ עֲלֵיכֶם עֲלֵיכֶם וְעַל־בְּנֵיכֶם׃
בְּרוּכִים אַתֶּם לַיְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃ הַשָּׁמַיִם

Himmel, doch die Erde gab er Menschenkindern. Nicht die Todten preisen den Herrn, auch nicht jene, die sinken in Grabesstille; wir aber preisen ihn, den Herrn, von nun an bis in Ewigkeit! Hallelujah!

מה Wie soll ich nun dem Ewigen vergelten alle Wohlthaten, die er mir erzeigt? — Den Kelch des Heils erhebe ich, und im Namen des Ewigen bete ich an. Meine Gelübde bezahl' ich dem Ewigen, im Beisein seines ganzen Volkes. Theuer erscheint in den Augen des Ewigen der Tod seiner Frommen. Ach Ewiger, ich, Dein Knecht, Sohn Deiner Magd, dem Du die Fesseln lösest, Dankopfer bring' ich Dir, und im Namen des Ewigen bete ich an. Meine Gelübde bezahl' ich dem Ewigen, im Beisein seines ganzen Volkes, in den Höfen des Tempels des Ewigen, in deiner Mitte, o Jerusalem. Hallelujah!

(Psalm 117.) Lobet den Ewigen, ihr Völker alle! preiset ihn, ihr Nationen insgesammt! Denn mächtig waltet über uns seine Güte, und die Treue des Herrn in Ewigkeit. Hallelujah!

(Psalm 118.) Danket dem Ewigen, denn er ist freundlich,
ewig währet seine Güte!
So singe Israel: ewig währet seine Güte!
So singe Aharons Haus: ewig währet seine Güte!
So singen, die den Ewigen verehren: ewig währet seine Güte!

מן In der Enge rief ich die Gottheit an; der Gottheit Antwort schuf mir Raum. Der Ewige ist mit mir, ich fürchte nichts; was kann der Mensch mir thun? Der Ewige ist unter meinen Helfern; das werde ich gewahr an meinen Feinden! Besser ist's, auf den Ewigen vertrauen, als auf Menschen sich verlassen; besser ist's, auf den Ewigen vertrauen, als auf Fürsten sich verlassen. Laß alle Völker mich umgeben; im Namen des Ewigen, ich zerhaue sie! sie umringen, sie umzingeln mich; im Namen des Ewigen, ich zerhaue sie! wie Bienen umschwärmen, wie Dornenflamm'

שָׁמַיִם לַיי וְהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי־אָדָם: לֹא
הַמֵּתִים יְהַלְלוּיָהּ וְלֹא כָּל־יֹרְדֵי דוּמָה: וַאֲנַחְנוּ
נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:
מָה־אָשִׁיב לַיי כָּל־תַּגְמוּלוֹהִי עָלָי: כּוֹס יְשׁוּעוֹת
אֶשָּׂא וּבְשֵׁם יי אֶקְרָא: נְדָרַי לַיי אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־
נָּא לְכָל־עַמּוֹ: יָקָר בְּעֵינֵי יי הַמָּוְתָה לַחֲסִידָיו:
אָנָּה יי כִּי־אֲנִי עַבְדֶּךָ אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתֶךָ
פִּתַּחְתָּ לְמוֹסֵרָי: לְךָ אֶזְבַּח זֶבַח תּוֹדָה וּבְשֵׁם יי
אֶקְרָא: נְדָרַי לַיי אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־נָּא לְכָל־עַמּוֹ:
בְּחַצְרוֹת בֵּית יי בְּתוֹכֵכִי יְרוּשָׁלִַם הַלְלוּיָהּ:
קי״ז הַלְלוּ אֶת־יי כָּל־גּוֹיִם שַׁבְּחוּהוּ כָּל־הָאֻמִּים:
כִּי גָבַר עָלֵינוּ חַסְדּוֹ וֶאֱמֶת־יי לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ:
קי״ח
ס הוֹדוּ לַיי כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
מ יֹאמַר־נָא יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
מ יֹאמְרוּ־נָא בֵּית אַהֲרֹן כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
מ יֹאמְרוּ־נָא יִרְאֵי יי כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: ק׳ הודו
מִן־הַמֵּצַר קָרָאתִי יָהּ עָנָנִי בַמֶּרְחָבְיָהּ: יי לִי לֹא
אִירָא מַה־יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם: יי לִי בְּעֹזְרָי וַאֲנִי
אֶרְאֶה בְשֹׂנְאָי: טוֹב לַחֲסוֹת בַּיי מִבְּטֹחַ בָּאָדָם:
טוֹב לַחֲסוֹת בַּיי מִבְּטֹחַ בִּנְדִיבִים: כָּל־גּוֹיִם
סְבָבוּנִי בְּשֵׁם יי כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי גַם־סְבָבוּנִי
בְּשֵׁם יי כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי כִדְבוֹרִים דֹּעֲכוּ כְּאֵשׁ

umlodern sie mich; im Namen des Ewigen, ich zerhaue sie! Wenn Alles zustürmt, mich zu stürzen, der Ewige steht mir bei. Mein Sieg, mein Saitenspiel ist Jah, er war mir Rettung! Freudenruf, Siegeslied erschallt in den Hütten der Gerechten: „Die Rechte des Ewigen erkämpft den Sieg — die Rechte des Ewigen, erhaben — die Rechte des Ewigen erkämpft den Sieg!" Nein, noch sterb' ich nicht! ich lebe, erzähle die Thaten der Gottheit! züchtigen will mich nur die Gottheit, überläßt mich nicht dem Tode. Oeffnet mir die Pforten des Heiles, ich gehe hinein, und danke dem Herrn. „Dies ist die Pforte des Ewigen, Gerechte treten da ein!" Ich danke Dir, daß Du mich gezüchtigt und wieder Hilfe mir erzeigst. „Der Stein, den die Bauleute verwarfen, er ist zum Eckstein worden!" Das ist vom Ewigen geschehen, wunderbar ist's in unseren Augen! „Diesen Tag gab uns der Ewige, laßt uns ihn feiern mit Wonnegesang!"

Ach Ewiger, o, steh uns bei!
Ach Ewiger, o, steh uns bei!
Ach Ewiger, schenk Wohlgelingen!
Ach Ewiger, schenk Wohlgelingen!

ברוך „Gesegnet, der da kommt im Namen des Ewigen! Wir aus des Ewigen Tempel grüßen: Gesegnet! Gott, der Ewige, läßt uns sein Antlitz leuchten! bindet das Festopfer mit Myrthen an die Hörner des Altars!" Mein Gott bist Du, Dir will ich danken! mein Gott, Dich will ich erheben. Danket dem Ewigen, denn er ist freundlich, ewig währet seine Güte.

יהללוך Es lobpreisen Dich, Ewiger, unser Gott, Deine Werke alle; und Deine Frommen, die Gerechten, die Deinen Willen üben, sowie Dein ganzes Volk, das Haus Israel, sie danken und loben, preisen und rühmen, erheben und verehren, heiligen und verherrlichen in Jubel Deinen Namen, unser König! — Denn schön ist es, Dir zu danken, und herrlich Deinem Namen zu lobsingen; denn von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott! Gelobt seist Du, Ewiger! König, gepriesen durch Lobgesänge.

קוֹצִים בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: דָּחֹה דְחִיתַנִי לִנְפֹּל
וַיְיָ עֲזָרָנִי: עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה: קוֹל
רִנָּה וִישׁוּעָה בְּאָהֳלֵי צַדִּיקִים יְמִין יְיָ עֹשָׂה חָיִל:
יְמִין יְיָ רוֹמֵמָה יְמִין יְיָ עֹשָׂה חָיִל: לֹא־אָמוּת כִּי
אֶחְיֶה וַאֲסַפֵּר מַעֲשֵׂי יָהּ: יַסֹּר יִסְּרַנִּי יָהּ וְלַמָּוֶת
לֹא נְתָנָנִי: פִּתְחוּ־לִי שַׁעֲרֵי־צֶדֶק אָבֹא בָם
אודֶה יָהּ: זֶה־הַשַּׁעַר לַייָ צַדִּיקִים יָבֹאוּ בוֹ:
אוֹדְךָ כִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי־לִי לִישׁוּעָה: אודך
אֶבֶן מָאֲסוּ הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה: אבן
מֵאֵת יְיָ הָיְתָה זֹּאת הִיא נִפְלָאת בְּעֵינֵינוּ: מאת
זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְיָ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בוֹ: זה

סמוך מנגן אנא וסקסל עונה. סמוך מוזר ומנגן אנא וסקסל עונה.

אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא
אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא: אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא:

בָּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְיָ בֵּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יְיָ: בריך
אֵל יְיָ וַיָּאֶר לָנוּ אִסְרוּ־חַג בַּעֲבֹתִים עַד קַרְנוֹת
הַמִּזְבֵּחַ: אֵלִי אַתָּה וְאוֹדֶךָּ אֱלֹהַי אֲרוֹמְמֶךָּ: אי
הוֹדוּ לַייָ כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: הודו

יְהַלְלוּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (על) כָּל מַעֲשֶׂיךָ. וַחֲסִידֶיךָ צַדִּיקִים
עוֹשֵׂי רְצוֹנֶךָ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ
וִיפָאֲרוּ וִירוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ וְיַמְלִיכוּ אֶת שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ
כִּי לְךָ טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשִׁמְךָ נָאֶה לְזַמֵּר כִּי מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם
אַתָּה אֵל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

הֱבִיאַנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בָּךְ נַזְכִּירָה דֹדֶיךָ
מִיַּיִן מֵישָׁרִים אֲהֵבוּךָ: שְׁחוֹרָה אֲנִי וְנָאוָה בְּנוֹת יְרוּשָׁלָ͏ִם
כְּאָהֳלֵי קֵדָר כִּירִיעוֹת שְׁלֹמֹה: אַל תִּרְאֻנִי שֶׁאֲנִי שְׁחַרְחֹרֶת
שֶׁשְּׁזָפַתְנִי הַשָּׁמֶשׁ בְּנֵי אִמִּי נִחֲרוּ בִי שָׂמֻנִי נֹטֵרָה אֶת
הַכְּרָמִים כַּרְמִי שֶׁלִּי לֹא נָטָרְתִּי: הַגִּידָה לִי שֶׁאָהֲבָה נַפְשִׁי
אֵיכָה תִּרְעֶה אֵיכָה תַּרְבִּיץ בַּצָּהֳרָיִם שֶׁלָּמָּה אֶהְיֶה כְּעֹטִיָּה
עַל עֶדְרֵי חֲבֵרֶיךָ: אִם לֹא תֵּדְעִי לָךְ הַיָּפָה בַּנָּשִׁים צְאִי לָךְ
בְּעִקְבֵי הַצֹּאן וּרְעִי אֶת גְּדִיֹּתַיִךְ עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרֹעִים:
לְסֻסָתִי בִּרְכְבֵי פַרְעֹה דִּמִּיתִיךְ רַעְיָתִי: נָאווּ לְחָיַיִךְ בַּתֹּרִים
צַוָּארֵךְ בַּחֲרוּזִים: תּוֹרֵי זָהָב נַעֲשֶׂה לָךְ עִם נְקֻדּוֹת הַכָּסֶף:
עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ בִּמְסִבּוֹ נִרְדִּי נָתַן רֵיחוֹ: צְרוֹר הַמֹּר דּוֹדִי לִי
בֵּין שָׁדַיָּ יָלִין: אֶשְׁכֹּל הַכֹּפֶר דּוֹדִי לִי בְּכַרְמֵי עֵין גֶּדִי: הִנָּךְ
יָפָה רַעְיָתִי הִנָּךְ יָפָה עֵינַיִךְ יוֹנִים: הִנָּךְ יָפֶה דּוֹדִי אַף נָעִים
אַף עַרְשֵׂנוּ רַעֲנָנָה: קֹרוֹת בָּתֵּינוּ אֲרָזִים רָהִיטֵנוּ בְּרוֹתִים*:
אֲנִי חֲבַצֶּלֶת הַשָּׁרוֹן שׁוֹשַׁנַּת הָעֲמָקִים: כְּשׁוֹשַׁנָּה בֵּין
הַחוֹחִים כֵּן רַעְיָתִי בֵּין הַבָּנוֹת: כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר כֵּן דּוֹדִי
בֵּין הַבָּנִים בְּצִלּוֹ חִמַּדְתִּי וְיָשַׁבְתִּי וּפִרְיוֹ מָתוֹק לְחִכִּי:
הֱבִיאַנִי אֶל בֵּית הַיָּיִן וְדִגְלוֹ עָלַי אַהֲבָה: סַמְּכוּנִי בָּאֲשִׁישׁוֹת
רַפְּדוּנִי בַּתַּפּוּחִים כִּי חוֹלַת אַהֲבָה אָנִי: שְׂמֹאלוֹ תַּחַת
לְרֹאשִׁי וִימִינוֹ תְּחַבְּקֵנִי: הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלָ͏ִם
בִּצְבָאוֹת אוֹ בְּאַיְלוֹת הַשָּׂדֶה אִם תָּעִירוּ וְאִם תְּעוֹרְרוּ אֶת
הָאַהֲבָה עַד שֶׁתֶּחְפָּץ: קוֹל דּוֹדִי הִנֵּה זֶה בָּא מְדַלֵּג עַל
הֶהָרִים מְקַפֵּץ עַל הַגְּבָעוֹת: דּוֹמֶה דוֹדִי לִצְבִי אוֹ לְעֹפֶר

*) רהיטנו ק׳.

וְעַתָּה יְהַלְלוּנָא כְּחַדְוָתָא דַּאֲשַׁר רְבַרְתָּ לְאֹמַר׃
זְכוֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

מִן יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דִּי־כָל־בֵּית־
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא׃ בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן׃

קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ׃

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דִּי־כָל יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן
דִּי בִשְׁמַיָּא, וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם׃

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־
יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־
כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

מִן שבת ושיר שיר השירים געזאגט.

שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לִשְׁלֹמֹה׃ יִשָּׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת
פִּיהוּ כִּי טוֹבִים דֹּדֶיךָ מִיָּיִן׃ לְרֵיחַ שְׁמָנֶיךָ טוֹבִים שֶׁמֶן
תּוּרַק שְׁמֶךָ עַל כֵּן עֲלָמוֹת אֲהֵבוּךָ׃ מָשְׁכֵנִי אַחֲרֶיךָ נָרוּצָה

יְרֵכוֹ מִפַּחַד בַּלֵּילוֹת: אַפִּרְיוֹן עָשָׂה לוֹ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מֵעֲצֵי
הַלְּבָנוֹן: עַמּוּדָיו עָשָׂה כֶסֶף רְפִידָתוֹ זָהָב מֶרְכָּבוֹ אַרְגָּמָן
תּוֹכוֹ רָצוּף אַהֲבָה מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלָם: צְאֶינָה וּרְאֶינָה בְּנוֹת
צִיּוֹן בַּמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בָּעֲטָרָה שֶׁעִטְּרָה לוֹ אִמּוֹ בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ
וּבְיוֹם שִׂמְחַת לִבּוֹ: הִנָּךְ יָפָה רַעְיָתִי הִנָּךְ יָפָה עֵינַיִךְ יוֹנִים
מִבַּעַד לְצַמָּתֵךְ שַׂעְרֵךְ כְּעֵדֶר הָעִזִּים שֶׁגָּלְשׁוּ מֵהַר גִּלְעָד:
שִׁנַּיִךְ כְּעֵדֶר הַקְּצוּבוֹת שֶׁעָלוּ מִן הָרַחְצָה שֶׁכֻּלָּם מַתְאִימוֹת
וְשַׁכֻּלָה אֵין בָּהֶם: כְּחוּט הַשָּׁנִי שִׂפְתוֹתַיִךְ וּמִדְבָּרֵךְ נָאוֶה
כְּפֶלַח הָרִמּוֹן רַקָּתֵךְ מִבַּעַד לְצַמָּתֵךְ: כְּמִגְדַּל דָּוִיד צַוָּארֵךְ
בָּנוּי לְתַלְפִּיּוֹת אֶלֶף הַמָּגֵן תָּלוּי עָלָיו כֹּל שִׁלְטֵי הַגִּבֹּרִים:
שְׁנֵי שָׁדַיִךְ כִּשְׁנֵי עֳפָרִים תְּאוֹמֵי צְבִיָּה הָרֹעִים בַּשּׁוֹשַׁנִּים:
עַד שֶׁיָּפוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצְּלָלִים אֵלֵךְ לִי אֶל הַר הַמּוֹר וְאֶל
גִּבְעַת הַלְּבוֹנָה: כֻּלָּךְ יָפָה רַעְיָתִי וּמוּם אֵין בָּךְ: אִתִּי מִלְּבָנוֹן
כַּלָּה אִתִּי מִלְּבָנוֹן תָּבוֹאִי תָּשׁוּרִי ׀ מֵרֹאשׁ אֲמָנָה מֵרֹאשׁ
שְׂנִיר וְחֶרְמוֹן מִמְּעֹנוֹת אֲרָיוֹת מֵהָרְרֵי נְמֵרִים: לִבַּבְתִּנִי
אֲחֹתִי כַּלָּה לִבַּבְתִּנִי בְּאַחַד* מֵעֵינַיִךְ בְּאַחַד עָנָק מִצַּוְּרֹנָיִךְ:
מַה יָּפוּ דֹדַיִךְ אֲחֹתִי כַּלָּה מַה טֹּבוּ דֹדַיִךְ מִיַּיִן וְרֵיחַ שְׁמָנַיִךְ
מִכָּל בְּשָׂמִים: נֹפֶת תִּטֹּפְנָה שִׂפְתוֹתַיִךְ כַּלָּה דְּבַשׁ וְחָלָב
תַּחַת לְשׁוֹנֵךְ וְרֵיחַ שַׂלְמֹתַיִךְ כְּרֵיחַ לְבָנוֹן: גַּן נָעוּל אֲחֹתִי
כַּלָּה גַּל נָעוּל מַעְיָן חָתוּם: שְׁלָחַיִךְ פַּרְדֵּס רִמּוֹנִים עִם פְּרִי
מְגָדִים כְּפָרִים עִם נְרָדִים: ז נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם קָנֶה וְקִנָּמוֹן
עִם כָּל עֲצֵי לְבוֹנָה מֹר וַאֲהָלוֹת עִם כָּל רָאשֵׁי בְשָׂמִים: מַעְיַן

*) באַחת ק׳.

הָאַיָּלִים הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אַחַר כָּתְלֵנוּ מַשְׁגִּיחַ מִן הַחַלֹּנוֹת
מֵצִיץ מִן הַחֲרַכִּים: עָנָה דוֹדִי וְאָמַר לִי קוּמִי לָךְ רַעְיָתִי יָפָתִי
וּלְכִי לָךְ: כִּי הִנֵּה הַסְּתָו עָבָר הַגֶּשֶׁם חָלַף הָלַךְ לוֹ: הַנְּצָנִים
נִרְאוּ בָאָרֶץ עֵת הַזָּמִיר הִגִּיעַ וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ:
הַתְּאֵנָה חָנְטָה פַּגֶּיהָ וְהַגְּפָנִים סְמָדַר נָתְנוּ רֵיחַ קוּמִי לָכִי
רַעְיָתִי יָפָתִי וּלְכִי לָךְ: יוֹנָתִי בְּחַגְוֵי הַסֶּלַע בְּסֵתֶר הַמַּדְרֵגָה
הַרְאִינִי אֶת מַרְאַיִךְ הַשְׁמִיעִנִי אֶת קוֹלֵךְ כִּי קוֹלֵךְ עָרֵב
וּמַרְאֶיךָ נָאוֶה: אֶחֱזוּ לָנוּ שֻׁעָלִים שֻׁעָלִים קְטַנִּים מְחַבְּלִים
כְּרָמִים וּכְרָמֵינוּ סְמָדַר: דּוֹדִי לִי וַאֲנִי לוֹ הָרֹעֶה בַּשּׁוֹשַׁנִּים:
עַד שֶׁיָּפוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצְּלָלִים סֹב דְּמֵה לְךָ דוֹדִי לִצְבִי אוֹ
לְעֹפֶר הָאַיָּלִים עַל הָרֵי בָתֶר: עַל מִשְׁכָּבִי בַּלֵּילוֹת בִּקַּשְׁתִּי
אֵת שֶׁאָהֲבָה נַפְשִׁי בִּקַּשְׁתִּיו וְלֹא מְצָאתִיו: אָקוּמָה נָּא
וַאֲסוֹבְבָה בָעִיר בַּשְּׁוָקִים וּבָרְחֹבוֹת אֲבַקְשָׁה אֵת שֶׁאָהֲבָה
נַפְשִׁי בִּקַּשְׁתִּיו וְלֹא מְצָאתִיו: מְצָאוּנִי הַשֹּׁמְרִים הַסֹּבְבִים
בָּעִיר אֵת שֶׁאָהֲבָה נַפְשִׁי רְאִיתֶם: כִּמְעַט שֶׁעָבַרְתִּי מֵהֶם
עַד שֶׁמָּצָאתִי אֵת שֶׁאָהֲבָה נַפְשִׁי אֲחַזְתִּיו וְלֹא אַרְפֶּנּוּ עַד
שֶׁהֲבֵיאתִיו אֶל בֵּית אִמִּי וְאֶל חֶדֶר הוֹרָתִי: הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם
בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם בִּצְבָאוֹת אוֹ בְּאַיְלוֹת הַשָּׂדֶה אִם תָּעִירוּ וְאִם
תְּעוֹרְרוּ אֶת הָאַהֲבָה עַד שֶׁתֶּחְפָּץ: מִי זֹאת עֹלָה מִן הַמִּדְבָּר
כְּתִימְרוֹת עָשָׁן מְקֻטֶּרֶת מֹר וּלְבוֹנָה מִכֹּל אַבְקַת רוֹכֵל:
הִנֵּה מִטָּתוֹ שֶׁלִּשְׁלֹמֹה שִׁשִּׁים גִּבֹּרִים סָבִיב לָהּ מִגִּבֹּרֵי
יִשְׂרָאֵל: כֻּלָּם אֲחֻזֵי חֶרֶב מְלֻמְּדֵי מִלְחָמָה אִישׁ חַרְבּוֹ עַל

ט) לד ק׳. *) ימיל י׳.

בָּחוּר כָּאֲרָזִים: חִכּוֹ מַמְתַקִּים וְכֻלּוֹ מַחֲמַדִּים זֶה דוֹדִי וְזֶה
רֵעִי בְּנוֹת יְרוּשָׁלָם: אָנָה הָלַךְ דוֹדֵךְ הַיָּפָה בַּנָּשִׁים אָנָה
פָּנָה דוֹדֵךְ וּנְבַקְשֶׁנּוּ עִמָּךְ: דּוֹדִי יָרַד לְגַנּוֹ לַעֲרוּגוֹת הַבֹּשֶׂם
לִרְעוֹת בַּגַּנִּים וְלִלְקֹט שׁוֹשַׁנִּים: אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לִי
הָרוֹעֶה בַּשּׁוֹשַׁנִּים: יָפָה אַתְּ רַעְיָתִי כְּתִרְצָה נָאוָה
כִּירוּשָׁלִָם אֲיֻמָּה כַּנִּדְגָּלוֹת: הָסֵבִּי עֵינַיִךְ מִנֶּגְדִּי שֶׁהֵם
הִרְהִיבֻנִי שַׂעְרֵךְ כְּעֵדֶר הָעִזִּים שֶׁגָּלְשׁוּ מִן הַגִּלְעָד: שִׁנַּיִךְ
כְּעֵדֶר הָרְחֵלִים שֶׁעָלוּ מִן הָרַחְצָה שֶׁכֻּלָּם מַתְאִימוֹת
וְשַׁכְּלָה אֵין בָּהֶם: כְּפֶלַח הָרִמּוֹן רַקָּתֵךְ מִבַּעַד לְצַמָּתֵךְ:
שִׁשִּׁים הֵמָּה מְלָכוֹת וּשְׁמֹנִים פִּילַגְשִׁים וַעֲלָמוֹת אֵין
מִסְפָּר: אַחַת הִיא יוֹנָתִי תַמָּתִי אַחַת הִיא לְאִמָּהּ בָּרָה
הִיא לְיוֹלַדְתָּהּ רָאוּהָ בָנוֹת וַיְאַשְּׁרוּהָ מְלָכוֹת וּפִילַגְשִׁים
וַיְהַלְלוּהָ: מִי זֹאת הַנִּשְׁקָפָה כְּמוֹ שַׁחַר יָפָה כַלְּבָנָה בָּרָה
כַּחַמָּה אֲיֻמָּה כַּנִּדְגָּלוֹת: אֶל גִּנַּת אֱגוֹז יָרַדְתִּי לִרְאוֹת בְּאִבֵּי
הַנָּחַל לִרְאוֹת הֲפָרְחָה הַגֶּפֶן הֵנֵצוּ הָרִמֹּנִים: לֹא יָדַעְתִּי
נַפְשִׁי שָׂמַתְנִי מַרְכְּבוֹת עַמִּי נָדִיב: שׁוּבִי שׁוּבִי הַשּׁוּלַמִּית
שׁוּבִי שׁוּבִי וְנֶחֱזֶה בָּךְ מַה תֶּחֱזוּ בַּשּׁוּלַמִּית כִּמְחֹלַת
הַמַּחֲנָיִם: מַה יָּפוּ פְעָמַיִךְ בַּנְּעָלִים בַּת נָדִיב חַמּוּקֵי יְרֵכַיִךְ
כְּמוֹ חֲלָאִים מַעֲשֵׂה יְדֵי אָמָּן: שָׁרְרֵךְ אַגַּן הַסַּהַר אַל יֶחְסַר
הַמָּזֶג בִּטְנֵךְ עֲרֵמַת חִטִּים סוּגָה בַּשּׁוֹשַׁנִּים: שְׁנֵי שָׁדַיִךְ
כִּשְׁנֵי עֳפָרִים תָּאֳמֵי צְבִיָּה: צַוָּארֵךְ כְּמִגְדַּל הַשֵּׁן עֵינַיִךְ
בְּרֵכוֹת בְּחֶשְׁבּוֹן עַל שַׁעַר בַּת רַבִּים אַפֵּךְ כְּמִגְדַּל הַלְּבָנוֹן
צוֹפֶה פְּנֵי דַמָּשֶׂק: רֹאשֵׁךְ עָלַיִךְ כַּכַּרְמֶל וְדַלַּת רֹאשֵׁךְ
כָּאַרְגָּמָן מֶלֶךְ אָסוּר בָּרְהָטִים: מַה יָּפִית וּמַה נָּעַמְתְּ אַהֲבָה

גַּנִּים בְּאֵר מַיִם חַיִּים וְנֹזְלִים מִן לְבָנוֹן: עוּרִי צָפוֹן וּבוֹאִי
תֵּימָן הָפִיחִי גַּנִּי יִזְלוּ בְשָׂמָיו יָבֹא דוֹדִי לְגַנּוֹ וְיֹאכַל פְּרִי
מְגָדָיו: בָּאתִי לְגַנִּי אֲחֹתִי כַלָּה אָרִיתִי מוֹרִי עִם בְּשָׂמִי
אָכַלְתִּי יַעְרִי עִם דִּבְשִׁי שָׁתִיתִי יֵינִי עִם חֲלָבִי אִכְלוּ רֵעִים
שָׁתוּ וְשִׁכְרוּ דּוֹדִים: אֲנִי יְשֵׁנָה וְלִבִּי עֵר קוֹל דּוֹדִי דוֹפֵק
פִּתְחִי לִי אֲחֹתִי רַעְיָתִי יוֹנָתִי תַּמָּתִי שֶׁרֹּאשִׁי נִמְלָא טָל
קְוֻצּוֹתַי רְסִיסֵי לָיְלָה: פָּשַׁטְתִּי אֶת כֻּתָּנְתִּי אֵיכָכָה אֶלְבָּשֶׁנָּה
רָחַצְתִּי אֶת רַגְלַי אֵיכָכָה אֲטַנְּפֵם: דּוֹדִי שָׁלַח יָדוֹ מִן הַחוֹר
וּמֵעַי הָמוּ עָלָיו: קַמְתִּי אֲנִי לְפִתֹּחַ לְדוֹדִי וְיָדַי נָטְפוּ מוֹר
וְאֶצְבְּעֹתַי מוֹר עֹבֵר עַל כַּפּוֹת הַמַּנְעוּל: פָּתַחְתִּי אֲנִי לְדוֹדִי
וְדוֹדִי חָמַק עָבָר נַפְשִׁי יָצְאָה בְדַבְּרוֹ בִּקַּשְׁתִּיהוּ וְלֹא
מְצָאתִיהוּ קְרָאתִיו וְלֹא עָנָנִי: מְצָאֻנִי הַשֹּׁמְרִים הַסֹּבְבִים
בָּעִיר הִכּוּנִי פְצָעוּנִי נָשְׂאוּ אֶת רְדִידִי מֵעָלַי שֹׁמְרֵי הַחֹמוֹת:
הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלִָם אִם תִּמְצְאוּ אֶת דּוֹדִי מַה
תַּגִּידוּ לוֹ שֶׁחוֹלַת אַהֲבָה אָנִי: מַה דּוֹדֵךְ מִדּוֹד הַיָּפָה
בַּנָּשִׁים מַה דּוֹדֵךְ מִדּוֹד שֶׁכָּכָה הִשְׁבַּעְתָּנוּ: דּוֹדִי צַח וְאָדוֹם
דָּגוּל מֵרְבָבָה: רֹאשׁוֹ כֶּתֶם פָּז קְוֻצּוֹתָיו תַּלְתַּלִּים שְׁחֹרוֹת
כָּעוֹרֵב: עֵינָיו כְּיוֹנִים עַל אֲפִיקֵי מָיִם רֹחֲצוֹת בֶּחָלָב יֹשְׁבוֹת
עַל מִלֵּאת: לְחָיָו כַּעֲרוּגַת הַבֹּשֶׂם מִגְדְּלוֹת מֶרְקָחִים
שִׂפְתוֹתָיו שׁוֹשַׁנִּים נֹטְפוֹת מוֹר עֹבֵר: יָדָיו גְּלִילֵי זָהָב
מְמֻלָּאִים בַּתַּרְשִׁישׁ מֵעָיו עֶשֶׁת שֵׁן מְעֻלֶּפֶת סַפִּירִים:
שׁוֹקָיו עַמּוּדֵי שֵׁשׁ מְיֻסָּדִים עַל אַדְנֵי פָז מַרְאֵהוּ כַּלְּבָנוֹן

---

o) הר' דגוש.

שְׁלֹמֹה וּמְאָתַיִם לְנֹטְרִים אֶת פִּרְיוֹ: הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגַּנִּים חֲבֵרִים מַקְשִׁיבִים לְקוֹלֵךְ הַשְׁמִיעֵנִי: בְּרַח דּוֹדִי וּדְמֵה לְךָ לִצְבִי אוֹ לְעֹפֶר הָאַיָּלִים עַל הָרֵי בְשָׂמִים:

סכום פסוקי דספר שיר השירים מאה ושבעה עשר. וסמן אשר דבר טוב על המלך. וחצין נרד וכרכם (ד' י"ד).

קדיש יתום.

Vor dem Ausheben der Thora spricht man in einigen Gemeinden Folgendes:

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל דּוֹר וָדֹר: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

אַב הָרַחֲמִים הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָם: כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים:

Vor dem Ausheben der Thora spricht man in einigen Gemeinden Folgendes:

אין כמוך Unter den Göttern ist Keiner Dir gleich, o Herr, und nichts ist gleich Deinen Werken. Dein ist das Reich aller Ewigkeiten, Deine Herrschaft währet für und für. Der Ewige regiert, der Ewige hat regiert, der Ewige wird regieren immer und ewig. Der Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden.

אב הרחמים Vater des Erbarmens! In Deinem Wohlgefallen thue Zion Gutes, Jerusalems Mauern baue. Denn auf Dich allein vertrauen wir, allwaltender Gott, hoch und erhaben, Herr der Ewigkeiten!

בַּתַּעֲנוּגִים: זֹאת קוֹמָתֵךְ דָּמְתָה לְתָמָר וְשָׁדַיִךְ לְאַשְׁכֹּלוֹת:
אָמַרְתִּי אֶעֱלֶה בְתָמָר אֹחֲזָה בְּסַנְסִנָּיו וְיִהְיוּ נָא שָׁדַיִךְ
כְּאֶשְׁכְּלוֹת הַגֶּפֶן וְרֵיחַ אַפֵּךְ כַּתַּפּוּחִים: וְחִכֵּךְ כְּיֵין הַטּוֹב
הוֹלֵךְ לְדוֹדִי לְמֵישָׁרִים דּוֹבֵב שִׂפְתֵי יְשֵׁנִים: אֲנִי לְדוֹדִי וְעָלַי
תְּשׁוּקָתוֹ: לְכָה דוֹדִי נֵצֵא הַשָּׂדֶה נָלִינָה בַּכְּפָרִים: נַשְׁכִּימָה
לַכְּרָמִים נִרְאֶה אִם פָּרְחָה הַגֶּפֶן פִּתַּח הַסְּמָדַר הֵנֵצוּ
הָרִמּוֹנִים שָׁם אֶתֵּן אֶת דֹּדַי לָךְ: הַדּוּדָאִים נָתְנוּ רֵיחַ וְעַל
פְּתָחֵינוּ כָּל מְגָדִים חֲדָשִׁים גַּם יְשָׁנִים דּוֹדִי צָפַנְתִּי לָךְ: מִי
יִתֶּנְךָ כְּאָח לִי יוֹנֵק שְׁדֵי אִמִּי אֶמְצָאֲךָ בַחוּץ אֶשָּׁקְךָ גַּם לֹא
יָבוּזוּ לִי: אֲנַהֲגֲךָ אֲבִיאֲךָ אֶל בֵּית אִמִּי תְּלַמְּדֵנִי אַשְׁקְךָ מִיַּיִן
הָרֶקַח מֵעֲסִיס רִמֹּנִי: שְׂמֹאלוֹ תַּחַת רֹאשִׁי וִימִינוֹ תְּחַבְּקֵנִי:
הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלָ͏ִם מַה תָּעִירוּ וּמַה תְּעֹרְרוּ
אֶת הָאַהֲבָה עַד שֶׁתֶּחְפָּץ: מִי זֹאת עֹלָה מִן הַמִּדְבָּר
מִתְרַפֶּקֶת עַל דּוֹדָהּ תַּחַת הַתַּפּוּחַ עוֹרַרְתִּיךְ שָׁמָּה חִבְּלַתְךְ
אִמֵּךְ שָׁמָּה חִבְּלָה יְלָדַתְךְ: שִׂימֵנִי כַחוֹתָם עַל לִבֶּךָ כַּחוֹתָם
עַל זְרוֹעֶךָ כִּי עַזָּה כַמָּוֶת אַהֲבָה קָשָׁה כִשְׁאוֹל קִנְאָה רְשָׁפֶיהָ
רִשְׁפֵּי אֵשׁ שַׁלְהֶבְתְּיָה: מַיִם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת
הָאַהֲבָה וּנְהָרוֹת לֹא יִשְׁטְפוּהָ אִם יִתֵּן אִישׁ אֶת כָּל הוֹן בֵּיתוֹ
בָּאַהֲבָה בוֹז יָבוּזוּ לוֹ: אָחוֹת לָנוּ קְטַנָּה וְשָׁדַיִם אֵין לָהּ מַה
נַּעֲשֶׂה לַאֲחוֹתֵנוּ בַּיּוֹם שֶׁיְּדֻבַּר בָּהּ: אִם חוֹמָה הִיא נִבְנֶה
עָלֶיהָ טִירַת כָּסֶף וְאִם דֶּלֶת הִיא נָצוּר עָלֶיהָ לוּחַ אָרֶז: אֲנִי
חוֹמָה וְשָׁדַי כַּמִּגְדָּלוֹת אָז הָיִיתִי בְעֵינָיו כְּמוֹצְאַת שָׁלוֹם:
כֶּרֶם הָיָה לִשְׁלֹמֹה בְּבַעַל הָמוֹן נָתַן אֶת הַכֶּרֶם לַנֹּטְרִים
אִישׁ יָבִא בְּפִרְיוֹ אֶלֶף כָּסֶף: כַּרְמִי שֶׁלִּי לְפָנָי הָאֶלֶף לְךָ

Die heilige Lade wird geöffnet, und während der Vorbeter zwei Thorarollen aus derselben nimmt, spricht die Gemeinde:

ויהי Wenn die Lade zog, sprach Mosche: „Erhebe Dich, o Ewiger, laß Deine Feinde sich zerstreuen, und die Dich hassen, vor Dir flüchtig werden!" Denn von Zion geht aus die Lehre, und das Wort des Ewigen von Jerusalem.

Gelobt sei, der seinem Volke Israel die Thora gegeben, in seiner Heiligkeit!

יהוה Der Ewige, der Ewige, Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und voller Huld und Treue, der bewahret Huld dem tausendsten Geschlechte, der vergibt Sünde, Missethat und Schuld, und befreit von Strafe. (Dreimal.)

רבון Herr des Weltalls, erfülle meine Herzenswünsche zum Guten, willfahre mir und gewähre meine Bitte, mir, Deiner Magd[1]) N. N. Tochter[2]) N. N. Deiner Magd, verleihe Fähigkeit mir, meinem Manne, meinen Söhnen und Töchtern, Deinen Willen mit aufrichtigem Herzen zu thun, und befreie mich von lasterhaften Begierden. Laß Deine Lehre unser Antheil sein; mache uns zur Aufnahme Deiner heiligen Majestät empfänglich; bestrahle uns mit dem Geist der Weisheit und Einsicht; daß an uns erfüllt werde jene Verheißung: „Und es wird auf ihm ruhen der Geist Gottes, der Geist der Weisheit und Einsicht, der Geist des Raths und der Stärke, der Geist der Erkenntniß und Furcht Gottes." So sei es auch Dein Wille, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, uns Fähigkeit zu verleihen, Dir wohlgefällige Handlungen auszuüben, und den Weg der Tugend zu wandeln! Heilige uns durch Deine Gebote, damit uns jenes glückselige lange Leben, das Leben der künftigen Welt, zu Theil werde! Bewahre uns vor Uebelthaten und vor Unglücksfällen, die unsern Erdboden zuweilen treffen. Wer Gott vertraut, den umgibt Gnade um und um.

יהיו Mögen doch wohlgefallen die Worte meines Mundes, die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! Amen.

ואני Ich richte mein Gebet zu Dir empor, o Ewiger, zur Gnadenzeit. Gott! in Deiner großen Güte erhöre mich mit Deiner treuen Hilfe. (Dreimal.)

---

1) Hier nennt man seinen eigenen Namen.
2) Hier den Namen seiner Mutter.

Die heilige Lade wird geöffnet, und während der Vorbeter zwei Thorarollen aus derselben nimmt, spricht die Gemeinde:

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָם:
בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ:

תפלה מצערי ליון לאמר בנעת הוכאת ס"ת.

יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת:
נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה: ג"פ.
רִבּוֹן הָעוֹלָם מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹת לִבִּי לְטוֹבָה וְהָפֵק רְצוֹנִי וְתֵן שְׁאֵלָתִי לִי עַבְדְּךָ פ' בן פלונית אֲמָתֶךָ וְזָכְנִי (ואת תזכני וכני וכנותי) לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. וּמַלְּטֵנִי מִיֵּצֶר הָרָע. וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. וְזַכֵּנוּ כְּדֵי שֶׁתִּשְׁרֶה שְׁכִינָתְךָ עָלֵינוּ. וְהוֹפַע עָלֵינוּ רוּחַ חָכְמָה וּבִינָה וְיִתְקַיְּמוּ בָּנוּ מִקְרָא שֶׁכָּתוּב וְנָחָה עָלָיו רוּחַ יְיָ. רוּחַ חָכְמָה וּבִינָה. רוּחַ עֵצָה וּגְבוּרָה. רוּחַ דַּעַת וְיִרְאַת יְיָ: וְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁאֲזְכֶּה לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים בְּעֵינֶיךָ. וְלֶלֶכֶת בְּדַרְכֵי יְשָׁרִים לְפָנֶיךָ. וְקָדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. כְּדֵי שֶׁנִּזְכֶּה לְחַיִּים טוֹבִים וַאֲרוּכִים לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. וְתִשְׁמְרֵנוּ מִמַּעֲשִׂים רָעִים. וּמִשָּׁעוֹת רָעוֹת הַמִּתְרַגְּשׁוֹת לָבֹא לְעוֹלָם. וְהַבּוֹטֵחַ בַּיְיָ חֶסֶד יְסוֹבְבֶנְּהוּ אָמֵן:
יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי:
וַאֲנִי תְּפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים
בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ: ג"פ.

In Frankfurt am Main und vielen Gemeinden wird das בריך שמה nicht gebetet, sondern der Vorbeter beginnt mit גדלו.

בריך שמה Gelobt sei der Name des Herrn der Welt, gelobt sei Dein Reich und Deine Residenz! Möge Dein Wohlwollen Dein Volk Israel immerdar begleiten. Zeige Deinem Volke in Deinem Tempel die Erlösung durch Deine Rechte, laß uns angedeihen das Heil Deines Lichtes und vernimm mit Barmherzigkeit unser Gebet. Möge es Dein Wille sein, gnädig unser Leben zu verlängern, Dich meiner zu erbarmen, mich zu beschützen, nebst Allem, was mein Land und was Deines Volkes Israel ist. Du erhältst Alles, ernährst Alles, Du beherrschest Alles, herrschest über die Könige, und das Reich ist das Deine. Ich bin der Diener des Heiligen — gelobt sei er — der ich mich zu jeder Zeit vor ihm und vor der Herrlichkeit seiner Lehre beuge. Auf keinen Menschen verlaß' ich mich, auf kein höheres Wesen vertrau' ich, sondern bloß auf den Gott des Himmels; denn er ist ein wahrer Gott, seine Lehre ist wahr und seine Propheten sind wahr und viele Güte und Wahrheit erzeigt er; auf ihn vertrau' ich und seinem heiligen Namen weih' ich Lob. — Möge es Dein Wille sein, mein Herz zu erschließen durch die Lehre, und zu erfüllen die Wünsche meines Herzens und der Herzen Deines ganzes Volkes Israel zum Heil, zum Leben und zum Frieden.

Höre Israel, der Ewige, unser
Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!

אחד Einzig ist unser Gott; groß ist unser Herr; Heiliger, Ehrfurchtgebietender ist sein Name!

Der Vorbeter die Thora vor sich haltend spricht:

Verherrlicht den Ewigen mit mir! Laßt uns vereint erheben seinen Namen!

Die Gemeinde.

לך Dein, o Ewiger, ist die Größe und die Macht und die Herrlichkeit und der Sieg und die Majestät, ja, Alles im Himmel und auf Erden; Dein, o Ewiger, ist das Reich, und Du bist über Alles das Haupt.

In Frankfurt am Main und vielen Gemeinden wird weder das בריך שמה noch שמע ישראל gebetet, sondern der Vorbeter beginnt mit גדלו.

בְּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא בְּרִיךְ כְּתָרָךְ וְאַתָּרָךְ. יְהֵא
רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפָרְקָן יְמִינָךְ אַחֲזִי
לְעַמָּךְ בְּבֵית מִקְדָּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵא לָנָא מִטּוּב נְהוֹרָךְ
וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רַעֲוָא קָדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ
לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֹא אֲנָא פְּקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא
לְמִרְחַם עֲלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל־דִּי לִי וְדִי לְעַמָּךְ
יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זָן לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵס לְכֹלָּא. אַנְתְּ הוּא
שַׁלִּיט עַל־כֹּלָּא. אַנְתְּ הוּא דְּשַׁלִּיט עַל־מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא
דִּי־לָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגְדְנָא
קַמֵּהּ וּמְקַמָּא דִּיקָר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל
אֱנָשׁ רָחֲצָנָא. וְלָא עַל־בַּר־אֱלָהִין סָמְכְנָא. אֶלָּא
בֶּאֱלָהָא דִּשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט.
וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טָבָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא
רָחֵץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אָמַר תֻּשְׁבְּחָן. יְהֵא
רַעֲוָא קָדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלֵם מִשְׁאֲלִין
דִּלְבִּי וְלִבָּא דְכָל־עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

(סס"ץ מזמר בקול רם) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:
אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵנוּ קָדוֹשׁ (וְנוֹרָא) שְׁמוֹ:

Der Vorbeter die Thorarolle vor sich haltend spricht:

גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי. וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

Die Gemeinde antwortet:

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ:

Erhebet den Ew'gen, unseren Gott, und werfet euch nieder vor seiner Füße Schemel, heilig ist er! Erhebet den Ew'gen, unseren Gott, und werfet euch nieder an seinem heil'gen Berge, denn heilig ist der Ewige, unser Gott!

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde.

על Ueber Alles werde verherrlicht und geheiligt, gerühmt und gepriesen, erhöht und erhoben der Name des Königs aller Könige, des Allheiligen — gelobt sei er — in allen Welten, die er erschaffen — in dieser und in der künftigen Welt, nach seinem göttlichen Willen, nach dem Verlangen seiner Verehrer und dem Wunsche des ganzen Hauses Israel! Er ist der Ursprung aller Welten, Herr aller Geschöpfe, Gott aller Seelen; er läßt sich nieder in jener unermeßlichen Höhe, thront in den Himmeln der uralten Himmel; er ist heilig über die Chajoth, heilig über den Thron der Herrlichkeit. Und so werde durch uns geheiligt Dein Name, Ewiger, unser Gott, vor den Augen aller Lebenden! Wir werden ihm einst ein neues Lied singen — wie es in der Schrift heißt: „Singet dem Herrn, lobpreiset seinen Namen, erhöhet ihn — der durch die Aetherwüste fährt, sein Name ist Jah — frohlocket vor ihm!" Wir werden ihn augenscheinlich schauen, wenn er nach seiner Residenz zurückkehren wird — wie es in der Schrift heißt: „Denn augenscheinlich werden sie schauen, wenn der Ewige nach Zion zurückkehren wird." Ferner sagt die Schrift: „Und die Herrlichkeit des Ewigen wird sich offenbaren und alles Fleisch insgesammt wird dann einsehen, daß der Mund des Ewigen den Ausspruch gethan!"

אב Der Vater des Erbarmens erbarme sich des Volkes, das er einst liebevoll getragen, gedenke des Bundes mit den Stammvätern und bewahre unsere Seelen vor bösen Stunden; er verscheuche den bösen Trieb von Denen, die er einst so hoch gehoben; er begnadige uns durch ewige Befreiung und gewähre unsere Wünsche im vollen Maaße des Heils und des Erbarmens.

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft, indem er spricht:

ויעזר Ja, er steht bei und schützt und hilft Allen, die auf ihn vertrauen; darauf laßt uns sprechen: Amen! Erkennet Alle an die Größe unseres Gottes und gebet der Thora die Ehre! (Es nahe sich [ein Priester] N. N.) — Gelobt sei, der

רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא:
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde:

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם
וְיִתְנַשֵּׂא: שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ
הוּא: בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא:
כְּרְצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר
הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיוֹת אֱלוֹהַּ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת:
הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם:
קְדֻשָּׁתוֹ עַל הַחַיּוֹת וּקְדֻשָּׁתוֹ עַל כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּבְכֵן
יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָל־חָי: וְנֹאמַר
לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב: שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ
סְלוּ לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֲתָה
עַיִן בְּעַיִן בְּשׁוּבוֹ אֶל נָוֵהוּ כַּכָּתוּב: כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ
בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן: וְנֶאֱמַר וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר
יַחְדָּו כִּי פִי יְיָ דִּבֵּר:

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית
אֲתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר
בְּיֵצֶר הָרַע מִן הַנִּשּׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵטַת עוֹלָמִים
וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft, indem er spricht:

וְיַעֲזוֹר וְיָגֵן וְיוֹשִׁיעַ לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ וְנֹאמַר אָמֵן:
הַכֹּל הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה כֹּהֵן קְרָב.
יַעֲמוֹד (פלוני בר פלוני הכהן): בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ

seinem Volk Israel die Thora gegeben, in seiner Heiligkeit! Die Lehre des Ewigen ist vollkommen, labt die Seele; das Zeugniß des Ewigen ist zuverlässig, macht Alberne weise; die Befehle des Ewigen sind gerade, erfreuen das Herz; das Gebot des Ewigen ist lauter, erleuchtet die Augen. Der Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden! Der Allmächtige, sein Weg ist ohne Fehl, des Ewigen Verheißung rein geläutert, er ist ein Schild Allen, die auf ihn vertrauen.

Die Gemeinde antwortet:

ואתם Ihr, die ihr anhanget dem Ewigen, eurem Gotte, ihr lebet allesammt heute!

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde antwortet:

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns aus allen Völkern erkoren, und uns seine Thora gegeben hat. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Hierauf beginnt die Vorlesung:

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns die wahre Lehre gegeben und das ewige Leben in uns gepflanzt hat! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Vorlesung aus der ersten Thorarolle.
(2. B. M. Kap. 13, V. 17.)

Als nun Pharaoh das Volk ziehen ließ, führte sie Gott, nicht den Weg durch das Land der Pelischter, weil es nahe war; denn Gott sagte, das Volk möchte sich bedenken, wenn sie Krieg vor sich sähen, und nach Mizrajim zurückkehren. Gott ließ das Volk auf einen Umweg ziehen, den Weg

---

Am Sabbath Chol ha-Moed wird das Folgende aus der Thora vorgelesen.
(2. B. M. Kap. 33, V. 12.)

Mosche sprach zum Ewigen: Siehe, Du sprichst zu mir: Führe dieses Volk hinauf! Du hast mir aber nicht kundgethan, wen Du mit mir schicken willst, und doch hast Du gesprochen:

יִשְׂרָאֵל בְּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת
יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי
לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ
יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ
צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחֹסִים בּוֹ:

Die Gemeinde antwortet:

וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

פתר = ברכה מיבער דיין ספר תורה.

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־
הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

נחכ = ברכה מיבער דיין ספר תורה.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת
וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

*) וקולין נפ"ת ח' פ' בשלח עד כי לחכי ה' רופאך ומתחלק לה' גברי וכצ' מתחלק לז'.

וַיְהִי בְּשַׁלַּח פַּרְעֹה אֶת־הָעָם וְלֹא־נָחָם אֱלֹהִים דֶּרֶךְ אֶרֶץ
פְּלִשְׁתִּים כִּי קָרוֹב הוּא כִּי ׀ אָמַר אֱלֹהִים פֶּן־יִנָּחֵם הָעָם
בִּרְאֹתָם מִלְחָמָה וְשָׁבוּ מִצְרַיְמָה: וַיַּסֵּב אֱלֹהִים ׀ אֶת־הָעָם

*) לשבת חול המועד קולין נפ' כי תשא ומתחלק לז' גברי.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה רְאֵה אַתָּה אֹמֵר אֵלַי הַעַל אֶת־
הָעָם הַזֶּה וְאַתָּה לֹא הוֹדַעְתַּנִי אֵת אֲשֶׁר־תִּשְׁלַח עִמִּי וְאַתָּה

durch die Wüste zum Schilfmeer, und die Kinder Israels gingen bewaffnet aus dem Lande Mizrajim. Mosche nahm die Gebeine Josephs mit sich: denn Dieser hatte die Kinder Israels beschworen, sprechend; Wenn Gott eurer gedenkt, so sollt ihr meine Gebeine von hier mit hinauf nehmen. Sie zogen aus von Succoth und lagerten sich zu Etham, am Ende der Wüste. Der Ewige ging vor ihnen her, des Tags in einer Wolkensäule, um sie den Weg zu führen, und des Nachts in einer Feuersäule, ihnen zu leuchten, damit sie des Tags und Nachts gehen konnten; Er ließ des Tags die Wolkensäule und des Nachts die Feuersäule vor dem Volke nicht weichen.

Der Ewige sprach zu Mosche wie folgt: Sage den Kindern Israels, sie sollen umkehren und sich vor Pi-Hachiroth lagern, zwischen Migdol und dem Meere, vor Baal-Zephon, ihm gegenüber am Meere sollt ihr euch lagern. So wird Pharaoh von den Kindern Israels denken, sie seien verirrt im Lande, die Wüste habe sich um sie her geschlossen. Ich werde das Herz Pharaoh's stärken, daß er sie verfolge, und ich werde Ehre haben an Pharaoh und an seinem ganzen Heere, und die Mizraiten werden erkennen, daß ich der Ewige bin. Sie thaten also. Als nun dem Könige von Mizrajim berichtet ward, daß das Volk entflohen, da ward das Herz Pharao's und seiner Diener gegen das Volk verändert, und sie sprachen:

Ich habe dich namentlich ausersehen, auch hast du Gunst gefunden in meinen Augen! Habe ich nun Gunst gefunden in Deinen Augen, so mache mir doch Deine Wege bekannt, und laß mich Dich erkennen, damit ich Gunst in Deinen Augen finde. Erwäge, daß diese Nation Dein Volk ist! Der Ewige sprach: Mein Angesicht soll mitgehen und ich werde dich beruhigen. Jener sprach: Solange nicht Dein Antlitz mitgeht, laß uns nicht von da hinaufziehen! Wodurch sollte denn erkannt werden, daß ich und Dein Volk Gunst in Deinen Augen gefunden, als indem Du mit uns gehst und wir, ich und Dein Volk, vor jedem andern Volke auf dem Erdboden ausgezeichnet sind?! Der Ewige sprach zu Mosche: Auch dieses, was

דֶּרֶךְ הַמִּדְבָּר יַם־סוּף וַחֲמֻשִׁים עָלוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ
מִצְרָיִם: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־עַצְמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ כִּי הַשְׁבֵּעַ
הִשְׁבִּיעַ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פָּקֹד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם
וְהַעֲלִיתֶם אֶת־עַצְמֹתַי מִזֶּה אִתְּכֶם: (נזכנת לוי.) וַיִּסְעוּ
מִסֻּכֹּת וַיַּחֲנוּ בְאֵתָם בִּקְצֵה הַמִּדְבָּר: וַיהוָה הֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם
יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן לַנְחֹתָם הַדֶּרֶךְ וְלַיְלָה בְּעַמּוּד אֵשׁ לָהָאִיר
לָהֶם לָלֶכֶת יוֹמָם וָלָיְלָה: לֹא־יָמִישׁ עַמּוּד הֶעָנָן יוֹמָם
וְעַמּוּד הָאֵשׁ לָיְלָה לִפְנֵי הָעָם: פ לוי. (נזכנת ג.)
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיָשֻׁבוּ
וְיַחֲנוּ לִפְנֵי פִּי הַחִירֹת בֵּין מִגְדֹּל וּבֵין הַיָּם לִפְנֵי בַּעַל צְפֹן
נִכְחוֹ תַּחֲנוּ עַל־הַיָּם: וְאָמַר פַּרְעֹה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל נְבֻכִים
הֵם בָּאָרֶץ סָגַר עֲלֵיהֶם הַמִּדְבָּר: וְחִזַּקְתִּי אֶת־לֵב־פַּרְעֹה
וְרָדַף אַחֲרֵיהֶם וְאִכָּבְדָה בְּפַרְעֹה וּבְכָל־חֵילוֹ וְיָדְעוּ מִצְרַיִם
כִּי־אֲנִי יְהוָה וַיַּעֲשׂוּ־כֵן: (נזכנת ד.) וַיֻּגַּד לְמֶלֶךְ מִצְרַיִם
כִּי בָרַח הָעָם וַיֵּהָפֵךְ לְבַב פַּרְעֹה וַעֲבָדָיו אֶל־הָעָם וַיֹּאמְרוּ

לשבת חול המועד.

אָמַרְתָּ יְדַעְתִּיךָ בְשֵׁם וְגַם־מָצָאתָ חֵן בְּעֵינָי: וְעַתָּה אִם־נָא
מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ הוֹדִעֵנִי נָא אֶת־דְּרָכֶךָ וְאֵדָעֲךָ לְמַעַן
אֶמְצָא־חֵן בְּעֵינֶיךָ וּרְאֵה כִּי עַמְּךָ הַגּוֹי הַזֶּה: וַיֹּאמֶר פָּנַי יֵלֵכוּ
וַהֲנִחֹתִי לָךְ: וַיֹּאמֶר אֵלָיו אִם־אֵין פָּנֶיךָ הֹלְכִים אַל־תַּעֲלֵנוּ
מִזֶּה: וּבַמֶּה יִוָּדַע אִפּוֹא כִּי־מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲנִי וְעַמֶּךָ
הֲלוֹא בְּלֶכְתְּךָ עִמָּנוּ וְנִפְלִינוּ אֲנִי וְעַמְּךָ מִכֹּל הָעָם אֲשֶׁר
עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה: לוי. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה גַּם אֶת־

Warum haben wir das gethan, daß wir die Israeliten haben ziehen lassen, um uns nicht mehr zu dienen! Er ließ seinen Wagen anspannen und nahm sein Volk mit sich; Er nahm sechshundert auserlesene Kriegswagen und alles Gespann aus Mizrajim und Hauptleute über sie. Der Ewige machte das Herz Pharaoh's, König von Mizrajim, verstockt, daß er die Kinder Israels verfolgte; die Kinder Israels aber zogen mit aufgehobener Hand (öffentlich). Die Mizraiten, alle Pferde, alles Kriegsgespann Pharaoh's, seine Reiterei und seine Mannschaft zu Fuße, setzten ihnen nach und erreichten sie, gelagert am Meere, bei Pi-Hachiroth, vor Baal-Zephon. Als Pharaoh sich näherte, hoben die Kinder Israels ihre Augen auf, da zog Mizrajim hinter ihnen her; sie fürchteten sich sehr und die Kinder Israels riefen zu dem Ewigen. Zu Mosche, sprachen sie: Ist es aus Mangel an Gräbern in Mizrajim, daß du uns mitgenommen, um in der Wüste zu sterben? Warum hast du uns das gethan, und aus Mizrajim herauszuführen! Ist es nicht eben dieses, was wir dir in Mizrajim gesagt haben: Laß ab von uns, wir wollen den Mizraiten dienen: Denn es ist besser für uns, den Mizraiten zu dienen, als daß wir in der Wüste umkommen! Mosche sprach zum Volke: Fürchtet euch nicht! Steht still und seht die Hilfe des Ewigen, die er euch heute erzeigen wird; denn wie

---

du gesagt hast, will ich thun; denn du hast Gunst in meinen Augen gefunden und ich habe dich namentlich ausersehen. Mosche sprach: Laß mich Deine Herrlichkeit schauen! Jener sprach: Ich will alle meine Güte vor dir vorüberziehen lassen und den Namen Ewiger vor dir ausrufen, und ich werde gewogen sein, wem ich gewogen bin, und mich erbarmen, dessen ich mich erbarme. Der Ewige fuhr fort: Du vermagst nicht mein Antlitz zu sehen; denn kein Mensch sieht mich und bleibt am Leben. Der Ewige sprach: Hier ist eine Stelle bei mir! Stelle dich da auf den Felsen, und wenn dann meine Herrlichkeit vorüberzieht, so werde ich dich in die Kluft des Felsens thun und meine Hand über dich decken, bis daß ich vorüber sein werde. Wenn ich dann meine Hand wegziehe, so wirst du sehen, was hinter mir ist; mein Antlitz aber kann nicht gesehen werden. Der Ewige sprach

מַה־זֹּאת עָשִׂינוּ כִּי־שִׁלַּחְנוּ אֶת־יִשְׂרָאֵל מֵעָבְדֵנוּ: וַיֶּאְסֹר
אֶת־רִכְבּוֹ וְאֶת־עַמּוֹ לָקַח עִמּוֹ: וַיִּקַּח שֵׁשׁ־מֵאוֹת רֶכֶב
בָּחוּר וְכֹל רֶכֶב מִצְרָיִם וְשָׁלִשִׁם עַל־כֻּלּוֹ: וַיְחַזֵּק יְהוָה אֶת־
לֵב פַּרְעֹה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיִּרְדֹּף אַחֲרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל יֹצְאִים בְּיָד רָמָה: ג. (נזכנת ה.) וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם
אַחֲרֵיהֶם וַיַּשִּׂגוּ אוֹתָם חֹנִים עַל־הַיָּם כָּל־סוּס רֶכֶב פַּרְעֹה
וּפָרָשָׁיו וְחֵילוֹ עַל־פִּי הַחִירֹת לִפְנֵי בַּעַל צְפֹן: וּפַרְעֹה
הִקְרִיב וַיִּשְׂאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־עֵינֵיהֶם וְהִנֵּה מִצְרַיִם נֹסֵעַ
אַחֲרֵיהֶם וַיִּירְאוּ מְאֹד וַיִּצְעֲקוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־יְהוָה:
וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה הֲמִבְּלִי אֵין־קְבָרִים בְּמִצְרַיִם לְקַחְתָּנוּ
לָמוּת בַּמִּדְבָּר מַה־זֹּאת עָשִׂיתָ לָּנוּ לְהוֹצִיאֵנוּ מִמִּצְרָיִם:
הֲלֹא־זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ אֵלֶיךָ בְמִצְרַיִם לֵאמֹר חֲדַל
מִמֶּנּוּ וְנַעַבְדָה אֶת־מִצְרַיִם כִּי טוֹב לָנוּ עֲבֹד אֶת־מִצְרַיִם
מִמֻּתֵנוּ בַּמִּדְבָּר: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם אַל־תִּירָאוּ
הִתְיַצְּבוּ וּרְאוּ אֶת־יְשׁוּעַת יְהוָה אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה לָכֶם הַיּוֹם כִּי

לשבת חול המועד.

הַדָּבָר הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֶעֱשֶׂה כִּי־מָצָאתָ חֵן בְּעֵינַי וָאֵדָעֲךָ
בְּשֵׁם: וַיֹּאמֶר הַרְאֵנִי נָא אֶת־כְּבֹדֶךָ: וַיֹּאמֶר אֲנִי אַעֲבִיר
כָּל־טוּבִי עַל־פָּנֶיךָ וְקָרָאתִי בְשֵׁם יְהוָה לְפָנֶיךָ וְחַנֹּתִי
אֶת־אֲשֶׁר אָחֹן וְרִחַמְתִּי אֶת־אֲשֶׁר אֲרַחֵם: ג. וַיֹּאמֶר לֹא
תוּכַל לִרְאֹת אֶת־פָּנָי כִּי לֹא־יִרְאַנִי הָאָדָם וָחָי: וַיֹּאמֶר יְהוָה
הִנֵּה מָקוֹם אִתִּי וְנִצַּבְתָּ עַל־הַצּוּר: וְהָיָה בַּעֲבֹר כְּבֹדִי
וְשַׂמְתִּיךָ בְּנִקְרַת הַצּוּר וְשַׂכֹּתִי כַפִּי עָלֶיךָ עַד־עָבְרִי: וַהֲסִרֹתִי
אֶת־כַּפִּי וְרָאִיתָ אֶת־אֲחֹרָי וּפָנַי לֹא יֵרָאוּ: ה. וַיֹּאמֶר יְהוָה

ihr die Mizraiten heute gesehen habt, so sollt ihr sie niemals wiedersehen; Der Ewige wird für euch streiten, ihr aber sollt stille sein. Der Ewige sprach zu Mosche: Was flehest du zu mir? Sage den Kindern Israels, daß sie weiter ziehen. Du aber hebe deinen Stab empor, neige deine Hand über das Meer und theile es von einander, so werden die Kinder Israels mitten im Meere auf trockenem Boden gehen. Ich aber, ich bestärke das Herz der Mizraiten, daß sie hinter ihnen hineingehen; so werde ich Ehre haben an Pharaoh und an seinem ganzen Heere, an seinen Wagen und an seiner Reiterei. Die Mizraiten sollen erkennen, daß ich der Ewige bin, da ich Ehre haben werde an Pharaoh, an seinen Wagen und an seiner Reiterei. — Der Engel Gottes, der dem Lager der Israeliten vorangegangen, zog ab und ging hinter ihnen her, und die Wolkensäule, die vor ihnen war, zog ab, stellte sich hinter sie Und kam zwischen dem Lager der Mizraiten und dem Lager der Israeliten zu stehen, sie war Wolke und Finsterniß und erleuchtete die Nacht; es kam ein Lager dem andern die ganze Nacht hindurch nicht nahe. Mosche streckte seine Hand aus über das Meer und der Ewige trieb das Meer durch einen heftigen Ostwind die ganze Nacht hindurch und machte das Meer zum trockenen Boden, und das Wasser wurde zertheilt. Die Kinder Israels gingen mitten im Meer auf trockenem Boden, und das Wasser war ihnen eine Mauer zu ihrer Rechten

---

zu Mosche: Meisle dir zwei steinerne Tafeln, wie die ersten waren, aus; dann will ich auf die Tafeln die Worte schreiben, welche auf den ersten Tafeln, die du zerbrochen hast, gewesen. Sei dann auf den Morgen bereit, steige des Morgens den Berg Sinai hinauf und erwarte mich dort auf der Spitze des Berges. Niemand soll mit dir hinaufgehen, auch soll Niemand auf dem ganzen Berge gesehen werden; selbst das Kleinvieh und das Rindvieh sollen nicht gegen den Berg hin weiden. Mosche meiselte zwei steinerne Tafeln aus gleich den ersten, stand des Morgens früh auf, stieg auf den Berg Sinai, wie ihm der Ewige geboten, und nahm zwei steinerne Tafeln mit sich. Der Ewige ließ sich in einer Wolke herab, stellte sich

אֲשֶׁר רְאִיתֶם אֶת־מִצְרַיִם הַיּוֹם לֹא תֹסִפוּ לִרְאֹתָם עוֹד
עַד־עוֹלָם: יְהוָה יִלָּחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִשׁוּן: פ ד (כשבת ו.)
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה מַה־תִּצְעַק אֵלָי דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל וְיִסָּעוּ: וְאַתָּה הָרֵם אֶת־מַטְּךָ וּנְטֵה אֶת־יָדְךָ עַל־
הַיָּם וּבְקָעֵהוּ וְיָבֹאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבָּשָׁה: וַאֲנִי
הִנְנִי מְחַזֵּק אֶת־לֵב מִצְרַיִם וְיָבֹאוּ אַחֲרֵיהֶם וְאִכָּבְדָה
בְּפַרְעֹה וּבְכָל־חֵילוֹ בְּרִכְבּוֹ וּבְפָרָשָׁיו: וְיָדְעוּ מִצְרַיִם כִּי־
אֲנִי יְהוָה בְּהִכָּבְדִי בְּפַרְעֹה בְּרִכְבּוֹ וּבְפָרָשָׁיו: וַיִּסַּע מַלְאַךְ
הָאֱלֹהִים הַהֹלֵךְ לִפְנֵי מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל וַיֵּלֶךְ מֵאַחֲרֵיהֶם וַיִּסַּע
עַמּוּד הֶעָנָן מִפְּנֵיהֶם וַיַּעֲמֹד מֵאַחֲרֵיהֶם: וַיָּבֹא בֵּין ו מַחֲנֵה
מִצְרַיִם וּבֵין מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הֶעָנָן וְהַחֹשֶׁךְ וַיָּאֶר אֶת־
הַלָּיְלָה וְלֹא־קָרַב זֶה אֶל־זֶה כָּל־הַלָּיְלָה: וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ
עַל־הַיָּם וַיּוֹלֶךְ יְהוָה ׀ אֶת־הַיָּם בְּרוּחַ קָדִים עַזָּה כָּל־הַלַּיְלָה
וַיָּשֶׂם אֶת־הַיָּם לֶחָרָבָה וַיִּבָּקְעוּ הַמָּיִם: וַיָּבֹאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבָּשָׁה וְהַמַּיִם לָהֶם חוֹמָה מִימִינָם

לשבת חול המועד.

אֶל־מֹשֶׁה פְּסָל־לְךָ שְׁנֵי־לֻחֹת אֲבָנִים כָּרִאשֹׁנִים וְכָתַבְתִּי
עַל־הַלֻּחֹת אֶת־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַל־הַלֻּחֹת הָרִאשֹׁנִים
אֲשֶׁר שִׁבַּרְתָּ: וֶהְיֵה נָכוֹן לַבֹּקֶר וְעָלִיתָ בַבֹּקֶר אֶל־הַר סִינַי
וְנִצַּבְתָּ לִי שָׁם עַל־רֹאשׁ הָהָר: וְאִישׁ לֹא־יַעֲלֶה עִמָּךְ וְגַם־
אִישׁ אַל־יֵרָא בְּכָל־הָהָר גַּם־הַצֹּאן וְהַבָּקָר אַל־יִרְעוּ אֶל־
מוּל הָהָר הַהוּא: חמישי. וַיִּפְס�ֹל שְׁנֵי־לֻחֹת אֲבָנִים כָּרִאשֹׁנִים
וַיַּשְׁכֵּם מֹשֶׁה בַבֹּקֶר וַיַּעַל אֶל־הַר סִינַי כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֹתוֹ וַיִּקַּח בְּיָדוֹ שְׁנֵי לֻחֹת אֲבָנִים: וַיֵּרֶד יְהוָה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב

und zu ihrer Linken. Die Mizraiten verfolgten sie und kamen ihnen nach, alle Pferde Pharaoh's, seine Wagen und seine Reiterei, mitten in das Meer hinein. Es war in der Morgenwache, da schaute der Ewige auf das Lager der Mizraiten durch die Feuer- und Wolkensäule und verwirrte das Lager der Mizraiten. Er ließ die Räder sich von den Wagen absondern, und man führte sie unter Schwierigkeit. Da sagte Mizrajim: Ich will fliehen vor Israel, denn der Ewige streitet für sie gegen Mizrajim.

Der Ewige sprach zu Mosche: Neige deine Hand über das Meer, so wird das Wasser zurückkehren über Mizrajim, über sein Kriegsgespann und über seine Reiterei. Mosche neigte seine Hand über das Meer, da kam gegen Morgen das Meer zu seiner vorigen Gewalt zurück, die Mizraiten aber flohen ihm entgegen; der Ewige stürzte sie mitten in das Meer. Indem das Wasser wieder zurückkam, bedeckte es das Kriegsgespann und die Reiterei aus dem ganzen Heere Pharaoh's, die ihnen in das Meer gefolgt waren; nicht Einer von ihnen blieb übrig. Die Kinder Israels aber gingen mitten im Meere auf trockenem Boden und das Wasser war ihnen eine Mauer zu ihrer Rechten und zu ihrer Linken. An demselben Tage hatte der Ewige Israel aus der Hand der Mizraiten errettet; Israel sah die Mizraiten todt am Ufer des Meeres. Als die Israeliten

---

vor ihm hin und rief den Namen: „Ewiger." Die Erscheinung des Ewigen zog an Mosche vorüber und rief: „Ewiger, Ewiger, Gott, allbarmherzig und allgnädig, langmüthig, von großer Gnade und Wahrheit, der die Gnade dem tausendsten Geschlecht aufbewahrt, der Missethat, Abfall und Sünde vergibt, der aber nichts ohne Ahndung hingehen läßt, der die Missethat der Väter heimsucht an Kindern und Kindeskindern am dritten und vierten Geschlechte." Mosche neigte sich schnell zur Erde, warf sich nieder und sprach: Herr, wenn ich Gnade in Deinen Augen gefunden, so möge doch der Herr selbst mit uns gehen! es ist zwar ein halsstarriges Volk, allein Du wirst unsere Missethaten und Sünden vergeben und uns zu Deinem Eigenthum annehmen!

וּמִשְׁמֹאלָם: וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם וַיָּבֹאוּ אַחֲרֵיהֶם כָּל סוּס
פַּרְעֹה רִכְבּוֹ וּפָרָשָׁיו אֶל־תּוֹךְ הַיָּם: וַיְהִי בְּאַשְׁמֹרֶת הַבֹּקֶר
וַיַּשְׁקֵף יְהוָה אֶל־מַחֲנֵה מִצְרַיִם בְּעַמּוּד אֵשׁ וְעָנָן וַיָּהָם אֶת
מַחֲנֵה מִצְרָיִם: וַיָּסַר אֶת אֹפַן מַרְכְּבֹתָיו וַיְנַהֲגֵהוּ בִכְבֵדֻת
וַיֹּאמֶר מִצְרַיִם אָנוּסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי יְהוָה נִלָּחֶם לָהֶם
בְּמִצְרָיִם: חמישי. (נזבת ז.) פ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
נְטֵה אֶת־יָדְךָ עַל־הַיָּם וְיָשֻׁבוּ הַמַּיִם עַל־מִצְרַיִם עַל־רִכְבּוֹ
וְעַל־פָּרָשָׁיו: וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַיָּם וַיָּשָׁב הַיָּם לִפְנוֹת
בֹּקֶר לְאֵיתָנוֹ וּמִצְרַיִם נָסִים לִקְרָאתוֹ וַיְנַעֵר יְהוָה אֶת־
מִצְרַיִם בְּתוֹךְ הַיָּם: וַיָּשֻׁבוּ הַמַּיִם וַיְכַסּוּ אֶת־הָרֶכֶב וְאֶת־
הַפָּרָשִׁים לְכֹל חֵיל פַּרְעֹה הַבָּאִים אַחֲרֵיהֶם בַּיָּם לֹא־
נִשְׁאַר בָּהֶם עַד־אֶחָד: וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָלְכוּ בַיַּבָּשָׁה
בְּתוֹךְ הַיָּם וְהַמַּיִם לָהֶם חֹמָה מִימִינָם וּמִשְּׂמֹאלָם:
וַיּוֹשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרָיִם וַיַּרְא
יִשְׂרָאֵל אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־שְׂפַת הַיָּם: וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל

לשבת חול המועד.

עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָה: וַיַּעֲבֹר יְהוָה ׀ עַל־פָּנָיו וַיִּקְרָא
יְהוָה ׀ יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת
נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה לֹא יְנַקֶּה
פֹּקֵד עֲוֹן אָבוֹת עַל־בָּנִים וְעַל־בְּנֵי בָנִים עַל־שִׁלֵּשִׁים וְעַל־
רִבֵּעִים: וַיְמַהֵר מֹשֶׁה וַיִּקֹּד אַרְצָה וַיִּשְׁתָּחוּ: וַיֹּאמֶר אִם־נָא
מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנָי יֵלֶךְ־נָא אֲדֹנָי בְּקִרְבֵּנוּ כִּי עַם־
קְשֵׁה־עֹרֶף הוּא וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

*) נ' רנתי.

die große Macht sahen, welche der Ewige an den Mizraiten ausgeübt, da fürchtete das Volk den Ewigen und glaubte an den Ewigen und an seinen Diener Mosche. Da sangen Mosche und die Kinder Israels dieses Lied dem Ewigen zu Ehren; sie sprachen: Ich singe dem Herrn, denn er ist hocherhaben, er stürzte das Roß und den Reiter in's Meer! Mein Sieg und Sang ist Jah, er ward zur Hilfe mir! Der ist mein Hort, ihn will ich preisen, Gott meines Vaters, ihn erheb' ich! Der Ewige ist Herr des Krieges, Ewiger ist sein Name! Die Wagen und das Heer des Pharaoh hat er in's Meer gestürzt, und seiner Heeresführer Beste, gesenkt in's Schilfmeer wurden sie; Abgründe decken sie, sie sanken in die Tiefen wie ein Stein. Deine Rechte, o Ewiger, mächtig an Kraft, Deine Rechte, o Ewiger, sie zerschmettert den Feind! In Deiner großen Hoheit zerstörst Du Deine Feinde; Du sendest Deinen Grimm, der sie verzehrt wie Stoppeln. Durch Deines Odems Hauch ward aufgethürmt das Wasser, stand Fließendes gleich einer Mauer, gefroren in des Meeres Herz Abgründe. Da sprach

---

Er (Gott) sprach: Siehe, ich mache einen Bund; vor den Augen deines ganzen Volkes will ich Wunder thun, wie sie auf der ganzen Erde und unter allen Nationen nie geschehen sind, auf daß das ganze Volk, in dessen Mitte du bist, erkenne, daß das Werk des Ewigen, das ich für dich thue, wunderbar ist. Merke dir, was ich dir heute gebiete! Ich vertreibe vor dir den Emoriten, Kanaaniten, Chetiten, Perisiten, Chiwiten und Jebusiten. Hüte dich, daß du keinen Bund machest mit dem Bewohner des Landes, welches du mit Krieg überziehst; es möchte dir sonst zur Schlinge werden. Ihr sollt

אֶת־הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ הָעָם
אֶת־יְהוָה וַיַּאֲמִינוּ בַּיהוָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ׃

פ

אָז יָשִׁיר־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ
לֵאמֹר אָשִׁירָה לַיהוָה כִּי־גָאֹה גָּאָה סוּס
וְרֹכְבוֹ רָמָה בַיָּם׃ עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי
לִישׁוּעָה זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי
אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ׃ יְהוָה אִישׁ מִלְחָמָה יְהוָה
שְׁמוֹ׃ מַרְכְּבֹת פַּרְעֹה וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם וּמִבְחַר
שָׁלִשָׁיו טְבֻעוּ בְיַם־סוּף׃ תְּהֹמֹת יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ
אָבֶן׃ יְמִינְךָ יְהוָה נֶאְדָּרִי בַּכֹּחַ יְמִינְךָ
יְהוָה תִּרְעַץ אוֹיֵב׃ וּבְרֹב גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס
קָמֶיךָ תְּשַׁלַּח חֲרֹנְךָ יֹאכְלֵמוֹ כַּקַּשׁ׃ וּבְרוּחַ
אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ מַיִם נִצְּבוּ כְמוֹ־נֵד
נֹזְלִים קָפְאוּ תְהֹמֹת בְּלֶב־יָם׃ אָמַר

לשבת חול המועד.

וַיֹּאמֶר הִנֵּה אָנֹכִי כֹּרֵת בְּרִית נֶגֶד כָּל־עַמְּךָ אֶעֱשֶׂה נִפְלָאֹת
אֲשֶׁר לֹא־נִבְרְאוּ בְכָל־הָאָרֶץ וּבְכָל־הַגּוֹיִם וְרָאָה כָל־הָעָם
אֲשֶׁר־אַתָּה בְקִרְבּוֹ אֶת־מַעֲשֵׂה יְהוָה כִּי־נוֹרָא הוּא אֲשֶׁר
אֲנִי עֹשֶׂה עִמָּךְ׃ ששי שְׁמָר־לְךָ אֵת אֲשֶׁר אָנֹכִי
מְצַוְּךָ הַיּוֹם הִנְנִי גֹרֵשׁ מִפָּנֶיךָ אֶת־הָאֱמֹרִי וְהַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי
וְהַפְּרִזִּי וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי׃ הִשָּׁמֶר לְךָ פֶּן־תִּכְרֹת בְּרִית לְיוֹשֵׁב
הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה בָּא עָלֶיהָ פֶּן־יִהְיֶה לְמוֹקֵשׁ בְּקִרְבֶּךָ׃ כִּי

der Feind: Ich verfolge, erreiche, theile Beute aus! gesättigt sei an ihnen meine Wuth! ich zieh' mein Schwert, und meine Hand verderbe sie! — Da blies Dein Hauch, sie deckt die See, sie sinken gleich Blei in mächtige Gewässer. Wer ist gleich Dir, Herr, unter den Mächtigen? Wer ist gleich Dir, gewaltig in Heiligkeit, furchtbar im Ruhme, Wunderthäter? Du neigtest Deine Rechte, die Erde schlingt sie ein — Nun führst Du gnadenvoll dies Volk, das Du erlöst; Du leitest es mit Deiner Macht in Deine heil'ge Wohnung. Es hören's Völker, sie erbeben, ein Zittern faßt Peliſchthäa's Bewohner. Da erschrecken Edoms Fürsten; die Mächt'gen Moabs, sie ergreift ein Beben; es zagen Kanaans Bewohner alle. Es überfällt sie Angst und Bangigkeit; wenn sich Dein Arm erhebt, verstummen sie wie Stein — bis daß vorüber ist Dein Volk, o Herr, bis daß vorüber ist dies Volk, das Du erworben! Du führest sie hin, Du pflanzest sie ein auf Deines Eigenthumes Berg, den Ort, Ewiger, den Du zu Deiner Wohnung geschaffen, das Heiligthum, das Deine Hände, o Herr, gegründet. Der Ewige wird herrschen immerdar!!! — Als

---

ihre Altäre niederreißen, ihre Bildsäulen zerbrechen und ihre Haine ausreuten. Denn du sollst dich vor keiner andern Gottheit bücken; denn der Ewige führt den Namen Eiferer, er ist ein eifervoller Gott. Wenn du nun einen Bund machest mit dem Bewohner des Landes und sie mit ihren Göttern Unzucht trieben und ihren Göttern Opfer schlachteten, so könnte er dich einladen und du von seinem Opfer essen; du würdest auch von seinen Töchtern für deine Söhne aussuchen, und wenn dann seine Töchter ihren Göttern nachbuhlen, so würden sie auch deine Söhne zu ihren Göttern verführen. Mache dir keine aus Metall gegossene Götter. Beobachte das Fest des ungesäuerten Brodes; sieben Tage sollst du ungesäuertes Brod essen, wie ich

אוֹיֵב אָרַדֵּף אַשִּׂיג אֲחַלֵּק שָׁלָל תִּמְלָאֵמוֹ
נַפְשִׁי אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ יָדִי: נָשַׁפְתָּ
בְרוּחֲךָ כִּסָּמוֹ יָם צָלְלוּ כַּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם
אַדִּירִים: מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי
כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה־
פֶלֶא: נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ אָרֶץ: נָחִיתָ
בְחַסְדְּךָ עַם־זוּ גָּאָלְתָּ גִּהַלְתָּ בְעָזְּךָ אֶל־נְוֵה
קָדְשֶׁךָ: שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּן חִיל
אָחַז יֹשְׁבֵי פְלֶשֶׁת: אָז נִבְהֲלוּ אַלּוּפֵי
אֱדוֹם אֵילֵי מוֹאָב יֹאחֲזֵמוֹ רָעַד נָמֹגוּ
כָּל יֹשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה
וָפַחַד בִּגְדֹל זְרוֹעֲךָ יִדְמּוּ כָּאָבֶן עַד־
יַעֲבֹר עַמְּךָ יְהוָה עַד־יַעֲבֹר עַם־זוּ
קָנִיתָ: תְּבִאֵמוֹ וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר נַחֲלָתְךָ מָכוֹן
לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְהוָה מִקְדָּשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנוּ
יָדֶיךָ: יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: כִּי

לשבת חול המועד.

אֶת־מִזְבְּחֹתָם תִּתֹּצוּן וְאֶת־מַצֵּבֹתָם תְּשַׁבֵּרוּן וְאֶת־אֲשֵׁרָיו
תְּכָרֹתוּן: כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחֵר[o] כִּי יְהוָה קַנָּא שְׁמוֹ
אֵל קַנָּא הוּא: פֶּן־תִּכְרֹת בְּרִית לְיוֹשֵׁב הָאָרֶץ וְזָנוּ ׀ אַחֲרֵי
אֱלֹהֵיהֶם וְזָבְחוּ לֵאלֹהֵיהֶם וְקָרָא לְךָ וְאָכַלְתָּ מִזִּבְחוֹ:
וְלָקַחְתָּ מִבְּנֹתָיו לְבָנֶיךָ וְזָנוּ בְנֹתָיו אַחֲרֵי אֱלֹהֵיהֶן וְהִזְנוּ אֶת־
בָּנֶיךָ אַחֲרֵי אֱלֹהֵיהֶן: אֱלֹהֵי מַסֵּכָה לֹא תַעֲשֶׂה־לָּךְ: שביעי.
אֶת־חַג הַמַּצּוֹת תִּשְׁמֹר שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל מַצּוֹת אֲשֶׁר

o) ר' לנתי.

Pharaoh's Roß mit Wagen und Reiter in's Meer kam, da ließ der Ewige das Wasser des Meeres auf sie zurückkehren; die Kinder Israels aber zogen trockenen Fußes durch das Meer. Mirjam, die Prophetin, Aharon's Schwester, nahm die Pauke in ihre Hand, und alle Frauen zogen hinter ihnen her mit Pauken und Reigen. Mirjam sang ihnen entgegen: „Singet dem Herrn, denn er ist hocherhaben, Roß und Reiter stürzt' er in's Meer!" Mosche ließ die Israeliten von dem Schilfmeer aufbrechen, und sie zogen in die Wüste Schur; sie gingen drei Tage lang in der Wüste und fanden kein Wasser. Sie kamen nach Marah, konnten aber das Wasser zu Marah nicht trinken, denn es war bitter; daher hatte man den Ort Marah gennant. Das Volk murrte wider Mosche und sprach: Was sollen wir trinken? Mosche betete zum Ewigen; der Ewige zeigte ihm ein Holz, dieses warf er in's Wasser, da wurde das Wasser süß. Dort gab er (Gott) ihm (dem Volke) Gesetz und Recht und dort stellte er es auf die Probe. Er sprach: Wirst du der Stimme des Ewigen, deines Gottes, gehorchen und thun, was in seinen Augen recht ist, seinen Geboten Gehör geben und alle seine Gesetze beobachten, so will ich alle die Uebel, die ich Mizrajim auferlegt, dir nicht auferlegen, denn ich, der Ewige, bin dein Arzt.

---

dir geboten habe, zur bestimmten Zeit im Frühlingsmonate, weil du im Frühlingsmonate aus Mizrajim gegangen bist. Jeder Erstling der Mutter ist mein, auch was dein Vieh an männlichen Jungen wirft, der Erstling eines Ochsen und eines Schaafes. Den Erstling eines Esels sollst du mit einem Schaafe loskaufen, und wenn du ihn nicht loskaufst, so mußt du ihm das Genick brechen. Alle Erstgeborne deiner Söhne sollst du loskaufen. Man soll nicht leer vor mir erscheinen. Sechs Tage magst du arbeiten, am siebenten Tage aber sollst du feiern, selbst zur Zeit des Ackerns und der Ernte sollst du feiern. Das Wochenfest sollst du halten, das Fest der Erstlinge der Weizenernte, wie auch das Fest des Fruchteinbringens, wenn das Jahr seinen Kreislauf beschließt. Dreimal im Jahre soll alles Männliche erscheinen vor dem Herrn, dem Ewigen,

בָּא סוּס פַּרְעֹה בְּרִכְבּוֹ וּבְפָרָשָׁיו בַּיָּם וַיָּשֶׁב יְהוָה עֲלֵהֶם
אֶת־מֵי הַיָּם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָלְכוּ בַיַּבָּשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם:

פ

וַתִּקַּח מִרְיָם הַנְּבִיאָה אֲחוֹת אַהֲרֹן אֶת־הַתֹּף בְּיָדָהּ וַתֵּצֶאן
כָּל־הַנָּשִׁים אַחֲרֶיהָ בְּתֻפִּים וּבִמְחֹלֹת: וַתַּעַן לָהֶם מִרְיָם
שִׁירוּ לַיהוָה כִּי־גָאֹה גָּאָה סוּס וְרֹכְבוֹ רָמָה בַיָּם: ס וַיַּסַּע
מֹשֶׁה אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּם־סוּף וַיֵּצְאוּ אֶל־מִדְבַּר־שׁוּר וַיֵּלְכוּ
שְׁלֹשֶׁת־יָמִים בַּמִּדְבָּר וְלֹא־מָצְאוּ מָיִם: וַיָּבֹאוּ מָרָתָה וְלֹא
יָכְלוּ לִשְׁתֹּת מַיִם מִמָּרָה כִּי מָרִים הֵם עַל־כֵּן קָרָא־שְׁמָהּ
מָרָה: וַיִּלֹּנוּ הָעָם עַל־מֹשֶׁה לֵאמֹר מַה־נִּשְׁתֶּה: וַיִּצְעַק
אֶל־יְהוָה וַיּוֹרֵהוּ יְהוָה עֵץ וַיַּשְׁלֵךְ אֶל־הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמָּיִם
שָׁם שָׂם לוֹ חֹק וּמִשְׁפָּט וְשָׁם נִסָּהוּ: וַיֹּאמֶר אִם־שָׁמוֹעַ
תִּשְׁמַע לְקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהַיָּשָׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהַאֲזַנְתָּ
לְמִצְוֹתָיו וְשָׁמַרְתָּ כָּל־חֻקָּיו כָּל־הַמַּחֲלָה אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי
בְמִצְרַיִם לֹא־אָשִׂים עָלֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה רֹפְאֶךָ: ס

לשבת חול המועד.

צַוִּיתָךְ לְמוֹעֵד חֹדֶשׁ הָאָבִיב כִּי בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב יָצָאתָ
מִמִּצְרָיִם: כָּל־פֶּטֶר רֶחֶם לִי וְכָל־מִקְנְךָ תִּזָּכָר פֶּטֶר שׁוֹר
וָשֶׂה: וּפֶטֶר חֲמוֹר תִּפְדֶּה בְשֶׂה וְאִם־לֹא תִפְדֶּה וַעֲרַפְתּוֹ
כֹּל בְּכוֹר בָּנֶיךָ תִּפְדֶּה וְלֹא־יֵרָאוּ פָנַי רֵיקָם: שֵׁשֶׁת יָמִים
תַּעֲבֹד וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִּשְׁבֹּת בֶּחָרִישׁ וּבַקָּצִיר תִּשְׁבֹּת:
וְחַג שָׁבֻעֹת תַּעֲשֶׂה לְךָ בִּכּוּרֵי קְצִיר חִטִּים וְחַג הָאָסִיף
תְּקוּפַת הַשָּׁנָה: שָׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל־זְכוּרְךָ

Die zweite Thorarolle wird neben die erste auf den Vorlesepult gelegt, und der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch über beide; die erste Thora wird hierauf aufgehoben und zugerollt. Es folgt dann das Aufrollen der zweiten Thora, worauf der Maftir aufgerufen und ihm Folgendes aus dem Abschnitt Pinchas vorgelesen wird.

Und dem Ewigen zu Ehren zum Ganzopfer dem Feuer zu verzehren dabringen sollt: zwei junge Stiere, einen Widder sieben jährige Lämmer, die euch alle ohne Fehler sein sollen. Ihr Mehlopfer sei: feines Mehl, mit Oel eingerührt, drei Zehntel zu jedem Stier, zwei Zehntel zu jedem Widder, ein Zehntel zu jedem Lamme und so zu allen sieben Lämmern. Ferner einen Bock zum Sündenopfer, um für euch zu sühnen. Außer dem Morgenopfer, welches zum täglichen Ganzopfer gehört, sollt ihr dieses darbringen. Solches sollt ihr täglich, sieben Tage lang, als Speise, ein Feueropfer zum angenehmen Geruch, dem Ewigen zu Ehren bereiten, nebst dem täglichen Ganzopfer und dessen Trankopfer. Am siebenten Tage sei euch heilige Verkündigung, wo ihr keinerlei Kunstarbeit verrichten sollt.

Nach der Vorlesung wird die Thora vom Lesepulte aufgehoben und wieder zugerollt.

Bei'm Aufheben der Thora:

ואת Dieses ist die Lehre, welche Mosche den Kindern Israels vorgelegt, auf des Ewigen Befehl durch Mosche. Sie ist ein Baum, des Lebens Denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne und alle ihre Pfade Frieden. Langes Leben ist in ihrer Rechten, und in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige will, um seiner Güte willen, die Lehre groß machen und herrlich.

---

dem Gott Israels. Wenn ich Völker vor dir austreiben und dein Gebiet erweitern werde, da soll sich Niemand dein Land gelüsten lassen, wenn du hinaufgehst, um vor dem Ewigen, deinem Gott, dreimal im Jahre zu erscheinen. Schlachte mein Opfer nicht beim Gesäuerten, und von dem Opfer des Ueberschreitungsfestes soll nichts die Nacht hindurch bis zum Morgen übrig bleiben. Die Erstlinge deiner frühesten Landfrüchte sollst du in das Haus des Ewigen, deines Gottes, bringen. Koche kein Böcklein in der Milch seiner Mutter:

מניחים ס"ת ב' וגלל הרחמן ואומרים חצי קדיש על שניהם, ומגביהים וגוללים ס"ת שקראו בו, ופותחים ס"ת ב' וקוראים בו למפטיר נפ' פינחס.

וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם וְאַיִל
אֶחָד וְשִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם:
וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר וּשְׁנֵי
עֶשְׂרֹנִים לָאַיִל תַּעֲשׂוּ: עִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן תַּעֲשֶׂה לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד
לְשִׁבְעַת הַכְּבָשִׂים: וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם:
מִלְבַד עֹלַת הַבֹּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלַת הַתָּמִיד תַּעֲשׂוּ אֶת־אֵלֶּה:
כָּאֵלֶּה תַּעֲשׂוּ לַיּוֹם שִׁבְעַת יָמִים לֶחֶם אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ
לַיהוָה עַל־עוֹלַת הַתָּמִיד יֵעָשֶׂה וְנִסְכּוֹ: וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ:

מי שברך. ומגביהין וגוללין. כשמגביהין הס"ת מניחין יגד הכתב על ס"ת ואומרין:

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־
פִּי יְיָ בְּיַד־מֹשֶׁה: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ
מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ
יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן
צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

לשבת חול המועד.

אֶת־פְּנֵי הָאָדָן יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: כִּי־אוֹרֵישׁ גּוֹיִם מִפָּנֶיךָ
וְהִרְחַבְתִּי אֶת־גְּבֻלֶךָ וְלֹא־יַחְמֹד אִישׁ אֶת־אַרְצְךָ בַּעֲלֹתְךָ
לֵרָאוֹת אֶת־פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שָׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה: לֹא־
תִשְׁחַט עַל־חָמֵץ דַּם־זִבְחִי וְלֹא־יָלִין לַבֹּקֶר זֶבַח חַג הַפָּסַח:
רֵאשִׁית בִּכּוּרֵי אַדְמָתְךָ תָּבִיא בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־
תְבַשֵּׁל גְּדִי בַּחֲלֵב אִמּוֹ: פ

למפטיר והקרבתם ימ ויום היער חבען טטעהט.

Segensspruch vor der Haftara:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du die herrlichen Propheten erwählt und Wohlgefallen fandest an ihren Worten, gesprochen in Wahrheit; gelobt seist Du, Ewiger, der Du erkoren die Thora und Mosche, Deinen Knecht, und Israel, Dein Volk, und die Propheten der Wahrheit und Gerechtigkeit.

Haftara für den siebenten Tag Peßach.

(II. Samuel 22.)

וידבר David sang dem Ewigen zu Ehren folgendes Gedicht — da Gott ihn vor allen seinen Feinden, besonders von der Hand Sauls gerettet hatte. — So sang er: O Ewiger, mein Schutzfels, meine Feste, mein Erretter! Gott, mein Hort, auf den ich traue, mein Schild und meines Heiles Horn, Du meine Burg und meine Zuflucht, mein Helfer, der mich vor Gewalt schützt! „Gelobt," rief ich, „sei Gott!" und war vom Feind erlöst. Schon umfingen mich des Todes Wellen, die Ströme der Unterwelt schreckten mich schon, der Hölle Bande umstrickten mich, ich ward von Schlingen des Todes ergriffen — aber in der Angst ruf' ich zum Herrn, schrei' hinauf zu meinem Gott — er hört mein Flehen aus seinem Tempel, und

Haftara für Sabbath Chol ha-Moed.

(Ezechiel 36, 37—38. 37, 1—17.)

So spricht der Herr, der Ewige: Auch dies noch lass' ich mich erflehen vom Hause Israels, für sie zu thun: Vermehren werd' ich sie wie Menschenheerden! Den heil'gen Schaafen gleich, den Schaafen Jerusalems in den Festeszeiten, so sollen die verheerten Städte von Menschenheerden voll sein und erkennen, daß ich der Ew'ge bin!

Mich überkam die Gewalt des Ewigen, es riß mich fort in einem Sturme vom Ewigen und versetzte mich in ein Thal, welches voller Gebeine lag. Es führte mich rings um diese

קודם קריאת ההפטרה ומחזיר הגומל, יכוון המפטיר בברכה זו:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר
בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ
וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי הָאֱמֶת וָצֶדֶק:

מנ שבת חול המועד ויורד היער דיא מוזעטשטעהענדע הפטרה פֿאַרגעזען.

הפטרה ליום שביעי של פסח.

שמואל ב' פרק כ"ב.

וַיְדַבֵּר דָּוִד לַיהוָה אֶת־דִּבְרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת בְּיוֹם הִצִּיל
יְהוָה אֹתוֹ מִכַּף כָּל־אֹיְבָיו וּמִכַּף שָׁאוּל: וַיֹּאמַר יְהוָה
סַלְעִי וּמְצָדָתִי וּמְפַלְטִי־לִי: אֱלֹהֵי צוּרִי אֶחֱסֶה־בּוֹ מָגִנִּי
וְקֶרֶן יִשְׁעִי מִשְׂגַּבִּי וּמָנוֹסִי מֹשִׁעִי מֵחָמָס תּוֹשִׁעֵנִי: מְהֻלָּל
אֶקְרָא יְהוָה וּמֵאֹיְבַי אִוָּשֵׁעַ: כִּי אַפָּפֻנִי מִשְׁבְּרֵי־מָוֶת
נַחֲלֵי בְלִיָּעַל יבעתני: חֶבְלֵי שְׁאוֹל סַבֻּנִי קִדְּמֻנִי מְקֹשֵׁי־
מָוֶת: בַּצַּר־לִי אֶקְרָא יְהוָה וְאֶל־אֱלֹהַי אֶקְרָא וַיִּשְׁמַע

הפטרה לשבת וחול המועד.

יחזקאל פרק ל"ז. היתה עלי. וכן קהלות מוסיפים כאן:

כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהוִה עוֹד זֹאת אִדָּרֵשׁ לְבֵית־יִשְׂרָאֵל
לַעֲשׂוֹת לָהֶם אַרְבֶּה אֹתָם כַּצֹּאן אָדָם: כְּצֹאן קָדָשִׁים
כְּצֹאן יְרוּשָׁלַ‍ִם בְּמֹעֲדֶיהָ כֵּן תִּהְיֶינָה הֶעָרִים הֶחֳרֵבוֹת
מְלֵאוֹת צֹאן אָדָם וְיָדְעוּ כִּי־אֲנִי יְהוָה:

נוסח הקהלות מתחילים כאן:

הָיְתָה עָלַי יַד־יְהוָה וַיּוֹצִיאֵנִי בְרוּחַ יְהוָה וַיְנִיחֵנִי בְּתוֹךְ
הַבִּקְעָה וְהִיא מְלֵאָה עֲצָמוֹת: וְהֶעֱבִירַנִי עֲלֵיהֶם סָבִיב

mein Gebet dringt ihm zu Ohren. Die Erde bebte, ward erschüttert, es wankten des Himmels Pfeiler, sie erbebten, da er zornig ward. Dampf stieg auf, als er ergrimmte, aus seinem Munde zehrend Feuer, Glutflamm' loderte davon. Er neigte den Himmel, fuhr hernieder, unter seinen Füßen düsteres Gewölk', er fährt auf Cherubs Rücken, fliegt daher, erscheint auf Flügeln des Windes, macht Finsterniß sich zum Gezelte, gehäufte Fluthen, Wolk' auf Wolken! Aus Lichtglanz gegenüber entbrennt flammender Blitz. Der Ewige donnert vom Himmel herab, der Höchste läßt seine Stimme hören, wirft Pfeile, streut umher, schleudert Blitze hin. Sichtbar ward des Meeres Urquell, aufgedeckt der Erde Grund, durch des Ew'gen Drohen, durch den Odem seines Zornhauchs. Mir reichte er aus der Höhe seine Hand, ergreift und ziehet mich aus brausenden Fluthen, errettet mich von Widersachern, mir zu mächtig. Sie überfielen mich in unfallsschwangern Tagen — aber Gott ward meine Zuversicht, der mich ausführt in weiten Raum, errettet mich — denn er hat Lust an mir. Gott thut mir wohl nach meiner Frömmigkeit, belohnet

---

Haftara für Sabbath Chol ha-Moed.

herum; es waren ihrer sehr viele auf der Fläche des Thales und sie waren sehr dürr. Da sprach's zu mir: Menschensohn, können wohl diese Gebeine leben? Ich sprach: Herr, Ewiger, Du weißt es! Es sprach zu mir; Weissage über diese Gebeine und sprich zu ihnen: Ihr dürren Gebeine, vernehmt das Wort des Ewigen! Also spricht der Herr, der Ewige, zu diesen Gebeinen: „Ich bringe Athem in euch, daß ihr lebet! Ich ziehe Adern über euch, lasse über euch Fleisch entstehen, eine Haut über euch wachsen und flöße euch Athem ein, damit ihr lebet und erkennet, daß ich der Ewige bin!" Ich weissagte, wie mir befohlen worden; während meines Weissagens erscholl eine Stimme, es entstand ein Lärm und die Gebeine fügten sich gehörig aneinander. Darauf sah ich, daß Adern an ihnen waren, daß Fleisch angewachsen und sich darüber eine Haut

מֵהֵיכָלוֹ קוֹלִי וְשַׁוְעָתִי בְּאָזְנָיו: וַתִּגְעַשׁ וַתִּרְעַשׁ הָאָרֶץ
מוֹסְדוֹת הַשָּׁמַיִם יִרְגָּזוּ וַיִּתְגָּעֲשׁוּ כִּי־חָרָה לוֹ: עָלָה עָשָׁן
בְּאַפּוֹ וְאֵשׁ מִפִּיו תֹּאכֵל גֶּחָלִים בָּעֲרוּ מִמֶּנּוּ: וַיֵּט שָׁמַיִם
וַיֵּרֶד וַעֲרָפֶל תַּחַת רַגְלָיו: וַיִּרְכַּב עַל־כְּרוּב וַיָּעָף וַיֵּרָא
עַל־כַּנְפֵי־רוּחַ: וַיָּשֶׁת חֹשֶׁךְ סְבִיבֹתָיו סֻכּוֹת חַשְׁרַת־מַיִם
עָבֵי שְׁחָקִים: מִנֹּגַהּ נֶגְדּוֹ בָּעֲרוּ גַּחֲלֵי־אֵשׁ: יַרְעֵם מִן־
שָׁמַיִם יְהוָה וְעֶלְיוֹן יִתֵּן קוֹלוֹ: וַיִּשְׁלַח חִצִּים וַיְפִיצֵם בָּרָק
וַיָּהֻמֵּם: וַיֵּרָאוּ אֲפִקֵי יָם יִגָּלוּ מוֹסְדוֹת תֵּבֵל בִּגְעָרַת
יְהוָה מִנִּשְׁמַת רוּחַ אַפּוֹ: יִשְׁלַח מִמָּרוֹם יִקָּחֵנִי יַמְשֵׁנִי
מִמַּיִם רַבִּים: יַצִּילֵנִי מֵאֹיְבִי עָז מִשֹּׂנְאַי כִּי אָמְצוּ מִמֶּנִּי:
יְקַדְּמֻנִי בְּיוֹם אֵידִי וַיְהִי יְהוָה מִשְׁעָן לִי: וַיּוֹצֵא לַמֶּרְחָב
אֹתִי יְחַלְּצֵנִי כִּי־חָפֵץ בִּי: יִגְמְלֵנִי יְהוָה כְּצִדְקָתִי כְּבֹר

לשבת חול המועד.

סָבִיב וְהִנֵּה רַבּוֹת מְאֹד עַל־פְּנֵי הַבִּקְעָה וְהִנֵּה יְבֵשׁוֹת
מְאֹד: וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן־אָדָם הַתִּחְיֶינָה הָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה
וָאֹמַר אֲדֹנָי יֱהוִה אַתָּה יָדָעְתָּ: וַיֹּאמֶר אֵלַי הִנָּבֵא עַל־
הָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם הָעֲצָמוֹת הַיְבֵשׁוֹת שִׁמְעוּ
דְּבַר־יְהוָה: כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהוִה לָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה הִנֵּה אֲנִי
מֵבִיא בָכֶם רוּחַ וֶחְיִיתֶם: וְנָתַתִּי עֲלֵיכֶם גִּידִים וְהַעֲלֵתִי
עֲלֵיכֶם בָּשָׂר וְקָרַמְתִּי עֲלֵיכֶם עוֹר וְנָתַתִּי בָכֶם רוּחַ וְחִיִּיתֶם
וִידַעְתֶּם כִּי־אֲנִי יְהוָה: וְנִבֵּאתִי כַּאֲשֶׁר צֻוֵּיתִי וַיְהִי־קוֹל
כְּהִנָּבְאִי וְהִנֵּה־רַעַשׁ וַתִּקְרְבוּ עֲצָמוֹת עֶצֶם אֶל־עַצְמוֹ:
וָאֶרְאֶה וְהִנֵּה עֲלֵיהֶם גִּידִים וּבָשָׂר עָלָה וַיִּקְרָם עֲלֵיהֶם עוֹר

meiner Hände Reinheit. Denn ich halte die Wege des Herrn, bin nicht ruchlos wider meinen Gott; seine Rechte hab' ich stets vor Augen und weiche nie von seinen Lehren. Mein Herz ist ungetheilt mit ihm, ich hüte mich vor Uebertretung. Darum vergilt der Herr nach meiner Unschuld mir, nach meiner Hände Reinigkeit vor seinen Augen! — Du bist dem Gütigen allgütig, dem Treugesinnten treugesinnt, verfährst mit Reinen rein, bist Tückevollen unversöhnlich; dem unterdrückten Volke stehst Du bei, Du blickst auf Stolze und erniedrigst sie. Du bist meine Leuchte, Ewiger! der Herr macht Finsterniß zum Lichte mir. Mit Dir durchbrech' ich Kriegesschaar, mit meinem Gotte setz' ich über Mauer. Er, Gott, sein Weg ist wandellos, des Herrn Verheißung rein durchläutert, Allen, die ihm trau'n, ist er ein Schild. Denn wer ist außer diesem Herrn ein Gott? wer ohne unsern Gott ein Hort, den Gott, der Siegesmacht mir ist, der einen wandellosen Weg mir bahnt, bald meinen Fuß dem Hirschen gleich beflügelt, bald mich auf meinen Höhen sicher stellt? Er übt zum Kampfe meine Hand, lehrt meinen Arm den eh'rnen Bogen senken. Zum Schilde gabst Du mir Dein Heil. Du ließest

---

Haftara für Sabbath Chol ha-Moed.

gebildet hatte; indessen war kein Athem in ihnen. Da sprach's zu mir: Weissage über den Athem! weissage, o Menschensohn, und sprich zu dem Athem: So spricht der Herr, der Ewige: „Komm' heran, o Athem, von den vier Winden her, hauche diese Erschlagenen an, daß sie leben!" Ich weissagte, wie es mir befohlen, da kam der Athem in sie, sie lebten auf und standen alsbald als eine sehr, sehr große Menge auf ihren Füßen. Da sprachs' zu mir: O Menschensohn, diese Gebeine bedeuten das gesammte Haus Israels, wo man sich äußert: „Unsre Gebeine sind verdorrt, unsre Hoffnung ist dahin, mit uns ist's aus:" Darum weissage und sprich zu ihnen: So spricht der Herr, der Ewige: „Ich öffne eure Gräber, lasse euch, mein Volk, aus euern Gräbern emporsteigen und bringe euch auf den Boden Israels. Da werdet ihr erkennen, daß ich der Ewige bin, so ich euere

יָדַי יָשִׁיב לִי: כִּי שָׁמַרְתִּי דַּרְכֵי יְהוָה וְלֹא־רָשַׁעְתִּי מֵאֱלֹהָי: משפטיך
כִּי כָל־מִשְׁפָּטָו לְנֶגְדִּי וְחֻקֹּתָיו לֹא־אָסוּר מִמֶּנָּה: וָאֱהִי תָמִים לוֹ וָאֶשְׁתַּמְּרָה מֵעֲוֹנִי: וַיָּשֶׁב יְהוָה לִי כְּצִדְקָתִי כְּבָרִי לְנֶגֶד עֵינָיו: עִם־חָסִיד תִּתְחַסָּד עִם־גִּבּוֹר תָּמִים תִּתַּמָּם: עִם־נָבָר תִּתָּבָר וְעִם־עִקֵּשׁ תִּתַּפָּל: וְאֶת־עַם עָנִי תּוֹשִׁיעַ וְעֵינֶיךָ עַל־רָמִים תַּשְׁפִּיל: כִּי־אַתָּה נִירִי יְהוָה וַיהוָה יַגִּיהַ חָשְׁכִּי: כִּי בְכָה אָרוּץ גְּדוּד בֵּאלֹהַי אֲדַלֶּג־שׁוּר: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְהוָה צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחֹסִים בּוֹ: כִּי מִי־אֵל מִבַּלְעֲדֵי יְהוָה וּמִי־צוּר מִבַּלְעֲדֵי אֱלֹהֵינוּ: הָאֵל מָעוּזִּי חָיִל וַיִּתֵּר תָּמִים דַּרְכּוֹ: מְשַׁוֶּה רַגְלַיו כָּאַיָּלוֹת וְעַל־בָּמֹתַי יַעֲמִידֵנִי: מְלַמֵּד יָדַי לַמִּלְחָמָה וְנִחֲתָה קֶשֶׁת־נְחוּשָׁה זְרֹעֹתָי: וַתִּתֶּן־לִי מָגֵן יִשְׁעֶךָ וַעֲנוְתְךָ תַּרְבֵּנִי: תרבני

לשבת חול המועד.

מִלְמַעְלָה וְרוּחַ אֵין בָּהֶם: וַיֹּאמֶר אֵלַי הִנָּבֵא אֶל־הָרוּחַ הִנָּבֵא בֶּן־אָדָם וְאָמַרְתָּ אֶל־הָרוּחַ כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יֱהוִה מֵאַרְבַּע רוּחוֹת בֹּאִי הָרוּחַ וּפְחִי בַּהֲרוּגִים הָאֵלֶּה וְיִחְיוּ: וְהִנַּבֵּאתִי כַּאֲשֶׁר צִוָּנִי וַתָּבוֹא בָהֶם הָרוּחַ וַיִּחְיוּ וַיַּעַמְדוּ עַל־רַגְלֵיהֶם חַיִל גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד: וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן־אָדָם הָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה הִנֵּה אֹמְרִים יָבְשׁוּ עַצְמוֹתֵינוּ וְאָבְדָה תִקְוָתֵנוּ נִגְזַרְנוּ לָנוּ: לָכֵן הִנָּבֵא וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יֱהוִה הִנֵּה אֲנִי פֹתֵחַ אֶת־קִבְרוֹתֵיכֶם וְהַעֲלֵיתִי אֶתְכֶם מִקִּבְרוֹתֵיכֶם עַמִּי וְהֵבֵאתִי אֶתְכֶם אֶל־אַדְמַת יִשְׂרָאֵל: וִידַעְתֶּם כִּי־אֲנִי יְהוָה

Dich herab, mich groß zu machen, erweitertest meine Tritte unter mir, daß mein Gelenk nicht kraftlos werde. Nun setz' ich meinen Feinden nach und rott' sie aus, und lass' nicht ab, bis ich sie aufgerieben. Ich vertilge, haue sie nieder — sie kommen nicht auf, stürzen hin zu meinen Füßen! So hast Du mich zum Kampf gerüstet, so beugst Du meine Widersacher unter mich, so wendest Du mir zu des Feindes Nacken und meine Hasser, daß ich sie bändige. Sie wenden sich — Niemand hilft — zu Gott empor — Der hört sie nicht. Nun zerstoß' ich sie wie Erdenstaub, zertrete, zermalme sie wie Gassenkoth. Du schützest mich vor Volkesmeuterei, erhälst zum Haupt entfernter Reiche mich, mir unbekanntes Volk dient mir; der Barbaren Söhne schmeicheln mir, sind auf's Gerücht mir Unterthan — die Söhne der Barbarei verschmachten, zittern aus ihren Festen hervor. — Ewig lebt der Herr! Preis meinem Horte, Verherrlichung dem Gotte meines Heils, dem Gotte, der mir Rache gibt und zwinget Völker unter mich. Der mich meinen Feinden entreißt, der mich von Empörern sichert, von jenem ungerechten Manne rettet! Darum dank' ich Dir, Ewiger, unter den Heiden und rühre Dir mein Saitenspiel, Dir, der seines Königs Rettungsthurm ist, der wohlthut seinem Gesalbten, David und dessen Samen ewiglich!

Haftara für Sabbath Chol ha-Moed.

Gräber öffne und euch, mein Volk, aus euern Gräbern emporsteigen lasse. Ich flöße euch Athem ein, daß ihr lebendig werdet, und lasse euch auf euerm Boden ruhen; da sollt ihr erkennen, daß ich, der Ewige, es gesprochen und gethan habe!" So spricht der Ewige.

Das Wort des Ewigen erging an mich, wie folgt: Du, o Menschensohn, nimm dir ein Holz und schreibe darauf: „Für Jehuda und die Kinder Israels, seine Genossen" — und ein Holz nimm und schreibe darauf: „Für Joseph, Holz Ephrajims und des ganzen Hauses Israels, seiner Genossen;" dann füge sie dir aneinander zu einem Holze, daß sie in deiner Hand vereinigt werden.

תַּרְבֵּנִי: תַּרְחִיב צַעֲדִי תַּחְתָּנִי וְלֹא מָעֲדוּ קַרְסֻלָּי: אֶרְדְּפָה
אֹיְבַי וָאַשִּׂיגֵמוֹ וְלֹא אָשׁוּב עַד־כַּלּוֹתָם: וָאֲכַלֵּם וָאֶמְחָצֵם
וְלֹא יְקוּמוּן וַיִּפְּלוּ תַּחַת רַגְלָי: וַתְּזְּרֵנִי חַיִל לַמִּלְחָמָה תַּכְרִיעַ
קָמַי תַּחְתָּנִי: וְאֹיְבַי תַּתָּה לִי עֹרֶף מְשַׂנְאַי וָאַצְמִיתֵם: יִשְׁעוּ
וְאֵין מוֹשִׁיעַ אֶל־יְהוָה וְלֹא עָנָם: וְאֶשְׁחָקֵם כַּעֲפַר־אָרֶץ
כְּטִיט־חוּצוֹת אֲדַקֵּקֵם אֶרְקָעֵם: וַתְּפַלְּטֵנִי מֵרִיבֵי עַמִּי
תִּשְׁמְרֵנִי לְרֹאשׁ גּוֹיִם עַם לֹא־יָדַעְתִּי יַעַבְדֻנִי: בְּנֵי נֵכָר
יִתְכַּחֲשׁוּ־לִי לִשְׁמוֹעַ אֹזֶן יִשְׁמְעוּ לִי: בְּנֵי נֵכָר יִבֹּלוּ וַיַּחְגְּרוּ
מִמִּסְגְּרוֹתָם: חַי־יְהוָה וּבָרוּךְ צוּרִי וְיָרֹם אֱלֹהֵי צוּר יִשְׁעִי:
הָאֵל הַנֹּתֵן נְקָמוֹת לִי וּמֹרִיד עַמִּים תַּחְתָּנִי: וּמוֹצִיאִי
מֵאֹיְבָי וּמִקָּמַי תְּרוֹמְמֵנִי מֵאִישׁ חֲמָסִים תַּצִּילֵנִי: עַל־
כֵּן אוֹדְךָ יְהוָה בַּגּוֹיִם וּלְשִׁמְךָ אֲזַמֵּר: מִגְדֹּל יְשׁוּעוֹת
מַלְכּוֹ וְעֹשֶׂה־חֶסֶד לִמְשִׁיחוֹ לְדָוִד וּלְזַרְעוֹ עַד־עוֹלָם:

לשבת חול המועד.

בְּפִתְחִי אֶת־קִבְרוֹתֵיכֶם וּבְהַעֲלוֹתִי אֶתְכֶם מִקִּבְרוֹתֵיכֶם
עַמִּי: וְנָתַתִּי רוּחִי בָּכֶם וְחִיִּיתֶם וְהִנַּחְתִּי אֶתְכֶם עַל־
אַדְמַתְכֶם וִידַעְתֶּם כִּי־אֲנִי יְהוָה דִּבַּרְתִּי וְעָשִׂיתִי נְאֻם־יְהוָה:

נקנת קהלות מוסיפים זה:

וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: וְאַתָּה בֶּן־אָדָם קַח־לְךָ עֵץ
אֶחָד וּכְתֹב עָלָיו לִיהוּדָה וְלִבְנֵי יִשְׂרָאֵל חֲבֵרָו* וּלְקַח עֵץ
אֶחָד וּכְתֹב עָלָיו לְיוֹסֵף עֵץ אֶפְרַיִם וְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל
חֲבֵרָו*: וְקָרֵב אֹתָם אֶחָד אֶל־אֶחָד לְךָ לְעֵץ אֶחָד וְהָיוּ
לַאֲחָדִים בְּיָדֶךָ: *) חבריו ק׳.

Nach der Haftara ſpricht der Vortragende:

ברוך Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, unſer Gott, Weltregent, Fels aller Ewigkeiten, Allgerechter in allen Zeitaltern, wahrhaftiger Gott, der Du redeſt und es hältſt, ſprichſt und es erfüllſt, deſſen Worte alle wahr und gerecht ſind.

נאמן Wahrhaftig biſt Du, Ewiger, unſer Gott, wahrhaftig ſind Deine Worte, deren nie auch nur ein einziges unerfüllt bleibt; denn Du, o Gott, biſt ein wahrhaftiger und allbarmherziger König. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der in allen Deinen Worten wahrhaftige Gott!

רחם O, erbarme Dich über Zion, denn das iſt das Haus unſeres Lebens! ſie, die Seelengebeugte, mögeſt Du bald, in unſeren Tagen, befreien! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der Du Zion in ihren Kindern erfreuſt!

שמחנו Erfreue uns, o Ewiger, unſer Gott, durch den Propheten Eliahu, Deinen Diener, und durch das Reich des Hauſes Davids, Deines Geſalbten, der recht bald kommen und unſer Herz froh machen möge! Kein Fremder wird dann mehr auf ſeinem Throne ruhen, nicht wieder werden Andere ſeine Herrlichkeit in Beſitz nehmen; denn bei Deinem heiligen Namen haſt Du ihm geſchworen, daß ſein Licht nimmermehr verlöſchen ſoll. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, Schild Davids!

Am Feſttage.

Für die Thora, für den Gottesdienſt und für die Propheten, ſo wie für (dieſen Sabbath und) dieſen Tag des Mazzothfeſtes, welchen Du uns gegeben haſt, Ewiger, unſer Gott, (zur Heiligkeit und Ruhe,) zur Wonne und Freude, zur Herrlichkeit und zum Ruhme — für dies Alles, Ewiger, unſer Gott, danken wir Dir und preiſen wir Dich; geprieſen werde Dein Name durch den Mund aller Lebenden unaufhörlich in Ewigkeit! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath) Israel und die Feſtes-Zeiten!

Am Sabbath Chol ha-Moed.

Für die Thora, für den Gottesdienſt und für die Propheten, ſo wie für dieſen Sabbath, welchen Du uns gegeben haſt, Ewiger, unſer Gott, zur Heiligkeit und Ruhe, zur Wonne und Freude, zur Herrlichkeit und zum Ruhme—für dies Alles, Ewiger, unſer Gott, danken wir Dir und preiſen wir Dich; geprieſen werde Dein Name durch den Mund aller Lebenden unaufhörlich in Ewigkeit! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der heiligt den Sabbath.

המפטיר יכוך נכנות לפרוכות.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנֶּאֱמָן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק: נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא־יָשׁוּב רֵיקָם כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו:

רַחֵם עַל־צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלֶעְלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ:

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ עַל־כִּסְאוֹ לֹא־יֵשְׁבוּ זָר וְלֹא יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת כְּבוֹדוֹ. כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שֶׁלֹּא יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד:

בי"ט זומרין זה.

עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוֹדָה וְעַל הַנְּבִיאִים וְעַל יוֹם השבת הזה ועל יום חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לקדשה ולמנוחה לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת. עַל־הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָל־חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ השבת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

בשבת חה"מ זומרין זה.

עַל־הַתּוֹרָה וְעַל־הָעֲבוֹדָה וְעַל־הַנְּבִיאִים וְעַל־יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִקְדֻשָּׁה וְלָמְנוּחָה לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת. עַל־הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָל־חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:

Am Sabbath werden vor אשרי (Seite 201) die folgenden Stücke eingeschaltet.

יקום פרקן Vom Himmel hernieder komme Freiheit, Gunst, Gnade und Erbarmen, langes Leben und sorgenfreie Nahrung, himmlischer Beistand, Gesundheit des Leibes und höhere Erleuchtung, gesunde und fortdauernde Nachkommenschaft, eine Nachkommenschaft, die nie abweicht von den Worten des Gesetzes und nie sie vernachlässigt — für unsere Lehrer und Meister, die heilige Sinode im Lande Israel und in Babel, für die Häupter der Unionen, die Häupter der Vertriebenen, die Häupter der Hochschulen, und die Richter am Thore, für alle ihre Schüler und die Schüler ihrer Schüler und für Alle, die sich des Gesetzes befleißigen. Der Herr der Welt segne sie, verlängere ihr Leben, mehre ihre Tage und gebe ihren Lebensjahren Dauer; sie mögen befreit und errettet werden von jeder Noth und allen übeln Zufällen; unser Herr im Himmel sei ihre Stütze zu jeder Zeit und Stunde! — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

יקום פרקן Vom Himmel hernieder komme Freiheit, Gunst, Gnade und Erbarmen, langes Leben und sorgenfreie Nahrung, himmlischer Beistand, Gesundheit des Leibes und höhere Erleuchtung, gesunde und fortdauernde Nachkommenschaft, eine Nachkommenschaft, die nicht abweicht von den Worten des Gesetzes und nie sie vernachlässigt — für diese ganze heilige Gemeinde, groß und klein, Kinder und Frauen. Der Herr der Welt segne Euch, verlängere Euer Leben, mehre Euere Tage und gebe Eueren Lebensjahren Dauer. Ihr möget befreit und errettet werden von jeder Noth und allen übeln Zufällen; unser Herr im Himmel sei Euere Stütze zu jeder Zeit und Stunde! — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

Am Sabbath werden vor אשרי (Seite 200) die folgenden Stücke eingeschaltet.

יְקוּם פֻּרְקָן מִן־שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי
אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִּי־שְׁמַיָּא וּבְרִיוּת
גּוּפָא וּנְהוֹרָא מַעֲלְיָא, זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא זַרְעָא
דִּי לָא־יִפְסַק וְדִי לָא־יִבְטַל מִפִּתְגָּמֵי אוֹרַיְתָא,
לְמָרָנָן וְרַבָּנָן חֲבוּרָתָא קַדִּישָׁתָא דִּי בְּאַרְעָא
דִּי־יִשְׂרָאֵל וְדִי בְּבָבֶל. לְרֵישֵׁי כַלֵּי וּלְרֵישֵׁי
גָלְוָתָא וּלְרֵישֵׁי מְתִיבְתָא וּלְדַיָּנֵי דִּי־בָתְרָא. לְכָל־
תַּלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל־תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל־מָן
דִּי עָסְקִין בְּאוֹרַיְתָא. מַלְכָּא דִּי־עָלְמָא יְבָרֵךְ
יָתְהוֹן יְפִישׁ חַיֵּיהוֹן וְיַשְׂגֵּא יוֹמֵיהוֹן וְיִתֵּן אַרְכָה
לְשָׁנֵיהוֹן. וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתֵּיזְבוּן מִן כָּל־עָקָא וּמִן
כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְסַעְדְּהוֹן
כָּל־זְמַן וְעִדָּן. וְנֹאמַר אָמֵן:

יְקוּם פֻּרְקָן מִרִּשְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי
וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִּי־שְׁמַיָּא וּבְרִיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא
מַעֲלְיָא, זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא זַרְעָא דִּי לָא־יִפְסְקוּן דִּי לָא־יִבְטַל
מִפִּתְגָּמֵי אוֹרַיְתָא לְכָל־קְהָלָא קַדִּישָׁא הָדֵין רַבְרְבַיָּא עִם
זְעֵירַיָּא טַפְלָא וּנְשַׁיָּא. מַלְכָּא דִּי־עָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְכוֹן יְפִישׁ
חַיֵּיכוֹן וְיַשְׂגֵּא יוֹמֵיכוֹן וְיִתֵּן אַרְכָה לִשְׁנֵיכוֹן. וְיִתְפָּרְקוּן
וְיִשְׁתֵּיזְבוּן מִן כָּל־עָקָא וּמִן כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין. מָרָן דִּי
בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְסַעְדְּכוֹן כָּל־זְמַן וְעִדָּן. וְנֹאמַר אָמֵן:

מי שברך Er, der unsere Väter, Abraham, Isaak und Jakob gesegnet, er segne diese gesammte heilige Gemeinde nebst allen heiligen Gemeinden, sammt Frauen, Söhnen und Töchtern, sowie Alle, welche Synagogen zum Gebet errichten, Alle, die dieselben besuchen, um darin zu beten, welche darin Licht zur Beleuchtung und Wein zu Kiddusch und Habdalah spenden, welche Labung für Wandrer und Almosen für die Armen geben, und Alle, welche treulich Gemeindeangelegenheiten verwalten. Der Heilige — gelobt sei er — lohne sie, halte ab von ihnen jedes Leid, erhalte sie gesund an Leib und Seel', vergebe alle ihre Sünden, und verleihe Glück und Segen allen Werken ihrer Hände in Gemeinschaft mit allen ihren Brüdern vom Hause Israel. — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

Der Vorbeter spricht folgendes Gebet für das Wohl des Landesherrn.

הנותן Er, der den Königen Sieg und Gewalt den Fürsten verleiht — sein Reich ist das Reich aller Ewigkeiten — der David, seinen Knecht, von Unheilsschwert befreit, der einen Weg durch's Meer, durch gewaltige Wasser einen Pfad gebahnt: — er segne, behüte und bewahre, unterstütze, erhöhe, vergrößere und hebe hoch empor unseren Regenten N. N. — es steige dessen Glorie! — Er, der König aller Könige, der Allbarmherzige erhalte und behüte ihn, bewahre ihn vor jedem Uebel, Verdruß und Schaden, unterwerfe Nationen seiner Botmäßigkeit, stürze seine Feinde vor ihm und beglücke ihn in allen seinen Richtungen. Er, der König aller Könige, der Allbarmherzige, möge seinem Herzen und den Herzen seiner Räthe und Beamten Mitleid einflößen, um uns und ganz Israel wohlzuthun. In seinen und in unsern Tagen wird Juda geholfen werden und Israel wird sicher ruhen; es wird ein Erlöser kommen für Zion, so Gott will! — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, הוּא יְבָרֵךְ אֶת־כָּל־הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה עִם כָּל־קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ, הֵם וּנְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם וְכָל־אֲשֶׁר־לָהֶם. וּמִי שֶׁמִּיַּחֲרִים בָּתֵּי כְנֵסִיּוֹת לִתְפִלָּה. וּמִי שֶׁבָּאִים בְּתוֹכָם לְהִתְפַּלֵּל. וּמִי שֶׁנּוֹתְנִים נֵר לַמָּאוֹר וְיַיִן לְקִדּוּשׁ וּלְהַבְדָּלָה וּפַת לָאוֹרְחִים וּצְדָקָה לָעֲנִיִּים וְכָל־מִי שֶׁעוֹשְׂקִים בְּצָרְכֵי צִבּוּר בֶּאֱמוּנָה. הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְשַׁלֵּם שְׂכָרָם וְיָסִיר מֵהֶם כָּל־מַחֲלָה וְיִרְפָּא לְכָל־גּוּפָם וְיִסְלַח לְכָל־עֲוֹנָם וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל־מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם עִם כָּל־יִשְׂרָאֵל אֲחֵיהֶם. וְנֹאמַר אָמֵן:

Der Vorbeter spricht folgendes Gebet für das Wohl des Landesherrn.

הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים וּמֶמְשָׁלָה לַנְּסִיכִים. מַלְכוּתוֹ מַלְכוּת כָּל־עוֹלָמִים. הַפּוֹצֶה אֶת־דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה. הַנּוֹתֵן בַּיָּם דֶּרֶךְ וּבְמַיִם עַזִּים נְתִיבָה. הוּא יְבָרֵךְ וְיִשְׁמוֹר וְיִנְצוֹר וְיַעֲזוֹר וִירוֹמֵם וְיִגְדַּל וְיַנְשֵׂא לְמַעְלָה אֶת אֲדוֹנֵנוּ פלוני רוֹם הוֹדוֹ: מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יְחַיֵּהוּ וְיִשְׁמְרֵהוּ וּמִכָּל־צָרָה וְנָגוֹן נָזֵק יַצִּילֵהוּ. וְיַדְבֵּר עַמִּים תַּחַת רַגְלָיו וְיַפְיל שׁוֹנְאָיו לְפָנָיו וּבְכָל אֲשֶׁר־יִפְנֶה יַצְלִיחַ. מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִתֵּן בְּלִבּוֹ וּבְלֵב כָּל־יוֹעֲצָיו וְשָׂרָיו רַחֲמָנוּת לַעֲשׂוֹת טוֹבָה עִמָּנוּ וְעִם כָּל־יִשְׂרָאֵל. בְּיָמָיו וּבְיָמֵינוּ תִּוָּשַׁע יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֹּן לָבֶטַח וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל. וְכֵן יְהִי רָצוֹן. וְנֹאמַר אָמֵן:

אשרי Heil den Bewohnern Deines Tempels! sie preisen Dich ohn' Unterlaß.

Heil dem Volke, dem es so ergeht; heil dem Volke, dessen Gott der Ewige!

(Psalm 145.) Loblied Davids.

Mein Gott, o König, Dich will ich erheben, Deinen Namen ewig preisen. Täglich lobe ich Dich, rühme Deinen Namen für und für. Groß ist der Ewige und hochgerühmt, unerforschlich seine Größe. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und verkündet Deiner Allmacht Thaten. Die Pracht und Herrlichkeit Deiner Majestät, und Deine Wunder will ich besingen. Alles spricht von Ehrfurcht Deiner Allmacht, auch ich will Deine Herrlichkeit verkünden. Alles singt ein Denkmal Deiner großen Güte und rühmet Deine Allgerechtigkeit: Allgnädig, allbarmherzig ist der Ewige, langmüthig und von großer Liebe. Gütig ist der Ewige gegen Alle, und sein Erbarmen waltet über alle seine Werke. Ewiger, Dir danken alle Deine Werke, Dich lobpreisen Deine Frommen, besingen Deines Reiches Herrlichkeit, unterhalten sich von Deiner Allmacht, um kund zu thun den Menschenkindern Deine Thaten, die Pracht und Herrlichkeit Deines Reiches. Dein Reich ist das Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Der Ewige stützet alle Fallenden, und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen harren auf Dich, und Du gibst ihnen ihre Speise zur rechten Zeit. Allmilde öffnest Du Deine Hand und sättigst was da lebt mit Wohlgefallen. In allen seinen Wegen ist der Ewige gerecht, in allen seinen Thaten gütig. Der Ewige ist nahe Allen, die ihn anrufen, Allen, die ihn anrufen in Wahrheit. Er thut, was Gottesfürchtigen behagt, erhört ihr Flehen und hilft ihnen. Der Ewige behütet Alle, die ihn lieben, und rottet alle Frevler aus. Mein Mund soll Lob des Ewigen singen, alles Fleisch lobsinge seinem heiligen Namen immer und ewig. Wir preisen Jah — von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃

תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ
יאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ
וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדוֹל־
חָסֶד׃ טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ
יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה׃ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
יאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ׃ לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו
וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃ מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים
וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃ סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים
וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה
נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ
וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד
בְּכָל־מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ
בֶּאֱמֶת׃ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־
הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־
בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

Es lobe Alles den Namen des Ewigen, denn sein Name allein ist hocherhaben!

Die Gem. Seine Herrlichkeit waltet über Erd' und Himmel. Er erhöhet seines Volkes Glück; er ist der Ruhm aller seiner Frommen, der Kinder Israel, das ihm nahe Volk. Hallelujah!

Am Sabbath.

(Psalm 29.) Psalm von David. Gebet dem Ewigen, Söhne der Allmacht, gebet dem Ewigen Ehre und Sieg! Gebet dem Ewigen seines Namens Ehre, werfet euch nieder vor ihm in heiligem Schmuck! Die Stimme des Ewigen rollt über den Wassern, der Gott der Ehre fährt donnernd über gewaltigen Wassern. Die Stimme des Ewigen mit Kraft, die Stimme des Ewigen mit Pracht, die Stimme des Ewigen zersplittert Zedern, Libanons Zedern zersplittert der Ewige, läßt hüpfen sie wie muthig Kalb, Libanon und Sirion wie junges Reëm. Die Stimme des Ewigen wirft flammenden Blitz, die Stimme des Ewigen erschüttert die Wüste, die Wüste zu Kades erschüttert der Ewige. Die Stimme des Ewigen regt auf das scheue Gewild, entblättert die Wälder — aber in seinem Palaste spricht Alles: Herrlichkeit! Der Ewige saß zur Sündfluth auf dem Throne; der Ewige allein regiert immerdar die Welt. Der Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden!

An Wochentagen.

(Psalm 24.) Ein Psalm von David. Des Ewigen ist die Erd' und was sie füllet, Welt und Bewohner sind sein! er hat über Meere sie festgestellt, über Ströme sie gebaut! Wer darf den Berg des Ewigen besteigen? wer seine heilige Stätte betreten! Wer reiner Hände, lautern Herzens ist, wer Meineid nie betheuert, zum Truge nie geschworen, er wird empfangen Segen vom Ewigen, und Huld vom Gotte seines Heils. Das ist das Geschlecht, das Gott verehrt, Dein Angesicht zu schau'n sich sehnt, das ist Jakobs Geschlecht! Selah. Erhebet, ihr Thore, das Haupt, erschließet euch, ewige Pforten — es kommt der König der Ehre! Wer ist der König der Ehre? Der Ewige, gewaltig und stark, der Ewige, ein Held im Streit. Erhebet, ihre Thore, das Haupt, erschließet die ewigen Pforten — es kommt der König der Ehre! Wer ist der König der Ehre? Der Ewige Zebaoth, Er ist der König der Ehre! Selah.

Bei'm Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

ובנוחה Wenn die Lade niedergesetzt ward, sprach er: „Ruhe nunmehr, o Ewiger, unter der Menge der Tausenden Israels!" Ziehe ein, o Ewiger, in Deinen Ruhesitz, Du und die Lade Deiner Herrlichkeit. Laß Tugend Deine Priester kleiden, laß Deine Heiligen frohlocken! Um Davids, Deines Knechtes, willen verweigere nicht, was Dein Gesalbter fleht! „Eine herrliche Lehre habe ich euch gegeben; meine Thora verlasset nicht! Sie ist ein Baum des Lebens Denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne, und alle ihre Pfade Frieden." Führe uns zu Dir zurück, o Ewiger, und laß uns heimkehren; verjünge unsre Tage wie vormals!

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ׃

Die Gemeinde antwortet:

הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה
לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

כ"ש. Am Sabbath.	כ"ד. An Wochentagen.
מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי אֵלִים	לְדָוִד מִזְמוֹר לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ
הָבוּ לַיהוָה כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַיהוָה	תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי הוּא עַל־יַמִּים
כְּבוֹד שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲוּוּ לַיהוָה בְּהַדְרַת־	יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ: מִי־יַעֲלֶה
קֹדֶשׁ: קוֹל יְהוָה עַל־הַמָּיִם אֵל־	בְּהַר יְהוָה וּמִי־יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ:
הַכָּבוֹד הִרְעִים יְהוָה עַל־מַיִם רַבִּים:	נְקִי כַפַּיִם וּבַר־לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא
קוֹל־יְהוָה בַּכֹּחַ קוֹל יְהוָה בֶּהָדָר:	לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה:
קוֹל יְהוָה שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיְשַׁבֵּר יְהוָה	יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְהוָה וּצְדָקָה
אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־	מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁו
עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ בֶן־רְאֵמִים:	מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ
קוֹל־יְהוָה חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ: קוֹל	שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי
יְהוָה יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְהוָה מִדְבַּר	עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי זֶה
קָדֵשׁ: קוֹל יְהוָה יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת	מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְהוָה עִזּוּז וְגִבּוֹר
וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר	יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים
כָּבוֹד: יְהוָה לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב	רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא
יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ	מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד
יִתֵּן יְהוָה יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:	יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

Bei'm Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל: קוּמָה יְיָ
לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ: כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ
יְרַנֵּנוּ: בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ: כִּי לֶקַח
טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ: עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים
בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ
שָׁלוֹם: הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast! Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und bei'm Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Herr, öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohlthaten erzeiget in Güte, als Eigenthümer des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe — König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Todten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage Jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Todten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt!

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יַגְדֵּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

יתגדל ויתקדש שמה רבא בעלמא די־ברא כרעותה׳
וימליך מלכותה בחייכון וביומיכון ובחיי דכל־בית־
ישראל בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן׳

יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא׳

יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר
ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא׳ בריך הוא לעלא
מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמירן
בעלמא, ואמרו אמן׃

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל
לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃ מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃ וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת
מֵתִים׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אתה Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeglichen Tag. Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

Kedusche bei der lauten Wiederholung der Tefilla.

נעריצך Vorb. Wir preisen Dich und heiligen Dich nach der Weise der heiligen Seraphim, welche in Heiligkeit Deinen Namen feiern; wie es heißt durch Deinen Propheten: Und Einer rief dem Andern zu und sprach:

Gem. u. Vorb. „Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth, voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!" Vorb. Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt! — Seine Diener fragen einander: „Wo ist seiner Herrlichkeit Wohnung?" Ihnen gegenüber erwiedert's dann: „Gelobt!" Gem. u. Vorb. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!" Gem. Von seiner Stätte aus wende er sich erbarmungsvoll und begnadige das Volk, das seiner Einheit Namen täglich zweimal, Abends und Morgens, voll Liebe huldigt, rufend: „Höre Israel!" Gem. u. Vorb. „Höre Israel, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!" Gem. Einzig ist er, unser Gott, er ist unser Vater, er ist unser König, er ist unser Befreier, und er wird uns zum Zweitenmale in seiner Allbarmherzigkeit vor aller Lebenden Augen vernehmen lassen: Ich will euer Gott sein! Gem. u. Vorb. „Ich bin der Ewige, euer Gott!"

Gem. Allmächtiger, unsere Macht! Ewiger, unser Herr! wie mächtig ist Dein Name auf der ganzen Erde! Einst wird der Ewige König sein über die ganze Erde; an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name: Einiger. Vorb. Und in Deinen heiligen Worten heißt es: G. u. V. „Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht! Hallelujah!"

Vorb. Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit heiligen wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, (Sabbathtage zur Ruhe und) Feiertage zur Freude, Feste und Wonnezeiten zur Fröhlichkeit, (diesen Sabbath und) dieses Mazzothfest, den Zeitpunkt unserer Befreiung, (in Liebe) zur Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Egypten.

ומפני Aber um unserer Sünden willen sind wir aus unserem Lande vertrieben und weit entfernt von unserem eignen Boden; nun können wir nicht mehr hinaufwallen und erscheinen und uns niederwerfen vor Dir und können nicht erfüllen unsere Pflichten in jenem von Dir erkornen Tempel, in jenem großen und heiligen

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

קדושה לש"ץ בחזרת התפלה:

נַעֲרִיצְךָ וְנַקְדִּישְׁךָ כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵי קֹדֶשׁ הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר: קו"ח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: מ כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ. לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ: קו"ח בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: מ מִמְּקוֹמוֹ הוּא יָפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחוֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אומרים: קו"ח שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד: מ אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חָי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים: קו"ח אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

מ אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: מ וּכְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר: קו"ח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

מ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ומוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂש�ון. אֶת־יוֹם השבת הזה ואת יום חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זְמַן חֵרוּתֵנוּ באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲלוֹת וְלֵרָאוֹת וּלְהִשְׁתַּחֲוות לְפָנֶיךָ וְלַעֲשׂות חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל

Hause, das Deinen Namen geführt — wegen der Gewalt, die an Deinem Heiligthume verübt worden. O möge es doch Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, erbarmungsvoller König, mit Deiner Allbarmherzigkeit zurückzukehren, Dich unser und Deines heiligen Tempels zu erbarmen, ihn bald wieder zu erbauen und zu erhöhen dessen Herrlichkeit. O Vater und König, laß uns kund werden die Herrlichkeit Deiner Regierung; erscheine, und erhebe Dich vor den Augen aller Lebendigen; führe unsere Zerstreuten aus den Völkern herbei und sammle unsere Verbannten aus allen Winkeln der Erde; bring' uns dann nach Deiner Stadt Zion in Wonne und nach Jerusalem, der Wohnung Deines Heiligthums, in ewiger Freude! Dort wollen wir Dir unsere pflichtgemäßen Opfer zubereiten, die täglichen nach ihrer Ordnung und die Mussafopfer nach ihrer Vorschrift; das Mussafopfer (dieses Sabbaths und) dieses Mazzoth-Festes wollen wir in Liebe zubereiten und Dir darbringen nach dem Gebote Deines Willens, so wie Du es in Deiner Thora durch Deinen Diener Mosche aus dem Munde Deiner Herrlichkeit hast niederschreiben lassen, wie es heißt:

Am Sabbath wird hier eingeschaltet:

וביום „Am Sabbath zwei jährige Lämmer ohne Fehler, und zum Mehlopfer zwei Zehntel feinen Mehls mit Oel eingerührt, nebst dem Trankopfer dazu. Dieses ist das Ganzopfer für jeden Sabbath, außer dem täglichen Ganzopfer, nebst dessen Weinopfer."

והקרבתם Und ihr sollt dem Ewigen zu Ehren als Ganzopfer, vom Feuer zu verzehren, darbringen; zwei junge Stiere, einen Widder, sieben jährige Lämmer, die euch alle ohne Fehler sein müssen.

ומנחתם Dazu ihr Mehl- und Trankopfer, wie vorgeschrieben: drei Zehntel zu jedem Stiere, zwei Zehntel zu jedem Widder, ein Zehntel zu jedem Schafe; Wein zum Trankopfer; einen Bock zur Versöhnung und die zwei täglichen Opfer nach ihrer Vorschrift.

Am Sabbath wird hier eingeschaltet:

ישמחו Sie werden sich Deines Reiches freuen, die den Sabbath feiern und ihn ein Seelenvergnügen nennen. Ein Volk, das den Siebenten heiligt, genießt den Wonnegenuß Deiner Güte. Der Siebente gefiel Dir wohl, Du hast ihn geheiligt und nanntest ihn den anmuthigsten der Tage, zum Andenken an das Schöpfungswerk.

וְהַקְּדוֹשׁ שִׁנְקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה
בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וְתִרָחֵם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבָּנֵהוּ מְהֵרָה וְתַגְדִּיל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ
מַלְכֵּנוּ גַּלֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע
וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם
וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי אֶרֶץ וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה
וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה
לְפָנֶיךָ אֶת קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים
כְּהִלְכָתָם: וְאֶת מוּסַף יוֹם השבת הזה ואת מוּסַף יוֹם
חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה
כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל יְדֵי
מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

מָּנ שבת ווירד היער מיינגעמָלטעט:

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה
בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם
וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיֶה לָכֶם:
וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִדְבָּר שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר.
וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ. וְשָׂעִיר
לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

מָּנ שבת ווירד היער ישמחו מיינגעמָלטעט.

יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי
שְׁבִיעִי. כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ וּבַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ
וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, erbarmungsvoller König, erbarme Dich über uns. Gütiger, allgütiger Gott, laß Dich von uns erflehen, kehre zurück zu uns mit Deiner grenzenlosen Barmherzigkeit, um der Erzväter willen, die Deinen Willen geübt. Erbaue Deinen Tempel wieder wie vormals und gründe Dein Heiligthum auf seiner Stätte, laß uns dessen Bau anschauen und erfreue uns mit seiner Vollführung; führe die Priester wieder zu ihrem Dienste, die Leviten zu ihren Gesängen und Psalmen, und Israel nach seiner Heimath zurück. Daselbst wollen wir hinaufwallen und erscheinen und uns niederwerfen vor Dir an unserm dreimaligen Feste, nach Vorschrift Deiner Thora: „Dreimal im Jahre soll alles Männliche bei dir vor dem Ewigen, deinem Gotte, erscheinen, an dem Orte, den er erwählen wird, am Feste der ungesäuerten Brode, am Wochenfeste und am Laubhüttenfeste. Man soll aber nicht leer vor dem Ewigen erscheinen. Jeder nach seiner Gabe, je nach dem Segen, den der Ewige, dein Gott, dir geschenkt."

והשיאנו Laß uns empfangen, Ewiger, unser Gott, den Segen Deiner Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, wie Du wohlwollend uns zu segnen verheißen hast. (Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Antheil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch Deine Hilfe; läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und laß uns, Ewiger, unser Gott, (in Liebe und Wohlgefallen,) in Freude und Wonne (Deinen heiligen Sabbath und) Deine heiligen Feste genießen, damit in Dir sich freue Israel, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath,) Israel und die Festes-Zeiten.

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמֵטִיב הֲדָרֵשׁ לָנוּ שׁוּבָה אֵלֵינוּ בַּרַחֲמוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלָּל אָבוֹת שֶׁעָשׂוּ רְצוֹנֶךָ בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְּחִלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל־מְכוֹנוֹ וְהַרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוֹ וְשַׂמְּחֵנוּ בְּתִקּוּנוֹ וְהָשֵׁב כֹּהֲנִים לַעֲבוֹדָתָם וּלְוִיִּם לְשִׁירָם לְזִמְרָם וְהָשֵׁב יִשְׂרָאֵל לִנְוֵיהֶם וְשָׁם נַעֲלֶה וְנֵרָאֶה וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ בְּשָׁלֹשׁ פַּעֲמֵי רְגָלֵינוּ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פְּנֵי יְהוָה רֵיקָם: אִישׁ כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בְּרֵכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לכבן אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

Bei'm Wiederholen des מוסף wird, wenn die כהנים zum דוכן gehen, ſtatt ותחזינה, das nebenſtehende ותערב von Gemeinde und Vorbeter geſagt:

ותחזינה Mögen unſere Augen ſehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrſt! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der ſeine Majeſtät einſt wieder in Zion thronen läßt!

ותערב Nehme unſer Flehen wohlgefällig auf, wie ehedem die Ganz- und Brandopfer! O Allerbarmer, in Deiner großen Barmherzigkeit ſtelle Deine Wohnung in Zion, den Opferdienſt in Jeruſalem wieder her! Laß unſere Augen es ſehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrſt, und in Ehrfurcht werden wir dort Dir wieder dienen, wie in den Tagen der Vorzeit, wie in den frühern Jahren. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, dem allein wir in Ehrfurcht dienen!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unſer und unſerer Väter Gott biſt in Ewigkeit. Du biſt der Hort unſeres Lebens, der Schild unſeres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreiſen Dich für unſer Leben, das in Deine Hand gelegt, für unſere Seelen, die Dir anvertrauet ſind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unausſprechlichen Wohlthaten, die Du uns zu jeder Zeit — Abends, Morgens und Mittags — erweiſeſt. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du der Ewige, unſer und unſerer Väter Gott biſt, unſer Schöpfer, Schöpfer von Anbeginn. Benedeiung und Dank Deinem großen und heiligen Namen, der Du uns am Leben und aufrecht erhalten! So laß' uns ferner leben und erhalte uns, ſammle unſere Vertriebenen zu den Vorhöfen Deines Heiligthums, Deine Geſetze zu befolgen, nach Deinem Willen zu handeln und Dir mit ganzem Herzen zu dienen, da wir Dir dankbar ſind. Gelobt ſei Gott, dem allein der Dank gebühret. —

ועל Für dies Alles ſei Dein Name, unſer König, gelobt und hochgeprieſen unaufhörlich und immerdar!

וכל Und Alles, was lebt, ſoll Dir danken und Deinen Namen preiſen; Allmächtiger, unſer Heil und unſere Hilfe biſt Du. Selah! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, Allgütiger iſt Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

Ertheilen die כהנים den Segen ſo ſpricht der Vorbeter ſtatt dieſes אלהינו ואלהי אבותינו das auf Seite 215 ſtehende אלהינו ואלהי אבותינו u. ſ. w.

אלהינו Unſer Gott und Gott unſerer Väter, ſegne uns mit dem dreifachen Segen, welcher in der durch Deinen Diener Moſche geſchriebenen Lehre enthalten iſt, und welcher geſprochen wurde durch Aharon und ſeine Söhne, die Prieſter, Dein heiliges Volk — wie es heißt: „Er ſegne dich, der Ewige, und behüte dich! Er laſſe leuchten, der Ewige, ſein Antlitz dir und ſei dir gnädig! Er erhebe, der Ewige, ſein Antlitz dir und gebe dir Frieden!"

Bei'm Wiederholen des מוסף wird, wenn die כהנים zum דוכן gehen, statt ותחזינה, das nebenstehende ותערב von Gemeinde und Vorbeter gesagt:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

וְתַעֲרַב עָלֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ כְּעוֹלָה וּכְקָרְבָּן אָנָּא רַחוּם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים הָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה לִירוּשָׁלָם. וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

סה"ץ מסייס בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְךָ בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

Ertheilen die כהנים den Segen so spricht der Vorbeter statt dieses אלהינו ואלהי אבותינו das auf Seite 214 stehende אלהינו ואלהי אבותינו u. s. w.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שים Verleihe Frieden, Glück und Segen, Gunst, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, Alle wie Einen, im Lichte Deines Antlitzes;

Der Priestersegen.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, segne uns mit dem dreifachen Segen, welcher in der durch Deinen Diener Mosche geschriebenen Lehre enthalten ist, und welcher gesprochen wurde durch Aharon und seine Söhne, die **Priester**, Dein heiliges Volk, wie es heißt:

Die Priester sprechen:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du uns mit der Heiligkeit Aharons geheiligt und uns befohlen hast, Dein Volk Israel liebevoll zu segnen!

Die Priester:	Die Gemeinde:
Er segne dich	Es segne dich von Zion aus der Herr, der Himmel schuf und Erde!
Der Ewige	Ewiger, unser Herr, wie mächtig ist Dein Name auf der ganzen Erde!
Und behüte dich!	Behüte mich, Herr! denn Dir habe ich mich anvertraut!
Er lasse leuchten	Gott sei uns gnädig, geb' uns seinen Segen und lasse uns sein Antlitz leuchten! Selah.
Der Ewige	Der Ewige, der Ewige, Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und voller Huld und Treue.
Sein Antlitz	O wende Dich zu mir, sei mir gnädig, denn einsam und bedrängt bin ich.

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי

סדר דוכן.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת
בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי
אַהֲרֹן וּבָנָיו סת"ץ נקול כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר:

והכהנים מנהנים.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בִּקְדֻשָּׁתוֹ שֶׁל־אַהֲרֹן, וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

סת"ץ מקרא. הקהל לומר.

יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

יְיָ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ:

וְיִשְׁמְרֶךָ שָׁמְרֵנִי אֵל כִּי חָסִיתִי בָךְ: כהכהנים מנגני וישמרך לומרי זה.

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי שֶׁלְּךָ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלְּךָ חֲלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה
הוּא יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיִּהְיוּ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל
כָּל יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל אֲחֵרִים וּבֵין
שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלַי אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִּי וּבָהֶם
בַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כְּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה
מֵחָלְיוֹ וּכְמַרְיָם הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל יְדֵי
מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרֵחוֹ עַל יְדֵי אֱלִישָׁע. וּבְשֵׁם שֶׁהֲפַכְתָּ אֶת קְלָלַת בִּלְעָם
הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵּנִי וְתִרְצֵנִי: אָמֵן.

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה:

יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת:

פָּנֵה אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי יָחִיד וָעָנִי אָנִי:

denn im Lichte Deines Antlitzes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil und Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel segnet mit Frieden!

Der Priestersegen.

Dir Zu Dir, Ewiger, erheb' ich meine Seele!

Und sei dir gnädig! Wie Knechte schauen auf die Hand ihres Herrn, wie eine Magd auf die Hand ihrer Gebieterin, so schauen unsere Augen hin zu unserm Gotte, bis er uns gnädig ist.

Er erhebe Er empfange Segen vom Ewigen, gerechten Lohn vom Gotte seines Heils, und finde Gunst und Wohlwollen in den Augen Gottes und der Menschen.

Der Ewige Ewiger, sei uns gnädig! wir harren Dein; mit jedem Morgen leiste uns neuen Beistand, Hilfe uns, in Zeiten der Noth!

Sein Antlitz Verbirg nicht Dein Antlitz vor mir, am Tage meiner Angst neige Dein Ohr mir zu, am Tage, da ich Dich rufe, eile, erhöre mich!

Dir Zu Dir erheb' ich meine Augen, der Du im Himmel thronest!

Und gebe Sie sollen meinen Namen über die Kinder Israels aussprechen, und ich werde sie segnen.

Dir Dir, Ewiger! gehört die Größe und die Macht und der Ruhm und der Sieg und die Majestät, ja Alles im Himmel und auf Erden! Dein, Ewiger, ist das Reich, und Du bist das Haupt über Alles!

Frieden! Friede! Friede dem Fernen und dem Nahen, spricht der Ewige; ich habe ihm ausgeholfen!

בְּאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד
וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

סדר דוכן.

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ יְיָ נַפְשִׁי אֶשָּׂא:

יָחֻנֵּנוּ הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל־יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי
שִׁפְחָה אֶל־יַד גְּבִרְתָּהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל־יְיָ
אֱלֹהֵינוּ עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ: רב"ש"ע.

יְשָׂא יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ:
וּמְצָא־חֵן וְשֵׂכֶל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:

יְיָ חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה זְרוֹעָם לַבְּקָרִים אַף־
יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה:

פָּנָיו אַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה־
אֵלַי אָזְנֶךָ בְּיוֹם אֶקְרָא מַהֵר עֲנֵנִי:

אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת־עֵינַי הַיּוֹשְׁבִי בַּשָּׁמָיִם:

וְיָשֻׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם:

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח
וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה
וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ:

שָׁלוֹם שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו:

אלהי Mein Gott, bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen vor Betrüglichreden! Laß meine Seele gegen meine Läfterer gelaffen und gegen Jeden geduldig fein, wie Staub der Erde! Erfchließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerftöre die Pläne aller derer, die Böfes wider mich finnen und vereitle ihre Gedanken! Thue es um Deines Namens willen, thue es um Deiner Rechten, thue es um Deiner Heiligkeit, thue es um Deiner Lehre willen! Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beiftehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöfer! — Der da Frieden ftiftet in feinen Höhen, er ftifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel! Darauf fprechet Amen:

Möge es Dein Wille fein, o Ewiger, unfer Gott und Gott unferer Väter, den heiligen Tempel bald, in unferen Tagen, wieder zu erbauen, daß Jeder feinen Antheil an Deinem Gefetze nehme!

סדר דוכן.

וְתַעֲשֶׂה עִמִּי נִפְלָאוֹת וְנִסִּים וּלְטוֹבָה אוֹת, וְתַצִּילֵנִי בִּדְרָכֶיךָ, וְתֵן בְּלִבִּי בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ וְסוֹדוֹתֶיהָ. וְתַצִּילֵנִי מִשְּׁגִיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְתַאֲרִיךְ יָמַי

(וימי אשתי, ובָנַי, וּפְנוֹתַי) (וימי אָבִי וְאִמִּי)

בְּטוֹב וּבְנָעִימוֹת בְּרֹב עֹז וְשָׁלוֹם. אָמֵן סֶלָה:

ויכוין לסיים עם הכהנים כדי שיענו הקהל אָמֵן:

נאָכדעם דיא פריעזטער דען זעגען בעשרייבט, שפריכט דיא געמיינדע:

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה. אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

והכהנים מחזירים פניהם כלפי הכיכל ואומרים:

רִבּוֹן הָעוֹלָמִים, עָשִׂינוּ מַה שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֶת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ: ויען שִׂים שָׁלוֹם וכו׳.

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה. מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Der Vorbeter wiederholt die Tefilla nebst Kedusch und spricht dann das ganze Kaddisch. Hierauf אין כאלהינו u. s. w.

סדר דוכן.

נשערי ניון כתוב שלש ימים מכל שלום הכהנים לך ימים זה:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן קְדֻשַּׁת חַסְדֶּיךָ וְגֹדֶל רַחֲמֶיךָ הַפְּשׁוּטִים וּלְמַעַן טָהֳרַת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא בֶּן־עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת הַיּוֹצֵא מִפְּסוּקִים שֶׁל־בִּרְכַּת כֹּהֲנִים הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו עַם קְדֻשֶּׁךָ שֶׁתִּהְיֶה קָרוֹב לִי בְּקָרְאִי לְךָ וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי וְאַנְקָתִי תָּמִיד בְּשֵׁם שֶׁשָּׁמַעְתָּ אֲנָקַת יַעֲקֹב תְּמִימֶךָ הַנִּקְרָא אִישׁ תָּם. וְתִתֶּן־לִי וּלְכָל־נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מְזוֹנֹתֵינוּ וּפַרְנָסָתֵנוּ בְּרֶוַח וְלֹא בְּצִמְצוּם בְּהַתֵּר וְלֹא בְּאִסּוּר בְּנַחַת וְלֹא בְּצַעַר מִתַּחַת יָדְךָ הָרְחָבָה בְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ פַּסַּת לֶחֶם לְאֵכֶל וּבֶגֶד לִלְבּוֹשׁ לְיַעֲקֹב אָבִינוּ הַנִּקְרָא אִישׁ תָּם. וְתִתְנֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ. וְיִהְיוּ דְבָרַי נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ. בְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ אֶת־יוֹסֵף צַדִּיקֶךָ בְּשָׁעָה שֶׁהִלְבִּישׁוּ אָבִיו כְּתֹנֶת פַּסִּים לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו

הַצִּפֳּרִן· כְּדֵי שֶׁתֵּהָא נָאָה: יֵין קַפְרִיסִין שֶׁשּׁוֹרִין בּוֹ אֶת הַצִּפֳּרִן· כְּדֵי שֶׁתֵּהָא עַזָּה: וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בָּעֲזָרָה מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

מסכת סוף מס' תמיד, וסופרים פי"ח.

הַשִּׁיר שֶׁהַלְוִיִּם הָיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִים, לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: (כ"ד)

בַּשֵּׁנִי הָיוּ אוֹמְרִים,

גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: (מ"ח)

בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים,

אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: (פ"ב)

בָּרְבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים, אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: (צ"ד)

בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים, הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: (פ"א)

בַּשִּׁשִּׁי הָיוּ אוֹמְרִים, יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: (צ"ג)

בַּשַּׁבָּת הָיוּ אוֹמְרִים, מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: (צ"ב)

מִזְמוֹר שִׁיר לֶעָתִיד לָבֹא. לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעֹלָמִים:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם· שֶׁנֶּאֱמַר וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל תִּקְרָא בָּנַיִךְ אֶלָּא בּוֹנַיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: קריש יתום.

אֵין כֵּאלֹהֵינוּ · אֵין כַּאדוֹנֵינוּ · אֵין כְּמַלְכֵּנוּ ·
אֵין כְּמוֹשִׁיעֵנוּ : מִי כֵאלֹהֵינוּ · מִי כַאדוֹנֵינוּ · מִי
כְמַלְכֵּנוּ · מִי כְמוֹשִׁיעֵנוּ : נוֹדֶה לֵאלֹהֵינוּ · נוֹדֶה
לַאדוֹנֵינוּ · נוֹדֶה לְמַלְכֵּנוּ · נוֹדֶה לְמוֹשִׁיעֵנוּ :
בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ · בָּרוּךְ אֲדוֹנֵינוּ · בָּרוּךְ מַלְכֵּנוּ ·
בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ : אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ · אַתָּה
הוּא אֲדוֹנֵינוּ · אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ · אַתָּה
הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ : אַתָּה הוּא שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ
לְפָנֶיךָ אֶת קְטֹרֶת הַסַּמִּים :

פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת הַצְּרִי וְהַצִּפֹּרֶן וְהַחֶלְבְּנָה
וְהַלְּבוֹנָה · מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה : מֹר
וּקְצִיעָה שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם מִשְׁקַל שִׁשָּׁה
עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה · הַקֹּשְׁטְ שְׁנֵים עָשָׂר ·
וְקִלּוּפָה שְׁלֹשָׁה · וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה · בְּרִית
כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין · יַיִן קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא
וְקַבִּין תְּלָתָא · וְאִם אֵין לוֹ יַיִן קַפְרִיסִין מֵבִיא חֲמַר
חִוָּרִין עַתִּיק : מְלַח סְדוֹמִית רֻבַּע (הַקַּב) · מַעֲלֶה
עָשָׁן כָּל שֶׁהוּא : רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת הַיַּרְדֵּן
כָּל שֶׁהוּא וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ · אִם חִסַּר
אַחַת מִכָּל סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה : רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן
גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר · הַצָּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף הַנּוֹטֵף
מֵעֲצֵי הַקְּטָף : בְּרִית כַּרְשִׁינָה שֶׁשָּׁפִין בָּהּ אֶת

תפלת מנחה של פסח

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃

תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בְּכָל יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃ דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל חָסֶד׃ טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ יְיָ כָּל מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה׃ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ׃ לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃ מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל דּוֹר וָדֹר׃ סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ אֶת יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת׃ רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת כָּל אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבֵי פֶּשַׁע בְּיַעֲקֹב נְאֻם יְיָ׃ וַאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יְיָ רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרַי אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי בְּפִיךָ לֹא יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יְיָ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃ וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל׃ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃ וּמַקְבִּלִין דֵּן מִן־דֵּן וְאָמְרִין קַדִּישׁ בִּשְׁמֵי מְרוֹמָא עִלָּאָה בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ קַדִּישׁ עַל־אַרְעָא עוֹבַד גְּבוּרְתֵּהּ קַדִּישׁ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃ יְיָ צְבָאוֹת מַלְיָא כָל־אַרְעָא זִיו יְקָרֵהּ׃ וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃ וּנְטָלַתְנִי רוּחָא וְשָׁמְעֵת בַּתְרַי קָל זְיָע שַׁגִּיא דִּי מְשַׁבְּחִין וְאָמְרִין בְּרִיךְ

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל, לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר
בְּרֵאשִׁית, שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת, וְלֹא שָׂמָנוּ
כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה, שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ
כְּכָל־הֲמוֹנָם. וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי
מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא
נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ, וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל,
וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ, אֵין עוֹד.
אֱמֶת מַלְכֵּנוּ, אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ
הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת, אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת
עֻזֶּךָ, לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת
יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר
יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ. לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ.
יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ
תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ.
וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יָקָר יִתֵּנוּ. וְיַקַּבְּלוּ כֻּלָּם אֶת־עֹל
מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם, מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי
הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא, וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד.
כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ, יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

בשביעי של פסח שיר של יום לומרי מזמור קי"ד בצאת ישראל ממצרים וכו'.
ובשמיני שחל שיר של יום לומרים מזמור ס"ו, למנצח שיר מזמור הריעו וכו'.

קריאת התורה בשבת.

Am Sabbath hebt man die Thora aus und liest 3 Aufzurufenden aus folgendem Abschnitte vor:

וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי
יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר אֶל־אַהֲרֹן קַח־לְךָ עֵגֶל בֶּן־בָּקָר לְחַטָּאת וְאַיִל
לְעֹלָה תְּמִימִם וְהַקְרֵב לִפְנֵי יְהוָה: וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר
לֵאמֹר קְחוּ שְׂעִיר־עִזִּים לְחַטָּאת וְעֵגֶל וָכֶבֶשׂ בְּנֵי־שָׁנָה
תְּמִימִם לְעֹלָה: וְשׁוֹר וָאַיִל לִשְׁלָמִים לִזְבֹּחַ לִפְנֵי יְהוָה
וּמִנְחָה בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן כִּי הַיּוֹם יְהוָה נִרְאָה אֲלֵיכֶם: וַיִּקְחוּ
אֵת אֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה אֶל־פְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּקְרְבוּ כָּל־הָעֵדָה
וַיַּעַמְדוּ לִפְנֵי יְהוָה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה
יְהוָה תַּעֲשׂוּ וְיֵרָא אֲלֵיכֶם כְּבוֹד יְהוָה: ליו. וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־
אַהֲרֹן קְרַב אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וַעֲשֵׂה אֶת־חַטָּאתְךָ וְאֶת־עֹלָתֶךָ
וְכַפֵּר בַּעַדְךָ וּבְעַד הָעָם וַעֲשֵׂה אֶת־קָרְבַּן הָעָם וְכַפֵּר
בַּעֲדָם כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה: וַיִּקְרַב אַהֲרֹן אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וַיִּשְׁחַט
אֶת־עֵגֶל הַחַטָּאת אֲשֶׁר־לוֹ: וַיַּקְרִבוּ בְּנֵי אַהֲרֹן אֶת־הַדָּם
אֵלָיו וַיִּטְבֹּל אֶצְבָּעוֹ בַּדָּם וַיִּתֵּן עַל־קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־
הַדָּם יָצַק אֶל־יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ: וְאֶת־הַחֵלֶב וְאֶת־הַכְּלָיֹת וְאֶת־
הַיֹּתֶרֶת מִן־הַכָּבֵד מִן־הַחַטָּאת הִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה כַּאֲשֶׁר
צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וְאֶת־הַבָּשָׂר וְאֶת־הָעוֹר שָׂרַף
בָּאֵשׁ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה: וַיִּשְׁחַט אֶת־הָעֹלָה וַיִּמְצְאוּ בְּנֵי
אַהֲרֹן אֵלָיו אֶת־הַדָּם וַיִּזְרְקֵהוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְאֶת־
הָעֹלָה הִמְצִיאוּ אֵלָיו לִנְתָחֶיהָ וְאֶת־הָרֹאשׁ וַיַּקְטֵר עַל־
הַמִּזְבֵּחַ: וַיִּרְחַץ אֶת־הַקֶּרֶב וְאֶת־הַכְּרָעַיִם וַיַּקְטֵר עַל־

יְקָרָא דַיְיָ מֵאֲתַר בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ: יְיָ יִמְלֹךְ לְעָלָם וָעֶד:
יְיָ מַלְכוּתֵהּ (קאם) לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל אֲבָתֵינוּ שַׁמְרֵהּ־זֹאת לְעוֹלָם לְיֵצֶר מַחְשְׁבוֹת
לְבַב עַמֶּךָ וְהָכֵן לְבָבָם אֵלֶיךָ: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא
יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: כִּי־אַתָּה
אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ: צִדְקָתְךָ צֶדֶק
לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם
אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם: בָּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם יוֹם
יַעֲמָס־לָנוּ הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־
לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ:
יְיָ הוֹשִׁיעָה · הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: בָּרוּךְ הוּא אֱלֹהֵינוּ
שֶׁבָּרָאָנוּ לִכְבוֹדוֹ וְהִבְדִּילָנוּ מִן־הַתּוֹעִים וְנָתַן לָנוּ תּוֹרַת
אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ · הוּא יִפְתַּח לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתוֹ
וְיָשֵׂם בְּלִבֵּנוּ אַהֲבָתוֹ וְיִרְאָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וּלְעָבְדוֹ
בְּלֵבָב שָׁלֵם לְמַעַן לֹא נִיגַע לָרִיק וְלֹא נֵלֵד לַבֶּהָלָה: יְהִי
רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁנִּשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְנִזְכֶּה וְנִחְיֶה וְנִרְאֶה וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה
לִשְׁנֵי יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ
כָּבוֹד וְלֹא יִדֹּם · יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ: בָּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר
יִבְטַח בַּיְיָ וְהָיָה יְיָ מִבְטַחוֹ: בִּטְחוּ בַיְיָ עַדֵי־עַד כִּי בְיָהּ יְיָ
צוּר עוֹלָמִים: וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא־עָזַבְתָּ
דֹרְשֶׁיךָ יְיָ: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר: ח"ק.

Am Sabbath.

וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה. בָּרוּךְ לְעוֹלָם אֱלֹהֵינוּ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃ לְדוֹר וָדוֹר אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

קדושה לפ"ץ נשמרת התפלה.

נְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַרוּ "קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃ וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. קי"ת בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃ וְנֶאֱמַר "לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ. קי"ת בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃ "לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ומועדים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן אֶת־יוֹם השב' הזה ואת יום חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה זְמַן חֵרוּתֵנוּ באהבה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃

הָעֹלָה הַמּוּכָנָה: וַיַּקְרֵב אֶת קָרְבַּן הָעָם וַיִּקַּח אֶת־שְׂעִיר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לָעָם וַיִּשְׁחָטֵהוּ וַיְחַטְּאֵהוּ כָּרִאשׁוֹן: וַיַּקְרֵב אֶת־הָעֹלָה וַיַּעֲשֶׂהָ כַּמִּשְׁפָּט:

In einem Schaltjahre wird statt des vorigen Abschnittes der folgende vorgelesen:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־כָּל־עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֶת־שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמֹרוּ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: אַל־תִּפְנוּ אֶל־הָאֱלִילִם וֵאלֹהֵי מַסֵּכָה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וְכִי תִזְבְּחוּ זֶבַח שְׁלָמִים לַיהוָה לִרְצֹנְכֶם תִּזְבָּחֻהוּ: בְּיוֹם זִבְחֲכֶם יֵאָכֵל וּמִמָּחֳרָת וְהַנּוֹתָר עַד־יוֹם הַשְּׁלִישִׁי בָּאֵשׁ יִשָּׂרֵף: וְאִם הֵאָכֹל יֵאָכֵל בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי פִּגּוּל הוּא לֹא יֵרָצֶה: וְאֹכְלָיו עֲוֹנוֹ יִשָּׂא כִּי־אֶת־קֹדֶשׁ יְהוָה חִלֵּל וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעַמֶּיהָ: וּבְקֻצְרְכֶם אֶת־קְצִיר אַרְצְכֶם לֹא תְכַלֶּה פְּאַת שָׂדְךָ לְקֻצֵּר וְלֶקֶט קְצִירְךָ לֹא תְלַקֵּט: וְכַרְמְךָ לֹא תְעוֹלֵל וּפֶרֶט כַּרְמְךָ לֹא תְלַקֵּט לֶעָנִי וְלַגֵּר תַּעֲזֹב אֹתָם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: ישרא. לֹא תִגְנֹבוּ וְלֹא־תְכַחֲשׁוּ וְלֹא־תְשַׁקְּרוּ אִישׁ בַּעֲמִיתוֹ: וְלֹא־תִשָּׁבְעוּ בִשְׁמִי לַשָּׁקֶר וְחִלַּלְתָּ אֶת־שֵׁם אֱלֹהֶיךָ אֲנִי יְהוָה: לֹא־תַעֲשֹׁק אֶת־רֵעֲךָ וְלֹא תִגְזֹל לֹא־תָלִין פְּעֻלַּת שָׂכִיר אִתְּךָ עַד־בֹּקֶר: לֹא־תְקַלֵּל חֵרֵשׁ וְלִפְנֵי עִוֵּר לֹא תִתֵּן מִכְשֹׁל וְיָרֵאתָ מֵאֱלֹהֶיךָ אֲנִי יְהוָה:

Nach dem Einheben der Thora spricht der Vorbeter das halbe Kaddisch und man betet die Tefillah.

וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:
וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

ש״ץ אָבוֹת יְבָרְכֵנוּ בְּבִרְכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

An Wochentagen.

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

Am Sabbath.

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם. כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Der Vorbeter wiederholt die Tefilla nebst Kedusch a und spricht dann das ganze Kadisch. Hierauf עלינו.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה
וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ.
וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ.
וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵיטָה וּלְטוֹבָה
וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת
הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בּוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לזכת אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ
וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי
קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.
וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה
לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ
הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ

Der Vorbeter ruft:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde:

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Während dessen betet die Gemeinde leise:

Gepriesen und gerühmt, verherrlicht, hochgelobt und erhaben ist der Name des Königs aller Könige, des Heiligen, gelobt sei er! Er ist der Erste und er ist der Letzte, und außer ihm gibt es keinen Gott. Macht ihm Bahn, ihm, der in den Wolken fährt, sein Name ist Jah, frohlocket vor ihm! Erhaben ist sein Name über alles Lob und allen Preis. Gepriesen sei der Name seiner verherrlichten Majestät in Ewigkeit! Hochgepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit!

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, auf dessen Geheiß die Abende dämmern! In Weisheit erschließt er die Himmelspforten und mit Einsicht wechselt er die Stunden und wandelt die Zeiten; er ordnet die Sterne in Abtheilungen am Firmament nach seinem Willen; er ist Schöpfer von Tag und Nacht, rollt hinweg das Licht vor der Finsterniß und die Finsterniß vor dem Licht; so führt er hinweg den Tag und führt herbei die Nacht, und scheidet zwischen Tag und Nacht — Ewiger Zebaoth ist sein Name! Er, der Allmächtige, der ewig lebt und währt, walte über uns in Ewigkeit.

ויושע Der Ewige rettete den heiligen Weinstock, den er zu seinem Ruhme erzogen. Er, der Furchtbare in seinen Thaten, sah die Qual und den Druck seiner Erkornen, da zeigte er sich groß, wunderbar und schuf ihnen Licht im Finstern. Ihm, dem Allmächtigen, meinem Schöpfer, stimmten sie Lieder an in der Nacht. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt.

אהבת Unendliche Liebe hast Du dem Hause Israels, Deinem Volke, erwiesen; Lehre und Gebote, Gesetze und Rechte hast Du uns gelehrt. Darum, Ewiger, unser Gott, wenn wir uns niederlegen und wenn wir aufstehen, sprechen wir von Deinen Gesetzen, und freuen uns der Worte Deiner Lehre und Deiner Gebote immerdar: denn sie sind unser Leben und die Dauer unserer Tage; in ihnen wollen wir forschen Tag und Nacht. Mögest Du Deine Liebe uns nicht entziehen in Ewigkeit!

עזי Mein Retter hüpfte über Berge, als er des Bundes mit meinen Vätern gedacht und ihrer Treue! Ueber Hügel sprang er, der heilige Weltenschöpfer, und begründete das Wohl seiner Liebeskranken (Israel).

דער סֵדֶר מעריב רופט: וואָהרענד דעמען בעטעט דיא גמאייכדע זייט:

פ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ׃ קו״ח
בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב
עֲרָבִים, בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ
שְׁעָרִים, וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה
עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת הַזְּמַנִּים,
וּמְסַדֵּר אֶת הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ, בּוֹרֵא
יוֹם וָלָיְלָה, גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר· וּמַעֲבִיר
יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה, יְיָ צְבָאוֹת
שְׁמוֹ· אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד׃

פ׳ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר
וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מַלְכֵּנוּ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו
אֵין אֱלֹהִים סְלַח לָרַכֵּב בָּעֲרָבוֹת בָּיָהּ
שְׁמוֹ וְעָלְזוּ לְפָנָיו. וְשְׁמוֹ מְרוֹמָם
עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה׃
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם׃

ע״פ א״ב.
וַיְשַׁע אוֹמֵן אֶשְׁכְּלוֹת קֹדֶשׁ פֶּרַח תְּהִלָּה·
וַיִּרָא בְּעָנְיוֹ וְקוֹשִׁי נוֹרָא עֲלִילָה· אָז גְּדָלָתוֹ
הִפְלִיא וְהֵאִיר אֲפֵלָה· אֱלוֹהַּ עָשָׂי נוֹתֵן זְמִרוֹת
בַּלָּיְלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים׃

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהַבְתָּ, תּוֹרָה וּמִצְוֹת
חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ, עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ
וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ, וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ
לְעוֹלָם וָעֶד, כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם
וָלָיְלָה· וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים׃
עֻזִּי הָרִים דִּלֵּג כְּזַכַּר בְּרִית אֲבוֹת וָחֶסֶד·
וּגְבָעוֹת קִפֵּץ טָהוֹר כַּל יִסַּד· זֶרַע אַהֲבַת חוֹלַת

Ewig liebe ich dich — so sprach er — darum strömt meine Güte dir zu. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel liebt!

(V. Mos, 6, 4.)

Höre, Israel, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!

Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät immer und ewig!

Du sollst den Ewigen, deinen Gott, lieben von ganzem Herzen, von ganzer Seele und von ganzem Vermögen! Die Worte, die ich dir jetzt befehle, sollen dir stets im Herzen bleiben; du sollst sie deinen Kindern einschärfen und davon reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; binde sie zum Zeichen an deine Hand, trage sie als Stirnband zwischen deinen Augen und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

(V. Mos. 11, 13.) Werdet ihr also meinen Geboten gehorchen, die ich euch jetzt gebe, dem Ewigen, euern Gott, von euerm ganzen Herzen und von eurer ganzen Seele zu lieben und ihm zu dienen, so will ich euerm Lande Regen geben zur rechten Zeit, Frühregen und Spätregen, damit du dein Getreide, deinen Most und dein Oel einsammelst, und will für dein Vieh Gras wachsen lassen auf deinem Felde, daß du zu essen habest im Ueberflusse. Hütet euch aber, daß euer Herz nicht bethört werde, daß ihr etwa abfallet und andern Göttern dienet und sie anbetet! Der Zorn des Ewigen würde über euch entbrennen, er würde den Himmel verschließen, daß kein Regen sei, die Erde würde ihr Gewächs nicht hervorbringen, und ihr würdet gar bald zu Grunde gehen, fern von dem vortrefflichen Lande, das euch der Ewige geben will. Nehmet diese meine Worte euch zu Herzen und zu Gemüthe, bindet sie zum Zeichen an euere Hand und traget sie als Stirnband zwischen euern Augen; lehret sie eure Söhne, davon zu reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; schreibe sie auf die

שֶׁמַע לְהַוְסִיד · וְאַהֲבַת עוֹלָם אֲהַבְתִּיךְ עַל כֵּן
מְשַׁכְתִּיךְ חָסֶד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

דברים ו׳ ד׳.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה · אֶחָד:
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־
מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־
לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת
עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

דברים י״א י״ג.

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה
אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־
לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה
לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה
מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי
אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־
יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־
בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ

Pfosten deines Hauses und an deine Thore! damit ihr und eure Kinder auf dem Erdreiche, welches der Ewige euern Vätern zugeschworen, ihnen zu geben, lange Jahre bleiben möget, solange der Himmel über der Erde sein wird.

(IV. Mos. 15, 37.) Der Ewige sprach zu Mosche wie folgt: Rede zu den Kindern Israels und sage ihnen, sie sollen, bei allen ihren Nachkommen, an die Ecken ihrer Kleider Schaufäden machen und an diese Eckenschaufäden eine Schnur aus dunkelblauer Wolle befestigen. Diese sollen euch zu Schaufäden dienen, daß ihr sie sehet und euch aller Gebote des Ewigen erinnert und sie befolget, nicht aber euerm Herzen und euern Augen nachwandelt, die euch auf Abwege führen. Damit ihr euch all meiner Gebote erinnert und sie befolget, und ihr heilig seiet euerm Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der ich euch aus dem Lande Egypten herausgeführt, um euer Gott zu sein. Ich, der Ewige, euer Gott!

אמת Wahr ist dies Alles und bewährt, und feststehend für uns! Er, der Ewige ist unser Gott, und Keiner außer ihm, und wir sind Israel, sein Volk. Er ist es, der uns aus der Hand so mancher Regenten befreit hat; Er, unser König, der uns der Gewalt aller Tyrannen entrissen; Er, der Allmächtige, der unsere Quäler bestraft und all' unseren Seelenfeinden Vergeltung erwiedert; Er, der unerforschlich große Dinge vollführt und unzählige Wunderthaten; Er ist es, der unsere Seele am Leben erhält und unseren Fuß nicht wanken läßt; Er, der uns die Höhe unserer Feinde hat besteigen lassen und der unser Glückshorn hoch erhoben über Alle, die uns gehaßt; der für uns Wunder und Rache geübt an Pharao, Zeichen und Wunderdinge im Lande der Söhne Chams; der in seinem Grimme alle Erstgebornen Egyptens schlug und aus ihrer Mitte sein Volk Israel herausführte zu ewiger Freiheit; der seine Söhne mitten durch das Schilfmeer führte, und ihre Verfolger und Feinde in den Abgrund versenkte. — Als seine Kinder diese seine Allgewalt sahen, da brachen sie in Lieder und Lobgesänge aus und huldigten seiner Herrschaft mit freudigem Willen. — Mosche und die Kinder Israels stimmten Dir ein Loblied an.

וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל
הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם
כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

ויקהל ל״ה, ל״ה וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: רְאֵה קָרָאתִי בְשֵׁם
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם
וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם
זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי
וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: ים לכוף אלפיכם למת, לכן יתן לוח מעט שלמיכולע פא׳.

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין
זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים מַלְכֵּנוּ
הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ הָעֹשֶׂה גְדֹלוֹת עַד אֵין
חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר, הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן
לַמּוֹט רַגְלֵנוּ, הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל בָּמֹת אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל כָּל
שׂנְאֵינוּ, הָעֹשֶׂה לָנוּ נִסִּים וְנָקָמָה בְּפַרְעֹה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם הַמַּכֶּה בְעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם וַיּוֹצֵא
אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם: הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין
גִּזְרֵי יַם־סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם בְּתְהוֹמוֹת
טִבַּע: וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לִשְׁמוֹ וּמַלְכוּתוֹ
בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה:

פסח Am Peßach leuchtete den Glücklichen ewiges Licht; allen Kindern Israels schien Licht, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach werden sie abermals mit solchem Wunder beglückt werden; „auf, erheitere dich! dein Licht bricht hervor!" an einem künftigen Peßach.

Am Peßach dankten seine Erlösten ihm, denn er, der Ewige, errettete sie an diesem Tage, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wird er, der Allbeherrscher, unser Heil beschleunigen, denn der Ewige ist unser König, er wird uns helfen, an einem künftigen Peßach.

Am Peßach wurde ihnen durch schwere und lästige Arbeit das Leben bitter gemacht, und am Peßachmorgen zogen sie aus: am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wird euch ein Tag der Rache erscheinen, und ihr werdet mit Freuden ziehen, an einem künftigen Peßach.

Am Peßach geriethen die Frommen in große Angst, da dienten die Wasser ihnen zur Mauer, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wird seine Güte seinen Vertrauten zu Theil werden und an Wasserquellen sie leiten, an einem künftigen Peßach.

Am Peßach zeigte der Heilige ihnen große Sanftmuth; er selbst, der Ewige, ging vor ihnen her, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wird er die Verheißung der Propheten in Erfüllung bringen; der Ewige selbst wird vor euch herziehen, an einem künftigen Peßach.

Am Peßach stimmte die Prophetin (Mirjam) den Wettgesang an: „Singet dem Ewigen, denn er ist hocherhaben!" am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wird er seine Lästerer bändigen; dann singet dem Ewigen, der hocherhaben sich gezeigt, an einem künftigen Peßach.

מיוסד ע"פ א"ב וכסוף חתום יקותיאל בר יוסף.

פֶּסַח אֲשֶׁרוּ בְּאוֹר הַחַיִּים לֵאוֹר.
וּלְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אוֹר, פֶּסַח מִצְרָיִם:
פֶּסַח בְּאוֹת זֶה עוֹד לְהִתְבָּרֵךְ.
קוּמִי אוֹרִי כִּי בָא אוֹרֵךְ, פֶּסַח לֶעָתִיד:
פֶּסַח גְּאוּלִים אָז הֻלְלוּהוּ.
וַיּוֹשַׁע יְיָ בַּיּוֹם הַהוּא, פֶּסַח מִצְרָיִם:
פֶּסַח דָּגוּל יָחִישׁ יְשֻׁעָתֵנוּ.
יְיָ מַלְכֵּנוּ הוּא יוֹשִׁיעֵנוּ, פֶּסַח לֶעָתִיד:
פֶּסַח הֻמְרוּ בְּקוּשִׁי וְנִלְאוּ.
מִמָּחֳרַת הַפֶּסַח יָצְאוּ, פֶּסַח מִצְרָיִם:
פֶּסַח וְיוֹם נָקָם תִּרְאוּ.
כִּי בְשִׂמְחָה תֵּצֵאוּ, פֶּסַח לֶעָתִיד:
פֶּסַח זַכִּים אֵימוּ לְעַצְמָה.
וְהַמַּיִם לָהֶם חוֹמָה, פֶּסַח מִצְרָיִם:
פֶּסַח חוֹכָיו טוּבוּ לְהַנְחִילָם.
וְעַל מַבּוּעֵי מַיִם יְנַהֲלֵם, פֶּסַח לֶעָתִיד:
פֶּסַח טָהוֹר עֲנָנָתוֹ הִרְבָּה עֲלֵיהֶם.
וַיְיָ הוֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם, פֶּסַח מִצְרָיִם:
פֶּסַח יָעִיר נְאֻם חֲזִיוֹנָי.
כִּי הוֹלֵךְ לִפְנֵיכֶם יְיָ, פֶּסַח לֶעָתִיד:
פֶּסַח כָּרְאוּי עָנְתָה נְבִיאָה.
שִׁירוּ לַיְיָ כִּי גָאֹה גָּאָה, פֶּסַח מִצְרָיִם:
פֶּסַח לוֹעֲגָיו יִהְיוּ לְמִשְׂסָּה.
זַמְּרוּ יְיָ כִּי גְאוּת עָשָׂה, פֶּסַח לֶעָתִיד:

Am Peßach erscholl der liebliche Dankgesang: „Mein Sieg, mein Saitenspiel ist Jah!" am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wird der mächtige Gesang meiner Gemeinde erschallen: „Mein Sieg, mein Saitenspiel ist Jah, der Ewige!" an einem künftigen Peßach.

Am Peßach zog das geliebte Volk nach dem Ort seiner Wonne und ging auf trockenem Wege durch das Meer, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach werden seine Gefangenen zurückkehren von Chamoth und den Inseln des Meeres, an einem künftigen Peßach.

Am Peßach flohen ihre Bedrücker, denn der Ewige stritt für sie mit Mizrajim, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wird er sein Volk vom Drangsal befreien; der Ewige selbst wird ausziehen und kämpfen, an einem künftigen Peßach.

Am Peßach ließ der Allwissende die Egypter vom Unglück treffen; da trieb Mizrajim mit Gewalt das Volk, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wird den Mächtigsten der Muth entfallen; zehn Männer werden sich festhalten[1]), — an einem künftigen Peßach.

Am Peßach wurde Mizrajim zerfleischt und aufgerieben, nicht Einer von ihnen blieb übrig, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wirst Du Dein Heil senden denen, die Deiner harren, und dem Hause Esau wird Keiner übrig bleiben[2]), an einem künftigen Peßach.

Am Peßach haben meine Säuglinge seine Einheit besungen: „Dieser ist mein Gott, ihn will ich rühmen!" am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach werden die Würdigen eben so singen: „Siehe, unser Gott ist dieser!" an einem künftigen Peßach.

---

1) Siehe die Prophezeihung Secharjah 8, 23.

2) Nach der Prophezeihung Obadjah 1, 18.

פֶּסַח מוּנָעַם שִׁיר הוֹדָיָה׃
עֻזִּי וְזִמְרָת יָהּ, פֶּסַח מִצְרָיִם׃

פֶּסַח נִגּוֹן שִׁיר הַמְוֻנָּי׃
כִּי עֻזִּי וְזִמְרָת יָהּ יְיָ, פֶּסַח לֶעָתִיד׃

פֶּסַח סְגֻלִּים לָשׁוּב לְמַאֲוָיִם׃
הָלְכוּ בַיַּבָּשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם, פֶּסַח מִצְרָיִם׃

פֶּסַח עָתִיד לְהָשִׁיב שִׁבְיָם׃
מֵחֲמָת וּמֵאֵיֵּי הַיָּם, פֶּסַח לֶעָתִיד׃

פֶּסַח פּוּרִכִים נָסוּ לִפְנֵיהֶם׃
כִּי יְיָ נִלְחָם לָהֶם, פֶּסַח מִצְרָיִם׃

פֶּסַח צָרוֹת עַמּוֹ יָסִיר וְנִחַם׃
וַיָּצָא יְיָ וְנִלְחַם, פֶּסַח לֶעָתִיד׃

פֶּסַח קֶרֶץ נָאוֹר הֵרָעֵם׃
וַתֶּחֱזַק מִצְרַיִם עַל הָעָם, פֶּסַח מִצְרָיִם׃

פֶּסַח רוּחַ עָרִיצִים לְהַנְשִׁים׃
יַחֲזִיקוּ עֲשָׂרָה אֲנָשִׁים, פֶּסַח לֶעָתִיד׃

פֶּסַח שְׁאֵרָם נִמַּק וְנִכְחַד׃
לֹא נִשְׁאַר בָּהֶם עַד אֶחָד, פֶּסַח מִצְרָיִם׃

פֶּסַח תִּתֵּן יְשׁוּעוֹת חוֹסָיו׃
וְלֹא יִהְיֶה שָׂרִיד לְבֵית עֲשָׁו, פֶּסַח לֶעָתִיד׃

פֶּסַח תּוֹפְפוּ יוֹנְקִים לְיַחֲדָהוּ׃
זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ, פֶּסַח מִצְרָיִם׃

פֶּסַח יְקָרִים יֹאמְרוּ כֻּלָּהּ׃
הִנֵּה אֱלֹהֵינוּ זֶה, פֶּסַח לֶעָתִיד׃

Am Peßach stimmten sie den heiligen Gesang an und gaben ihm den weiblichen Namen: Schirah, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach werden sie einst ihren heiligen Gesang männlich nennen: „Singet dem Ewigen einen neuen Schir!" an einem künftigen Peßach.

Am Peßach eiltest Du herbei, von Drangsalen und Kerker zu befreien ein Volk, das Du Dir erworben, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wird er seinen mächtigen Arm zeigen und wird erwerben den Ueberrest seines Volkes, an einem künftigen Peßach.

Am Peßach, bei'm hellen Mittag, hat er seine Geliebten herausgeführt und Mizrajims Lager in Verwirrung gebracht, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wird er seinen Widersachern vergelten; die Bestürzung durch den Ewigen wird groß sein unter ihnen[1]), an einem künftigen Peßach.

Am Peßach brachen sie aus in Lobgesängen, als sie die große Macht sahen, am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach wird der Herr sie mit dem Glanze seiner Majestät bestrahlen und ihnen abermals seine Macht zeigen, an einem künftigen Peßach.

Am Peßach sangen sie dem Unnennbaren im Geiste der Prophezeihung: „Der Ewige wird ewig regieren," am Peßach in Mizrajim.

Am Peßach werden sie einst in Zion ihrem Erlöser singen: „Der Ewige regiert ewiglich!" an einem künftigen Peßach.

פסח Am Peßach befreitest Du Dein glücklichgepriesenes Volk nach der Könige Sitte, halfst Deinen Lieben und unterhielst die Frommen mit Ergötzlichkeiten. Im Frühling hast Du sie zu Dir genommen, sie sahen die Wunder Deiner Allmacht; damals sangen Mosche und die Kinder Israels frohlockend, jauchzend und wonnevoll, und sie Alle sprachen: „Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du?" u. s. w.

---

1) Nach der Prophezeihung Secharjah 13, 14.

פֶּסַח קָדְשָׁה נָקְבָה בַּעֲלִיּוֹת׃
אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת, פֶּסַח מִצְרָיִם׃
פֶּסַח וְגֶבֶר יְסוֹבֵב וְיוּקַדֵּשׁ׃
שִׁירוּ לַיָי שִׁיר חָדָשׁ, פֶּסַח לֶעָתִיד׃
פֶּסַח תְּבִיעַת עִנּוּי קָפַצְתָּ׃
וּמִבֵּית כֶּלֶא עִם זוּ קָנִיתָ, פֶּסַח מִצְרָיִם׃
פֶּסַח יַחֲשׁוֹף זְרוֹעַ וְתַעֲצוּמוֹ׃
לִקְנוֹת אֶת שְׁאָר עַמּוֹ, פֶּסַח לֶעָתִיד׃
פֶּסַח אוֹהֲבָיו הוֹצִיא צָהֳרַיִם׃
וַיָּהָם אֶת מַחֲנֵה מִצְרַיִם, פֶּסַח מִצְרָיִם׃
פֶּסַח לְהָשִׁיב לָקָמָיו גְּמוּלֵיהֶם׃
מְהוּמַת יֵי רַבָּה בָּהֶם, פֶּסַח לֶעָתִיד׃
פֶּסַח בִּרְאוֹתָם נָמוּ לְסַלְסָלָה׃
אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה, פֶּסַח מִצְרָיִם׃
פֶּסַח רַוּוֹת בְּזִיז כְּבוֹדוֹ׃
יוֹסִיף אֲדֹנָי שֵׁנִית יָדוֹ, פֶּסַח לֶעָתִיד׃
פֶּסַח חָוְיוֹן שִׁירָה קִדְּמוּ לְנֶעְלָם׃
יֵי יִמְלֹךְ לְעֹלָם, פֶּסַח מִצְרָיִם׃
וְ פֶּסַח בְּצִיּוֹן יְשׁוֹרְרוּ לְגוֹאֲלָם׃
יִמְלֹךְ יֵי לְעֹלָם, פֶּסַח לֶעָתִיד׃

פֶּסַח סַכְסִיסֵי דּוֹד מְאֻשָּׁרֶת לְהִנָּאֵל׃ יְדִידֵךְ דּוֹשַׁעְתָּ שִׁעְשַׁעְתָּ יִשְׂרֵי אֵל׃ כּוֹשֶׁר לְקוֹחֵךְ חָזוּ מִפְעָלוֹת אֵל׃ אָז יָשִׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ בְּגִילָה בְּרִנָּה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָיִם:

וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם: בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִוא לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְיָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ:

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־מֹעֲדֵי יְהוָה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

מִן. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ. וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית־יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב. וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא: מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי מֹשֶׁה:

מִי, מְלֵל נוֹי כֹּחַ סְפוֹר מְלַאכְתּוֹ. סְלָסוּל תִּפְאַרְתּוֹ בְּעוּמִים הַדְרִיךְ הֲלִיכָתוֹ. עוֹלָלִים וְיוֹנְקִים שִׁבְּחוּהוּ וְצָפוּ מִסְלָתוֹ. גְּבוּרוֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: זֶה צוּר יִשְׁעֵנוּ פָּצוּ פֶה וְאָמְרוּ:

יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ:

נָחִיתָ, פְּנִינֶיךָ בְּעוֹזֶךָ עַמֶּךָ לְהִתְנָאוֹת. צוֹרְרֵיהֶם הָמַמְתָּ בְּמַכּוֹת לְהַלָּאוֹת. קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל מְיַחֲדִים מִסֶּבֶל וּתְלָאוֹת. גּוֹאֲלָם שְׁמוֹ יְיָ צְבָאוֹת: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ צוּר יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ:

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים, וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ, וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן, וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵנוּ וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה, וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ:

בְּחַסְדְּךָ, רוֹמַמְתָּ קֶרֶן עַמֶּךָ יָצְאוּ מְרֻוָּחִים. שָׁבַח וְרָנָנוֹת לְשִׁמְךָ מְסַלְּדִים וּמְשַׁבְּחִים. תְּבִיאֵמוֹ וְתַשְׁעֵמוֹ עִיר מְנוּחִים. בִּנְוֵה שָׁלוֹם וּבְמִשְׁכְּנוֹת מִבְטָחִים:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה
וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ.
וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ.
וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵיטָה וּלְטוֹבָה
לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת
הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לזכר אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ
וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי
קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב
אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר
וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם
יְהַלְלוּךָ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ.
וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ
הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

Am Ausgang des Sabbaths wird hier eingeschaltet.

וַתּוֹדִיעֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ וַתְּלַמְּדֵנוּ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנֶךָ
וַתִּתֵּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִשְׁפָּטִים יְשָׁרִים וְתוֹרוֹת אֱמֶת חֻקִּים וּמִצְוֹת טוֹבִים
וַתַּנְחִילֵנוּ זְמַנֵּי שָׂשׂוֹן וּמוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ וְחַגֵּי נְדָבָה. וַתּוֹרִישֵׁנוּ קְדֻשַּׁת שַׁבָּת
וּכְבוֹד מוֹעֵד וְחַגִּיגַת הֶרֶגֶל. וַתַּבְדֵּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל בֵּין אוֹר
לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. בֵּין
קְדֻשַּׁת שַׁבָּת לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ וְאֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי
הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ. הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ומוֹעֲדִים
לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם השבת הזה ואת
יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זְמַן חֵרוּתֵנוּ באהבה מִקְרָא
קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

Am Sabbath wird ויכלו und מגן אבות gebetet.

ויכלו "וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

מגן אבות "בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב, הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא, אֵל עֶלְיוֹן קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

מגן אבות מָגֵן אָבוֹת בִּדְבָרוֹ מְחַיֵּה מֵתִים בְּמַאֲמָרוֹ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ שֶׁאֵין כָּמוֹהוּ הַמֵּנִיחַ לְעַמּוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קָדְשׁוֹ כִּי בָם רָצָה לָהֲנִיחַ לָהֶם לְפָנָיו נַעֲבוֹד בְּיִרְאָה וָפַחַד וְנוֹדֶה לִשְׁמוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מְעַיִן הַבְּרָכוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַשָּׁלוֹם מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וּמְבָרֵךְ שְׁבִיעִי וּמֵנִיחַ בִּקְדֻשָּׁה לְעַם מְרֻשְׁנֵי עֹנֶג זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

"אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:

Der Vorbeter spricht das ganze Kaddisch.

בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־
יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב
וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם
כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד
לְעוֹלָם וָעֶד: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ
בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא
מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי
נַפְשִׁי תִדֹּם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ
וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה
הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה
לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ.
לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן
אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם
בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

מען בעטעט ווי׳ן געזטערן בי׳ן מך ברכו, זמגט אור עולם מוכד זהכהער דיעזע: יוצר.

פֿהלט דער חזן טמג פסח מן שבת, זו זמגט מען מין חזנן גזמייגדען דמז יוצר, אופן, זולת מוכך ברח דודי פֿמן שבת חול המועד.

ע״פ א״ב מרוכע, וסיום כל לזות על לזתי פסוקים של שירת הים.

אַתָּה הֵאֵרֹתָ יוֹמָם וָלַיְלָה לִפְנֵי מַחֲנֵי. אַחֲרֵי רָדְפוּ מַרְכְּבוֹת מְעַנֵּי. אֲבֵרַת גּוֹפָם עַל שְׂפַת יָם רָאוּ עֵינֵי. אֱמוּנִים שׁוֹרְרוּ בַּיּוֹם הַהוּא וַיּוֹשַׁע יְיָ: בְּרִית בְּתָרִים הָוְהִיר דַּיָּן וְגוֹאֵל. בִּנְטוֹתוֹ זְרוֹעוֹ וְגֶדֶלֶת יָד כָּאֵל. בְּבֶן עַם יֵרָאֶיו הֶאֱמִינוּ בּוֹ כִּי הוּא אֵל. בְּלוּעֵי גִּיא יַם סוּף, רָאָה יִשְׂרָאֵל: גְּאוּלִים כָּיְצָאוּ מִכּוּר לְחֵרוּת חֻפּוּשָׁה. גָּשׁוּ לַיָּם סוּף וְלַמָּוֶת אֲנוּשָׁה. גֵּאִים רָדְפוּ וְאָבְדוּ בְּגַלֵּי יָם חֲלוּשָׁה. גָּאָה גָּאָה שִׁיר יְשׁוּעָה, אָז יָשִׁיר מֹשֶׁה: דָּפַק פִּתְחֵי יְשָׁנָה בְּנֶפֶשׁ

Man betet nach der gestrigen Ordnung, bis nach ברכו, sagt אור עולם und nachher dieses יוצר.

Am Sabbath wird das יוצר, איפן und זולת שבת חה״מ von gebetet.

אתה Du selbst gingst meinem Heere voran des Tages, und leuchtetest ihm des Nachts; im Rücken wurde es verfolgt von des Feindes Reiterei, aber — am Ufer des Meeres, dort sahen meine Augen sie hingestreckt! An diesem Tage sangen die Treuen: „Der Ewige hat sie gerettet!“ Schon bei dem Bündniß zwischen den zerstückten Theilen[1]) hat er betheuert, einst Richter und Erlöser zu sein: jetzt schwang er seinen mächtigen Arm, zeigte die Gewalt seiner allmächtigen Hand, ihm vertraute sein frommes Volk Israel und sah seine Feinde vom Schilfmeer verschlungen. Von Fesseln befreit, zogen die Erlösten und rückten bis an's Schilfmeer hin. Hier geriethen sie in Todesangst; das stolze Egypten im Rücken bedrohte sie; aber — in des Meeres Wellen fand es seinen Untergang. Nun sang Mosche dem Allerhabensten ein Siegeslied. Als seine Geliebten (Israel) schmachtend und betrübter Seele in der Sklaverei noch schliefen, hatte er schon

---

[1]) 1. B. Mos. Kap. 15.

Nach dem Abendgebet wird vor עלינו über einen Becher Wein das Kiddusch-Gebet gesprochen. (Auch zu Hause spricht man dasselbe vor der Mahlzeit, woselbst man jedoch an einem Sabbath noch ויכלו u. s. w. vorsetzt).

בלחש וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם הַשִּׁשִּׁי: וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־
צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי
וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

סברי מרנן ורבנן ורבותי.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרִי הַגָּפֶן:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־
עָם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל־לָשׁוֹן וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו. וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ו מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה
חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם השבת הזה ואת יום
חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זְמַן חֵרוּתֵנוּ
באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם. כִּי בָנוּ
בָחַרְתָּ וְאוֹתָנוּ קִדַּשְׁתָּ מִכָּל־הָעַמִּים ושבת ומוֹעֲדֵי
קָדְשֶׁךָ באהבה וברצון בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן הִנְחַלְתָּנוּ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ השבת ו יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

Fällt der Festabend auf einen Sabbath-Ausgang, so wird dieses eingeschaltet:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא מְאוֹרֵי הָאֵשׁ:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמַּבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל בֵּי
אוֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים. בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי
הַמַּעֲשֶׂה. בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ. וְאֶת יוֹם
הַשְּׁבִיעִי מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ. הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ אֶת עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְקֹדֶשׁ:

Hierauf wird das עומר gezählt. Dann folgt אדון עולם und עלינו, קדיש יתום.

an ihre Thüre gepocht und ihnen süße Freiheit verheißen; nun kam er, ihr Lieber, und führte sie heraus mit ausgestrecktem Arme! Ihn erkannten selbst ihre Säuglinge und lallten ihm zu; „Unser Gott ist Dieser! Sieg und Saitenspiel ist Jah!“ Nun gingen sie trockenen Fußes durch das Meer, die Wasser waren Wände ihnen. Mensch und Vieh hat er durch Fluthen wie über eine Ebene geführt; ihre Verfolger traf Zorn und Wuth. Die Ueberwinder befangen seinen Ruhm und riefen: „Der Ewige ist Herr des Krieges!“ Ein verstocktes Herz hatte Pharaoh, der seinen Heereshaufen angetrieben, Israel zu verfolgen; sechshundert junge Krieger zogen mit ihm aus. Aber Feuerpfeile wurden auf sie abgeschossen und brachten sie in Verwirrung und Entsetzen; sie sanken allesammt in's Schilfmeer, Pharaoh's Kriegsgespann und Heer. Sie könnten einst mächtig werden — so argwöhnten Pharaoh's thörichte Räthe und zwangen Israel zur harten Arbeit und belasteteten sie mit schwerem Joche, aber ihr frevelhafter Vorsatz wurde an ihnen selbst ausgeführt; sie wollten meine Geburten alle ertränken, und nun wurden sie selbst von Fluthen bedeckt. Dort auf dem Scheideberge [1]) wurde schon Rache meinen Widerstreitern beschlossen, und jetzt in Erfüllung gebracht. Er hat sich meiner Rechtssache angenommen, und meine Quäler gezüchtigt; die Leichname Deiner Haderer wurden den Wellen des Meeres zu Theil; mich aber hast Du erhalten mit der verherrlichten Kraft Deiner Rechten, o Ewiger! Sie wurden dem Tode zur Beute, die Erstgebornen Deiner Widerstreber, die Schritte der Verfolger Deiner Gemeinde wankten, sie stürzten in die Mitte des Meeres, die Beleidiger Deiner Treuen; durch Deinen Grimm wurden sie aufgerieben, die Widersacher, und durch die Größe Deiner Majestät! Feuer und Gewölk, die Pfeile Deines Geschosses hast Du hingeschleudert, sie trafen die Lager von Deines Heeres Schänder. Darum, daß sie ein Volk verfolgen, das nur auf Dich harret, darum wurden die Fluthen fest wie Eis, vom Hauche Deines Odems. All sein Volk hat er aufgeboten, der stolze Thor (Pharaoh)! voller Eifer verfolgte er, wie ein lauernder Bär! (er hat eine Grube gegraben und stürzte selbst hinein) „Alle will ich sie aufreiben, Ochs und Lamm!“ so sprach der Feind. Aber Du, der zur Sündfluth auf dem Throne gesessen, die Frevler zu richten, Du hattest sie zu den mächtigen Gewässern, wie Fische zum Netze zusammengelockt; Streiche auf Streiche folgten auf die Bedrücker Deines Volkes; die Wasser des Schilfmeers sollten sie nun ganz bedecken, darum bliesest Du mit deinem Hauche! Nun ertönte der Gesang der Befreiten

[1]) Anspielung auf 1. B. Mos. Kap. 15.

בְּוִיָּה· דְּרוֹר נַחַת מֵעַבְדוּת לְחֵרוּת עֲטוּיָה· הוֹדָה
הוֹצִיאָה בְּזִרוֹעַ נְטוּיָה· הוֹבָבוּ יוֹנְקִים זֶה אֵלִי, עָוִז וְזִמְרָת
יָהּ: הָלְכוּ בְּתוֹךְ הַיָּם וְהַמַּיִם לָהֶם חוֹמָה· הוֹלְכִים
בַּתְּהוֹמוֹת כְּבַבְקָעָה אָדָם וּבְהֵמָה· הַבָּאִים אַחֲרֵיהֶם זָעֲמוּ
בְּאַף וּבְחֵמָה· הַדּוֹרִים שִׁבְּחוּ לִשְׁמוֹ וְנָמוּ, יֵי אִישׁ מִלְחָמָה:
וַיְחֻזַּק לִבּוֹ לְרַדּוֹף עִם כָּל צְבָא קָהָלוֹ· וְשֵׁשׁ מֵאוֹת רֶכֶב
בָּחוּר לָקַח לוֹ· וַיּוֹרֶם בְּחִצֵּי אֵשׁ וָהָמָם וְהִבְהִילוֹ· וְטִבְּעוּ
בַּיָּם סוּף, מַרְכְּבוֹת פַּרְעֹה וְחֵילוֹ: זָמְמוּ פֶּן יִרְבֶּה יוֹעֲצֵי
תוֹלָלֵימוֹ· זָדוּ בְּפִרְחָךְ וְהִכְבִּידוּ עֲלֵימוֹ· זְדוֹן מַחְשְׁבוֹתָם
נָהַפְתָּ עֲלֵימוֹ· זוֹרְקֵי יְלוּד בַּמַּיִם, תְּהוֹמוֹת יְכַסְיֵמוֹ: חָתַם
עַל הָרֵי בָתֶר נִקְמַת דִּינֵי· חִבֵּל נוֹגְשַׁי וְדָן דִּינֵי· חָלָקוּ בְּגַלֵּי
יָם פִּגְרֵי מְדָנַי· חִזַּקְתַּנִי בְּכֹחַ נָאְדָרִי, יְמִינְךָ יֵי: טִמַּנוּ בְּנֶגֶף
בְּכוֹרֵי שׁוֹטְנֶיךָ· טִרְפוּ פַּעֲמֵי רוֹדְפֵי הֲמוֹנֶיךָ· טִבְּעוּ
בְּלִבּוֹתֵי יָם צוֹרְרֵי אֱמוּנֶיךָ· טִאֲטָאוֹ קָמֶיךָ בַּחֲרוֹנֶךָ, וּבְרֹב
גְּאוֹנְךָ: יָרִיתָ בָּאֵשׁ וָעָנָן חִצֵּי רִשְׁפֶּיךָ· יָרְדוּ עַל מַחֲנוֹת
צְבָא מְחָרְפֶּיךָ· יַעַן כִּי רָדְפוּ אַחַר עַם מְצַפֶּיךָ· יַקְפָּתָ
תְּהוֹם כְּקֶרֶב, וּבְרוּחַ אַפֶּיךָ: כִּנֵּס כָּל עַמּוֹ יָהִיר חֲסַר לֵב·
כַּעֲסוֹ הֵעִיר לְרַדּוֹף כְּרוֹב אוֹרֵב· כְּחָפַר בּוֹר לִנְפוֹל בּוֹ חָיֵב·
כָּלָה לְהוֹרִישׁ שׁוֹר וָשֶׂה, אָמַר אוֹיֵב: לִשְׁפוֹט זֵדִים לַמַּבּוּל
יָשַׁבְתָּ· לְאַדִּירֵי מַיִם כְּדָגִים לָרֶשֶׁת אָסַפְתָּ· לְלוֹחֲצֵי עַמְּךָ
מַכּוֹת עַל מַכּוֹת הוֹסַפְתָּ· לְכַסּוֹתָם מֵי יַם סוּף, בְּרוּחֲךָ
נָשַׁפְתָּ: מוֹשָׁעֵי יַם סוּף בְּשִׁירָה קִדְּמוּךָ· מְסַפְּרִים מַעֲשֶׂיךָ

aus dem Schilfmeere! sie erzählten Deine Thaten in einem lieblichen Lied, erhoben Deine Herrlichkeit und lobten Dich hoch, sie rühmten Deinen Namen und riefen: „Ewiger, wer ist wie Du?“ Aus ihrer Knechtschaft haben sie zu Dir hinaufgeseufzt, und Du hast ihnen Dein Ohr geneigt; Du legtest das Gewand der Rache an, stiegst in Eifer, stürztest die Quäler und riebst sie alle auf. Du neigtest Deine Hand — die Erde verschlang ihre Leichname. Mit schwerem Joche waren Deine Söhne belastet; Du sahst ihr Drangsal, den eisernen Kerker, worin sie gefesselt waren, und zogst sie heraus, stürztest ihre Widerstreiter und stießest sie in des Abgrunds Tiefe — aber die Deinem heiligen Namen vertrauten, hast Du geleitet mit Deiner Gnade. Er, der Erreger des Sturms und des Donnergebrülls, er hat sie gebändigt, die Tyrannen, in den Wellen des Meeres, er hat sie gebeugt, die Stolzen, und erniedrigt, die Hochmüthigen. Diese Deine schrecklichen Wunderthaten haben die Völker vernommen. — Während die Erlösten auf ihrem Freiheitszuge freudig ihrem Befreier sangen, grämten und ängstigten sich die Einwohner Kanaans, Moab's Fürsten bebten und zitterten, die edlen Stammfürsten Edom's erschracken. der treue Bote (Mosche) flehte um die Vernichtung der Götzendiener, daß sie verstummen möchten, wie ihre steinernen Bilder. Du führtest Deine Heerde gegen ihre Grenzen hin, da überfiel sie bange Furcht und Angst. Mit des Vaters Segen vergnügst Du die Gemeinde des frommen Mannes (Jakob), streckst ihre Widersacher nieder und rettest sie aus ihrer Hand; gesammelt und auf guter Weide dort nach der Stadt Deines Erbgebirges bringst Du sie hin und pflanzest sie ein. Eine weitausgedehnte Macht schreckst Du, bestrafst sie mit Unmacht; für Jeschurun war das Reich bestimmt; da sangen sie frohlockend: „Der Ewige wird. regieren immer und ewig!“ Wie ein Löwe brüllte seine mächtige Stimme, Er entblößte seinen allgewaltigen Arm, da zertheilte sich der Schwall der Fluthen des Schilfmeers und zeigte festen Boden. Ein heftiger Ostwind hat ihn gepeitscht und hingetrieben; doch er kam zurück und deckte Kriegsgespann und Heer, als Pharaoh's Pferde mit ihnen hineingegangen. Die Stützen vom Hause Jakobs*), die Gewänder seiner Pracht*), die Schönheit seines Hauptes*) und die Zierden seiner Krone*) rührten nun die Pauken zum Tanz, als sie aus dem Meere hervorgingen, und sangen ihren Wettgesang, angestimmt von Mirjam.

*) Unter diesen Ausdrücken werden die frommen Hausmütter Israels verstanden.

וְרֻנָּן הַנְעִימוּךָ מְנַשְּׁאִים כְּבוֹדְךָ בְּהַלּוּל רוֹמְמוּךָ מְשַׁבְּחִים
לְשִׁמְךָ וְנָמוּ, יְיָ מִי כָמוֹךָ: נֶאֱנָחוּ מֵעֲבֵדוּת וְאִוֵּן הִטִּיתָ.
נָקַמְתָּ לָבַשְׁתָּ וְקִנְאָה עָטִיתָ. נוֹגְשֵׁימוֹ נִעַרְתָּ וְכָלָם
מֵאַסְתָּ. נִבְלָתָם לִבְלוֹעַ גֵּיא, יְמִינְךָ נָטִיתָ: סוֹבְלֵי עֹל
כָּבֵד לַחֲצָם רָאִיתָ. סְגוּרֵי כוּר בַּרְזֶל מִתּוֹכָם הוֹצֵאתָ.
סוֹטְנֵימוֹ נִעַרְתָּ וְלִתְהוֹם דְּחִיתָ. סְמוּכִים עַל שֵׁם קָדְשְׁךָ,
בָּחַסְדְּךָ נָחִיתָ: עוֹרֵר סְעָרָה בְּשַׁאֲגַת רְעָמִים. עוֹכְרֵי זֵדִים
בְּמִשְׁבְּרֵי יַמִּים. עָרֵץ גֵּאִים וְהִשְׁפִּיל רָמִים. עֲלִילוֹת נִפְלָאִים
נוֹרְאוֹתֶיךָ, שָׁמְעוּ עַמִּים: פְּרוּיִם כְּיָצְאוּ לְחֵרוּת לְגוֹאֲלָם
הִלֵּלוּ. פְּוּרֵי כְנַעַן רָגְזוּ וְחָלוּ. פַּאֲתֵי מוֹאָב רָעֲדוּ וְחָלָחָלוּ.
פַּחֲתֵי אֲלוּפֵי אֱדוֹם, אָז נִבְהָלוּ: צִיר חִנָּן לְהָנִיא עוֹבְדֵי
פְסִילֵיהֶם. צָוְחוֹת פִּימוֹ לִדְוֹם כְּאַבְנֵי אֱלִילֵיהֶם. צוֹאנְךָ
לַהֲעֲבִיר עַד גְּבוּלֵיהֶם. צוֹקַת אֵימָתָהּ וּפַחַד, תִּפֹּל עֲלֵיהֶם:
קְהִלּוֹת אִישׁ תָּם בִּרְכַּת אָב תַּשְׁבִּיעֵמוֹ. קָמֵיהֶם תַּפִּיל
וּמְיָדָם תּוֹשִׁיעֵמוֹ. קַבֵּץ פְּוּרִים וּבְמֹרָעָה טוֹב תַּרְעֵמוֹ.
קִרְיַת הַר נַחֲלָתְךָ, תְּבִיאֵמוֹ וְתִטָּעֵמוֹ: רַחֲבַת יָדַיִם גְּעַר
וַהֲרֵעַד. רָפוֹת יָדַיִם לַהֲעֲבִיר בָּהּ צוֹר וְעֵד. רָז הַמְלוּכָה
יָשִׁרוּן לָהָעֵד. רֶגֶן וְשִׁירָה שׁוֹרְרוּ, יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד:
שָׁאֲגַת כְּאַרְיֵה וְחָשַׁף זְרוֹעוֹ. שִׁפְעַת יַם סוּף חָרַב וְהִבְקִיעוֹ.
שִׁדְפוּ בְּרוּחַ קָדִים וְהִכְרִיעוֹ. שָׁבַיִךְ רִכְבוּ וְחֵילוּ, כִּי בָא
סוּס פַּרְעֹה: ס תְּקֹף בֵּית יַעֲקֹב אַדֶּרֶת עֶטָם. תִּפְאֶרֶת
בְּרֹאשָׁם וַעֲטֶרֶת עֶדְיָם. תּוֹפְפוּ בְּמָחוֹלוֹת כְּיָצְאוּ מִן
הַיָּם. תְּעוּדָה שִׂירָה נָמָה, וַתִּקַּח מִרְיָם:

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ
לָעַד מַלְכֵּנוּ יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וַאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים
בָּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים
וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים
וְכֻלָּם עֹשִׂים בְּאֵימָה וּבִירְאָה רְצוֹן קוֹנָם וְכֻלָּם פּוֹתְחִים
אֶת־פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים
וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא:
וְכֻלָּם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה. וְנוֹתְנִים
רְשׁוּת זֶה לָזֶה. לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת רוּחַ בְּשָׂפָה בְּרוּרָה
וּבִנְעִימָה קְרֻשָּׁה כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה.
קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

Am Sabbath.

וּבְהַשְׁכֵּל: כֹּחַ וּגְבוּרָה נָתַן בָּהֶם. לִהְיוֹת מוֹשְׁלִים בְּקֶרֶב תֵּבֵל: מְלֵאִים זִיו
וּמְפֻעָמִים נְגַהּ. נָאֶה זִיוָם בְּכָל הָעוֹלָם: שְׂמֵחִים בְּצֵאתָם וְשָׂשִׂים בְּבוֹאָם.
עֹשִׂים בְּאֵימָה רְצוֹן קוֹנָם: פְּאֵר וְכָבוֹד נוֹתְנִים לְשִׁמּוֹ. צָהֳלָה וְרִנָּה לְזֵכֶר
מַלְכוּתוֹ: קָרָא לַשֶּׁמֶשׁ וַיִּזְרַח אוֹר. רָאָה וְהִתְקִין צוּרַת הַלְּבָנָה: שֶׁבַח
נוֹתְנִים לוֹ כָּל צְבָא מָרוֹם. תִּפְאֶרֶת וּגְדֻלָּה שְׂרָפִים וְאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ:

לָאֵל אֲשֶׁר שָׁבַת מִכָּל הַמַּעֲשִׂים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי הִתְעַלָּה וְיָשַׁב עַל כִּסֵּא
כְבוֹדוֹ: תִּפְאֶרֶת עָטָה לְיוֹם הַמְּנוּחָה עָנֹג קָרָא לְיוֹם הַשַּׁבָּת: זֶה שֶׁבַח
שִׁלַּח יוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבּוֹ שָׁבַת אֵל מִכָּל מְלַאכְתּוֹ: וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשַּׁבֵּחַ
וְאוֹמֵר מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת טוֹב לְהוֹדוֹת לַיְיָ: לְפִיכָךְ יְפָאֲרוּ וִיבָרְכוּ
לָאֵל כָּל יְצוּרָיו. שֶׁבַח יָקָר וּגְדֻלָּה יִתְּנוּ לְאֵל מֶלֶךְ יוֹצֵר כֹּל הַמַּנְחִיל
מְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְרֻשָּׁתוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ: שִׂמְחוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִתְקַדַּשׁ.
וְזִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ יִתְפָּאַר. בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת: תִּתְבָּרַךְ
מוֹשִׁיעֵנוּ עַל שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְעַל מְאוֹרֵי אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶלָה:

---

u. s. w. wie oben. תתברך צורנו

Am Sabbath wird das untenstehende הכול יודוך gebetet.

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ. כֻּלָּם בְּחָכְמָה עָשִׂיתָ. מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל דֵּעָה. הֵכִין וּפָעַל זָהֳרֵי חַמָּה. טוֹב יָצַר כָּבוֹד לִשְׁמוֹ. מְאוֹרוֹת נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ. פִּנּוֹת צְבָאָיו קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי. תָּמִיד מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וְקָדֻשָּׁתוֹ: תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל־שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ. וְעַל־מְאוֹרֵי־אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶּלָה:

תתברך

Am Sabbath.

הַכֹּל יוֹדוּךָ וְהַכֹּל יְשַׁבְּחוּךָ. וְהַכֹּל יֹאמְרוּ אֵין קָדוֹשׁ כַּיְיָ: הַכֹּל יְרוֹמְמוּךָ סֶּלָה יוֹצֵר הַכֹּל. הָאֵל הַפּוֹתֵחַ בְּכָל יוֹם דַּלְתוֹת שַׁעֲרֵי מִזְרָח: וּבוֹקֵעַ חַלּוֹנֵי רָקִיעַ. מוֹצִיא חַמָּה מִמְּקוֹמָהּ וּלְבָנָה מִמְּכוֹן שִׁכְתָּהּ: וּמֵאִיר לָעוֹלָם כֻּלּוֹ וּלְיוֹשְׁבָיו. שֶׁבָּרָא בְּמִדַּת רַחֲמִים: הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. רַחֵם עָלֵינוּ אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵין כְּעֶרְכֶּךָ וְאֵין זוּלָתֶךָ. אֱמֶת בִּלְתֶּךָ וּמִי דָמָה־לָּךְ: אֵין כְּעֶרְכְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בָּעוֹלָם הַזֶּה. וְאֵין זוּלָתְךָ מַלְכֵּנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: אֱמֶת בִּלְתֶּךָ גּוֹאֲלֵנוּ לִימוֹת הַמָּשִׁיחַ. וְאֵין דָּמָה־לָּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ לִתְחִיַּת הַמֵּתִים:

אֵל אָדוֹן עַל כָּל הַמַּעֲשִׂים. בָּרוּךְ וּמְבֹרָךְ בְּפִי כָּל נְשָׁמָה: גָּדְלוֹ וְטוּבוֹ מָלֵא עוֹלָם. דַּעַת וּתְבוּנָה סְבִיבִים אוֹתוֹ: הַמִּתְנָאֶה עַל חַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ. וְנֶהְדָּר בְּכָבוֹד עַל הַמֶּרְכָּבָה: זְכוּת וּמִישׁוֹר לְפָנָיו כִּסְאוֹ. חֶסֶד וְרַחֲמִים לִפְנֵי כְבוֹדוֹ: טוֹבִים מְאוֹרוֹת שֶׁבָּרָא אֱלֹהֵינוּ. יָצָרָם בְּרַעַת בִּבְינָה

רוֹעֲשִׁים בְּקוֹלוֹת, נוֹעָדִים בְּמַקְהֵלוֹת, וַאֲנִי חוֹטֶה וְשָׁדַי בַּמְּגָדְלוֹת, תַּשְׁבָּחוֹת וּתְהִלּוֹת: לְנֶאֱמָן בְּבִרִיתוֹ, וְקַיָּם בְּשִׁבוּעָתוֹ, חַשְׁמַלֵּי שִׁרוּגוֹ, מִתְבַּהֲלִים מִשְּׁאֵתוֹ, מִתְנַטְּלִים מֵאֵימָתוֹ, מַגִּידִים אֱלָהוּתוֹ, וַאֲנִי לְרוֹדִי וְעַלַי תְּשׁוּקָתוֹ, בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ:

וְחַיּוֹת יְשׁוֹרְרוּ וּכְרֻבִים יְפָאֲרוּ וּשְׂרָפִים יְרַנְּנוּ וְאֶרְאֶלִים יְבָרְכוּ פְּנֵי כָל חַיָּה וְאוֹפַן וּכְרוּב לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים. בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ. לְמֶלֶךְ אֵ־חַי וְקַיָּם זְמִירוֹת יֹאמֵרוּ. וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת בַּעַל מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא רְפוּאוֹת נוֹרָא תְּהִלּוֹת אָדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: כָּאָמוּר לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן תָּאִיר וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ מְהֵרָה לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת:

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְדוֹלָה וְיִתֵּרָה חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ הָאָב הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל לִשְׁמֹעַ לִלְמֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה: וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ וְלֹא־נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בָּטָחְנוּ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ: כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אָתָּה וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עַם וְלָשׁוֹן וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ

זס המחנך חתום משה בר יצחק.

מְחוֹלֶלֶת, מְהֻלֶּלֶת, נֶאְדָּרִי עַל מוֹקְדָם· שַׁלְהֶבֶת, מְהַבְהֶבֶת, מַחֲצֶבֶת כְּמוֹ נֶאְדָּם· הֲמוֹן עָפִים, מִתְרוֹפְפִים, מִכְּחָה בְּמַעֲמָדָם· רוֹם טִפְחָה, וְאַף בְּשִׂיחָה, נוֹטֵיהֶם וְתַפְקִידָם· תִּמְצָא שְׁנוֹא, טִבְעָה נוֹא, בְּעֵת רָפְתָה יָדָם· וּבְאֵימָה, עָבָא רוֹמָה· מְשַׁלְּשִׁים קְרֻשָּׁה בְּמַעֲמָדָם: יוּדוּ לַיָּ חַסְדּוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו לִבְנֵי אָדָם: וּמְתֻחַדְּשִׁים, וּמִתְאַשְּׁשִׁים, שׁוֹרְפִים כֹּל בְּלַפִּידָם· בְּרֶעֶדוֹת, וּבְקִדּוֹת, מִשְׁתַּחֲוִים לְצוּר הוֹדָם· רוֹמְמוֹת אֵל, יִשְׂרָאֵל, מַעֲרִיבִים בְּסִלּוּדָם· יוֹם שִׁירָה, וְלֵיל זִמְרָה, בְּגִילָה וּבְכָל מְאֹדָם: יוּדוּ. צְבָאוֹת הֲדוֹם, לְצַח וְאָדוֹם, יַעֲלִיצוּ נִפְלָאִים· חֵקֶר אֵין, סָאוֹן סוֹאֵן, וְגַם מַעֲשָׂיו נוֹרָאִים· קָרוֹב הוּא, לְקוֹרְאֵהוּ, וּמוֹשִׁיעַ לִנְרָכָאִים· תּוֹעֵי הֲמוֹן, בִּישִׁימוֹן, עִיר מוֹשָׁב לֹא מוֹצְאִים· יוֹם שִׁירָה, וְלֵיל זִמְרָה, בְּגִילָה וּבְכָל מְאֹדָם: יוּדוּ. יָמִין וּשְׂמֹאל, לְהָלְאָה מוֹל, צַד הוֹלְכִים וּבָאִים· לֹא יָדְעוּ מַה יִּרְעוּ, וְרֹעֲבִים וְגַם צְמֵאִים· וּבְחָזְקָה, מִמְּצוּקָה, קָרְאוּ לְשׁוֹבֵא גֹּאִים· וּבְמֻהָרָה, הֲעִתִּירָה, נִתְקַבְּלָה פְּרוֹם דָּאִים· הִשְׁבִּיעָם, בַּל יִגְעָם, חֵלֶף יְסַפְּרוּ בְּעוֹדָם: יוּדוּ.

נק"ק לומרין אופן זה, וכל המרוזים מתחילי' בל' ומחריז אות ת' מ"ה בנימין.

לְבַעַל הַתִּפְאֶרֶת, מְתַכֵּן רוֹם בְּגֵרֶת, מַעֲצִימִים אַדֶּרֶת, מַלְאֲכֵי הַמֶּרֶת, נוֹחִים לוֹ לְתִשְׁחֹרֶת, כַּהֲלָכָה וּמַפֹּרֶת, וַאֲנִי שְׁחַרְחֹרֶת, תְּהִלָּה בְּפִי סוֹדֶרֶת: לְנִקְרָא רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן, מֶלֶךְ אַדִּירִידוֹן, מַבִּיעִים סֶלֶד וְרָן, בְּיֵשׁ וְכִשְׁרוֹן, וְאִתָּם מִטַּטְרוֹן, פִּסְקוֹן אִטְמוֹן וְסִגְרוֹן, וַאֲנִי חֲבַצֶּלֶת הַשָּׁרוֹן, מִשְׁתַּחֲוֶה פְּנֵי אֲרוֹן: לְיָהּ חוֹצֵב לֶהָבָה, נֶעֱרָץ בְּסוֹד קְרוֹשִׁים רַבָּה, וְעִירֵי מֶרְכָּבָה, וְקַדִּישֵׁי שַׁלְהֶבָה, מְתֻגַּבְּרִים לְהַקְשִׁיבָה, קְדֻשָּׁה כְּאַחַת חֲשִׁיבָה, וַאֲנִי חוֹלַת אַהֲבָה, בְּקֻשָּׁה כְּשֵׁי עֲרֵבָה: לְמַפְלִיא פְּלָאוֹת, אֲדוֹן כָּל הַנִּפְלָאוֹת, כִּתִּים וַחֲיָלוֹת, בְּחַדְרֵי הֵיכָלוֹת,

לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

נוסח ספרדי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

יש לנהוג אלהיכם לאמת, אבן יתן רוח מעט שלח יבולע הא׳.

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן יִשְׁעֵנוּ: לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד קַיֶּמֶת: וּדְבָרָיו חַיִּים וְקַיָּמִים נֶאֱמָנִים וְנֶחֱמָדִים לָעַד וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים עַל־אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל־בָּנֵינוּ וְעַל־דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבָּדֶיךָ:

עַל הָרִאשׁוֹנִים וְעַל הָאַחֲרוֹנִים לְעוֹלָם וָעֶד חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר. אֱמֶת שְׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ אָתָּה. לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל עָלֵינוּ נִקְרָא בְּאַהֲבָה אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:

ע״פ א״ב, וחתום נסוף שמעון בר יצחק.

אִי פַּתְרוֹם בָּעָבְרָךְ רֹאשׁ תַּנִּין לְהַדֵּשׁ. בְּמִלֹּאת שִׁפְקוֹ שְׁאוֹנוֹ מוֹד בְּגַדֵּשׁ. בְּאוֹכְלֵי פְסָחִים נִרְתַּקַּדְתָּ בְּשִׁיר לְחַדֵּשׁ. הַשִּׁיר יִהְיֶה לָכֶם כְּלֵיל חַג הִתְקַדֵּשׁ: גָּוּז בְּעוּזִּים

דַּגְדּוֹל סֶלָה בֶּאֱמֶת׃ לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה׃ בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה׃ יחיד מומר ל׳ מלך נאמן.

דברים ו׳ ד׳.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה ׀ אֶחָד׃
נלמ״ד בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־
מְאֹדֶךָ׃ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־
לְבָבֶךָ׃ וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת
עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃

דברים י״א י״ג. וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה
אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־
לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה
לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם׃ וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה
מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם׃ וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי
אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־
יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם׃ וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־
בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃

כַּיּוֹלֶדָה לָבוֹא עָרוֹת וּמִפְסָדִים · תִּקֵּף שִׁיר אַחֲרוֹן כִּוְכָרִים
לֹא יוֹלְדִים · שִׁירוּ לַיָּיָ שִׁיר חָדָשׁ תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל חֲסִידִים:

פ שִׁעְבּוּד מַלְכִיּוֹת עִקֵּר וְנִפִּים מְרֻבִּים · בְּרִאשׁ מַפֶּלְתָּם
יִשְׁמְחוּ אִיִּים רַבִּים · יְצִיאַת חָנֵם קְרוֹא בְּמֻפָּל נֶאֱהָבִים ·
חַזֵּק קְרֻשָּׁתְךָ כְּעַל זֹאת שִׂבְּחוּ אֲהוּבִים:

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ לִבְנֵיהֶם
אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בְּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ
וְצִדְקָתְךָ עַד אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ
וְתוֹרָתְךָ וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל לִבּוֹ: אֱמֶת אַתָּה הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ
וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה
הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם
גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ · כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם
הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ גָּאָלְתָּ וְיַם־סוּף בָּקָעְתָּ וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים
הֶעֱבַרְתָּ וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר: עַל־זֹאת
שִׂבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ אֵל וָנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת שִׁירוֹת
וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם: רָם
וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ שְׁפָלִים מוֹצִיא
אֲסִירִים וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם
אֵלָיו: תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ · מֹשֶׁה וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:
מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְיָ מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת
עֹשֵׂה פֶלֶא: שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת
הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ · יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ

צְבָאוֹת יִשְׂרֵי אֵל. הִפְלֵאתָ לָמוֹ צְדָקָה בְּהַרְרֵי אֵל.
דּוֹלְקִימוֹ נִשְׁפַּטְתָּ תְּהוֹם רַבָּה לְהַתְאֵל. אָז יָשִׁיר מֹשֶׁה
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל: הֵן עַל הַבְּאֵר שׁוֹרְרוּ בַּעֲלִיזוֹת. בְּהַשָּׁקַת
הָרִים אֶת וָהֵב לַחֲוֹות. וּבְסֵפֶר מִלְחָמוֹת רְשׁוּמָה בְּשִׁשִּׁי
חַרְוּוֹת. אָז יָשִׁיר יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת: זֹאת שֵׁמֶשׁ
הָרָמִים דּוֹדִי וּמַאֲמִירִי. וֵירַחַ הֶעֱמִיד בְּיוֹם תָּמִים תְּמוּרִי.
חֲקוּקָה בְּסֵפֶר הַיָּשָׁר שִׁירַת מְזוֹמְרִי. אָז יְדַבֵּר יְהוֹשֻׁעַ לַיָּי
בְּיוֹם תֵּת יְיָ אֶת הָאֱמֹרִי: טָפְשׁוּ חָנֵף מָלְכוּ מְמוֹקְשֵׁי עָם.
וְשָׁבוּ וְשָׁחֲרוּ אֵל וְצוָּה לְהוֹשִׁיעָם. יָבִין וְנִגִּיד חֲרִשֶׁת
לְמַפָּלָה הִכְנִיעָם. וַתָּשַׁר דְּבוֹרָה וּבָרָק בֶּן אֲבִינֹעַם: כְּלָל
וֶהָקֵם עָל בַּמְלָכִים לְהִתְאַשְּׁרָה. זְמִירוֹת הִנְעִים וְהִלַּךְ
אַרַח יְשָׁרָה. לְעֵת זְקָנָתוֹ הוֹסִיף שֶׁבַח לְשִׁרָּה. וַיְדַבֵּר
דָּוִד לַיָּי אֶת דִּבְרֵי הַשִּׁירָה: מָסַר הָאָב לִבְנוֹ צָרְכֵי בִּנְיָן
לְהַזְבִּיד. לְמְצוֹא מָקוֹם נַפְשׁוֹ בְּנֶגֶד הֶעֱבִיד. נִקְרָא עַל
שְׁמוֹ כִּי בְמַשָּׂאוֹ הִכְבִּיד. מִזְמוֹר שִׁיר חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד:
שְׁמָחוֹת רַבּוּ וְהַגּוּ כָּל מַאֲפֵל. בִּיסוֹד הַבַּיִת נִבְצַר בֹּחַן
וָעֹפֶל. עוֹלוֹת וּזְבָחִים לָרֹב וּשְׁלָמִים לְהִשָּׁפֵל. אָז אָמַר
שְׁלֹמֹה יָיָ אָמַר לִשְׁכֹּן בָּעֲרָפֶל: פְּגָרוּ שֵׂעִיר וַעֲמוֹן וּמוֹאָב
חֵיל מְרָנִי. בְּמַעֲלֵה הַצִּיץ רְאוֹת יְשׁוּעַת יְיָ. צָרְבוּ לְמַשְׁחִית
אִישׁ בְּרֵעֵהוּ לְעֵינַי. נִקְהֲלוּ לְעֵמֶק בְּרָכָה כִּי שָׁם בֵּרְכוּ
אֶת יְיָ: קוֹל שִׁירוֹת תֻּשַּׁע שָׁמַעְנוּ בְּמֶרְץ. וְהָעֲשִׁירִית
עוֹד נִשְׁמַע מִכְּנַף הָאָרֶץ. רָנּוּ שָׁמַיִם וְהָרִיעוּ תַּחְתִּיוֹת
אָרֶץ. שִׁירוּ לַיָּי שִׁיר חָדָשׁ תְּהִלָּתוֹ בִּקְצֵה הָאָרֶץ:
שִׁירוֹת אֵלֶּה לְשׁוֹן שִׁירָה מְיֻסָּדִים. כִּי תִשְׁוּעָתָם

וּלְחֶן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת בְּרָכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ:

לזכר אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ

קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן שַׁבָּת וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גְּאָלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל
עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת
וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ
עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים: אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ
וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךְ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ
מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:
וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה שבתות למנוחה ומועדים לְשִׂמְחָה
חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂש�due לְשָׂשׂוֹן אֶת־יוֹם השבת הזה ואת יום חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה
זְמַן חֵרוּתֵנוּ באהבה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה
וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ.
וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ.
וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵיטָה וּלְטוֹבָה

זען אחרון של פסח מען שבת מיוט, זאָ זאָגט מען דאָס: קרובות פֿאָן גע׳יטערן, אותותיך (וייטע 108).

מין מאַינץ ווירד מיינער אותותיך מען מַכטען טאָגע געבעטעט.

ע״פ א׳ב, וסוף מיסוד רבינו משה ב״ר קלונימוס.

ר׳ אֵימַת נוֹרָאוֹתֶיךָ בְּשְׂדֵה צֹעַן כִּהְשַׁלַּחְתָּ. בַּעַר כְּסִלֵּן בְּצִיר אֲשֶׁר שָׁלַחְתָּ. גּוֹי מִקֶּרֶב גּוֹי בְּמַסּוֹת לָקַחְתָּ. דְּבָרֶיךָ לְהָקִים כְּמוֹ לְאָב הִבְטָחְתָּ: הֵעִזּוּ יָהִיר וְנֹאַץ מוּל שְׁלוּחֶךָ. וָזַם מִי יֵי אֲשֶׁר שָׁלָחֶךָ. זַעַם וֶעְבְרָה בּוֹ בְּאַף כִּשַׁלַּחְתָּ. חָזַר בְּעַל כָּרְחוֹ עֲשׂוֹת מִשְׁלָחֶךָ: טָפַשׁ לִבּוֹ וְנִבְעַר אַחֲרֵי זֹאת. יָעַץ רְדוֹף אַחֲרֵימוֹ לָבוֹז בּוּזוֹת. כְּלֵי קְרָב נָשָׂא וַחֲרָבוֹת שְׁחוּזוֹת. לְהָשִׁיב לְעַבְדוּת אִם נָאוָה בַּחֲרוּזוֹת: מוֹעֵד שְׁלִשֶׁת יָמִים חִכָּה לַחֲזוֹר. נֶהֱפַּךְ לִבּוֹ בְּלֹא אָבוּ חֲזוֹר. סְפוּנֵי גְנָזָיו פִּנָּה לַחֲיָלוֹתָיו לְבָזוֹר. עֲבוּר בְּכָל לֵב אוֹתוֹ לַעֲזוֹר: פָּרְשַׁת דְּרָכִים כְּנַע עַם מְשֻׁלָּח. צְרָדָם מֵאֲרַח

Wenn der achte Tag Peßach am Sabbath ist, betet man in manchen Gemeinden אותותיך, das קרובות von gestern, siehe Seite 109.

אימת Furchtbare Wunderwerke hast Du in Zoans Gefilden ausgeübt, als der Thor (Pharaoh) Deinen Gesandten (Mosche) verhöhnte. Du hast ein Volk aus einem andern Volke durch Wunderzeichen herausgenommen, Dein Wort zu erfüllen, das Du dem Vater (Abraham) zugesichert. Der Uebermüthige trotzte und lästerte in Gegenwart Deines Gesandten, er sprach: „Wer ist der Ewige, der dich gesandt?“ — Da ließest Du zornig Grimm und Wuth über ihn los, sie nöthigten ihn zu thun, was Du ihm geboten. Aber sein verstocktes Herz führte nachher ihn zu seiner Thorheit zurück und rieth ihm, die Befreiten einzuholen, um Beute zu machen; er ergriff Kriegsgeräthe und Schwerter, scharfgewetzt, zur Knechtschaft zurückzuführen ein zierlich geschmücktes Volk. Drei Tage hatte er auf des Volkes Wiederkunft geharrt, und sie kamen nicht; nun änderte er seine Gesinnung. Er öffnete seine Schätze, gestattete seinem Heere Beute zu machen, damit es ihm treulich beistehen möchte. Als das befreite Volk am Scheideweg angekommen, lenkte der Allgütige es vom Wege der

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ
כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת
חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ
לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהָי׃ נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי
נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה׃ פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ
וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה
הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם׃ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ׃ עֲשֵׂה
לְמַעַן יְמִינֶךָ׃ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ׃ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ׃
לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי׃ יִהְיוּ לְרָצוֹן
אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי׃ עֹשֶׂה שָׁלוֹם
בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃
יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ׃

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃

חזרת התפלה לשליח צבור׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל
לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃ מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃
מְסוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים׃ וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים׃ אֶפְתְּחָה
פִּי בְּשִׁיר וְרִנָּנִים׃ לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל פְּנֵי שׁוֹכֵן מְעוֹנִים׃

nach Peleſcheth führt, ab, damit die Krieger nicht die Gerippe ihrer mit Sebed und Schuthelach*) gefallenen Brüder ſehen und verzagen möchten; er hat ſie weit vom Wege abgeführt, nachdem ſie der Feind hat ziehen laſſen.

עבדו Er hat ſeinen Diener (Moſche) geſandt, ſein Volk mit Freuden herauszuführen und die Räuber zu geißeln mit ſchädlichen Streichen. Gott gedachte des erprobten, ſtandhaften Vaters (Abraham) und ſchützte deſſen Sproſſen, um ſie in des Vaters Erbe einzuſetzen.

אתה Mächtig biſt Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebſt die Todten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Todten wieder aufleben! Du biſt der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefeſſelten! Du hälſt treulich Deine Zuſage Jenen, die in der Erde ſchlummern! Wer iſt wie Du, allmächtiger Gott! Wer iſt Dir ähnlich? König, der da tödtet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt. Deiner Verheißung getreu, belebſt Du einſt die Todten wieder!

החבולות Mit Bedacht hat der Herr des Raths und der Macht den Feind bekämpft; er wollte die Bewohner der Welt belehren, daß Weisheit mächtiger iſt als Gewalt. Er hat dem Regenten den Zaum des Irrthums angelegt und ihn hingeriſſen, ſein Heer zu ſammeln, und — zu ſeinem Untergange — die Schöne und Reine (Israel) zu verfolgen. Sie waren des Ertränkens ſchuldig. ſie, die meine Knaben in den Fluß geworfen, darum hat auch der Vergelter ſie der offnen See preisgegeben; er hat treulich vollführt, was er in jener fernen Zeit für ſein anerkanntes Volk beſchloſſen, was er dem Stammvater ſeines Erſtlings verheißen. Schändlichen Rath haben Zoans thörichte Fürſten gepflogen, das Heer einzuholen und es im Sturme zu zerſtreuen. Hätte nicht die Allmacht ſelbſt das Schwert wider ſie gezogen, wahrlich ſie hätten den ganzen Wald (Israels Heer) umhauen und in Feuer auflodern laſſen! Aber der im Himmel thront, lachte und ſah mit Spott auf ſie herab, als ſie mit geſammelten Schaaren wider Israel zogen: er ſah, daß nun gekommen der Vergeltungstag, meine Jugend an ihrer Jugend zu rächen, das über ſie geſprochene Urtheil auszuüben und ihnen zu vergelten nach den Freveln, die ſie an einem anmuthsvollen Volke ausgeübt; darum ließ er jene, die er mit entblößtem Arme befreit, einen Umweg ziehen und lenkte ihren Weg durch die Wüſte zum Schilfmeer hin.

*) Die Namen zweier Söhne des Ephrajim, die von den Bewohnern zu Gath ermordet wurden. I. Chron. 7, 21.

פְּלֶשֶׁת טוֹב וְסַלָּח. ק׳ קַלְגַּסִּים מְרֵאוֹת עַצְמוֹרֶת וְגֶבֶד
וְשׁוּתֶלַח. רְחָקָם מִמֶּרֶךְ אוֹתָם צָר בְּשַׁלַּח:

ק׳ עַבְדּוֹ שָׁלַח לְהוֹצִיא עַמּוֹ בְּשָׁשׁוֹן. שׁוֹדְדֵיהֶם שָׁת בָּם
מַכּוֹת אָסוֹן: פ׳ תָּמִים זָבַר מְנַסֵּהַ וְנִמְצָא חָסוֹן. תּוֹלְדוֹתָיו
לְהָגֵן נַחֲלַת אָב לַחֲסוֹן: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים:

ע״ס. תשר״ק.

ק׳ תַּחְבּוּלוֹת עָשׂ רַב עֲצָה וְגִבּוֹרָה. שׁוֹכְנֵי חֶלֶד לְלַמֵּד
חָכְמָה מִגְּבוּרָה. רֶסֶן מַתְעֶה הָרִסְיֹן שַׂר הַבִּירָה. קָהָלָיו
לְהַקְהִיל לְרֹדּוֹף יָפָה וּבָרָה: צְלוּל כְּחָבוּ מַשְׁלִיכֵי יְאוֹר
וְכָרִים. פּוֹרֵעַ פִּלְשָׁם סוּף חֻיּוֹת סְכוּרִים. עֲצוֹת מֵרָחוֹק
אָמֵן לְעַם נִבְרָרִים. שִׂיחַ אֲשֶׁר שָׂח לְשַׁרֵּשׁ בִּכּוּרִים: נוֹאֲלוּ
שָׂרֵי צַעַן עֲצָה נִבְעָרָה. מִצְעֲדֵי זֹאת שֶׁגֶת לַהֲפִיצָה
בִּסְעָרָה. לוּלֵי אֵל שֶׁהוֹצִיא חַרְבּוֹ מִתַּעֲרָה. כָּרְתוּ יַעֲרָה
וּבָעֲרוּ בָהּ הַבָּעָרָה: יוֹשֵׁב בַּשָּׁמַיִם שָׂחַק וְהִלְעִיג לָמוֹ.
סַכְסִים גִּיָּסוּ כְּגִיסוּ לָצֵאת עָלֵימוֹ. חָזוּ כִּי בָא יוֹם גְּמוּלֵימוֹ.
זֹאת תַּחַת זֹאת נִקְמַת עוֹלָלֵימוֹ: וְלַעֲשׂוֹת בָּהֶם מִשְׁפָּט
הַכָּתוּב בְּחִסּוּף. הָשֵׁב גְּמוּלָם כְּדָוְדוּ בְּעֵם הַכָּסוּף. פ׳ דֶּרֶךְ
הֵסֵב לְגַאוּלֵי בְּזֹרֹעַ חָשׁוּף. גְּלִגְלָם הַמִּדְבָּרָה הֶדֶרְךְ יַם סוּף:

מעלליו In versammelten Chören werde ich immer seine Thaten besingen, des Morgens seine Güte rühmen, des Abends seine Treue. Ich werde das Träufeln des allbelebenden Thaues von ihm erflehen, zur Wiederbelebung der Todten jenes Volks, das sich unter seinem Schatten birgt. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Todten belebt!

איום Schrecklicher, Ehrfurchtgebietender, wer mag Dich nicht ehrfürchten? Die Verstockten erkannten Deine Furchtbarkeit nicht, bis Du Strafgerichte an den Jünglingen von Aven und Phibeßeth [1]) ausgeübt; dann erst vernahmen sie Deinen Ruf und zitterten und bebten vor Furcht. Wer vermag Deine großen, schrecklichen Thaten zu erzählen? sie sind überaus viel und überschreiten jede Zahl! Wäre auch Tinte das Weltmeer und alle Geschöpfe Schreiber — auch nur einen Theil von Deinen furchtbaren Thaten wäre ihnen unmöglich aufzuzeichnen! Eine Reise von fünfhundert Jahren — von Deinem Himmel zur Erde — hast Du schnell gemacht, die Feinde auszurotten, die den Lämmern Deiner Heerde Leides gethan. Du schontest nicht ihrer zärtlichen Leibesfrucht, als Du die Erstgebornen und die Häupter von Aven (Egypten) zu quälen beschlossen. Einer der Fünfe [2]) von der Allmacht Hand versetzte ihnen zehn Streiche, jeder Streich war fünffach; nun traf sie die ganze Hand seiner Allmacht, und die Summe der Streiche war fünffältig. O, hebe es empor! leite auch jetzt ein Volk, das tief in Moder gesunken! räume hinweg den Stein des Anstoßes und ebene die rechte Bahn! Sende Hilfe aus Zion, dann wollen wir mit einem neuen Lied Dich krönen, und singen wie damals!

חרשו Einst hatten die Bewohner von Charoscheth den schändlichen Plan, Dein schönes und reines Volk zu Grunde zu richten, dessen Namen und Andenken auszurotten und zu vernichten; aber der Strom Kischon spülte sie hinweg, ihre Gewalt scheiterte — da ward Debora begeistert und sang ein Lobgedicht [3]).

קם Der hohe Thronbesteiger (David) hatte viele Widersacher, die ihn verachteten, die Du aber mit Verachtung getroffen und ihren Stolz gebeugt hast. Aus seinen Lippen floß manch lieblicher Gesang; Dir hat er zugeeignet und gesungen jenes göttliche Lied. (Psalm 18.)

1) Provinzen in Egypten. Der Dichter nimmt einen Theil für's Ganze an.
2) Mit einem von den fünf Fingern.
3) Buch der Richter 5.

ק מַעֲלָיו, בְּקָהָל עָם תָּמִיד אֲרַנֵּן. בַּבְּקָר לְהַגִּיד חַסְדּוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ בְּהִתְלוֹנֵן. ר אוֹרוֹת טַלְלֵי תֶחִי מֶנּוּ אֶתְחוֹנֵן. אֲטוּמִים לְהַחֲיוֹת עַם בְּצִלּוֹ מִתְלוֹנֵן: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

ע"פ א"ח ב"ש, ובתזלומו מתוס חננא קלונימוס.

ר אָיוֹם וְנוֹרָא מִי לֹא יְרָאֶךָ. תּוֹעֵי לֵב לֹא הִכִּירוּ מוֹרָאֶךָ. בַּחוּרֵי אָוֶן וּפִיבֶשֶׁת דִּין בְּהַרְאֶךָ. שׁוֹמְעֵי שִׁמְעֶךָ רָגְזוּ וְחָלוּ מִמּוֹרָאֶךָ: גֹּדֶל נוֹרְאוֹתֶיךָ מִי יוּכַל לְסַפֵּר. רַבּוּ עַד לְמְאוֹד וְעָצְמוּ מִסַּפֵּר. דְּיוּ הַיָּם וְכָל יְצִיר סוֹפֵר. קְצַת (נוֹרְאוֹתָיו) לֹא יוּכְלוּ לָחֹק בַּסֵּפֶר: הִלּוּךְ חֲמֵשׁ מֵאוֹת קָפַצְתָּ מִמְּעוֹנֶיךָ. צוֹרֲרֶיךָ הִצְמַתָּ בְּהֶרְעוּ בְּטִלְאֵי עָנְךָ. וּבְמַחֲמַדֵּי בְטָנָם לֹא חָסָה עֵינֶךָ. פִּטְרֵי רֶחֶם וְרָאשֵׁי אוֹן בְּעַנְךָ: וֵעָכָם בְּעֶשֶׂר בְּחֹמֶשׁ יָד הַגְּדוֹלָה. עוֹלוֹת אַחַת לְחָמֵשׁ בֶּעָבוֹת גְּדֵלָה. חָשְׁפוּ זְרוֹעַ אֲשֶׁר מְאֹד גָּדֵלָה. סֵעֲפָם עַל אַחַת חָמֵשׁ בִּגְדוֹלָה: טְבוּעִים בִּיוֹן מְצוּל בְּתִלּוּל הַגְּשִׁיר. נֶגֶף אֶבֶן הָסֵר וְעָקוֹב הַיְשִׁיר. ר יֶשַׁע מִצִּיּוֹן שִׁלַּח וְחָרַשׁ נָשִׁיר. כֻּתֵּר לְךָ לְתֵן כְּאָזְנָשִׁיר:

ק חָרְשׁוּ יוֹשְׁבֵי חַרְשֶׁת לְאַבֵּד יָפָה וּבָרָה. נְתוּשׁ וְאֻבַּד שֵׁם וּשְׁאָר בִּגְבוּרָה. ר נַחַל קִישׁוֹן גְּרָפָם וּרְוָעָם נִשְׁבָּרָה. אָז לָבְשָׁה רוּחַ וְשָׁרָה דְּבוֹרָה:

ק קָם עַל רַבּוּ קָמָיו לְלָזוֹת. לָחֲמוֹתָ לוֹחֲמָיו וְהִכְנַעְתָּ אוֹתָם לְהַבְזוֹת: ר נַעַם זְמִירוֹת בְּטָה לְךָ לְהַזּוֹת. יְחַד וְשָׁר אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת:

מכלל Zion, die Krone der Schönheit, wirst Du einst erneuern und sie zu Deiner Residenz bestimmen, wie vormals; ihr Glanz wird hoch über Alles strahlen; dann singen wir dort ein noch nie gehörtes Lied.

ימלך Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!

ואתה Du, Heiliger, throne doch unter den Lobgesängen Israels, o Herr!

ארני Bevor des Erdballs Feste gegründet, ehe des Himmels Höhe zur Wölbung wurde, beschloß er (Gott) die unter vier Fahnen Vertheilten[1]) (Israeliten) als sein Volk zu stempeln, und als er bei der Schöpfung des ersten Menschen sich (mit den Engeln) berieth, looste um sie der König (Gott) mit seiner Dienerschaft, und von den siebenzig Nationen[2]) fiel auf sie das Loos, die er auch sogleich als sein Eigenthum erklärte. Als sie dann zur Auswanderung und Unterdrückung verurtheilt und von den Räubern (Egyptern) beraubt worden sind, entbrannte seine Barmherzigkeit nach siebenzig Erlaßjahren[3]), er dehnte seine Gnade über die Gevierten (Israel[4]) aus, neigte das Ohr und vernahm ihr Flehen. Wie aus dem Schlafe erwacht, schlug er die Feinde tödtlich, mit Wunden und Blattern verschiedener Art, und dann erst ließ er sie (die Israeliten) mit unermeßlichem Vermögen, mit Silber, Gold und kostbaren Gewändern ausziehen. In jene (die Egypter) hingegen goß er einen Schwindelgeist, verleitete sie in vollem Harnisch diesen nachzusetzen; da erhob sich sein Zorn und ihr Unrecht ward ihnen vergolten, er versenkte sie in die Tiefe, und zersplittert waren sie, wie ein am Born zerschellter Eimer, nach Beschluß des

Lebendigen, Unvergänglichen, Furchtbaren, Erhabenen und Heiligen!

חכם Er ist weisen Herzens und von überlegner Kraft — wer kann sich ihm widersetzen, in dessen Hand die Allgewalt und Allmacht sind? Heiliger!

---

1) Während der vierzigjährigen Wanderung in der Wüste.

2) Die, nach thalmudischer Behauptung, die gesammte Menschheit ausmachen.

3) Bekanntlich war immer das siebente Jahr, Erlaßjahr; 7mal 30 macht 210, welche die Zahl der Dienstjahre in Egypten war.

4) 5. Buch Mos. 23, 10.

ק׳ מִכְלַל יׇפְיִי עַל מִשְׁפָּטוֹ יְחָדֵּשׁ. וְעוֹד נָוֶךְ בּוֹ כְּקָדֶם
יִתְחַדֵּשׁ. ק׳ שִׂיאוּ לְמַעְלָה לְמַעְלָה רָוֹם וְיִגְדַּשׁ. סֶלָה
בְּתוֹכוֹ נָשִׁיר שִׁיר חָדָשׁ:

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדוֹר וָדוֹר הַלְלוּיָהּ:

וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל אֵל נָא:

ק׳ אַדְּרֵנִי חֶלֶד עַד לֹא טְבוּעִים. וְמֶרֶם תְּלוּלֵי רוֹם לְאֶהֱל
קְבוּעִים. מֵאָז הֶעָלָה בְּמַחֲשֶׁבֶת דִּגְלֵי רְבוּעִים. חֲיוֹת
לוֹ מִכֹּל אוֹם תְּבוּעִים. וּבְהַמְלֵךְ לִבְרֹאת יְצִיר רֹאשׁ
טְבָעִים. בַּעֲרָם חָלוּ מֶלֶךְ וּמִשְׁרָתָיו מַצְבִּיעִים. וּמֵאָז
בְּחֶלְקוֹ עָלוּ מֵחֲלִשִּׁים שִׁבְעִים. וְסִגְלָם לוֹ לְחֶבֶל נַחֲלָה
מָקְבָּעִים. וּכְחָבוּ גֵּרוּת וְעִנּוּי וּקְבָעוּם קוֹבְעִים. נִתְגַּלְגְּלוּ
רַחֲמָיו לְסוֹף שְׁלֹשִׁים שָׁבוּעִים. וַיֵּט חֶסֶד עַל בְּנֵי רִבְעִים.
וְחִטָּה אֹזֶן וְסָבַת שִׂיחַ מְשֻׁוָּעִים. וַיִּקַּן כְּיֶשֶׁן וַיִּדְּ צָרָיו
בְּגִוּוְעִים. הַכֵּה וּפָצוֹעַ בְּכָל מַכָּה וַאֲבַעְבּוּעִים. וְאַחֲרֵי
כֵן שִׁלְּחוּם בִּרְכוּשׁ גָּדוֹל שִׁבְעִים. בְּפָז וּבְכֶסֶף וּבְזָהָב
וְכָל מִינֵי צְבָעִים. וְעוֹד מָסַךְ בְּקִרְבָּם רִיחַ עוֹעִים.
וַיְסִיתֵם רְדוֹף אַחֲרֵימוֹ בְּשִׁרְיוֹנוֹת וְכוֹבָעִים. וְאָז עָלְתָה
חֲמָתוֹ וַיָּשָׁב עֲלֵיהֶם אוֹנָם וְשִׁקְעָם בְּטִבּוּעִים. וְנָפְלוּ
וְנִשְׁבְּרוּ כְּשֶׁבֶר נֵבֶל לְמַבּוּעִים:

קו״ח בְּגִזְרַת

חַיּוֹקַיְּם נוֹרָא וּמָרוֹם וְקָדוֹשׁ:

ק״ח חֲכַם לֵבָב וְאַמִּיץ כֹּחַ. מִי יוּכַל אֵלָיו
לִנְכֹּחַ. אֲשֶׁר בְּיָדוֹ הַגְּבוּרָה וְהַכֹּחַ. קָדוֹשׁ:

מה Kann was dem Böſewicht die Bosheit nützen? was dem Wütherich die Frevelthaten vor dem Angeſicht deſſen, der jedem nach Verdienſt vergilt? Kann ein Irdiſcher ſich wider den auflehnen, der das Weltall mit einem Worte erſchaffen, der Geiſt und Seele in ſeiner Hand bewahrt? — — Er hat ſeine Wohnung in jener Höhe aufgeſchlagen, er ſchaltet über die ganze Welt! wer hat ungeſtraft ſich ihm noch widerſetzt? Anſehnliche Männer waren jene, die zuerſt den gebahnten Weg verdorben und den Namen der Gottheit durch Götzenbilder herabgewürdigt haben; ſie haben den Zaun der Welt durchbrochen, darum haben auch die Gewäſſer des Meeres die Dämme ihrer Grenze durchbrochen, ſie weggeſpült und von der Erde vertilgt, damit die zukünftigen Geſchlechter das Recht beherzigen und wiſſen mögen, daß es unerlaubt ſei, irgend ein Weſen göttlich zu verehren, außer dem Ewigen, der die Geſchlechter von Anbeginn hervorgerufen. Als jene Gewaltthätigen angefangen, mächtig zu werden, boten ſie der Allmacht Trotz, weil ihre Häuſer voll des Ueberfluſſes waren; ſie verachteten die von der Erde aufſteigenden Dünſte und erzürnten den Sender des Regens; was ſollen uns die Regenfluthen? — ſprachen ſie. Der Allerhöchſte aber übte Strafgerichte an ihnen aus, ſchüttete Regengüſſe über ſie und vertilgte alle irdiſche Weſen. Hochmuth bemächtigte ſich der Bewohner Schinar's und entflammte die Begierde in ihrem Herzen, einen Thurm bis gen Himmel aufzuführen, aber ein Sturm zerſtreute ſie, und ſo wurden ſie in Folge ihres Aufruhrs beſtraft. Sie haben Zerſtreuung gefürchtet, und Zerſtreuung war ihr Loos; ihr Anſchlag wurde vereitelt durch Verwirrung ihrer Sprache. Stolz auf ihre Sprache, rotteten ſie ſich zuſammen und wollten ihrer Zerſtreuung vorbeugen; Gott aber verwirrte ihre Sprache, zerſtreute ſie vollends von da. Habſucht war die Sünde jener Eigennützigen (von Sodom); ſie entzogen dem Hungrigen das Brod, dem Wanderer das Lager, ihre Hand verſchloſſen ſie dem Nothleidenden und Armen und verſcheuchten den Wanderer aus ihrem Lande. Ihre Sünde war ſchwer und groß ihr Verbrechen; ſie haben die Pfade des Recht verdreht, darum hat auch Gott die Natur ſeines wohlthätigen Behälters (den Himmel) in Bezug auf ſie geändert *) und ihre Städte aus der Wurzel umgekehrt, den künftigen Geſchlechtern zur Lehre. Allein die Bewohner Zoan's (Egypten) nahmen keine Lehre an, die Geſchichte der Vorwelt konnte ſie nicht weiſe machen, und ihre

*) Der wohlthätige Regen verwandelte ſich in Feuer und Schwefel. 1. B. Moſ. 19, 24.

חתום נרשם החתוים משה ברבי קלונימוס.

ק׳מַה מוֹעִיל רָשַׁע בְּעָלָיו. וּמַה יָּעוּז זֵד בְּמַעֲלָלָיו. פְּנֵי מְשַׁלֵּם לְאִישׁ כְּמִפְעָלָיו: מֶרֶד הַיּוּבַל עֲרוֹךְ חֹמֶר. נִכַּח יוֹצֵר כֹּל בְּאֹמֶר. רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ בְּיָדוֹ שׁוֹמֵר: שְׁכֵנוֹ שֶׁת בְּרוּם עוֹלָם. מֶמְשַׁלְתּוֹ עַל כָּל הָעוֹלָם. מִי הִקְשָׁה אֵלָיו וַיִּשְׁלָם: שָׁלִישִׁים פָּתְחוּ רִאשׁוֹן לַקְלֻקַל. אָצוּ סָלוּל אֹרַח לְעַקֵּל. שֵׁם אֵל בָּאֵלִיל לְהָקֵל: הַעַל פָּרְצוּ גְּדֵר עוֹלָם. פָּרַץ מִי הַיָּם בִּגְבוּלָם. וְשִׁטְפָם וְאִבְּדָם מִן הָעוֹלָם: הֶרְאָם בָּם דִּין לְדוֹרוֹת. לְבִלְתִּי פְּלוֹחַ לְכָל יְצִירוֹת. כִּי אִם לְקוֹרֵא הַדּוֹרוֹת: בַּעֲלֵי זְרוֹעַ הֵחֵלּוּ לָרוֹב. וַיֹּאמְרוּ לָאֵל סוּר מִקְרוֹב. בְּמַלֵּא בָתֵּיהֶם טוּבוֹת רוֹב: בָּעֲטוּ בְּאֵד עוֹלֶה מִן הָאָרֶץ. וְנֹאצוּ לְמַמְטִיר עַל הָאָרֶץ. מַה לָּנוּ לְמִטְרוֹת עָרֶץ: רָם מָתַח דִּין בָּהֶם. וּמִטְרוֹת עֹז שָׁפַךְ עֲלֵיהֶם. וַיִּמַּח אֶת כָּל יְקוּמֵיהֶם: רָמָה רוּחַ יוֹשְׁבֵי שִׁנְעָר. וְלַעֲלוֹת לַשַּׁחַק לִבָּם נִבְעַר. וֻהֻפְּיָם בְּרוּחַ סוֹעָה וָסָעַר: בַּד בְּבַד פָּרַע שְׁאוֹנָם. וְנֶפֶץ מוּל נֶפֶץ דָּנָם. וּבָטְלָה עֲצָתָם כְּפֶלֶג לְשׁוֹנָם: כַּאֲשֶׁר הֵם בְּשָׂפָה זָדוּ. וּבַאֲגָדָה אַחַת כֻּלָּם נוֹעָדוּ. בָּלַל לְשׁוֹנָם וּמִשָּׁם נִפְרָדוּ: יָקְשׁוּ צָרֵי עַיִן בְּבֶצַע. וּמְאֵנוּ פְּרוֹסָה לָרֵעֵב לִבְצַע. וְהֶאֱרִיבוּ וְקִצְּרוּ אֶת הַמַּצָּע: יָד קָפְצוּ מֵעָנִי וָדָל. וְעוֹבֵר אֹרַח מֵעֲלֵיהֶם חָדָל. וְכָבֵד חֵטְא וָעוֹן גָּבַל: קִלְקְלוּ צַעֲדֵי יֹשֶׁר לְסַלֵּף. וְאוֹצְרוּ הַטּוֹב עֲלֵיהֶם חִלֵּף. וַהֲפָכָם מִשְׁרֵשׁ דּוֹרוֹת לְאַלֵּף: קַחַת מוּסָר מֵאֲנוּ צְעָנִים. וְלֹא לָמְדוּ דַּעַת מְקַדְמוֹנִים.

Frevelthaten überstiegen die bisherigen alle. Sie quälten jämmerlich die Kinder der Gottesfürchtigen und erließen manche Verfügung wider die Söhne seiner Geliebten. Dies sah der Ewige, und sein Mitleid ward rege. Er hat zur Erfüllung seiner Verheißung und zur Beschleunigung der Hilfe den Anfangspunkt des bestimmten Zeitmaßes zurückgesetzt*) und ergoß seinen Grimm über das Drachenhaupt (Pharaoh). Doch griff er ihn nicht anfangs gleich mit seiner überlegenen Kraft, nach Art der Mächtigen, an, sondern mit großer Sanftmuth. Er ließ vorher vor seinem Angesichte manche Wunder und Zeichen thun; aber das Ungeheuer ward immer hartnäckiger und erschwerte den Druck immerfort. Da erst plagte er es mit fürchterlichen Plagen; ließ entflammen seinen gerechten Zorn, überschritt aber die Strenge der Gerechtigkeit nicht, sondern beobachtete genau das Maß der Redlichkeit. Die letzte Plage, die Pharaoh so sehr geschreckt, hat er ihm zuerst angezeigt und ihn dadurch gewarnt: Gott hatte seinen Zorn von Zeit zu Zeit zurückgehalten und den Pharaoh nie geschlagen, bevor er ihn gewarnt hatte; nachher erst strafte er ihn. Zu jeder Plage wurde die Zeitfrist eines Monats festgesetzt; drei Viertel Monat hat er ihn gewarnt und auf seine Besserung gehofft, und ein Viertel Monat ließ er die Plage anhalten. Neun empfindliche Wunden hatte er ihm bereits schon beigebracht, aber noch ging er nicht in sich und kehrte sich nicht daran; bei der Zehnten erst zerbrach der Zepter der Bosheit. Schnell sprang er Nachts aus seinem Ruhebett, ein jämmerlich Geschrei erscholl durch das Land Pathros, kein Haus blieb von Jammer frei. Nun änderte sich die Sprache, und der Mund, der vorher gesprochen: „Ich lasse sie nicht ziehen!" eben dieser Mund flehte und sprach: „Auf, zieht hin und dient eurem Gott, wie ihr verlangt!" Gott fügte es also, um die Nationen zu belehren und sie zu warnen, Israel, von ihm wie ein Augapfel beschützt, nicht anzutasten. Doch die Egypter kamen nicht zur Einsicht; sie hatten zwar anfangs diesem Volke Gutes erwiesen, aber weil sie später es hart gedrückt, erfolgte ihre Bestrafung. Wie wird es nun erst Seïr und seinen Genossen ergehen, die vom Anfang bis zu Ende nur Zerstörung im Sinne hatten; wie wollen sie sich rechtfertigen am Tage des Gerichts!

בעשותו Wenn er im Eifer sich hüllt, in Rache sich kleidet, sie auszuüben an seinen Widersachern, so wird er, der Allheilige, siebenfach ihnen vergelten.

*) Die vierhundertjährige Knechtschaft, welche für die Nachkommen Abrahams bestimmt war, wurde schon von der Geburt Isaaks an gerechnet.

הֵרֵעוּ מִכָּל אֲשֶׁר לְפָנִים: לָחֲצוּ בְּמֵרֹר זֵרֵע חֲסִידָיו. וְגָזְרוּ
גְּזֵרוֹת לִבְנֵי יְדִידָיו. וַיַּרְא יְיָ וַיִּעְוַר חֲסָדָיו: לְמַלֹּאת דְּבָרוֹ
וּלְהָחִישׁ עֲזָרָה. אָחוֹר הֵשִׁיב חָשְׁבּוֹן גְּזֵרָה. וְעַל תַּנִּין שָׁפַךְ
עֶבְרָה: וְלֹא בָכַח לְפִי הַגְּדֻלָּה. הֵחֵל בְּבַעֲלֵי זְרוֹעַ תְּחִלָּה.
כִּי אִם בַּעֲנָוָה גְּדוֹלָה: וְאוֹת וּמוֹפֵת שָׁלַח לְהַרְאוֹת.
וְהִקְשָׁה עֹרֶף וְהִכְבִּיד תְּלָאוֹת. אָז הִכָּהוּ מַכּוֹת נוֹרָאוֹת:
נָאוֹר אַף לְפִי חֲמָתוֹ. לֹא עִבֵּר דִּין אֲמִתּוֹ. כִּי אִם בְּיֶשֶׁר
מִדָּתוֹ: נָגַע אֲשֶׁר בְּסוֹף הִבְעִיתוֹ. בּוֹ הִקְדִּים תְּחִלָּה
לְהַתְרוֹתוֹ. וּמִקֵּץ לְקֵץ הֶאֱרִיךְ עֶבְרָתוֹ: יָהּ מַכָּה לֹא
הִכָּהוּ. עַד שֶׁלֹּא קָדַם וְהִתְרָהוּ. וְאַחֲרֵי כֵן שָׁלַח וְהִלְקָהוּ:
יֶרַח הָקְצַב לְכָל מַכָּה. וּשְׁלִשֶׁת חֲלָקִים הֵעִיד וְחִכָּה.
וּרְבִיעִית הַחֹדֶשׁ שִׁמְּשָׁה הַמַּכָּה: מָחַץ בּוֹ מְחָצוֹת תִּשַּׁע.
וְלֹא נִכְנַע וְלֹא שָׁע. וּבְעֶשְׂרִית נִשְׁבַּר מַטֵּה הָרֶשַׁע:
מֵעֶרֶשׁ יְצוּעוֹ קָם לַיְלָה. וּבְאֶרֶץ פַּתְרוֹס צָוְחָה גְּדוֹלָה.
מֵאֵין בַּיִת בְּלֹא יְלָלָה: וּפֶה שֶׁאָמַר לֹא אֲשַׁלַּח. הוּא
הַפֶּה חָנַן לְשַׁלַּח. (עָנָה כְּנֶאֱלָח) קוּמוּ צְאוּ כְּדִבְּרֶכֶם
לִפְלָח: וְלָמָּה זֶּה לַחֲשׁוּבִי כְאַיִן. לִקְנוֹת חָכְמָה וְלֵב אַיִן.
מְתֵרִים כְּנוֹגֵעַ בְּבָבַת עָיִן: שִׁכְּל זֹאת לֹא יָבִינוּ. פּוֹטִים
אֲשֶׁר בְּתֶחֱל הִתְקִינוּ. כְּעִקְּלוֹ בְּסוֹף כָּךְ נִהוֹנוּ: מ׳ שֹׁעִיר
וּשְׁפוּלָיו אֲשֶׁר לְחָרְבָּה. נִתְכַּוְּנוּ מֵרֹאשׁ וְעַד קִצְבָּה.
מַה יַּעֲשׂוּ בְּלַהַט הַיּוֹם הַבָּא:

נקנת קהלות, גס נפפר״מ, ליז לומרים זה.

מו״ק בְּעַטּוֹתוֹ קִנְאָה בְּלָבְשׁוֹ נָקָם. לְהָרִיעַ וּלְהַצְרִיחַ
מְקָמָיו לְהִתְנַקֵּם. שִׁבְעָתַיִם יָשִׁיב אֶל חֵיקָם. קָדוֹשׁ:

אל Allmächtiger! ewiglich wirst Du verherrlicht, ewiglich geheiligt, in allen Ewigkeiten regierst Du hocherhaben, Allmächtiger, König, Furchtbarer, Erhabenster und Allheiliger! Ja, Du bist der König aller Könige, dessen Regierung immerdauernd ist! Verkündet darum seine furchtbaren Thaten, erzählet von seiner Macht; preiset ihn, ihr, seine Schaaren! Heiliget ihn, erhöhet ihn mit Gesang, Lied und Lob, hoch preiset seine Herrlichkeit! —

ובכן Wohlan, an diesem Tage hat der Ewige gerettet:

אצולים Ein Volk, das er mit starker Hand und Wunderzeichen aus der Sklaverei geführt, ein unwandelbar treues, vernünftiges, weises und holdes Volk, das sich immer mit dem höchstschätzbaren Gesetze beschäftigt, dessen Gebote und Lehren beherzigt und Lieder dem Allmächtigen singt, der es den Antheil seines Erbreiches genannt, eine ihm anhängliche und vertraute Nation, die zur Zeit erfährt, was er, der Himmelsthroner, ihretwegen gethan, und wie der Gurt an des Mannes Lenden, so schließt sie sich der Gottheit an, in deren Schatten sie sich birgt.

In der Allmacht Schatten fanden Schutz und Schirm sie, die ihm, dem Allmächtigen, nachgefolgt; er selbst, der Allmächtige, hat ihre Feinde bekämpft — Israel sah es!

מוחחה Die Hand, die jene unermeßlichen Höhen ausgespannt und die Grundfeste der Erde eingesetzt, die die Meeresfluthen aufthürmt und die tobenden Feinde bändigt — diese hat Strafgerichte ausgeübt an den Anamim (Egypter), weil sie listig den Weingarten (Israel) zu verderben getrachtet; sie hat sie himmelan geschleudert und gesenkt in des Abgrunds Tiefe; sie hat den Waisen (Israel) Recht verschafft, daß sie fortan immer vom Ruhme Gottes sprechen.

Vom Ruhme Gottes sprachen sie, als ihnen das Gut der Verstockten zur Beute gab, und die Feinde der Gewalt verderbender Himmelsmächte überlieferte. Damals sang Mosche:

בקלת קהלות מומרים אל נא, מבל נכל ס"י מיכנו, גם נפפר"מ מין מומרים מומו.

אֵל נָא, לְעוֹלָם תָּעָרֵץ. וּלְעוֹלָם תִּקָּדֵשׁ. וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים תִּמָּלוֹךְ וְתִתְנַשֵּׂא: הָאֵל מֶלֶךְ נוֹרָא מָרוֹם וְקָדוֹשׁ. כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים. מַלְכוּתוֹ נָצַח. נוֹרְאוֹתָיו שִׂיחוּ. סַפְּרוּ עָזּוֹ. פָּאֲרוּהוּ צְבָאָיו. קַדְּשׁוּהוּ רוֹמְמוּהוּ. רֹן שִׁיר וְשֶׁבַח תִּקֶּף תְּהִלּוֹת תְּפַאַרְתּוֹ:

ס ד ר.

על סדר א"ב ומ"כ נחשר"ק, וסמ"ת משה ברבי קלונימום הקטן מתוס נרס"ת הזכי' על המרוזים הקטנים.

ע"ס א"ב.

מ׳ וְבֵכֵן, וַיּוֹשַׁע יְיָ בַּיּוֹם הַהוּא:

אֲצוּלִים מִפֶּרֶךְ סְוּגִים. בְּחֹזֶק יָד וְנִסְיוֹנִים. גּוֹי שׁוֹמֵר אֱמוּנִים. דֵּעָה וְחָכְמָה חֲנוּנִים. הַהוֹגִים בִּיקָרָה מִפְּנִינִים. וּמְצוֹתֶיהָ וְהוֹרָיוֹתֶיהָ מְבִינִים. זְמִירוֹת לָאֵל נוֹתְנִים. חֶבֶל נַחֲלָתוֹ מְכֻנִּים. טְפוּלִים בּוֹ וְעָלָיו נִשְׁעָנִים. יוֹדְעִים מַה פָּעַל דַּר מְעוֹנִים. כָּאֲזוֹר בְּמָתְנַיִם נְתוּנִים. לוֹ דְבֵקִים וּבְצִלּוֹ לָנִים:

לָנִים, מִסְתּוֹפְפִים בְּצֵלָיְ. מְשׁוּכִים אַחֲרֵי יְ. וּבְצוֹרְרֵיהֶם נִלְחָם הָאֵל. וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל:

מוֹתַחַת גָּבְהֵי מְרוֹמִים. נוֹטַעַת אַדְנֵי הַדּוֹמִים. סוֹעֶרֶת שְׁאוֹן יַמִּים. עֹרֶפֶת הֲמוֹן קָמִים. פֹּרַעַת דִּין עֲנָמִים. צוֹדָה מְחַבְּלִים כְּרָמִים. קוֹלַעַת עַד צֵירַת רָמִים. רוֹטֶשֶׁת עַד חוּג תְּהֹמִים. שׁוֹפֶטֶת דִּין יְתוֹמִים. תְּהִלָּתוֹ תָּמִיד הֱיוֹת נֶאֱמִים:

נוֹאֲמִים, שְׁלוּל חֵילָם בְּלֵב מָקְשָׁה. כְּסָכְרוּ בְּיַד אֲרוֹנִים קָשָׁה. אָז יָשִׁיר מֹשֶׁה:

תודה Dank- und Freudenlied; Lob, Preis und Herrlichkeit, Jubel, Herrschaft und Majestät tönten im Freudengesang zum Ruhme dessen, der im Lichte wohnt, der erlöst und Hilfe beschleunigt, der antwortet zur Zeit der Noth, der seines Volkes Gebete vernimmt, der Hilfe sendet seinem erworbenen Volke und dessen Feinde grimmig in die Tiefe versenkt.

Mit Grimm hat er das glänzende Egypten in die Tiefe versenkt; mich aber hat er emporgehoben aus unterirdischen Grüften. Mein Sieg, mein Saitenspiel ist Jah!

לו Auf ihn harret meine Seele, er ist meine Ehre und hebt mein Haupt empor, weiß, was meine Seele quält, und fliegt auf leichten Wolken her, mich zu beruhigen. Er hat sich meiner erbarmt und mein Gebet erhört, war eingedenk seiner Gnade und Treue und befreite mich; er hob mich aus dem Moder, führte aus den Fesseln mich zur Freiheit, vernichtete meine Hasser und rottete sie gänzlich aus. Mir strahlte seine Majestät, als ich ihn gesucht; in der Noth hatte ich ihn gerufen, und er verließ mich nicht; er verlieh mir Macht und Stärke und verachtete mein Flehen nicht.

Mein Flehen vernahm er und zog grimmig aus, den Feind zu bekämpfen. Der Ewige ist Herr des Krieges!

אור Mit Sieg umgürtet, mit Eifer umwunden, stieg er in Panzer und Helm und legte an sein Gewand, die Majestät, und drückte seinen Bogen ab und schleuderte seinen flammenden Speer. Es donnerte, es stürmte ungestüm, und krachend wankte die Erde und was sie füllt. Put und Lud (Egypter) hat er im Sturm verheert, unheilbar verwundet und verzehrt Arm, Scheitel und Hüfte. Schoa und Koa *) und der Fürsten Hunderte hat er Alle in die Fluthen gestürzt, zu Errettung seines ermüdeten Volkes.

Das ermüdete Volk schwang er unter seinen Fittigen und schleuderte den Feind tief in's Meer — Pharaoh's Kriegsgespann und Heer.

---

*) Namen der Staatsbeamten; Ezech. 23, 23.

ע"פ חשר"ק.

תּוֹדָה וְקוֹל זִמְרָה. שֶׁבַח וְהַלֵּל וְצַפִּירָה. רוֹן וָעוֹז
וְתִפְאָרָה. קוֹל אוֹמְרִים אָשִׁירָה. צַלְצוּל לָדָר בִּנְהוֹרָא.
פּוּרָה וּמְחִישׁ עֲוִירָה. עוֹנֶה בְּעֵת צָרָה. סוֹכֵת מַעֲמוֹ עַתִּירָה.
נוֹתֵן תְּשׁוּעָה לְעַם נִבְרָא. מַצְלִיל קָמֵיהֶם בְּעֶבְרָה:

בְּעֶבְרָה, הֵשַׁח יְפֵה פְיָה. וְדַלְנִי מִשְׁאוֹל תַּחְתִּיָּה.

עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ:

לוֹ חִכְּתָה נַפְשִׁי. כְּבוֹדִי וּמֵרִים רֹאשִׁי. יוֹרֵעַ בְּצַר
נַפְשִׁי. טָם עַל עָב קַל לְהַנְפִּישִׁי. חָמַל עָלַי וְשָׁע רַחֲשִׁי.
זָבַר חַסְדּוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לְהַחְפִּישִׁי. וַיַּעֲלֵנִי מִטִּיט רְפָשִׁי.
הַמּוֹצִיאִי מִמַּסְגֵּר לַחֲפְשִׁי. דִּעֵךְ וְצִמַּת מַבְאִישִׁי. גִּלָּה
כְּבוֹדוֹ עָלַי לְדָרְשִׁי. בַּצַּר לִי קְרָאתִיו וְלֹא נִטָּשִׁי. אֵילִי
וְחֵילִי וְלֹא בָזָה לַחֲשִׁי:

לַחֲשִׁי, בֶּן וַיֵּצֵא בְּחֵימָה. מוּל צָר לְהִלָּחֲמָה.

יְיָ אִישׁ מִלְחָמָה:

ע"פ א"ב.

אָזַר עוֹז וָעֹט קִנְאָה. בְּשִׁרְיוֹן וְכוֹבַע נִרְאָה. גְּאוּת
לָבֵשׁ וְנִתְגָּאָה. דָּרַךְ קַשְׁתּוֹ וּבָרַק חֲנִית הֵרָאָה. הִרְעִים
רַעַשׁ וְקוֹל תְּשׁוּאָה. וַתִּתְגָּעַשׁ וַתִּרְעַשׁ אֶרֶץ וּמְלוֹאָה.
זָלַעַף פּוּט וְלוּד בְּמִשְׁוֹאָה. חָרוֹב וְהֶחֱרִיב בְּלִי רְפוּאָה.
טָרַף זְרוֹעַ וְקָדְקֹד וּפְאָה. יַחַד שׁוֹעַ וְקוֹעַ וְשַׂר מְאָה.
כְּלֶם נֵעֶר בְּכַלָּאָה. לְבַעֲבוּר אוֹם הַנֶּהֱלָאָה:

הַנֶּהֱלָאָה, רֵחֵף בְּצִלּוֹ. וְצָר בְּתוֹךְ יָם הִצְלִילוֹ.

מֶרְכְּבוֹת פַּרְעֹה וְחֵילוֹ:

מחנה Des Feindes ganzes Heer und Getümmel, der Edle und sein Waffenträger, der Fürst jeder Provinz nebst seiner Schaar, was Helm getragen und Panzer angezogen, Reiter und Kutscher mit ihren Waffen um die Lenden, Fußvolk und Steinschleuderer, der Hohe und der Niedrige, Knecht und Herr, der Bogenschütze und der an seiner Rechten Gelähmte, Alle, Pharaoh nebst seinem ganzen Heereshaufen, sie schwanden dahin, und ihre Hoheit sank zur Gruft hinab.

Ihre Hoheit versank, ihr Stolz verging, sie wurden alle zerrüttet, Fluthen bedeckten sie.

תהום Fluthen stießen gegen Fluthen, Wellen gegen Wellen, eine donnernde, tobende und wüthende Stimme von Ostwind, Ungewitter und Sturm — hier und dort schwollen Ströme an mit Ungestüm, und Bäche und Flüsse, grimmig, wüthend und tobend, sie umfaßten schrecklich den Feind mit seiner Rotte, senkten ihn wie Blei hinab, und ließ keinen übrig, der Botschaft bringen konnte.

Die Botschaft kam und schreckte alle meine Widersacher. Der göttliche Bote (Mosche) und die ganze Gemeinde verherrlichten Deine Rechte, o Ewiger!

למען Damit Dein Ruhm in der ganzen Welt kund werde, hast Du Deine Allgewalt den Feinden gezeigt; Du selbst zogst aus zur Hilfe Deines Volkes und richtetest eine schreckliche Niederlage an unter Deinen Widersachern. Du hast die Rechte Deiner Allgewalt entblößt und Deine Widersacher zerstreut wie Spreu — mit Deiner mächtigen Donnerstimme hast Du verscheucht die Rotte, die wider Dich getobt; Du hast, Deiner Verheißung gemäß, treulich bestraft ein unbarmherziges Volk. Unter allen Völkern erscholl die Rache, die Du für Dein Volk ausgeübt.

Deines Volkes Stimme hast Du vernommen aus Deiner himmlischen Wohnung und ihre Verfolger gedemüthigt durch Deinen Grimm und mit Deiner großen Majestät!

מַחֲנֵה צָר וְכָל שְׂאוֹנוֹ. נָגִיד וְנוֹשֵׂא כְּלֵי זֵנוֹ. שַׂר כָּל פֶּלֶךְ וּפֶלֶךְ וְלִגְיוֹנוֹ. עָטוּר כֹּבַע וְלָבוּשׁ שִׁרְיוֹנוֹ. פָּרָשׁ וְרַכָּב מְצֻמֶּדֶת עַל מָתְנוֹ. צוֹעֵד בְּרַגֶּל וְקוֹלֵעַ בָּאַבְנוֹ. קָצִין וְנִקְלֶה וַעֲבָדוֹ וַאֲדוֹנוֹ. רוֹמֵי קֶשֶׁת וְאִשֶּׁר יַד יְמִינוֹ. שָׁם פַּרְעֹה וְכָל הֲמוֹנוֹ. תַּמּוּ נִכְרָתוּ וְהוֹרַד שְׁאוֹל גְּאוֹנוֹ:

גְּאוֹנוֹ, בְּלַע וּשְׁאוֹנוֹ נֶחֱרְמוּ. וַיַּחַד כֻּלָּם נֶהֱמָמוּ.

תְּהוֹמוֹת יְכַסְיֻמוּ:

ע"פ תשר"ק.

תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קָרָא. שְׁאוֹן סוּף לְעֻמָּתָם נִתָּגָרָה. רַעַם וַרַעַשׁ וְקוֹל עֻבָרָה. קְדִים וְסוּפָה וּסְעָרָה. צְנוֹרוֹת מִפְּהּ וּמִפֹּה מְקַלְחִין בִּגְבוּרָה. פְּלָגִים יִבְלֵי נָהָרָה. עֶבְרָה וָזַעַם וְצָרָה. סָבִיב בְּעַתּוּהוּ צַר עִם כָּל שְׂעָרָה. נִשְׁקְעוּ כֻלָּם יַחַד בַּאֲבָרָה. מִבְּלִי הוֹתִיר מוֹלִיךְ בְּשׂוֹרָה:

בְּשׂוֹרָה, יָצְאָה וְחָלוּ כָּל בַּעֲלֵי מְדָנַי. וְאִדְּרוּהוּ יַחַד צִיר וְכָל הֲמוֹנָי. יְמִינְךָ יְיָ:

לְמַעַן סַפֵּר בְּכָל גֵּיא שִׁמְךָ. כִּחֲךָ הֶרְאֵיתָ בְּמִתְקוֹמֲמֶיךָ. יָצָאתָ לְיֶשַׁע עַמֶּךָ. מִבְחָה לָשִׁית בְּקִמְיֶךָ. חָשַׂפְתָּ יְמִין תַּעֲצוּמֶיךָ. זְרוֹת כַּמּוֹץ לוֹחֲמֶיךָ. וַתִּנְחֵם בְּשַׂאֲגַת רָעָמֶיךָ. הֲמוֹן הוֹמִים לְעֶמֶּךָ. דִּין גָּמוּר דַּנְתָּ כְּנוֹאֲמֶךָ. גּוֹי הַמַּעֲבִיר רְחוּמֶיךָ. בְּכָל גּוֹיִם נִשְׁמַע נִקְמֶךָ. אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְעַמֶּךָ:

לְעַמְּךָ, קוֹלָם הִסְכִּיתָ מִמְּעוֹנְךָ. וְרַדְפֵיהֶם הִכְנַעְתָּ בַּחֲרוֹנְךָ. וּבְרֹב גְּאוֹנְךָ:

אדר Das Gewand der Hoheit hast Du angelegt, als Du durch Deine Macht das Meer zertrennt, hast die stolzen Uebermüthigen erniedrigt, die armen Niedergeschlagenen emporgehoben, hast die Gewässer des Schilfmeeres ausgetrocknet und in der Tiefe der See ein Weg gebahnt, Deine Frommen durchzuführen und die Heuchler zu versenken, hast Deinen Ruhm der ganzen Welt kund gemacht und Deinen Schrecken über alle Nationen verbreitet, hast die Kaßluchim gedemüthigt, und gezeigt, daß Du allein bist, über alle Götterwesen hocherhaben.

Hocherhaben bist Du durch Deine Macht, welche die Häupter der Meeresungeheuer zerschmettert, hast das stürmische Meer aufgeregt durch Deinen Zorn und durch den Hauch Deines Odems.

מפה Auf beiden Seiten thürmten sich die Gewässer und standen aufrecht wie Wände; die Fluthen, vom Sturm getrieben, wurden fest und standen zusammengepreßt wie in Schläuchen. Ein Drittel des festen Gewässers stieg rechts und links auf, die übrigen Theile blieben als Fußboden. Auch alle Wasser der übrigen Ströme und Seen wurden gespalten; selbst die Wasser der Gruben, der Teiche und der Feldgraben, nebst denen in den Schöpfeimern, wo sie immer standen, theilten sich allenthalben auf das Geheiß des Herrn im Gewande der Rache.

Im Gewande der Rache und des Eifers zog er abermals aus, seine Feinde zu zerstreuen. Der Feind sprach: Ich verfolge. —

תעלולי Des Feindes Verwegenheit und Bosheit ließen ihm weder Rast noch Ruhe; sein kühner Muth verleitete ihn, zu seinem schändlichen Vorsatze zurückzukehren. Der Allmächtige wollte ihn verschuldetermaßen bestrafen, darum hat er ihm seine Gesinnungen geändert und ihn irre geführt. — Ein Volk, das seinem Rachen entrissen worden, wähnte er zu verfolgen, einzuholen und aufzureiben; aber der Allmächtige bestrafte ihn seinem Frevel gemäß und vergalt ihm nach seinem Verdienste.

Nach seiner Gewohnheit lästerte er wider Deinen Gesandten (Mosche) und sprach: Wer ist der Ewige? — Da schleifest Du ihn in des Meeres Fluthen und zeigtest ihm Deine Macht! Du bliesest mit Deinem Hauche.

ע"פ א"ב.

אֶדֶר גֵּאוּת לָבַשְׁתָּ · בְּעָוְדְּךָ יָם כִּפַּרַרְתָּ · גֵּאוּת עָרִיצִים
הִשְׁפַּלְתָּ · דְּכָאוּת דַּלִּים רוֹמַמְתָּ, הֲלֹא מִי יָם סוּף הוֹבַשְׁתָּ ·
וּבְמַעְמַקֵּי יָם דֶּרֶךְ שַׂמְתָּ · זַבִּים בּוֹ הֶעֱבַרְתָּ · חֲנֻפִּים בְּתוֹכוֹ
שִׁקַּעְתָּ · טִבְּעֵךְ בָּעוֹלָם הוֹדַעְתָּ · יְרָאָתְךָ עַל פְּנֵי כָל הָעַמִּים
תַּתָּה · כַּסְלְחִים עֵת הִכְנַעְתָּ · לְבַדְּךָ עַל כָּלְאֵי נִתְגַּדָּלְתָּ:
נִתְגַּדָּלְתָּ, לִשְׁבּוֹר רָאשֵׁי תַנִּינִים בְּתָקְפֶּךָ · וְהִסְעַרְתָּ לֵב
יָם בְּוַעְפֶּךָ · וּבְרוּחַ אַפֶּיךָ:

מִפְּה וּמִפֶּה עֲרֻמּוֹת · נוֹזָלִים צָגוּ בַּחוֹמוֹת · סַעֲרוּ
וְקָפְאוּ תְּהֹמוֹת · עָמְדוּ צָרוּרִים בַּחֲמוֹת · פַּנּוּ בֵּן וְכֵן
שְׁלִישׁ רוּם מֵימוֹת · צָעוּ הַנּוֹתָרִים לְמִדְרָס פְּעָמוֹת ·
קָרְעוּ אֶת שְׁבִנְהָרִים וַאֲגַמּוֹת · רְבָּה בּוֹר וְשִׁיחַ וְנִקְרַת
אֲדָמוֹת · שְׁאוּבִים אַף שֶׁהָיוּ בְּכָל מְקוֹמוֹת · תָּוְכוּ יַחַד
בְּגֵזֶרֶת לוֹבֶשׁ נְקָמוֹת:

נְקָמוֹת, וְקִנְאָה יַעַט שׂוֹנְאָיו לַהֲדוֹף · כְּמוֹ לְשֶׁעֱבַר
עָט לִנְהוֹף · **אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֹּף:**

ע"פ תשר"ק.

תַּעֲלוּלֵי צָר וְרוֹעַ מַעֲלָלֵהוּ · שָׁקַט וְשָׁלֵו לֹא הִנִּיחוּהוּ ·
רוּחַ עָרִיצִים הִתְעָרוּהוּ · קִיאוּ לָשׁוּב וּלְבַלְּעֻהוּ · צוּר עֲבוּר
לְגִבּוֹת שִׁטַּר נִשְׂיוֹנוֹ · פִּלֵּג לִבּוֹ וְהִשְׁגָּהוּ · עָם הַנְּתָקִים
מִפִּתַּלְעוֹת פִּיהוּ · שָׁח אֶרְדּוֹף אַשִּׂיג וַאֲבַלְּהוּ · נִפְרַץ
סָאָה בִּסְאָה בִּרְשָׁעָהוּ · מָרַד לוֹ בְּנֶגֶד מְהוֹתֵיהוּ:

מְהוֹתֵיהוּ, נֹאַץ מִי יֵי מוֹל שִׁלּוּחֵךְ · נִרְרָתוֹ בְּמֵי יָם
לְהוֹדִיעוֹ כֹּחֵךְ · **נָשַׁפְתָּ בְרוּחֲךָ:**

להשיב Führteſt das Meer zu ſeiner vorigen Gewalt zurück, als der Morgen anbrach; das ſtürmiſche Weltmeer überſtieg ſeine Ufer, Wogen rollten über Wogen mit ſchrecklichem Gebrülle. Noch waren die Feinde am Leben, noch athmeten ſie — da hub der Allmächtige ſie himmelhoch und ſchleuderte ſie tief in ſtrudelnde Schlünde. Feſt ſchloß er das Pferd an den Wagen, ſonderte die Räder ab, ergriff den Zaum, ſchleifte mit beſchwertem Zuge und riß ſie mit der Gewalt ſeiner Stärke in die Mitte des Meeres, und wie Stoppeln verzehrte ſie ſein entbrannter Zorn.

Sein entbrannter Zorn hat die Thoren in's Meer geſchleudert; da ſangen ihm die Söhne der Mächtigen: „Wer iſt unter den Mächtigen wie Du?"

אלוה Der Götter Gott, der Schöpfer der Tiefen und Himmelshöhen, er zerbricht die ſtolzen Meereswogen! Himmel und Erde ſchreckt ſeine Furchtbarkeit; er ſchilt die Sonne und ihre Strahlen verſchwinden, er verſiegelt der Sterne Glanz, ſie funkeln nicht mehr, er ſendet Blitze und Donner, ſie verrichten die Botſchaft unverzüglich ſchnell. Die Himmels-Sphären hat er eingeſetzt und befeſtigt, in ihnen vollführen die Sternbilder ihren Lauf; dort ſtrahlt der Orion und hier das Siebengeſtirn. Er hat den Polarſtern im Norden und die Waſſerſchlange im Süden gelagert; ſie ſind der Einheit ſeines Namens Zeugen.

Zeuge Deiner Liebe zu Deinen Getreuen ſind Deine Thaten alle. Du haſt ſie ertränkt, die Deine Gemeinde gedrückt, Du neigteſt Deine Rechte! —

מומתים Sterbende waren ſie ſchon; aber nicht todt! noch haftete die Seele in ihrem Leibe, als ſie das ſtürmiſche Meer an's Land warf. Die Erde ſchleuderte ſie dem Strudel zurück, verletzt, beſchädigt und verwundet; ſie ſpielten mit ihnen und ihrem Prachtgeſpann wie mit einem Ballen; Land und See geriethen in Zwiſt, und Zank und Hader entſtanden ihretwillen*) — aber der Allmächtige — der ſeinen Feinden hienieden durch Vernichtung vergeltet — winkt der Erde zu, daß ſie ihnen vergelten möchte, was ſie einſt Gutes gethan;

*) D. h. weder Land noch Waſſer wollten die Frevler aufnehmen.

לְהָשִׁיב יָם לְאֵיתָנוֹ · כְּפָנוֹת בֹּקֶר לְעַנְיָנוֹ · יָם הַגָּדוֹל
פָּרַץ מֵאוֹגְנוֹ · טָרַף זֶה בְּזֶה לַהַגְבִּיר שְׁאוֹנוֹ · חַי כָּל אֶחָד
וְאֶחָד בְּעוֹד יֶשְׁנוֹ · זְלֶעֶף רוּחוֹ בְּתוֹךְ נָדְנוֹ · וַיַּעֲלֵם עַד רוּם
מְעוֹנוֹ · הוֹרִידָם לְמַטָּה בְּדָכְיוֹת עִשּׁוֹנוֹ · דִּבֵּק סוּס בְּרֶכֶב
וְהִשְׁמִיט אוֹפַנּוֹ · גָּרָם בְּכֹבֶד בְּמֶתֶג רִסְנוֹ · בְּלֵב יָם
חֻבִּיאָם בְּעֻצָּם אוֹנוֹ · אָבְלוּ כְּקַשׁ יָבֵשׁ בַּחֲרוֹנוֹ:

בַּחֲרוֹנוֹ, יָרָה בַיָּם אֱוִילִים · וְשׁוֹרְרוּ לוֹ בְּנֵי אֵלִים ·

מִי כָמֹכָה בָּאֵלִם:

ע״פ א״ב.

אֱלֹהַּ עַל כָּל אֱלֹהִים · בּוֹרֵא עִמֶּק וְרוּם גְּבֹהִים · גּוֹזֵר
יָם גַּלָּיו לְבַל יְהוּ זוֹהִים · דֹּק וָחֶלֶד מֵאֵימָתוֹ נִרְהָמִים ·
הָאוֹמֵר לַחֶרֶם וְזַרְעִיו כֹּהֲנִים · וְחוֹתָם בְּעַד הִלִּים וְלֹא
מַגִּיהִים · זִקִּים וּבְרָקִים מִמֶּנּוּ נִשְׁלָחִים · חָשִׁים בִּשְׁלִיחוּתוֹ
וְלֹא שׁוֹהִים · טִבְּם גַּלְגַּל קָבוּעַ וּמַזָּלוֹת צוֹמְחִים · יַחַד
כְּסִיל וְכִימָה עִמָּם זוֹרְחִים · כִּוֹן עָשׁ בַּצָּפוֹן וְעַקְרָב
בַּדָּרוֹם מוּנָחִים · לְיחוּד שְׁמוֹ כֻּלָּם מוֹכִיחִים:

מוֹכִיחִים, מַעֲשֶׂיךָ אַהֲבַת אֱמוּנֶיךָ · לִבְלוֹעַ לוֹחֲצֵי
חֲמוֹנֶיךָ · נָטִיתָ יְמִינְךָ:

מוּמָתִים וְלֹא מֵתִים בְּעוֹדָם · נַפְשׁוֹתָם עֲדַיִן צְרוּרוֹת
בְּחֶלְדָּם · סַעַר סוּף לְיַבֶּשֶׁת לַיַּדָּם · עֵיפָתָה אַף הִיא
קִלְעָתָם לְבֵית מְצוּדָם · פְּצוּעִים וְנִפְצָעִים וּמְכֻלָּה
כֹּבְדָם · צְנוּפִים כַּדּוּר עִם מַרְכְּבוֹת כְּבוֹדָם · קָרוּעַ
וּרְקוּעַ נֶחֱרִים בַּעֲדָם · רִיב וּמַצָּה נִתְּנוּ עַל יָדָם · ׳ שַׁדַּי
הַמְשַׁלֵּם לְשׂוֹנְאָיו לְהַאֲבִידָם · שֵׁת יְמִינוֹ לָאָרֶץ לְגָמוֹל

nun öffnete die Gruft ihren Rachen und verschlang die stolze Rotte, sie sank nebst Wagen und Roß und entschlief.

Sie entschlief und ging zu Grunde, die Rotte der Treulosen; die Söhne Deiner Treuen aber führtest Du mit Deiner Gnade.

אורח Aus Liebe zu ihnen hast Du den Lauf der Welt geändert. Die Söhne Deiner Knechte ließest Du wie Herrn reisen, schufst ihnen Ergötzlichkeiten, wie ein Vater den Söhnen, ließest sie Honig aus dem Felsen saugen; hast sie gebadet, bekleidet, beschuhet und gesalbt, feines Mehl, Honig und Oel ihnen gehäuft; des Tages hast Du sie mit einer Wolkensäule geleitet, und des Nachts gingst Du mit einer Feuersäule ihnen voran; Du ließest Thau aufsteigen, speistest sie mit Himmelskost und stilltest ihren Durst mit Quellen, die dem Felsen entsprungen; sammeltest sie unter jenem erkornen Berge (Sinai), belehrtest sie mit Deinen Geboten und Gesetzen und führtest sie mit Deiner großen Huld nach jener Wohnung Deiner Heiligkeit.

Deine Geliebten hast Du durch das Meer geführt; da ergriff Bangigkeit ihre Feinde, gleich einer Gebärerin — Völker hörten es und bebten.

מקול Ein entsetzliches Getöse erregte der Sturz der Tyrannenrotte, die Inseln erbebten davon und die Burgbewohner. Unsinn pflogen die Räthe, Ohnmacht ergriff die Fürsten, und sie sanken rücklings, die Paschah's und Edlen ermatteten, die Bewohner Zor's, Zidon's und des ganzen Kreises Peleschet irrten umher; über den Reichen, Armen und Mittelmann ergoß Schrecken sich wie Wasser, die Wanderer erstaunten, und betäubt entfuhren ihrem Throne Könige.

Könige waren betäubt und sinnlos, und Scïr und Simmi und Arwadi bestürzt; ein plötzlicher Schrecken hatte sich ihrer bemächtigt.

לָהֶם חַסְדָּם. תָּפְתָּה פַּעֲרָה פִּיהָ וּבָלְעָה הוֹדָם. תּוֹחֲלָתוֹ
יַחַד וְעִמָּם רֶכֶב וְסוּס נִרְדָּם:

נִרְדָּם, וְאָבַד שְׁאוֹן בּוֹגְדֶיךָ. וּבְנֵי זֶרַע חַסִידֶיךָ.

נָחִיתָ בְחַסְדְּךָ:

ע"פ א"ב.

אֹרַח עוֹלָם עֲלֵיהֶם בְּאַהַב שִׁנִּיתָ. בְּנֵי עֲבָדֶיךָ
בְּדָרְךָ אֲדוֹנִים הִנְחֵיתָ. גְּעִגּוּעִים כְּאָב לַבָּנִים לָמוֹ
עָשִׂיתָ. דְּבַשׁ מִסֶּלַע אוֹתָם הֵינַקְתָּ. הֲרַחֲצָתָ וְהִלְבַּשְׁתָּ
וְהִנְעַלְתָּ וְסַכְתָּ. וּבְסֹלֶת וּדְבָשׁ וְשֶׁמֶן אוֹתָם הֲרֵבִיתָ.
זֶה בְּעַמּוּד עָנָן הִנְחֵיתָ. חֹשֶׁךְ בְּעַמּוּד אֵשׁ בְּמַנְהִיגָם
נָעָשִׂיתָ. טַל מִתַּחַת וְלֶחֶם מִמַּעַל לָמוֹ הֶחֱשַׁרְתָּ.
יְאוֹרִים לְצָמָאָם מִצּוּר הוֹצֵאתָ. כִּנְסָתָם לְהַר חֶמֶד
וּמִצְוֹות וְחֻקִּים הוֹרֵיתָ. לְמַעַנְךָ בְּגֹדֶל חַסְדְּךָ לְגַוֵּד
קָדְשְׁךָ נָחִיתָ:

נָחִיתָ, סְגוֹלֶיךָ יָם כְּגָזוֹן. וְצוֹרְרֵיהֶם צִירִים כַּיּוֹלֵדָה
אֲחָזוֹן. שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּן:

מִקּוֹל מַפֶּלֶת שְׁאוֹן פּוֹרְכִים. נִרְעֲשׁוּ אַיִם וְיוֹשְׁבֵי
כְרַכִּים. סְלָעָמוּ סוֹד נִמְלָכִים. עֲלִפּוּ וְנָסוֹגוּ אָחוֹר נִסְיָכִים.
פַּחוֹת וּסְגָנִים נִמְרָכִים. צוֹר וְצִידוֹן וְכָל גְּלִילֵי פְּלֶשֶׁת
נִבְכָּרִים. קָצִין וָרָשׁ וְאִישׁ תִּכָּרִים. רֶטֶט הֶחֱזִיקוּ וְכַמַּיִם
נִשְׁפָּכִים. שָׁמְמוּ עֲלֵיהֶם הוֹלְכֵי דְרָכִים. תִּמָּהוֹז קָמוּ
מְכָסְאוֹתָם מְלָכִים:

מְלָכִים, הוֹלָלוּ וְהָרָעֲלוּ. וְשֵׁעִיר וְזִמִּי וְאַרְוָדִי חָלְחָלוּ.

אָז נִבְהֲלוּ:

תימן Themon nebst dessen Einwohnern ward bange, Herzbrechen und Schwäche ergriff sie, Moabs Fürsten verzagten und seufzten Ach und Weh, die Nachkommen von Cham nebst deren Anhang zitterten und bebten und zerflossen wie Wachs, Arki und Sini taumelten wie betrunken, von Wirbel und Sturm getrieben; sie waren alle bethört und sinnlos und warfen sich zur Erde schweigend und trauernd.

Trauernd waren Klein und Groß; so werden Deine Feinde alle, Angst und Furcht wird über sie fallen!

למען Zu ihres Herzens Bangigkeit mengst Du ihnen Deines Zornes Kelch: Furcht und Zittern wandeln sie an, heftiges Pochen ergreift ihr Herz, Schrecken und Beben ihre Lenden, und Nothschweiß dringt aus allen Gliedern, sie stürzen einer über den andern, Unfall über Unfall trifft sie, dann werfen sie sich zur Erde stumm und kummervoll, und sind unheilbar, bis Deine Söhne die Grenzen überschritten nach jenem Lande, das Du ihren Voreltern zugeschworen.

Ihren Voreltern hast Du Gutes versprochen, erfüllst Deine Verheißung den Söhnen, bringst sie nach jenem hohen Gebirge ihrer Wonne, Du bringst sie hin und pflanzest sie ein.

ארץ In jenes aus allen Ländern zum Zehnten abgesonderte und mit zehnerlei Heiligkeiten geheiligte Land, aus dem abermals zur Hebe des Allerhöchsten, der Zehnte von dem Zehnten abgesondert ward, der Ort, wo Jebußi gewohnt, nämlich die heilige Stadt (Jerusalem); diese wurde schon in Anschlag gebracht vor Erschaffung der Erde, auf sie hatte Gott beständig sein Augenmerk. Er hat sie für sich zum Throne und für Israel zum Erbe bestimmt, darin zu residiren, die Gebete jener anzuhören und sie bei brennender Hitze zu beschatten, zu

ע"פ תשר"ק.

תֵּימָן וַיִּשְׁבֶיהָ נְפוּגִים. שִׁבְרוֹן לֵב וְרִפְיוֹן יָדַיִם מַשִּׂיגִים.
רַבֵּי מוֹאָב מִתְמוֹגָגִים. קִינִים וּנְהִי בְּפִיהֶם הוֹגִים. צָעִיר
חָם וְכָל אֵלָיו זָוֹגִים. פָּחֲדוּ וְרָעֲדוּ וְכַדִּנָּג נְמוֹגִים. עַרְקִי
וְסִינִי כַּשְׁכּוֹר הוֹגִים. סוֹעָה וְסַעַר בָּם מַנְהִיגִים. נִבְעֲרוּ
כֻלָּם וְנַעֲשׂוּ שׁוֹגִים. מָדְמָמִים לָאָרֶץ יָשְׁבוּ נוּגִים:
נוּגִים, קְמַטְּנִים וּגְדוֹלִים בְּאֶחָד. וּכְאָז כֵּן עַתָּה כָּל צוֹרֲרֵיךְ
יַחַד. תְּפֹל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וָפַחַד:

לְמַעַן לָמוֹג לְבָבִיהֶם. כּוֹס חֲמָתְךָ מְסוֹךְ בֵּינֵיהֶם.
יִרְאָה וָרַעַד יָבֹא בָהֶם. טֶרוּף דַּעַת בִּלְבָבֵיהֶם.
חַלְחָלָה וּמַעַד עַל מָתְנֵיהֶם. זִיעַ וָרֶתֶת בְּכָל אֵיבָרֵיהֶם.
וְכָשְׁלוּ מֵהֶם וּבָהֶם. הָוֹה עַל הָוֹה תָּבֹא עֲלֵיהֶם.
דּוּמָם יֵשְׁבוּ תַּחְתֵּיהֶם. גַּעַר מְלֵאִים וְאֵין מַרְפֵּא
לָהֶם. בָּנֶיךָ עַד יַעַבְרוּ לִגְבוּלֵיהֶם. אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵיהֶם:

לַאֲבוֹתֵיהֶם טוֹב כַּצְּתָּ מַלֵּא לְבָנֵימוֹ. וְאֶל הַר מְרוֹם
מַאֲוַיֵּמוֹ. תְּבִיאֵמוֹ וְתִטָּעֵמוֹ:

ע"פ א"ב.

אֶרֶץ מִכָּל אַרְצוֹת עִשּׂוּר מִפְרָשָׁה. בְּעֶשֶׂר קְדֻשׁוֹת
מְקֻדָּשָׁה. גַּם עוֹד מִמֶּנָּה מַעֲשֵׂר מִן הַמַּעֲשֵׂר מְנַת גְּבֹהַּ
הָפְרָשָׁה. דִּירַת יְבוּסִי הִיא הָעִיר הַקְּדוֹשָׁה. הֲעָלָה
מֵאָז בְּמַחֲשֶׁבֶת עַד לֹא קְרֹאת יַבָּשָׁה. וָתָמִיד עֵינֵי אֱלֹהִים
בָּהּ לְדָרָשָׁה. זָמְנָה לוֹ לְכֶם שֶׁבֶת וּלְיִשְׂרָאֵל יְרוּשָׁה. חֲנוֹת
בְּתוֹכָהּ סְכוֹת מֵהֶם לְחִישָׁה. טַלְלֵם בְּצֵל מֵחֳרֵב מְצוּא

ergötzen und zu schützen vor Fluthen und Sturm, um alle Plagen und alle menschliche Unfälle abzuwenden von dem gedrittteten Volke[1]).

Das gedrittete Volk schaute im Geist der Prophezeiung; darum begann es sein Lied in die Zukunft[2]) und schloß es also: „Der Ewige wird regieren immer und ewig."

מלכות Ein Reich, das vor Anbeginn schon war, besteht auch für und für; was Ende, Anfang und Mitte in sich schließt, dauert in Ewigkeit. Als er die Geschlechter von Put im Sturm aufgerieben, da huldigte ihm eine furchtbare Nation mit fliegender Fahne. Und steht er einst zum Gerichte auf, Dumah zu bändigen, dann werden Himmel und Erde in Furcht ihm huldigen; die Himmel werden liebliche Lieder anstimmen, und preisen die Erdenkönige seinen Ruhm. Dann wird er die Sprache der Völker zu einer lautern umwandeln, daß sie alle den Namen des einigen Wesens anrufen, ihre Götzen aus Silber und Gold verabscheuen durch Vernichtung, und einmüthig ihm allein ehrfurchtsvoll dienen werden.

Ehrfurchtsvoll und bebend wird ihm huldigen eine einzige Nation, er wird uns zu einer einzigen Nation machen; an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name: Einiger.

ובכן Nun soll sie Dir aufsteigen die Heiligung, denn Du bist Israels Heiligster und Helfer!

אומץ Das Vermögen Deiner Allgewalt, wer kann es aussprechen? Wer vermag Deinen Ruhm zu erzählen? Füllten auch Lieder und Gesänge unseren Mund, wie Wasser das Weltmeer, und wären auch alle Haare unseres Hauptes sprechende Zungen, beschäftigt Tag und Nacht, Deinen Ruhm zu preisen, wahrlich, wir wären nicht vermögend, mit Worten den Ruhm einer einzigen That der Myriaden Tausende gehörig zu preisen, die Du wunderbar ausgeführt für ein Volk, das Deiner harret! Ehe die Berge geboren und die Erde entstanden war, dachtest Du schon, dieses Volk Dir einst liebreich als Söhne zu bestimmen und ihr Vater zu sein, sie mit dem Schatten Deines Schutzes zu decken, ihr Haupt emporzuheben über

---

1) Israel heißt ein gedrittetes Volk, weil es aus drei Ständen, Priester, Leviten und Israeliten (Laien) besteht.

2) Es heißt nämlich אז ישיר, damals wird er singen, während es hätte heißen sollen אז שר, damals sang er u. s. w.

נְפִישָׁה. יַחַד לְחָשְׁכֵם מְזֻרָם וְרוּחַ קָשָׁה. בָּל נֶגַע וְכָל מַכָּה אֲנוּשָׁה. לְהָסִיר מֵאֹם מְשֻׁלָּשָׁה:

מְשֻׁלָּשָׁה, נָבְטָה בְּרוּחַ לְהַרְעִד. וּבִלְשׁוֹן עָתִיד פֻּתְחָה וְסִיְּמָה לְהָעִד. יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

מַלְכוּת עַד לֹא נֶחֱרַם קִדּוּמָה. נִצַּח נְצָחִים מְקֻיָּמָה. סוֹף וָקֶדֶם וְתָוֵךְ עֲצוּמָה. עַד עַלְמֵי עַד מְסֻיָּמָה. פּוּטִים בְּכֹלָּה בְּמְהוּמָה. צְנִיף מְלוּכָה הַמְלִיכוּהוּ דְּגְלֵי אֱיָמָה. קוּמוּ לָעַד דּוּמָה לְהוֹמָמָה. רוֹם וְתַחַת יַמְלִיכוּהוּ בְּאֵימָה. שָׁמַיִם יִפְצְחוּ רֶנֶן נְעִימָה. תְּהִלָּתוֹ יְתַנּוּ כָּל מַלְכֵי אֲדָמָה:

וְאָז יַהֲפוֹךְ אֶל עַמִּים שָׂפָה בְּרוּרָה יַחַד. לִקְרֹא כֻלָּם בְּשֵׁם הַמְיֻחָד. וְיִמְאַסוּן אִישׁ אֱלִילֵי כַסְפּוֹ וְאִישׁ אֱלִילֵי זְהָבוֹ בְּכַחַד. וְיָשׁוּ שְׁכֶם אֶחָד לֶעֱבְדוֹ בְּפֶחַד:

בְּפַחַד וּבְרַעַד יַמְלִיכוּהוּ גּוֹי אֶחָד. וְאוֹתָנוּ יַעֲשֶׂה לְגוֹי אֶחָד.

בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

סלוק.

וּבְכֵן לְךָ תַּעֲלֶה קְדֻשָּׁה כִּי אַתָּה קָדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל וּמוֹשִׁיעַ:

אֹמֶץ גְּבוּרוֹתֶיךָ מִי יְמַלֵּל, וּמִי יַעֲצֹר כֹּחַ שִׁבְחֶךָ לְמַלֵּל, אִלּוּ פִינוּ מָלֵא כַּיָּם שִׁירָה וְהַלֵּל, וְכָל שַׂעֲרוֹת רֹאשֵׁנוּ לְשׁוֹנוֹת לְהִתְפַּלֵּל, וּבָם אָנוּ עֲסוּקִים יוֹמָם וָלַיִל, לֹא נוּכַל לְהַסְפִּיק מְלֵל, עַל אַחַת מֵרִבֵּי רְבָבוֹת שִׁמְךָ לְהַלֵּל, אֲשֶׁר הִפְלֵאתָ וְחָשַׁבְתָּ לְהִתְעוֹלֵל, עַל עַם אֲשֶׁר לְךָ מִתְחוֹלֵל. בְּטֶרֶם הָרִים יֻלָּדוּ וְאֶרֶץ תְּחוֹלֵל, חֲשַׁקְתָּם לְשִׁמְךָ בְּאַהֲב לְכַלֵּל, הֱיוֹת לְךָ לְבָנִים וְאַתָּה לָמוֹ מְחוֹלֵל, בְּצֵל יָדְךָ אוֹתָם

jede Nation und Sprache, sie im Wege des Lebens zu leiten, sie gegen keine andere Nation zu vertauschen und sie zu erhalten zu Deines Ruhmes Preis. Wo ist eine Gottheit im Himmel außer Dir, und wo auf Erden ein einziges Volk wie Dein Volk Israel, für welches sich eine Allmacht verwendet, es von seinen Beleidigern zu befreien, durch mancherlei Versuchungen, Zeichen und Wunderthaten, sowie Du, Herr der Herren, gethan für die Söhne der drei Tapfern*)! Um ihretwillen fuhrst Du aus Deiner himmlischen Wohnung auf dem Rücken eines Cherubs herab und auf Flügeln der Winde und Wolken, und offenbartest Deine Herrlichkeit im Lande Egypten, daß die Haine und Sonnenbilder erbebten vor Deinem Angesichte! Du hast das Herz der Egypter betrübt durch große Plagen, durch bösartige und anhaltende Krankheiten, und zogst Dein Volk Israel aus der Spötter Mitte, wie ein geschickter Arzt das Embryo vor der Zeit dem Mutterleibe entreißt, ohne Fehl, ohne Schaden und ohne Wehen. Auch wolltest Du den Spöttern keinen Anlaß geben, zu sagen, Deine Treuen seien entlaufen, wie Sklaven dem Herrn entlaufen; darum hast Du sie nicht zur Zeit, wenn die Menschen schlafen, herausgeführt, sondern bei hellem Tageslichte, vor Aller Augen und mit der hochstrebenden Gewalt eines Reëms. Sie wurden auf Adlersflügeln herausgetragen, unter Liedern, Lob- und Dankgesängen, unter Pauken- und Harfenklang, unter Flöten- und Saitenspiel. Du wolltest Dein Wort erfüllen, das Du dem Vater der Rechtgläubigen (Abraham) verheißen, darum ließest Du sie nicht muthlos und leer herausgehen, sondern voll und wohlbegütert an Silber- und Goldgeräthen und Edelsteinen und köstlichen Gewändern, reich geschmückt, um ihnen ihre Arbeit, die sie in Lehm und Ziegeln gethan, zu bezahlen. Du nahmst sie in Schutz und deckest sie mit sieben Wolken, damit sie von oben und unten und von den vier Seiten geschützt bleiben vor Ueberschwemmung, Hitze und Kälte; eine Wolke aber diente zur Verscheuchung wilder Thiere und giftiger Schlangen. Deine Herrlichkeit ging sichtbar vor ihnen her in einer Wolkensäule des Tages, sie den rechten Weg zu führen, und in einer Feuersäule des Nachts, damit sie nicht im Finstern

*) Unsere Stammväter, Abraham, Isaak und Jakob.

לְסַלֵּל, עַל כָּל עַם וְלָשׁוֹן רֹאשָׁם לְהַתְלֵל, בְּאַדֶּרֶת חַיִּים
אוֹתָם לְהַסְלֵל, בְּלִי לְהַחֲלִיפָם בְּאַמָּה אַחֶרֶת אוֹתָם לְחַלֵּל,
לְהִתְפָּאֵר בָּם וְהֵם בְּךָ לְהִתְהַלֵּל: כִּי מִי אֵלַהּ זוּלָתֶךָ
בָּעֲלִיוֹנִים, וּמִי כְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בַּתַּחְתּוֹנִים, אֲשֶׁר
הָלְכוּ אֱלֹהִים לִפְדּוֹתָם מִמְּעֻנִּים, בְּמַסּוֹת בְּאוֹתוֹת
וּבְמוֹפְתִים מְשֻׁנִּים, כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֲדוֹנִי הָאֲדוֹנִים, לִבְנֵי
שִׁלְשֶׁת אִיתָנִים, אֲשֶׁר בִּשְׁבִילָם סַסְתָּ מִמְּעוֹנִים, בְּרִכּוֹב
כְּרוּב וְרִיחַ וַעֲנָנִים, וְנִגְלֵיתָ בִּכְבוֹדְךָ בְּאַדְרַת עֲנָנִים, וְנָעוּ
מִלְפָנֶיךָ אֲשֵׁרִים וְחַמָּנִים, וְלֵב מִצְרַיִם הִמְסֵיתָ בְּדִבְיוֹנִים,
בְּמַכּוֹת גְּדוֹלוֹת וְחָלָיִם רָעִים וְנֶאֱמָנִים, וַתּוֹצִיא אֶת עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל מִקֶּרֶב מוֹנִים, כְּעֶבֶר הַנִּשְׁמָט מֵרֶחֶם בְּתוֹךְ זְמַנִּים.
בְּלֹא פֶגֶם וְנֶזֶק וְצַעַר בָּנִים, וְשֶׁלֹּא לִתֵּן פִּתְחוֹן פֶּה לַמִּינִים,
לוֹמַר כְּעֶבֶד שֶׁבָּרַח מֵאֲדוֹנָיו כֵּן בָּרְחוּ אֱמוּנִים. וְלֹא
הוֹצֵאתָם בְּשָׁעָה שֶׁבְּנֵי אָדָם יְשֵׁנִים, כִּי אִם לְאוֹר הַבֹּקֶר
לְעֵין כָּל הַמּוֹנִים, בְּתוֹעֲפוֹת רְאֵם רָמִים וְעֶלְיוֹנִים, וְעַל
כַּנְפֵי נְשֶׁר נִטְעָנִים, שִׁיר וָשֶׁבַח וְהַלֵּל רוֹנָנִים, בְּתוֹךְ וְכִנּוֹר
וְעֻגָב וּמְנִים, וּלְקִיּוּם דְּבָרְךָ אֲשֶׁר עָצְתָּ לְרֹאשׁ מַאֲמִינִים,
לֹא הוֹצֵאתָם בְּפַחֲזִי נֶפֶשׁ רֵיקָנִים, כִּי אִם מְלֵאִים כָּל טוּב
כְּרִמּוֹנִים, בְּלִי כֶסֶף וּכְלִי זָהָב וְטוֹבוֹת אֲבָנִים, וּבְגִדֵי חֹפֶשׁ
וְרִקְמַת צְבָעוֹנִים, בְּדֵי לְשַׁלֵּם שְׂכַר שִׁעְבּוּד חֹמֶר וּלְבֵנִים,
חוֹפַפְתָּם בְּטַלְוִל שִׁבְעַת עֲנָנִים, מַעְלָה וּמַטָּה וּמֵאַרְבַּע
רוּחוֹת גְּנוּנִים, לְחָשְׁכֶם מְזֻרֶם וְחֹרֶב וְצִנִּים, וּמִפְּנֵי חַיּוֹת
וּנְשִׁיכַת צְפָעוֹנִים. וְעַיִן בְּעַיִן כְּבוֹדְךָ מְהַלֵּךְ לְפָנִים, בֶּעָנָן
יוֹמָם לַנְחוֹתָם נְתִיבוֹת מְתֻקָּנִים, וּבָאֵשׁ לַיְלָה בְּלִי לְהַכְשִׁל

straucheln. Sie zogen von einer guten Ruhestätte zur andern und rasteten friedlich und wurden weder vom Durst noch vom Hunger gedrückt, denn ihr Erbarmen führte sie an Strömen Oels und leitete sie an Wasserquellen. Mittlerweile saß Egyptens König am Eingang seines Palastes, auf die Straße schauend und harrend auf deren Zurückkunft zur bestimmten Zeit. Da kam eine Botschaft aus Themonland, auch die Begleiter, die er mitgegeben, kamen und erzählten ihm dies und jenes und zeigten ihm die Wunden, die sie von den treugepriesenen Söhnen erhalten. Da schrie er: „Wehe! Wehe!" Seine Dienerschaft stimmte darein und sprach: O, welche Thorheit haben wir begangen, unsere Sklaven und Leibeigenen zu entlassen! Wer wird uns nun Lehm stampfen und wer uns Ziegel streichen? Wer Mauern und Häuser bauen? Unsere Nachbarn werden nun über uns stolziren, und jene Könige, die uns bisher Tribut gegeben, werden uns nicht mehr achten, sie werden sagen: „ „Siehe, Sklaven, die in ihrer Gewalt waren, haben sich wider sie empört und sie herabgewürdigt, und wir, des Landes Edle und Fürsten. —" " Nun schickte er und ließ schnell versammeln alle Bilderschriftkundigen im Lande Egypten und alle Sterndeuter, alle Todtenbeschwörer und Zeichendeuter, und flog Rath mit ihnen und den Aeltesten; sie beschlossen einmüthig, auszuziehen, ihnen nachzusetzen und sie mit Drachenwuth zu verschlingen. Er ertheilte den Befehl, ließ ihn im ganzen Lande verkünden, daß jeder Krieger in's Gewehr trete. Einmüthig sammelten sich und standen in Bereitschaft Satrapen, Paschah's und Fürsten und alle Krieger mit den Waffen in der Hand. Nun trat er auf, öffnete alle Kammern der Schätze, die von ihm und seinen Vorfahren gesammelt worden, nahm heraus köstliches Geräth und Drachmen*) und vertheilte sie unter ihnen nach Standesgebühr, schmeichelte ihnen mit Worten, warf ihnen freundliche Blicke zu und sprach mit Herablassung folgende Worte: „Ein König hat das Recht, zu walten über des Volkes Beute, ich aber theile mit euch in gleiche Theile; ferner ist es

*) Name einer Geldsorte.

בְּאִישׁוֹנִים, מְנֻוָּה טוֹב לְנָוֶה טוֹב נוֹסְעִים וְחוֹנִים, לֹא צְמֵאִים וְלֹא מְכֻפָּנִים, כִּי מְרַחֲמָם יְנַהֲגֵם עַל מַבּוּעֵי שְׁמָנִים, וְהוּא יְנַהֲלֵם עַל מַבּוּעֵי עֲנָנִים, וְשַׂר נוֹא יוֹשֵׁב עַל מִפְתַּן אַרְמוֹנִים, מְצַפֶּה יַד דֶּרֶךְ לְיָמִים הַנּוֹתָנִים, וְהִנֵּה כְּתָב אֵלָיו מֵאֶרֶץ תֵּימָנִים, וְשׁוֹמְרִים שֶׁהִפְקִיד עֲלֵיהֶם מְמֻנִּים, הִתְחִילוּ בָּזֹאת אֵלָיו מְתֻנִּים, וְהֶרְאוּהוּ פְּעָעִים שֶׁפְּעָעוּם פִּרְחֵי נֶאֱמָנִים, וְצָוַח יַי יַי וְכָל עֲבָדָיו אַחֲרָיו עוֹנִים, וְנָמוּ מַה זֹּאת עָשִׂינוּ כְּסִכְלוֹנִים, כִּי שִׁלַּחְנוּ עֲבָדִים שֶׁתַּחַת יָדֵינוּ מְכֻבָּדִים, מִי יִרְמַס לָנוּ חֹמֶר וּמִי יַחֲזִיק לָנוּ מַלְבֵּנִים, מִי יִבְנֶה לָנוּ חוֹמוֹת וּבְנָיָנִים. הָעֵת יַגְדִּילוּ עָלֵינוּ שִׁבְבָנִים, וְגַם הַמְּלָכִים שְׁמַם לָנוּ נוֹתָנִים. שׁוּב לֹא יְהוּ אֵלֵינוּ פּוֹנִים, כִּי יֹאמְרוּ הִנֵּה עֲבָדִים שֶׁתַּחַת יְדֵיהֶם נְתוּנִים, הֵם פָּשְׁעוּ בָם וּבָהֶם לֹא סוֹפְנִים, אַף כִּי אֲנַחְנוּ חוֹרֵי הָאָרֶץ וּקְצִינִים, וּבְכֵן שָׁלַח וְקִבֵּץ אֶת כָּל חַרְטֻמֵּי מִצְרַיִם וְאִצְטַגְנִינִים, וְגַם אֶת הָאוֹבוֹת וְאֶת הַיִּדְּעוֹנִים, וַיִּוָּעֵץ בָּם וּבְזִקְנִים, וַיַּצְאוּ כֻלָּם בְּעֵצָה אַחַת מְכֻוָּנִים, לְרַדּוֹף אַחֲרֵיהֶם וּלְבַלְּעֵם כְּתַנִּינִים, וַיָּצוּ וַיַּעֲבִירוּ קוֹל בְּאֶרֶץ סְוִנִים. כָּל שׁוֹלֵךְ חֶרֶב חֲיוֹת מוּכָנִים, וַיֵּאָסְפוּ כֻלָּם כְּאִישׁ אֶחָד מְזֻמָּנִים. וְהָאֲחַשְׁדַּרְפְּנִים וְהַפַּחוֹת וְהַסְּגָנִים, וַאֲנָשֵׁי הַצָּבָא אִישׁ וְאִישׁ בִּכְלֵי זֵינִים, אָז פָּתַח אוֹצְרוֹת גְּנָזֵי מַטְמוֹנִים, אֲשֶׁר גָּנַז הוּא וּמַלְכֵי קַדְמוֹנִים, וְהוֹצִיא כְּלֵי יָקָר וַדַּרְכְּמוֹנִים, וְחָלַק לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי הַגּוּפִים, וְשִׁדֵּל בְּדְבָרִים וְהִסְבִּיר לָמוֹ פָּנִים, וְכֹה אָמַר לָהֶם בְּשִׂיחַ מַעֲנִים, מִשְׁפַּט הַמֶּלֶךְ כָּל הָעָם בּוֹזְזִים וּלְבָנָיו נוֹתְנִים,

des Königs Recht, sein Gefolge an die Spitze zu stellen, ich aber werde mich an die Spitze stellen und ihr bleibt im Rücken; ferner ist es ein Recht des Königs, seinen Kriegswagen von seinem Volke bespannen und ausrüsten zu lassen; ich aber spanne und sattle selbst." Hierauf waren sie alle bereitwillig, Groß und Klein, setzten Helme auf, warfen sich in Panzer, umgürteten sich mit Schwertern und nahmen Lanzen, jeder nahm einen Spieß in seine Hand, ergriff einen Schild, faßte einen Bogen und füllte den Köcher mit spitzigen Pfeilen, die Steinschleuderer nahmen auch ihre Schleuder mit. Nun zogen sie aus, einmüthig und voller Begierde; keiner von ihnen strauchelte und keinem widerfuhr ein widriges Zeichen, damit keine Ahnung sie nach Hause zurückführe — denn Ahnungswesen und Zeichendeutung war der Heiden Gesetz. Als Israel am Ufer des Meeres lagerten, hoben sie ihre Augen auf und sahen die Egypter wie eine Wolke ihnen nachziehen. Nun hatten sie keinen Rettungsort, weder von hinten noch von vorn — auch nicht seitwärts, wegen des Gewildes und giftiger Schlangen. Da schrieen sie zum Ewigen und flehten ihn an; der Herr, den man zu allen Zeiten findet, willfahrte ihnen, drohte dem Schilfmeere, und das Gewässer versiegte, da gingen sie durch Tiefen wie über gebahnte Straßen. Auf beiden Seiten ließ er schnell Fruchtbäume aufsteigen*) und aus des Abgrunds Tiefe süße Wasserquellen entspringen: vor ihnen her ließ er wohlriechende Gewürze duften, und so führte er sie vergnügt zum Ziele ihres Wunsches. Als nun die Frommen (Israel) auf dieser Seite das Ufer des Meeres bestiegen, gingen die Sewenim (Egypter) von jener Seite in's Meer hinein; anfangs war es freiwillig, dann aber wurden sie wie von einem Zaume hineingerissen. Denn ihretwillen wurde der Weltlauf geändert; nach dem gemeinen Lauf wird der Wagen von den Pferden gezogen, hier war es umgekehrt — die Pferde wurden vom Wagen gezogen; nach dem gemeinen Lauf ziehen die Pferde, wohin sie der Kutscher lenkt, hier aber wurden Kutscher und Pferde mit Gewalt

*) Nach einer thalmudischen Sage.

וַאֲנִי בְּאֶחָד מִכֻּם אֶטּוֹל מָנִים׃ מִשְׁפַּט הַמֶּלֶךְ עֲבָדָיו
יוֹצְאִים רִאשׁוֹנִים, וַאֲנִי אֵצֵא רִאשׁוֹן וְאַתֶּם צְאוּ אַחֲרוֹנִים,
מִשְׁפַּט הַמֶּלֶךְ עֲבָדָיו אוֹסְרִים מֶרְכַּבְתּוֹ וּמְתַקְּנִים, וַאֲנִי
בְּעַצְמִי אֶאֱסוֹר רִכְבִּי וָאֲשִׁים רְסָנִים, וְנִתְרַצּוּ יַחַד גְּדוֹלִים
וּקְטַנִּים, וַיָּשִׂימוּ כֹּבַע עַל רָאשֵׁיהֶם וְלָבְשׁוּ שְׁרִיוֹנִים,
וַיֵּחָגְרוּ אִישׁ חַרְבּוֹ וְנָטְלוּ כִּידוֹנִים׃ וַיִּקְחוּ אִישׁ רִמַּח בְּיָדוֹ
וַיֶּחֱזִיקוּ מָגִנִּים, וְנָשְׂאוּ קֶשֶׁת וּמָלְאוּ שִׁלְטֵיהֶם חִצִּים
שְׁנוּנִים, וְהַקַּלָּעִים אִישׁ קַלְּעוֹ בְּיָדוֹ לְקַלַּע בָּאֲבָנִים, וַיֵּצְאוּ
יַחַד בְּלֵב שָׁלֵם וּבְצַבְיוֹנִים, וְלֹא נִכְשַׁל אֶחָד מֵהֶם וְלֹא
אֵרְעוּהוּ סַמָּנִים, לְבַלְּתִי לַנַּחֵשׁ לָשׁוּב לְמֻלּוֹנִים, כִּי חֻקּוֹת
הָעַמִּים מְנַחֲשִׁים וּמְעוֹנְנִים, וְאִישׁ יִשְׂרָאֵל עַל שְׁפַת יָם
חוֹנִים, וַיִּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם וְהִנֵּה מִצְרַיִם נוֹסְעִים כַּעֲנָנִים, וְאֵין
מָקוֹם לָנוּס לֹא לְאָחוֹר וְלֹא לְפָנִים, וְאַף לֹא מִדְּפַנּוֹת מִפְּנֵי
חַיּוֹת וּפְתָנִים, וַיִּצְעֲקוּ אֶל יְיָ וְהִפִּילוּ לְפָנָיו תַּחֲנוּנִים, וַיִּמָּצֵא
לָהֶם הַמָּצוּי בְּכָל עִדָּנִים, וַיִּגְעַר בְּיַם סוּף וַחֲרָבוּ זֵידוֹנִים,
וַיֵּלְכוּ בְתָהוֹמוֹת כְּעַל דָּרָכִים מְפֻנִּים׃ מִזֶּה וּמִזֶּה הֱיָלָה
אֵילָנוֹת טְעוּנִים, וּבְתוֹךְ תְּהוֹמוֹת הַמְתִּיק לָמוֹ מַעְיָנִים,
וְעָשָׁן לִפְנֵיהֶם קְטוֹרֶת סַמָּנִים, וַיְנַחֵם אֶל מְחוֹז חֶפְצָם
שַׁאֲנָנִים, וְכַעֲלוֹת לְצַד זֶה עַל שְׂפַת יָם בָּנִים, בָּאוּ מִצַּד
זֶה בְּתוֹךְ יָם סוּגִים, תְּחִלָּה בְּרָצוֹן וְסוֹף בְּרֶסֶן מְרָסָנִים,
כִּי סְדָרֵי בְרֵאשִׁית עֲלֵיהֶם מִשְׁתַּנִּים, דֶּרֶךְ אֶרֶץ סוּסִים
מוֹשְׁכִים׃ אוֹפַנִּים, וְנֶהְפַּךְ בָּם וְנִמְשְׁכוּ סוּסִים אַחַר
הַסַּדָּנִים, דֶּרֶךְ אֶרֶץ מָקוֹם שֶׁרַכָּב מַנְהִיג שָׁם מוֹשְׁכִים
וּפוֹנִים, וְכַן מַנְהִיג וּמוֹשֵׁךְ בְּעַל כָּרְחָם נִפְנִים, וּבָאוּ לְתוֹךְ

zurückgelenkt und so kamen sie in Mitte versammelter Fluthen. Nun kam die Herrlichkeit des Ewigen, Israels Gott, mit einer Legionenmenge einhergezogen, er fuhr auf Cherubs Rücken und schoß wider die Kriegsmänner, sein Gefolge waren heilige Seraphim, Chajoth und Ophannim und tausendmal Tausend, und myriadenmal Myriaden Heere von Schinannim und Feuerwagen und Feuerpferde verschiedener Gestalten, so wie sie jener Prophet [1]) in der Erscheinung gesehen, rothe Pferde und schwarze und schäckige und weiße. Die Heere lagerten einander gegenüber — ein Feuerheer lagerte sich einem dem Stroh vergleichbaren Heere gegenüber! — Hier waren alle himmlische Heere versammelt. Der Allmächtige selbst stand da mit entblößtem Arme seiner Allgewalt — nicht um den mächtigen Feind zu bekämpfen, war dieses schreckliche Aufgebot — jene Riesen und berühmten Helden vergingen ja vom Hauche seines Odems, wie viel leichter die schwachen Egypter, die dem Schilfe gleichen, die Eitelkeit und Tand zu Hilfsmitteln gewählt! — sondern um seinen Söhnen seine mächtige Liebe zu zeigen, darum donnerte er mit seiner mächtigen Stimme auf die Stolzen herab, zog wider sie mit Schild und Waffen und zertrat im Zorn und zermalmte im Grimme sie wie Gassenkoth und zerstampfte sie, wie man Stroh unter Lehm stampft. Jetzt begann der Kampf zwischen dem Schutzengel des Meeres und dem Schutzengel Chams; sie griffen einander an in ihren himmlischen Wohnungen. Rahab [2]) überwand Egyptens Schutzengel und warf ihn, mit Hilfe des Ophannimbewohners, zu Boden. Als Israel diese Strafgerichte sahen, wie die Vertheidiger nebst den Vertheidigten zugleich gerichtet wurden, brachen sie aus in Lieder und Lobgesänge: „Mein Sieg, mein Saitenspiel ist Jah!" So sangen sie ihm, dem Allerhöchsten, Allerhabensten, der das Seufzen der Geplagten vernimmt, die Hohen erniedrigt und die Demüthigen erhöht! — Die Sänger stimmten zuerst, dann Saitenspieler, umgeben von Paukenschlägerinnen — nun folgten die heiligen Schinannim.

[1]) Secharjah 1, 8.
[2]) Rahab, so heißt der Schutzengel des Meeres.

יָם בְּאֶמְצַע שְׁאוֹנִים, וְהִנֵּה כְּבוֹד יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בָּא כְּרוֹב לְגִיוֹנִים, וַיִּרְכַּב עַל כְּרוּב וַיֵּרָא מוּל בַּעֲלֵי מְדָנִים, וְעִמּוֹ שַׂרְפֵי הַקֹּדֶשׁ וְחַיּוֹת וְאוֹפַנִּים, וְאֶלֶף אַלְפִין וְרִבּוֹ רִבָּבָן גְּדוּדֵי שִׁנְאַנִּים, וְרֶכֶב אֵשׁ וְסוּסֵי אֵשׁ וְכָל דְּמְיוֹנִים. כַּמַּרְאֶה אֲשֶׁר רָאָה צִיר בְּחֶזְיוֹנִים, סוּסִים אַדְמִים וְסוּסִים שְׁחוֹרִים שָׂרֹקִים וּלְבָנִים, וַיַּחֲנוּ אֵלָה נֹכַח אֵלָה אֲפוּנִים, מַחֲנֵה אֵשׁ מוּל מַחֲנֵה קֶשֶׁת פָּנִים בְּפָנִים, וּלְפִי שָׁעָה הֵרְגִישׁוּ כָּל צָבָא מְעוֹנִים, בְּזַרְעַ עִוְּרוּ גִלְחָם רַב אוֹנִים, לֹא בְּעֹצֶם יַד חֵיל שׁוֹטְנִים, הֲלֹא הַנְּפִילִים וַאֲנָשֵׁי הַשֵּׁם מָכְנִים, מֵרוּחַ אַפּוֹ כָּלוּ וְהֵמָּם טְמוּנִים, וְאַף כִּי מְשׁוּלִים לְמִשְׁעֶנֶת קָנִים, אֲשֶׁר הֶבֶל וָרִיק לְעֻזָּרָה מְתַקְּנִים, כִּי אִם לְהוֹדִיעַ חִבַּת אָב לְבָנִים, וַיַּרְעֵם בְּקוֹל גְּאוֹנוֹ עַל גְּאוֹנִים. וַיֵּרֶץ לִקְרָאתָם בְּמֶגֶן וְצִנִּים, וַיַּדְרִיכֵם בְּאַפּוֹ וַיִּרְמְסֵם בַּחֲמָתוֹ כְּחֹמֶר טִינִים, וְהִדְּישָׁם כְּהִדּוּשׁ מַתְבֵּן בְּמוֹ מַדְמֵנִים, וְאָז שַׂר יָם עִם שַׂר חָם יַחַד נִהוֹנִים, זֶה לְעֻמַּת זֶה נֶאֱבָקוּ בְּמְעוֹנִים, וַיֶּחֱזַק רַחַב עַל שַׂר אֲוִינִים, וַיַּשְׁלִיכֵהוּ אַרְצָה וַיִּרְמְסֵהוּ בְּעֶזְרַת דַּר אוֹפַנִּים, וְעַם זוּ בְּשׁוּרָם בְּאֵלֶּה דִּינִים, עֹזֶר וְעָזוּר בְּקַו נִדּוֹנִים, פָּתְחוּ פִיהֶם בְּשִׁיר וּבְרָנָנִים, עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ פָּצְחוּ בְּרִנּוֹנִים, לָרָם עַל רָמִים וּמִתְגָּאָה עַל גַּוָּתָנִים, לְשׁוֹמֵעַ אֶנְקַת אֲבִיוֹנִים, לְמַשְׁפִּיל רָמִים וּמֵרִים מִסְכֵּנִים, וְקִדְּמוּ שָׁרִים אַחַר נוֹגְנִים, וּבְתוֹךְ עַלָמוֹת תּוֹפֵפוּ נְגוּנִים, וְאַחַר כָּךְ הֵרְשׁוּ שִׁנְאַנִּים: ככתוב וכו'.

Kebuscha, Hallel u. s. w. wie gestern (Seite 146 — 168). — Dann Vorlesung aus der ersten Thorarolle.

Vorlesung aus der ersten Thorarolle.

V. B. M. Kap. 14, Vers 22.

Du sollst den ganzen Ertrag deiner Aussaat, was alljährlich auf dem Felde hervorkommt, verzehnten Und dann den Zehnten deines Getreides, deines Mostes und deines Oels, sowie die Erstgeburten deines Rind- und Kleinviehs vor dem Ewigen, deinem Gott, an dem Orte verzehren, den er erwählen wird, um dort seinen Namen wohnen zu lassen, auf daß du lernest vor dem Ewigen, deinem Gott, allezeit Ehrfurcht haben. Wenn dir aber der Weg zu weit ist, so daß du es nicht (dahin) tragen kannst, weil dir der Ort, den der Ewige, dein Gott, erwählen wird, um seinen Namen dort ruhen zu lassen, zu entfernt liegen, da der Ewige, dein Gott, dich gesegnet haben wird, So sollst du es zu Gelde machen, das Geld in deiner Hand zusammennehmen, und (damit) an den Ort gehen, den der Ewige, dein Gott, erwählen wird. Dort magst du das Geld für alles, was dich gelüstet, für Rind- und Kleinvieh, für Wein und geistiges Getränke, für alles, was deine Seele von dir heischt, ausgeben und es daselbst vor dem Ewigen, deinem Gott, verzehren, damit du dich mit deiner Familie freuest — Wobei du den Leviten, der in deinen Thoren ist, nicht verlassen sollst, da er nicht Antheil noch Erbe mit dir erhält. Nach drei Jahren sollst du allen Zehnten deines Ertrags in demselben Jahre absondern und in deinen Thoren hinlegen, Damit der Levite, weil er nicht Antheil noch Erbe mit dir erhält, der Fremde, die Waise und die Wittwe, die in deinen Thoren sind, kommen, es verzehren und sich sättigen — auf daß der Ewige, dein Gott, dich segne in all' deiner Hände Werk, das du verrichten wirst. Nach Verlauf von sieben Jahren sollst du ein Erlaßjahr halten. Mit dem Erlaßjahre verhält es sich also: was ein Schuldherr seinem Nächsten geborgt hat, soll er erlassen; er soll seinen Nächsten und Bruder nicht (um Zahlung) drängen, wenn man das Erlaßjahr dem Ewigen zu Ehren ausgerufen hat. Den Ausländer magst du (um Zahlung) drängen; was du aber an deinen Bruder (zu fordern) hast, sollst du erlassen. Indessen wird es keinen Dürftigen bei dir geben; denn der Ewige wird dich in dem Lande segnen, das er dir als Erbtheil

Am Sabbath wird hier, an Wochentagen bei כל הבכור (S. 304) angefangen; in manchen Gemeinden fängt man auch an Wochentagen hier an.

קורדים נס"ת א' נפ' ראה. נוהגת מתחילים עשר תעשר ומתחלקים לג' גגרי, ונהוג מתחילים לקמן כל הבכור ומתחלקים לה' גגרי.

עַשֵּׂר תְּעַשֵּׂר אֵת כָּל־תְּבוּאַת זַרְעֶךָ הַיֹּצֵא הַשָּׂדֶה שָׁנָה
שָׁנָה: וְאָכַלְתָּ לִפְנֵי ׀ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר
לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם מַעְשַׂר דְּגָנְךָ תִּירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ וּבְכֹרֹת
בְּקָרְךָ וְצֹאנֶךָ לְמַעַן תִּלְמַד לְיִרְאָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כָּל־
הַיָּמִים: וְכִי־יִרְבֶּה מִמְּךָ הַדָּרֶךְ כִּי לֹא תוּכַל שְׂאֵתוֹ כִּי־
יִרְחַק מִמְּךָ הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לָשׂוּם שְׁמוֹ
שָׁם כִּי יְבָרֶכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: וְנָתַתָּה בַּכֶּסֶף וְצַרְתָּ הַכֶּסֶף
בְּיָדֶךָ וְהָלַכְתָּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ:
וְנָתַתָּה הַכֶּסֶף בְּכֹל אֲשֶׁר־תְּאַוֶּה נַפְשְׁךָ בַּבָּקָר וּבַצֹּאן וּבַיַּיִן
וּבַשֵּׁכָר וּבְכֹל אֲשֶׁר תִּשְׁאָלְךָ נַפְשֶׁךָ וְאָכַלְתָּ שָׁם לִפְנֵי יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ וְשָׂמַחְתָּ אַתָּה וּבֵיתֶךָ: וְהַלֵּוִי אֲשֶׁר־בִּשְׁעָרֶיךָ לֹא
תַעַזְבֶנּוּ כִּי אֵין לוֹ חֵלֶק וְנַחֲלָה עִמָּךְ: ס מִקְצֵה ׀
שָׁלֹשׁ שָׁנִים תּוֹצִיא אֶת־כָּל־מַעְשַׂר תְּבוּאָתְךָ בַּשָּׁנָה
הַהִוא וְהִנַּחְתָּ בִּשְׁעָרֶיךָ: וּבָא הַלֵּוִי כִּי אֵין־לוֹ חֵלֶק
וְנַחֲלָה עִמָּךְ וְהַגֵּר וְהַיָּתוֹם וְהָאַלְמָנָה אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ וְאָכְלוּ
וְשָׂבֵעוּ לְמַעַן יְבָרֶכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל מַעֲשֵׂה יָדְךָ אֲשֶׁר
תַּעֲשֶׂה: ס לוי. מִקֵּץ שֶׁבַע־שָׁנִים תַּעֲשֶׂה שְׁמִטָּה:
וְזֶה דְּבַר הַשְּׁמִטָּה שָׁמוֹט כָּל־בַּעַל מַשֵּׁה יָדוֹ אֲשֶׁר יַשֶּׁה
בְּרֵעֵהוּ לֹא־יִגֹּשׂ אֶת־רֵעֵהוּ וְאֶת־אָחִיו כִּי־קָרָא שְׁמִטָּה
לַיהוָה: אֶת־הַנָּכְרִי תִּגֹּשׂ וַאֲשֶׁר יִהְיֶה לְךָ אֶת־אָחִיךָ
תַּשְׁמֵט יָדֶךָ: אֶפֶס כִּי לֹא יִהְיֶה־בְּךָ אֶבְיוֹן כִּי־בָרֵךְ יְבָרֶכְךָ

in Besitz gibt — Nur daß du der Stimme des Ewigen, deines Gottes, gehorchen und dieses ganze Gebot, das ich dir heute befehle, beobachten mußt, um es zu vollziehen. Denn der Ewige, dein Gott, segnet dich, wie er dir verheißen hat; du wirst vielen Völkern leihen, du aber wirst nichts entlehnen, du wirst über viele Völker herrschen, sie aber werden nicht über dich herrschen. Wenn unter dir in dem Lande, das der Ewige, dein Gott, dir gibt, in einer deiner Städte einer deiner Brüder dürftig seyn wird, so verhärte nicht dein Herz und verschließe deine Hand nicht vor deinem dürftigen Bruder, Sondern öffne ihm deine Hand und leihe ihm, so weit sein Bedarf ist, der ihm fehlen wird. Hüte dich, daß nicht ein nichtswürdiger Gedanke in deinem Herzen aufsteige, daß das siebente Jahr, das Erlaßjahr herannahe, und du deshalb gegen deinen dürftigen Bruder mißgünstig seist und ihm nichts gebest, so daß er über dich zum Ewigen riefe, und Strafe über dich erginge! Geben sollst du ihm und dich es nicht verdrießen lassen, so du ihm gibst; denn dafür wird der Ewige, dein Gott, dich in aller deiner Arbeit und in all' deinem Unternehmen segnen. Denn es wird auf Erden nie aufhören, Dürftige zu geben; darum gebiete ich dir, deinem armen und dürftigen Bruder in deinem Lande deine Hand zu öffnen. Wenn dein Bruder, der Ibräer, oder eine Ibräerin sich dir verkaufen wird, so soll er dir sechs Jahre dienen; am siebenten Jahre sollst du ihn frei von dir lassen. Und wenn du ihn frei von dir lässest, so sollst du ihn nicht leer von dir lassen; Du sollst ihn von deinem Kleinvieh, von deiner Tenne und deiner Kelter beschenken; womit der Ewige, dein Gott, dich gesegnet hat, damit sollst du ihn beschenken. Bedenke, daß du im Lande Mizrajim ein Sklave gewesen und der Ewige, dein Gott, dich befreit hat; darum befehle ich dir dieses jetzt. Wenn er aber, weil es ihm bei dir gefällt, zu dir sagt: Ich will nicht von dir weggehen, denn ich liebe dich und dein Haus! So nimm die Pfrieme und durchbohre sein Ohr sammt der Thüre, dann soll er dir ein

יְהוָה בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן־לְךָ נַחֲלָה לְרִשְׁתָּהּ׃
רַק אִם־שָׁמוֹעַ תִּשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת
אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם׃ כִּי־יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ בֵּרַכְךָ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר־לָךְ וְהַעֲבַטְתָּ גּוֹיִם רַבִּים וְאַתָּה
לֹא תַעֲבֹט וּמָשַׁלְתָּ בְּגוֹיִם רַבִּים וּבְךָ לֹא יִמְשֹׁלוּ׃ ס כִּי־
יִהְיֶה בְךָ אֶבְיוֹן מֵאַחַד אַחֶיךָ בְּאַחַד שְׁעָרֶיךָ בְּאַרְצְךָ אֲשֶׁר־
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ לֹא תְאַמֵּץ אֶת־לְבָבְךָ וְלֹא תִקְפֹּץ
אֶת־יָדְךָ מֵאָחִיךָ הָאֶבְיוֹן׃ כִּי־פָתֹחַ תִּפְתַּח אֶת־יָדְךָ לוֹ
וְהַעֲבֵט תַּעֲבִיטֶנּוּ דֵּי מַחְסֹרוֹ אֲשֶׁר יֶחְסַר לוֹ׃ הִשָּׁמֶר לְךָ
פֶּן־יִהְיֶה דָבָר עִם־לְבָבְךָ בְלִיַּעַל לֵאמֹר קָרְבָה שְׁנַת־הַשֶּׁבַע
שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה וְרָעָה עֵינְךָ בְּאָחִיךָ הָאֶבְיוֹן וְלֹא תִתֵּן לוֹ וְקָרָא
עָלֶיךָ אֶל־יְהוָה וְהָיָה בְךָ חֵטְא׃ נָתוֹן תִּתֵּן לוֹ וְלֹא־
יֵרַע לְבָבְךָ בְּתִתְּךָ לוֹ כִּי ׀ בִּגְלַל ׀ הַדָּבָר הַזֶּה יְבָרֶכְךָ יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־מַעֲשֶׂךָ וּבְכֹל מִשְׁלַח יָדֶךָ׃ כִּי לֹא־יֶחְדַּל
אֶבְיוֹן מִקֶּרֶב הָאָרֶץ עַל־כֵּן אָנֹכִי מְצַוְּךָ לֵאמֹר פָּתֹחַ תִּפְתַּח
אֶת־יָדְךָ לְאָחִיךָ לַעֲנִיֶּךָ וּלְאֶבְיֹנְךָ בְּאַרְצֶךָ׃ ס כִּי־יִמָּכֵר
לְךָ אָחִיךָ הָעִבְרִי ׀ אוֹ הָעִבְרִיָּה וַעֲבָדֶךָ שֵׁשׁ שָׁנִים וּבַשָּׁנָה
הַשְּׁבִיעִת תְּשַׁלְּחֶנּוּ חָפְשִׁי מֵעִמָּךְ׃ וְכִי־תְשַׁלְּחֶנּוּ חָפְשִׁי
מֵעִמָּךְ לֹא תְשַׁלְּחֶנּוּ רֵיקָם׃ הַעֲנֵיק תַּעֲנִיק לוֹ מִצֹּאנְךָ
וּמִגָּרְנְךָ וּמִיִּקְבֶךָ אֲשֶׁר בֵּרַכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִּתֶּן־לוֹ׃ וְזָכַרְתָּ
כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּפְדְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל־כֵּן
אָנֹכִי מְצַוְּךָ אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה הַיּוֹם׃ וְהָיָה כִּי־יֹאמַר אֵלֶיךָ
לֹא אֵצֵא מֵעִמָּךְ כִּי אֲהֵבְךָ וְאֶת־בֵּיתֶךָ כִּי־טוֹב לוֹ עִמָּךְ׃
וְלָקַחְתָּ אֶת־הַמַּרְצֵעַ וְנָתַתָּה בְאָזְנוֹ וּבַדֶּלֶת וְהָיָה לְךָ עֶבֶד

beständiger Knecht bleiben*). Mit deiner Magd sollst du es ebenso halten**). Es komme dir nicht schwer an, daß du ihn frei von dir lässest, da er dir sechs Jahre zweifach um den Lohn eines Miethknechtes gedient; dafür wird der Ewige, dein Gott, dich in allem segnen, was du thun wirst. Alle männliche Erstgeburt, die unter deinem Rind- und Kleinvieh geboren wird, sollst du dem Ewigen, deinem Gott, heiligen; mit deinem erstgeborenen Ochsen sollst du keine Arbeit verrichten und dein erstgeborenes Schaaf nicht scheeren. Vor dem Ewigen, deinem Gott, sollst du es Jahr für Jahr genießen an dem Orte, den der Ewige erwählen wird, du und deine Familie. Wenn es aber einen Leibesfehler hat, lahm oder blind ist oder sonst einen bösen Fehler hat, so sollst du es dem Ewigen, deinem Gott, nicht opfern, Sondern magst es in deinen Thoren verzehren, der Unreine und der Reine zusammen, wie einen Hirschen oder ein Reh. Allein sein Blut sollst du nicht essen, sondern es wie Wasser auf die Erde gießen. Beachte den Aehrenmonat, daß du da das Ueberschreitungsopfer dem Ewigen, deinem Gott, zu Ehren verrichtest; denn im Aehrenmonate hat der Ewige, dein Gott, dich Nachts aus Mizrajim geführt. Zum Ueberschreitungsfeste magst du dem Ewigen zu Ehren an dem Orte, den er erwählen wird, um da seinen Namen wohnen zu lassen, Klein- und Rindvieh schlachten. Mit ihm zugleich sollst du nichts Gesäuertes essen; sieben Tage sollst du Ungesäuertes, Brod des Elends, dabei essen — denn mit Eilfertigkeit bist du aus Mizrajim gegangen — auf daß du des Tages, da du aus Mizrajim gegangen, alle Tage deines Lebens gedenkest. Es soll in deinem ganzen Gebiete sieben Tage lang kein Sauerteig gesehen werden; auch soll von dem Fleische, das du am Abend opferst, nichts bis zum ersten Tage Morgens übrig bleiben. Du darfst das Ueberschreitungsopfer nicht in einer deiner Städte verrichten, die der Ewige, dein Gott, dir gibt, Sondern an dem Orte, den der Ewige, dein Gott, erwählen wird, um seinen Namen wohnen zu lassen, da sollst du das Ueberschreitungsopfer des Abends bei Sonnenuntergang, um die Zeit, da du aus Mizrajim gegangen bist, schlachten. Du sollst es an dem Orte, den der Ewige, dein Gott, erwählen wird, kochen und essen; des Morgens darauf magst du umkehren

*) Bis zum allgemeinen Freiheitsjahre.
**) Hinsichtlich der Entlassung und der Geschenke.

עוֹלָם וְאַף לֵאמָתְךָ תַּעֲשֶׂה־כֵּן: לְאִ־יִקְשֶׁה בְעֵינְךָ בְּשַׁלֵּחֲךָ
אֹתוֹ חָפְשִׁי מֵעִמָּךְ כִּי מִשְׁנֶה שְׂכַר שָׂכִיר עֲבָדְךָ שֵׁשׁ שָׁנִים
וּבֵרַכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה: ס ישראל.

(An Wochentagen wird hier angefangen.)

כָּל־הַבְּכוֹר אֲשֶׁר יִוָּלֵד בִּבְקָרְךָ וּבְצֹאנְךָ הַזָּכָר תַּקְדִּישׁ
לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲבֹד בִּבְכֹר שׁוֹרֶךָ וְלֹא תָגֹז בְּכוֹר צֹאנֶךָ:
לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תֹּאכְלֶנּוּ שָׁנָה בְשָׁנָה בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר
יְהוָה אַתָּה וּבֵיתֶךָ: וְכִי־יִהְיֶה בוֹ מוּם פִּסֵּחַ אוֹ עִוֵּר כֹּל מוּם
רָע לֹא תִזְבָּחֶנּוּ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ: בִּשְׁעָרֶיךָ תֹּאכְלֶנּוּ הַטָּמֵא
וְהַטָּהוֹר יַחְדָּו כַּצְּבִי וְכָאַיָּל: רַק אֶת־דָּמוֹ לֹא תֹאכֵל עַל־
הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכֶנּוּ כַּמָּיִם: ס ב. (ובזמן ד.)

שָׁמוֹר אֶת־חֹדֶשׁ הָאָבִיב וְעָשִׂיתָ פֶּסַח לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי
בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב הוֹצִיאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִמִּצְרַיִם לָיְלָה:
וְזָבַחְתָּ פֶּסַח לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ צֹאן וּבָקָר בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר
יְהוָה לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם: לֹא־תֹאכַל עָלָיו חָמֵץ שִׁבְעַת יָמִים
תֹּאכַל עָלָיו מַצּוֹת לֶחֶם עֹנִי כִּי בְחִפָּזוֹן יָצָאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
לְמַעַן תִּזְכֹּר אֶת־יוֹם צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ:
ג. (ובזמן ה.) וְלֹא־יֵרָאֶה לְךָ שְׂאֹר בְּכָל־גְּבֻלְךָ שִׁבְעַת
יָמִים וְלֹא־יָלִין מִן־הַבָּשָׂר אֲשֶׁר תִּזְבַּח בָּעֶרֶב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן
לַבֹּקֶר: לֹא תוּכַל לִזְבֹּחַ אֶת־הַפֶּסַח בְּאַחַד שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר־
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ: כִּי אִם־אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם תִּזְבַּח אֶת־הַפֶּסַח בָּעֶרֶב כְּבוֹא
הַשֶּׁמֶשׁ מוֹעֵד צֵאתְךָ מִמִּצְרָיִם: וּבִשַּׁלְתָּ וְאָכַלְתָּ בַּמָּקוֹם
אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ וּפָנִיתָ בַבֹּקֶר וְהָלַכְתָּ לְאָהָלֶיךָ:

und nach Hause reisen. Sechs Tage sollst du Ungesäuertes essen, am siebenten Tage sei dem Ewigen, deinem Gott, zu Ehren ein Fest, wo du keine Arbeit verrichten sollst. Sieben Wochen sollst du dir zählen; von dem Beginn der Sichel in der stehenden Frucht sollst du sieben Wochen zu zählen anfangen. Dann sollst du dem Ewigen, deinem Gott, zu Ehren Wochenfest halten, je nach der Bewilligung aus deinem Vermögen, wovon du geben magst, womit der Ewige, dein Gott, dich segnen wird. Da sollst du vor dem Ewigen, deinem Gott, fröhlich seyn, du, dein Sohn und deine Tochter, dein Knecht und deine Magd, sowie der Levite, der in deinen Thoren ist, und der Fremde, die Waise und Wittwe, die bei dir sind, an dem Orte, den der Ewige, dein Gott, erwählen wird, um da seinen Namen wohnen zu lassen. Gedenke, daß du in Mizrajim ein Knecht gewesen, und beobachte und vollziehe alle diese Gesetze! Das Fest der Laubhütten sollst du bei dir sieben Tage lang halten, wenn du aus deiner Tenne und aus deiner Kelter eingethan hast. Freue dich an deinem Feste, du, dein Sohn und deine Tochter, dein Knecht und deine Magd, sowie der Levite, der in deinen Thoren ist, und der Fremdling, die Waise und die Wittwe, die in deiner Mitte sind. Sieben Tage sollst du dem Ewigen, deinem Gott, zu Ehren an dem Orte, den der Ewige erwählen wird, feiern; denn der Ewige, dein Gott, wird dich in all' deinen Landfrüchten und in allem Werke deiner Hände segnen, weshalb du nur fröhlich seyn mögest. Dreimal im Jahre soll alles Männliche unter dir vor dem Ewigen, deinem Gott, an dem Orte, den er erwählen wird, erscheinen, am Feste des ungesäuerten Brodes, am Wochenfeste und am Laubhüttenfeste. Man soll da vor dem Ewigen nicht leer erscheinen; Jeder nach Maßgabe seines Vermögens, je nach dem Segen des Ewigen, deines Gottes, den er dir gegeben.

Die zweite Thorarolle wird neben die erste auf den Vorlesepult gelegt, und der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch über beide; die erste Thora wird hierauf aufgehoben und zugerollt. Es folgt dann das Aufrollen der zweiten Thora, worauf der Maftir aufgerufen und ihm Folgendes aus dem Abschnitt Pinchas vorgelesen wird.

Und dem Ewigen zu Ehren zum Ganzopfer dem Feuer zu verzehren darbringen sollt: zwei junge Stiere, einen Widder sieben jährige Lämmer, die euch alle ohne Fehler sein sollen. Ihr Mehlopfer sei: feines Mehl, mit Oel eingerührt, drei Zehntel zu jedem Stier, zwei Zehntel zu jedem Widder, ein

שִׁשֶּׁת יָמִים תֹּאכַל מַצּוֹת וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עֲצֶרֶת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה מְלָאכָה: ס ה. (ובזמנה ו.) שִׁבְעָה שָׁבֻעֹת תִּסְפָּר־לָךְ מֵהָחֵל חֶרְמֵשׁ בַּקָּמָה תָּחֵל לִסְפֹּר שִׁבְעָה שָׁבֻעוֹת: וְעָשִׂיתָ חַג שָׁבֻעוֹת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ מִסַּת נִדְבַת יָדְךָ אֲשֶׁר תִּתֵּן כַּאֲשֶׁר יְבָרֶכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: וְשָׂמַחְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אַתָּה וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ וְעַבְדְּךָ וַאֲמָתֶךָ וְהַלֵּוִי אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ וְהַגֵּר וְהַיָּתוֹם וְהָאַלְמָנָה אֲשֶׁר בְּקִרְבֶּךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם: וְזָכַרְתָּ כִּי־עֶבֶד הָיִיתָ בְּמִצְרָיִם וְשָׁמַרְתָּ וְעָשִׂיתָ אֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה: פ ה. (ובזמנה ז.)

חַג הַסֻּכֹּת תַּעֲשֶׂה לְךָ שִׁבְעַת יָמִים בְּאָסְפְּךָ מִגָּרְנְךָ וּמִיִּקְבֶךָ: וְשָׂמַחְתָּ בְחַגֶּךָ אַתָּה וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ וְעַבְדְּךָ וַאֲמָתֶךָ וְהַלֵּוִי וְהַגֵּר וְהַיָּתוֹם וְהָאַלְמָנָה אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ: שִׁבְעַת יָמִים תָּחֹג לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה כִּי יְבָרֶכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־תְּבוּאָתְךָ וּבְכֹל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְהָיִיתָ אַךְ שָׂמֵחַ: שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים ׀ בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פְּנֵי יְהוָה רֵיקָם: אִישׁ כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ: ס

מניחים ס"ת ב' מלך הלוים ותומרים חצי קדיש על שניהם, ומגביהים וגוללים ס"ת שקרלו נו, ופותחים ס"ת ב' וקוראים נו למפטיר נפ' פינחס.

וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם: וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר וּשְׁנֵי

Zehntel zu jedem Lamme und so zu allen sieben Lämmern. Ferner einen Bock zum Sündenopfer, um für euch zu sühnen. Außer dem Morgenopfer, welches zum täglichen Ganzopfer gehört, sollt ihr dieses darbringen. Solches sollt ihr täglich, sieben Tage lang, als Speise, ein Feueropfer zum angenehmen Geruch, dem Ewigen zu Ehren bereiten, nebst dem täglichen Ganzopfer und dessen Trankopfer. Am siebenten Tage sei euch heilige Verkündigung, wo ihr keinerlei Kunstarbeit verrichten sollt.

Nach der Vorlesung wird die Thora vom Lesepulte aufgehoben und wieder zugerollt.

Bei'm Aufheben der Thora spricht man:

וזאת Dieses ist die Lehre, welche Mosche den Kindern Israels vorgelegt, auf des Ewigen Befehl durch Mosche. Sie ist ein Baum des Lebens Denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne und alle ihre Pfade Frieden. Langes Leben ist in ihrer Rechten, und in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige will, um seiner Güte willen, die Lehre groß machen und herrlich.

Segensspruch vor der Haftara:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du die herrlichen Propheten erwählt und Wohlgefallen fandest an ihren Worten, gesprochen in Wahrheit; gelobt seist Du, Ewiger, der Du erkoren die Thora und Mosche, Deinen Knecht, und Israel, Dein Volk, und die Propheten der Wahrheit und Gerechtigkeit.

Haftara.

(Jesajas 10, 32—34. 11 u. 12.)

עוד Heute noch in Nob einzutreffen! — stolz hebt Zions Berg seine Feste, Jerusalems Hügel, empor! Siehe, der Herr, der Ewige Zebaoth, entastet das blüthenvolle Gezweig mit der Axt; Hochstämme werden niedergehauen, Emporragende gefällt; des Waldes Gebüsch stürzt unter dem Stahl, der Libanon sinkt unter dem Mächtigen. Aber dem Stamme Jischai entsprießt ein Schößling, eine Sprosse keimt aus seinen Wurzeln; auf ihm ruht Gottes Geist, Geist der Weisheit und Einsicht, Geist des Raths und der Tapferkeit, Geist der Erkenntniß und Furcht Gottes. Begabt mit untrüglichem Gefühl für Gottesfurcht, wird er nicht nach Augenschein richten, nicht nach Gehör der Ohren entscheiden; nach Gerechtigkeit wird er die Armen richten, nach Billigkeit entscheiden für die Sanftmüthigen der Erde; züchtigen wird er die Erdensöhne durch Zauberkraft seines Mundes und durch seiner Lippen Geist

עֶשְׂרֹנִים לָאַיִל תַּעֲשׂוּ עִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן תַּעֲשֶׂה לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד
לִשְׁבְעַת הַכְּבָשִׂים: וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם:
מִלְבַד עֹלַת הַבֹּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלַת הַתָּמִיד תַּעֲשׂוּ אֶת־אֵלֶּה:
כָּאֵלֶּה תַּעֲשׂוּ לַיּוֹם שִׁבְעַת יָמִים לֶחֶם אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ
לַיהוָה עַל־עוֹלַת הַתָּמִיד יֵעָשֶׂה וְנִסְכּוֹ: וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַּעֲשׂוּ:

מי שברך. ומנהגינו וגוללין. כשמגיעין הס"ת מניחין נגד הכתב של ס"ת וחומרין:
וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי יְיָ בְּיַד־
מֹשֶׁה: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־
נֹעַם וְכָל־נְתִיבֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד:
יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

קודם קריאת ההפטרה ואחר שגמר הגולל, יברך המפטיר ברכה זו:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר
בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ
וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי הָאֱמֶת וָצֶדֶק:

הפטרה ליום אחרון של פסח דישעיה סמן י', פסוק ל"ב.

עוֹד הַיּוֹם בְּנֹב לַעֲמֹד יִנְפֹּף יָדוֹ הַר בַּית־צִיּוֹן גִּבְעַת
יְרוּשָׁלָם: הִנֵּה הָאָדוֹן יְהוָה צְבָאוֹת מְסָעֵף פְּארָה
בְּמַעֲרָצָה וְרָמֵי הַקּוֹמָה גְּדֵעִים וְהַגְּבֹהִים יִשְׁפָּלוּ: וְנִקַּף
סִבְכֵי הַיַּעַר בַּבַּרְזֶל וְהַלְּבָנוֹן בְּאַדִּיר יִפּוֹל: וְיָצָא חֹטֶר
מִגֵּזַע יִשַׁי וְנֵצֶר מִשָּׁרָשָׁיו יִפְרֶה: וְנָחָה עָלָיו רוּחַ יְהוָה
רוּחַ חָכְמָה וּבִינָה רוּחַ עֵצָה וּגְבוּרָה רוּחַ דַּעַת וְיִרְאַת
יְהוָה: וַהֲרִיחוֹ בְּיִרְאַת יְהוָה וְלֹא־לְמַרְאֵה עֵינָיו יִשְׁפּוֹט
וְלֹא־לְמִשְׁמַע אָזְנָיו יוֹכִיחַ: וְשָׁפַט בְּצֶדֶק דַּלִּים וְהוֹכִיחַ
בְּמִישׁוֹר לְעַנְוֵי־אָרֶץ וְהִכָּה אֶרֶץ בְּשֵׁבֶט פִּיו וּבְרוּחַ שְׂפָתָיו

hinstrecken den Frevler. Gerechtigkeit wird der Gurt seiner Lenden sein und Treue seiner Hüften Gürtel. Dann wird der Wolf bei'm Lamme halten, der Tiger sich bei'm Böcklein lagern, und Kalb und Farr und feister Stier zusammenhalten — ein kleiner Knabe wird sie leiten — und Kuh und Bärin auf einer Weide in Eintracht ihre Jungen lagern; der Löwe wird dem Rinde gleich vom Stroh sich nähren, und spielen wird der Säugling auf dem Natterloch, und über der Basiliskenhöhle sein Liedchen trillern der entwöhnte Knabe. Sie werden nicht schaden, nicht verletzen auf meinem ganzen heiligen Berge; denn Erkenntniß Gottes wird die Erde füllen, wie Gewässer des Meeres Tiefe bedecken. An jenem Tage wird die Wurzel Ischai's als Heereszeichen dasteben, zu ihm werden Nationen sich wenden; seine Ruhe wird ehrenvoll sein. An jenem Tage wird der Herr abermals seine Hand ausstrecken, um den Rest seines Volkes zu werben, den Ueberrest aus Aschur und Egypten, aus Pathroß, Kusch und Elam und Schinear und Chamath und den Inseln des Meeres. Er wird den Nationen ein Heereszeichen erheben, aufnehmen Israels Verstoßene und Jehuda's Zerstreute sammeln von den vier Enden der Erde. Dann wird verschwinden Ephrajims Eifersucht, und Jehuda's Feindlichgesinnte werden vergehen; nimmermehr wird Ephrajim Jehuda beneiden und Jehuda nicht mehr Ephrajim befehden; vereint werden einst sie wider die Pelischtim ziehen gegen Abend, einmüthig überfallen die Söhne des Morgens, über Edom und Moab wird ihre Gewalt sich erstrecken und über die Söhne Ammons ihre Botmäßigkeit. Der Ewige wird verbannen die Meereszunge Egyptens, wird schwingen seine Hand gegen den Strom im Brausen seines Sturmes und wird in sieben Bäche ihn zertheilen; in Schuhen wird man ihn durchgehen. Dem Ueberreste seines Volkes, jenem Ueberreste aus Aschur, wird gebahnter Weg sein, wie er einst den Kindern Israels war, als sie von Egypten heraufgezogen. Dann wirst du sagen: „Ich lobpreise Dich, Ewiger! Du hast Deinen Zorn ausgelassen wider mich, nun ist er besänftigt und Du tröstest mich wieder! Siehe, der Allmächtige ist mein Heil, ich bin getrosten Muthes, fürchte nichts! mein Sieg, mein Saitenspiel ist Jah, der Ewige! er war Errettung mir!" Und schöpft ihr einst wonnevoll aus des Heiles Quellen, dann werdet ihr sagen: „Danket dem Ewigen,

יָמִית רָשָׁע: וְהָיָה צֶדֶק אֵזוֹר מָתְנָיו וֶהֱאֱמוּנָה אֵזוֹר חֲלָצָיו:
וְגָר זְאֵב עִם־כֶּבֶשׂ וְנָמֵר עִם־גְּדִי יִרְבָּץ וְעֵגֶל וּכְפִיר וּמְרִיא
יַחְדָּו וְנַעַר קָטֹן נֹהֵג בָּם: וּפָרָה וָדֹב תִּרְעֶינָה יַחְדָּו יִרְבְּצוּ
יַלְדֵיהֶן וְאַרְיֵה כַּבָּקָר יֹאכַל־תֶּבֶן: וְשִׁעֲשַׁע יוֹנֵק עַל־חֻר
פָּתֶן וְעַל מְאוּרַת צִפְעוֹנִי גָּמוּל יָדָו הָדָה: לֹא־יָרֵעוּ וְלֹא
יַשְׁחִיתוּ בְּכָל־הַר קָדְשִׁי כִּי־מָלְאָה הָאָרֶץ דֵּעָה אֶת־יְהוָה
כַּמַּיִם לַיָּם מְכַסִּים: וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא שֹׁרֶשׁ יִשַׁי אֲשֶׁר
עֹמֵד לְנֵס עַמִּים אֵלָיו גּוֹיִם יִדְרֹשׁוּ וְהָיְתָה מְנֻחָתוֹ כָּבוֹד:
וְהָיָה׀ בַּיּוֹם הַהוּא יוֹסִיף אֲדֹנָי׀ שֵׁנִית יָדוֹ לִקְנוֹת אֶת־שְׁאָר
עַמּוֹ אֲשֶׁר־יִשָּׁאֵר מֵאַשּׁוּר וּמִמִּצְרַיִם וּמִפַּתְרוֹס וּמִכּוּשׁ
וּמֵעֵילָם וּמִשִּׁנְעָר וּמֵחֲמָת וּמֵאִיֵּי הַיָּם: וְנָשָׂא נֵס לַגּוֹיִם
וְאָסַף נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל וּנְפֻצוֹת יְהוּדָה יְקַבֵּץ מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת
הָאָרֶץ: וְסָרָה קִנְאַת אֶפְרַיִם וְצֹרְרֵי יְהוּדָה יִכָּרֵתוּ אֶפְרַיִם
לֹא־יְקַנֵּא אֶת־יְהוּדָה וִיהוּדָה לֹא־יָצַר אֶת־אֶפְרָיִם: וְעָפְפוּ
בְכֶתֶף פְּלִשְׁתִּים יָמָּה יַחְדָּו יָבוּזּוּ אֶת־בְּנֵי־קֶדֶם אֱדוֹם
וּמוֹאָב מִשְׁלוֹחַ יָדָם וּבְנֵי עַמּוֹן מִשְׁמַעְתָּם: וְהֶחֱרִים
יְהוָה אֶת לְשׁוֹן יָם־מִצְרַיִם וְהֵנִיף יָדוֹ עַל־הַנָּהָר בַּעְיָם
רוּחוֹ וְהִכָּהוּ לְשִׁבְעָה נְחָלִים וְהַדְרִיךְ בַּנְּעָלִים: וְהָיְתָה
מְסִלָּה לִשְׁאָר עַמּוֹ אֲשֶׁר יִשָּׁאֵר מֵאַשּׁוּר כַּאֲשֶׁר הָיְתָה
לְיִשְׂרָאֵל בְּיוֹם עָלֹתוֹ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם: וְאָמַרְתָּ בַּיּוֹם
הַהוּא אוֹדְךָ יְהוָה כִּי אָנַפְתָּ בִּי יָשָׁב אַפְּךָ וּתְנַחֲמֵנִי:
הִנֵּה אֵל יְשׁוּעָתִי אֶבְטַח׀ וְלֹא אֶפְחָד כִּי עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ יְהוָה
וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה: וּשְׁאַבְתֶּם־מַיִם בְּשָׂשׂוֹן מִמַּעַיְנֵי הַיְשׁוּעָה:
וַאֲמַרְתֶּם בַּיּוֹם הַהוּא הוֹדוּ לַיהוָה קִרְאוּ בִשְׁמוֹ הוֹדִיעוּ

rufet seinen Namen an, verkündet unter den Völkern seine Thaten, rühmt seinen Namen laut, denn er ist erhaben. Lobsinget dem Ewigen, denn Herrliches hat er gethan! kund geworden ist es der ganzen Erde! Frohlocke und jauchze, Bürgerin Zions, der Allerhöchste ist in deiner Mitte, der Heilige Israels!"

Nach der Haftara spricht der Vortragende:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, Fels aller Ewigkeiten, Allgerechter in allen Zeitaltern, wahrhaftiger Gott, der Du redest und es hältst, sprichst und es erfüllst, dessen Worte alle wahr und gerecht sind.

נאמן Wahrhaftig bist Du, Ewiger, unser Gott, wahrhaftig sind Deine Worte, deren nie auch nur ein einziges unerfüllt bleibt; denn Du, o Gott, bist ein wahrhaftiger und allbarmherziger König. Gelobt seist Du, Ewiger, der in allen Deinen Worten wahrhaftige Gott!

רחם O, erbarme Dich über Zion, denn das ist das Haus unseres Lebens! sie, die Seelengebeugte, mögest Du bald, in unseren Tagen, befreien! Gelobt seist Du, Ewiger, der Du Zion in ihren Kindern erfreust!

שמחנו Erfreue uns, o Ewiger, unser Gott, durch den Propheten Eliahu, Deinen Diener, und durch das Reich des Hauses Davids, Deines Gesalbten, der recht bald kommen und unser Herz froh machen möge! Kein Fremder wird dann mehr auf seinem Throne ruhen, nicht wieder werden Andere seine Herrlichkeit in Besitz nehmen; denn bei Deinem heiligen Namen hast Du ihm geschworen, daß sein Licht nimmermehr verlöschen soll. Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Davids!

Für die Thora, für den Gottesdienst und für die Propheten, so wie für (diesen Sabbath und) diesen Tag des Mazzothfestes, welchen Du uns gegeben hast, Ewiger, unser Gott, (zur Heiligkeit und Ruhe,) zur Wonne und Freude, zur Herrlichkeit und zum Ruhme — für dies Alles, Ewiger, unser Gott, danken wir Dir und preisen wir Dich; gepriesen werde Dein Name durch den Mund aller Lebenden unaufhörlich in Ewigkeit! Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt (den Sabbath) Israel und die Festes-Zeiten!

Gebet für das Seelenheil der Verstorbenen.

Für den Vater:

Gott gedenke in Barmherzigkeit der Seele meines dahingeschiedenen, theueren Vaters (N. N.) und lasse die fromme Gabe, die ich seinetwegen hiermit zu spenden gelobe, ihm zum

בָּעַמִּים עֲלִילוֹתָיו הַזְכִּירוּ כִּי נִשְׂגָּב שְׁמוֹ: זַמְּרוּ יְהוָה כִּי גְאוּת עָשָׂה מְיֻדַּעַת זֹאת בְּכָל הָאָרֶץ: צַהֲלִי וָרֹנִּי יוֹשֶׁבֶת צִיּוֹן כִּי גָדוֹל בְּקִרְבֵּךְ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל: *) מודעת ק׳.

המפטיר יברך ברכות לתורות.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל הָעוֹלָמִים צַדִּיק בְּכָל הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנֶּאֱמָן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם שֶׁכָּל דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק: נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא יָשׁוּב רֵיקָם כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל דְּבָרָיו:

רַחֵם עַל צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ:

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ עַל כִּסְאוֹ לֹא יֵשֵׁב זָר וְלֹא יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת כְּבוֹדוֹ. כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שֶׁלֹּא יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד:

עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוֹדָה וְעַל הַנְּבִיאִים וְעַל יוֹם השבת הזה ועל יום חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לקדשה ולמנוחה לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת. עַל הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָל חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: בָּ״אַ״יְ מְקַדֵּשׁ השבת וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

Am Sabbath betet man יקום פרקן (Seite 196).

סדר הזכרות נשמות.

נהגהה קהלות ובפרט לפי מנהג פולין נוהגים להזכיר נשמות לאחר ההפטרה ואומרים. בעשור נשמת הלא.

יִזְכּוֹר אֱלֹהִים נִשְׁמַת אָבִי מוֹרִי (פלוני בר פלונית) שֶׁהָלַךְ לְעוֹלָמוֹ, בַּעֲבוּר שֶׁאֲנִי נוֹדֵר צְדָקָה בַּעֲדוֹ בִּשְׂכַר זֶה

Segen sein; auf daß seine Seele aufgenommen werde in die Gemeinschaft der Fortlebenden, mit den Seelen Abraham's, Isaak's und Jakob's, Sarah's, Ribkah's, Rachel's und Lea's vereint im Paradiese. Amen!

Für die Mutter:

Gott gedenke in Barmherzigkeit der Seele meiner dahingeschiedenen theueren Mutter (N. N.) und lasse die fromme Gabe, die ich ihretwegen hiermit zu spenden gelobe, ihr zum Segen sein; auf daß ihre Seele aufgenommen werde in die Gemeinschaft der Fortlebenden, mit den Seelen Abraham's, Isaak's und Jakob's, Sarah's, Ribkah's, Rachel's und Lea's vereint im Paradiese. Amen!

Für die Großeltern und sonstige Verwandte:

Gott gedenke in Barmherzigkeit der Seelen meiner dahingeschiedenen, theueren Großeltern (Brüder, Schwestern) und sonstiger Verwandten, sowohl von väterlicher als mütterlicher Seite, und laß die fromme Gabe, die ich ihretwegen hiermit zu spenden gelobe, ihnen zum Segen sein; auf daß ihre Seelen aufgenommen werden in die Gemeinschaft der Fortlebenden, mit den Seelen Abraham's, Isaak's und Jakob's, Sarah's, Ribkah's, Rachel's und Lea's vereint im Paradiese. Amen!

Für die als Märtyrer Verstorbenen:

Gott gedenke in Barmherzigkeit der Seele des (N. N.) und der Seelen aller meiner Verwandten sowohl von väterlicher als mütterlicher Seite, die zur Heiligung Deines Namens sich tödten, hinschlachten, verbrennen, ersäufen oder erwürgen ließen! Laß die fromme Spende, die ich ihretwegen hiermit zu spenden gelobe, ihnen zum Segen sein, auf daß ihre Seelen aufgenommen werden in die Gemeinschaft der Fortlebenden, mit den Seelen Abraham's, Isaak's und Jakob's, Sarah's Ribkah's, Rachel's und Lea's vereint im Paradiese. Amen!

תְּהִי נַפְשׁוֹ צְרוּרָה בִּצְרוֹר הַחַיִּים עִם נִשְׁמוֹת אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב שָׂרָה רִבְקָה רָחֵל וְלֵאָה וְעִם שְׁאָר צַדִּיקִים וְצַדָּקָנִיּוֹת שֶׁבְּגַן עֵדֶן וְנֹאמַר אָמֵן:

בעבור נשמת הפ.

יִזְכּוֹר אֱלֹהִים נִשְׁמַת אִמִּי מוֹרָתִי (פלונית בת פלונית) שֶׁהָלְכָה לְעוֹלָמָהּ, בַּעֲבוּר שֶׁאֲנִי נוֹדֵר צְדָקָה בַּעֲדָהּ בִּשְׁכַר זֶה תְּהִי נַפְשָׁהּ צְרוּרָה בִּצְרוֹר הַחַיִּים עִם נִשְׁמוֹת אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב שָׂרָה רִבְקָה רָחֵל וְלֵאָה וְעִם שְׁאָר צַדִּיקִים וְצַדָּקָנִיּוֹת שֶׁבְּגַן עֵדֶן וְנֹאמַר אָמֵן:

בעבור נשמת אב ואם הזקנים ויתר הקרובים.

יִזְכּוֹר אֱלֹהִים נִשְׁמַת אָבִי וְאִמִּי זְקֵנַי וּזְקֵנוֹתַי דּוֹדַי וְדוֹדוֹתַי אַחַי וַאֲחִיוֹתַי בֵּין מִצַּד אָבִי בֵּין מִצַּד אִמִּי שֶׁהָלְכוּ לְעוֹלָמָם, בַּעֲבוּר שֶׁאֲנִי נוֹדֵר צְדָקָה בַּעֲדָם בִּשְׁכַר זֶה תִּהְיֶינָה נַפְשׁוֹתָם צְרוּרוֹת בִּצְרוֹר הַחַיִּים עִם נִשְׁמוֹת אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב שָׂרָה רִבְקָה רָחֵל וְלֵאָה וְעִם שְׁאָר צַדִּיקִים וְצַדָּקָנִיּוֹת שֶׁבְּגַן עֵדֶן וְנֹאמַר אָמֵן:

בעבור נשמת המומתים על קידוש הש"י.

יִזְכּוֹר אֱלֹהִים נִשְׁמַת (פלוני בר פלוני) וְנִשְׁמוֹת כָּל־קְרוֹבַי וּקְרוֹבוֹתַי בֵּין מִצַּד אָבִי בֵּין מִצַּד אִמִּי שֶׁהוּמְתוּ הֵן שֶׁנֶּהֶרְגוּ הֵן שֶׁנִּשְׁחֲטוּ אוֹ נִשְׂרְפוּ אוֹ נִטְבְּעוּ אוֹ נֶחְנַק עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם, בַּעֲבוּר שֶׁאֲתֵּן צְדָקָה בְּעַד הַזְּכָרַת נִשְׁמוֹתֵיהֶם בִּשְׁכַר זֶה תִּהְיֶינָה נַפְשׁוֹתֵיהֶם צְרוּרוֹת בִּצְרוֹר הַחַיִּים עִם נִשְׁמוֹתֵיהֶם שֶׁל־אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב שָׂרָה רִבְקָה רָחֵל וְלֵאָה וְעִם שְׁאָר צַדִּיקִים וְצַדָּקָנִיּוֹת שֶׁבְּגַן עֵדֶן וְנֹאמַר אָמֵן:

» Gott, was ist der Mensch, daß Du auf ihn achtest, der Sterbliche, daß Du ihn würdigst? Der Mensch, dem Hauche gleicht er, seine Tage vorüberwandelndem Schatten. Am Morgen blüht er und sprosset, am Abend ist er abgemäht und verdorrt. Du führst den Menschen bis zur Zerknirschung, und sprichst: Kehret zurück, Menschenkinder! O, wären sie weise: verständen sie dies, bedächten ihr Ende; daß bei seinem Tode der Mensch Nichts mitnimmt von Allem, daß seine Schätze ihm nicht nachfolgen. — Bewahr die Unschuld, sieh auf Redlichkeit; denn Solcher Zukunft ist der Friede. Gott erlöst die Seele seiner Diener und läßt nicht büßen Alle, die auf ihn vertrauen.

אב הרחמים Der Vater der Barmherzigkeit, der in Himmelshöhen thronet, gedenke in seiner allerbarmenden Liebe jener Frommen, Gerechten und Unschuldigen, der heiligen Gemeinden, die ihr Leben hingaben zur Heiligung des göttlichen Namens, der Geliebten und Getreuen, in Leben und Tod nicht Getrennten; schneller waren sie als Adler, stärker waren sie als Löwen, zu thun den Willen ihres Schöpfers und das Verlangen ihres Hortes! Möge unser Gott ihrer gedenken zum Heile, neben allen Edlen, die in der Welt für die Wahrheit sich geopfert haben; möge er rächen das vergossene Blut seiner Knechte, wie geschrieben steht in der Lehre Mosche's, des Mannes Gottes: „Preiset, Nationen, sein Volk, denn das Blut seiner Knechte rächt er, wendet Rach' auf seine Widersacher, daß er sühnet sein Land sein Volk." Und durch Deine Diener, die Propheten, steht geschrieben: „So werd' ich sühnen ihr Blut, das ich noch nicht gesühnt: denn der Ewige thronet auf Zion." Und in den heiligen Schriften heißt es: „Warum sollen die Völker sprechen: wo ist nun ihr Gott?" Kund werde den Völkern vor unsern Augen die Sühn' für Deiner Knechte Blut! Ferner heißt es: „Denn er, der Blutthaten ahndet, gedachte ihrer, vergaß der Klage der Elenden nicht." Und es heißt: „Er wird richten unter den Völkern — voll von Leichen — zerschmettert Häupter auf weitem Lande. Vom Bache wird er trinken am Wege, darum wird er das Haupt erheben."

יְיָ מָה־אָדָם וַתֵּדָעֵהוּ, בֶּן־אֱנוֹשׁ וַתְּחַשְּׁבֵהוּ: אָדָם לַהֶבֶל דָּמָה, יָמָיו כְּצֵל עוֹבֵר: בַּבֹּקֶר יָצִיץ וְחָלָף לָעֶרֶב יְמוֹלֵל וְיָבֵשׁ: תָּשֵׁב אֱנוֹשׁ עַד־דַּכָּא וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם: לוּ חָכְמוּ יַשְׂכִּילוּ זֹאת יָבִינוּ לְאַחֲרִיתָם: כִּי לֹא בְמוֹתוֹ יַקַּח הַכֹּל לֹא־יֵרֵד אַחֲרָיו כְּבוֹדוֹ: שְׁמָר־תָּם וּרְאֵה יָשָׁר כִּי־אַחֲרִית לְאִישׁ שָׁלוֹם: פֹּדֶה יְיָ נֶפֶשׁ עֲבָדָיו וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל־הַחֹסִים בּוֹ:

ומתון לומר מכתם (תהלים ט"ז). ומזכירים נשמות הקדושים ומומרים אב הרחמים.

אַב הָרַחֲמִים שׁוֹכֵן מְרוֹמִים. בְּרַחֲמָיו הָעֲצוּמִים הוּא יִפְקוֹד בְּרַחֲמִים הַחֲסִידִים וְהַיְשָׁרִים וַהֲתִמִּימִים קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ שֶׁמָּסְרוּ נַפְשָׁם עַל קִדֻּשַׁת הַשֵּׁם. הַנֶּאֱהָבִים וְהַנְּעִימִים בְּחַיֵּיהֶם וּבְמוֹתָם לֹא נִפָּרֵדוּ. מִנְּשָׁרִים קַלּוּ מֵאֲרָיוֹת גָּבֵרוּ. לַעֲשׂוֹת רְצוֹן קוֹנָם וְחֵפֶץ צוּרָם: יְזַכֵּרֵם אֱלֹהֵינוּ לְטוֹבָה עִם שְׁאָר צַדִּיקֵי עוֹלָם. וְיִנָּקֵם נִקְמַת דַּם עֲבָדָיו הַשָּׁפוּךְ: כַּכָּתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים. הַרְנִינוּ גוֹיִם עַמּוֹ כִּי דַם עֲבָדָיו יִקּוֹם. וְנָקָם יָשִׁיב לְצָרָיו וְכִפֶּר אַדְמָתוֹ עַמּוֹ: וְעַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. וְנִקֵּיתִי דָמָם לֹא נִקֵּיתִי. וַיְיָ שֹׁכֵן בְּצִיּוֹן: וּבְכִתְבֵי הַקֹּדֶשׁ נֶאֱמַר. לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אַיֵּה אֱלֹהֵיהֶם. יִוָּדַע בַּגּוֹיִם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת דַּם עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ: וְאוֹמֵר כִּי דוֹרֵשׁ דָּמִים אוֹתָם זָכָר לֹא שָׁכַח צַעֲקַת עֲנָוִים: וְאוֹמֵר יָדִין בַּגּוֹיִם מָלֵא גְוִיּוֹת מָחַץ רֹאשׁ עַל אֶרֶץ רַבָּה. מִנַּחַל בַּדֶּרֶךְ יִשְׁתֶּה עַל כֵּן יָרִים רֹאשׁ:

Nach beendigtem Vortrage der Haftara ertheilt der Rabbiner oder Vorbeter einem jeden in der Synagoge männlichen Anwesenden den folgenden Segen:

Er, der unsere Väter Abraham, Jizchak und Jakob, Mosche und Aharon, David und Salomo gesegnet hat, er segne den N. N. dafür, daß er eine freiwillige Gabe zur Ehre Gottes, zur Ehre der Thora und zur Ehre des Festes spendet. Der Heilige, gelobt sei Er, möge deßhalb ihn behüten und aus aller Noth und Bedrängniß retten, Er möge Glück und Gedeihen all seinem Händewerk verleihen, und ihn mit dem Segen beglücken, hinauf zu wallen zum Tempelfeste mit ganz Israel! Amen.

Alsdann spricht er über die Gesammtgemeinde den folgenden Segensspruch:

Er, der unsere Väter Abraham, Jizchak und Jakob, Mosche und Aharon, David und Salomo gesegnet hat, Er segne diese gesammte heilige Gemeinde nebst allen heiligen Gemeinden und den in Dörfern und Umgebungen der Städte Wohnenden, sie sammt ihren Frauen, Söhnen und Töchtern und allen Ihrigen. Er segne auch Jeden — ob Mann oder Frau — der mit williGem Herzen die Thora-Studirenden und die Armen der heiligen Stadt Jerusalem unterstützt. Der Heilige, gelobt sei Er, möge ihm darum das Glück gewähren, den Wiederaufbau dieser Stadt zu schauen und an ihrer Ausschmückung sich zu freuen; Er möge ihn behüten von aller Noth und Bedrängniß, Plage und Krankheit befreien und ihn die Ankunft unseres Erlösers sehen lassen, damit er seine Geschenke zum Baue des Heiligthums bringe bald und in naher Zeit; Er möge Glück und Gedeihen all seinem Händewerk verleihen in Gemeinschaft mit ganz Israel seinen Brüdern. — Darauf laßt uns sprechen: Amen!

אחר שסיים המפטיר בלבה אחרונה (ואחר יקום פורקן בשבת) הלב
או הש"ץ לוקח ספר תורה בידו ומברך לכל זכר שבשב"ק ואומר:

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם, יִצְחָק וְיַעֲקֹב מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן דָּוִד וּשְׁלֹמֹה, הוּא יְבָרֵךְ אֶת (ר"פ בר"פ), בַּעֲבוּר שֶׁיִּתְּנוּ מַתָּנַת יָדוֹ לְכָבוֹד הַמָּקוֹם וְלִכְבוֹד הַתּוֹרָה וְלִכְבוֹד הָרֶגֶל, בִּשְׂכַר זֶה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יִשְׁמְרֵהוּ וְיַצִּילֵהוּ מִכָּל צָרָה וְצוּקָה, וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדָיו וִיבָרְכֵהוּ וִיזַכֵּהוּ לַעֲלוֹת לָרֶגֶל עִם כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן:

ואחר שברך לכל אחד ואחד יברך את כל הקהל יחד ואומר:

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן דָּוִד וּשְׁלֹמֹה, הוּא יְבָרֵךְ אֶת־כָּל־הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה עִם כָּל־קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ וְיִשּׁוּבִים וּסְבִיבוֹת שֶׁל־כָּל־עִיר וָעִיר, הֵם וּנְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם וְכֹל אֲשֶׁר לָהֶם, וְכָל־מִי שֶׁיִּתֵּן מִנְדָבַת לִבּוֹ הֵן אִישׁ הֵן אִשָּׁה לְלוֹמְדֵי תוֹרָה וְלַעֲנְיֵי יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ. בִּשְׂכַר זֶה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְזַכֵּהוּ לִרְאוֹת בְּבִנְיָנָהּ וְלִשְׂמוֹחַ בְּתִקּוּנָהּ, וְיִשְׁמְרֵהוּ וְיַצִּילֵהוּ מִכָּל־צָרָה וְצוּקָה וּמִכָּל־נֶגַע וּמַחֲלָה, וְיִזַּכֵּהוּ לִרְאוֹת בִּיאַת מְשִׁיחֵנוּ וְלַהֲבִיא נִדְבָתוֹ לְבִנְיַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל־מַעֲשֵׂה יָדָיו עִם כָּל־יִשְׂרָאֵל אֶחָיו, וְנֹאמַר אָמֵן: אשרי וכו'.

שיר היחוד ליום ראשון.

אָשִׁירָה וַאֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי. הָאֱלֹהִים הָרוֹעֶה אוֹתִי מֵעוֹדִי:
עַד הַיּוֹם הַזֶּה הֶחֱזַקְתָּ בְיָדִי. חַיִּים וָחֶסֶד עָשִׂיתָ עִמָּדִי:
בָּרוּךְ יְיָ וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ. כִּי עַל עַבְדּוֹ הִפְלִיא חַסְדּוֹ:
אֱלֹהַי מָרוֹם בַּמֶּה אֲקַדֶּמְךָ. וּבַמֶּה אִכַּף לֵאלֹהֵי קֶדֶם:
אִלּוּ הָרִים לְמַעֲרָכָה. וְכָל עֲצֵי לְבָנוֹן כְּכֹל עֲרוּכָה:
וְאִם כָּל בְּהֵמוֹת וְחַיּוֹת קְרוּצִים. נִתָּחִים עֲרוּכִים עַל הָעֲצִים:
וְאַף זְוִיוֹת מִזְבֵּחַ מְכוּסִים. דָּם כַּפַּיִם לַיָּם מְכַסִּים:
וְכַחוֹל סֹלֶת דָּשֵׁן וְשָׁמֵן. בְּלוּל בְּרִבְבוֹת נַחֲלֵי שָׁמֶן:
וּלְאַגְּרָה לְבוֹנָה וַסַּמִּים. וְלִקְטוֹרֶת כָּל רָאשֵׁי בְשָׂמִים:
(וְאִלּוּ נֵרוֹת עַל הַמְּנוֹרוֹת. יִהְיוּ מְאִירוֹת כִּשְׁנֵי הַמְּאוֹרוֹת:)
(וּכְהַרְרֵי אֵל לֶחֶם הַפָּנִים. עַל שֻׁלְחָנוֹת עֲרוּכִים בְּפָנִים:)
וְיַיִן כְּמִשַּׁר הַשָּׁמַיִם. וְשֵׁכָר לְנָסֵךְ כְּעֵינוֹת מָיִם:
וְאִלּוּ כָּל בְּנֵי אָדָם כֹּהֲנִים. לְיוֹם מְשׁוֹרְרִים בְּכָנּוֹר וְנֵבֶל:
וְכָל עֲצֵי עֵדֶן וְכָל עֲצֵי יְעָרִים. כִּנּוֹרוֹת וּנְבָלִים לַשָּׁרִים:
וְכָל בְּנֵי אֱלֹהִים בְּקוֹל תְּרוּעָתָם. וַהֲכוֹכָבִים מְפַסְּלוֹתָם:
וְכָל הַלְּבָנוֹן וְחַיָּה כְּלָה. אֵין דֵּי בָּעֵר וְאֵין דֵּי עוֹלָה:
הֵן בְּכָל אֵלֶּה אֵין דַּי לַעֲבוֹד. וְאֵין דַּי לְקַדֵּם אֵל הַכָּבוֹד:
כִּי נִכְבַּדְתָּ מְאֹד מַלְכֵּנוּ. וּבַמֶּה נִכַּף לַאֲדוֹנֵנוּ:
אָמְנָם לֹא יוּכְלוּ כַּבְּדֶךָ. כָּל חַי אַף כִּי אֲנִי עַבְדֶּךָ:
וַאֲנִי נִבְזֶה וַחֲדַל אִישִׁים. נִמְאַס בְּעֵינַי וּשְׁפַל אֲנָשִׁים:
וְאֵין לְעַבְדְּךָ כֹּל לְכַבְּדֶךָ. לְהָשִׁיב לְךָ גְּמוּל עַל חֲסָדֶיךָ:
כִּי הִרְבֵּיתָ טוֹבוֹת אֵלַי. כִּי הִגְדַּלְתָּ חַסְדְּךָ עָלַי:
וְרַב שְׁלוֹמִים לְךָ חָיָתִי. כִּי עָשִׂיתָ טוֹבוֹת אִתִּי:
וְלֹא חִיַּבְתָּ לִי גְּמוּלֶיךָ. כָּל טוֹבָתִי בַּל עָלֶיךָ:
עַל הַטּוֹבוֹת לֹא עֲבַדְתִּיךָ. אַחַת לְרִבֹּא לֹא נְטַלְתִּיךָ:
אִם אָמַרְתִּי אֲסַפְּרָה נָּא כְמוֹ. לֹא יָדַעְתִּי סְפוּרוֹת לְמוֹ:
וּמָה אָשִׁיב לְךָ וְהַכֹּל שֶׁלְּךָ. לְךָ שָׁמַיִם אַף אָרֶץ לָךְ:
יַמִּים וְכָל אֲשֶׁר בָּם בְּיָדֶךָ. וְכֻלָּם יִשְׁבְּעוּן מִזִּיוֶךָ:
וַאֲנַחְנוּ עַמְּךָ וְצֹאנֶךָ. וַחֲפֻצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

קמה

תְּהִלָּה לְדָוִד · אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם
וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ
וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ
וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ
אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר
רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם
וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ
כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ
וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר
מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־
דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי
כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד
בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ
בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם:
שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת
יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

יהללו u. s. w. תפלת מוסף wie gestern. (Seite 202 — 222).

למנחה נכנסים לניהכ"כ ומומרים אשרי ובא לציון, וכו'.

לערביח מתפללין ערבית כמו בימ"ב ומבדילין בתפלה וכן על הכוס כמו במבדילין בימ"ב, אלא שאין מומרין אליהו הנביא וגם אין מברכין לא על הגר ולא על הבשמים, מוץ מבמ"ב שאז מזכירין אליהו הנביא ומברכין על הגר ועל הבשמים כבכל שאחרי מ"ב.

אַף יוֹדוּךָ כָּל הָעַמִּים. וְיִשַּׁבְּחוּךָ כָּל הָאֻמִּים:
כָּל זֶרַע יַעֲקֹב עַבְדֶּךָ. כִּי עֲלֵיהֶם נִבְרוּ חֲסָדֶיךָ:
אֶת שֵׁם יְיָ יְהַלְלוּ כֻלָּם. אֵל אֱלֹהִים אֱמֶת וּמְלֶךְ עוֹלָם:
ברוך אתה יחיד ומיוחד ה' אחד ושמו אחד:

ליום שני.

וַאֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן אֲמָתֶךָ. אֲרַכֵּר אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹתֶיךָ:
וְרָכֵי שְׁבְחֲךָ קְצָתָם אֲסַפֵּרָה. מַעֲשֶׂיךָ מַה נּוֹרָא אוֹמְרָה:
אֵין אֵלֶיךָ עָרוּךְ בַּסֵּפֶר. אַגִּידָה עָצְמוּ מִסַּפֵּר:
חֵקֶר אֱלוֹהַ לֹא יִמָּצֵא. וְתַכְלִית שַׁדַּי לֹא תִקָּצֵה:
וְלִתְבוּנָתוֹ הֲלֹא אֵין חֵקֶר. וּמִסְפַּר שָׁנָיו לֹא יֵחָקֵר:
וְגַם אֵין מִסְפָּר לִגְדוּלֶיךָ. בְּצִבְאוֹתֶיךָ אוֹת כְּבוֹדֶךָ:
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִירֶךָ. וְחִי לֹא רָאָה פְּנֵי כְבוֹדֶךָ:
נָבוֹן וְחָכָם הַן לֹא יֵדָע. וְאֵיךְ אֶעֱרוֹךְ עַל אֲשֶׁר לֹא אֵרָע:
וְאִם יֹאמַר אִישׁ עַד תַּכְלִיתוֹ. אֶעֱרוֹךְ אֵלָיו וּכְמַתָּכְנָתוֹ:
אָבָא וְאֶמְצָא תַּכְלִית שִׁבְחוֹ. לֹא נֶאֱמְנָה אֶת אֵל רוּחוֹ:
יְכָלָע כִּי לֹא יֵדַע עֶרְכּוֹ. אַתְרֵית פִּיהוּ רֵאשִׁית הַרְכּוֹ:
וְעַמְּדִי לֹא כֵן אֲנִכִי. וּפִי לֹא אֶתֵּן לַחֲטוֹא וְחִכִּי:
אֲסַפְּרָה לְאָחֲי קְצוֹת הַרְכֵי אֵל. וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פָּעַל אֵל:
כַּכָּתוּב אִמְרוּ לֵאלֹהִים. מַה נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ אֱלֹהִים:
וְאָמַרְתָּ עִם זוֹ יָצַרְתִּי. לִי יִסְפְּרוּ שִׁמִי וְתִהַלָּתִי:
בְּמִצְרַיִם שִׁמְתִּי עֲלִילוֹתַי. לְמַעַן תְּסַפֵּר אֶת אוֹתוֹתַי:
וַאֲנִי עַבְדְּךָ עַל כֵּן אֲסַפֵּר. כַּאֲשֶׁר אָרוֹשׁ מֵעַל סֶפֶר:
תְּהַלֵּל נַפְשִׁי כֹּחַ מַעֲשֶׂיךָ. וְכָל קְרָבַי אֶת שֵׁם קָדְשֶׁךָ:
וַאֲבָרְכָה כְּכָל עִנְיָנַי. וּבְכָל לִבִּי אוֹרֶה אֶת אֲדֹנָי:
גַּם בְּגָרוֹנִי רוֹמְמוֹתֶיךָ. וְאֶת פִּי אֲמַלֵּא תְּהִלָּתֶךָ:
כִּי פִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ. כָּל הַיּוֹם אֶת תִּפְאַרְתֶּךָ:
וְאֹמְרָה נָא עֲזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ. וְאַשִּׂיחָה דִּבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ:
וַאֲזַכִּיר טוּבְךָ וְצִדְקוֹתֶיךָ. חֲסָדֶיךָ וּגְבוּרוֹתֶיךָ:
יָדַעְתִּי כִּי גָדוֹל אַתָּה. עַל כָּל אֱלֹהִים מְאֹד נַהֲלָתָ:

וְאֵיךְ נַעֲבֹד וְאֵין לְאֵל יָדֵנוּ. וְלִשְׁרֵפַת אֵשׁ בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ:
וְאֵיךְ נַעֲבוֹד וְאֵין זָבַח וּמִנְחָה. כִּי לֹא בָאנוּ אֶל הַמָּנוּחָה:
וּמַיִם אֵין לְהַעֲבִיר טָמְאָה. וַאֲנַחְנוּ עַל אַדְמָה טְמֵאָה:
שֹׁשׁ אֶנֹכִי עַל אִמְרֶיךָ. וַאֲנִי כָּאתִי בִּרְכָרֶיךָ:
כִּי כְתוּב לֹא עַל זֶבַח יָדֶיךָ. וְעוֹלָתֶיךָ אוֹכִיחֶךָּ:
עַל דָּבַר זֶבַח וְעוֹלוֹתֵיכֶם. לֹא צִוִּיתִי אֶת אֲבוֹתֵיכֶם:
מַה שָּׁאַלְתִּי וּמַה דָּרַשְׁתִּי. מִמְּךָ כִּי אִם לְיִרְאָה אוֹתִי:
לַעֲבוֹד בְּשִׁמְחָה וּבְלֵבָב טוֹב. הִנֵּה שָׁמוֹעַ מִזֶּבַח טוֹב:
וְלֵב נִשְׁבָּר מִמְּנָחָה טְהוֹרָה. זְבָחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה:
זֶבַח וּמִנְחָה לֹא חָפַצְתָּ. חַטָּאת וְעוֹלָה לֹא שָׁאָלְתָּ:
מִזֶּבַח אֶבְנֶה בִּשְׁבָרוֹן לִבִּי. וַאֲשַׁבְּרָה אַף רוּחִי בְּקִרְבִּי:
רוּם לֵב אַשְׁפִּיל וְאֶת רוּם עֵינָי. וְאֶקְרַע לְבָבִי לְמַעַן אֲדֹנָי:
שִׁבְרֵי רוּחִי הֵם זְבָחֶיךָ. יַעֲלוּ לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחֶךָ:
וְאַשְׁמִיעַ בְּקוֹל הוֹדְיוֹתֶךָ. וַאֲסַפְּרָה כָּל נִפְלְאוֹתֶיךָ:
אֲשֶׁר יָדְעָה נַפְשִׁי אַחְבִּירָה. אֶמַּלֵּל גְּבוּרוֹת וַאֲדַבְּרָה:
וּמָה אֶעֱרוֹךְ וְלֹא יָדַעְתִּי מָה. הֲיָכוֹל אוֹכַל דַּבֵּר מְאוּמָה:
כִּי אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתוֹ. וְגַם אֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתוֹ:
חֲכַם לֵבָב הוּא מִי כָמוֹהוּ. שַׁגִּיא כֹּחַ לֹא מְצָאנוּהוּ:
עוֹשֶׂה גְדוֹלוֹת וְרַב נוֹרָאוֹת. גָּדוֹל אַתָּה וְעוֹשֵׂה נִפְלָאוֹת:
עַד אֵין מִסְפָּר וְעַד אֵין חֵקֶר. וְלֹא נוֹדַע כִּי לֹא יֵחָקֵר:
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָּ. וְאֵיזֶה פֶּה אֲשֶׁר יַגִּידֶךָּ:
חַי לֹא רָאָךְ וְלֵב לֹא יָדָעֲךָ. וְאֵיזֶה שֶׂכֶל אֲשֶׁר יְצִיָּרְךָ:
גַּם מִשָּׂרָתֶיךָ לֹא רָאוּךָ. וְכָל חַכְמֵי לֵב לֹא מְצָאוּךָ:
אַתָּה לְבַדְּךָ מַכִּיר שִׂכְלֶךָ. וְאֵין זוּלָתְךָ יוֹדֵעַ כֹּחֶךָ:
וְאֵין יוֹדֵעַ כִּלְעָדֶיךָ. שְׂבָחוֹת רְאוּיוֹת לִכְבוֹדֶךָ:
עַל בֵּן תִּבָּרֵךְ כָּרָאוּי לָךְ. בְּפִי קָרְשֶׁךָ כְּבוֹדְךָ וְנָרְלֶךָ:
וּמִפִּי הַכֹּל בְּכָל אֱיָלוּתָם. כְּפִי מַדָּע אֲשֶׁר אַתָּה חֲנַנְתָּם:
יוֹדוּ פְלָאֶךָ הַשָּׁמָיִם. וְיַאְדִּירוּךָ קוֹלוֹת מָיִם:
וְיָרִיעוּ לְךָ כָּל הָאָרֶץ. יוֹדוּךָ כָּל מַלְכֵי אָרֶץ:

וְנֶאֱמָן לְהַחֲיוֹת מֵתִים אָתָּה · וְעַל יְדֵי נְבִיאֶךָ כֵּן הוֹדַעְתָּ׃
וְלֹא תָמוּת אֵל חַי וְלֹא תַּתָּה · מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אָתָּה׃
מַשְׁבִּיר וּמוֹלִיד וְלֹא נוֹלַדְתָּ · מוֹחֵץ וְרוֹפֵא וְלֹא חָלִיתָ׃
מָוֶת וּמַרְוֶה אֵין לְפָנֶיךָ · תְּנוּמָה וְשֵׁנָה אֵין לָעֵינֶיךָ׃
הֲלֹא מִקֶּרֶם אֵל חַי אָתָּה · מֵאֲשֶׁר בְּךָ לֹא נִשְׁתַּנֵּיתָ׃
וְעַד הָעוֹלָם לֹא תִשְׁתַּנֶּה · מֵאֱלֹהוּתְךָ לֹא תִתְנַגֶּה׃
חָדָשׁ וְנוֹשָׁן לֹא נִמְצֵאתָ · חִדַּשְׁתָּ כֹּל וְלֹא חָדַשְׁתָּ׃
לֹא יָחוּלוּ וְקָנָה וּכְתֵרוֹת עָלֶיךָ גַּם שֵׂיבָה וְשַׁתֵּרוֹת׃
וְלֹא חָלוּ בְךָ שִׁמְחָה וְעֶצֶב · וְדִמְיוֹן נוֹצֵר וְכָל דֶּבֶר חֶצֶב׃
כִּי לֹא יְסוֹבֵב אוֹתְךָ גֶּשֶׁם · אַף לֹא תִדָּמֶה אֶל כָּל נֶשֶׁם׃
כָּל הַיְצוּרִים גְּבוּל סִבָּתָם · אֶל רֵאשִׁיתָם וְלְאַחֲרִיתָם׃
כִּי הַבְּרוּאִים בִּגְבוּל שָׂמָתָם · וְלִימֵי צָבָאָם גְּבוּל הִקְפָּתָם׃
וּלְךָ אֵין גְּבוּל וּלְיָמֶיךָ · וְלִשְׁנוֹתֶיךָ וּלְעַצְמֶךָ׃
עַל כֵּן אֵינְךָ צָרִיךְ לְכֹל · לְיָרְךָ וּלְחַסְדְּךָ צְרִיכִים הַכֹּל׃
הַכֹּל צְרִיכִים לְצִדְקוֹתֶיךָ · וְאֵינְךָ צָרִיךְ לִכְרִיוֹתֶיךָ׃
כִּי מֶהֶם כָּל יְצִיר הָיִית · לְכַדְּךָ מְאוּמָה לֹא נִצְרַכְתָּ׃
רִאשִׁית וְאַחֲרִית בְּיָדְךָ עֲרוּכִים · אַתָּה בָם וְהֵם בְּרוּחֲךָ שְׂרוּכִים׃
כָּל אֲשֶׁר הָיָה בָּרִאשׁוֹנָה · וַאֲשֶׁר יִהְיֶה בָּאַחֲרוֹנָה׃
כָּל הַיְצוּרִים וְכָל מַעֲשֵׂיהֶם · וְכָל דִּבְרֵיהֶם וּמַחְשְׁבוֹתֵיהֶם׃
מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף תֵּרַע כֻּלָּם · וְלֹא תִשְׁבַּח כִּי אַתָּה אָצְלָם׃
אַתָּה בְרָאתָם וְלִבְּךָ עֲרָכָם · לְבָבְךָ תֵּרַע מְקוֹמָם וְדַרְכָּם׃
הֵן אֵין דָּבָר מִמְּךָ נֶעְלָם · כִּי לְפָנֶיךָ נְכוֹנִים כֻּלָּם׃
אֵין חשֶׁךְ וְאֵין מָנוֹס וְסֵתֶר · לָנוּס שָׁמָּה וּלְהִסָּתֵר׃
אֶת אֲשֶׁר תְּבַקֵּשׁ אַתָּה מוֹצֵא · בְּלִי נְמוֹת אֲלֵיהֶם בְּעֵת שֶׁתִּרְצֶה׃
כִּי אֶת הַכֹּל כְּאַחַת תִּרְאֶה · לְבָבְךָ תַּעֲשֶׂה וְאֵינְךָ נִלְאֶה׃
כִּי עַל גּוֹי וְעַל אָדָם יָחַד · עַל כֹּל תְּרַבֵּר בְּרֶגַע אֶחָד׃
תִּשְׁמַע בְּרֶגַע כָּל הַקּוֹלוֹת · זַעַק וְלַחַשׁ וְכָל הַהֲבָלוֹת׃
אַף תָּבִין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם · בְּרֶגַע תַּחְקוֹר כָּל לְבָבֵיהֶם׃
וְלֹא תַאֲרִיךְ עַל מַחְשְׁבוֹתֶיךָ · וְלֹא תִתְמַהְמַהּ עַל עֲצָתֶךָ׃

כִּי כָל אֱלֹהֵי הָעַמִּים הֵם. אֱלִילִים אִלְמִים רוּחַ אֵין בָּהֶם:
הֵן לְעוֹבְרֵיהֶם גְּמוּל אֵין מְשִׁיבִים. וְלָמָּה לָהֶם הֵמָּה מְטִיבִים:
וּבְעֵת צָרָה אָז יִתְפַּלְּלוּ. וְלֹא יַעֲנוּם כִּי לֹא יוֹשִׁילוּ:
דּוֹרְשִׁים בְּכָל לֵב לְרוּחַ אֵין בּוֹ. וְקָרוֹב יֵי אֶל עַם קְרוֹבוֹ:
הַיּוֹצֵר כֹּל הוּא אֱלֹהֵינוּ. הוּא עָשָׂנוּ וְלוֹ לְבַד אֲנָחְנוּ:
עַם מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ. נְבָרֵךְ שְׁמוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
בַּצַּר לָנוּ מְאֹד נִמְצָאתָ. כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לֹא עָזַבְתָּ:
וַתָּמִיד בְּפִינוּ תְּהִלָּתֶךָ. וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:
עַד אַתָּה בָּךְ וּכְבוֹדֶךָ. וּמִשְׁרָתֶיךָ אַף עֲבָדֶיךָ:
אֲשֶׁר כְּבוֹדְךָ מְלֹא כָל הָאָרֶץ. וּכְבוֹדְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ:
וַאֲבוֹתֵינוּ בָּחַרוּ אוֹתָךְ. לָבַדְךָ לַעֲבוֹד וְאֵין לָזוּר אִתָּךְ:
גַּם אֲנַחְנוּ אוֹתְךָ לְבַדֶּךָ. נַעֲבוֹד כְּבֵן אָב וּנְכַבְּדֶךָ:
וְהֵגֵנּוּ עַל יְחוּדֶךָ. יוֹמָם וָלָיְלָה עֲדֶיךָ:
בְּפִי כֻלָּנוּ וּכְלֻבֵּנוּ. שָׁאַתָּה לְבַדְךָ אֱלֹהֵינוּ:
אֱלֹהֵינוּ עַל יְחוּדֶךָ. עֵרִים אֲנַחְנוּ וַעֲבָדֶיךָ:
אֵין תְּחִלָּה אֶל רֵאשִׁיתֶךָ. וְאֵין קֵץ וְתִכְלָה לְאַחֲרִיתֶךָ:
רֹאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מִבְּלִי רֵאשִׁית. וּמִבְּלִי אַחֲרִית וְאֵין לֵב לְהָשִׁית:
אֵין קֵצֶה אֶל גְּבְהוּתֶךָ. וְאֵין סוֹף לְעֹמֶק מְרוֹמָתֶךָ:
אֵין לְךָ סוֹבֵב וְאֵין לְךָ פֵּאָה. עַל כֵּן אוֹתְךָ חַי לֹא רָאָה:
אֵין צַד וְצֶלַע יַצְלִיעוּךָ. וְרוֹחַב וְאֹרֶךְ (כ"ף ועוסק) לֹא יְמַצְעוּךָ:
(אֵין פֵּאָה לִסְכִיבוֹתֶיךָ. וְאֵין תּוֹךְ מַכְרִיל בֵּינוֹתֶיךָ:)
אֵין חָכְמָה אֲשֶׁר תַּדְעֶךָ. וְאֵין מַדָּע אֲשֶׁר יַגִּיעֶךָ:
וְלֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ כָּל מַדָּע. וְאֵין שֵׂכֶל אֶשֶׁר יָבִין וְיֵדָע:
מִמְּךָ מְאוּמָה וְאֵיכָה אַתָּה. וְאֵיךְ בִּלְעִי מְאוּמָה כֹּל בָּרָאתָ:

ליום שלישי.

אָתָּנִם יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה. אֱלֹהֵי יַעֲקֹב כֹּל יָצַרְתָּ:
אַתָּה בּוֹרֵא וְלֹא נִבְרֵאתָ. אַתָּה יוֹצֵר וְלֹא נוֹצַרְתָּ:
אַתָּה מֵמִית וְאֵת כָּל תְּבֵלָה. אַתָּה מוֹרִיד שְׁאוֹל וְאַף תַּעֲלֶה:

אֵין נִכְבָּד כִּי אִם כְּבֻדָּתוֹ · וְאֵין גָּדוֹל כִּי אִם גְּדֻלָּתוֹ:
כָּל יָקָר וְכָל מוֹב מִיָּדָךְ · לַאֲשֶׁר תַּחְפֹּץ עֲשׂוֹת תַּסְרִיחַ:
אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתָךְ · וְאֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתָךְ:
אֵין עֹזר זוּלָתֶ֫ךָ · חַי וְכֹל תּוֹכַל וְאֵין בִּלְתֶּ֫ךָ:
וְלִפְנֵי הַכֹּל כֹּל הָיִיתָ · וּבְהָיוֹת הַכֹּל כֹּל מִלֵּאתָ:
לֹא לְחֻצּוּף וְלֹא הַטּוּף · יְצִירְךָ אַף לֹא מְעַטּוּף:
בְּעֲשׂוֹתְךָ כֹּל לֹא נִבְהַלְתָּ · מְתוֹךְ מְלַאכְתְּךָ לֹא נֶחְתַּלְתָּ:
בְּעֲשׂוֹתְךָ אֶת הַשָּׁמַיִם · וְאֶת הָאָרֶץ וְאֶת הַמַּיִם:
לֹא קֶרְבּוּךָ וְלֹא רְחָקוּךָ · כִּי כָל קְרוּאִים לֹא יְחֻלָּקוּךָ:
זֶרֶם מַיִם לֹא יִשְׁקְךָ · וְרוּחַ כַּבִּיר לֹא יָהֲדְפֶ֫ךָ:
אַף כָּל טִנּוּפֶת לֹא תְטַנְּפֶ֫ךָ · אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ לֹא תִשְׂרָפֶ֫ךָ:
לַהֲוָיוֹתֶ֫ךָ אֵין חֶסְרוֹן · וּלְיִחוּדְךָ אֵין יִתְרוֹן:
כְּמוֹ הָיִיתָ לְעוֹלָם תִּהְיֶה · חוֹסֵר וְעוֹדֵף בְּךָ לֹא יִהְיֶה:
וְשִׁמְךָ מְעִידְךָ כִּי הָיִיתָ · וְהָוֶה וְתִהְיֶה וּכְכֹל אַתָּה:
הָוֶה לְעוֹלָם וְכֵן נוֹרָעְתָּ · נְעִידְךָ וְכֵן בְּךָ הֵעִידוֹתָ:
שֶׁאַתָּה הוּא וְהָוֶה בַּכֹּל · שֶׁלְּךָ הַכֹּל וּמִמְּךָ הַכֹּל:
שְׁמוֹת יְקָרְךָ יַעֲנוּ וְיָעִידוּ · בְּתוֹקֶף יְקָרְךָ בְּךָ יַסְהִידוּ:

ליום רביעי.

אֲרוֹמֵם אֱלֹהַי אָבִי וְאֵלִי · אַנְוֶה אֱלֹהַי צוּרִי וְגוֹאֵלִי:
אַיֵּחַד אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם · וְהָאָרֶץ בְּכָל יוֹם פְּעָמָיִם:
אֵל חַי אֶחָד הוּא כְּרָאנוּ · אֲבִיר יִשְׂרָאֵל אָב לְכָלָנוּ:
אֲדוֹנֵנוּ אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ · מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ:
אֵין כָּאֵל אֵשׁ אוֹכְלָה וְקַנָּא · לְעוֹלָם יְיָ אֱמֶת אֵל אֱמוּנָה:
אוֹרִי וְיִשְׁעִי מָעוֹז חַיַּי · עָלַיו תְּלוּיִם כָּל מַאֲוַיַּי:
אֱלֹהִים אֱמֶת הוּא אֱלֹהִים חַיִּים · לֹא יָכִילוּ וַעֲמוּ גּוֹיִם (וְאִיִּים):
אַדִּיר וְאַמִּיץ כֹּחַ וְרַב אוֹנִים · אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדוֹנִים:
אֱלֹהַּ עוֹשֵׂי אִישִׁי וּכְוָלָי · אַלּוּף נְעוּרַי שׁוֹמְרִי וְצֻלִּי:
בּוֹרֵא כֹּל וְיִשְׂרָאֵל גּוֹאֵל · בָּרוּךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:

אֵצֶל עֲצָתְךָ גְּוָרָתֶךָ. לָקַץ וּלְמוֹעֵד קְרִיאָתֶךָ:
וְכֻלָּם בָּאֱמֶת בְּתוֹם וּבְיֹשֶׁר. מִבְּלִי עוֹלֶךָ וּמִבְּלִי חוֹסֶר:
מִפְּךָ דָּבָר לֹא יֹאבַד. וְדָבָר מִפְּךָ לֹא יִכָּבֵד:
כָּל אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תּוּכַל לַעֲשׂוֹת. וְאֵין מִי מוֹחֶה בְּיָדֶךָ מַעֲשׂוֹת:
יְכוֹלֶת יָיְ בְּחָפְצוֹ קְשׁוּרָה. וּבִרְצוֹת יָיְ לֹא אֻתָּרָה:
אֵין דָּבָר סָתֶר מִפְּךָ נִכְחָד. עֲתִידוֹת וְעוֹבְרוֹת לְךָ הֵם יָחַד:
אֲשֶׁר מֵעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם. הֵם כֻּלָּם כְּךָ וְאַתָּה כֻּלָּם:
חֲדָשׁוֹת תַּגִּיד וְסוֹד דְּרָכֶיךָ. אֶל עֲבָדֶיךָ וּמַלְאָכֶיךָ:
וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְהַשְׁמִיעָךְ. דְּבַר סוֹד וְסֵתֶר לְהוֹדִיעֲךָ:
כִּי מִפְּךָ כָּל סוֹד יִגָּלֶה. בְּטֶרֶם עַל לֵב כָּל יְצִיר יַעֲלֶה:
כְּלֵב כָּל נִבְרָא לֹא תְמַצֵּא. טִפְּינוּ עָתָק לֹא יֵצֵא:
בְּאֵין לוֹ קָצֶה וְלֹא יֵחָצֶה. לֵב לֹא יָתוּר וְאֵין פֶּה פּוֹצֶה:
בָּאֵין לוֹ רוּחוֹת וְאֵין בּוֹ רָוָחוֹת. אֵין לוֹ שִׂיחוֹת בּוֹ מוֹכִיחוֹת:
לְמֵרָחוֹק מִי יִשָּׂא דַעוֹ. לְלֹא תְחִלָּה וְלֹא סוֹף לְהַגִּיעוֹ:
אֲגוּרִים אֲחוּרִים תּוֹךְ וְסוֹף וָרֹאשׁ. פֶּה וְלֵב אֻבְלוֹם מְדֻרוֹשׁ וּמְחֻרוֹשׁ:
גֹּבַהּ וְעֹמֶק נְעוּצִים כְּסוֹבֵב. חֻכַּם לֵב וְנָבוֹן לֹא יִלָּבֵב:
סוֹבֵב (כ״פ סובל) הַכֹּל וּמְלֵא אֶת כֹּל. וּכְחָיוֹת הַכֹּל אַתָּה בַּכֹּל:
אֵין עָלֶיךָ וְאֵין תַּחְתֶּיךָ. אֵין חוּץ לָךְ וְאֵין בֵּינוֹתֶךָ:
אֵין מַרְאֶה וְנֵכַח לְאַחוּרֶךָ. וְאֵין גּוּף לְעוֹצֶם יְחוּדֶךָ:
וְאֵין בַּתָּוֶךְ מִמְּךָ נִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם רַק מִמְּךָ נֶחְדָּל:
וְאֵינְךָ נֶאֱצַל מִכֹּל וְנִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם רַק מִפְּךָ וְנֶחְדָּל:
מִקְרֶה וְשִׁנּוּי אֵין בְּךָ נִמְצָא. וְלֹא זְמָן וַעֲרַעַר וְלֹא כָּל שִׁמְצָא:
כָּל זְמָן וְכָל עֵת אַתָּה מְכֻנָּם. אַתָּה עוֹרְכָם וְאַתָּה מְשַׁנָּם:
כָּל מַדָּע לֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ. אֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יִמְצָא אוֹתְךָ:
כְּמִדָּתְךָ חָכְמָתֶךָ. כְּגָדְלָתְךָ תְּכוּנָתֶךָ:
חָכָם אַתָּה מֵאֵלֶיךָ. חַי מֵעַצְמְךָ וְאֵין כְּגוֹלֶיךָ:
זוּלַת חָכְמָתְךָ אֵין חָכְמָה. כְּלִתִּי בִינָתְךָ אֵין מְזֻמָּה:
חָלַקְתָּ בְּלֵב חֲכָמִים שֵׂכֶל. וְרוּחֲךָ תְּמַלְּאֵם וְדַעְתָּם תַּשְׂכִּיל:
מְבַלְּעֲדֵי כֹחֲךָ אֵין גְּבוּרָה. וּמִבַּלְעֲדֵי עֻזְּךָ אֵין עֻזָּרָה:

(כְּבוֹדִי יְיָ לֹא אֲמִירָנּוּ. הֲאֲמַרְנוּהוּ וְהֲאֲמִירָנוּ:)
(כְּאֲרִיֵה יִשְׁאַג וַכַּכְּפִיר יְנָהֵם. אַל יְהִיֶה כְּגֵר וּכְאִישׁ גָּרְהָם:)
(כְּרוּעֶה גְּבוֹר אֲשֶׁר לֹא יוּכַל. צאנוֹ לְחַצִּיל וְהָיָה לְמַאֲכָל:)
(כְּגִבּוֹר אֵין אֵיָל וּכְאוֹרֵחַ. נָם וּכוֹרֵחַ מַר צוֹרֵחַ:)
(כְּאֲרִיֵה מַשְׁחִית וְכַכְּפִיר לְעִזְבָיו. כָּרָקָב גַּם כָּעֵשׂ לְאוֹיְבָיו:)
(כַּבִּיר כֹּחַ כָּשֶׁמִיר וָשַׁיִת. וְלֹא יַשְׁאִיר כְּנוֹקֵף זַיִת:)
(כְּשֶׁמִיר וְשַׁיִת צָרִים יְמַגֵּן. כְּצִפָּרִים עָפוֹת לְעֵירוֹ יָגֵן:)
(כְּשִׁמְמִי נָדְבָה לָנוּ יָבֹא. כְּמַלְקוֹשׁ וְכַשֶּׁל לַרְבִּים בּוֹ:)
כְּנֶשֶׁר יָרַחֵף עַל גּוֹזָלָיו. וּכְצֵל כְּנָפָיו יָחֲסוּ מְיַחֲלָיו:
כְּצִפָּרִים עַל עֵירוֹ יָגֵן. וּכְצֵל כְּנָפָיו רְנָנוֹת נְגַגֵּן:
(לְבַדּוֹ (יְיָ) הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת. עוֹשֶׂה אֵל נוֹרָא עֲלִילוֹת:)
לְצִבְאוֹ וְעוֹפֶר דּוֹמֶה דּוֹדִי. כִּי יְקַרְמֵנִי אֱלֹהֵי חַסְדִּי:
לְפָנַי עָמוֹ יְיַשֵּׁר הֲדוּרִים. וְיַנְשְׁאֵם עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים:
לְעוֹלָם חֶלְקִי הוּא וְצוּר לְבָבִי. כֻּלָּה שְׁאֵרִי לְהּ וּלְבָבִי:
(לְבַדּוֹ יְיָ הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה וְרַב נוֹרָאוֹת:)
מָקוֹם אַתָּה לְעוֹלָמֶךָ. וְאֵין יוֹדֵעַ אֶת מְקוֹמֶךָ:
מוֹרָאִי אֵל רוֹעִי וְיוֹצְרִי. צוּר יְלָדַנִי מְחוֹלְלִי וְצוּרִי:
מָרוֹם וּמְעוֹז הוּא לִי וּמַחְסִי. מְגִנִּי וְעוֹז שֵׁם יְיָ מָנוֹסִי:
מֶלֶךְ יַעֲקֹב מְשֻׁגָּב לָנוּ. הוּא מְחוֹקְקֵנוּ וּמוֹשִׁיעֵנוּ:
מְגַדֵּל יְשׁוּעוֹת מְשִׁיחוֹ יְהִי לִי. מְכַסֶּה אֱלֹהִים יְיָ חֵילִי:
מוֹשֵׁל עוֹלָם מַלְכוּתְךָ. בְּכָל דּוֹר וָדוֹר מֶמְשַׁלְתֶּךָ:
מִי יִתֶּנְךָ כָּאָח לִי לְצָרָה. הוֹשַׁע (יְיָ) כִּי יָדְךָ לֹא קָצְרָה:
מְקוֹר חַיִּים מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל. לֹא אֶעֱזוֹב כִּי מָעֻזִּי אֵל:
מָגֵן יִשְׁעִי וְחֶרֶב גַּאֲוָתִי. לְשִׁמְךָ וּלְזִכְרְךָ נֶפֶשׁ תַּאֲוָתִי:
מָגֵן הוּא לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ. אַשְׁרֵי אָדָם אֲשֶׁר עוֹז לוֹ בּוֹ:
נָבָר וְנָעִים נָאוֹר וְנוֹרָא. נֶאְדָּר וְנֶאְנָר שְׁמוֹ בִּגְבוּרָה:
נֶאֱמָן נֵצַח יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ. לֹא יְשַׁקֵּר אַשְׁרֵי כָּל חוֹכֵי לוֹ:
נֵצַח יְשׁוּרוּן הֵאֵל הַנֶּאֱמָן. מֵאֱלֹהָיו יְהוֹדֶה לֹא אֵלְמָן:
נִפְלָא עַל כָּל הַנִּפְלָאִים. וּמִתְנַשֵּׂא עַל כָּל הַנִּשָּׂאִים:

כּוֹרֵא רוּחַ הָרִים יוֹצֵר. מִמְּךָ מְזִמָּה לֹא יִבָּצֵר:
גֵּאֶה מֵשִׁיב גְּמוּל עַל גֵּאִים. עַל הָרָמִים וְעַל הַנִּשָּׂאִים:
גְּבוֹר בְּקוּמוֹ לַעֲרוֹץ בְּעֶבְרָה. מַהֲדַר גְּאוֹנוֹ מִי לֹא יִירָא:
גָּבוֹהַּ כָּל אֲשֶׁר תַּחְתָּיו נוֹשָׁא. וּגְדָל כֹּחַ גְּדוּלוֹת עוֹשֶׂה:
גָּדוֹל הוּא וּשְׁמוֹ בְּגִבּוֹרָה. אַרְיֵה שָׁאַג מִי לֹא יִירָא:
דּוֹדִי דָּגוּל הוּא מֵרְבָבָה. אֵל נֶעֱרָץ בְּסוֹד קְדוֹשִׁים רַבָּה:
דַּיָּן יָתִיב כְּעַתִּיק יוֹמִין. וּצְבָאוֹ עַל שְׂמֹאל וְעַל יָמִין:
הַדָּרוֹ וְהוֹדוֹ עַל בְּנֵי עֲבָדָיו. הָדוּר הָדָר הוּא לְכָל חֲסִידָיו:
הוּא אֵל אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת לְכָל בָּשָׂר שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה מִכֹּל:
וַדַּאי וָתִיק יוֹדֵעַ וָעַד. יְיָ יִמְלוֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד:
(וְאָשֶׁר חָרַב גַּאֲוָתֵנוּ. לְהִלָּחֵם מִלְחַמְתֵּנוּ:)
זוֹכֵר לְעוֹלָם בְּרִית רִאשׁוֹנִים. כְּיוֹם אֶתְמוֹל לוֹ אֶלֶף שָׁנִים:
זֶה אֱלֹהֵינוּ וְלוֹ קִוִּינוּ. וְזִמְרָת יָהּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ:
חֵלֶק יַעֲקֹב יוֹצֵר הַכֹּל. חִנּוּן יְיָ וְחָסִיד בְּכֹל:
חַי הָעוֹלָם יְיָ חֶלְקִי. חֲכַם הָרָזִים יְיָ חִזְקִי:
טוֹב וּמֵטִיב הַמְלַמֵּד דֵּעָה. טְהוֹר עֵינַיִם מֵרְאוֹת בְּרֵעָה:
יָשָׁר יְיָ וְיָשָׁר דְּבָרוֹ. יְדִידִי יְדִידוּת מִשְׁכְּנוֹת דְּבִירוֹ:
יוֹעֵץ וְגוֹזֵר מִי יְפִירֶנָּה. וְיַחְתּוֹךְ וְיִפְעַל מִי יְשִׁיבֶנָּה:
(יָפֶה הוֹדִי יָפְיוֹ וְטוּבוֹ. יִרְאוּ וְיֶחֱזוּ צִיּוֹן בְּשׁוּבוֹ:)
כְּגִבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת. יָעִיר קִנְאָה לַעֲשׂוֹת נְקָמוֹת:
(כְּנֶשֶׁר עַל בָּנָיו נְשָׁרִים. נָשָׂא עֲבָדָיו וְיָשֵׁר הֲדוּרִים:)
(כְּרוֹב שַׂכּוּל וּכְמֵר שַׂחַל. כְּרָקָב וּכְעָשׁ וְרוּחוֹ כַּנַּחַל:)
(כְּרוֹב שַׂכּוּל וּכְמֵר שׂוֹקֵד. דְּבָרוֹ לַעֲשׂוֹת כְּמַקֵּל שָׁקֵד:)
כַּבִּיר כֹּחַ לֵב כְּמוֹ שָׁחַל. כְּלָבִיא וְכַאֲרִי וְרוּחוֹ כְּנַחַל:
(כָּאֳרֵז בָּחוּר בְּגִדְלָתוֹ. כְּבְרוֹשׁ רַעֲנָן עֲנוּתָנוּתוֹ:)
(כְּתַפּוּחַ בְּרֵיחוֹ עִוּז אַהֲבָתוֹ. עַל יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ:)
(כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיָּעַר. כֵּן דּוֹדִי עִם יוֹשְׁבֵי שָׁעַר:)
(כַּבִּיר כֹּחַ לְמַרְגִּיזֵי אֵל. נוֹקֵם וְכַעַל הוּא לְיִשְׂרָאֵל:)
(כּוֹסִי מָנַת חֶלְקִי וְגוֹרָלִי. אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לִי:)

שַׁדַּי מָאוֹרִי מַלְכִּי וֵאלִי. הַלְלוּיָהּ שִׁמוּ נַפְשִׁי הַלְלִי:
תְּתַמָּם עִם יוֹשְׁבֵי נְעָמִים. הַשָּׁרִינִים שְׁלִשֶׁת הָרוֹעִים (נ״א רְעִים):
תִּתְחַסֶּד תִּתַּבֵּר עִמָּם. וְעִם עֻקְּשִׁים תִּתַּפָּל לְהָמֵם:
תָּמִים דַּרְכֶּךָ תַּקִּיף מִכֹּל. תּוּכַל לְבַדְּךָ לַעֲשׂוֹת אֶת כֹּל:
תּוֹחַלְתִּי וְסִבְרִי וְתִקְוָתִי. תַּאֲוַת נַפְשִׁי וּתְשׁוּקָתִי:
תְּהִלָּתִי וְתִפְאָרָתִי וְעֻזִּי. מְמַעֲי אִמִּי גּוֹחִי וְגוֹזִי:
תְּמִים דֵּעִים אֵל דֵּעוֹת אֶחָד. כָּל הַלְּבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יָחֵד:

ליום חמישי.

מִי כָמוֹךָ דֵּעָה מוֹרֶה. נִיב שְׂפָתַיִם אַתָּה בּוֹרֵא:
מַחְשְׁבוֹתֶיךָ עָמְקוּ וָרָמוּ. וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמוּ:
לֹא לִמְרוּדַת חָכְמָתֶךָ. וְלֹא הֲבִינוּךָ תְּבוּנָתֶךָ:
לֹא קִבַּלְתָּ מַלְכוּתֶךָ. וְלֹא יָרַשְׁתָּ מֻמְשַׁלְתֶּךָ:
לְעוֹלָם יְהִי לְךָ לְבַדֶּךָ. וְלֹא לַאֲחֵרִים כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
וְלֹא תִתֵּן לֵאלֹהִים אֲחֵרִים. תְּהִלָּתְךָ לַפְּסִילִים וְזָרִים:
וְכָבוֹד וְגַם כָּל יְקָר מֵאִתְּךָ. וּכְבוֹדְךָ לֹא לָזָרִים אִתָּךְ:
אַתָּה תָּעִיד בְּיִחוּדֶךָ. וְתוֹרָתְךָ וַעֲבָדֶיךָ:
אֱלֹהֵינוּ עַל יִחוּדֶךָ. אַתָּה עֵד אֱמֶת וַאֲנַחְנוּ עֲבָדֶיךָ:
לְפָנֶיךָ לֹא אֵל הִקְדִּימְךָ. וּבְמַלְאַכְתֶּךָ אֵין עֵר עִמָּךְ:
לֹא נוֹעַצְתָּ וְלֹא לִמַּדְתָּ. כְּחַכְּשְׁךָ בְּרִיאוֹת כִּי נְבִינוֹתָ:
מִמַּעֲמַקֵּי מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וּמִלִּבְּךָ כָּל פְּעֻלּוֹתֶיךָ:
קְצוֹת דְּרָכֶיךָ הֲלֹא הִכַּרְנוּ. וּמַעֲשֶׂיךָ הֵן יָדַעְנוּ:
שֶׁאַתָּה אַל כֹּל יָצַרְתָּ. לְבַדְּךָ מְאוּמָה לֹא נִגְרַעְתָּ:
לַעֲשׂוֹת מִלַּאכְתְּךָ לֹא לָחַצְתָּ. וְגַם לָעֵזֶר לֹא נִצְרַכְתָּ:
כִּי הָיִיתָ לִפְנֵי הַכֹּל. וְאִוּ בְּאֵין כֹּל לֹא נִצְרַכְתָּ כֹּל:
כִּי מַאֲהֲבָתְךָ עֲבָדֶיךָ. כֹּל בָּרָאתָ לִכְבוֹדֶךָ:
וְלֹא נוֹרַע אַל זוּלָתֶךָ. וְאֵין כָּמוֹךָ וְאֵין כִּלְתֶּךָ:
וְלֹא נִשְׁמַע מִן אָז וְהָלְאָה. וְלֹא קֶם וְלֹא נִהְיָה וְלֹא נִרְאָה:
וְגַם אַחֲרֶיךָ לֹא יִהְיֶה אֵל. רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן אֵל יִשְׂרָאֵל:

נִקְדָּשׁ וְנַעֲרִץ אֱלֹהַי קְדוּשַׁי. נָכוֹן וְנִשְׂגָּב יְיָ נַפְשִׁי:
נוֹקֵם וְנוֹטֵר וּבַעַל חֵימָה. לְצָרָיו לְאוֹיְבָיו אִישׁ מִלְחָמָה:
גְּרִי יְיָ בְּהִלּוֹ גְרוֹ עֲלֵי רֹאשִׁי וְגַר לַרַגְלַי דָּרוֹ:
סוֹמֵךְ וְסוֹעֵד יְיָ סַלְעִי. סוֹבֵל וְסוֹלֵחַ וְנוֹשֵׂא פִּשְׁעִי:
סַהֲרִי יְיָ סַלְעִי וְסָתְרִי. סוֹלֵחַ וְסוֹכֵל סַעֲרִי וְסַכָּרִי:
סַלְעֲנוּ (יְיָ) וּמְצוּדָתֵנוּ. עֶזְרָתֵנוּ וּמְפַלְטֵנוּ:
עִוִּוּ וְגִבּוֹר עִוִּי וְעָזְרִי. עֶלְיוֹן עוֹז לִי אַל יְהִי עָרִי:
עִיר וְקַדִּישׁ שֵׁת סְבִיבָיו סֵתֶר. אָכֵן אַתָּה אֵל מִסְתַּתֵּר:
עֵר מְמַהֵר לְשַׁלֵּם גְּמוּל לְאוֹיְבָיו. שׁוֹמֵר בְּרִית וָחֶסֶד לְאוֹהֲבָיו:
פָּרָה אֶת אַבְרָהָם יְדִידוֹ. הוּא יִפְדֶּה יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ:
פַּחַד יִצְחָק יִתֵּן פַּחְדּוֹ. עַל צָרֵי בְנֵי יַעֲקֹב עַבְדּוֹ:
פּוֹעֵל וְחוֹקֵר וְרוֹגֵשׁ וּבוֹרֵק. כָּל לְבָבוֹת לוֹ אֶתֵּן צָרָק:
צָרוֹר הַמּוֹר אֶשְׁכּוֹל הַכּוֹפֶר. נוֹתֵן לָעֲמוֹ צָרָיו כּוֹפֶר:
צַח וְאָדוֹם דּוֹד בְּצָבָאָיו אוֹת. עַל כֵּן נִקְרָא יְיָ צְבָאוֹת:
צַדִּיק יְיָ הַצּוּר תָּמִים. אֶבְטַח עֲדֵי עַד בְּצוּר עוֹלָמִים:
צָבָא הַשָּׁמַיִם מְשִׁתַּחֲוִים לוֹ. שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ:
קָדוֹשׁ הוּא בְּכָל מִינֵי קְדֻשּׁוֹת. כְּתוֹת שָׁלֹשׁ קָדוֹשׁ מְשֻׁלָּשׁוֹת:
קָנִים לְעָלְמִין אֱלָהָא חַיָּא. מָרָא דְּאַרְעָא וּמָרָא דִּשְׁמַיָּא:
קוֹנִי מְרֻחָם מְקֻנָּא לְשׁוֹנָיו. קָרֵן יִשְׁעִי וְקַרְנוֹ לְקוֹרָאָיו:
רָחוֹק מִכֹּל וְאֶת כֹּל רוֹאֶה. כִּי רָם יְיָ וְשָׁפָל יִרְאֶה:
רוֹעִי יְיָ לֹא אֶחְסָר כֹּל. וְרַב כֹּחַ וְרַב חֶסֶד לַכֹּל:
רַחוּם יְיָ רוֹפֵא וּמְחַבֵּשׁ. לִשְׁבוּרֵי לֵב וְעָוֹן כּוֹבֵשׁ:
רַעְיִ כְּלוֹ הוּא מַחֲמַדִּים. מִשְׁפָּטָיו אֱמֶת מְתוּקִים וַחֲמוּדִים:
רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אַתָּה אֵל שׁוֹכֵן עַד:
שָׁלִישׁ מֶלֶךְ שְׁמַיָּא בְּכָל דָּר וְדָר. לֵיהּ אֲנָא מְשַׁבַּח מְרוֹמֵם וּמְהַדַּר:
שֶׁמֶשׁ וּמָגֵן יְיָ אֱלֹהִים. שׁוֹפֵט צֶדֶק וּמַשְׁפִּיל גְּבוֹהִים:
שְׁגִיא כַּחַ לֹא מְצָאנוּהוּ. יְשָׁגִיב בְּכֹחוֹ וּמִי כָמֹהוּ:
שְׁלֹמֹה שְׁמוֹ כִּי שֶׁלּוֹ שָׁלוֹם. כִּי יְדַבֵּר אֶל חֲסִידָיו שָׁלוֹם:
שֵׁם יְיָ אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה. תְּוַעֲפוֹת רָאֵם לוֹ בַּבְּפִיר וּכְאֵרֶיה:

דַּק מִכָּל דַּק וְצָפוּן מִכֹּל. צָפוּן וְיָכוֹל מִכָּל יָכוֹל:
נִשְׂגָּב מִכָּל נִשְׂגָּב וְנָעֳלָם. מִכָּל נָעֳלָם וּשְׁמוֹ לְעוֹלָם:
גְּבוֹהַּ מִכָּל גְּבוֹהַּ וְעָלְיוֹן. מִכָּל עָלְיוֹן וּמִכָּל חָבְיוֹן:
חָבוּי וְעָמוּק מִכָּל עָמוּק. לֹא כָל דַּעַת עָלָיו חָמוּק:
שֶׁאֵין שֵׂכֶל וּמַדָּע וְחָכְמָה. יְכוֹלִים לְהַשְׁוֹת לוֹ כָּל מְאוּמָה:
לֹא מַשִּׂיגִים לוֹ אַיִךְ וְכַמָּה. לֹא מוֹצְאִים לוֹ דָּבָר דּוֹמֶה:
מְקֹרֶה וְעֶרְעַר וְשִׁנּוּי וְטָפֵל. וְחֶבֶר וּמִסְמַךְ אוֹר וְגַם אוֹפֶל:
וְלֹא מוֹצְאִים לוֹ מַרְאֶה וְצֶבַע. וְלֹא כָּל טֶבַע אֲשֶׁר שֵׁשׁ וְשָׂבַע:
לָכֵן נְבוּכוֹת כָּל עֶשְׁתּוֹנוֹת. וְנִבְהָלוֹת כָּל הַחֶשְׁבּוֹנוֹת:
וְכָל שַׂרְעַפִּים וְכָל הַרְהוֹרִים. נְלָאִים לָשׂוּם כּוֹ שִׁיעוּרִים:
מִלְּשַׁעֲרֵהוּ וּמִלְּהַגְבִּילֵהוּ. מִלְּחָאֲרֵהוּ וּמִלְּפַרְסְמֵהוּ:
בְּכָל שִׂכְלֵנוּ חָפַשְׂנֵהוּ. בְּמַדָּעֵנוּ לִמְצֹא מַה הוּא:
לֹא מְצָאנֵהוּ וְלֹא יְדַעְנֵהוּ. אַךְ מִמַּעֲשָׂיו הִכַּרְנֵהוּ:
שֶׁהוּא לְבַדּוֹ יוֹצֵר אֶחָד. חַי וְכֹל יוּכָל וְחָכָם מְיוּחָד:
כִּי הוּא הָיָה לַכֹּל קוֹדֶם. עַל כֵּן נִקְרָא אֱלֹהֵי קֶדֶם:
בְּעֶשְׂתּוֹ כְּלִי כָל מְאוּם אֶת כֹּל. יָדַעְנוּ כִּי הוּא כֹּל יָכוֹל:
בַּאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו בְּחָכְמָה כֻּלָּם. יָדַעְנוּ כִּי בְּבִינָה פָּעָלָם:
בְּכָל יוֹם וָיוֹם בְּחָדְשׁוֹ כֻּלָּם. יָדַעְנוּ כִּי הוּא אֱלֹהֵי עוֹלָם:
בַּאֲשֶׁר הָיָה קוֹדֶם לְכֻלָּם. יָדַעְנוּ כִּי הוּא חַי (וְקַיָּם) לְעוֹלָם:
וְאֵין לְהַרְהֵר אַחַר יוֹצְרֵנוּ. בְּלִבֵּנוּ וְלֹא בְסִפּוּרֵנוּ:
לְמַמָּשׁ וְגוֹרָשׁ לֹא נְשַׁעֲרֵהוּ. לְטָפֵל וְתוֹאַר לֹא נְדַמֶּהוּ:
וְלֹא נְחַשְּׁבֵהוּ לְעִקָּר וְנֶצֶב. וְלֹא לְמִין וְכָל אוֹן וּלְכָל נִקְצָב:
כָּל הַנִּרְאִים* וְהַנִּשְׁכָּלִים. וְהַמַּדָּעִים בְּעֶשֶׂר כְּלוּלִים:
וְשֶׁבַע כַּמּוּת וְשֵׁשֶׁת נְדוּת. וְשֶׁלֶשׁ גְּזֵרוֹת וַעֲתוּת וּמְדוּת:
הֵן בַּבּוֹרֵא אֵין גַּם אֶחָד. כִּי הוּא בָּרָאם כֻּלָּם יָחַד:
כֻּלָּם יִכְלוּ אַף יֶחְלְפוּ. הֵם יֹאבֵדוּ וְאַף יָסוֹפוּ:
וְאַתָּה תַּעֲמוֹד וּתְבַלֶּה כֻּלָּם. כִּי חַי וְקַיָּם אַתָּה לְעוֹלָם:

*) כל הנראי׳ וכו׳ סל׳ כוס נעלמו כוס ל׳ר׳מעדי׳ גמון ז״ל נמצאר שכי מספרו סלמעונו׳, ונלפו המספרים כולסלעמוד על סודו לסעדר ידיעת סס נסכמת מסניין, לכן סנסלסלו: ידוע

בָּרוּךְ אַתָּה יָחִיד וּמְיוּחָד. יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:
אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה כְמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרוֹתֶיךָ:
אֵין יְצִיר זוּלָתְךָ יְצִירָתֶךָ. וְאֵין בְּרִיאָה כִּי אִם בְּרִיאָתֶךָ (נ"א מלאכתך):
כָּל אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תַּעֲשֶׂה בַכֹּל. כִּי אַתָּה נַעֲלֵיתָ עַל כֹּל:
אֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ. כִּי אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:
אַתָּה הָאֵל עוֹשֵׂה פֶּלֶא. וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִפָּלֵא:
מִי כָמוֹךָ נוֹרָא תְהִלּוֹת. אֱלֹהִים לְבַדְּךָ עוֹשֵׂה גְּדוֹלוֹת:
אֵין אוֹתוֹת כְּמוֹ אוֹתוֹתֶיךָ. אַף אֵין מוֹפֵת כְּמוֹ מוֹפְתֶיךָ:
אֵין תְּבוּנָה כִּתְבוּנָתֶךָ. אֵין גְּדֻלָּה כִּגְדֻלָּתֶךָ:
כִּי מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וְנִבְהֲרוּ דַּרְכֵי אָרְחוֹתֶיךָ:
אֵין גַּאֲוָה כְּמוֹ גַאֲוָתֶךָ. אַף אֵין עֲנָוָה כְּעַנְוָתֶךָ:
אֵין קְדֻשָּׁה כִּקְדֻשָּׁתֶךָ. אֵין קְרֵבוּת כְּמוֹ קְרֵבוּתֶךָ:
אֵין צְדָקָה כְּמוֹ צִדְקָתֶךָ. אֵין תְּשׁוּעָה כִּתְשׁוּעָתֶךָ:
אֵין זְרוֹעַ כִּזְרוֹעוֹתֶיךָ. אֵין קוֹל כְּרַעַם גְּבוּרוֹתֶיךָ:
אֵין רַחֲמִים כְּרַחֲמֶיךָ. אֵין חֲנִינוּת כַּחֲנִינוּתֶךָ:
אֵין אֱלָהוּת כֵּאלָהוּתֶךָ. וְאֵין מַפְלִיא כְּשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:
כִּי שְׁמוֹתֶיךָ אֵלִים מְרוּצִים. בְּזָכְרְךָ לְחוּצִים לְהַפְלִיא נְחוּצִים:
וְאַשְׁךָ וַחֲרשׁוּם לֹא יְלַחְצוּךָ. וְכָל שֵׁם וְלַהַט לֹא יְנַצְּחוּךָ:
לֹא יְנַצְּחוּךָ כָּל הַחֲכָמִים. כָּל הַקּוֹסְמִים וְהַחַרְטֻמִּים:
אַתָּה מֵשִׁיב לְאָחוֹר חֲכָמִים. לֹא יוּכְלוּ לְךָ עֲרוּמִים וְקוֹסְמִים:
לְהָשִׁיב לְאָחוֹר מְזִמּוֹתֶיךָ. לְהָפֵר עֲצַת סוֹד גְּזֵרָתֶךָ:
מֵרְצוֹנְךָ לֹא יַעֲבִירוּךָ. לֹא יְמַהֲרוּךָ וְלֹא יְאַחֲרוּךָ:
עֲצָתְךָ תָּפֵר עֲצַת כָּל יוֹעֲצִים. וְעִוֵּךְ מַחְלִישׁ לֵב אַבִּירִים:
אַתָּה מְצַוֶּה וּפַחְדְּךָ מַשְׁוֶה. וְאֵין עָלֶיךָ פָּקִיד מְצַוֶּה:
אַתָּה מְקָוֶה וְאֵינְךָ מְקֻוֶּה. לְךָ כָּל מְקֻוֶּה נָפֶשׁ תְּרֻוֶּה:
וְכָל הַיְצוּרִים וְכָל עֲנָיָנָם. וְכָל יְקָר אֲשֶׁר בָּהּ אֵין דְּמְיוֹנָם:
לֹא מַחְשְׁבוֹתָם מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. כִּי אֵין בּוֹרֵא זוּלָתֶךָ:
וְאֵין דְּמְיוֹן נִפְלָא אֱלֹהֵינוּ. וְאֵין חֵקֶר נִשְׂגָּב אֲדוֹנֵנוּ:
סָתוּר מִכָּל סָתוּר וְעָמוּם. מִכָּל עָמוּם וּמִכָּל כָּמוּם:

הִקְדַּמְתָּ בְמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ. רוֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ:
כִּי רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ. הֲלֹא מֵעוֹלָם עַל עָבְדֶיךָ:
וָעֶד לֹא כָּל חַי הוֹכַן לְכַלְכֵּל. לִפְנֵי אוֹכֵל תִּתֵּן אֹכֶל:
וּמָזוֹן וּמָכוֹן תַּעֲשֶׂה בְּפִי כֹל. צָרְכֵי הַכֹּל כַּאֲשֶׁר לַכֹּל:
שִׁלְשֶׁת יָמִים הָרִאשׁוֹנִים. אָז הֲכִינוֹתָם לָאַחֲרוֹנִים:
אָז עָטִיתָ אוֹר כַּשַּׂלְמָה. אֲדֶר מְאוֹרוֹת מִמּוּל שַׁלְמָה:
בְּשֶׁרֶם כָּל יְצוּר מְאוֹד גָּרַלְתָּ. וְאַחַר כֹּל מְאוֹד נִתְגַּדַּלְתָּ:
אָז בָּאִין לְכוּשׁ הוֹד וְהָדָר לוֹבֵשׁ. עַד לֹא אוֹרַג גְּאוּת לָבֵשׁ:
אוֹר כַּשַּׂלְמָה וְכִמְעִיל עוֹטֶה. שָׁמַיִם כַּיְרִיעָה נוֹטֶה:
עָשִׂיתָ בָּם לָאוֹרִים דְּרָכִים. וְרָצוֹא וָשׁוֹב בְּנַחַת מְהַלָּכִים:
הִבְדַּלְתָּ בֵּין מַיִם לָמָיִם. בְּמִתְיחַת רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם:
מְזוֹנוֹת מְעוֹנוֹת לָשֶׁרֶץ מָיִם. וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל (פְּנֵי רְקִיעַ) הַשָּׁמָיִם:
עָשֹׂב וְחָצִיר לָבְשָׁה אַדְמָה. מַאֲכָל לְחַיָּה וּלְכָל בְּהֵמָה:
בְּקָרְנָן שָׁמַן גַּן נַעֲמָתָ. אֶל הָאָדָם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ:
עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ עָשִׂיתָ לוֹ. דֵּי מַחְסוֹרוֹ אֲשֶׁר יֶחְסַר לוֹ:
כָּל מַעֲשֶׂיךָ בְּיָדוֹ תַּתָּה. וְתַחַת רַגְלָיו הַכֹּל שַׂתָּה:
לְהַעֲלוֹת מֵהֶם בְּקֶר וָצאן. עַל מִזְבַּחֲךָ יַעֲלוּ לְרָצוֹן:
עָשִׂיתָ לוֹ כְּתוֹנֶת לְשֶׂרֶת. לְהַדֶּרֶת קוֹדֶשׁ וּלְתִפְאֶרֶת:
שַׂמְתָּ בְּקִרְבּוֹ חָכְמַת אֱלֹהִים. כִּי יְצַרְתּוֹ לְךָ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים:
לֹא מָנַעְתָּ עַל פְּנֵי אֲדָמָה. צָרְכֵי אָדָם וְכָלָם כְּחָכְמָה:
מַעֲשֶׂיךָ מְאֹד רַבּוּ וְגָדְלוּ. וְשִׁמְךָ יְיָ כֻּלָּם יְהַלְלוּ:
רַבּוּ וְגָדְלוּ מְאֹד מַעֲשֶׂיךָ. יוֹדוּךָ יְיָ כָּל מַעֲשֶׂיךָ:
כֹּל פָּעֲלָתְךָ לַמַּעֲנֶךָ. וְלִכְבוֹדְךָ כָּל קִנְיָנֶךָ:

מלך עלמו ושוא שיפשוט לורס וילבוש לורס לאחרת וכשמכה מעלים לל עלם לאחר, ושכי' מהם נמאחר הכמות והם הצמיחה והייכו השיכוי מקטנות לגדלות, וההיחוך ושוא שיכוי מגדלות לקטנות, ולאחר נמאחר המיכות ושוא השינוי בחכונותיו ממילה לל מילה לו מקור לל חוס וכדומה, ושוא הבקרת שיכוי נסחם, ולאחר מהם נמאחר המכה ושוא ההעחק סמקום לל מקום; ויימר עוד כי לכל נזירה ר"ל לכל מאחר נוחר ושוחף יחכנו ג'מיכי ניילור, ניילור בנדר ושוא לאחר יחאנר מסוג וסנדל כאחרנו המדם שוא חי מרבר, וניילור בחוק ושוא הסאחנר מסוג וסנולה לו מקרה כאחרנו המדם שוא חי צוחק לו חי כוחב וכדומה, וניילור מיכו לא בנדר ולא בחק ושוא הסאחנר ממין ומקרה כאחרנו

נרחונן

אַתָּה לְבַדֶּךָ יוֹצֵר כֹּל הוּא. וְלֹא יְדֻמֶּה מַעֲשֶׂה לְעוֹשֵׂהוּ:
כָּל הָאֲרָצוֹת לֹא יְכִילוּךָ. וְאַף שָׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּךָ:
אָז (נ"א אַף) יָחִילוּ מַיִם חַיִּים. מִפָּנֶיךָ אֱלֹהִים חַיִּים:
רָעֲשָׁה אֶרֶץ וְנָסוּ מָיִם. וְנָטְפוּ (מַיִם) מִן הַשָּׁמָיִם:
נוֹטֶה לְבַדֶּךָ הַשָּׁמָיִם. רוֹקַע הָאָרֶץ עַל הַמָּיִם:
עָשִׂיתָ כָּל חֶפְצֶךָ לְבַדֶּךָ. וְלֹא נִצְרַכְתָּ עֵזֶר בְּנֶגְדֶּךָ:
סוֹעֵד אֵין מִי יִסְעָדֶךָ. הַכֹּל מִמְּךָ וּמִיָּדֶךָ:
כְּכֹחֲךָ אָז כֵּן עֻתָּה וְדַעְתְּךָ. וּלְעוֹלָם כָּל כְּבוֹדְךָ אַתָּה:
וְלֹא יָעַפְתָּ וְלֹא יָגַעְתָּ. כִּי כְמַלַאכְתְּךָ לֹא עָמַלְתָּ:
כִּי בְרִבְרָךְ כָּל יְצוּרֶיךָ. וּמַעֲשֶׂה חֶפְצֶךָ בְּמַאֲמָרֶיךָ:
וְלֹא אַחֲרָתוֹ וְלֹא מְהַרָתוֹ. הַכֹּל עָשִׂיתוֹ עֻפָּה בְּעִתּוֹ:
מַכְלִי מְאוּמָה כֹּל חֲרַשְׁתָּ. וְאֶת הַכֹּל כְּלִי כֹל (נ"א כלי) פָּעַלְתָּ:
וְעַל לֹא יְסוֹד הַכֹּל יָסַדְתָּ. בְּרָצוֹן רוּחֲךָ כֹּל תָּלִיתָ:
זְרוֹעוֹת עוֹלָם אֶת כֹּל נוֹשְׂאוֹת. מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף וְאֵינָם נִלְאוֹת:
בְּעֵינֶיךָ לֹא דָבָר הוּקְשָׁה. רְצוֹנְךָ כָּל דְּבַר רוּחֲךָ עוֹשָׂה:
לְפָעֳלָתְךָ לֹא דָמִיתָ. אֶל כָּל תּוֹאַר לֹא שָׁוִיתָ:
וְלֹא קָדְמָה לְמַלַאכְתְּךָ מַלְאָכָה. חָכְמָתְךָ הִיא הַכֹּל עָרָכָה:
לִרְצוֹנְךָ לֹא קִדְמוּ וְאִחֲרוּ. וְעַל חֶפְצֶךָ לֹא נוֹסְפוּ וְחָסְרוּ:
מִכָּל חֶפְצֶךָ לֹא שָׁכַחְתָּ. וְדָבָר אֶחָד לֹא חָסַרְתָּ:
לֹא הֶחֱסַרְתָּ וְלֹא הֶעֱרַפְתָּ. וְדָבָר רַק בָּם לֹא פָּעַלְתָּ:
אַתָּה תְּשַׁבְּחֵם וּמִי תִּתְעִיבֵם. וְשֶׁמֶץ דָּבָר לֹא נִמְצָא בָם:
הַחֲלוֹתָ בְּחָכְמָה עֲשִׂיתָם. בִּתְבוּנָה וּבְרַעַת כִּלִיתָם:
מֵרֹאשִׁית וְעַד אַחֲרִית עֲשׂוּיִם. בֶּאֱמֶת וְיֹשֶׁר וְתוֹכֵ רְאוּיִם:

כי כל הכמצלים לא ימלטו מהיותם לו עבד לו מקרא, ומבואר בהגיון להרמב"ם שער ד' וברוב קלקלתנוקף" ובפירושו למלות זרות למורה כי הסוגים העליוני' לכל הכמצלי' הם ג' מיני' קצר קלו עצר מלמרות, והסוג העליון והרחוק הם ג ל ס, והפעצם הקלריס הם מקריס המזיגים לעצם והם הכמות והאיכות והמצטרף והאנה והמצב והמתי הוא הזמן והלו הוא הקניון והפועל והמתפעל ויאמר בקצר כי נמלמר הכמות ימלמו שבעה מיני' והם המספר, והמדה, והשטח, והקו, והמלמרים, והזמן, והמקום ומספר מיני הפועל והמתפעל הם ששה כמספר מיני המכוונות והנגידות המזיגים לעצם כמשתנותו, וכיש מהם נמלמר לעצם והם ההווי' וההפסד והפסדוי' מלמו נמצם

וּבָרֵךְ עַמְּךָ בְּאוֹר פָּנֶיךָ · כִּי חָפַצְתָּ לָּנוּ עֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:
וּבִרְצוֹנְךָ תַּעֲשֶׂה חֶפְצֵנוּ · הַכְּטֹר־נָא עַמְּךָ כָּלָנוּ:

בְּחַרְתָּנוּ חַיּוֹת לְךָ לְעַם סְגֻלָּה · עַל עַמְּךָ בֵּרַכְתָּךְ פֶּלָה:
וְתָמִיד נְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ · וְנִתְהַלֵּל לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:

וּמְבֹרָכְתָךְ עַמְּךָ יְבָרֵךְ · כִּי אֶת כָּל אֲשֶׁר תְּבָרֵךְ מְבֹרָךְ:
וַאֲנִי בְּעוֹדִי אֲהַלְלָה בוֹרְאִי · וַאֲבָרְכֵהוּ כָּל יְמֵי צְבָאִי:

יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ לְעוֹלָם · מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם:

כַּכָּתוּב בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם · וַיֹּאמְרוּ כָל הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַיְיָ · עָנָה דָנִיֵּאל וְאָמַר לֶהֱוֵא שְׁמֵהּ דְּיְיָ אֱלָהָא מְבָרַךְ מִן עָלְמָא וְעַד עָלְמָא דִּי חָכְמְתָא וּגְבוּרְתָא דִּי לֵהּ הִיא · וְנֶאֱמַר וַיֹּאמְרוּ הַלְוִיִּם יֵשׁוּעַ וְקַדְמִיאֵל בָּנִי חָשַׁבְנְיָה שֵׁרֵבְיָה הוֹרִיָּה שְׁבַנְיָה פְּתַחְיָה קוּמוּ בָּרְכוּ אֶת יְיָ אֱלֹהֵיכֶם מִן הָעוֹלָם עַד הָעוֹלָם וְיִבָרְכוּ שֵׁם כְּבֹדְךָ וּמְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה · וְנֶאֱמַר בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל הָעָם אָמֵן הַלְלוּיָהּ · וְנֶאֱמַר וְבָרַךְ דָּוִיד אֶת יְיָ לְעֵינֵי כָּל הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם:

שיר הכבוד·

כשפותחין ארון הקדש לאנעים זמירות יש לומר ד' פסוקים אלו.

שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבוא מלך הכבוד:
מי זה מלך הכבוד ה' עזוז וגבור ה' גבור מלחמה:
שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד:
מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה:

אַנְעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אֶעֱרוֹג · כִּי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי תַעֲרוֹג:
נַפְשִׁי חָמְדָה בְּצֵל יָדֶךָ · לָרְעַת כָּל רָז סוֹדֶךָ:
מֵרֵי דַבְּרִי בְּכְבוֹדֶךָ · הוֹמָה לִבִּי אֶל הוֹדֶךָ:
עַל כֵּן אֲדַבֵּר בְּךָ נִכְבַּדוֹת · וְשִׁמְךָ אֲכַבֵּד בְּשִׁירֵי יְדִידוֹת:

פ"ס א"ב.

אֲסַפְּרָה כְּבוֹדֶךָ וְלֹא רְאִיתִיךָ · אֲדַמְּךָ אֲכַנֶּךָּ וְלֹא יְדַעְתִּיךָ:
בְּיַד נְבִיאֶיךָ בְּסוֹד עֲבָדֶיךָ · דִּמִּיתָ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
גְּדֻלָּתְךָ וּגְבוּרָתֶךָ · כְּנוּ לְתָאֳרֵי פְּעֻלָּתֶךָ:

שיר היחוד ליום השבת׃

אָז בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי נָחְתָּ׃ יוֹם הַשַּׁבָּת עַל כֵּן בֵּרַכְתָּ׃
וְעַל כָּל פּוֹעַל תְּחִלָּה עָרוּכָה׃ חֲסִידֶיךָ בְּכָל עֵת יְבָרְכוּכָה
בָּרוּךְ יְיָ יוֹצֵר כֻּלָּם׃ אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם׃
כִּי מֵעוֹלָם עַל עָבְדֶיךָ׃ רוֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ׃
וּבְמִצְרַיִם הַחִלּוֹתָ׃ לְהוֹדִיעַ כִּי מְאֹד נַעֲלֵיתָ׃
עַל כָּל אֱלֹהִים בַּעֲשׂוֹת בָּהֶם׃ שְׁפָטִים גְּדֹלִים וּכְאֵלֹהֵיהֶם׃
בְּבָקְעָךְ יַם סוּף עַמְּךָ רָאוּ׃ הַיָּד הַגְּדוֹלָה וַיִּירָאוּ׃
נַהֲגֹתָ עַמְּךָ לַעֲשׂוֹת לְךָ׃ שֵׁם תִּפְאֶרֶת לְהַרְאוֹת גְּדֻלָּךְ׃
וְרִבַּרְתָּ עִמָּם מִן הַשָּׁמַיִם׃ וְגַם הֶעָבִים נָטְפוּ מָיִם׃
יָדַעְתָּ לָכֶתֶם בַּמִּדְבָּר׃ בְּאֶרֶץ צִיָּה אִישׁ לֹא עָבָר׃
תַּתָּה לָעַמְּךָ דְּגַן שָׁמַיִם׃ וְלֶעָפָר שְׁאֵר וּמְצוּר מָיִם׃
תְּגָרֵשׁ גּוֹיִם רַבִּים עַמִּים׃ יִירְשׁוּ אַרְצָם וַעֲמַל לְאֻמִּים׃
בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקִּים וְתוֹרוֹת׃ אִמְרוֹת יְיָ אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת׃
וַיִּתְעַדְּנוּ בְּמַרְעֶה שָׁמֵן׃ וּמֵחֲלָמִישׁ צוּר פַּלְגֵי שָׁמֶן׃
בָּנוּהָם בָּנוּ עִיר קָדְשֶׁךָ׃ וַיִּפָּאֲרוּ בַּיִת מִקְדָּשֶׁךָ׃
וְתֹאמַר פֹּה אֶשֵּׁב לְאָרֶךְ׃ יָמִים צַדֵּה בָּרֵךְ אֲבָרֶךְ׃
כִּי שָׁם יִזְכְּחוּ זִבְחֵי צֶדֶק׃ אַף כְּהָנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ צֶדֶק׃
וּבֵית הַלֵּוִי נְעִימוֹת יְזַמֵּרוּ׃ לְךָ יִתְרוֹמְמוּ אַף יָשִׁירוּ׃
בַּיִת יִשְׂרָאֵל וְיִרְאֵי יְיָ׃ יְכַבְּדוּ וְיוֹדוּ שִׁמְךָ יְיָ׃
הֵטִיבוֹתָ מְאֹד לָרִאשׁוֹנִים׃ כֵּן תֵּטִיב גַּם לָאַחֲרוֹנִים׃
יְיָ תָּשִׁישׁ נָא עָלֵינוּ׃ כַּאֲשֶׁר שַׂשְׂתָּ עַל אֲבוֹתֵינוּ׃
אוֹתָנוּ לְהַרְבּוֹת וּלְהֵיטִיב׃ וְנוֹדֶה לְךָ לְעוֹלָם כִּי תֵּטִיב׃
יְיָ תִּבְנֶה עִירְךָ מְהֵרָה׃ כִּי עָלֶיהָ שִׁמְךָ נִקְרָא׃
וְקָרַן דָּוִד תַּצְמִיחַ בָּהּ׃ וְתִשְׁכּוֹן לְעוֹלָם יְיָ בְּקִרְבָּהּ׃
זִבְחֵי צֶדֶק שָׂמָה נִזְבָּחָה׃ וְכִימֵי קֶדֶם תַּעֲרַב מִנְחָה׃

נרמזון שמות ארם לבן ולו סופר מהיר; ושלש עתות סס סקולף וסכוס וסעפיק
ושלש מדות סס סס סידועות נשס ג׳ רקקיס שסס סאורך וסרוחב וסעומק וסס
לורת סקו וסשעת וסגשס; וסכס סענינים סנזכרים סס מקיפים כל סכמלאות עס
מציגיסס ומציגי מציגיסס וכולס מיכוייס נגשמים ומקריסס לכן מין גס לאחד מסס
נגורע יס׳ כי סוא גורע כל עלס וכל מקרס וסוא מרומס מכל מיכוי וסשתכות ומק
כך נרעיין לסמוס כו כל מלומס.

סדר נשיאת כפים.

כשסיים לומר ומפני חטאנו תפטר זה:

יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שכל טפה וטפה קרי שיצא ממני לבטלה ומכל ישראל בכלל ובפרט שלא במקום מצוה בין באונס ובין ברצון והנשמות העשוקות בקליפות הנפוצים מארבע כנפות הארץ והנשמות דאזלין ערטלאין הנפזרים בין הגוים ועל ידי זה חרב עירנו ושמם בית מקדשנו ונלה יקרנו ונטל ככוד מבית חיינו תפליטם הקליפות כל הניצוצות הקדושות שבעולם ויחזרו לקבצם בקדושה שנית וקרב פזורנו מבין הגוים ונפוצותינו כנס מירכתי ארץ ויקוים בנו מקרא שכתוב ושב ה' אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך ה' אלהיך שמה אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלהיך ומשם יקחך ויקוים בנו באהבתו ובחמלתו הוא גאלם וינטלם וינשאם כל ימי עולם בכח השם הקדוש הזה ב"י"ם ובשם הקדוש הזה חב"ו היוצא מפסוק "חיל "בלע "ויקיאנו שתחזירם למקום קדושה ויגאלנו גאולת עולם לחבר האוהל להיות אחד:

אין כהיות כפים נפחות מעשרה והכהנים מן העכין. לפי' מתפללין נגית שחין שם ס"ת כוחלין כפיהם. כתפעם העכהג שלו המדיות שחין הכהנים כוחלים כפיהם שלא בימים טוגים שהם ימי שמחה וטוב לב הוא יצרך כי לריך היהים המצרך בשמחה, ומעשם זה החגל ליכו כוחל את כפיו, ולריך החגל לשתח מצ"הכ כשהכהנים רוחלין ידיהם לשלות לדוכן, שלא יהא נצ"הכ כשהע"ן קורא כהכיס שלא יעצור נג' מעשם. כהן שעומד בתפלה והחזן מגיע לרצה פוסק ומולה, ואם יש שם כהנים אחרים ליכו פוסק. לא יעלו הכהנים לדוכן בשכפלים. ואע"פ שכשל ידיו שחרית מוחר וכוחל ידיו. והלוי ייצק מים על ידיו, אם אין לוי נצ"הכ יעשכו הכהורים המים על ידיהם, ואם אין כהור נצ"הכ ולא לוי יעסוף הכהן מעמו על ידיו ולא יצרחל. כשמתחיל הש"ץ רצה יתקרו הכהנים שנצ"הכ רגליהם לשלות לדוכן, וכשעומדין על הדוכן יאמרו זה.

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהיה הברכה הזאת

שצויתנו לברך את עמך ישראל | שצויתנו לכהנים להעם לברכנו

ברכה שלמה ולא יהיה בה מכשול ועון מעתה ועד עולם:

ומחריכין נתפלה זו עד שיכלה מפי הציבור אמן שלחחר הטוב שמך וכו' כדי שיעכו הציבור אמן על תרוייהו. ומעמידים הכהנים עם פניהם כלפי היכל עד שיתחיל הש"ץ כהכיס נקול רם ואז מחזירין פניהם כלפי העם ולא יחזירו פניהם בין נתחלם בין נסוף שלא דרך ימין ומנרכין.

ומניחין ידיהם נכנד כתפיהם ופוטטין ידיהם וחולקין אנגעותיהן, ומכוונין לטעות ה' חוירים בין שני אנגעות לשני אנגעות חויר אחד ובין אנגע לאנגע לגודל ובין גודל לגודל לקייס אניך מן המרכים. אין לכהכיס לנגן שלא כיגון אחד נתפלה ועד סוף, כדי שלא יבוחו לידי טירוף דעת. נשעה שהכהנים מנרכין את העם לא יביטו ולא יסיטו דעתם שלא יהא פניהם כלפי מעה כמו שעומדין נתפלה. שלו עקומות שהכהנים הוסכין פניהם

דְּמוּ אוֹתָךְ וְלֹא כְּמוֹ יֶשְׁךָ. וַיַּשְׁווּךָ לְפִי מַעֲשֶׂיךָ׃
הַמְשִׁילוּךָ בְּרֹב חֶזְיוֹנוֹת. הִנָּךְ אֶחָד בְּכָל הַמְיוֹנוֹת׃

וַיֶּחֱזוּ בְךָ זְקֵנָה וּבַחֲרוּת. וּשְׂעַר רֹאשְׁךָ בְּשֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת׃
זְקֵנָה בְּיוֹם דִּין וּבַחֲרוּת בְּיוֹם קְרָב. כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָדָיו לוֹ רָב׃

חָבַשׁ כּוֹבַע יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ. הוֹשִׁיעָה לוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ׃
מַלְּאֵי אוֹרוֹת רֹאשׁוֹ נִמְלָא. וְקֻוצּוֹתָיו רְסִיסֵי לָיְלָה׃

יִתְפָּאַר בִּי כִּי חָפֵץ בִּי. וְהוּא יִהְיֶה לִי לַעֲטֶרֶת צְבִי׃
כֵּתֶם טָהוֹר פָּז דְּמוּת רֹאשׁוֹ. וְחַק עַל מֵצַח כְּבוֹד שֵׁם קָדְשׁוֹ׃

לְחֵן וּלְכָבוֹד צְבִי תִּפְאָרָה. אֲמָתוֹ לוֹ עִטָּרָה עֲטָרָה׃
מַחֲלָפוֹת רֹאשׁוֹ כְּבִימֵי בְחָרוֹת. קְוֻצּוֹתָיו תַּלְתַּלִּים שְׁחֹרוֹת׃

נְוֵה הַצֶּדֶק צְבִי תִּפְאַרְתּוֹ. יַעֲלֶה נָא עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתוֹ׃
סְגֻלָּתוֹ תְּהִי בְיָדוֹ עֲטָרָת. וְצָנִיף מְלוּכָה צְבִי תִּפְאָרָת׃

עֲמוּמִים נִשְׂאָם עֲטֶרֶת עֶנְדָּם. מַאֲשֶׁר יָקְרוּ בְעֵינָיו כְּבֻדָּם׃
פְּאֵרוֹ עָלַי וּפְאֵרִי עָלָיו. וְקָרוֹב אֵלַי בְּקָרְאִי אֵלָיו׃

צַח וְאָדוֹם לְלִבּוּשׁוֹ אָדֹם. פּוּרָה בְּדַרְכּוֹ בְּבוֹאוֹ מֵאֱדוֹם׃
שֵׁשׁ תְּפִלִּין הֲרָאָה לָעָנוּ. תְּמוּנַת יֵי לְנֶגֶד עֵינָיו׃

רוֹצֶה בְּעַמּוֹ עֲנָוִים יְפָאֵר. יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת בָּם לְהִתְפָּאֵר׃
רֹאשׁ הִבְרִיחַ אֶמֶת קוֹרֵא מֵרֹאשׁ. הוֹד וְדוֹר עַם הוֹרָשְׁךָ הִרּוֹשׁ׃

שִׁית הֲמוֹן שִׁירַי נָא עָלֶיךָ. וְרִנָּתִי תִּקְרַב אֵלֶיךָ׃
תְּהִלָּתִי תְּהִי לְרֹאשְׁךָ עֲטֶרֶת. וּתְפִלָּתִי תִּכּוֹן קְטֹרֶת׃

תִּיקַר שִׁירַת רֹשׁ בְּעֵינֶיךָ. כְּשִׁיר יוּשַׁר עַל קָרְבָּנֶיךָ׃
בְּרָכָתִי תַּעֲלֶה לְרֹאשׁ מַשְׁבִּיר. מְחוֹלֵל וּמוֹלִיד צַדִּיק כַּבִּיר׃

וּבְרֵכְתִּי תְּנַעֲנַע לִי רֹאשׁ. וְאוֹתָהּ קַחְלְךָ כְּבֶשֶׂם רֹאשׁ׃
יֶעֱרַב נָא שִׂיחִי עָלֶיךָ. כִּי נַפְשִׁי תַּעֲרוֹג אֵלֶיךָ׃

נִפֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת
עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם
כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:
וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

נר״ס ויכ וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדְךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי
מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו נסע״ז כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁיךָ כָּאָמוּר:
וכסכסים מנגנין בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בִּקְדֻשָּׁתוֹ שֶׁל אַהֲרֹן וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

סס״ץ עקרת.

יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

יְיָ אֲדוֹנֵנוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ:

וְיִשְׁמְרֵנִי שֶׁמָּרֵנִי צַ כִּי חָסִיתִי בָךְ: כסכסכים מנגנין וישמרך לומרין זה.

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי שֶׁלְּךָ וְחַלּוֹמוֹתַי שֶׁלְּךָ חֲלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה
הוּא יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיִּהְיוּ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל
כָּל יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל אֲחֵרִים וּבֵין
שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלַי אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִּי וּבָהֶם
כַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כְּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה
מֵחָלְיוֹ וּכְמָרִים הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל יְדֵי
מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרֵחוֹ עַל יְדֵי אֱלִישָׁע. וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת קִלְלַת בִּלְעָם
הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵּנִי וְתִרְצֵנִי: אמן.

וְיָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ וְיָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה:

יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת:

פָּנֶיו פְּנֵה אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי יָחִיד וְעָנִי אָנִי:

לדוש ולנפון: יברכך. וישמרך. אליך. לך. שלום.
ולריך הכהן לכוון בתלת יברכך שהלל ית"ש יפפיע מכחה על ישראל.
ובתלת וישמרך יכוין שהלל ית"ש יתן בניס לישראל. ובתלת יאר
יכוין שהלל ית"ש יוסיף חייס לישראל. ובתלת וישם יכוין שהלל
ית"ש יברך את ישראל בכשיחת חן. ובתלות ישא ה' פניו אליך
יכוין שהלל ית"ש יברך את ישראל בעושר ומחלה. ובתלות וישם לך
שלוש יכוין שהלל ית"ש יברך את ישראל בנרכת שלוש כמשמעו.

ע"כ מלחתי כוונות הללו כתוניס בשם ספר י כ י ר ס, וכראה שעל כן נהגו קדמונינו להקריך קלת בניגוניס לכוין כל אלה והם כוונות הפשוטות שכל כהן יכול לכוין בזה, ומי שבא בסוד ס' ימלא כוונות גדולות על פי הסדר בכתבי האר"י ז"ל.

וכל אדם יכוין לברכת הכהנים ויהא פניו כלפי הכהנים ולא יסתכל בהם. והמכהנים הנוהגים לאמר פסוקים מעין כל אלה ומלה על ברכה יהיו נזהרים לאמרם בשעה שהש"ץ מנגן דוקא אבל לא בשהכהני מנגנים. והש"ץ מקרא את הכהנים אלה בשלה עד שסיימו פסוק רחצון, ואז הקהל עונין אמן, וכן אחר פסוק אני ואחר פסוק אליהו:

רצה לש"ץ.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶעֱרַב עָלֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ כְּעוֹלָה וּכְקָרְבָּן אָנָּא רַחוּם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים הָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה לִירוּשָׁלָם. וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

ספ"ק בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְּךָ בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד: מודים וגו'.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָּל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

(* וחערב עליך כנ"ל, כמ"ש מסכת ראב"ע נקוות דף כ"ט ע', וכ"כ ויי"ע.

נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ. כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ אֶת־יוֹסֵף צַדִּיקֶךָ בְּשָׁעָה שֶׁהָלְבִּישׁוּ אָבִיו פַּסִּים לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו. וַתַּעֲשֶׂה עִמּוֹ נִפְלָאוֹת וְנִסִּים וּלְטוֹבָה אוֹת. וַתַּצִּילֵנִי כִּרְצוֹנְךָ וְתֵן בְּלִבִּי בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ וְסוֹדוֹתֶיךָ. וַתַּצִּילֵנִי מִשְּׁגִיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ. וַתַּאֲרִיךְ יָמַי

(וְיָמֵי אִשְׁתִּי, וּבָנַי, וּבְנוֹתַי) (וְיָמֵי אָבִי וְאִמִּי)

בְּטוֹב וּבְנָעִימוֹת בְּרֹב עֹז וְשָׁלוֹם. אָמֵן סֶלָה:

ויכוין לפייס עם הכהנים כדי שיענו הקהל אָמֵן:

כאַלדעם דיא פריעסטער דען זשגען בעענדיגט, שפריכט דיא גמיינדע:

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה. אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

והכהנים מחזירין פניהם כלפי ההיכל ואומרין:

רִבּוֹן הָעוֹלָמִים, עָשִׂינוּ מַה שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֶת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:

סכהנים יסתרו בטעליתם שלא יגעו בם בידים ומס נגעו יסתרו ליטול ידיסם.

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בר"ה וי"כ בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם:

אֵלֶיךָ יְיָ נַפְשִׁי אֶשָּׂא׃
הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל
יַד גְּבִרְתָּהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ׃ (רבש"ע.)
יְשָׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ׃
(וּמְצָא־חֵן וְשֵׂכֶל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם׃)
יְיָ חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה זְרוֹעָם לַבְּקָרִים אַף־
יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה׃
אַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה־
אֵלַי אָזְנֶךָ בְּיוֹם אֶקְרָא מַהֵר עֲנֵנִי׃
אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת־עֵינַי הַיּוֹשְׁבִי בַּשָּׁמָיִם׃
וְיָשֵׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם׃
לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח
וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה
וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל ׀ לְרֹאשׁ׃
שָׁלוֹם ׀ שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו׃

כשערי ליון כתוב שלח יאמר אפל שלום הרבון רק יאמר זה׃

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן קָדְשַׁת חַסְדֶּיךָ
וְגָדֵל רַחֲמֶיךָ הַשְּׁוִוטִים וּלְמַעַן טָהֳרַת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא
בֶּן־עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת הַיּוֹצֵא מִפְּסוּקִים שֶׁל־בִּרְכַּת כֹּהֲנִים
הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו עַם קְדֻשֶּׁךָ שֶׁתִּהְיֶה קָרוֹב לִי בְּקָרְאִי לָךְ
וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי וְאַנְקָתִי תָּמִיד בְּשֵׁם שֶׁשָּׁמַעְתָּ אֲנָקַת יַעֲקֹב תְּמִימֶךָ
הַנִּקְרָא אִישׁ תָּם ׃ וְתִתֶּן־לִי וּלְכָל־נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מָזוֹנָתֵנוּ וּפַרְנָסָתֵנוּ בְּרֶוַח
וְלֹא בְצַמְצוּם בְּהַתֵּר וְלֹא בְאִסּוּר בְּנַחַת וְלֹא בְצַעַר מִתַּחַת יָדְךָ הָרְחָבָה
בְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ פַּסַּת לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לְלָבוּשׁ לְיַעֲקֹב אָבִינוּ הַנִּקְרָא אִישׁ
תָּם ׃ וְתִתְּנֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ ׃ וְיִהְיוּ דְבָרַי

שיר של יום׃

מַפ׳ יוֹמָנְטַמַ׳. היום ראשון בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

כד לְדָוִד מִזְמוֹר לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ׃ כִּי
הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ׃ מִי יַעֲלֶה בְהַר
יְהוָה וּמִי יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ׃ נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר
לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה׃ יִשָּׂא בְרָכָה
מֵאֵת יְהוָה וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ׃ זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁו מְבַקְשֵׁי
פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה׃ שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי
עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְהוָה עִזּוּז
וְגִבּוֹר יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה׃ שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשִׂאוּ
פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ
הַכָּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה׃

מַפ׳ מָמָנְטַמַ׳. היום שני בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

מח שִׁיר מִזְמוֹר לִבְנֵי־קֹרַח׃ גָּדוֹל יְהוָה וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר
אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ׃ יְפֵה נוֹף מְשׂוֹשׂ כָּל־הָאָרֶץ הַר צִיּוֹן
יַרְכְּתֵי צָפוֹן קִרְיַת מֶלֶךְ רָב׃ אֱלֹהִים בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נוֹדַע
לְמִשְׂגָּב׃ כִּי־הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעֲדוּ עָבְרוּ יַחְדָּו׃ הֵמָּה רָאוּ
כֵן תָּמָהוּ נִבְהֲלוּ נֶחְפָּזוּ׃ רָעָדָה אֲחָזָתַם שָׁם חִיל כַּיּוֹלֵדָה׃
בְּרוּחַ קָדִים תְּשַׁבֵּר אֳנִיּוֹת תַּרְשִׁישׁ׃ כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ כֵּן
רָאִינוּ בְּעִיר יְהוָה־צְבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהִים יְכוֹנְנֶהָ
עַד־עוֹלָם סֶלָה׃ דָּמִינוּ אֱלֹהִים חַסְדֶּךָ בְּקֶרֶב הֵיכָלֶךָ׃
כְּשִׁמְךָ אֱלֹהִים כֵּן תְּהִלָּתְךָ עַל־קַצְוֵי־אֶרֶץ צֶדֶק מָלְאָה

מִשְׁפָּט וְאַחֲרָיו כָּל־יִשְׁרֵי־לֵב: מִי־יָקוּם לִי עִם־מְרֵעִים
מִי־יִתְיַצַּב לִי עִם־פֹּעֲלֵי אָוֶן: לוּלֵי יְהוָה עֶזְרָתָה לִּי
כִּמְעַט ו שָׁכְנָה דוּמָה נַפְשִׁי: אִם־אָמַרְתִּי מָטָה רַגְלִי
חַסְדְּךָ יְהוָה יִסְעָדֵנִי: בְּרֹב שַׂרְעַפַּי בְּקִרְבִּי תַּנְחוּמֶיךָ
יְשַׁעֲשְׁעוּ נַפְשִׁי: הֲיִחְבָּרְךָ כִּסֵּא הַוּוֹת יֹצֵר עָמָל עָלֵי־חֹק:
יָגוֹדּוּ עַל־נֶפֶשׁ צַדִּיק וְדָם נָקִי יַרְשִׁיעוּ: וַיְהִי יְהוָה לִי
לְמִשְׂגָּב וֵאלֹהַי לְצוּר מַחְסִי: וַיָּשֶׁב עֲלֵיהֶם ו אֶת־אוֹנָם
וּבְרָעָתָם יַצְמִיתֵם יַצְמִיתֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ:

מַנְצֵחַ דָּוִד מִזְמוֹר. היום חמישי בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

פא לַמְנַצֵּחַ עַל־הַגִּתִּית לְאָסָף: הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ
לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: שְׂאוּ־זִמְרָה וּתְנוּ־תֹף כִּנּוֹר נָעִים עִם־נָבֶל:
תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל
הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: עֵדוּת ו בִּיהוֹסֵף שָׂמוֹ בְּצֵאתוֹ
עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׂפַת לֹא־יָדַעְתִּי אֶשְׁמָע: הֲסִירוֹתִי
מִסֶּבֶל שִׁכְמוֹ כַּפָּיו מִדּוּד תַּעֲבֹרְנָה: בַּצָּרָה קָרָאתָ
וָאֲחַלְּצֶךָּ אֶעֶנְךָ בְּסֵתֶר רַעַם אֲבְחָנְךָ עַל־מֵי מְרִיבָה סֶלָה:
שְׁמַע עַמִּי וְאָעִידָה בָּךְ יִשְׂרָאֵל אִם־תִּשְׁמַע־לִי: לֹא־יִהְיֶה
בְךָ אֵל זָר וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֵכָר: אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם הַרְחֶב־פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ: וְלֹא־שָׁמַע
עַמִּי לְקוֹלִי וְיִשְׂרָאֵל לֹא־אָבָה לִי: וָאֲשַׁלְּחֵהוּ בִּשְׁרִירוּת
לִבָּם יֵלְכוּ בְּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם: לוּ עַמִּי שֹׁמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל בִּדְרָכַי
יְהַלֵּכוּ: כִּמְעַט אוֹיְבֵיהֶם אַכְנִיעַ וְעַל־צָרֵיהֶם אָשִׁיב יָדִי:
מְשַׂנְאֵי יְהוָה יְכַחֲשׁוּ־לוֹ וְיִהְיֶה עִתָּם לְעוֹלָם: וַיַּאֲכִילֵהוּ
מֵחֶלֶב חִטָּה וּמִצּוּר דְּבַשׁ אַשְׂבִּיעֶךָּ:

יְמִינֶךָ: יִשְׂמַח־הַר־צִיּוֹן תָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ: סַבּוּ צִיּוֹן וְהַקִּיפוּהָ סִפְרוּ מִגְדָּלֶיהָ: שִׁיתוּ לִבְּכֶם לְחֵילָהּ פַּסְגוּ אַרְמְנוֹתֶיהָ לְמַעַן תְּסַפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרוֹן: כִּי זֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ עוֹלָם וָעֶד הוּא יְנַהֲגֵנוּ עַל־מוּת:

חַמ דיעב:טחג. היום שלישי בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

פב מִזְמוֹר לְאָסָף אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: עַד־מָתַי תִּשְׁפְּטוּ־עָוֶל וּפְנֵי רְשָׁעִים תִּשְׂאוּ־סֶלָה: שִׁפְטוּ־דַל וְיָתוֹם עָנִי וָרָשׁ הַצְדִּיקוּ: פַּלְטוּ־דַל וְאֶבְיוֹן מִיַּד רְשָׁעִים הַצִּילוּ: לֹא יָדְעוּ וְלֹא יָבִינוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלָּכוּ יִמּוֹטוּ כָּל־מוֹסְדֵי אָרֶץ: אֲנִי אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם: אָכֵן כְּאָדָם תְּמוּתוּן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפֹּלוּ: קוּמָה אֱלֹהִים שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי־אַתָּה תִּנְחַל בְּכָל־הַגּוֹיִם:

חַמ מיטטוחָך. היום רביעי בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

צד אֵ֤ל נְקָמוֹת יְהוָה֙ אֵ֣ל נְקָמ֔וֹת הוֹפִ֖יעַ: הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט֙ הָאָ֔רֶץ הָשֵׁ֥ב גְּמ֖וּל עַל־גֵּאִֽים: עַד־מָתַי֙ רְשָׁעִ֔ים יְהוָ֖ה עַד־מָתַ֥י רְשָׁעִ֖ים יַעֲלֹזּֽוּ: יַבִּ֣יעוּ יְדַבְּר֣וּ עָת֑ק יִתְאַמְּר֥וּ כָל־פֹּ֝עֲלֵ֗י אָֽוֶן: עַמְּךָ֣ יְהוָ֣ה יְדַכְּא֑וּ וְנַחֲלָתְךָ֥ יְעַנּֽוּ: אַלְמָנָ֣ה וְגֵ֣ר יַהֲרֹ֑גוּ וְיתוֹמִ֥ים יְרַצֵּֽחוּ: וַיֹּ֥אמְרוּ לֹֽא יִרְאֶ֥ה יָ֝הּ וְלֹ֣א יָבִ֣ין אֱלֹהֵ֣י יַעֲקֹֽב: בִּינ֣וּ בֹ֖עֲרִ֣ים בָּעָ֑ם וּכְסִילִ֥ים מָתַ֖י תַּשְׂכִּֽילוּ: הֲנֹטַ֣ע אֹ֭זֶן הֲלֹ֣א יִשְׁמָ֑ע אִם־יֹצֵ֖ר עַ֣יִן הֲלֹ֣א יַבִּֽיט: הֲיֹסֵ֣ר גּוֹיִ֣ם הֲלֹ֣א יוֹכִ֑יחַ הַ֝מְלַמֵּ֗ד אָדָ֥ם דָּֽעַת: יְהוָ֥ה יֹ֝דֵ֗עַ מַחְשְׁבוֹת֙ אָדָ֔ם כִּ֥י הֵ֖מָּה הָֽבֶל: אַשְׁרֵ֤י הַגֶּ֨בֶר֙ אֲשֶׁר־תְּיַסְּרֶ֣נּוּ יָ֔הּ וּמִתּוֹרָתְךָ֖ תְּלַמְּדֶֽנּוּ: לְהַשְׁקִ֣יט לוֹ֮ מִימֵ֪י רָ֫ע עַד־יִכָּ֥רֶה לָרָשָׁ֑ע שָֽׁחַת: כִּֽי־לֹא־יִטֹּ֣שׁ יְהוָ֣ה עַמּ֑וֹ וְנַחֲלָתוֹ֥ לֹא־יַעֲזֹֽב: כִּֽי־עַ֥ד־צֶ֝דֶק יָשׁ֗וּב

מן פריימ"ג. היום ששי בשבת שבו הלויים היו אומרים במקדש

צג יְהוָה מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְהוָה עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן
תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת יְהוָה נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם:
מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם
יְהוָה: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְהוָה
לְאֹרֶךְ יָמִים:

מן שבת. היום יום שבת קודש שבו היו הלויים אומרים במקדש

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיהוָה וּלְזַמֵּר
לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת:
עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי
יְהוָה בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְהוָה
מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־
יָבִין אֶת־זֹאת: בְּפָרַח רְשָׁעִים כְּמוֹ־עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְהוָה:
כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְהוָה כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן:
וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי:
צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית
יְהוָה בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים
וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְהוָה צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ: